

சோழப் பேரரசும் சமயப் பெருநெறிகளும்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் துணைக்களம்

2009

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | saavanaham.org

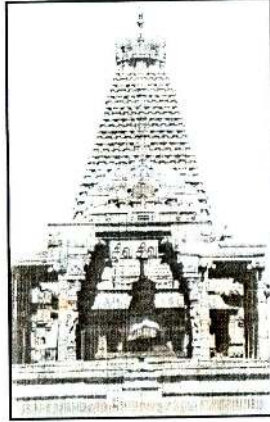
சோழப் பேரரசும் சமயப் பெருநெறிகளும்

இணைப்பதிப்பாசிரியர்கள் :

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

க. இரகுபரன்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் துணைக்களம் - 2009

நூல்:

சோழப்பேரரசும் சமயப்பெருநெறிகளும்
இணைப்பதிப்பாசிரியர்கள்:

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

க. இரகுபரன்

பதிப்பு 2009

வெளியீடு :

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
248, 1/1, காலி வீதி, கொழும்பு - 04.

பிரதிகள் : 1000

பக்கம் : xxii + 462 + 8 (கலர்)

அளவு : 1/8

அச்சுப்பதிப்பு :

யுனி ஆர்டஸ் (பிறைவேட்) லிமிடெட்

48 B. புளுமெண்டால் வீதி, கொழும்பு - 13.

விலை : ரூபா 350/=

Book :

The Cola Empire and its Religious Traditions

Co-author :

Prof. S. Pathmanathan

K. Raguparan

Edition 2009

Published:

Hindu Religious Cultural Affairs

248, 1/1, Galle Road, Colombo - 04.

No. of Copies : 1000

Size : 1/8

Pages: xxii + 462 + 8 (Colour)

Printed by :

Unie Arts (Pvt) Ltd.,

48B, Bloemendhal Road, Colombo - 13.

Price : Rs. 350/=

கிடைப்பு/அலுவலகம்/Office

தொலைபேசி
Telephone } 5375128

தொலைநகல்
Fax No. } 2690898

கனம்
Gen. } 2690896

பண்டி பந்தாரனாயகம் (பா.ம.)
ஈழத்தின் கலாச்சார அமைச்சர்

பண்டு பண்டாரநாயக்க (பா.ம.)
மத விவகார அமைச்சர்
PANDU BANDARANAIKE (M.P.)
Minister of Religious Affairs

திருமதிவாசம்/Residence

திருமதிவாசம் - யாகல
Mudugawala - Yakkalamulla

தொலைபேசி
Telephone } 033-2230724
033-2222088

தொலைநகல்
Fax No. } 033-2222088

எனது எண்
My No. }

உமது எண்
Your No. }

திகதி
Date } 07.08.2009

Message

Hon. Pandu Bandaranaike
Minister of Religious Affairs

It have the pleasure in forwarding this message for the publication of the Research articles submitted during the Seminar on **The Cōla Empire and its Religious Traditions**, which was held in the year 2008, conducted by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs.

The Department of Hindu Religious and Cultural Affairs comes under the Ministry of Religious Affairs and Moral Upliftment which has been conducting Annual Research Seminars for more than a decade with the participation of Sri Lankan and Indian Scholars for three days in Colombo on themes relevant to Hinduism, Hindu Culture and multi culturalism and the scholars are making valuable contributions at this seminar.

The Presentation made by the these Scholars are revised and edited and published as a book and distributed to schools and libraries all over the Island. This publication contain the research articles which are very useful to the students and teachers.

As the Minister of Religious Affairs. I congratulate the Director and the member of Staff of this Department for preserving these publications for the use of future generation as well.

Pandu Bandaranaike (M.P.)

Minister of Religious Affairs.

ஈழத்தின் கலாச்சார அமைச்சர் : 115, வீரமாமுனிவர் தெரு, கொழும்பு 07, சிறீ லங்கா.
மத விவகார அமைச்சர் : 115, வீரமாமுனிவர் தெரு, கொழும்பு 07, சிறீ லங்கா.
MINISTRY OF RELIGIOUS AFFAIRS, 115, Wierama Mawatha, Colombo 07, Sri Lanka.

Message

Mr. H. M. Herath

Secretary, Ministry of Religious Affairs & Moral Upliftment

I have the pleasure in forwarding this message for the publication of Research Articles submitted during the Seminar held in 2008.

The Research Seminars on various themes were organized annually by the Department of Hindu Religious & Cultural Affairs. Eminent Scholars and Professors from Indian and Sri Lankan Universities were invited to present Research Papers in the Seminar and these Research Papers are compiled and published in the form of books.

I hope that the articles contains in this book of 'The Cola Empire and its Religious Traditions' will be very useful to the researchers and the students of the universities and colleges.

I wish all success for the efforts and the endeavors carried out by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs.

H. M. Herath

Secretary,

Ministry of Religious Affairs & Moral Upliftment

வெளியீட்டுரை

ஆய்வாளர்களதும், அறிஞர்களினதும் அறிவுத்தேடலுக்கு ஒரு களத்தினை அமைத்துத் தரும் முகமாக இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் தனது செயற்றிட்டங்களுள் ஒன்றாக வருடாந்தம் இந்து சமயம், தமிழிலக்கியம், ஆகியன தொடர்பாக ஏதேனும் ஒரு கருப் பொருட்களில் ஆய்வரங்கினை நடத்திவருகின்றமை தெரிந்த விடயமே. ஆய்வரங்கில் ஆய்வாளர்களாற் சமர்ப்பிக்கப்படும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை நெடுங்காலப் பயன் கருதி அவை நின்று நிலைக்கும் வகையில் நூலாக உருவாக்கியும் வருகின்றது. இந் நூலாக்கப்பணி எமது நாட்டிலும், தமிழகத்திலும் மிகுந்த வரவேற்பை அறிஞர்களிடையே பெற்றுள்ளது.

இந்நூல் வெளியீட்டுப் பணியின் தொடர்ச்சியாக 2008ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 22ஆம் திகதி தொடக்கம் 24ஆம் திகதி வரை “சோழப் பேரரசும் சமயப் பெருநெறிகளும்” என்னும் தலைப்பில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கிற் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் நூலுருவாக்கம் பெறுவதில் நான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இவ்வாய்வரங்கில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பல்கலைக்கழக அறிஞர்களோடு தொல்லியல் துறைசார்ந்த அறிஞர்களும், யாழ்ப்பாணம், பேராதனை, மட்டக்களப்பு, தென்கிழக்கு ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களைச் சார்ந்த அறிஞர்களும் கலந்து கொண்டனர். பத்து அமர்வுகளைக் கொண்டதாக அமைந்து மிகவும் வெற்றிகரமாக நிறைவேறிய இவ்வாய்வரங்கில் சோழர் கால அரசியல், வரலாறு, சமயம், தத்துவம், இலக்கியங்கள், கோயில்கள், மொழி, கலைகள் போன்ற விடயங்கள் குறித்து 37 இற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன. தமிழிலக்கியம், வரலாறு, இந்து சமயம், இந்து நாகரிகம் போன்ற பாடங்களை கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் கற்கும் மாணவர்களுக்கும், ஏனைய வாசகர்களுக்கும் பயன் பெறக்கூடியவகையில் இக் கட்டுரைகள் விளங்குகின்றன.

படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளில் 31 கட்டுரைகளைத் தாங்கி இத் தொகுப்பு வெளிவருகின்றது. திணைக்களம் வழங்கும் பல்வேறு பங்களிப்புகளில் ஒன்றாக இந்துப் பண்பாட்டியல், தமிழியல் ஆய்வுகளுக்கு ஒரு சிறப்பான செயற்பாடாக இது விளங்குகின்றது. திணைக்களத்தின் முன்னைய வெளியீடுகளைப் போல இத் தொகுப்புநூலையும் தமிழ் பேசும் உலகம் வரவேற்றுக் கொள்ளும் என்பது என் எதிர்பார்ப்பாகும்.

திணைக்களத்தின் பல்வேறு செய்திட்டங்களுக்கு ஆலோசனைகளை மேற்கொண்டு வரும் ஆலோசனைக்குழுவின் தலைவர் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் இத் தொகுப்பின் செம்மையான உருவாக்கத்திற்கு பெரும் பங்களிப்பை நல்கினார். அவருக்கு எனது நன்றிகள். மேற்குறித்த ஆய்வரங்கிற் ஒருங்கிணைப்பாளர்களாக விளங்கிய பேராதனை பல்கலைக்கழக முதுநிலை விரிவுரையாளர் கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன், தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக முதுநிலை விரிவுரையாளர் திரு க. இரகுபரன், ஸ்ரீ. ஜெயவர்தன பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திரு. ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் ஆகியோர் இந்நூலின் தொகுப்பிற்கும் நிறைவாக்கத்திற்கும் பலவழிகளிலும் எமக்கு உறுதுணை புரிந்தனர். அவர்களுக்கும் நன்றிகள்.

ஆண்டுதோறும் சிறப்பாக கருத்தரங்கை ஒழுங்கு செய்து நடத்தியும் பின் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டும் வரும் எமது ஆராய்ச்சிப் பிரிவினர் எமது நன்றிக்கு உரியவர்கள். குறிப்பாக இப் பிரிவின் முன்னை நாள் உதவிப்பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம், உதவிப்பணிப்பாளர் திரு. ம. சண்முகநாதன், சிரேஷ்ட ஆராய்ச்சி அலுவலர் திருமதி. தேவகுமாரி ஹரன் ஆகியோருக்கு எனது பாராட்டுகள்.

நிறைவாக இவ் வெளியீட்டை சிறந்த முறையில் செம்மையாக அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கும் யுனி ஆர்ட்ஸ் அச்சக உரிமையாளர் திரு. பொன். விமலேந்திரனுக்கும் அவர் தம் ஊழியர்களுக்கும் திணைக்களத்தின் சார்பில் நன்றிகள்.

இத்தொகுப்பு நூலானது உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் நூலாக அமைய வேண்டும் என்பது எனது அவாவாகும்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்,

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

பதிப்பாசிரியர் உரை

தமிழகத்து வரலாற்றிலே பல துறைகளிலும் பெரு வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்ட காலம் சோழப் பெருமன்னர் காலமாகும். கி.பி. 850 - 1230 ஆகிய காலப்பகுதியே சோழப் பேரரசரின் காலம் என்று கொள்ளப்படும். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் விஜயாலயன் என்பவன் தஞ்சாவூரினை முத்தரையரிடமிருந்து கைப்பற்றி, காலப்போக்கில் தனது ஆட்சியை சோழநாடு முழுவதிலும் அமைத்துக் கொண்டான். விஜயாலயன் காலத்தில் சோழர், தொண்டை நாட்டுப் பல்லவரின் மேலாதிக்கத்தின்கீழ் அடங்கியிருந்தனர். அவனுடைய மகனாகிய ஆதித்த சோழனின் திருப்புறம்பியப் போரின் பின்பு பல்லவர் வலி குன்றிவிட்டதால் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றினான். அதனால் தொண்டைநாடு பரவின சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் அவனுக்கு உரியதாயிற்று. கொங்கு நாட்டிலும் அவனது ஆதிக்கம் பரவியது என்று கருத இடமுண்டு. மூன்றாவது அரசனாகிய பராந்தக சோழன் தெற்கிலே பாண்டி நாட்டையும், வடக்கிலே வாணர், வைதும்பர் என்போரின் நாடுகளையும் கைப்பற்றினான். அவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் முற்பகுதியில் சோழரின் அரசு ஒரு பேரரசு என்னும் நிலையை அடைந்தது. ஆயினும், வடக்கில் உள்ள பெருவலி படைத்த கர்நாடகர் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்று தக்கோலப் போரிலே பெரு வெற்றி பெற்றார்கள்.

சோழ இளவரசனாகிய ஆதித்தன் களத்திலே மாண்டான். தொண்டை நாடு, நடு நாடு என்பவற்றைச் சோழர் இழந்தனர். தெற்கிலே பாண்டியர் மீண்டும் தலை தூக்கினார்கள்.

பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சுந்தரசோழன், உத்தமசோழன் என்போரின் காலத்தில் சோழர்கள் கன்னடரிடமிருந்து தொண்டைநாடு, நடுநாடு என்பனவற்றைக் கைப்பற்றினார்கள். இக்காலத்திலே கலை, இலக்கியம் ஆகிய துறைகளிலே சோழர் காலத்திற்குரிய தனியான பண்புகள் கிளர்ந்தன. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் சீவகசிந்தாமணியும் குண்டலகேசியும் தோன்றின. கட்டுமானம், வார்ப்புக்கலை, சிற்பக்கலை என்பவற்றில் உன்னதமான கலைப்பாணியொன்று உருவாகியது. ஆய்வாளர்கள் இதனைச் செம்பியன் மாதேவி கலைப்பாணியென்று இந்நாட்களில் வர்ணிப்பர்.

பத்தாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே பதவிபெற்ற முதலாம் இராசராசன் முன்னுடைந்த பேரரசை மிகக்குறுகிய காலத்திலே மீண்டும் உருவாக்கினான்.

இவனை நிகரிலிச் சோழன் என்பர். தமிழக அரசரில் இவனே முதன்மையானவன். தமிழ்ச் சமுதாய வரலாற்றிலே அரசியற் சாதனைகளிலே இவனது காலம் உன்னதமான காலமாக அமைகின்றது. ஐந்நூற்றுவர் முதலான வணிகர் கணங்களின் ஆதரவோடு வலிமை மிக்க படைகளை அமைத்து அவற்றின் மூலம் தென்னிந்திய அரசியல் நிலைகளை முற்றாக மாற்றினான். அயலில் உள்ள இராச்சியங்கள் பல சோழர்கள் நடத்திய போர்களினாலே தளர்ந்து வீழ்ந்தன. பாண்டி நாடு, கங்க பாடி, நுளம்பபாடி, கொல்லம், சேரநாடு, ஈழம் முதலானவற்றை தனது ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலேயே கைப்பற்றி விட்டான். இந்திய துணைக் கண்டத்தின் கடல் வழி வாணிபத்தின் மூன்று கேந்திர நிலையங்களில் முதன்மையான தென் மண்டலத்தைச் சோழர் கைப்பற்றி விட்டனர். பல மண்டலங்களைக் கொண்ட சோழப் பேரரசு உருவாகியது. சோழர்களாற் கைப்பற்றப்பட்ட இராச்சியங்கள் ஒவ்வொன்றும் சில மாற்றங்களோடு மண்டலங்கள் என்னும் நிர்வாகப் பிரிவுகளாக அமைக்கப்பட்டன. பாண்டி நாட்டை இராசராசனுடைய காலத்தில் இராசராசத் தென்னாடு என்று சொன்னார்கள். தொண்டைநாடு ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்னும் பெயரால் வழங்கியது. கங்கபாடி, நுளம்பபாடி என்பன முறையே முடிகொண்ட சோழ மண்டலம், நிகரிலிச் சோழ மண்டலம் என்னும் பெயர்களைப் பெற்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் இராசராசனுடைய பட்டப்பெயராலும் விருதுப் பெயர்களாலும் வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட சோழப் பேரரசில் முதன்முதலாக நிலங்கள் அளக்கப்பட்டு நிலத்தின் தரத்திற்கும் விளைச்சலுக்கும் ஏற்ப நிலங்கள் வகை செய்யப்பட்டு வரிகள் மதிப்பிடப்பட்டன. இதற்குப் பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரி உலகளந்த மாராயன் என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான். நிலம் அளந்த கோல் உலகளந்தான் கோல் என்னும் நாமத்தால் வழங்கப்பட்டது. இலங்கையிலும் இந்நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. மண்டலம் ஒவ்வொன்றும் அரசிறை நிர்வாகத்தின் பொருட்டு வளநாடு என்னும் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டது. வளநாடு ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான நாடுகள் அடங்கியிருந்தன. சில சமயங்களில் மிக விசாலமான பிரமதேயங்கள் வளநாடுகளைப்போத்த பெரும் பிரிவுகளாகக் கருதப்பட்டன.

இராசராசனுடைய காலத்தில் அவனுடைய குமாரனாகிய மதுராந்தகனே வடக்கிலே நடைபெற்ற போர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினான். அவனை கங்கபாடி, வேங்கி ஆகிய மண்டலங்களின் மகாதண்ட நாயகனாக நியமித்தனர். 1012ஆம் ஆண்டு அவனை இளவரசனாக அபிஷேகம் செய்து அவனுக்கு இராசேந்திரன் என்று நாமம் சூட்டினார்கள். 1016ஆம் ஆண்டு

இராசராசன் இறந்ததும் இராசேந்திரன் சோழச் சக்கரவர்த்தியானான். அவனுடைய காலமே சோழப் பேரரசின் உன்னத வளர்ச்சிக்காலம் என்று பிரபல தென்னிந்திய வரலாற்று ஆசிரியரான அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி கருதுவார். படை பலத்திலும், பொருள் பலத்திலும் நிர்வாகச் சிறப்பிலும், கலாசார மேம்பாட்டிலும் பரதகண்டத்திலே சோழப் பேரரசு முதன்மை நிலையினை அடைந்தது. இராசேந்திரனுடைய சிறப்பான சாதனைகள் பல. அவற்றைக் கண்டு அரண்மனை அதிகாரிகளும், புலவர்களும், நாட்டவர்களும் அதிசயம் அடைந்தனர்; பெருமையுற்றனர். இராசேந்திரனுடைய கங்கைப் படையெடுப்பு இந்திய வரலாற்றில் அரும் சாதனையாகும். அதை திக்விஜயம் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் வர்ணிக்கின்றன. அதன் பலனாக கங்கையின் பரிசுத்த நீரைக் கொணர்ந்து சோழ கங்கம் எனும் பேரேரியினை சலமயமான ஐயஸ்தம்பமாக அமைத்தான். பரத கண்டத்தோருக்கு தனது மாட்சியினை அறிவுறுத்தும் வண்ணமாக கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்னும் சிறப்புமிக்க தலைநகரத்தை அமைத்தான். அவனுக்குக் கங்கை கொண்ட சோழன் என்னும் அலங்கார நாமமும் கடாரம் கொண்ட சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் கிடைத்தன.

இக்காலத்தில் சாவகத்திலே பெருவலி படைத்த சைலேந்திர வம்சத்தவர் ஆட்சிபுரிந்தனர். சீனாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான கடல் வழி வணிகப் பாதைகள் அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அவர்களின் கரையோரப்பகுதியில் உள்ள பட்டினங்கள் சில சர்வதேச வாணிபத்தின் பெரும் தொடர்பு நிலையங்களாக விளங்கின. இராசேந்திர சோழன் ஏதோ காரணத்தினாலே அவர்களுக்கு எதிராகப் போர் புரிந்தான். அவர்களின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள நகரங்கள் துறைமுகப் பட்டினங்கள் என்பன பலவற்றை சோழர் கைப்பற்றியதாக அவனுடைய மெய்க்கீர்த்திகள் வர்ணிக்கின்றது.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலே அவனால் அமைக்கப்பட்ட கங்கை கொண்ட சோழேஸ்வரம் என்னும் சிவாலயம் கட்டுமானங்களில் உன்னதக் கோலமானது. தென்னிந்திய விமானங்களில் இராசராசனது தஞ்சைப் பெருங்கோயில் ஒன்று மட்டுமே அதனைவிடப் பெரியதாகும். ஆயினும் வனப்பில் கங்கை கொண்ட சோழேஸ்வரம் கூடிய சிறப்புடையது என்று கலாவிமர்சகர் கருதுகின்றனர்.

முதலாம் இராஜேந்திரன், சோழப் பேரரசின் ஆட்சிமுறை தொடர்பாக புதிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். மண்டலங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இராசப் பிரதிநிதிகளாக சோழ இளவரசர்களை நியமிக்கும் வழக்கத்தை

ஆரம்பித்தான். அவ்வாறு நியமனம் பெற்ற இளவரசன் அதிகாரம் பெற்ற நாட்டில் அரசனாக அபிஷேகம் பெற்று அரசனுக்குரிய அதிகாரங்களோடு பரிபாலனம் புரிந்தான். பாண்டி நாட்டிலே மதுரையில் இராஜேந்திர சோழபுரம் என்று புதிய அரசமாளிகை உருவாக்கப்பட்டது. பாண்டி நாட்டில் அவனுடைய இரண்டாவது மகனாகிய சுந்தரசோழன் சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டத்தோடு அரசு புரிந்தான். கங்கபாடியிலும், இலங்கையிலும் அவ்வாறு பதவி பெற்ற இராசகுமாரர்கள் முறையே சோழகங்கன், சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்னும் பட்டங்களைப் பெற்றனர். இந்த முறை குலோத்துங்க சோழனுடைய ஆட்சி முடியும் வரை நிலவியது.

II

முடியாட்சியின் வரலாற்றில் சோழர்கள் புதிய சிந்தனைகளையும், வழமைகளையும் உருவாக்கினார்கள். வீரத்தைப் போற்றுகின்ற மரபு தமிழகத்திலே மிகவும் புராதனமானது. அண்மைக்கால ஆய்வுகளின் மூலமாக பெருங்கற்படைக்காலம் முதலாக இது நிலவி வந்தது என்பது தெளிவாகியுள்ளது. வீர சாதனை புரிகின்றவர்கள் வானுலகம் அடைகின்றனர் என்ற கருத்து இந்திய மரபிலே தொன்றுதொட்டு நிலவி வந்துள்ளது. சோழ மன்னர்கள் வீர உணர்ச்சியை முதன்மைப்படுத்தினார்கள். போரிலே மடிந்தவர்கள் வானுலகம் சென்றதாக திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் முதலாக பிரதான ஆவணங்கள் கூறுகின்றன. பௌத்தரான புத்தமித்திரர் எழுதிய வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூலுக்கு 11ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே பெருந்தேவனார் உரை எழுதினார். அவர் மேற்கோளாகக் காட்டும் பாடலொன்றும் வீரத்தினாலே வானுலகமும் துறவறத்தினாலே வீடுபேறும் கிடைக்கும் என்று வலியுறுத்துகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது. முதலாம் இராசேந்திரனின் மகனாகிய முதலாம் இராஜாதி இராஜன் கொப்பத்துப் போரிலே சாளுக்கியரின் சரமாரிக்கு இலக்காகி வீழ்ந்து மடிந்தான். அந்நிலையில் அவனது இளவலாகிய இரண்டாம் இராசேந்திரன் திகிலுற்றுக் களத்திலிருந்து ஓடமுற்பட்ட சோழரின் சேனைகளை அறைகூவி அழைத்து மீண்டும் கடும்போர் புரிந்து பெருவெற்றி பெற்றான். சாளுக்கிய வேந்தன் போரின் வெம்மையைத் தாங்க முடியாது களத்தினை விட்டு ஓடினான். பெருந்தொகையான சாமந்தரையும் அரசு பரிவாரத்தாரையும் சாளுக்கியரின் குல சின்னங்களையும் யானை குதிரைப் படைகளையும் கவர்ந்துகொண்ட சோழன், களத்திலே முடிதரித்து புதிய சாதனை புரிந்தான். இராசேந்திரன் புரிந்த அரிய சாதனை ஒரு பெரிய வீரசாதனை. எனவே, அவன் ஏறிய சிம்மாசனம் வீர சிம்மாசனம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதனையுற்று வீர சிம்மாசனம் பார் தொழ ஏறி என்று அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி நயம்பட

வர்ணிக்கின்றது. அதன்பின் இராசேந்திரன் தென்திசை நோக்கி வயப்படை நடாத்தி தனது இராசதானி புகுந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது முதலாம் இராசேந்திரனுடைய கங்கைப் படையெடுப்பினைப் பற்றிய ஒரு சாசனக் குறிப்பினைப் போல அமைந்துள்ளது. எண்ணாயிரம் என்னும் ஊரிலே உள்ள கல்வெட்டு ஒன்றிலே 'கங்கா பாக்கிரகணம் பண்ணிய விஜய உற்சவம்' பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. சோழர்கள் ஒரு காலகட்டத்திலே வீரத்தினால் தாங்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். அதனாலே தங்கள் அரசியலை வீர உணர்ச்சியோடும், வெற்றி விழாவோடும் இணைத்து வர்ணிக்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். சிம்மாசனத்தை வீர சிம்மாசனம் என்றும் விஜய சிம்மாசனம் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். முடி வீர முடி என்றும் விஜய முடி என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்டது. அதேபோல கொடியும் வீரக் கொடி என்றும் விஜயக் கொடி என்றும் தியாகக் கொடி என்றும் வழங்கலாயிற்று. அரச சின்னங்கள் எல்லாம் வீரத்தோடு தொடர்புடையனவாக வர்ணிக்கப்பட்டன. 3ஆம் குலோத்துங்கன் காலம் வரை இந்த வழக்கம் தொடர்ந்தது.

III

சோழர் காலத்துச் சமய மரபுகள்

சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்கள் இக்காலப்பகுதியில் உன்னத வளர்ச்சியடைந்தன. நாயன்மார்களாலும் ஆழ்வார்களாலும் பக்திப் பாடல்கள் முறையே திருமுறைகளாகவும், திவ்யப் பிரபந்தமாகவும் இக்காலத்தின் முற்பகுதியிலே தொகுக்கப் பெற்றன. தேவாரத் திருமுறைகள் முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவரால் தொகுக்கப் பெற்றன என்பதை திருமுறை கண்ட புராணம் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. அந்நூல் பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்குரியது. அதிலே சில தடுமாற்றங்களும் ஏற்பட்டுவிட்டன. உதாரணமாக திருமுறைகளைத் தொகுப்பிப்பதற்கு ஏதுவாக இருந்த மன்னனை திருவாரூர் மன்னன் என்றும் அபயகுலசேகரன் என்றும் உமாபதி சிவாச்சாரியார் சொல்லுகின்றமை கவனித்தற்குரியது. சோழர் ஆட்சி முடிவுற்று பாண்டியப் பேரரசின் காலமும் அஸ்தமனமாகிய காலத்தில் உமாபதி சிவாச்சாரியார் வாழ்ந்தவர். எனவே, சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் அவருக்கே தெளிவாகத் தெரியவில்லை. முதல் ஏழு திருமுறைகள் மட்டுமே முதலாவது கட்டத்தில் தொகுக்கப்பட்டன என்பது நிதானமாக அறிஞர்களின் சிந்தனையாகும். ஆயினும், அதற்குப்பின்பு மற்றத் திருமுறைகளும் தொகுக்கப்பட்டன. பெரிய புராணமும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே பாடப் பெற்றபின்பு அது பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக அமைக்கப்பட்டது. எனவே, சோழர் ஆட்சி முடிவதற்கு முன்னமே திருமுறைகள் 12உம் தொகுதிகளாகி விட்டன என்று கருதலாம். திவ்யப்

பிரபந்தம் தொடர்பான பணிகள் பத்தாம் நூற்றாண்டில் நிறைவேறி விட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பக்திப் பாடல்கள் அடங்கிய தொகுதிகளைத் தென்னாட்டுச் சைவர்களும், வைணவர்களும் 'தமிழ் வேதம்' என்று கருதுகின்ற ஒரு மரபு உண்டு. இவற்றைத் தொகுப்பதற்கு இவ்விரு சமயங்களிலும் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளே ஏதுவாக இருந்தன. எட்டாம் நூற்றாண்டு முதலாக நாயன்மார் பாடல்களையும், ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களையும் ஆலயங்களிலே ஒதும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவற்றை ஒதுவதற்கென்று அறக்கட்டளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அவை பரிசுத்தமானவை, தெய்வீகமானவை என்ற அபிமான நோக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால் அவற்றைப் பேணிக் காப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதன் பயனாகவே அவை தொகுதிகளாயின.

சைவ சமயத்திலே தேவார முதலிகளையும், வைணவத்திலே ஆழ்வார்களையும் அபிமானத்தோடு போற்றி வழிபடும் வழக்கம் இந்த சமயங்களிலே ஏற்பட்ட ஒரு புதிய வளர்ச்சியாகும். அவர்களைப் பற்றிய சிந்தனைகள் உணர்ச்சி பூர்வமாகிவிட்டன. ஜனரஞ்சகமான கதைகளும் பெருகி விட்டன. அவர்களுடைய படிமங்களைக் கோயில்களிலே தாபனம் செய்து வழிபாடு ஆற்றுகின்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. பெருந்தொகையான சாசனங்களில் இதனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் அவற்றிலே அவர்களுடைய படிமங்களும் தாபனமாகிய கோலத்தில் உள்ளன. பெருந்தொகையான வெண்கலப் படிமங்கள் கிடைத்துள்ளன.

சைவ, வைணவ சமயங்களில் ஏற்பட்ட மற்றுமொரு வளர்ச்சி, பாடல் பெற்ற ஆலயங்கள் இக்காலத்திலே மிகுந்த சிறப்புப் பெற்றமையாகும். அந்தச் சிறப்பு சோழர் கலைப் பாணியின் வளர்ச்சிக் கட்டங்களோடு தொடர்புடையது. ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் பாடல் பெற்ற தலங்களிலே செங்கல் வேலைப்பாடாலான பழைய கட்டிடங்களை இடித்து அவற்றைக் கற்றளிகளாக உருவாக்கினார்கள். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முதலாக அத்தகைய கோயில்களின் வளாகங்களிலே வேறும் பல கோயில்களையும், மண்டபங்களையும், சுற்றுப் பிரகாரங்களையும் அமைத்தனர். சிதம்பரத்திலே கோயில் அமைப்பு ஆறு மடங்கு விசாலமுடையதாக வளர்ச்சியடைந்தது. அங்கே திருக்காமகோட்டம், நடராசர் சந்நிதி, திருத்தேர்க் கோயில், ஆயிரங்கால் மண்டபம், நூற்றுக்கால் மண்டபம், எழுநிலைக் கோபுரங்கள், சுற்றுப் பிரகாரங்கள் ஆகிய யாவும் பிற்காலச் சோழர்களால் அமைக்கப்பட்டவை. திருவானைக்கா, திருவரங்கம், திருவையாறு ஆகியவற்றிலும் பல புதிய கட்டிடங்கள் பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் உருவாகின.

சோழர் காலம் வைணவ சமயத்தினுடைய வளர்ச்சியே மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. வைணவ மரபில் ஆச்சாரியர்களின் காலம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அவர்களிலே முதன்மையானவராகிய இராமானுசாரியார் திருவரங்க ஆலயத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்தபொழுது இராமானுஜர் ஆலய பரிபாலனத்தைப் புனர் நிர்மாணம் பண்ணிப் பல சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தினார். வேதாந்த மரபிலே அவரின் பெயர் சங்கரருக்கு நிகரானது. அத்வைதத்தை நிராகரித்து விசிட்டாத்வைதக் கொள்கையை நிறுவினார். அது பக்தி மார்க்கத்தை உபநிடத சிந்தனையோடு இணைக்கும் வகையில் அமைந்தது. ஆழ்வார்களது பாடல்களின் அடிப்படையில், குறிப்பாக நம்மாழ்வாரின் பிரபந்தங்களைத் தளமாகக் கொண்டு பிரஸ்தான திரயங்களை விளக்கியதால் புதிய வேதாந்த மரபொன்று உதயமாகியது. இராமானுஜர் ஆதி சங்கரரைப் போல பரத கண்டத்தின் பல பாகங்களுக்கும் சென்று சமயப் பிரச்சாரம் செய்ததோடு சமயப் பணியைத் தொடர்வதற்குப் பல மடங்களையும் நிறுவினார். வட இந்தியாவிலே இஸ்லாமியரின் ஆட்சிக் காலத்திலே ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தின் தோற்றத்திற்கு இராமானுஜரின் சிந்தனைகள் ஏதுவாய் இருந்தன என்று கருதப்படுகின்றது.

IV

சோழர் காலத்தில் சைவசமயமே தமிழ்நாட்டில் மிகப் பெரும்பான்மையோரின் வழிபாட்டு நெறியாக விளங்கியது. அக்காலத்து சமய சிந்தனைகளையும், வழிபாட்டு நெறியினையும் மக்கள் வாழ்க்கையோடு இணைத்து இனிமையான நடையில் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தைப் பாடினார். இக்காலத்தில் வட இந்தியாவிலே சைவ வைணவ ஆலயங்களும், சமண, பௌத்தப் பள்ளிகளும் துருக்கியர்களால் இடித்தழிக்கப்பட்டன. வைதீகக் கல்லூரிகள், மடங்கள் என்பனவும் அழிந்தன. பெருமளவிலான சைவர்களும், வைணவர்களும் தங்கள் சமய நூல் கவடிகளையும், சின்னங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு புகலிடம் தேடித் தென்திசை சென்றார்கள். காஷ்மீர தேசம், லாட்ட தேசம், கூட்ஜரம், வங்காளம் போன்ற இடங்களில் உள்ள சைவர்கள் தென்னாட்டிலுள்ள மடங்களிலே சென்றிருந்தமையினைச் சாசனக் குறிப்புகளால் அறிய முடிகின்றது. பெருந்தொகையான பிராமணர்களும் 11ஆம் நூற்றாண்டிலே தக்ஷிணாபதத்திற்கும், தமிழ்நாட்டிற்கும் போனார்கள். அவ்வாறு சென்ற வைதீகப் பிராமணர்களை முதலாம் இராசேந்திரன் போன்ற சோழ அரசர்கள் வரவழைத்து குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தி அவற்றை பிரம்மதேயங்களாக வகை செய்தனர். தமிழகத்துச் சைவ நெறியானது இவ்வாறான தொடர்புகளால் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது. காஷ்மீர சைவத்தின் செல்வாக்கு அதில் ஏற்பட்டது. ஆனந்த வர்த்தனர், அபிநவ

குப்தர் முதலான தலைசிறந்த அறிஞர்களின் சிந்தனைகள் அறிமுகமாயின. இவ்வாறான வளர்ச்சிகள் பிற்காலத்தில் சைவ சித்தாந்த தத்துவம் புதிய பொலிவுடன் உருவாக்கம் பெறுவதற்கு ஏதுவாகியதென்று கருதலாம். கலாசிகர்களாகிய சோழ மன்னர்கள் கர்நாடகத்திலும், ஆந்திர தேசத்திலும் படையெடுத்துச் சென்றபோது அங்கு காணப்பெற்ற கட்டடத் தூண்கள், சிற்பங்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டு அவற்றின் மேல் அபிமானம் கொண்டனர். சில சமயங்களில் அவற்றைக் கவர்ந்து சென்று தங்கள் இராச்சியத்திலுள்ள கோயில்களிலே தாபனம் பண்ணினார்கள்.

சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமய நெறிகளும் சோழ அரசர் சிலரின் ஆதரவைப் பெற்றன. காஞ்சிபுரத்திலுள்ள சமணப் பள்ளி ஒன்றிற்கு வழங்கிய பள்ளன் கோயில் செப்பேடுகள் முற்காலச் சோழரின் காலத்துக்குரியவை. செம்பியன் மாதேவியைப் போன்றோர் புதிதாக அமைத்த சமணப் பள்ளிகள் பற்றியும் சாசனக் குறிப்புகள் உண்டு. திருத்தக்க தேவரின் சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி, வளையாபதி, நீலகேசி முதலான சிறப்பு மிக்க காவியங்களும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலும் இக்காலத்து சமண நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

சோழப் பேரரசரின் காலத்தில் பௌத்த சமய மறுமலர்ச்சி ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தமையை இலக்கியக் குறிப்புகள் வாயிலாகவும், சாசனங்கள் மூலமாகவும் அறிய முடிகின்றது. குண்டலகேசி என்னும் காவியம் பௌத்த சமயப் பிரச்சார நூலாகும். மறைந்து போன பிம்பிசாரக் கதை இக்காலத்து பௌத்த நூல்களில் வேறொன்று. பொன்பற்றியூர் கிழான் புத்தமித்திரர் எழுதிய வீரசோழியம் சோழர் காலத்து மொழி வழக்கு, இலக்கிய நடை என்பவற்றின் சிறப்பம்சங்களை அடையாளப்படுத்துகின்ற இலக்கண நூலாகும். அதிலே அதன் பாயிரச் செய்யுள்கள் வீரராஜேந்திரனைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. அந்நூலுக்குப் பெருந்தேவனார் எழுதிய உரையிலே மறைந்து போன பௌத்த நூல்கள் பலவற்றிலிருந்து மேற்கோள்களாகப் பல பாடல்கள் கையாளப்படுகின்றன.

தமிழ் நூல்களிலிருந்து அறிமுகமாகின்ற பௌத்தம் மகாயானச் சார்புடையது. இக்காலத்திலே சோழ நாட்டிலே இலங்கை நிறுவனங்களோடு தொடர்புடைய தேரவாதிகளும் இருந்தனர். அவர்களில் சிலர் பிரபல மானவர்கள். தேரவாத அறிஞர்கள் தங்கள் நூல்களைப் பாளி மொழியில் எழுதினார்கள். இலங்கை அரசர் சிலர் அவர்களை வரவழைத்துக் கௌரவித்ததோடு பௌத்த சமயத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்கும் அவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றார்கள். சமண நூலாகிய நீலகேசியின்

பெரும்பகுதி பௌத்த சமயத்தை நிராகரிக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. சிவஞான சித்தியாரின் பரபக்கத்திலே செளத்திராந்திகம், யோகாசாரம், மத்தியாமிகம், வைபாஷிகம் என்னும் நான்கு பௌத்த சமயப் பிரிவுகளின் கோட்பாடுகள் சொல்லப்பட்டு நிராகரிக்கப் படுகின்றன. சிவஞான சித்தியார் சமகால தமிழகத்து பௌத்த சமயப் பிரிவுகளை விளக்குகின்றது எனக் கொள்ள முடியாது. அது மத்திய காலத்துப் பொதுவான வைதீக மரபில், பௌத்த சமயம் பற்றி இடம்பெற்ற பொதுவான விளக்கங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனக் கொள்ளவேண்டும். எனவே, தென்னிந்திய பௌத்த சமயநிலை பற்றிய ஆதார நூலாக அதனைக் கொள்ளுமாறு இல்லை.

பௌத்த சமயம் தொடர்பான சோழர் காலத்து தொல்பொருட் சின்னங்கள் பல கிடைக்கின்றன. செப்பேடுகள், கல்வெட்டுக்கள், சிற்பங்கள், வெண்கலப் படிமங்கள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இக்காலத்திலே நாகபட்டினத்தின் சூடாமணி வர்ம விஹாரம் தமிழ்நாட்டுப் பௌத்த நிறுவனங்களிலே முதன்மையானது என்பது இவற்றில் அறியப்படும். வேறு பல ஊர்களில் மிகச்சிறிய தொகையினராக வாழ்ந்த பௌத்தர்கள் வழிபாடு செய்வதற்கும் உபதேசம் பெறுவதற்கும் நாகபட்டினம் போனார்கள். சூடாமணி வர்ம விஹாரம் சாகவத்து சைலேந்திர மன்னர்களாலே சோழ மண்டலத்து சத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு பட்டினத்து கூற்றத்து நாகபட்டினத்திலே அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு முதலாம் இராசராசன் 97 வேலி நிலம் கொண்ட ஆணைமங்கலம் என்னும் ஊரை சர்வபரிகாரங்களோடு பள்ளிச் சந்தமாக வழங்கினான். இராசராசனது கட்டளையின் வாசகம் இராஜேந்திர சோழனுடைய பிரசஸ்தியோடு இணைக்கப்பட்டு அவனது கட்டளைப்படி 21 செப்பேடுகளிலே 443 வரிகளில் எழுதப்பட்டு விஹாரத்திற்கு பொறுப்பானவர் களுக்கு வழங்கப்பட்டது. ஆணைமங்கலச் செப்பேடுகள் வரலாற்று ஆவணங்கள் என்ற வகையில் பல சிறப்புகள் உடையவை. பள்ளிச் சந்தங்கள் பற்றிய விவரங்கள் இவற்றைப் போல வேறு எங்கும் கிடைப்பதில்லை. சோழர்களுக்கும் சாதாவாகனர்களுக்குமிடையிலான உறவுகளை இவற்றின் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தமிழகத்தில் நிலவிய பௌத்த சமயம் பற்றிய அடிப்படையான மூலாதாரங்களில் இவை முதன்மையானவை. அது மட்டுமின்றி சோழரின் அரசாங்கத்தின் அமைப்பு முறையினையும் அதன் இயக்கத்தினையும் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு இவற்றைப் பற்றிய விளக்கம் இன்றியமையாத் தேவையாகும்.

முதலாம் குலோத்துங்க சோழனுடைய காலத்தில் சாவகத்து அரசரது தூதுவர்கள் இருவர் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்று சூடாமணி வர்ம விஹாரம் தொடர்பாக இரு வேண்டுகோள்களை விடுத்தனர். அவற்றில்

ஒன்று பள்ளிச் சந்தமாகிய நிலங்களை விகாரத்து சங்கத்தாரின் பொறுப்பாக விடவேண்டும் என்பது, இரண்டாவது அண்மைக் காலத்தில் ஏற்படுத்திய வரிக் குறைப்புகளின் அடிப்படையில் பள்ளிச் சந்தங்கள் மூலமான வருமானங்களை வரிமதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்பது.

குலோத்துங்கன் இந்த வேண்டுகோள்களுக்கு இணங்கி அவற்றிற்கு ஏற்ப ஏற்பாடுகள் செய்யும் வகையில் செப்புப் பட்டயம் வழங்குமாறு கட்டளையிட்டான். அவனது கட்டளைப்படி செப்பேடுகள் எழுதிக் கொடுக்கப் பட்டன. அவற்றின் மூலமாக முதலாம் இராசராசனுக்குப் பிற்பட்ட மாமன்னர்கள் பலரது ஆதரவையும் சூடாமணிவர்ம விஹாரம் பெற்றிருந்தது என்பதை அறிகிறோம். எல்லாமாக அக்காலப்பகுதியில் 3 வள நாடுகளின் பிரிவுகளான 5 நாடுகளில் விகாரத்திற்குரிய ஒன்பது பள்ளிச் சந்தங்கள் இருந்தமை தெளிவாகின்றது.

சூடாமணி வர்ம விஹாரம் விஜயநகர காலம் வரை நிலைபெற்றிருந்தது. அது இராசராசப் பெரும் பள்ளி என்னும் பெயரையும் கொண்டிருந்தது. அங்கே இராசேந்திரப் பெரும் பள்ளி, அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி என்னும் கோயில்களும் அமைந்திருந்தன என்பதைச் சில சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பௌத்த சிற்பக் கலையின் உற்பத்தித் தானமாக அது விளங்கியது.

சுற்றாடலிலே பல நூற்றுக்கணக்கான வெண்கலப் படிமங்கள் அகழ்வுகளின் போது கிடைத்தன. அவை மகாயானச் சார்பு உடையவை. அவற்றுட் பலவற்றிலே பீடத்திலே சுருக்கமான சாசனங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் மூலம் பௌத்த சமயம் தொடர்பான பல அம்சங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தமிழகத்துக் கட்டடக்கலை வரலாற்றில் உன்னத வளர்ச்சிக் காலமாகச் சோழப் பேரரசின் காலம் விளங்கியது. வடமொழியிலுந் தமிழே சிறந்தது என்று வழங்கும் வண்ணமாகவும் எத்திசையிலுந் தென்திசையே சிறந்தது என்று பாராட்டும் வண்ணமாகவும் தமிழாகரனாகிய திருஞானசம்பந்தர் திருவவதாரஞ் செய்தாரென்று பெரியபுராணத்திலே சேக்கிழார் பெருமை பேசுவார். சேக்கிழாரின் காலத்திலே கலாதத்துவத்திலும் கலைச் சின்னங்களின் உருவாக்கத்திலும் பரதகண்டம் முழுவதிலும் தமிழகமே தலைசிறந்து விளங்கியது. பல்லவர் அமைத்த அடித்தளத்திலே மகோன்னதமான கட்டட சிற்பக்கலை மரபொன்றைச் சோழர் காலத்தில் உருவாக்கினார்கள்.

சோழர்காலக் கோயிற் கட்டுமானங்கள் மூன்று காலகட்டங்களில் வளர்ச்சி பெற்றன. முதலாவது கட்டத்திற் பாடல்பெற்ற தலங்களிலும் புதியவிடங்களிலும் கற்றளிகள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை சிறியனவாகவோ மிதமான அளவுடையனவாகவோ அமைந்தன. அவை வனப்பு மிகுந்தவை. முதலாம் இராசராசன் காலம் முதல் (985 – 1120) வரையான காலப்பகுதி பெரு விமானங்களின் காலமாகும். தஞ்சை மாநகரில் அருண்மொழிவர்மன் அமைத்த விமானம் அக்காலத்திலே பூதலத்தில் ஈடிணையற்ற அற்புதக் கோலத்துடன் பொலிந்திருந்தது. அதனைக் கண்டதும் கருவூர்த்தேவர் வியப்படைந்தார். அவர் தனது உணர்ச்சி பூர்வமான அனுபவத்தைப் பதிகமாகப் பாடினார். அதன் வரைவிலாத சிறப்பினைச் சொற்களால் வர்ணிக்க முடியவில்லை என்கிறார்.

மூன்றாவது கட்டமாகிய பிற்காலச் சோழரின் ஆட்சியிலே, குறிப்பாக 12ஆம் நூற்றாண்டிலே நாடு முழுவதிலும் கட்டுமானப் பணிகள் பெருகியிருந்தன. இரண்டாம் இராசராசன் நிர்மாணித்த ஐராவதேஸ்வரம் என்னும் இராஜராஜ - ஈஸ்வரம், மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் திருப்பணியான திரிபுவனவீர - ஈஸ்வரம் என்பவை அவற்றிலே மிகச் சிறந்தவை. சோழர் கலைப்பாணியின் முழுமையான வளர்ச்சி சைவ மரபின் கோயில் எனப்படும் சிதம்பரத்தில் ஏற்பட்டது. நடராசர் சந்நிதி, திருத்தேர்க் கோயில், திருக்காமக்கோட்டம், நூற்றுக்கால் மண்டபம், சுற்றுப் பிரகாரங்கள், எழுநிலைக் கோபுரங்கள், திருச்சுற்று மாளிகை, ஆயிரங்கால் மண்டபம் ஆகியன இக்காலத்தில் அங்கு அமைக்கப்பட்டன. இந்த அம்சங்களைக் கொண்ட கட்டுமான முறை விஜயநகரப் பேரரசின் காலத்திலே தமிழகமெங்கும் பின்பற்றப்பட்டது. கோயிற் கட்டுமானத்தில் வாயிற்கோபுரம் வனப்பு மிக்க பிரமாண்டமான பகுதியாகியது.

சோழர் காலச் சிற்பங்கள் பலதிறத்தவை. பெருமளவிலானவை. கல்லிலும் உலோகத்திலும் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இக்காலச் சிற்பங்கள் அவற்றின் உன்னதக் கோலத்தினால் உலகளாவிய ரீதியில் நுண்கலை ரசிகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில் வார்ப்புக்கலையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் அதிசயமானது. விஞ்ஞானபூர்வமான தொழில்நுட்பம் வேகமாக முன்னேறியுள்ள இந்நாட்களிலும் சோழர்காலக் கலைஞர்களைப் போன்று உயிரோட்டமான சிற்பங்களைக் கல்லிலும் உலோகத்திலும் அமைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

நடனம், ஓவியம் ஆகிய கலைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும் சிறப்புடையது. ஆலயங்கள், அரண்மனை ஆகியவற்றின் ஆதரவுடன் நடனக்கலை பெரு

வளர்ச்சியடைந்தது. பெருவுடையார் கோயில், சிதம்பரம், கும்பகோணத்துச் சாரங்கபாணி கோயில் என்பவற்றிலுள்ள நாட்டிய கரணச் சிற்பங்கள் இக்காலத்தனவாகும். பெருவுடையார் கோயில் ஒவியங்கள் சோழர் காலத்து ஒவியக்கலையின் சிறப்பிற்கு உன்னதமான உதாரணங்களாகும்.

தமிழ்மொழி வளர்ச்சியின் உன்னதமான காலம் சோழராட்சிக் காலம் என்பது சேக்கிழார், ஒட்டக்கூத்தர் போன்ற கவிஞர் பெருமக்களின் கருத்தாகும். தென்னாசியாவிலே மிகக் கூடுதலான சாசனங்களை உடைய மொழி தமிழாகும். தமிழ்ச்சாசனங்களிற் சோழர் காலத்தவை மிகக் கூடுதலானவை. அவற்றின் நடை ஈடும் எடுப்புமற்ற செந்தமிழ் நடை; இராச நடை; தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு, பொருளாதாரம் என்பனவற்றின் கருவூலங்களாக அவை அமைகின்றன.

வடக்கிலே குப்தர் காலத்திலே சமஸ்கிருத இலக்கியம் சிறப்புற்றதைப் போலத் தென்னகத்திற் சோழப் பேரரசிலே தமிழ் இலக்கியம் பெருவளர்ச்சி கண்டது. சைவரும், வைணவரும், சமணரும், பௌத்தரும் அதிற் பங்கு கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. கம்பராமாயணத்திற் போல சொல்வளச் சிறப்பினை வேறெங்கும் காணமுடியாது. அதேபோலப் பெரியபுராணத்திலே தமிழின் கனிவினை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இவ்வெளியீடு தொடர்பான பணியினை மேற்கொள்வதற்கு அனுசரணையாக இருந்த திணைக்கள அதிகாரிகளுக்கும், இப்பதிப்பில் துணைபுரிந்த தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திரு. க. இரகுபரன் அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் அவர்களுக்கும் எனது பாராட்டுக்கள் உரித்தானவை. இந்நூலை செம்மையான முறையில் வெளியிடுவதிற் பணிப்பாளர் சாந்தி நாவுக்கரசன் கொண்டிருந்த ஆர்வம் குறிப்பிடத்தக்கது.

நூல் சீரிய முறையிலும் வண்ணக் கோலத்திலும் அச்சாகி வெளிவருவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த யுனி ஆர்ட்ஸ் நிறுவன உரிமையாளர் பொன். விமலேந்திரன் அவர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் பாராட்டுக்கள் உரித்தானவை.

பேராசிரியர் கி. பத்மநாதன்

பொருளடக்கம்

அரசும் சமூகமும்

- சோழர் கால சமூகக் கட்டமைப்பு 03
பேராசிரியர் எ. கப்பராயலு
- அத்தரகுளியிலுள்ள முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் காலத்து கல்வெட்டு 13
பேராசிரியர். சி. பத்மநாதன்
- Artisans and Craftsmanship in the medieval Chola Milieu 28
பேராசிரியர் விஜயா ராமசாமி
- முதலாம் பராந்தகசோழனால் இலங்கையில் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட நாகநாடு 51
பேராசிரியர் ப. பஷ்பரட்ணம்
- சோழநாட்டில் நீருரிமை 63
கலாநிதி. கி. இரா. சங்கரன்
- சோழர் காலப் பெண்கள் 101
கலாநிதி செ. யோகராசா

சமயமும் தத்துவமும்

- சோழப் பேரரசிற் பௌத்தம் 113
பேராசிரியர். சி. பத்மநாதன்
- சைவத் திருமுறைத் தொகுப்பு 132
பேராசிரியர் ந. முத்துமோகன்
- வைணவ பாகரத் தொகுப்பு 140
பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
- அடியார் வழிபாடு: தோற்றமும் வளர்ச்சியும் 149
திரு. க. இரகுபரன்
- சோழர் காலத் திருமடங்கள் 164
திரு. க. துஷ்யந்த்
- சோழர் காலத்தில் சமஸ்கிருத நூல்களில் சைவ சித்தாந்தம் 177
பேராசிரியர் கலைவாணி இராமநாதன்
- திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் நூல்களில் ஆணவம் 189
பேராசிரியர் ந. முத்துமோகன்
- சேக்கிழார் காட்டும் சைவசித்தாந்தம் 197
திரு. ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்
- கம்பராமாயணத்தில் இளையோடுகின்ற விசிட்டாத்வைதச் சிந்தனைகள் 211
திரு. ச. முகுந்தன்
- இராமாநுசர் பணிகளும் தத்துவமும் 227
திரு. ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

மொழியும் இலக்கியமும்

- சோழர் காலத் தமிழ் வழக்கு 241
கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ்
- மொழியியல் நோக்கில் கம்பராமாயணம் 258
கலாநிதி சுபதினி ரமேஷ்
- சோழர் கால இலக்கண நூல்கள் ஒரு மீள்நோக்கு 268
கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
- சோழர் கால தமிழ் இலக்கண உருவாக்கம் 289
கலாநிதி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்
- தமிழர் அழகியல் சோழர்கால இலக்கண நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு 301
கலாநிதி ஏ.என். கிருஷ்ணவேணி
- சோழர் காலச் சிற்றிலக்கியங்கள் - குலமுறை கிளத்தலும் அதன் பின்புலமும் 318
கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன்
- குலோத்துங்க சோழன் குறித்த சிற்றிலக்கியங்கள் 330
திருமதி வசந்தா வைத்தியநாதன்
- சோழர் பெருமன்னர் கால சமஸ்கிருத இலக்கியம் 336
பேராசிரியர் சிவசாமி

கோயில்களும் கலைகளும்

- சோழர்களின் மூன்று கோயில்கள் 349
கலாநிதி க. ராசவேலு
- பாண்டிய நாட்டில் சோழர் கோயில்கள் 367
பேராசிரியர் கு. சேதுராமன்
- சோழர் கால இசை திருவிசைப்பா மாலை இசை 398
பேராசிரியர் ஞானகுலேந்திரன்
- சோழர்கால ஓவியக்கலை 404
கலாநிதி க. ராசவேலு
- முற்காலச் சோழர் சிற்பக்கலை 418
கலாநிதி வெ. வேதாசலம்
- சோழர் காலத்து செப்புத் திருமேனிகள் 434
பேராசிரியர் கு. சேதுராமன்
- சோழர் கால அம்மன் விக்கிரகங்கள் 456
திருமதி விக்னேஸ்வரி பவநேசன்

கட்டுரையாளர்கள்

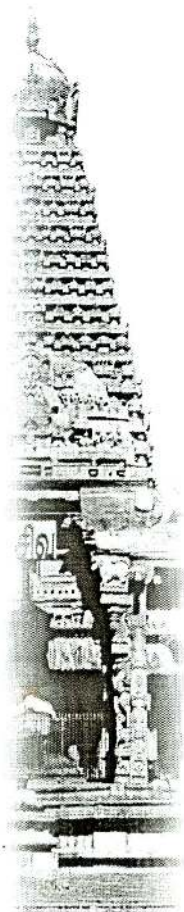
- பேராசிரியர் எ. சுப்பராயலு
இணைப்பாளர்,
பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவனம், பாண்டிச்சேரி.
- பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
- பேராசிரியர் விஜயா ராமசாமி
தலைவர், வரலாற்றுத்துறை,
ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுடில்லி.
- கலாநிதி. கி. ரா. சங்கரன்
விரிவுரையாளர்,
ஏ.வி.சி. கல்லூரி, மன்னப்பந்தல், மயிலாடுதுறை.
- கலாநிதி செ. யோகராஜா
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
- பேராசிரியர் முத்துமோகன்
தலைவர், தத்துவமும் சமயமும்
மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்.
- பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- திரு. க. இரகுபரன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
மொழித்துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
- திரு. எஸ். துஷ்யந்த்
ஆசிரியர்,
மட்டக்களப்பு.
- பேராசிரியர் கனவமாணி இராமநாதன்
இந்து நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
- திரு. ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்
விரிவுரையாளர்,
ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனா பல்கலைக்கழகம்.
- திரு. ச. முகுந்தன்
விரிவுரையாளர், இந்து நாகரிகத்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி அம்மன்கினி முருகதாஸ்
மொழித்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி கபதினி ரமேஷ்
மொழியியல்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
முன்னைநாள் ஆய்வாளர்,
ஜப்பானிய பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி ஏ.என். கிருஷ்ணவேணி
தலைவர், நுண்கலைத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
- கலாநிதி. வ. மகேஸ்வரன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
- வித்துவான் வசந்தா வைத்தியநாதன்
ஆன்மிக சொற்பொழிவாளர்
- பேராசிரியர் வி. சிவசாமி
தகைசார் பேராசிரியர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி க. ராசவேலு
ஆய்வாளர்,
தமிழ்நாடு தொல்பொருள் திணைக்களம்.
- பேராசிரியர் கு. சேதுராமன்
தலைவர், வரலாற்றுத்துறை,
மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்.
- பேராசிரியர் ஞானா குவேந்திரன்
முன்னைநாட் பேராசிரியர்,
தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம்.
- கலாநிதி வெ. வேதாசலம்
ஆய்வாளர்,
தமிழ்நாடு தொல்பொருள் திணைக்களம்.
- திருமதி விக்னேஸ்வரி பவநேசன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
இந்து நாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அரசும் சமூகமும்

சோழர் காலச் சமூகக் கட்டமைப்பு

பேராசிரியர் எ. சுப்பராயலு

சாதி இன்று இந்தியா முழுவதும் சமூகத்தில் இறுகிப்போன ஒரு கூறாக உள்ளது. தமிழ்ச் சமூகமும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. இந்தச் சாதிச் சமூகம் காலங்காலமாக இப்படியே இருக்க வில்லை. இதன் வரலாற்றுப் பின்னணியைப் பார்த்தால் இது காலந்தோறும் மாறி வந்துள்ளது என்பது புரியும். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை இடைக்காலச் சோழர் காலத்தில் அதாவது கி.பி. 10-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சாதி ஒரு சமூக நிறுவனம் என்ற வகையில் ஓரளவு முழுமையடைந்தது என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் சான்று பகர்கின்றன.

சோழர்காலக் கல்வெட்டுகளில் அரச குடும்பத்தினர், அரச அலுவலர், வட்டாரத் தலைவர், ஊர்மன்ற உறுப்பினர், கைவினைஞர் என்று பலர் பல சூழ்நிலைகளில் காட்சி தருகிறார்கள். இவர்களுள் ஒரு பகுதியினரைக் கொடையாளிகளாகவும் இன்னொரு பகுதியினரைக் கொடை பெறுபவர்களாகவும்

பிரிக்கலாம். இவர்களில் பலர் சபையார், ஊரார் முதலிய குழுக்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களை நீக்கிவிட்டு தனித்த நிலையில் இயங்கும் பேர்களை மட்டும் பகுத்தாய்ந்தால் அவர்கள் சார்ந்த சமூக நிலைகளைப் பற்றி ஓரளவு அறியலாம். இவர்களுள் சிலருக்கு இவர்களுடைய சமூகப் பிரிவை அடையாளம் காணும் வகையில் மன்றாடி, வெள்ளாளன், சிவப்பிராமணன் போன்ற அடைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன.¹ இவ்வடைகளைப் பயன்படுத்தி சோழர் காலத்தில் செல்வாக்குடன் இருந்த பேர்களை இனம் அல்லது சமூகப் பிரிவு மற்றும் கால வரிசைப்படி தொகுத்து அட்டவணைப்படுத்தினால், அட்டவணைப்படி மன்றாடி இனம் செல்வாக்குடன் இருந்தது என்று தோன்றும்.

எண்	இனம்	850-985	985-1070	1071-1178	1179-1279	மொத்தம்
1	மன்றாடி, இடையர்	58	98	105	41	302
2.	பிராமணர்	60	18	25	7	110
3.	வெள்ளாளர்	26	18	21	11	76
4.	வணிகர்	23	28	5	16	72
5.	பள்ளி	—	11	39	1	51
6.	வேட்கோ, குமவர்	6	12	1	1	20
7.	கண்மாளர்	5	10	7	1	23

ஆனால் இவ்வினத்தவர் பெரும்பாலும் கோயில் ஆடு மாடுகளைக் கொடை பெறுபவர்களாகவே வருகிறார்கள். கொடையாளிகள் என்ற நிலையில் பிராமணர், வெள்ளாளர், வணிகர் ஆகியோர் பரவலாகக் காணப்படுகிறார்கள். பிராமணர் முதற் காலகட்டத்தில் நிறையக் காணப்படுகிறார்கள். அதற்குப்பின் இறங்குமுகமாக உள்ளார்கள். பள்ளிகள் இரண்டாம் காலகட்டத்திலேயே கல்வெட்டுகளில் தோன்றுகிறார்கள். மூன்றாம் காலகட்டத்தில் அவர்கள் கூடுதலாக உள்ளார்கள். மேலும் அவர்கள் தென்னார்க்காடு, செங்கல்பட்டு மாவட்டங்களிலேயே மிகுதியாக காணப்படுகிறார்கள். வணிகர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் சாலியார், சங்கரப்பாடியார் முதலிய ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரிவுகளாக இருந்தார்கள் என்பதையும் குறிப்பிடவேண்டும். மட்கலஞ் செய்வோரான வேட்கோக்கள் முதலிரண்டு காலகட்டங்களில் ஊர் அல்லது சபைக் கணக்கர்களாக இருந்து பின்கட்டங்களில் மிகக்

குறைந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே எல்லா வகையிலும் பரவலாக முதன்மையிடத்தை வகித்த இரு இனங்கள் பிராமணரும் வெள்ளாளரும் என்று சொல்ல வேண்டும். இதை வேறு சில சான்றுகளும் உறுதி செய்யும். நிலவரி வசூல் போன்ற குழ்நிலைகளில் பெரும்பாலும் இவர்கள் தனித்துச் சுட்டப்படுகிறார்கள். பதினோராம் நூற்றாண்டு முடிய உள்ள செப்பேடுகளில் நிலக்கொடை பற்றிய அரச ஆணைகள் பெறுபவர்களுள் முதன்மை நிலையில் நிற்பவர்கள் பிரமதேயக்கிழவர் அதாவது பிராமண நிலக்கிழார்களும் வேளாண் நிலக்கிழாரான நாட்டாருமே யாகும்.² மேலும் இவர்கள் சோழ அரச அலுவலர் பதவிகளில் முறையே பிரமராயன், மூவேந்த வேளாண் ஆகிய பட்டங்கள் பெற்று முக்கிய இடத்தை வகித்தார்கள் என்பதையும் குறிப்பிடலாம்.³ ஆகவே இந்த அட்டவணை ஓரளவு சோழர் காலச் சமூகத்தின் படிநிலைகளை எதிரொலிக்கிறது என்பதில் தவறிருக்காது.

வைதீகச் சடங்குகள் செய்பவர் என்ற முறையிலும் கோயில் பூசைகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்ற முறையிலும் பிராமணர்கள் முதலிடத்தைப் பெற்றார்கள். இந்தச் சடங்கு வழியான தகுதியை அவர்களுடைய நிலவுடைமை மேலும் கூட்டியது. குறிப்பாக பிரமதேய ஊர்களில் பிராமணருக்கு அடுத்த படியாகவே மற்ற யாவரும் மதிக்கப்பட்டார்கள். முதல் இராசராசன் கல்வெட்டு ஒன்று பிராமண ஊர்களில் பிராமணருக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஜாதிகளில் உள்ளோர் காணிகளை விற்றுவிட வேண்டும் என்ற அரச ஆணையை ஏந்தியுள்ளது.⁴ பிற இடங்களிலும் இந்த நிலையிருந்தது என்பதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. செங்கம் கல்வெட்டு ஒன்று 1278இல் அந்தணர் தலையாக அரிப்பன் கடையாக அனைத்து சாதிகளும் பற்றிப் பேசுகிறது.⁵ பிராமண நிலக்கிழார்கள் கொண்ட ஊர் மன்றம் சபை எனப்பட்டது. பரம்பரையாக நிலவுடைமையாளர்களாக இருந்த வேளாளர்கள் அடுத்த படிநிலையில் இருந்தார்கள். இவர்களுடைய ஊர்கள் வெள்ளாள்வகை அல்லது வேளாண் ஊர்கள் என்றும் ஊர்மன்றங்கள் ஊரார் எனவும் அழைக்கப்பட்டன. வணிகர்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருந்தாலும் தம் தொழிலால் செல்வவளம் பெற்றவர்களாகவும் நிலவுடைமையாளர்களாகவும் இருந்தார்கள். வணிக ஊர்கள் நகரம் என்று அழைக்கப்பட்டன. அவ்வூர்களின் மன்றங்கள் நகரத்தார் எனப்பட்டன. பல ஊர்கள் சேர்ந்த நிலத் தொகுதி நாடு அல்லது கூற்றம் ஆகும். நாடுகளின் நிர்வாக அமைப்பு நாட்டார் என்று அழைக்கப்பட்டது. நாட்டார் அவ்வந்தாட்டு வேளாண் ஊர்களின் பெருநிலக்கிழார்களின் கூட்டமைப்பு அதாவது ஊராரின் தலையமைப்பு ஆகும்.⁶

கலனை அல்லது கீழ்கலனை என்ற சொல் சமூகப் படிநிலையில் நிலவுடைமையாளரைச் சார்ந்து அடுத்து படிநிலையில் இடம் பெற்ற இனங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 1036இல் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு சிதம்பரம் கல்வெட்டு⁷ விபாபாரிகள் வெள்ளாளர் சங்கரப்பாடியார் சாலியர் பட்டினவர் ஆகியோரைக் குடிகள் என்றும் தச்சர் கொல்லர் தட்டார் கோலியர் ஆகியோரைக் கீழ்கலனைகள் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. சில பத்தாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகள் மன்றாடிக்கலனையாரைச் சுட்டுகின்றன. இன்னொரு கல்வெட்டு பன்னிரண்டு கலனையைச் சுட்டுகின்றது. கலனை என்ற சொல்லுக்கு கலப்புசாதி என்று பொருள் கொண்டு கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் கீழ்கலனை தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறும் அனுலோம சாதிகளைக் குறிக்கும் என்று கருத்து வெளியிட்டுள்ளார்⁸. இக்கருத்து பொருத்தமானதாகப்படவில்லை. ஒன்று தர்மசாஸ்திரங் கூறும் அனுலோமர் மற்றும் பிரதிலோமர் சாதிகள் பெரும்பாலும் கற்பனை அடிப்படையில் அமைந்தவை.⁹ இந்தத் தர்மசாஸ்திரக் கொள்கையை ஒரிரண்டு கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன என்பது உண்மைதான். கண்மாளர் போன்றோர் தாங்கள் இருபிறப்பாளர் என்பதை நிலைநாட்ட இக்கொள்கையைச் சிலபோது கையாண்டதாகத் தெரிகிறது.¹⁰ இருப்பினும் அனுலோமர் என்ற சொல்லுக்கு மாற்றாக கீழ்கலனை அக்கல்வெட்டுகளில் ஆளப்படவில்லை.

சோழர்கால சமூக மாற்றங்களைப் புரிந்துகொள்ள அக்கால அரசியல் மாற்றங்களையும் ஆராயவேண்டும். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் தொடங்கிய சோழராட்சி முதலில் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலேயே நிலை கொண்டிருந்தது. அடுத்த ஒரு நூற்றாண்டில் வட தமிழ்நாட்டின் பெரும் பகுதியை தன் கீழ்க் கொண்டுவர சோழ அரசு முயற்சி செய்தது. முதல் இராசராசன் ஆட்சிக் காலந்தொடங்கி இம்முயற்சி தமிழ்நாட்டுக்கப்பாலும் பரவுகிறது. பதினோராம் நூற்றாண்டு முழுவதும் சாளுக்கியர், பாண்டியர், சேரர், கீழைக்கங்கர், இலங்கை அரசர் என்ற பல அரசுகளோடு பெரும்போர்கள் பல நடந்தன. இப்போர் நடவடிக்கைகளால் சமூகத்தில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். நிலத்தில் சமூக உடைமை போய் தனியுடைமை வளர்வதற்கு இப்போர்கள் ஒரு முக்கிய காரணியாக அமைந்தன என்பது பேராசிரியர் கராஷிமா அவர்கள் கருத்து.¹¹ இன்னொரு இணைவிளைவு மக்கட் பெயர்ச்சியாகும். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை சிறிய அளவில் நடந்து வந்த மக்கட் பெயர்ச்சி 10-11ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பெருமளவில் நடக்க வாய்ப்பேற்படுகிறது. தமிழ் வீரர்கள், வணிகர்கள் முதலியோர் வெளியே சென்றனர். காட்டாக, கருநாடக

மாநிலத்தில் கோலார் மாவட்டத்தில் உள்ள கல்வெட்டுகள் தொண்டை மண்டல நிலக்கிழார் அப்பகுதியில் குடியேறியதை மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கின்றன.¹² வெளியிடங்களிலிருந்து பலர் உள்ளே வந்தனர். தமிழ்நாட்டுக்குள்ளேயும் பெயர்ச்சி பரவலாக இருந்தது. சோழ அரசின் அலுவலர்கள் நாடுமுழுவதும் சென்று வந்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதுவரை அரசுகளின் தாக்கத்துக்கு ஆளாகாமால் ஒதுங்கியிருந்த பல இனத்தவர் சோழ அரசால் ஈர்க்கப்பட்டு அரசமயப் படுத்தப்பட்டார்கள். சோழரின் பெரும்படையில் சேர்ந்த பலர் முதன்முறைபாக அரசியலுக்கும் சமவெளி நாகரிகத்துக்கும் அறிமுகமானார்கள்.

இந்த வகையில் சோழப்படைக்கு ஈர்க்கப்பட்ட ஒரு போர்மரபு இனம் பள்ளி ஆகும். சோழர் படையில் வில்லிகள் அதாவது வில்வீரர் பிரிவில் இவர்கள் மிகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டார்கள். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் இவ்வில்லிகள் படை பல இடங்களில் காணப்படுகிறது.¹³ நாளடைவில் பள்ளிகளில் பலர் நிலக்கிழார்களாக மாறினார்கள் என்று தெரிகிறது. இதற்குச் சான்றாக பெரம்பலூர் வட்டம் ஆடுதுறையில் உள்ள 1318இல் எழுதப்பட்ட ஒருகல்வெட்டைக் காட்டலாம்.¹⁴ இக்கல்வெட்டு பல மண்டலங்களைச் சேர்ந்த பன்னாட்டார் அல்லது பள்ளி நாட்டார் கூடிச் செய்த முடிவு பற்றியது. அதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் 1122இல் விக்கிரமசோழன் காலத்தில் நடந்த ஒரு சண்டையில் உள்ளூர்க் கோயிலில் இருந்த தெய்வத் திருமேனிகளை எதிரிகள் எடுத்துச் சென்றதாகவும் அதைச் சில பள்ளிகள் பெருமுயற்சி செய்து திருப்பிக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள் எனவும் மீண்டும் கோயில் பூசை நடக்க தங்களுக்குள் குடிதோறும் ஒரு தொகை வசூலித்துக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள் எனவும் அக்கல்வெட்டு கூறுகிறது. இப்படிச் செய்தவர்கள் அவரவர் ஊரில் காணி உடைய பள்ளிகளாக இருந்தார்கள் என்று குறிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும் அவர்கள் போர்மரபுப் பாரம்பரியத்தை கல்வெட்டின் இறுதிப்பகுதி தெளிவாக நினைவுபடுத்துகிறது. முன்செய்த ஏற்பாட்டைத் தொடர்ந்து நடத்தவேண்டும் என்றும் அதற்காக வில்லுக்கொரு பணம் தண்டுவது என்றும் அதற்கு இடையூறு செய்தவர்கள் நம்மிலொரு வீரன் அல்லவாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் இப்பொழுது (1318இல்) இக்கல்வெட்டுப் பொறித்த பன்னாட்டார் முடிவு செய்தனர். ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதாகக் கூறப்படும் சிலையெழுபது கூட பண்ணாடர் அதாவது பன்னாட்டாருடைய வில்லின் பெருமையை மிகவும் புகழ்கிறது என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

போர்மரபு இனமாக இருந்து நிலவுடைமை இனமாக மாறிய இன்னோர் இனம் சுருதிமான் ஆகும். 1015இல் முதல் இராசேந்திரன் சாளுக்கியரோடு செய்த ஒரு போரில் போர் முனையில் அரசன் ஏவியதின்பேரில் எதிரியின் யானையோடு போரிட்டு ஒரு சுருதிமான் வீரமரணம் அடைந்தான் எனப் பார்க்கிறோம்.¹⁵ பின்பு பன்னிரண்டு, பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் சுருதிமான் நிலக்கிழார்களாக பெரம்பலூர் வட்டக் கல்வெட்டுகளில் தென்படுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் அவர்கள் அகம்படியார் அல்லது வீரர் என்றும் குறிக்கப்படுகிறார்கள். மேலும் சுருதிமான் இராஜேந்திர சோழத் தெரிந்த வில்லிகள் படையைச் சேர்ந்த படைமுதலிகள் மற்றும் வீரர்களால் 1216இல் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டு (ஆதனூர், தென்னார்க்காடு மாவட்டம்) கிடைத்துள்ளது.¹⁶ சுருதிமான் நிலக்கிழார்கள் தங்களை ஐஞ்சநாட்டார் என்றும் அழைத்துக் கொண்டார்கள்.¹⁷

இதே வட்டாரத்தில் நத்தமான் எனப்பட்ட இனம் யாதவ குலத்தலைவர் என்றும் சித்திரமேழிப் பெரியநாட்டார் என்றும் கூட்டப்படுகிறது.¹⁸ இந்த அடைமொழிகள் இவ்வினத்தவர் முதலில் கால்நடை வளர்ப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களென்பதையும் இப்போது அதாவது 13ஆம் நூற்றாண்டில் நிலக்கிழார்களாக மாறிவிட்டார்கள் என்பதையும் காட்டும். இதை 1184ஐச் சேர்ந்த ஒரு திருவரங்கம் கல்வெட்டு¹⁹ உறுதிப்படுத்துகிறது. அதில் வள்ளுவப்பாடி நாட்டில் பல ஊர்களில் ஸ்ரீ கோபாலர் காணி உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும் அவர்கள் திருவரங்கம் கோயிலுக்கு திருவாய்ப்பாடி நல்லூர் என்ற ஊரை வரி நீக்கிக் கொடையாகக் கொடுத்தார்கள் என்றும் தெரிவிக்கிறது. ஸ்ரீகோபாலர் என்ற பெயரே அவர்கள் ஆயர் இனம் என்பதைக் காட்டும். அவர்கள் தனித்தனிப் பெயர்களும் அக்கருத்தை உறுதிசெய்கின்றன. இவர்களுடைய கூட்டமைப்பு நாட்டார் அல்லது திருவாய்ப்பாடி நாட்டார் என்று அழைக்கப்பட்டது.²⁰

ஐஞ்சநாட்டார், பள்ளிநாட்டார், பன்னாட்டார், திருவாய்ப்பாடி நாட்டார் ஆகிய பெயர்களில் உள்ள நாட்டார் என்ற பின்னொட்டு இவ்வினங்கள் இப்போது வேளாண் நாட்டாரைப் போல் தாங்களும் நிலவுடையையாளர் என்ற தகுதியுடையவர்கள் என்பதை நிலைநிறுத்தச் செய்த முயற்சியின் ஒரு வெளிப்பாடாகும். இந்த வகையில் 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு உடைந்த கல்வெட்டில் காணப்படும் அகம்படி வேளானும் பள்ளிவேளானும் என்ற சொற்றொடர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.²¹ அதாவது வேளாளர் தகுதிக்கு அகம்படியாரும் பள்ளிகளும் உரிமைகொண்டாடினார்களென்று இதை விளக்கலாம்.

சித்திரமேழிப் பெரிய நாடான யாதவர் குலத் தலைவரான நத்தமக்களும் சதிர முடித்தலைவரான மலையமாள்களும் காயாங்குடிக் கண்ணுடை அந்தணரும் சம்புவர் குலபதிப் பன்னாட்டாரும் பதினெண்விஷயத்து வாணிய நகரங்களும் பொற்கோயிற் கைக்கோளரு யிடங்கை தொண்ணூற்றெட்டுக் கலனைகளும் ஒருவற்கு வந்த நன்மை தீமை அனைவற்கு ஆவதாகவும் யிப்படி விலங்கினோமாகில் மறுசாதிக்குங் கீழ்சாதிக்கும் தாழ்வு செய்தோமாம்...

மேற்கட்டிய இடங்கைக் கல்வெட்டுகளில் படையினராக அல்லது முல்லைநில மக்களாக இருந்து புதிய நிலக்கிழார்களான சுருதிமான், நத்தமான், மலையமான், பள்ளி ஆகிய இனங்கள் முன்னிலை வகித்தன என்பதைப் பார்க்கலாம். இதில் சேர்ந்த பிற இனங்களுள் வாணி நகரங்கள் எண்ணெய் வியாபாரம் செய்தவர்கள், சாலியர் துணி நெசவு மற்றும் வியாபாரம் செய்தவர்கள், பிராமணர், ஆரியர், அந்தணர் ஆகியோர் வேதப்பிராமணரும் பிற உள்ளூர்ப் பூசாரிகளுமாகலாம்.

சோழர் படையில் முக்கிய இடத்தை வகித்த கைக்கோளர் 14ஆம் நூற்றாண்டில்தான் தெளிவாக நெசவுத் தொழில் புரிபவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அதேபோல சோழர்படையில் ஒரு பிரிவினராக இருந்த நியாயத்தாரும் 15ஆம் நூற்றாண்டில் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டதைப் பார்க்கிறோம்.²⁹ கைக்கோளரும் நியாயத்தாரும் அதற்கு முன் சோழர் காலத்திலேயே நெசவுத் தொழில் செய்து வந்தார்கள் என்பதற்கு உறுதியான சான்றுகளில்லை. எப்படியிருந்த போதிலும் கைக்கோளர் முதலிய படைவீரர்கள் சோழர் காலத்தில் நிலவுடைமையாளர்களாக ஆவதற்கு நிறைய வாய்ப்புகள் இருந்தன. ஆங்காங்கு அரசால் படைகளுக்கென்று படைப்பற்று ஊர்கள் அளிக்கப்பட்டன.³⁰ அதாவது இவ்வூர்களின் வருவாயின் பெரும்பகுதி இவர்கள் அனுபவிக்க உரிமை வழங்கப்பட்டது. நாளடைவில் இந்நிலங்களின் முழுக் காணியுரிமையும் தங்களுடையதாக்கிக் கொள்ள முனைந்தார்கள். காட்டாக 1174இல் பொறிக்கப்பட்ட கீழ்ப்பழுவுர் கல்வெட்டு ஒன்று குன்றக்கூற்றத்தைச் சேர்ந்த ஊர்கள் பலவும் படைப்பாற்றாய்ப் போனதால் காணியாளர் பயிர் செய்ய முனையவில்லை என்று தெரிவிக்கிறது.³¹ பழங்காணியாளர் தங்கள் உரிமைகளை இழக்கவேண்டி வந்தது. ஆகவே பழங்காணியாளருக்கும் புதிய காணியாளருக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றுவது இயல்பே. இதன் ஒரு வெளிப்பாடே இடங்கை வலங்கை உருவாக்கம் என்று கருதவேண்டியுள்ளது.

சோழராட்சிக் காலத்தின் பிற்பாதியில் பதினொன்று பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் உண்டான ஒரு சமூகக் கூறு வலங்கை, இடங்கை என்ற இரட்டைச் சமூகப் பிரிவினையாகும்.²² இப்பிரிவினை, அடிப்படையில் படையமைப்பு சார்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுத் துவக்கத்தில் வலங்கைப்படைகள் பெரிதும் பேசப்படுகின்றன.²³ அந்நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் வலங்கை இடங்கை மகமை என்ற வரி பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன.²⁴ இலங்கையில் பொலன்னறுவை நகரில் உள்ள 1120ஐ ஒட்டி எழுதப்பட்ட விஜயபாகுவின் கல்வெட்டில் முதன்முதல் இடங்கைப் படைப்பிரிவு காணப்படுகிறது.²⁵ அக்கல்வெட்டில் இலங்கை அரசனிடம் பணிபுரிந்த தமிழ் வேளைக்காறப்படை வலங்கை, இடங்கை, சிறுதனம், பிள்ளைகள் தனம், வடுகர், மலையாளர், பரிவாரக்கொந்தம், பலகலனை என்ற பிரிவுகள் கொண்டிருந்தது என்ற செய்தி கிடைக்கிறது.

பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில்தான் இடங்கை 98 - சாதிகள் பற்றிய கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. அவை ஊட்டத்தூர், வாலிகண்டபுரம், திருவரஞ்சுரம் ஆகிய ஊர்களில் உள்ளன. இவற்றில் முதல் கல்வெட்டு 1218ஆம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஊட்டத்தூர்க் கல்வெட்டாகும்.²⁶ அதில் ஐஞ்சநாட்டார் எனப்பட்ட சுருதிமான்கள் இடங்கை தொண்ணூற்றெட்டு சமயத்துடன் கூட ஒரு நிழற் கீழிருந்து ஒருத்தி பெற்ற மக்கள் போல் நடப்பதாக உறுதிமொழி எடுக்கிறார்கள். திருவரஞ்சுரம், வாலிகண்டபுரம் ஆகிய இரு ஊர்களிலுள்ள இடங்கைக் கல்வெட்டுகளும் 1227இல் பொறிக்கப்பட்டன. திருவரஞ்சுரம் கல்வெட்டில்²⁷ தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலும் அதையொட்டிய வட்டங்களிலும் உள்ள பல நாட்டுப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த மலையமார்களும் நத்தமக்களும் இடங்கைத் தளத்தில் சேர்ந்து இடங்கைக்குக் கண்ணும் கையுமாய் புல்லும் பூமியுள்ளவும் நிற்கக் கடவோம் இதில் பிழங்கில் மாறுசாதிக்கு தாழ்வு செய்தோமானோம் என்று குளுரைத்தார்கள் என்ற செய்தி காணப்படுகிறது. இடங்கைத் தளத்தில் இருந்த பிற இனங்கள் அந்தணர், ஆரியர், நியாயத்தார், கைக்கோளர், வாணிகர், பன்னாட்டார், சாலியர் ஆகியோர் என்றும் அறிகிறோம். வாலிகண்டபுரம் கல்வெட்டு²⁸ திருவரஞ்சுரம் கல்வெட்டின் தொடர்ச்சியாகலாம். அதில் இடங்கை தொண்ணூற்றெட்டுக் கலனைகளும் சேர்ந்து செய்து கொண்ட ஒருமைத் தீர்மானமாகும். அது வருமாறு:

... இடங்கை தொண்ணூற்றெட்டு கலனையும் நிறைவற நிறைந்து...
கல்வெட்டின் படியாவது பல மண்டலங்களில் பிராமணரும் ஆரியரும்

இதுவரைக்கும் பார்த்த கல்வெட்டுச் செய்திகள் குறைவாகவே இருந்தாலும் சோழர் காலத்தில் சமூகப்பொருளாதார உருவாக்கத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவந்தன என்பதை அவை கோட்டுக் காட்டுகின்றன. நிலவுடைமையில் 10 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருந்துவந்த எளிய கட்டமைப்பு போய் ஒரு செறிவான சிக்கலான கட்டமைப்பு உருவாகிறது. புதிய நிலவுடைமை இனங்கள் தோன்றுவதன் காரணமாக முரண்பாடுகள் வளர்கின்றன. ஒவ்வோர் இனமும் தங்கள் நிலையை உயர்த்தவும் உறுதி செய்து கொள்ளவும் கூட்டமைப்புகளை உண்டாக்குகின்றன.³² இவ்வமைப்புகளின் நாடு தழுவிய கூட்டங்கள் சமயம் என்று பொதுவாகவும் பெரியநாட்டார் பதினெண்விஷயத்தார் போன்ற சிறப்புப்பெயர்கள் கொண்டும் இடத்துக்குத் தக்கவாறு அழைக்கப்பட்டன. இவை ஒரே நேரத்தில் தொழில்சார் கூட்டுகளாகவும் உறவுமுறைக் கூட்டுகளாகவும் இயங்கத் தொடங்குகின்றன. இந்தச் சூழ்நிலையில் அதுவரை இலைமறைவு காய்மறைவு ஆக இருந்த சாதி உணர்வு தங்கு தடையின்றி வெளிப்படுகிறது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சாதி பற்றிப் பேசுவதில் பெருமைப்படுகிறார்கள். மேலே பார்த்த இடங்கைக் கல்வெட்டுகளிலும் வேறு பல கல்வெட்டுகளிலும் இந்த உணர்வைப் பார்க்கலாம். 1225இல் வாணியக்குடி நகரம் நம்முடைய சாதிக்குக்கடவார் பற்றிப் பேசுகிறது. ஏறக்குறைய அதேநேரத்தில் பதினெண்விஷயத்து திருவாய்ப்பாடி நாட்டவர் எங்கள் சாதிக்கும் எங்கள் வம்சத்துக்கும் என்று பேசுகிறார்கள்.³³ சாதித் தீர்மானங்களுக்குக் கட்டுப்படாதவர்கள் புறந்தள்ளப்படுவார்கள் என்ற எச்சரிக்கையை அடிக்கடி பார்க்கிறோம். சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் பற்றி நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பேசப்படுகின்றன.³⁴ சுருங்கக் கூறினால் அடுத்த சில நூற்றாண்டுகளில் பல்கிப் பெருகிய சாதிச் சமூகத்துக்கு உறுதியான அடித்தளம் பன்னிரண்டாம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் அமைந்துவிட்டது.

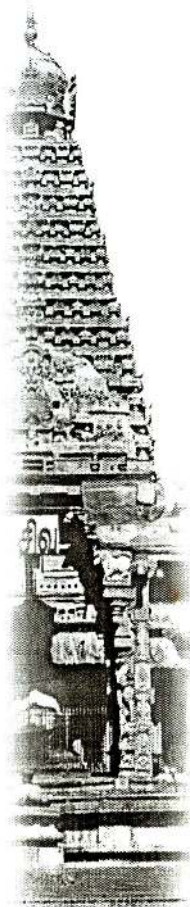
அடிக்குறிப்புகள்

1. N. Karashima, Y. Subbarayalu, Toru Matusui, A Concordance of the Names in the Chola Inscriptions, Madurai, 1978, Introduction.
2. தெஇக (= தென் இந்திய கல்வெட்டுகள்). 19 எண். 63 தெஇக. 3ப. 402; *Epigraphia Indica*, X.p.64 and XXII. p.243.
3. குறிப்பு 1-இல் கட்டப்பட்ட நூல். மற்றும் நொபொரு கராஷிமா. வரலாற்றுப்போக்கில் தென்னகச் சமூகம் 1: சோழர்காலம் 850 – 1300, தமிழக தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர் 1995, ப. 82-85.
4. தெஇக. 5 எண். 1409.

5. தெஇக. 4 எண். 223.
6. Y. Subbarayalu, Political Geography of the Chola Country, Madras, 1973, pp 32-36.
7. தெஇக. 7 எண். 118.
8. மேல்வருண அல்லது சாதி ஆணுக்கும் கீழ்வருண அல்லது சாதிப் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவர்கள் அனுலோமர் ஆகும்.
9. J.D.M. Derret, 'Two Inscriptions concerning the status of Kammalas...' *Prof. K.A. Nilakanta Sastri Felicitation Volume*, 1971, p.38. K.A. Nilakanta Sastri, The Colas, 1955, p. 549.
10. மேலது. மற்றும் தெஇக. 17. எண். 603 இக. 1908 எண். 479.
11. கராஷிமா, வரலாற்றுப்போக்கில்... ப. 47-51.
12. Epigraphia Catrnatica, X, Mb.49a, 119; Burton Stein, Peasant State and Society in Medieval South India, Delhi, 1980, pp. 194-96.
13. தெஇக. 17, எண். 204, 209.
14. இக (= இந்திய கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கை). 1913, எண். 35.
15. இக. 1912, எண். 515.
16. இக. 1912, எண். 497, 500, 502, 503. ஆவணம் 7, ப. 38-40.
17. இக. 1912, எண். 489.
18. இக. 1943-44, எண். 276.
19. தெஇக. 24, எண். 136.
20. இக. 1939-40, எண். 92 இக. 1943-44 எண். 221-24.
21. இக. 1915, எண். 416.
22. இடங்கை வலங்கை பற்றிய விவாதங்களைப் பற்றிய தெளிவான விளக்கம் பெற பார்க்க *Burton Stein, Medieval State...* pp. 173-215.
23. தெஇக. 2, முன்னுரை.
24. தெஇக. 3, எண். 57, தெஇக. 5, எண். 976, தெஇக. 8, எண். 4, தெஇக. 17, எண். 301.
25. Epigraphia Indica, XVIII, p. 337-38
26. இக. 1912 எண். 489.
27. இக. 1940-41 எண். 184.
28. இக. 1943-44 எண். 276.
29. இக. 1927 எண். 216 இக. 1914 எண். 59.
30. தெஇக. 17, எண். 714. மற்றும் கராஷிமா, வரலாற்றுப்போக்கில்... ப.50-51, 233-34.
31. இக. 1926, எண். 257.
32. K.V. Subrahmanya Aiyer, Largest Provincial Organisations in Ancient India', *Quarterly Journal of Mythic Society*, 45-46. மற்றும் தெஇக. 6 எண். 439 தெஇக. 7 எண். 129.
33. இக. 1938-39. எண். 163 திருவாணைக்கா. இக. 1939-40, எண்.92, திருவொத்தூர், ட்டார்க்காடு மா.வ.
34. கராஷிமா. வரலாற்றுப்போக்கில்... பக். 46. 238-239.

அத்தரகுளியவிலுள்ள முதலாம் கிராஜேந்திர சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

அரசபடையிலுள்ள ஐந்நூற்றுவரின் அம்பலம் கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் வாசகம்

இலங்கையிற் சோழராட்சி ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் எழுதிய சாசனமொன்று புத்தளம் மாவட்டத்தில், ஏரியாவ என்னும் ஊரில், அத்தர குளிய என்னும் இடத்தில் உள்ளது. கமார் நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு தொல்பொருள் திணைக்களத்தினர் கள ஆய்வின் போது அதனைக் கண்டதும் சாசனப் படியை எடுத்தனர். அந்நாட்களிலே தமிழ்ச் சாசனங்களை வாசிப்பதில் அனுபவமுள்ள எவரும் இலங்கையில் இல்லாதமையால் சாசனத்தின் படியைத் தென்னிந்தியச் சானவியலாளரான கிருஷ்ண சாஸ்திரியிடம் அனுப்பினார்கள். கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் முயற்சியின் பலனாக உருவாகிய வாசகம் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்னும் அரசாங்கத் தொடர் வெளியீட்டின் நான்காம் தொகுதியில் வெளிவந்தது.¹

சாசனத்தின் வாசகத்தைக் கிருஷ்ண சாஸ்திரியால் முழுமையாக வாசிக்க முடியவில்லை. அதிலுள்ள 12 வரிகளில் இரண்டாம் வரியினையும் 12ஆம் வரியினையும் மட்டுமே அவராற் சரியாகப் படித்துக்கொள்ள முடிந்தது. முதலாம் வரியிலுள்ள அரசனைக் குறிக்கும் கோ என்ற சொல்லையும் அவரால் அடையாளங் காணமுடியவில்லை. அவர் வெளியிட்டுள்ள வாசகத்தில் வேறெந்த வரியும் சரியாக அமையவில்லை. நான்காம் வரியிலும் ஆறாம் வரியிலும் மெஞ்ஞாற்றுவன், மெஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் என்னும் சொற்களை அவர் புகுத்தியுள்ளார்.² சாசனம் தொடர்பாகத் தவறான விளக்கங்கள் ஏற்படுவதற்கு அவை ஏதுவாகிவிட்டன. இச்சாசனம் இராசேந்திர சோழனின் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. அது ஒரு அம்பலம் பற்றியது என்பனவற்றை மட்டுமே அவருடைய வாகத்தின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இந்தச் சாசனத்தை இரு தடவைகள் தலத்தில் ஆராய்ந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் எமக்குக் கிடைத்தன. முதலில் 1986ஆம் ஆண்டில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தொல்பொருளியல் துறையில் இளம் விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிந்த பியதிஸ்ஸ சேனாநாயக எம்மைச் சாசனம் அமைந்துள்ள தலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்தச் சாசனம் இப்பொழுது பாடசாலை ஒன்றுக்கு போகும் பாதையில், நீர்விநியோகக் குழாய் ஒன்றிற்கு அண்மையில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. அதன் அடிப்பாகம் நிலத்திற் புதைந்துள்ளது. முதலாவது முறையாகச் சாசனத்தைப் பார்க்கச் சென்ற பொழுது அதன் படியை எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

பின்பு, 1997ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் ஒரு முறை அத்தரகுளியிலுள்ள சாசனத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. அந்தத் தடவை ஒரு பிரபலமான ஆய்வாளர் குழுவின் பங்காளராகச் சென்றோம். அது ஜப்பானியப் பேராசிரியர் நொபொறு காரஷீமாவின் தலைமையில் இயங்கிய சர்வதேசப் பரிமாணமுடைய ஆய்வாளர் குழு. இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தின் உபரதிகாரிகளும் தமிழகத்துத் தகைசால் ஆய்வாளரும் ஜப்பானிய அறிஞரும் அடங்கிய குழு இந்தச் சாசனத்தைப் பார்க்கச் சென்ற சமயம் கணிசமான அளவு நேரத்திற்கு அதனை எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது. நிலத்தை வெட்டி, புதைந்திருந்த பகுதியினையும் காண முடிந்தது. சாசனம் எழுதியிருந்த கற்பலகையினைத் தண்ணீரினாற் கழுவிச் சுத்தம் பண்ணிய பின்பு சிலர் அதனைப் படி எடுத்தனர். அங்கு தயாரிக்கப்பட்ட படியொன்றும் அதன் புகைப்படமும் எம்மிடம் உண்டு. அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு

நெடுங்காலம் மேற்கொண்ட முயற்சியின் பயனாகச் சாசனத்தின் வாசகத்தை முழுமையாக வாசிக்க முடிந்தது.

இச்சாசனம் ஏறக்குறையப் பத்து நூற்றாண்டுகளாக எதுவித பாதுகாப்புமின்றி நிலத்திற் கிடந்தமையால் சாசனம் எழுதியுள்ள பல வரிகளில் பல எழுத்துகள் ஓரளவு சிதைவாகியுள்ளன. அதுமட்டுமன்றிச் சாசனத்தின் மொழிநடையும் அமைப்பும் அதிலே சொல்லப்படும் விடயமும் அசாதாரணமானவை. அனுபவமுள்ள சாசனவியலாளருக்கும் அதனை வாசிப்பதும் விளங்கிக் கொள்வதும் கடினமாயிருக்கும் சாசனத்தின் புகைப்படத்தை முன்பு எமது நூலொன்றில் வெளியிட்டோம்.⁴ எவ்வாறாயினும் சாசனத்தை வாசிக்கவேண்டும் என்ற மனவுறுதியினாற் பல மாதங்களாக, மனமுவந்த நேரங்களில், நூலை விரித்துப் புகைப்படமுள்ள பக்கத்தை கூர்ந்து அவதானிப்பதுண்டு. முயற்சி திருவினையாகும் என்பர். விடாமுயற்சியின் பயனாகச் சாசனத்தின் வாசகத்தை முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

சாசனமும் அதன் மொழிநடையும்

இந்தச் சாசனம் இரண்டு வசனங்களில் அமைந்துள்ளது. அது இராஜேந்திர சோழனின் 24ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அரசனின் பெயரும் அவனது ஆட்சியாண்டும் இரண்டு இடங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.⁵ இதில் அம்பலம் ஒன்றினைப் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் என்பது அதன் பெயர். ஓரிடத்தில் அதனை ஆயிரத்தஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். முதலாவது வசனத்தில் அதன் கட்டடத்தை நிர்மாணித்தவனின் பெயர் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது மாரன்நெறி என்பதாகும். இரண்டாவது வசனத்தில் அம்பலத்தின் நிர்மாணகாரர்களின் பெயர் சொல்லப்படுகின்றது. அவன் நான(ர)தேசி வீரரான பெலவன்; அரையன் என்னும் பதவிப்பெயர் கொண்டவன்.

இந்தச் சாசனத்திற் காணப்படும் அசாதாரணமானதும் வியப்பிற்குரியதுமான விவரம் இராசேந்திர சோழத் தெரிந்த வீரர் வேழத்தல(ந்)ஞ்ஞாற்றுவன் என்ற குறிப்பாகும். அது தமிழ்ச் சாசனங்களில் வேறெங்கும் காணப்படாத அரிய குறிப்பு. அதனைப் பற்றிய விளக்கத்தின் மூலம் சோழராதிக்கப் படர்ச்சி, சோழரின் படைபலம் என்பன பற்றிய புரிந்துணர்வுகளில் ஒரு புதிய பரிமாணம் ஏற்படும். அது சோழனைப் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஒரு திருப்பம் ஏற்படுவதற்கு வழிவகுக்க கூடியதாகும்.

இச்சாசனத்தின் அமைப்பிலும் மொழிநடையிலும் சில அசாதாரணமான இயல்புகள் உண்டு. அதிற் கிரந்த எழுத்துகளும் சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்களும் வழமைக்கு மாறாக மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. மங்கள் மொழியான முதலாம் வசனமே கிரந்தமாயும் சமஸ்கிருதமாயும் உள்ளது. சாசன வாசகத்தின் ஏனைய வரிகளில் ஒரேயோரு இடத்தில் மட்டுமே கிரந்த எழுத்துகள் காணப்படுகின்றது. தேசம் என்ற சொல்லில் வழமைக்கு மாறாக த என்னும் எழுத்தைக் கிரந்தமாக எழுதியுள்ளனர். மாற்றுமொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம். இராசேந்திரன் சோழன் என்னும் பெயர் பற்றியது. பொதுவாகச் சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் அரசர்களின் பெயர்களை ராஜராஜ தேவர், ராஜேந்தர சோழதேவர் என்று தமிழும் கிரந்தமும் கலந்த எழுத்துகளில் எழுதுவதுண்டு. ஆனால் இங்கு மன்னனின் பெயர் இராசேந்திர சோழன் என்று தமிழ் வடிவத்திலும் தமிழ் எழுத்துக்களிலும் அமைந்துள்ளது. கல்வெட்டில் இரு வேறிடங்களில் அரசரின் பெயர் ஒரேவிதமாகவே எழுதப்பட்டுள்ளது.

இச்சாசனத்தின் வசன அமைப்பும் பொது வழக்கிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். வசனங்கள் இலக்கிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பல சொற்களை இணைத்து ஒரே தொடராக அமைத்துள்ளமைக்கு மேல்வருவன உதாரணங்களாகும் :

1. யாண்டிருபத்துநான்கிலிராசேந்திரசோழத்தெரிந்த
2. வீரர்வேழத்தில(ந்)ஞ்ஞாற்றுவன்குலமொன்றொன்றிகன்றான்
3. எழிலாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவனம்பலமாரன்நெறி
4. யாண்டிருபத்துநான்கிலிந்நாந(ர)தேசிவீரர் பெலவனரையணகு செய்வித்த
5. பேரதுயராகுமிகலஞ்ஞாற்றுவனம்பலமேய்

இவற்றிலடங்கிய சொற்களை வரிசைக் கிரமமாக மேல்வருமாறு பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

1. யாண்டு - இருபத்துநான்கில் - இராசேந்திரசோழத் - தெரிந்த
2. வீரர் - வேழத்தில் அ(ந்)ஞ்ஞாற்றுவன் - குலம் - என்று - ஒன்று - இகன்றான்
3. எழில் - ஆயிரத்து - அஞ்ஞாற்றுவன் - அம்பலம் - மாரன் நெறி
4. யாண்டு - இருபத்துநான்கில் - இந்நாந(ர)தேசி வீரர் - பெலவன் - அரையன் - நகு - செய்வித்த
5. பேரது - உயராகும் - இகல் - அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலமேய்

முதலாவது தொடரில் நான்கு சொற்களும் நான்காம் தொடரில் எட்டுச் சொற்களும் ஏனையன ஒவ்வொன்றிலும் ஐவைந்து சொற்களும் இணைத்து எழுதப்பட்டுள்ளன.

நான்காவது வரியில் அஞ்ஞாற்றுவன் என்பது அஞ்ஞாற்றுவன் என்று அசாதாரணமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலெழுத்தான அகரத்தினை அடுத்து நகர மெய்யிழையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அஞ்ஞாற்றுவன் என்ற சொல்லை உச்சரிக்கும் பொழுது இந்தத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். தமிழரல்லாதவர்கள் தமிழ் மொழியினைப் பேசுமிடத்து இந்தத் தடுமாற்றம் உருவாகியிருக்கலாம். சாசனத்தை உருவாக்கியவர் களோடு சிங்களவரும் கூடியிருந்தனர் என்று கருத இடமுண்டு.

இந்தச் சாசனம் இராசேந்திர சோழனுடைய 24 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது. எனவே அதன் காலம் கி.பி. 1035/6 என்பதாகும். சாசனத்தையார் எழுதிவைத்தார்கள் என்பது வாசகத்திலே நேரடியாகச் சொல்லப் படவில்லை. ஆயினும் நம் பெயர் தஞ்சமென்ன வர என்று தன்மை நிலையிலே சொல்லப்படுவதால் அம்பலத்தின் காவலராகிய நானாதேசி வீரர் அதனை அமைத்தனர் என்று கொள்ளலாம். அது அம்பலம் பற்றிய நினைவுச் சின்னமாக அமைந்துள்ளது. பொலன்னறுவையிலும் பதவியாவிலும் பாண்டுவாச நுவரவிலும் கட்டுமானங்கள் தொடர்பான வேலைகள் நிறைவு பெற்று அவை நிறுவனங்களாக இயங்கத் தொடங்கிய பொழுது இத்தகைய சாசனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.⁵

அம்பலம்

அம்பலம் என்பதனை ஊர்ப் பொதுமண்டபம் என்று தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதியில் விளக்கியுள்ளனர்.⁶ அது புராதனமான காலம் முதலாகத் தமிழில் வழங்கி வரும் சொல்லாகும். அரசரும் பிரதானிகளும் அம்பலங்களை நிர்மாணிப்பது தர்மகாரியம் என்று கருதினார்கள். சடையன் மாறன் என்னும் பாண்டிய மன்னனின் 18 ஆம் ஆண்டில் எழுதிய சாசனமொன்று இருப்பைகுடி கிழவன் எட்டி சாத்தன் மூன்று அம்பலங்களை அமைத்தமை பற்றி மேல்வரும் சாசனப் பகுதியால் அறியலாம் :

“... தென்வெளியன்குடி நகருள் கற்றுண் செய்து அம்பலத்தோடு கறைகண்டன் உறை கோயிலும் மறை கரும்பு விளைவறா அழகமைந்த கிழவனோரியும் மாறனுர்ப் பெருங்குளத்து இழித் தெறுவித்த கிழவனோரியும்

பொருப்பணைய நெடுமாடம் பொலிந்திலங்க முகில் தணியும் இருப்பைக் குடி வள நகருள் எடுப்பித்த பெரும்பள்ளியும் வடிவமைத்தாங்கு எடுப்பித்த மண்டபத்தோடு அம்பலமும்... நென்மலி மாநகர் தன்னிற் சொன்மலி சீர் அம்பலமும்... இத்திறத்தால் ஆன்வினைகளின் இருஞ்சோழ நன்னாட்டுள் எத்தனையுந் திருத்துவித்தோன் இருப்பைகுடி கிழவனென நிலவித் தன் பிறையர் நிற்பச் சொல்மிக்க பெயரும் புகழொடு மதியமும் ஞாயிறும் போலப் பதிதொறும் விளங்குக பாரின் மேலோய்.”⁷

பிரதானிகள், குறுநில மன்னர் போன்றவர்களைப் போல வணிக கணமாகிய நானாதேசிகளான ஐந்நூற்றுவரும் பல திருப்பணிகளையும் அறச்செயல்களையும் புரிந்தனர். அவர்களின் பெயரால் வழங்கிய கோயில்கள், பள்ளிகள், மண்டபங்கள், மடங்கள், அறச்சாலைகள், ஏரிகள், அம்பலங்கள் என்பன பற்றிச் சாசனக் குறிப்புகளால் அறிய முடிகின்றது.⁸ இலங்கையிற் போலத் தமிழகத்திலும் கர்நாடகத்திலும் ஐந்நூற்றுவர் அமைத்த அம்பலங்கள் இருந்தன. கலசபுரம் திருமாணீஸ்வரம் கோயிலைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய சுவாமி கோட்டத்தில் முதலாம் இராஜாதிராஜனின் 32ஆம் (1050) ஆண்டில் எழுதிய சாசனமொன்று உண்டு. அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம், நானாதேசியன் சாலை ஆகியவற்றிலே அன்னதானம் வழங்குவதற்கு நானாதேசிகன் நிலத்தினை நன்கொடையாகக் குடுத்தமை பற்றி அதிலே சொல்லப்படுகின்றது.⁹ சில சமயங்களில் அம்பலங்களிலே தங்கி இளைப்பாறுவோருக்கு முற்காலங்களில் அன்னதானம் இடும் வழக்கம் இருந்தமையினை இதனால் உணர முடிகின்றது.

கர்நாடகத்திலே சோழராதிக்கம் நிலவிய காலத்திலே கங்கைகொண்ட சோழ வளநாட்டுப் பொன்னூரில் நானாதேசிய அம்பலம் என்றவொரு அமைப்பிருந்தது.¹⁰

ஊர்ப்பொது மண்டபங்களான அம்பலங்கள் பொதுவாகப் பிரயாணிகளின் தங்குமிடங்களாக விளங்கின. சில சமயங்களில் அவர்களுக்குக் குடிநீர், அன்னதானம் போன்றவற்றை வழங்குவதற்கு வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றை வழங்குதற் பொருட்டுத் தானமாக விடப்பட்ட நிலங்களை அம்பலப்பறம் என்றனர்.

இலங்கையில் அம்பலம் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஆவணங்களில் அத்தரகுளியக் கல்வெட்டே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். அங்கு அம்பலங்களை அமைக்கும்

வழக்கம் ஏற்படுவதற்கு நானாதேசி வணிகரே காரணமாய் இருந்தனர் என்று கருத முடிகின்றது. சிங்கள மொழியில் அம்பலம் என்பதை அம்பலம் என்று சொல்வார்கள். சிங்கள நூல்களில், குறிப்பாகச் சந்தேஸ காவியங்களிற் 14ஆம், 15ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அதனைப் பற்றிய விவரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன."

எமது சாசனங் குறிப்பிடும் அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம், தென்னிந்தியாவில் அதே பெயரால் வழங்கியவற்றைப் போன்று ஐந்நூற்றுவரால் அமைக்கப்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. ஐந்நூற்றுவரோடு தொடர்புடையது என்பதில் ஐயமில்லை. இதுவரை கிடைத்துள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களில் இது ஒன்று மட்டுமே ஐந்நூற்றுவரின் பெயரால் அம்பலம் அமைக்கப்பட்டமையினை நேரடியாகக் குறிப்பிடுகின்றது. மற்ற சாசனங்கள் பெயரை மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றன. அத்துடன் அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் உருவாக்கப் பட்டமையின் நினைவுச் சின்னமாக அமைந்த சாசனமும் இது ஒன்று மட்டுமேயாகும்.

வீரர் வேளம்

இச்சாசனம் குறிப்பிடும் அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம், படையணி ஒன்றுடன் தொடர்புடையது. அதனை அமைத்த ஐந்நூற்றுவர் வீரர்வேளம் என்னும் அமைப்புடன் பந்தமானவர்கள். அவர்கள் வீரர்வேளத்தில் அஞ்ஞாற்றுவர் என்று வர்ணிக்கப்படுவதால் அஞ்ஞாற்றுவர் வீரர்வேளத்தில் அடங்கியவர்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. அந்த வீரர்வேளம் ஒரு இராணுவப் பிரிவு என்பது இராசேந்திர சோழத் தெரிந்த என்ற அடைமொழியால் உணரப்படுகின்றது. இவ்வாறான அடைமொழிகள் படைப்பிரிவுகளுக்கு உரியனவாகும். மேல்வருவன சில உதாரணங்களாகும்.

1. அழகிய சோழத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறப் படைகள்
2. சூத்திரியசிகாமணித் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர்
3. நித்த விநோதத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர்
4. ராஜராஜத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர்
5. விக்ரிமகசலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர்.¹²

இச்சாசனம் குறிப்பிடும் வீரர் வேளம் எத்தகையது என்பதும் வணிகர் கணமான ஐந்நூற்றுவர் எவ்வாறு வீரர் வேளத்தில் இணைந்துகொண்டனர் என்பதும் தெளிவுபடுத்துவதற்கு உரியனவாகும். வீரர்வேழம் என்ற

சொற்றொடர் தமிழ்ச் சாசனங்களில் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் பலவற்றில் வேளம் என்ற சொல் காணப்படுகின்றது. அது சோழர் பணியாட்கள் தொகுதியைக் குறிக்கும் என்று எ. கப்பராயலு விளக்குகின்றார்.¹³

அத்தரகுளிய சாசனத்திற் காணப்படும் வீரர்வேழம் என்னுந் தொடரிலுள்ள இரண்டாவது சொல்லாகிய வேழம் என்பதில் ளகரம் ழகரமாக மயங்கி வந்துள்ளது. அந்த மயக்கம் பேச்சு வழக்கிலும் சாசன வழக்கிலும் பொதுவாக இடம்பெறுவதாகும். அது மிக நெடுங்காலமாக நிலைபெற்று வரும் வழக்கமாகும். சாசனங்களில் சில சமயங்களில் யானையைக் குறிக்கும் வேழம் என்ற சொல்லை வேளம் என்று எழுதியுள்ளனர்.¹⁴ வீரர்வேழம் என வரும் தொடரிலுள்ள ழகரம் மயக்கத்தின் காரணமாக ளகரத்துக்கு பதிலாக வந்துள்ளது என்று கொள்ள முடிவதால் இச்சாசனம் ஒரு மக்கள் குழுமத்தையே குறிப்பிடுகின்றது. என்பதே பொருத்தமான விளக்கமாகும்.

வேளம் என்பது தொடர்பாக க.அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி மேல்வருமாறு கூறுவார் :

“அரண்மனைப் பணிமக்களை வேளங்களாக கைப்படுத்தி, அவர்களைத் தஞ்சாவூர், கங்கைகொண்ட சோழபுரம் முதலான பெரு நகரங்களிலே தனியான சேரிகளிற் குடியிருத்தினார்கள். அதிகமாகப் போர்களிற் கைதிகளாகிய ஆண்களும் பெண்களும் வேளங்களிற் சேர்க்கப்பட்டனர். தனியார்களின் பணிமக்களான வேளத்தார் புரிந்த இலகுவான பணிக்குப் பதிலாகக் குறிப்பிடத்தக்க கௌரவத்தைப் பெற்றனர் என்று நாம் கருதலாம்... வேளங்களிற் பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகள் சாதாரணமாகப் படைகளிற் சேர்க்கப்பட்டனர் போலத் தெரிகின்றது. ஆயினும் அவ்விதமாகச் சேர்ந்தவர்கள் சோழரின் இராணுவத்தில் ஒரு சிறிய பகுதியினராக மட்டுமே அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.”¹⁵

சோழரின் படைவீரர் சிலருக்கும் வேளாளத்தாருக்கும் இடையில் ஏதோ தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது என்பதை நீலகண்ட சாஸ்திரி உணர்ந்து கொண்டார். ஆனால், அவரது விளக்கம் வீரர் வேளம் பற்றிய புரிந்துணர்வுக்கு எதுவகையிலும் பயன்படவில்லை. இலங்கையிலுள்ள சாசனங் குறிப்பிடும் வேளம் ஐந்நூற்றுவர் என்னும் வணிக கணத்தோடு பந்தமானது. ஐந்நூற்றுவர் ஒரு சமயத்திற் போர்க் கைதிகளாகி சோழரின்

பணிமக்கள் அடங்கிய வேளம் ஒன்றில் அடங்கியிருந்தனர் என்று கொள்வது எந்த வகையிலும் பொருந்தாது. எனவே, வீரர்வேளம் என்பதை மரபுவழியான சிந்தனைகளின் அடிப்படையிலே புரிந்து கொள்ள இயலாது. வீரர் என்ற அடைமொழி மூலமாக வீரர்வேளம் என்பது ஒரு இராணுவப் பிரிவு என்பது தெளிவாகின்றது. முன்கண்டவாறு அது, பொதுவாகப் படைகளை வர்ணிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவனவற்றை ஒத்த, இராசேந்திர சோழத் தெரிந்த என்னுந் தொடரால் வர்ணிக்கப்படுவதால் இந்த விளக்கம் உறுதியாகின்றது. வீரர் வேளத்தில் அஞ்ஞாற்றுவன் என்று சாசனம் குறிப்பிடுவதால் வீரர்வேளத்தில் ஐந்நூற்றுவர் அடங்கியிருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது. ஆயினும், வணிகர் எவ்வாறு படையில் இருந்தனர் என்ற வினா இயல்பாகவே வாசகரின் மனதில் எழும். ஐந்நூற்றுவர் இக்காலப்பகுதியிற் சமுதாயத்திற் பல கலனைகளை இணைத்துக் கொண்ட பேரமைப்பாக விளங்கினார்கள். பலவகையான உற்பத்தியாளரும் வியாபாரிகளும் தொழில்வினைஞரும் அவர்களோடு பத்தமாயிருந்தனர்.¹⁶ அவ்வாறான அமைப்பினைச் சமயம் என்றும் நிரவி என்றும் குறிப்பிட்டனர். அதிற் பலவகையான வீரர் கணங்களும் அடங்கியிருந்தன. முனைவீரர், எறிவீரர், பராந்தக வீரர், இளஞ்சிங்க வீரர், வேளைக்காரர் முதலானோர் ஐஞ்ஞாற்றுவரின் படைகளிற் சேவை புரிந்தனர். எனவே வீரர் வேளத்தில் அஞ்ஞாற்றுவன் என்பது இராணுவ அமைப்பொன்றில் அடங்கிய வணிக கணமொன்றின் படைகளையே குறிக்கும்.

வீரர்வேளம் இராசேந்திர சோழனின் பெயரால் வழங்கியதால் அது அரசசேவை புரிந்த ஒரு படையாதல் வேண்டும். இந்த அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து இலங்கையிலே சோழரின் படையெடுப்புகள் நடைபெற்ற சமயங்களில் ஐஞ்ஞாற்றுவரின் படையணிகள் சில சோழரின் படைகளோடு இணைந்துவிட்டன என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. பதவியா, பொலன்னறுவை, மண்டலகிரி முதலான இடங்களை நானாதேசி வணிகரின் படைகள் கைப்பற்றியதன் விளைவாக அங்கு சோழராதிக்கம் பரவியது என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு. பதவியாவிலும், மண்டலகிரியிலும் கிடைத்துள்ள சோழராதிக்கம் பற்றிய வரலாற்றுச் சின்னங்கள் நானாதேசி வணிகரோடு தொடர்புடையவை. மண்டலகிரி வணிக நகரமாகியதனால் நித்தவிநோதபுரம் என்னும் பெயரைப் பெற்றது. முதலாம் இராஜராஜனது காலத்திற் பதவியாவில் நானாதேசி வணிகரதும் பேரிளமையாரதும் குடியிருப்புகள் அமைந்திருந்தன. அவை காலப்போக்கில் நானாதேசிய வீரபட்டினமாக வளர்ச்சி அடைந்தன.

இராசேந்திர சோழனது காலத்தில் இராஜரட்டை என்னும் பகுதிக்கு அப்பால் சோழராதிக்கம் பரவியிருந்தமைக்கு அத்தரகுளிய சாசனம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. அது அமைந்துள்ள இடம் தக்கிண தேசம் என்று பாளி நூல்கள் வர்ணிக்கும் பெரும் பகுதியின் வடபுறத்தில் இருந்தது.

அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டிய இன்னுமோர் அம்சமுண்டு. அது அதன் நிர்மாணம் பற்றியது. அம்பலத்தின் நிர்மாணம் தொடர்பாக இருவரின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சாசனத்தின் முதலாவது வசனத்தில் மாரன்நெறி என்ற பெயர் வருகின்றது. வீரர் வேழத்தில் எழில் ஆயிரத்து அஞ்ஞாற்றுவன் குலம் என்று ஒன்று இகன்றான் மாரன்நெறி என்னும் தொடர் முதல் வசனத்தில் உள்ளது. இங்கு வரும் குலம் என்ற சொல் அம்பலத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. குலம் என்பது பரிசுத்தமான, போற்றுதற்குரிய கட்டிடங்களைக் குறிக்கும்.¹⁷ கோயில்களைக் குலம் என்றும் அவற்றின் அர்ச்சகர்களைக் குலங்களினார்கள் என்றும் குறிப்பிடுவது வழமை. ஊர்ப்பொதுவாகிய அம்பலம் தர்மஸ்தாபனம் என்பதனால் அதனைக் குலம் என்றனர் போலும்.¹⁷ எழில் பொருந்திய ஆயிரத்தஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலமாகிய குலத்தை மாரன்நெறி அமைத்தான் என்று கொள்ளும் வகையிற் சாசன வாசகம் அமைந்துள்ளது. எனவே, மாரன்நெறி அம்பலத்தைச் செய்தவன்; அதனை நிர்மாணித்தவன். மாரன்நெறி என்பவன் அம்பலத்தைச் செய்த சிற்பாசாரியனாதல் வேண்டும். இது இரண்டாம் வசனத்தில் அடங்கிய குறிப்பினால் உறுதியாகின்றது. அந்த வசனம் நிர்மாணகாரகனின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவன் நானாதேசி வீரரான பெலவன் அரையன்.

பெலவன் அரையன்

சாசனத்தின் இரண்டாம் வசனம் பெலவன் அரையன் என்னும் ஒருவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. அது ஒரு தனியான சாசனம் போல அமைந்துள்ளது. அதிலே இராசேந்திர சோழன் என்னும் பெயர் எழுதப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவனது மெய்க்கீர்த்தியின் மிகச் சுருங்கிய வடிவம் காணப்படுகின்றது. பூர்வதேசங் கொண்டு கங்கையும் கொண்டு கடாரமுங் கொண்ட பரகேசரி வர்மர்க்கு யாண்டு இருபத்து நான்கில் என்பது அதன் முதற்பகுதி. இதில் அடங்கிய மெய்க்கீர்த்தியின் சுருங்கிய வடிவம் முதலாம் இராசேந்திர சோழனைப் பற்றியது. அது வேறு சில சாசனங்களிலுங் காணப்படுகின்றது.¹⁷ இந்தச் சிறப்பிற்குரிய பரகேசரிவர்மனின் 24வது ஆண்டில் அஞ்ஞாற்றுவன்

அம்பலத்தைப் பெலவன் அரையன் செய்வித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. பெலவன் அரையனை நானாதேசி வீரர் என்று சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. நானாதேசிகனை அஞ்ஞாற்றுவர் என்றும் குறிப்பிடுவது வழமை என்பதார் பெலவன் சாசனத்தின் முதலாவது வசனம் குறிப்பிடும் இராசேந்திர சோழத் தெரிந்த வீரர் வேளத்து அஞ்ஞாற்றுவர் குழுமத்தைச் சேர்ந்தவனாதல் வேண்டும். இந்த விளக்கம் அரையன் என்னும் அவனது பதவிப் பெயரால் உறுதிபாக்கின்றது.

அரையன் என்பது சோழரின் நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் வழங்கிய ஒரு பதவிப் பெயர். அது பெரும்பாலும் உயர்நிலைகளிற் சேவை புரிந்தவர்களின் பட்டப்பெயர் என்பது எ. சுப்பராயலு கண்டறிந்த விவரங்களின் மூலம் தெளிவாகின்றது. சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் எல்லாமாக 227 அதிகாரிகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களில் 50 பேர் அரையன் என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தனர். சேனாதிபதிகள் 24 பேரில் 11 பேரும் தண்டநாயகம் செய்வோர் 15 பேரில் 11 பேரும் அரையன் என்ற பட்டம் பெற்றவர்கள். திருமந்திர ஓலை என்னும் பதவியில் உள்ளவர்களில் 29 பேர் அந்தப் பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தனர். நாடுவகை ஸ்ரீகார்யம் என்னும் பணித்துறைகளைச் சேர்ந்தவர்களிற் சிலரையும் அரையன் என்று சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.¹⁸ அரையன் என்னும் பதவிப் பெயர் பல நிலைகளிற் பணி புரிந்தோருக்கு உரியதாயினும் விகிதாசார அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து, படைத்தலைவர்களே கூடுதலாக அரையன் என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றிருந்தனர். எனவே, எமது சாசனம் குறிப்பிடும் பெலவன் ஒரு படைத்தலைவனாக விளங்கினான் என்று கருதலாம். சாசனத்தின் முதல் வசனம் குறிப்பிடுகின்ற இராசேந்திர சோழத் தெரிந்த வீரர் வேளத்தின் சேனாதிபதியாக அவன் விளங்கினான் என்று கொள்வது சாலவும் பொருந்தும். நகு செய்வித்த என்ற அடைமொழியால் அவன் வர்ணிக்கப்படுவதால் பெலவன் அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலத்தின் நிர்மாணகாரகன் என்பது தெளிவாகின்றது. நானாதேசி வீரரான பெலவன் சோழரின் ஆட்சியில் இராணுவ சேவை புரிந்த பொழுது அவனுக்கு அரையன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இதுவரை கவனித்தவற்றிலிருந்து இலங்கையிற் சோழராதிக்கம் பரவிய பொழுது நானாதேசிகர் அதிலே பங்குகொண்டனர் என்பதும் அவர்களின் படைகள் சில சமயங்களில் அரசபடைகளோடு இணைத்து செயற்பட்டன என்பதும் தெளிவாகின்றன. இரு சாராருக்கும் இடையிலான உறவு

தென்னிந்திய மண்டலங்களிலும் ஏற்பட்டிருந்தன என்பது ஆய்விற்குரிய விடயமாகும்.

பேரரையன் என்னும் பட்டம் பெற்ற நானாதேசி வீரர் சிலரைப் பற்றி தென்னிந்திய சாசனங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. புதுக்கோட்டையில் அடங்கிய திருமயம் தாலுகாவில் மூன்று கல்வெட்டுகளின் ஐஞ்சூற்றுவுப் பேரரையர் என்னும் ஒருவரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அவை பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மாறவர்மன் குலசேகரனது காலத்தில் எழுதப்பட்டவை.¹⁹ பாண்டியரின் ஆட்சியில் ஐஞ்சூற்றுவு சமூகத்தவர் நிர்வாகப் பதவி பெற்றிருந்தமைக்கு இச்சாசனக் குறிப்புகள் ஆதாரமாகும்.

ஒரு வரலாற்று ஆவணம் என்ற வகையில் அத்தகுளிய சாசனத்திற்குப் பல சிறப்புகள் உண்டு. இலங்கையிற் கிடைக்கும் தமிழ்ச் சாசனங்களில் இது ஒன்று மட்டுமே அம்பலம் ஒன்றினைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இலங்கையின் அனைத்துச் சாசனங்களிலும் இதுவே காலத்தால் முற்பட்டது. ஐஞ்சூற்றுவரின் பெயரால் வழங்கிய அம்பலங்களைப் பற்றிப் பல ஆவணங்களிற் சொல்லப்படுகின்ற பொழுதும் இது ஒன்று மட்டுமே ஐஞ்சூற்றுவரின் பெயராலும் அவர்களின் பொருட்டும் அம்பலம் ஒன்று அமைக்கப் பெற்றமையினை வர்ணிக்கின்றது. அதனை நிர்மாணித்தவனது பெயரையும் குறிப்பிடுகின்றமை இச்சாசனத்தின் மற்றுமொரு சிறப்பாகும்.

இக்கல்வெட்டின் பிரதானமான அம்சம் வீரர்வேளம் பற்றியது. வீரர்வேளம் என்னும் சொற்றொடர் தமிழ்ச் சாசன வழக்கில் வேறெங்கும் காணப்படாத ஒன்று. அது இராணுவப் பிரிவொன்றினைக் குறிக்கின்றது. மேலும், வேளம் என்பதைப் பற்றிய விளக்கம் புதிய பரிமாணம் பெறுவதற்கும் இச்சாசனம் ஏதுவாகின்றது. சோழ மன்னருக்கும் வணிக கணமான நானாதேசிகள் என்னும் ஐஞ்சூற்றுவுருக்கும் இடையில் ஆதிக்கப்படர்ச்சி, இராணுவ அமைப்பு என்பன தொடர்பாக நெருங்கிய உறவுகள் ஏற்பட்டிருந்தமையினை இதன்மூலம் அறிய முடிகின்றது. எனவே தமிழக வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகளிலும் புதிய சிந்தனைகள் ஏற்படுவதற்கு ஏதுவாகின்ற ஆவணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். இலங்கை பற்றிய வரலாற்றுப் பார்வையிலே தென்னிந்தியாவை அந்நியப்படுத்த முடியாதென்பதற்கு இது ஒரு நல்ல உதாரணமாகும்.

சாசனத்தின் வாசகம் கல்லில் உள்ள மாதிரி

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ
2. இராசேந்திரசோழற்கு யாண்டிரு
3. பத்து நான்கிலிராசேந்திர சோழத்
4. தெரிந்த வீரர் வேழத்திலஞ்ஞாற்றுமந்
5. குலமொன்றொன்றிகன்றான் எழிலா
6. யிரத்தஞ்ஞாற்றுவ னம்பலமாரன்னெறி
7. பூர்வவ தேசங்கொண்டு கங்கையுங்
8. கொண்டு கடாரங்கொண்ட பரகேசரிவர்மர்க்
9. கு யாண்டிருபத்து நான்கிலிந்நாநதேசிக வீரர் பெ
10. லவனரையனகு செய்வித்த நம்பெயர் த
11. ஞ்சமென்னவரப் பேரதுயராகுமி
12. கலைஞ்ஞாற்றுவனம்பலமேய்

சொற்கள் பிரித்து எழுதிய வாசகம்

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ
2. இராசேந்திர சோழற்கு யாண்டு இரு
3. பத்துநான்கில் இராசேந்திர சோழத்
4. தெரிந்த வீரர் வேழத்தில் அஞ்ஞாற்றுமந்
5. குலம் என்று ஒன்று இகன்றான் எழில் ஆ
6. யிரத்தஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் மாரன் நெறி
7. பூர்வவ தேசங் கொண்டு கங்கையுங்
8. கடாரங் கொண்ட பரகேசரிவர்மர்க்
9. கு யாண்டு இருபத்து நான்கில் இந்நாந(ா) தேசிவீரர் பெ
10. லவன் அரையன் நகு செய்வித்த நம்பெயர் த
11. ஞ்சமென்ன வரப் பேரதுயராகும் இ
12. கல் அஞ்ஞாற்றுமவன் அம்பலமேய்

சாசனத்தின் பொருள் விளக்கம்

மங்கலம் பொலிக. அரசர் இராசேந்திர சோழரது இருபத்துநான்காம் ஆண்டில் இராசேந்திர சோழத் தெரிந்த வீரர் வேழம் என்பதில் அடங்கிய ஐஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் என்னும் அழகிய கட்டிடத்தை மாரன் நெறி நிர்மாணித்தான்.

பூர்வதேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட பரகேசரிவர்மனாகிய இராசேந்திர சோழனது இருபத்து நான்காம் ஆண்டில் நான(ர)தேசி வீரரான பெலவன் அரையன் இதனை அழகுற அமைப்பித்தான். எங்கள் பெயர் தங்கள் காவலாகுமென்று பலரும் இங்கு புகலிடம் தேடி வருவதால் இந்தப் பலமான அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலத்தின் புகழ் ஒங்கி வருகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. South Indian Inscriptions Volume IV, No. 1415, P. 496
2. மெஞ்ஞாற்றுவன் என்று வாசிப்பதற்கு ஏதுவான அடிப்படை ஒன்றும் இல்லை. மெஞ்ஞாற்றுவன் என்பது தமிழ் வழக்கில் இல்லாததொன்று. அகராதிகளிலும் இடம்பெறாதது.
3. இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்தவரும் சாசனவியல் துறையின் பணிப்பாளருமாகிய கலாநிதி திருமதி. மாலினி டயஸ், சாசனங்களைப் படி எடுப்பதற்கும் பொறுப்பானவராகிய சுபசிங்க ஆகியோரும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் ப. சண்முகம், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துச் சாசனவியல்துறைப் பேராசிரியர் எ. சுப்பராயலு, பேராசிரியர் காறவீமா, திருமதி காறவீமா, கலாநிதி Y. ஒருறா ஆகியோரும் நாமும் அன்று சாசனம் அமைந்துள்ள தலத்திற்குச் சென்றிருந்தோம். சாசனப்படிசளும் அவற்றின் படங்களும்தென்னிந்தியப் பேராசிரியர்களாலும், ஐப்பாளியர்களாலும் நுட்பமாக உருவாக்கப்பட்டன.
4. சி. பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2006, ப. 577
5. சி. பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், பக். 81 – 82, 351 – 364, 381 – 389
6. எ. சுப்பராயலு, தமிழ்ச் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி, சாந்தி சாதனா வெளியீடு, 2002, ப. 21
7. South Indian Inscriptions Vol 14, No. 44, P. 34
கர்நாடகத்து குல்பார்கா மாவட்டத்து ஷோராபூர் தாலுகாவிலுள்ள ஹெகரிதகே₃ என்னும் ஓர் ஊர் உண்டு. அங்குள்ள அனுமார் ஆலயத்திலுள்ள சாசனமொன்று அஞ்ஞாற்றேஸ்வர தேவர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலது, பக். 224
8. மேலது, பக். 186, 233
9. மேலது ப. 193
10. மேலது, ப. 191
11. சந்தேஸ் நூல்களில் அம்பலங்கள் பற்றி விவரமான குறிப்புகள் உண்டு. தேநுவரை, தோட்டகழுவ என்னும் நகரங்களுக்கு இடையிலான பாதையில் அமைத்த அம்பலம் ஒன்றினைப் பற்றி கிரு₃ர சந்தேஸ் வர்ணிக்கின்றது. நெடுந்தூரப் பயணங்களால் இளைப்புற்ற பிரயாணிகள் அங்கே பெருந்தொகையானோர் தங்கியிருப்பது வழக்கம். வணிகரும் திருத்தலங்களுக்கு யாத்திரை போவோரும் அங்கு கூடனார்கள். இந்நூலின் 105ஆம் செய்யுள் சிங்கள மொழியிற் பெளத்தக் கோட்பாடுகளைப் போதிக்கும் உபாஸகரை வர்ணிக்கின்றது. சமஸ்கிருத மொழிநடையிலும் இலக்கியத்திலும் பயிற்சியுடையோரை 106ஆவது செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது. இராமாயணக் கதை சொல்லுவோரைப் பற்றி 108ஆம் செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது. 109ஆம் செய்யுள் ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் சாதனைகளைப்

புகழ்ந்து பாடுவோரைப் பற்றியது. பாண்டிய தேசத்திலிருந்து வந்தவர்களைப் பற்றி 113ஆம் செய்யுள் வர்ணிக்கின்றது. சோழ, பாண்டிய, லாட்ட, குர்ஜர, துளுவ, மராட்டிய, தெலுங்கு தேசங்களினின்றும் வந்தவர்களை 114ஆம் செய்யுள் வர்ணிக்கின்றது.

அம்பலங்கள் வனப்புமிக்க இயற்கைச் சூழலில் அமைந்திருந்தன. அவை தென்னை, கழுகு, மா, வாழை முதலிய மரங்கள் நிறைந்த தோப்புகளின் மத்தியில் அமைந்திருந்தன. அதனால் குளிர்ச்சியான காற்று வீசியது. பிரயாணிகள் அவற்றிலே தங்கி இளைப்பாறுவதற்கான வசதிகள் அவற்றிலே கிடைத்தமை குறிப்பிடற்குரியது.

C N R. Ratnaik, *Glimpses of the Economic, Social, Political and Cultural conditions of Ceylon from the Sandesas*, M. A thesis (Unpublished), University of Ceylon, 1945 (Presently on the library, University of Peradeniya)

12. T. V. Mahalingam, *South Indian Polity*, Madras, 1955, p. 258; S. Pathmanathan, *The Sri Lanka Journal of the Humanities*, University of Sri Lanka (Peradeniya Campus) Volume II, No. 2, 1976, Pp. 121 - 122

13. தமிழ்ச் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி இரண்டாம் தொகுதி, ப. 581

14. மேலது

15. K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரி *The Colas* (second revised edition), Madras, 1955, p. 456

16. “திசையாயிரத்து ஐஞ்ஞாற்றுவரின் சமயமானது ஒரு சமுதாயம். அது அளவில் மிகப்பெரியது. அதிற் பல சமுதாயப் பிரிவுகள் அடங்கியிருந்தன. பல வணிக கணத்தவரும் வீரர் கணங்களும் அக்க சாலையினரும் பலவகைப் பணியுக்களும் பட்டினங்களும் இணைந்த அமைப்பாக அது விளங்கியது. நாடு, மண்டலம், இராச்சியம் என்பனவற்றின் எல்லைகளைக் கடந்த ஒரு சமுதாயமாகவும் அது அமைந்திருந்தது. வாணிபமே அந்த இணைப்புக்கு அடிப்படையானது என்பதால் ஐஞ்ஞாற்றுவரான பெருவணிகரின் தலைமையில் அது இயங்கியது.

ஐஞ்ஞாற்றுவர் சமுதாயத்தில் இணைந்திருந்தவர்கள் சில பொதுவான அறநெறிகளைப் பின்பற்றினார்கள். அவற்றைச் சமய தர்மம் என்றனர்”.

சி. பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், ப. 157

17. மாறவம்ன் விக்கிரம சோழ பாண்டியனின் காலத்துக் கல்வெட்டுகளிலே கங்கையும் கடாரமும் பூர்வதேசமும் கொண்ட என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. அது முதலாம் இராசேந்திர சோழனைப் பற்றியது.

இலங்கையிலே திருகோணமலை மாவட்டத்துப் பெரியகுளத்து ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியான பெளத்த விகாரத்துச் சாசனங்களில் ஒன்று, பூர்வதேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட கோப் பரகேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவற்கு யான்ரு 15ஆவது என்ற தொடருடன் ஆரம்பமாகின்றது. எழுத்துகள் சில உருக்குலைந்து விட்டதால் முன்பு இச்சாசனத்தைப் படித்தவர்கள் இத்தொடரினை அடையாளங் காணமுடியவில்லை.

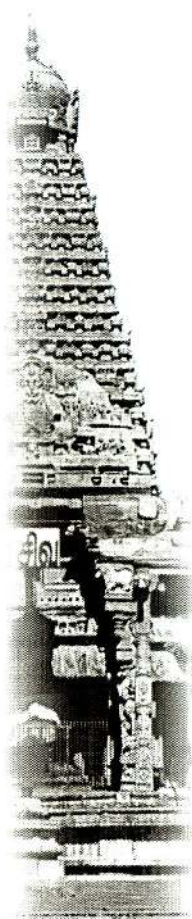
SII, Vol. 14, No. 182, p. 100; சி. பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், பக். 414, 546

18. Y. Subbarayalu, “The Chola State” Kaveri ; Studies in Epigraphy, Archaeology and Histroy. Ed. S. Rajagopal, Chennai, 2001, p. 104

19. Meera Abraham, *Juro Medieval Merchant Guilds of South India* Manohar Publications, New Delhi, 1988, Pp. 249 - 250

Artisans and Craftsmanship in the Medieval Chola Milieu

Prof. Vijaya Ramaswamy

"The Indian craftsman conceives of his art, not as the accumulated skill of ages, but as originating in the divine skill of Visvakarma and revealed by him. Beauty, rhythm, proportion, ideas have an absolute existence on an ideal plane, where all who seek may find. The reality of things exists in the mind, not in the detail of their appearance to the eye. Their inward inspiration, upon which the Indian artist is taught to rely, appearing like the still small voice of God, that God was conceived of as Visvakarma. He may be thought of as that part of divinity which is conditioned by a special relation to artistic expression or in another way, as the sum total of consciousness, the group soul of individual craftsmen of all times and places."

(Ananda K. Coomaraswamy: *The Indian Craftsman*: 1989
[first edition 1909]: 47)

The hall-mark of the early medieval period in South India was the tremendous temple building activity that took place under the Pallava, Cholas, Pandyas. The history of the Visvakarma craftsmen is bound up with this significant development in medieval Tamil Nadu. The creation of artistic wonders like the Brahadisvara temple in Tanjavur and the innumerable temples in Cholamandalam and Pandimandalam led to what historians have referred to as the emergence of temple towns. While crafts occupied a primary role in temple construction itself, the settlement of craftsmen around the temple premises, called the ‘tirumadaivilagam’ in the inscriptions, became vital for the growth of the economy. Not only the Chola kings like Rajaraja I and Rajendra but also queens like Chembian Mahadevi played a major role in patronizing arts and crafts. In fact the golden age of bronze sculptures in the Chola period was known as the ‘Chembian Mahadevi age of bronzes’.

Situating Chola Crafts and Craftsmen in Chola History

The larger Leyden grant states the glory of the Chola State thus:

“As long as the moon-crested Siva sports on Mount Kailasa with his Consort, as long as Hari sleeps in meditation on his serpent coach in the ocean of milk, as long as the sole light of all the world dispels dense darkness, so long shall the family of the Cholas protect from danger the circle of the whole earth.”

Vijayalaya Chola had founded the Chola kingdom in circa AD 850 and his son Aditya I had brought about the downfall of the mighty Pallavas of Kanchipuram. In the course of the 9th century, the power of the Pallavas was replaced by the suzerainty of the Chola state and Thondaimandalam, the land of the Pallavas, came to be re-named Jayangonda Cholamandalam to reflect the Chola ascendancy.

The Chola dynasty is noteworthy for its ushering in the great era of temple building and bronze icon making. Aditya Chola I made no empty boast when he declared that he had lined the banks of the river Kaveri with temples to honor the gods. Though Parantaka I, the son of Aditya had a long reign and Cholamandalam prospered under his rule, yet later the Cholas suffered set-backs towards the end of his reign and

thereafter the Chola kingdom weakened militarily. Nevertheless a glorious period of art in the making of some of the finest South Indian Brozes is to be associated right from the reign of Parantaka I (A.D 907-955) to that of his son Gandaraditya (A.D 949-957) whose queen Sembiyan Mahadevi's religious endowments to temple and patronage to arts and crafts have led us to refer to perhaps the greatest period of South Indian Bronzes as the 'Sembiyan Mahadevi Period'. Though the Chola kingdom had become truncated through wars some important inscriptions detailing privileges bestowed on weavers and smiths is gleaned from the inscriptions of Uttama Chola¹ (A.D 973-985). The golden age of Chola arts and crafts was clearly the middle Chola period, particularly the reigns of Rajaraja Chola I² and that of his Rajendra Chola. The military greatness and cultural patronage of the Chola kings foregrounds this study of Craftsmen in the medieval Chola Milieu.

The craft persons in south India constituted a group of five and were known in the Tamil country as Kammalar, in Karnataka as Panchalar and in Andhra as the Panchanamuvuru. However in many of the medieval inscriptions they are also collectively referred to as the Rathakarar or the Kammala-Rathakarar. Today they prefer to use the nomeclature 'Visvakarma' the divine architect from whom they claim descent.

The Visvakarma smiths were made up of five occupational groups -goldsmith (tattan), brass smith (Kannan), blacksmith (karuman or kollan), carpenter (tachchan) and mason (silpi or kal-tachchan).

This paper will focus on certain specific aspects of the Visvakarma smiths during the medieval Chola socio-milieu based on epigraphic evidence broadly in an attempt to answer the following questions: (1) who were the Visvakarma (2) where did they live i.e. the geographical and spatial location of the smiths and (3) what did they do in terms of their role function in medieval society and economy. The paper will essentially focus on evidence from Tamil Nadu although occasionally drawing upon records from other regions.

The origins of the Visvakarma smiths

The origin of the Visvakarma smiths is referred to in the inscriptions usually in panegyric terms by the smiths themselves and therefore fall under the category of origin myths. Two important Chola inscriptions from Tiruvarur (Tanjavur district) and Uyyakondan Tirumalai (Tiruchchi district) of the twelfth century provide us however with a detailed analysis of their social origins.

It was usually in the context of their role as engravers and sculptors that the names of craftsmen at times accompanied by the panegyric note on their origins and skills occur in inscriptional records. An inscription from Macherla in Palnad Taluq in Guntur district dated 1111 A.D. states that the smiths were descended from Visvakarma who was the son of Brahma. He is also said to be the father in law of the sun, converting the rays emanating from the sun into divine weapons like the discus of Vishnu³. One of the longest panegyric on the Kammalar comes from Alangudi in Tanjavur. Found in the Apatsahayesvara temple the inscription is dated A.D. 1264 and registers the constructions of a mandapam by the Kammala-Rathakarar community and the grant of certain endowments to the temple for its upkeep and maintenance⁴. Interestingly, they describe themselves as “the four kinds of Rathakaras of the six kinds of profession”. Since the workers in the mint have been referred to separately quite often (the kammatta), one can presume that this was the sixth category of craftsmen.

While the mythological origins of the Kammalar are found in the form of prashastis or panegyric usually in those records where the Kammalar feature as temple donors, inscriptions of a general nature sometimes extol specific craftsmen. A record of the period of Rajendra Chola I dated 1018 A.D. from Tiruvalangadu (also called Palayanur in Chingleput district⁵ written in Tamil and Sanskrit contains an order in Tamil converting the village from a Brahmadeya (Brahmin Village) to a vellan Vagai(non-Brahmin) village. The panegyric in Sanskrit states that the four skilled sculptors (shilpa kovidaihi)- Aravamurta, Ranga, Damodhara and Purushottama, the sons of Krishna, well versed in the various forms of mechanical arts, who had their birth in the great

city of Kanchipuram, who were clever and wise and born in the Ovi family, engraved the above inscription.

Ritual Status of the Vishwakarma

In terms of their social and ritual status, the origin of the Kammala-Rathakarar was defined as being that of a mixed caste, primarily anuloma i.e. born of high-born father and low-born mother. In the Tiruvarur inscription of the twelfth century most probably belonging to the reign of Kulottunga Chola, from Pandyakulantaka Chaturvedi mangalam (Tanjavur district)⁶ and another record from Rajasraya Chaturvedimangalam from Uyyakondan Tirumalai (Tiruchchirapalli district) of the same period⁷, the Brahmin determined the status, rights and duties of the Kammala-Rathakarar. Based on the Dharma Shastras and the Smritis of Yajnavalkya, Gautama, Maskara and Bhima, they arrived at the consensus that the Rathakara were primarily 'anuloma' being born of Mahisha male (Vaisya) and Karana (Sudra) female. According to some texts as 'anuloma' they could perform the upanayanam (sacred thread ceremony) and 'sandhyavandanam' (the special worship of the sun at dawn, dusk and high-noon) but silently (tushnim eva). Yajnavalkya however forbids them all sacred texts relating to architecture and sculpture like Agastya Vastu Shastra and Visvakarmiya, but had the right to build temples and to sculpt the images of Gods.

The Vaikansa Dharmasutra however defines their status as 'pratiloma' i.e. born of Vaisya mother and a Sudra father and says that they were fit only to perform menial tasks like feeding and training horses. The Smartyarthasara of Sridhara Bhatta (a south Indian text assignable to 1150 A.D.) states that a Kammala-Rathakara born of Mahisha male and Karana female was in fact a 'pratiloma' and hence no more than a menial artisan. The second major inscription from uyyakondan (Tiruchchi) makes a clear distinction between the 'anuloma' Rathakarar in contrast to the 'pratiloma' smiths aspiring to the privileges like upanayana accorded to the superior Rathakarar.

One could therefore conclude from the rather ambiguous and confusing evidence presented in epigraphical records, especially the

two above mentioned Chola inscriptions, that a Kammala-Rathakara could be classified as ‘anuloma’ or ‘pratiloma’ depending on the nature of his job, thus providing ritual sanction for the socio-economic differentiation that already existed among the prosperous architects and jewellers on the one hand and the poor village smiths on the other.

Geographical Location

The Socio-economic status of the Visvakarma collectively as well as the differentiation and stratification that existed among them in pragmatic terms can be perceived in terms of their nearness to or distance away from the temple radius. The various functions performed by the smiths is to be defined primarily in terms of their geographical location of the group of five, the kollan (blacksmith) and the tachchan (carpenter) invariably formed a part of the village community. An inscription from Sundara Pandya Chaturvedimangalam in Coimbatore dated 1258 A.D.⁸, refers to the settling of villages with Vellalar and other functionaries. The list usually comprised of the tachchan (carpenter), kollan (blacksmith), among the smiths and included the navidan (barber), kumbaran (potter), talaiyari or padikappan (watchman), uvachchan (drummer) and the priest (purohitar). The indispensability of the kollan to the village community is demonstrated from a record from Punganur in North Arcot district of the period of Kulottunga Chola I, dated in the 12th century which states that on the representation of the villagers that Punganur and the surrounding villages were without a blacksmith, Vikramachola Sambuvarayar (apparently a state official), appointed the blacksmith Tettan of Sembai to serve in the locality⁹. Sometimes the list of village functionaries included the weavers, the goldsmith and the mason but these did not, by and large, form a part of the traditional village community. Even among the goldsmiths there were two distinct hierarchical categories. At the lower level was the small- time tattan or goldsmith essentially catering to a custom determined market who worked on a piece-wage and lived on the subsistence level and at the higher level was the big-time goldsmith referred to in the inscriptions as ‘perum-tattan’ (literally ‘great goldsmith’) indicating a master-craftsman employing apprentice goldsmiths, catering to fairly wide market and forming a part of the urban set-up. With regard to the village craftsmen, inscriptional evidence indicates that they were paid either in terms of a

small piece of land as service grant or in terms of a share of the usufruct, as borne out by a 13th century inscription from Rajasikamaninallur in Chidambaram district¹⁰ The plethora of service grant inscriptions from the 8th to the 13th century also indicate the geographical location of the craftsmen in terms of their lands (referred to as 'tachcha kuzhi', 'tattan kani' etc.) as well as house-sites (Kammalar Ozhungai).

What emerges on the basis of epigraphical evidence is that at least during the time of Rajaraja and Rajendra Chola, the poorer artisans (called 'kizh kalanai') lived in the kammanachcheri¹¹ which in terms of its geographical proximity was usually coupled with the paraichcheri. Nilakanta Sastri points out that the Kammanacheri is listed along with other tax free lands in this inscription of Rajaraja Chola I which includes the *Ur Nattam* (sites occupied by the residential quarters), the Paraicheri and the *sudukadu* (literally burning ground). Interestingly, both these, along with vannarachcheri (washer men's street) and tindaachcheri (the area of the untouchables) are mentioned as iraiyili i.e. tax free lands. This evidence recurs in an entire block of inscriptions dated between the 10th and 11th century from Tanjavur¹². The reference to the artisanal 'cheris' is followed by the reference to (paraikkulam and kuzhi i.e. ponds and wells of the paraiyas' as well as the cremation grounds sudukadu). The extent of social differentiation prevailing in the early medieval times and the significance of this fact in terms of the geographical location of the craftsmen is reflected in a Rajaraja inscription from Tanjavur which refers to Vellan sudukadu, the cremation ground of the dominant cultivating caste as distinct from the parai sudukadu, the burning ground of the low caste¹³.

Inscriptional evidence indicates that the areas where the 'kammanacheris' were located ranged from Brahmadeya settlements like karimangalam, Panamangalam etc. As seen in the above mentioned Chola inscription¹⁴ to the Vellan vagai or non-Brahmin villages like Kizh Vadugakkudi, Kizh Palaru, Ingaiyur and others¹⁵ and also a town Nagara such as Tiruttengur¹⁶ which seems to have had a quasi-urban status. Another important question that emerges from the inscriptional evidence is the connection between status and location in relation to the two terms-purambadi and ullalai. For instance, a record of Rajaraja also from Tanjavur says that while the streets of the shepherds

(Agambadaiyar) elephant mahout (anaiyatkal) and the musical street (Villigal teru) were purambadi or outside, the Saliya teru or weavers' street was ullalai or inside¹⁷. By this criterion, the kammanachcheri stood outside and therefore it may be deduced that the artisans ranked below the weavers.

While the available evidence clearly indicates both the carpenter and the blacksmith to be a part of the hereditary village community, there might have been some efforts on their part towards social and geographical mobility, which was effectively blocked by social-legislation. For instance the assembly at Tribhuvani in South Arcot states in respect of the carpenters and some other village functionaries in a record dated 1113 A.D.:

“They should take up such services in the village only. Those who engage themselves in these services beyond this village will be considered to have transgressed the law, to have committed a fault against the great assembly **and to ruin the village**”¹⁸.

An analysis of the inscriptions suggests that the blacksmith and also the carpenter along with the potter remained largely a part of the agrarian subsistence economy. The evidence from the region of Rajaraja further indicates that these Rathakaras had a fairly low status during the Chola times. On the other hand, most of the metal-workers, the mason and the architect (whom the records refer to as shilpachariyar) along with the weavers and the oilmen participated in the process of urbanisation, especially the emergence of temple-towns in the early medieval period. It must however be emphasised that the term ‘urbanisation’ is being used here not in its modern sense but in a much more limited sense since the dividing line between town and country was not very sharp in that period in spite of the existence of ‘nagarams’ which have been translated as ‘towns’. In fact a more convenient term for this period would be portmanteau word ‘rurban’ which Frank Perlin has used in his article on ‘Proto Industrialization and Pre-Colonial South Asia’¹⁹.

Inscriptions from the tenth century onwards which marked the commencement of extensive temple building activities under the later-

Cholas provide evidence of the location of smiths around the ‘tirumadaivilagam’ or temple-town and their participation in the urbanisation process. It would be obvious from the Srirangam temple in Kumbakonam and the Brahadisvara temple in Tanjavur that these temples were huge architectural complexes with numerous shrines and enclosures, which developed as centres of large-scale trade and craft activities. Every temple had masons, architects, the metal-smiths and carpenters attached to them in a permanent capacity and these seem to have lived in and around the ‘tirumadaivilagam’. The best example of this would be employment of various categories of smiths at the Brahadisvara temple according to Rajaraja’s inscriptions dated 1011 A.D.²⁰.

Role Function of the Visvakarma

The temple was the most important centre of all craft activities. Temple inscriptions mention the following categories of craftsmen:

Stone cutters	kal kuttigar
Stone marker/measures	sutragrahi
Stone dresser	vartaki
Mason	kal tachchan
Sculptor	silpi
Architect	sthapati/asari or acharya (also a generic term for any craftsman)
Repair craftsmen	tiruppani cheyvar
Craft overseer	kankani
Blacksmith	kollan
Master blacksmith	perum-kollan

Goldsmith	tattan
Master goldsmith	perum-tattan
Jewel stitcher	ratna tayyan
Carpenter	tachchan
Master carpenter	perum tachchan

The blacksmith and the carpenters were an indispensable unit of every village since they manufactured the agricultural tools of production like ploughshares, hoes and axes. While the village potter met the bulk of the rural demand, there was a limited market for metal pots and pans in the countryside. The metal smiths-goldsmith, silversmith and the workers in bronze, brass or copper got the bulk of their orders from the court and the temples. Both the Tiruvarur and Uyyakondan Tirumalai inscriptions cited earlier state that it was the work of the smiths to make jewellery for king, court and temple and add that vessels of bronze, gold and iron for the yajna or scarifies had to be prepared by the smiths²¹.

„The Makers of Weapons and Chariots

The armor industry provided a major source for the services of the smiths. The twelfth century Tiruvarur inscription describes the Visvakarma as Salyoddhara or makers of weapons. Their products include metal shields, swords, battle axes and javelins.²² The same record details that the smiths were well versed in archery (dhanurvidyanvitah) showing that they were skilled not merely in making bows and arrows but in wielding these against the enemies²³. In fact there are quite a few reference to soldiering smiths who died in cattle raids. It is also stated in the record that the Smiths manufactured chariots for war. Chariots were also used as a means of domestic transport along with the common carts and employed in the temples to draw the images of the Gods during the festivals. The chariots and carts were made and embellished by their skilled knowledge of ‘vastu shastra’ and in fact it was this function which in

the Chola period gave craftsmen and the nomenclature 'Rathakara' meaning the makers of chariots. The same record also states that the Rathakaras alone possessed the ability to assess horses in terms of their endurance in wars. This point was considered important enough to be repeated in Grantha and Tamil in the inscription²⁴.

This type of smithy was obviously different and distinct from the temple smithy. Weapon making was one branch of smithy, which is clearly outside the temple region. The location of the armory is discussed in the *Visvakarma Vasthushasthram*²⁵ which says that the *ayudhashala* should be either near the palace premises or in the vicinity of the courts of justice to enable kings to maintain constant supervision over the arsenal.

Engravers of Inscriptions:

The temple was however, the most important centre of all craft activities. First, the temple craftsman has to be recognized in his role of engraver. Inscriptions were the best means of recording any act or transactions and all inscriptions had to be engraved whether on rock or copper-plate. Thus lengthy inscriptions pertaining to temple charities or land transactions would conclude with the name of the engraver. Since the temples served as some sort of a record office in those days, many of the engravers seem to have been smiths attached to that particular temple. To take up some examples, an inscription of the time of Vikrama Chola dated 1123 AD. from Tiruvarur in Tanjavur district says that the inscriptions which concerns a land grant to the temple by the king was engraved by "that greatest of masons, our temple achari"²⁶. Another inscription dated 1268 A.D. from Kanchipuram Ulagalanda Perumal temple refers to the arrangement of vedic teaching in the temple and concludes with the statement that it was engraved by the temple 'por koyil' craftsman²⁷. Similar information regarding the engravers is available from the Pandyan and later from Vijayanagar inscriptions. In the instance where the phrase 'our achari' or the 'por koyil achari' does not occur one can presume that the services of any general artisan not attached to the temple was enlisted.

Workers on Stone, Sculptors of Images & Architects of Buildings-Sacred and Secular

The inscriptions also list the various craft functions involved in the sculpting of image and in temple building. The first in image making is the identification of the right kind of stone. The 12th century Tiruvarur record describes as ‘shiladosha parikshakah’ one who can examine the defects in stones²⁸. The stone-cutting seems to have been separate occupation and the inscriptions refer to kal-kuttigar or stone cutters²⁹. The craftsmen called ‘sutragrahi’ was responsible for measuring and marking the stones prior to the carving of images or crafting ornamental arches and pillars. He also demarcated land boundaries. A record from Tiruvannamalai (North Arcot district) of the period of Rajaraja Chola I says ‘from the stone marked by the asari to the north and the south’³⁰. The Tiruvarur inscription refers to the different categories of craftsmen who represent the stone markers called sutragrahi, the stone dressers or joiner called vartaki and the actual sculptor called shilpi or kal-tachchan, a corruption of the sanskrit word takshaka³¹. The inscriptions also refer to sculptors as ‘tirumeni cheyvar’. In the category of temple craftsmen one also finds the ‘tirumeni cheyvar’ or repairers³². A record from Avinasi in Coimbatore records the permanent appointment of two artisans in Avinasisvara temple to attend to ‘dasa kriyai’ (ten kinds of repairs) and to receive in return a service grant tachachakani³³.

The architect was referred to as sthpathi although these days the term has become interchangeable with shilpi or sculptor. The Tiruvarur inscription describes the sthpathi as ‘vastu tatvajna’ i.e. one who has knowledge of the science of architecture. He was also ‘nimitha shakuna’ jyotirgyana prabodhakah’ and ‘ganitagyah’, ie, one well versed in studying portents and in applying astrological and mathematical knowledge to the construction of temples.

The Tiruvarur inscription of the Cholas refers to the construction of houses, palaces and other types of non-sacred buildings ‘prasada’ is the term used in the records³⁴ in contrast to the term ‘devalaya’ used for sacred structures like temples. **In this context it would be interesting to look at a literary source like the Visvakarma Vastushastram³⁵ which declares that while only the timber from**

eight special kinds of trees could be used in temples, the wood of thirty two varieties could be used in secular buildings. Moreover, trees leaning towards the north were especially auspicious for temple constructions.

Builders of Tanks and Canals

A major function of these artisans consisted of the construction of wells, tanks and sluices. These were commissioned either by the village community or by wealthy patrons like merchants. Irrigation works could also be built at the behest of the state authority. The introduction of administrative departments relating to irrigation and tank construction is a major aspect of Chola kingship. One of the best known is the *erivarriyam* detailed in the Uttiramerur inscription of Parantaka I dated AD 921³⁶ and 922³⁷. The celebrated *vairamegha tadakam* is located in Uttiramerur. Another major tank construction is the Rajendra Chola Periya eri at Punganur. The artisans who repaired these tanks were paid from a common cess levied by the village assembly called *eri-ayam*³⁸. The Karandai copper plates (verse: 21) place on record Parantaka's injunction to dig irrigation canals all over Chola mandalam.

Crafters of Hero-Stones

A category of work which lay outside both the temple and the court but constituted a major source of income of craftsmen, was the construction of hero-stones referred to as 'vira kal', some of them embellished with great artistry. The evidence for the building of such hero stones comes primarily from Karnataka and Andhra and not so much from Tamil Nadu. A 10th century record from Kappalle in Chittoor district says that the sculptor, whom it eulogizes as "bahugunateja" (sculpture endowed with many good qualities) built the hero stone of a seated image of a Chetti who was killed in a cattle raid. The figure was surrounded by female attendants³⁹.

Crafting Coins: Workers in the Royal Mint

Another metal craft activity far moved from the temple premisses was the mint, which again was, located either in the palace complex or

near the law courts. The minting of coins, however was not a royal monopoly. Evidence from Karnataka shows that private mints could issue coins but under the supervision of state officials. Parallel evidence for the Tamil country is not forthcoming. However, from the reference to the variety of coins, existing during the Chola and even later periods, we can infer that coins were produced by private agencies besides the state mints. It also appears that the multiplicity of currency made any attempt at standardisation of exchange rates extremely difficult. Among the Visvakarma craftsmen, the kammatas or worker in the mints seems to have constituted an independent group. The coin minters, as inscriptional evidence from Karnataka shows, were powerful enough to make donations on their own without linking up with the other constituents of the kammalar guild. These also began to act in the capacity of money changers in later times.

Craftsmen, Clients and Patrons

The Temple as Patron and Client:

A major question connected with all these craft activities of the town-based craftsmen would be the nature of their clientele or patrons as the case may be. Inscriptions make it clear that the craftsmen residing in the tirumadaivilagam of the temple serviced the temple. Epigraphs when recording the names of craftsmen refer to them as ‘our temple goldsmith’ or ‘the temple (porkoyil) mason’ etc. The temple also employed various smiths, and had carpenters and even repairers attached to it in a permanent capacity. Thus, a major patron/consumer of craft-products was the temple and its functionaries.

The metalsmiths, goldsmith, silversmith and the workers in bronze, copper and brass - got the bulk of their orders from the court and the temples. Both the Tiruvarur and the Uyyakkondan Tirumalai inscription (cited earlier) state that it was the work of the smith to make jewellery for the king, court and temple⁴⁰. Vessels of bronze, gold and iron for *yajna* or sacrifices had to be prepared by the smiths. The jeweler’s art in South India goes back to antiquity and extensive references to various types of jewellery are found as early as the *Silappadhikaram*. The records of Rajaraja and Rajendra Chola primarily from Tanjavur, refer to nearly sixty different types of jewellery. The jewelers could identify

twenty different types of pearls and ten kinds of diamonds. The Chola inscriptions record the weight of each piece of jewellery and sometimes even the cost of manufacturing it.

The Brahadisvara temple of Rajaraja refers to two distinct categories of goldsmiths-tattan and ratna tayyan. It appears that the latter term was specific to the jewel stitcher⁴¹.

The Chola inscriptions again refer to the constant demand from temples for ritual objects and ritual vessels. Records are replete with references to the making of copper-brass, gold and silver vessels, lamps, plates, ornamental stands etc. to meet the temple needs. The making of ritual objects like flat gold and copper plates called *yantra* for ritual use also involved certain secret procedures by craftsmen which the records refers to as '*mantrapoorvamaga chedyat*'⁴², literally 'making the esoteric way'. Records of Rajaraja from Panchanadisvara temple in Tiruvaiyar list not only the usual metals but also lead, zinc and bell-metal vessels⁴³. Another inscription from Brahadisvara temple of Rajaraja gives a list of silver vessels presented by the king to the deity and specifies that they were made from silver seized from campaigns after defeating the Cheras and Pandyas in Malainadu⁴⁴. The record suggests, and this is borne out by geological findings, that in south India silver deposits were scarce and loot was perhaps the primary source for acquiring this metal.

Kings and chieftains as Patron-Clients

The second important group of consumers of craft products was royalty and state officials. As regards metal work, gold and silver jewellery was in great demand in the temples and the court as well as among the upper classes. Besides jewellery, gold and silver vessels in addition to other ceremonial metal objects were in demand in the temples, the courts and in Brahmanical and upper caste homes. Brassware and copper pots and pans were in use in less affluent homes.

A craft area where the kammalar drew their patrons entirely from royalty was that of portrait sculpture, a feature quite common to many South Indian temples. Excellent survivals of such sculptures have

been found both at Koraganatha temple at Srinivasanallur and at the Nagesvara temple in Tirunagesvaram near Kumbakonam. The portraits were apparently of royal donors to the temple. The earliest identified portrait sculpture is that of Tirukarali Pichchan, the patron who commissioned the stone temple at Tiruvavaduturai in Tanjavur district. The most substantive evidence comes from the reign of Rajendra Chola I, a bronze statue in the Kalahasti temple representing Chola madevi, the queen of Rajendra. The period and identity of this statue, the name of the sculptor who crafted it and other details are carved on an inscription on its pedestal. This says that Nichchapattalagan, the sculptor, cast it on the order of Rajendra Choladeva. Kalahasti also has a portrait sculpture of King Kulottunga in the praying posture. The metal images of Narasinga Munaiyadaraiyar, the Milada military chief and the patron of saint Sundaramurthy Nayanar is found in the Siva temple and Tiruvennainallur in South Arcot. N.S. Ramaswami in his study of portrait sculptures through the centuries argues that portrait sculptures enjoyed maximum popularity in Pandianadu and that in just seven temples in Ramanathapuram there were over a hundred portrait sculptures⁴⁵. The commissioning of such sculptures must surely have been a major source of income for craftsmen.

Craft-Production for Common Consumption is also a significant aspect of artisanal production. Literary texts suggest that there was a gradual shift from terracotta to metal. There was a growing demand among the more well-to-do sections for metallic vessels. Pots, both wooden and metallic were gradually becoming objects of consumption among trading groups and the wealthier sections of society.

The Grammar and Aesthetics of Chola Crafts

The evolution of Chola architecture is a long story in itself. The Cholas marked the transition from cave temples to structural stone temples. In terms of building material, the Chola craftsmen moved from brick to stone. This movement is best reflected in the Anbil plates of Sundara Chola (957-975) which states that Aditya Chola I was he “by whom the row of large temples to Siva ... was built of stone on the two banks of Kaveri River...”⁴⁶.

Many of the Chola temples like the Brahadisvara and Dharasuram temples at Tanjavur of Rajaraja I and the Siva temple at Gangaikonda Cholapuram built by Rajendra I evolved around a royal centre and reflected the growing power of the Chola State⁴⁷. The attempt to forge a symbiotic link between the political power of the monarch and the divine power of the deity is best reflected in the middle phase of the Chola period (AD 1000-1078) which was characterized by the construction of imperial temples and what the Japanese scholar Yasushi Ogura terms “the cult of the Royal Linga”⁴⁸. Along with the construction of vimana, the gopura and the mandapa also became distinctive architectural features of the middle phase of Chola art. The Dharasuram temple marks one of the high points of the phase of imperial temples because Rajaraja II under whose patronage it was built, made it a more elaborate and ornate version of the Rajaraja temple of Brahadesvara, a distinctive feature of the Dharasuram temple being the ‘Rajagambhira tirumandapam’ built to resemble a royal chariot on wheels drawn by elephants! For the first time in the Brahadisvara temple, the name of the architect Kunjiramallan Rajaraja Perunthachchan, along with his portrait sculpture, finds a prominent place.

The Chola icons, whether in bronze, silver or gold, were cast as ‘ghana’ i.e. solid casting. The description of Chola temple icons as ‘ghana’ in the inscriptions is borne out by the exquisite survivals of Chola sculptures such as the Tiruvalangadu Nataraja murthi. However the *tiruvasal* or circular halo around the icon as well as the pitha or pedestal and the vahana, an animal mount used as the vehicle by the deity were done by following the hollow casting technique. Solid casting indicates the process by which molten metal is poured into a mould (bees wax covered with a fine clay coating) and then gradually solidified. The mould is then heated to take out the wax and hence this technique is also known as *cire perdue* or the lost wax method. When the molten metal has cooled, the mould is broken and the icon is then finished by the Visvakarma craftsmen using chisels, knives and scrappers to etch the image. The opening of the eyes is done by a special ritual called ‘Jivanoddhara’ literally breathing life into the image.

A reference to the solid casting process appears as a metaphor in the poetry of Andal, a mystic Alwar woman saint of the seventh

century. In her composition called *Nachiyar Tirumozhi*, she describes her divine passion, using the metaphor of metal casting and likens Lord Krishna to a skilled metal craftsman:

“My beautiful love it is as if
He has put clay around me and
Poured wax into my heart”
(*Nachiyar Tirumozhi*: Xth decade⁴⁹)

Similarly aesthetics can be traced in the metaphors used by Shankara, the eighth century philosopher of Vedantic Monism. In his *Brahmasutra bhasya!*)⁵⁰, (2.2,12), he used the phrase ‘mushanishiktadruta tamradi pratimavat ‘meaning’ like images wrought of copper and other molten metal poured from a crucible into the mould’. The parable of molten copper assuming the shape of the mould is used by Shankara⁵¹ as an illustration of the mind flowing into and taking the shape of objects comprehended by the senses.

The making of bronze icons for the purpose of temple rituals that is the crafting of the ‘utsava moorthi’ is a tradition that has its origins in the Chola period. Till the sixth- seventh centuries, the Buddhists and Jains had dominated religion and culture in South India. In terms of orthodox theory both rejected idol worship. There was therefore no overt patronage of crafts despite the archaeological excavations at Nagapattinam which have yielded exquisite Buddhist and Jain bronzes. It was only with the revival of Saivism and Vaishnavism under the Chola rulers and the commencement of the great temple building era that craftsmen came to be actively patronized by the state. Since the installed deity in these temples was made of stone or granite, a smaller image was needed which could be taken out in ritual processions. This image called the ‘utsava moorthi’ literally ‘festival idol’ was made of bronze.

Not only the bronze icons but even the bronze bells made of bell metal (an alloy of bronze with larger percentage of tin), lamps and decorative plates and bowls are closely associated with temple rituals. Sacred bronze objects included the meticulous carving of the *tagadu*, which were bronze or copper sheets containing esoteric chants or prayers for specific purposes such as good health, warding off black magic etc.

Since the making of icons and sacred vessels are closely linked to the sacred power of the deity and to temple rituals, their creation was also necessarily a sacred act for the craftsmen. The techniques and textual injunctions for the metal craftsmen are embodied in ancient Sanskrit texts such as the *Sakaladikaram* said to have been written by the mythological sage Agastya; *Mayanool* (authorship unknown); *Vishwakarma Vastushastram*, *Shilpashastram* and *Manasara*.⁵²

The authorship and chronology of all these texts are uncertain. The only exception is the *Manasollasa*⁵³ of the Chalukyan king Somesvara, written in the twelfth century which contains a detailed account of the technique to be followed in the lost wax technique of icon casting.

The creation of bronze sculptures under the Cholas is divided into three distinguishable periods—early Chola, middle-Chola and Later-Chola images. Some of the chief characteristics of Chola icons were the rounded faces and tight modeling of the bodies. The aesthetic perfection of the Chola bronzes as well as their quality of ecstatic expression, have remained unsurpassed even in the subsequent age, especially by the Vijayanagara kingdom.

There seems to have been a further shift in terms of technique from the Pallava to the Chola periods. The bronze Somaskanda from Tiruvalangadu (now in the Madras Museum) represents this transitional phase. The bronze images of Siva and Parvati best exemplify this change in craft technique. Since on the faces of the images, the pores caused by air bubbles in the process of metal casting are still visible, it indicates that the Pallava bronze casters fashioned the wax figure to bring into it the finer details which then got transferred on to the metal. In contrast, from the later-medieval period onwards, the sthapati or sculptor chiseled out the features from a crude metal image which had been solid cast. Many of these techniques reached their acme of perfection under Sembian Madevi in the eleventh century. Fine examples of metal crafts from this age are to be found at Tiruvalangadu, Tanjavur, Gangaikonda Cholapuram, Dharasuram and Kumbakonam.

Chola Crafts and Religion.

Religion is an intrinsic aspect of crafts. Perhaps the best commentator on the symbiotic connection between spirituality and craftsmanship is Ananda K. Coomaraswamy, one of the greatest scholars Sri Lanka has produced. In this concluding section of my paper, I shall be quoting extensively from his work *The Indian Craftsman*, first published in 1909. To quote from his piece 'Religious Ideas in craftsmanship:

*"I do not refer to the application of the craft to religious ends, but to the conception of its intrinsic religiousness. In 'pagan' lands, there is no hard line drawn between the secular and the religious things in life; religion is not so much a formula, as a way of looking at things"*⁵⁴.

Elsewhere he writes:

*"... in the old days, religious architecture was the stronghold and foundation of the arts and crafts, and both together were fostered by successive kings of whom it is said in the chronicle that they "were one with the religion and the people"*⁵⁵.

It is noteworthy that the ninth day of the Navarathri festival which falls sometime in September-October, is celebrated as Vishwakarma Puja day. On this day no goldsmith, blacksmith, architect or any other artisan of any kind will ply his trade. All the tools of their trade are placed in front of the Goddess Gayathri/Saraswati and ceremonially worshipped.

As Coomaraswamy has pointed out in his book with much sadness, the onslaught of imperialism and the colonization of lands like India and Sri Lanka, shattered this symbiotic connection between religion and crafts. The temples declined and there were no kings to provide patronage to craftsmen. Perhaps a greater damage to crafts was done in the name of modernization and mechanization of crafts. To quote Coomaraswamy

once again:

“ .. *Instead of the kings's palace, we see the usual type of Government building, even uglier than in England, and a good deal more out of place; instead of the king's craftsmen, we see the government clerks, slaving away for a ten cents bonus ... O Sacred efficiency, what things are done in thy name!*”⁵⁶.

The external value of the Chola sculptures and the towering gopuras of their temples are striking in their contra-distinction. Each temple and each piece of sculpture is a unique work of art, inimitable in style and the only one of its kind. I would like to conclude with a story from the *Mahavamsa*⁵⁷. King Duttha Gamani enquired of a master bricklayer in what form he proposed to build a particular monument. At that instant Vishwakarma inspired him. The bricklayer, filling a golden dish with water, and taking some water in the palm of his hand, dashed it against the water in the dish, a great globe, like a ball of crystal, rose to the surface and the craftsman said, “ I will construct it in this form”. The delighted Raja bestowed upon him a suit of clothes worth a thousand pieces, a splendid pair of slippers and twelve thousand pieces of money. Such was the munificence of the kings and such was the glory of the medieval craftsmen.

Foot Notes

- 1 See Vijaya Ramaswamy, *Textiles and Weavers in South India*, Oxford University Press, New Delhi, second edition, 2006, pp. 52-53 for an account of the privileges accorded to artisans and craftsmen in the Madras Museum Uttamachola copper plates.
- 2 A brilliant account of the artistic patronage and achievements of Rajaraja I is to be found in Karl Kandalawala's keynote address delivered in 1987 on the National Seminar on Rajaraja conducted and published by the Ananthacharya Indological Research Institute, Bombay, 1987.
- 3 Annual Report of Epigraphy (henceforth A.R.E.), 575 of 1909.
- 4 South Indian Inscriptions (henceforth S.I.I) vol. VI, No. 439.

- 5 S.I.I., Vol.III, Pt.3, No. 205.
- 6 S.I.I. Vol. XVII, no. 603, Tiruvarur, Nagapattinam Talug, Tanjavur district
- 7 A.R.E., 479 of 1908 from Uyyakondan Tirumalai, Tiruchchirapalli Talug and district.
- 8 A.R.E., 306 of 1958-59 of the period of Jatavaram Sunarsa Pandya I.
- 9 A.R.E., 7 of 1940-41.
- 10 A.R.E., 277 of 1914 of the period of Jatavarman Sundara Pandya I.
- 11 S.I.I., Pt.II, No.4, Para 1
- 12 S.I.I. , Vol.II, No.4, No.5 etc.
13. S.I.I., Vol. II, No.5.
14. Ibid.
15. S.I.I., Vol. II, pt. I, Nos. 4 and 5.
16. S.I.I. Vol.II. Pt. I, No.5.
17. S.I.I., Vol. II. Pt.4, No. 94.
18. A.R.E., 205 of 1918-19 of the period of Kulottunga Chola.
19. Past and Present, No. 98, 1983.
- 20 S.I.I., Vol. II, No. 66.
- 21 S.I.I., Vol. XVII, No. 603, Stanza 3 and A.R.E. 479 of 1908.
- 22 S.I.I., Vol. XVII, No. 603, Stanza 6.
- 23 S.I.I., Vol. XVII, No. 603, Stanza 13
- 24 Ibid. stanza 12 and 13.
- 25 *Visvakarma Vasthu Shasthran*, op.cit., IntroXIV.
- 26 S.I.I., Vol. V, No. 456.
- 27 S.I.I., Vol.IV, No. 353.
- 28 S.I.I., Vol.XVII, No. 603, Stanza 6.
- 29 The expression 'kal-kutti' occurs in the Badmi cave inscriptions from Bijapur-
A.R.E., 204,220 and 223 of 1927-28.
30. *S.II*, Vol.VIII, No.83.
31. *S.II*, Vol. XVII, No.603.
32. *A.R.E.*, No.368 of 1904.
- 33 *A.R.E.*, No.188 of 1909-10 from Avinasi, Coimbatore.
34. *S.II*, Vol. XVII, No.603, stanza 4 and 6.
35. *Visvakarma Vastushastra*, K. Vasudeva Shastri (ed), Tanjavur, 1990, Intra. Pp. VI and VII
36. A.R.E., 89 of 1898. Also *ASI* (Archaeological Survey of India) report of 1905. See Nilakanta Sastri *Colas*, University of Madras, Chennai,] 975, pp. 495 ff and R.Nagaswamy, *Uttiramerur*, Tamil Arts Academy, Chennai, 2003, pp.50-5].
37. A.R.E., 12 of 1898.
38. Nilakanta Sastri, *Colas*, op.cit., pp. 583-84.
39. A.R.E., 167 and 168 of 1933-34.
40. SII, Vol.XVII, No.603 stanza 3 and ARE, 479 of 1908
41. SII, Vol. II, pt, NO.66.
42. SII, Vol.V, No.647
43. SII, Vol.V, No.521; S.I.I, Vol.II., pt.4, No.85 etc.
44. SII, Vol.VII, No.603
45. N.S.Ramaswami, 'Portrait Sculptures' in R.Nagaswami (ed) *South Indian Studies*, Society for Archaeological, Epigraphical and Historical Research, Madras, 1979.

46. Anbil copper plates of Sundara Chola. *Epigraphica Indica*, Calcutta. 1919-1920, vol.15, no.5, para 68 translated by T.A.Gopinatha Rao.
47. The equation between Chola state power and the growth of massive temple complexes has been explored by Yasushi Ogura in his essay 'The Changing Concept of Kingship in the Chola Period: Royal Temple Constructions, c. A.D.850-1279, in Noboru Karashima ed. *Kingship in Indian History*, Manohar, New Delhi, 1999, pp. 119-142.
48. *Ibid.*, see pp.126-131.
49. Vide Friedhelm Hardy, *Viraha Shakti: The Early History of Krishna Devotion in South India*, Oxford University Press, 1983, p.57.
50. C.Sivaramamurthy, 'South Indian Bronzes' in *Marg*, Vol.33, pp.56-72, 1979-80, p.57.
51. Shankara, *Upadeshsahasri*, XIV, 4 vide M.Pal, 'Metal Casting in South India During the Ancient Period' in unpublished proceedings of the Seminar on Ancient Metal Industries of South India, Department of Ancient Industries, Faculty of Science, Tamil University Tanjavur:15th-16th of March, 1983.
52. *Manasara* with critical notes by Prasanna Kumar Acharya, Munshiram Manoharlal, New Delhi, reprint, 1976 (original edition Oxford University Press, London, 1935); *Sakaladhikara* mss, Saraswati Mahal library, Tanjavur.; *Viswakarma Vastu Shastra*, ed. K.Vasydeva Sastri, Saraswati Mahal Library, Tanjavur, 1990. A palm leaf manuscript of the *Mayanoool* (in Tamil) is at the India Office Library, London, (N.D).
53. *Manasollasa* of Somesvara, ed. Shrigondekar, Gaikwad Oriental Series, Baroda, 1939.
54. Ananda K.Coomaraswamy, *The Indian Craftsman*, Munshiram Manoharlal Publishers Pvt. Ltd, New Delhi, 2nd edition, 1989, pp. 45-46.
55. *Ibid.*, p.52.
56. *Ibid.*, p.53.
57. *Mahavamsa* chapter 30 vide Coomaraswamy. *ibid.*, pp.47-48.

முதலாம் பராந்தக சோழனால் இலங்கையில் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட

நாகநாடு

பேராசிரியர் ப. புஷ்பரட்ணம்

யாழ்ப்பாண இராசதானி தொடர்பாகத்
தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்கள் சோழர்
வருகையுடன் கதிரமலையைத் தலைநகராகக்
கொண்ட அரசு சிங்கைநகருக்கு இடமாறியதைச்
சூசகமாகத் தெரிவிக்கின்றன. இவ்விலக்கியங்கள்
தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் சோழர் ஆட்சி
மறைந்து ஏறத்தாழ எழுநூறு ஆண்டுகளின்
பின்னர் தோன்றியிருந்தாலும் அவற்றில்
சோழரின் வரலாற்று நிகழ்வுகளை முன்னிலைப்
படுத்தியிருப்பது இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு
பற்றிய ஆய்வில் அவர்களின் வகிபாகத்தை
புறக்கணித்துவிட முடியாதென்பதைக்
காட்டுகிறது. இவ்விடத்தில் தலைநகர் கதிரமலை
சிங்கை நகருக்கு மாறியதற்கும், ஏறத்தாழ
சமகாலத்தில் முதலாம் பராந்தக சோழன் வட
இலங்கையை வெற்றி கொண்டதாக வரலாற்று
மூலங்கள் கூறும் சம்பவங்களுக்கும் இடையிலான
தொடர்பு பற்றி ஆராய்ந்து பார்ப்பதும் இவ்
வாய்வின் நோக்கமாகும்.

பண்டுதொட்டு இலங்கையின் பண்பாடு பாரதத்துடன் இணைந்து வளர்ச்சியடைந்திருந்தாலும் அதன் ஆதிகால, இடைக்கால அரசியல் வரலாறு தென்னிந்தியாவின் தென்பகுதியுடன் குறிப்பாகத் தமிழகத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டு வளர்ந்தது என்பதற்கே அதிக ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்த அரசியல் உறவில் இலங்கை மன்னர்கள் பாண்டியரைத் தமது நண்பர்களாகவும், சோழர்களை எதிரிகளாகவும் பார்க்கும் மரபு காணப்படுகிறது. இப்போக்கு கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர் தஞ்சாவூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு எழுச்சியடைந்தபோது மேலும் அதிகரித்துக் காணப்படுகிறது. அக்காலப் பகுதியில் முதலாம் பராந்தகன் சோழன் பாண்டிநாட்டின் மீது படையெடுத்த போது (கி. பி. 910 ஆம் ஆண்டளவில்) பாண்டிய மன்னனாக இருந்த இராசசிம்ம பாண்டியன் (S.I.I., Vol. II, No.76) இலங்கை மன்னன் ஐந்தாம் காசியப்பனிடம் தனக்கு உதவுமாறு வேண்டினான். அவனின் வேண்டுகலை ஏற்ற இலங்கை மன்னனும் சக்கசேனாதிபதி தலைமையில் பெரும் படையொன்றை தமிழகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். இப்படை கி. பி. 919 ஆம் ஆண்டளவில் பாண்டியருடன் இணைந்து வெள்ளூர் என்ற இடத்தில் சோழருக்கு எதிராகப் போரிட்டது. அப்போரில் பாண்டிய ஈழப்படைகள் பெரும் தோல்வியைச் சந்தித்ததால் தோல்வியடைந்த பாண்டிய மன்னன் இராசசிம்மன், அங்கிருந்து இலங்கைக்கு தப்பி வந்து அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிபுரிந்த நான்காம் தப்புல மன்னனிடம் (கி. பி. 923-934) அடைக்கலம் பெற்று தனக்கு உதவுமாறு வேண்டினான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த உதவி கிடைக்காததால் தான் கொண்டு வந்த அரச முடியையும், பிற சின்னங்களையும் இலங்கை மன்னனிடம் அடைக்கலமாக வைத்து விட்டு தன் தாய்நாடான கேரளத்திற்குச் சென்றான் (சதாசிவபண்டாரத்தார் 1972:37). இந்நிலையில் பாண்டிநாடு முழுவதையும் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்த முதலாம் பராந்தகசோழன் மதுரையில் தனது முடிசூட்டு விழாவை நடாத்துவதற்காக இலங்கை மன்னனிடம் பாண்டியன் அடைக்கலமாக வைத்த அரச முடியையும் பிற சின்னங்களையும் திருப்பித் தருமாறு இலங்கை மன்னனிடம் தூதனுப்பினான்.

ஆனால் அப்போது ஆட்சியில் இருந்த இலங்கை மன்னன் நான்காம் உதயன் (கி. பி. 945-953) அவற்றைக் கொடுக்க மறுத்ததால் பராந்தக சோழன் இலங்கைமீது பெரும் படையெடுப்பொன்றை மேற்கொண்டான். இப்படையெடுப்பால் இலங்கைப் படைத் தலைவன் கொல்லப்பட்டதுடன் சோழரின் படையை எதிர்கொள்ள முடியாத இலங்கை மன்னன் பாண்டிய மன்னன் தன்னிடம் அடைக்கலமாக வைத்த பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு

தென்னிலங்கைக்குத் தப்பியோடியதாக ஈழத்துப் பாளி நூல்கள் கூறுகின்றன. இப்படையெடுப்பால் பராந்தக சோழன் சில அரசியல் வெற்றிகளைப் பெற்றாலும் பண்டியரின் அரச சின்னங்களைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. அதேவேளை அவனது ஆதிக்கமும் அநுராதபுரத்தில் ஏற்படவில்லை. அக்காலப் பகுதியில் இராஷ்டிரகூட மன்னனாக இருந்த மூன்றாம் கிருஷ்ணன் சோழர்நாட்டைத் தாக்கியதால் முதலாம் பராந்தகனால் இலங்கையில் அதிக கவனம் செலுத்த முடியவில்லையெனக் கூறப்படுகிறது (இந்திரபாலா 2006:262) . முதலாம் பராந்தக சோழனைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் பராந்தக சோழன் (சந்தரசோழன்) காலத்தில் (957-973) மீண்டும் இலங்கை மீது படையெடுப்பொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்படை நடவடிக்கைகள் சிறியவேளாளன் தலைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அங்கு நடந்த போரில் சோழப்படைத் தளபதி சிறியவேளாளன் கொல்லப்பட்டதாகத் தென்னிந்தியச் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன (S. I. I. No.). ஈழத்து பாளி நூலான சூளவம்சம் நான்காம் மகிந்தன் ஆட்சி செய்த காலத்தில் (956-72) தென்னிந்திய மன்னன் வல்லப்பன் நாகதீபத்தின் மீது படையெடுத்ததாகவும், அப்படையெடுப்பை இலங்கை மன்னன் முறியடித்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றது. இச் செய்தியை வெசுகிரி என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டும் உறுதிப்படுத்துகிறது. இப்படையெடுப்பை மேற்கொண்ட மன்னனைச் சிலர் இராஷ்டிரகூட மன்னன் எனவும், வேறுசிலர் இரண்டாம் பராந்தக சோழன் எனவும் கூறுவர். இவன் யாராக இருப்பினும் படையெடுப்புக்கு உட்பட்ட நாதீபம் இலங்கை வரலாற்று மூலங்களில் அநுராதபுர நாகரிக வட்டத்திற்கு அதிகம் உட்படாத தனித்துவமான பிராந்தியம் என்பதையும் அது பாளி இலக்கியங்களில் வழக்கத்திற்கு மாறாக தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கு உட்பட்ட பிராந்தியமாக இருந்துள்ளது என்பதையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்வது அவசியமாகும்.

தென்னிந்திய வரலாற்று மூலங்கள் கி. பி. 945க்கும் 975க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இரு தடைவைகள் முதலாம், இரண்டாம் பராந்தக சோழ மன்னர்கள் இலங்கை மீது படையெடுத்தது பற்றிக் கூறுகின்றன. இப்படையெடுப்பால் அநுராதபுரத்தின் மீது அவர்களது ஆதிக்கம் நிலைபெறாவிட்டாலும் அவர்களால் சில அரசியல் வெற்றிகளைப் பெறமுடிந்தமை தெரிகிறது. ஆயினும் ஈழத்துப் பாளி நூல்கள் இவ் வெற்றிகளின் விளைவுகளையிட்டு மௌனம் செலுத்தும் போது தமிழக வரலாற்றுப் மூலங்கள் இம்மன்னர்கள் அதிலும் குறிப்பாக முதலாம் பராந்தக சோழன் இலங்கைப் படைவீரர்களை தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் வெற்றி

கொண்டதை மிகப் பெரிய அரசியல் வெற்றியாகவே வருணிக்கின்றன. இப்படையெடுப்புக்களைத் தொடர்ந்து அவன் வெளியிட்ட 38ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகள் அவனை “மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி வருமன்” எனப் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. அவற்றை சோழர்கால கலிங்கத்துப்பரணி (இராசபரம்பரியம் – பாடல் :23), குலோத்துங்க சோழன் உலா (44-46), இராசராசசோழன் உலா (38-40) முதலான இலக்கியங்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. இந்த வேறுபாட்டிற்கு காரணம் பராந்த சோழனின் அரசியல் வெற்றி அநுராதபுரத்தை காட்டிலும் அதற்கு வடக்கே உள்ள நாகதீபத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் விளைவுகளின் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு . இதுபற்றி இலங்கையின் மூத்த வரலாற்று அறிஞர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா கூறியுள்ள கருத்தை இவ்விடத்தில் சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்.

“மேற்கூறிய இரு கட்டங்களிலும் நடைபெற்ற சோழப் படையெடுப்புக்களின் (முதலாம், இரண்டாம் பராந்தக சோழன்) விளைவாக வடபகுதி வடகிழக்குப் பகுதி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு பிரதேசம் சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள இடமுண்டு. ஏற்கனவே பல்லவர் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த போது, அப்பிரதேசத்தில் பல்லவர் அதிகாரம் பரவியிருக்க கூடும் எனக் கூறப்பட்டது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் சோழப் படைகள் வடபகுதியில் வந்திறங்குவதைக் காணலாம். பராந்தக சோழன் காலத்தில் இப்பிரதேசத்தில் சோழர் ஓரளவு அதிகாரம் பெற்றிருப்பர் என்றே தோன்றுகிறது. முதலாம் பராந்தகசோழன் காலத்திலேயே சோழர் பொலநறுவையில் தங்கள் நிர்வாகத்தை நிறுவி யிருந்தார்களா என்று தெரியவில்லை. அவர்கள் அதிகார மையம் பொலநறுவைக்கு வடக்கே அல்லது கிழக்கே பதவியா அல்லது கந்தளாய் போன்ற ஓர் இடத்தில் இருந்து பின்னர் பொலநறுவைக்கு மாற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும்”

பேராசிரியரின் இக்கருத்திற்குச் சார்பாக இவ்விடத்தில் ஈழப்படையெடுப்பின் பின்னர் முதலாம் பராந்தக சோழன் வெளியிட்ட கல்வெட்டுக்களில் வரும் ஈழக்காக என்ற பொருளின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டலாம். பொதுவாக முதலாம் பராந்தக சோழனின் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த சோழ மன்னர்கள் தமிழகத்திற்குள் அல்லது தமிழகத்திற்கு வெளியே படையெடுத்து இன்னொரு அரசை அல்லது இன்னொரு நாட்டை வெற்றி கொண்டதன் பின்னர் அந்த நாட்டின் பெயரால் நாணயங்கள் வெளியிட்டதை அவர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களும்,

கல்வெட்டுக்களும் உறுதி செய்கின்றன. இதற்கு உதாரணமாக முதலாம் இராஜராஜசோழன் இலங்கையை வெற்றி கொண்டதன் நினைவாக “ஸ்ரீலங்கவீர” என்ற பெயரிலும் சேரநாட்டை வென்றதன் நினைவாக “மலைநாடுகொண்டான்” என்ற பெயரிலும் இராஜேந்திர சோழன் கங்கையின் வெற்றிக்காக “கங்கைகொண்டசோழன்” என்ற பெயரிலும் நாணயங்கள் வெளியிட்டதைக் குறிப்பிடலாம். சோழரைத் தொடர்ந்து பாண்டியரும் இம்மரபைப் பின்பற்றியதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு. இதற்கு உதாரணமாக மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோழ நாட்டை வென்றதன் நினைவாக “சோழநாடு கொண்டான்” என்ற பெயரில் வெளியிட்ட நாணயத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

சோழரது வரலாற்றில் முதலாம் பராந்தகசோழனே தமிழகத்தின் இயற்கையெல்லை தாண்டி இலங்கை மீது படையெடுத்த முதல் மன்னனாவான். அவனது இலங்கை வெற்றிபற்றி தமிழக வரலாற்று மூலங்களில் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டாலும் அந்த வெற்றியின் நினைவாக நாணயங்கள் வெளியிட்டதற்கு நேரடியான ஆதாரங்கள் இல்லையெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் ஈழப்படையெடுப்பின் பின்னரே அவன் ஈழக்காக, ஈழக்குருங்காக என்ற பெயரில் நாணயங்களை வெளியிட்டதாக அவனது கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்த 21 கல்வெட்டுக்களில் ஈழக்காக பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் 17 கல்வெட்டுக்கள் பராந்தக சோழனது காலப்பகுதிக்குள் வெளியிடப்பட்டவையாகக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது (பவானி. மா: 7-26). இந்த எண்ணிக்கையை நோக்கும்போது பராந்தகனுக்குப் பின்னர் இப்பெயரில் நாணயங்கள் வெளியிடும் மரபு குறைவடைந்து சென்றதைக் காணமுடிகிறது. ஈழக்காக பற்றிய பராந்தக சோழனது கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் இலங்கை வெற்றியின் நினைவாக வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம் என ஆராய்ந்து பார்க்க இடமுண்டு.

“ஈழக்காக” என்ற சொல்லின் பயன்பாடு முதன் முதலாக இலங்கையிலேயே பழக்கத்தில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இதற்கு, அண்மைக் காலத்தில் பேராசிரியர் பத்மநாதனின் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய மீள்வாசிப்பில் இருந்து அரிய ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதற்கு உதாரணமாக அநுராதபுரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குமாரகணத்துப் பேரூர் பற்றிய இரு சாசனங்களைக் குறிப்பிடலாம். இச்சாசனங்கள் இங்கிருந்த ஆலயமொன்றிற்கு சேக்கிழான், செட்டி சங்கன், சேக்கிழான் சென்னை ஆகிய

வணிகர்கள் 30 ஈழக்காசுகளைத் தானமாக வழங்கியதாகவும் அவற்றை குமாரகணத்து பேரூரார் பெற்றதாகவும் கூறுகின்றன. குமாரகணம் என்பது அநுராதபுரத்தில் தமிழர் குடியிருப்புக்களைக் கொண்டதும், சுயாட்சி அமைப்பாக விளங்கியதுமாகிய ஊரெனப் போராசிரியர் பத்மநாதன் குறிப்பிடுகிறார். ஈழக்காக பற்றிக் கூறும் இச்சாசனங்களின் காலத்தை எச். டபிள்யூ. கொட்ரிங்டன் கி. பி. 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டு எனவும் (1926), பேராசிரியர் பத்மநாதன் கி. பி. 8ஆம், 9ஆம் நூற்றாண்டு எனவும் (2006:48) கணித்துள்ளனர். ஆனால் தமிழகக் கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாலும் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதாவது பராந்தக சோழனது ஈழ வெற்றியின் பின்னரே ஈழக்காக பற்றிய கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாலும் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதாவது பராந்தக சோழனது ஈழ வெற்றியின் பின்னரே ஈழக்காக பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இதனால் முதலாம் பராந்தக சோழனது கல்வெட்டுக்களில் வரும் ஈழக்காக என்பதை அவனது இலங்கை வெற்றியின் நினைவாக வெளியிடப்பட்ட நாணயமாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

ஈழக்காக பற்றிய குறிப்புக்கள் பராந்தக சோழனது கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட்டாலும் அவன் வெளியிட்ட நாணயம் என எதுவும் இதுவரை தமிழகத்தில் அடையாளம் காணப்படவில்லை. முன்னாள் தொல்லியற் துறை இயக்குனர் நடனகாசிநாதன் (1995:59-60) “மதிராந்தன்” எனப்பெயரிட்ட நாணயத்தை முதலாம் பராந்தக சோழன் மதுரை வெற்றியின் நினைவாக வெளியிட்டிருக்கலாம் எனக் கருதுகிறார். ஆனால் கலாநிதி நாகசுவாமி (1981:36) அந்நாணயம் உத்தமசோழனால் வெளியிடப்பட்டதென்பதற்கு பல ஆதாரங்களைக் காட்டுகிறார். இங்கே “மதிராந்தன்” எனப் பெயர் பொறித்த நாணயத்தை முதலாம் பராந்தகனே வெளியிட்டான் எனக் கொண்டால் அவன் கல்வெட்டில் வரும் ஈழக் காசு எது என்பது இதுவரை அடையாளம் காணப்படவில்லை.

பொதுவாகச் சோழர் கால நாணயங்களின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்தோர் நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் நிற்கும் அல்லது இருக்கும் நிலையில் கோட்டுருவில் மன்னனின் உருவத்துடன் தேவநாகரி எழுத்தில் மன்னன் பெயரைப் பொறிக்கும் மரபை முதலாம் இராஜராஜசோழன் இலங்கை வெற்றியின் பின்னரே பின்பற்றி வெளியிட்டான் என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். இதனால் இதற்கு இலங்கை மனிதன் நாணயம் (Ceylon Type Coin) எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது (Michiner 1998:137, Cordington 1924

: 58-60). இதன் அடிப்படையில் சோழ மன்னர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களை காலநிரைப்படுத்திய நாணயவியல் அறிஞர்கள் அதன் தொடக்க கால நாணயமாக “உரக” அல்லது “அக” என்ற பெயர் பொறித்த நாணயத்தை அடையாளப்படுத்தி அதை இலங்கை வெற்றியின் நினைவாக முதலாம் இராஜராஜசோழன் வெளியிட்டான் என அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர் (சாந்தலிங்கம் 1984 – 1996 : 7). தமிழக நாணயங்கள் பற்றி அண்மையில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்ட தஞ்சைப் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர் பவானி அவர்கள் உரக அல்லது அக என்ற பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் இலங்கைக்கு உரியவை எனவும், அந்நாணயங்களில் உள்ள எழுத்தை உரக என வாசிப்பதைவிட அக என வாசிப்பதே பொருத்தம் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். அக்கருத்தையே இலங்கை அறிஞரான மாலினி டயஸ் (1991) அவர்களும் சுட்டிக்காட்டி இது அக்கம் என்ற நாணயப் பெயரின் குறுக்கமாக பார்க்கிறார்.

இந்த நாணயத்தின் வாசிப்பையிட்டு அறிஞர்கள் மத்தியில் உள்ள கருத்து வேறுபாடுபற்றி மேலும் ஆராய வேண்டியுள்ளது. இந்த நாணயத்தில் மூன்று எழுத்துக்கள் இருப்பதாகவே அறிஞர்கள் பலரும் அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர். (Codrington, H. W. 1924, Mictchiner, M Preensep's. 1858, Seyon, K. N. V. 1998, Sircar, D. C., 1971, அவற்றைத் தனித்தனியாக வாசிக்கும்போது உரக என வாசிக்கமுடியும். ஆனால் மாலினி டயஸ் முதலிரு எழுத்துக்களையும் ஒரு எழுத்தாக எடுத்து அதை “அக” என வாசித்துள்ளார். தமிழக அறிஞர்கள் இந்நாணயங்கள் அனைத்தும் பொன்னில் வெளியிடப்பட்டவை என்ற கருத்தையே கொண்டுள்ளனர். ஆனால் அவை பொன்னோடு வெள்ளியிலும் வெளியிடப்பட்டதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு (Codrington, H. W. 1924). கலாநிதி இரகுபதி தளது ஆய்வில் செம்பில் வெளியிடப்பட்ட நாணயமும் கிடைத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். கொடிறிங்ரன் தளது நூலில் நாணயத்தில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களின் காணப்படும் தெளிவற்ற தன்மை காரணமாக இவ்வகை நாணயங்கள் சிலவற்றின் புகைப்படங்களைப் பிரசுரித்துள்ளார். அவற்றின் அடிப்படையில் சிலவற்றை அக எனவும் பலவற்றை உரக எனவும் வாசிக்க முடிகிறது. ஆனால் மாலினி டயஸ் அக என்ற சொல்லின் விரிந்த வடிவமாக அக்கம் என்ற நாணயப் பெயரை எடுப்பது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்களில் 15க்கு மேற்பட்ட நாணயங்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அப்பெயர்கள் எவையும் நாணயங்களில் இடம்பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. இந்நிலையில் இந்நாணயத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட அதன் பெயரை மட்டும் அக்கம் என்ற பெயரின் குறுக்கமாகப்

பார்ப்பது அதன் பெயரின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தின் பின்னணியில் நோக்கும் போது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. இந்த நாணயத்தில் வரும் பெயரை வடமொழியில் “உரக” என வாசிப்பதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. அதை “அக” என எடுத்துக் கொண்டாலும் இரண்டு பெயர்களும் பெரும்பாலும் ஒரே கருத்தைக் கொண்டுள்ளன.

வடமொழியில் உரக என்ற சொல்லுக்கு நாகம், நாகர் (உரகர்) என்ற கருத்துக்கள் உள்ளன. யாழ்ப்பாணப் பேரகராதியில் இதற்கு நாகவல்லி, மாலை போன்ற கருத்துக்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஏறத்தாழ இதே கருத்தையே “அக” என்ற சொல்லும் குறித்து நிற்கிறது. சிவப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் நாகம் என்பதைக் குறிக்க உரக என்ற சொல்லும், நாகரைக் குறிக்க உரகர் என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன் பின்னர் மூவர் தேவாரத்தில் நாகம் என்பதைக் குறிக்க உரகம் என்ற சொல்லும், ஹெயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணியில் நாகர் என்பதைக் குறிக்க உரகர் என்ற சொல்லாட்சியும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (பாலசுப்பிரமணியம் 1988). கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பல்லவர் கால கூரம் செப்பேடு சோழநாட்டில் இருந்த பம்பூர் என்ற இடத்தை “உரகபுரம்” எனக் குறிப்பிடுகிறது (பல்லவச் செப்பேடுகள் முப்பது 44-65). எனவே இவற்றின் பின்னணியில் சோழ நாணயத்தில் வரும் உரக என்ற பெயர் நாக இன மக்களை, நாகநாட்டை அல்லது நாக அரசைக் குறித்ததெனக் கருத இடமுண்டு.

சோழ மன்னர்கள் பிற நாடுகளை, அரசுகளை வெற்றி கொள்ளும் போது நாட்டின் அல்லது அந்த நாட்டு அரச வம்சத்தின் பெயரில் நாணயங்களை வெளியிட்டதற்கு பல ஆதாரங்கள் உண்டு. பல சந்தர்ப்பங்களில் பிற நாடுகளின் அரச சின்னத்தையும் தமது நாணயங்களில் பயன்படுத்தி உள்ளனர். ஆனால் “உரக” என்ற பெயர் பொறித்த நாணயத்தை முதலாம் இராஜராஜசோழன் இலங்கை வெற்றிக்காக வெளியிட்டான் எனக் கூறுவது பல நிலைகளில் பொருத்தமற்றதாகவே தெரிகிறது. பண்டு தொட்டு அநுராதபுரத்திற்கு வடக்கில் அமைந்த பிரதேசம் நாகதீபம் அல்லது நாகநாடு என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உண்டு. முதலாம் பராந்தக சோழன் இலங்கை மீது படையெடுத்த காலத்தில் வடஇலங்கை நாகதீபம் என்றே சூளவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நாகதீபம் என்ற பெயருக்குள் அநுராதபுரமும் உள்ளடங்கி இருந்ததற்கு ஆதாரங்கள் இல்லை. இராஜராஜ சோழனது இலங்கை வெற்றி வடஇலங்கை உட்பட அநுராதபுர இராசதானியையும் உள்ளடக்கிய ஒன்று. அந்த வெற்றியைத்

தொடர்ந்து இலங்கையின் இராசதானி ஜனநாத மங்கலம் என்ற பெயருடன் பொலநறுவைக்கு மாற்றப்பட்டதுடன் இலங்கை மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்ற பெயரில் சோழரின் ஒன்பதாவது மண்டலமாக தஞ்சாவூருடன் இணைக்கப்பட்டதை தமிழக இலங்கைக் கல்வெட்டுக்கள் பலவும் உறுதி செய்கின்றன. இந்த வெற்றியின் நினைவாகவே அவன் “ஸ்ரீலங்கவீர” என்ற பெயரில் நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளான். அதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இப்பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு மன்னன் ஒரு நாட்டின் வெற்றிக்காக இரு பெயர்களில் நாணயங்கள் வெளியிட்டதற்கு சோழ வரலாற்றில் ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை. இந்நிலையில் இலங்கையில் உள்ள நாகநாட்டை அல்லது நாக இனமக்களை மட்டும் தனிமைப்படுத்தி நாணயம் வெளியிட்டிருப்பான் எனக் கூறுவது பெருத்தமாகத் தெரியவில்லை. முதலாம் பராந்தக சோழனது ஈழக்காக தொடர்பான கல்வெட்டுக்களில் 14 தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலும், ஏனையவை அவன் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட தென்மாவட்டங்களிலும் கிடைத்துள்ளன (பவானி 2006:11). இந்த “உரக” என்ற பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் கூட பெரும்பாலும் மேற்கூறப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் காணப்பட்ட மாவட்டங்களில் இருந்தே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன (ஆறுமுகசீதாராமன் 2005:7-8). உண்மையில் இக்கல்வெட்டுக்களும், நாணயங்களும் முதலாம் பராந்தகனது ஆள்புல எல்லை தஞ்சாவூரையும், மதுரையையும் உள்ளடக்கியிருந்ததெனச் சோழர்கால ஆதாரங்கள் கூறும் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்த உதவுவதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் இராஜராஜ சோழன் அரசியல் மேலாதிக்கம் தமிழகத்தையும், தமிழகத்தின் வடக்கையும் உள்ளடக்கிய கடல் சார்ந்த பேரரசிற்குரியது. அவனே “உரக” என்ற பெயர் பொறித்த நாணயத்தை வெளியிட்டவன் எனக் கொண்டால் இந்நாணயத்தின் புழக்கம் அவன் வெளியிட்ட ஏனைய நாணயங்களைப் போல் அவன் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட எல்லா இடங்களிலும் இருந்திருக்கும். ஆனால் அப்படி இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக இவ்வரசு நாணயங்கள் தமிழகத்தைக் காட்டிலும் இலங்கையில் அதிகமாகக் குறிப்பாக வடஇலங்கையிலேதான் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. இந்த வேறுபாடுகளை நோக்கும் போது இவ்வரசு நாணயத்திற்கும் நாகதீபம் என அழைக்கப்பட்ட வட இலங்கைக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகக் கருத இடமுண்டு.

உரக நாணயத்தைப் பராந்தகசோழனது வடஇலங்கை வெற்றிக்காகவும், ஸ்ரீலங்கவீர என்ற நாணயத்தை இராஜராஜனது இலங்கை

வெற்றிக்காகவும் வெளியிடப்பட்டவை எனக் கொள்ளும்போது அவ்விரு நாணயங்களும் சமகாலத்தில் சோழரும் பிற நாட்டு வம்சங்களும் வெளியிட்ட நாணய மரபில் இருந்து பெரிதும் வேறுபடுவதைக் காணலாம். தமிழக அரச வம்சங்கள் சங்க காலம் தொட்டு நாணயத்தின் பின்பக்கத்தில் தமது அரச இலச்சினையை அல்லது நாணயத்தை வெளியிட்ட மன்னனின் பெயரைப் பொறிக்கும் மரபைப் பின்பற்றி வந்துள்ளன. சோழர் தமது நாணயங்களில் அரச இலச்சினையாகப் புலியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். புலியைப் பொறிக்காத நாணயங்களில் அவற்றை வெளியிட்ட மன்னனின் பெயர் அல்லது பட்டப் பெயர்களைப் பொறித்துள்ளனர். இங்கே “ஸ்ரீலங்கவீர” “உரக” என்ற பெயர் பொறித்த நாணயங்களில் சோழரின் அரச இலச்சினையோ அல்லது சோழ மன்னர்களின் பெயரோ அல்லது பட்டமோ காணப்படவில்லை. இருப்பினும் “ஸ்ரீலங்கவீர” என்ற பெயர் பொறித்த நாணயத்தை இராஜராஜ சோழன் இலங்கை வெற்றியின் நினைவாக வெளியிட்டான் என்ற கருத்தே காணப்படுகிறது. சோழக் கல்வெட்டுக்களில் அவனது வெற்றி தொடர்பான அவன் பெற்ற விருதுப்பெயர்களும் பிற நாடுகளை வெற்றிகொள்ளும் போது அந்தநாட்டின் பெயர்களில் நாணயங்களை வெளியிட்டதற்கான ஆதாரங்களும் இருப்பதால் ஸ்ரீலங்கவீர என்ற பெயர் பொறித்த நாணயத்தை அவனே வெளியிட்டான் என எடுத்துக் கொள்ள இடமில்லை. ஆனால் உரக என்ற பெயர் சோழ மன்னர்களின் பட்டமாகவோ அல்லது விருதுப் பெயராகவோ இருந்ததற்கு எந்த ஆதாரமும் காணப்படவில்லை. ஆனால் மறைமுகமாக ஈழவெற்றியின் பின்னர் பராந்தக சோழன் வெளியிட்ட கல்வெட்டுக்களில் ஈழக்காக பெயரில் நாணயம் வெளியிட்டதற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஈழம் என்ற பெயர் பல இடங்களிலும் முழு இலங்கையைக் குறித்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் நாகதீபம் எனப்படும் வடஇலங்கையைக் குறித்ததற்கும் ஆதாரங்கள் உண்டு. இதனால் உரக என்ற பெயர் பொறித்த நாணயத்தை முதலாம் பராந்தக சோழனுடன் தொடர்புபடுத்துவதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.

இரு வகை நாணயங்களையும் சோழ மன்னர்கள் வெளியிட்டதாகக் கொண்டாலும் அவற்றின் வடிவமைப்பு, சின்னங்கள், எழுத்தின் தன்மை, மன்னனின் தோற்ற அமைப்பு என்பன தமிழகத்தில் வெளியிடப்பட்ட சோழர் கால நாணயங்களில் இருந்து பெரிதும் வேறுபட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் இவ்விரு நாணயங்களும் ஈழத்து அக்கசாலையிலேயே வார்க்கப்பட்டன எனக் கருத இடமளிக்கிறது.

தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்படாத பெரும்பாலான தமிழ் நாணயங்கள் இலங்கையில் குறிப்பாக வட இலங்கையில் கிடைத்து வருகின்றன. பிரிசெப் தொடக்கம் அண்மையில் மிச்சினர் வரை இந்நாணயங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் அந்நாணயங்களின் தனித் தன்மையைச் சுட்டிக்காட்டிய போதிலும் அவற்றை வடஇலங்கையில் மேலாதிக்கம் செலுத்திய சோழர், பாண்டியர் முதலான தமிழ்நாட்டு வம்சங்கள் வடஇலங்கைக்கென சிறப்பாக வெளியிட்டிருக்கலாம் எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால் வட இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றுப்பின்னணியில் வைத்து இவற்றை நோக்கும் போது கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இங்கிருந்த அரசு ஒன்றால் இந்நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம் என்றே கருத இடமுண்டு. அந்த நாணய மரபின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டதாகவே ஸ்ரீலங்கவீர , உரக நாணயங்களின் வடிவமைப்பு காணப்படுகிறது. இதற்கு ஆதாரமாக பின்வரும் அம்சங்கள் எடுத்துக் கூறலாம்.

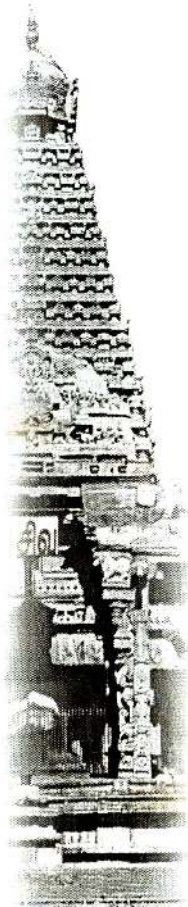
ஸ்ரீலங்கவீர, உரக போன்று இலங்கையில் கிடைத்துவரும் பிறிதொரு நாணயம் லக்ஷ்மி எனப் பெயர் பொறித்த நாணயமாகும். இதுவும் பொன், வெள்ளி என்பவற்றால் வெளியிடப்பட்டதாகும். இந்நாணயத்தின் காலம் உரக நாணயத்தின் சமகாலமாக எடுத்துக் கெள்ள்ப்பட்டுள்ளது. சோழர் தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் செப்பு நாணயங்களை வெளியிட்டிருக்கும் போது இம்மூன்று நாணயங்கள் மட்டும் பொன், வெள்ளியில் வெளியிட்டிருப்பது இவற்றின் தனித்துவமான முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறது. அவற்றுள் உரக, லக்ஷ்மி பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் பெரும்பாலும் பொன் நாணயங்களாகவே கிடைத்துள்ளன இருப்பினும் லக்ஷ்மி பெயர் பொறித்த எந்தவொரு நாணயமும் தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இலங்கையிலும் அதிலும் குறிப்பாக வட இலங்கையில் இவை அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. இதனால் இந்நாணயங்கள் இலங்கையிலேயே வெளியிடப்பட்டு இங்கேயே புழக்கத்தில் இருந்ததாகக் கருத முடியும். இந்நாணயத்தை வெளியிட்ட மன்னன் வைஷ்ணவ மதத்தின் மீது அதிக பற்றுடையவனாக இருக்கலாம். என்பதை நாணயத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள லக்ஷ்மியின் உருவமும், பெயரும். சங்கும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இந்நாணயம் முழுக்க முழுக்க வைஷ்ணவ மதத்தைப் பிரதிபலிப்பதால் அவற்றை வட இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய தமிழ் அரசே வெளியிட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. இலங்கையில் லக்ஷ்மி உருவம் பொறித்த நாணயம் வெளியிடும் மரபு கிறிஸ்தவ சகாப்த காலத்தில் இருந்து காணப்படுகிறது. புக்கர் என்ற மேலை நாட்டவர் இதை எல்லாள்ள

என்ற மன்னன் வெளியிட்டிருக்கலாம் எனக் கூறியிருந்தாலும் ஆரம்ப காலங்களில் வணிகரும், பல்வேறு சிற்றரசர்களும் வெளியிட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. ஆனால் காலப்போக்கில் வட இலங்கையில் இவை அதிகமாக வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். எமது ஆய்வின்போது பல நூற்றுக் கணக்கான நாணயங்கள் கிடைத்திருப்பதுடன் அவற்றில் “ஓம்” என்ற மங்கல எழுத்தும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வெழுத்தின் காலத்தை கி. பி. 8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக அவற்றின் எழுத்தமைதி கொண்டு உறுதி செய்ய முடிகிறது. இதன் பின்னணியில் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் வடமொழியில் வெளியிடப்பட்ட “லக்ஷ்மி” பெயர் பொறித்த நாணயத்தை வட இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய அரசே வெளியிட்டதெனக் கருத இடமுண்டு. இந்த லக்ஷ்மி நாணயமும் வட இலங்கையில் அதிகமாகக் கிடைத்த ஏனைய நாணயங்களும் பல்வேறு அம்சங்களில் உரக, ஸ்ரீலங்கவீர என்ற பெயர் பொறித்த நாணயங்களுடன் ஒற்றுமை கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன.

சோழர் நாட்டில் நீருரிமை

[கி.பி 850 முதல் கி.பி 1250வரை]

கி. இரா. சங்கரன்

ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலான வரலாற்று வரைவியலைக் கொண்ட தென்னக வரலாற்றில், சோழநாட்டு வரலாற்றிற்கெனத் தனித்த ஓர் இடமுண்டு. அந்நாடு பற்றி ஆண்டுதோறும் ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்ட வேளைகளில், சோழ நாட்டில் கிடைத்துவரும் பலவகையான சான்றுகள், குறிப்பாக கல்வெட்டுக்கள், அதிலும் சோழர்கால கல்வெட்டுக்கள் ஒவ்வொரு வகையான ஆய்விற்கும் மூலச்சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.¹ இங்கு, நீர் உரிமையினை, நீர்ப்பாசனம் என்ற பின்னணியிலே பார்ப்போமானால் தமிழகத்தின் பிற வட்டாரங்களில் பின்பற்றப்படும் நீர்ப்பாசன முறைகளில் இருந்து இவ்வட்டாரத்தின் நீர்ப்பாசன முறை வேறுபட்டுள்ளது. பள்ளமும் மேடுமான, பாதி வளமையும் பாதி வறட்சியும் கொண்ட பாண்டி நாட்டுப் பிரதேசத்திலும் (மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்கள்) அதே நிலவியல் அமைப்பு கொண்ட பல்வ வ நாட்டிலும் (வடாற்காடு, செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு

மாவட்டத்தின் வடபகுதி) பேரளவிற்கு ஏரிமுறைப் பாசனமும், ஓரளவிற்கு கால்வாய் முறைப் பாசனமும் இருந்து வருகின்றன. தமிழகத்தின் மேற்குப்பகுதியான கொங்கு வட்டாரத்தில் கிணற்று நீர்ப்பாசனம் முதன்மையாக இருந்து வருகிறது. புதுக்கோட்டை, இராமநாதபுரம் போன்ற வறண்ட பகுதிகளில் குளத்துமுறை நீர்ப்பாசனம் பிரதானமாக இருந்து வருகிறது.² இங்கு, ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட காவிரியாறு பாயும் சோழநாட்டுப் பிரதேசமோ (ஒருங்கிணைந்த தஞ்சாவூர் மாவட்டம், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதி, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தின் தென்பகுதி) முழுமையான வலைப்பின்னல் அமைப்பு கொண்ட கால்வாய்முறை நீர்ப்பாசனத்தை, பண்டு தொட்டு வழக்கில் கொண்டுள்ளது. இப்பிரதேசத்தில், சோழர் காலத்தில், நீருரிமை எவ்வாறு இருந்து வந்துள்ளது என்பதைக் கண்டறிவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. நிலப்பரப்பியல் சூழலிற்கும், அரசு உருவாக்கத்திற்கும் நேரிடையான தொடர்புண்டு. நீர் வளமும், மண் வளமும் அரசுகள் எழுவதற்கு ஏற்ற சமூக நிலையினை உருவாக்கும் உபரி உற்பத்தியைத் தருவன. ஆனால், தமிழகத்தில் முதன்முதலில் அரசு தோன்றியது முழு வளமையில்லாத வட பகுதியில்தான்; பாலாறு பாயும் காஞ்சியை மையமாகக் கொண்ட பல்லவ அரசு; தென் பகுதியில் அதே போன்ற வளமை கொண்ட வைகை பாயும் மதுரையைத் தலைமையாகக் கொண்ட பாண்டிய அரசு; சோழ நாட்டிலோ, அரசு மெள்ள மெள்ளத்தான் எழும்பத் தொடங்கியது. காரணம் என்னவாயிருக்கும்? பிற வட்டாரங்களில் நீரினை ஏரிகளிலும், குளங்களிலும் சேமிப்பது போல், சமதளமான சோழ நாட்டில் நீரினைக் கட்டுப்படுத்துவது இயலாத ஒன்று; கட்டுப்படுத்தாமல் நீரினைப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்துவதும் இயலாத ஒன்று. எனவே, நில உரிமையாளர்கள் எவ்வாறு நீரினை உரிமை கொண்டாடினர் என்பதை அறிவதும் இங்கு முக்கியமானது. நீர் வளமைக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையேயான உறவு பின்னிணைப்பில் காட்டப்பட்டுள்ளது (பின்னிணைப்பு 1).

வரலாற்றுப் பின்னணி

சோழநாடு, சங்ககாலம் முதல் ஒரு நெடிய வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. காவிரியாறு பரவலாக சோழநாடு முழுவதும் தம் கிளையாறுகளையும், வாய்க்கால்களையும் பரப்பியுள்ளதாலும், திட்டு நிலத்தைக்கூட விட்டு வைக்காமல் மக்கள் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தியதாலும், பழங்குடியிருப்புகளையும், வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத் தடயங்களையும் பெற

முடியாமல் போயிற்று எனச் சொன்னாலும்,³ பழையாறை, காவிரியுக்கும் பட்டினம், திருவெண்காடு போன்ற இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட முதலக்கள் தாழிகள் உட்பட இன்னபிற தொல்லியற் சான்றுகளின் பின்னணியில் பார்த்தோமானால், பல நூற்றாண்டுகளாக இப்பகுதி, மக்கள் வாழும் குடியிருப்புகளைக் கொண்டுள்ளதென அறியலாம். அண்மையில் கண்டியூர் என்ற இடத்தில் கிடைத்த பாணைகளும் கற்கோடரியும் சோழ நாட்டின் வேளாண்மையை சங்க காலத்திற்கும் முன்பாக நகர்த்தும். தேவார மூவர் பாடிய திருத்தலங்களின் பெயர்களையும், அவற்றின் அமைவிடங்களையும் கருத்திற்கொண்டால் காவிரியாற்றின் கரை நெடுகு குடியிருப்புகள் இருந்தனவாக ஊகிக்க முடிகிறது.⁴ அதிலும் கரூர் உறையூர் பகுதியிற் கிடைத்த ரோமானிய நாணயங்கள் காவிரியுக்கும் பட்டினத்தில் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகள் அவற்றின் காலத்தினை மேலும் பின்னகர்த்தும்.⁵ பாண்டிய நாட்டிற்கும், பல்லவ நாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட இச்சோழநாட்டின் ஆற்றங்கரைகளில் சில முக்கிய போர்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.⁶ அப்போர்கள் ஏன் ஆற்றங்கரைகளில் நடந்தேற வேண்டும்? ஆற்றங்கரைகளும், ஆற்றுக் காக்களும் வரலாற்றுக் காலங்களில் இனக்குழுக்களும், அரசதிகாரமும் இயங்கிவரும் எல்லைகளை நிர்ணயிப்பவையாக இருந்துள்ளன.⁷ நீர்நிலைகளின் மீதான உரிமையும், நீர் ஆதாரப் பிரதேசங்களின் மீதான உரிமையும் அரசும், அரசு நிறுவனங்களும் நிலைபெற உதவின. இதே போன்றுதான் தஞ்சாவூருக்கும், திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் இடையிலான நிலப்பரப்பில் சோழர் இருந்து வந்துள்ளனர். பல்லவ, பாண்டியரின் கீழ் சிற்றரசர்களாக இருந்து, காவிரி பாயும் முழுப்பகுதியினையும் மெள்ள மெள்ள தம்வயப்படுத்தினர். காவிரியும் இன்னபிற ஆறுகளும் உருவெடுக்கும் கர்நாடக நிலப்பரப்பினையும் தம்வயப்படுத்தினர். அதற்காக இரு முறைகளைப் பின்பற்றினர். ஒன்று போர்; மற்றொன்று திருமண உறவு. மூன்று தலைமுறைகளாக சோழர்கள் தமிழக எல்லைக்கு வெளியில் இருக்கும் இனக்குழுக்களோடும், சிற்றரசர்களோடும் மண உறவு கொண்டனர்.⁸ இம்மண உறவுகள், காவிரியும் பிற ஆறுகளும் தங்கு தடையின்றி தமிழகத்திற்கு நீர்தர வழிவகை செய்தன.

கல்வெட்டுச் சான்றுகள்

இவ்வாய்விற்கு கல்வெட்டுச் சான்றுகள் முதன்மையாகக் கொள்ளப்பட்டன. தொடக்க கால கல்வெட்டுக்களில் நீர் உரிமை பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை.⁹ கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறில் இருந்தே

நீர் உரிமை பற்றிய செய்திகள் நேரிடையாகக் கிடைக்கின்றன. நிலக்கொடை, நீர் நிலைகளைச் சரிசெய்தல், தலைவாய், குமிழி போன்ற தொழில்நுட்பக் கட்டமைப்புகள் பற்றிப் பேசும் கல்வெட்டுக்களிலேதான் நீர் உரிமை பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. இவை திருச்செந்துறை, குளித்தலை, வயலூர், திருவெறும்பூர், தஞ்சாவூர், குடமூக்கு, குத்தாலம், திருக்கடையூர், சிதம்பரம் முதலிய ஊர்களிலுள்ள கோயிற் கல்வெட்டுகளில் உள்ளன. இவ்வூர்களனைத்தும் பாடல் பெற்ற தலங்களாகும். சோழராட்சியின் இடையிடையே பாண்டியர் கல்வெட்டுக்கள் சில கிடைத்தன; அவையும் ஆய்விற்குப் பயன்பட்டன. இவையன்றி, கரந்தைச் செப்பேடுகள், இலெய்டன் செப்பேடுகளில் கிடைத்த செய்திகளும் கணக்கிலே கொள்ளப்பட்டன.

நீராட்சி தொடர்பாக, தொடக்ககாலக் கல்வெட்டுகள் நீரினைக் கட்டுப்படுத்தும் குழுக்களான தலைவாயர் பற்றித்தான் பேசுகின்றன. தொடர்ந்து உள்ளூர் ஆட்சியரான ஊரார், சபையார் போன்றோர் எவ்வாறு நீர் உரிமையினைத் தனியாருக்கும், கோயிலுக்கும் வழங்கினர் என்பதைச் சொல்கின்றன. தொடர்ந்துவரும் கல்வெட்டுகளில் தனியார் எவ்வாறு மெள்ள மெள்ள நிலவுடைமையுடன் நீர் உரிமையினையும், நீராதாரங்களின் மீதான உரிமையினையும் பெற்றனர் என்பதையும் காண முடியும். போகப்போக, வாங்க்கால் போன்ற நீராதாரங்களைத் தேவைக்கேற்ப மாற்றியமைக்கும் உரிமையும் நிலம் வாங்கியோர் பெற்றனர். காலம் செல்லச் செல்ல கோயில்கள் பிரதான நீர் உரிமை பெறும் நிறுவனங்களாக மாறிவிட்டன. வெள்ளம் பற்றிய செய்திகளும் ஆற்றங்கரைகளை வெள்ளத்தினின்றும் மீட்பதற்கான பணியினைச் செய்யும் வரியிடுதல் முறையுங்கூட கல்வெட்டுகளிலே பரவலாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. ஆனால், பெரும்பாலும் நீர் உரிமையாளர்கள் இப்பணி வரிகளிலிருந்து (Service Tax) விலக்குப் பெற்றுள்ளனர்.

காலம்

கி.பி. 850 தமிழக வரலாற்றின் சமூக, பொருளியல் போக்குகளில் ஏற்படப் போகும் மாற்றங்களைக் காட்டும் ஒரு தொடக்கம். சமணத்தின் வீழ்ச்சி, வைதீக பக்தி இயக்கங்களின் எழுச்சி, அப்பாபொழிலைத் தலைமையிடமாகக் கொண்ட தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முழுவதும் வலைப்பின்னல் கொண்டு இயங்கும் திசை ஆயிரத்து ஐநூற்றுவர்களின் வணிக வளர்ச்சி, தமிழ் இலக்கியத்தில் சீவகசிந்தாமணி, இராமாயணம் போன்ற பேரிலக்கியங்களின் தோற்றம், தமிழினக் குழுக்களின் பரவலான இடப்பெயர்வு இவ்வாறெல்லாம்

உற்பத்தி உறவில் பெருமாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் காலகட்டமாக அமையப் போவதின் தொடக்கம்தான் மேற்சொன்ன ஆண்டாகும்.

நம் ஆய்வுக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் கனத்தன; கோயில்கள் பெருத்தன; அரச குடும்பங்கள் விரிந்தன; வட்டாரத் தலைமைகள் வலுவிழுந்தன; அரையன் உடையானாகி, உடையான் பெரு உடையாராகி, பெரு உடையார் இராஜ இராஜனானான். இக்காலத்திலே தான் ஆடற்கலை வளர்கிறது. படிமக்கலை வளர்கிறது. கோயிற்கலை மிக உச்சத்தினை அடைகிறது. பக்தி இசைப்பாக்கள் தொகுக்கப்பட்டன. நாடு பிடிக்கும் படையினத்தில் பல்லாயிரத்தவர் பங்குபற்றினர். இத்தனை செயற்பாடுகளையும் தாக்குப் பிடிக்கும் அளவிற்கு உணவு உற்பத்தி வேண்டுமல்லவா! அதற்கு வேளாண்மையும், நீர்ப்பாசனமும் பெருக வேண்டுமல்லவா! அதன் உள்ளீடு நீர் உரிமையல்லவா, அந்நீர் உரிமையின் பன்முகத்தன்மையினை இந்நூற்றாண்டுகளில் தானே காணமுடியும். இவைபெல்லாம் கி.பி. 1250 வரை தொடர்ந்தன. இக்காலகட்டத்தின் இயக்கத்திற்குள்ள்தான் நீர் உரிமையினைக் காண முயற்சித்தோம்.

ஆய்வு முறை

கல்வெட்டுச் சான்றுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்தபோது நீர் உரிமையில் வட்டாரத் தலைவர்களும், கோயில் அலுவலர்களான *பட்டுடையார்கள்*, *சண்டேஸ்வரர்* போன்றோரும் ஒலை அதிகாரிகளும் பலம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு குழுவினரையும் தனித்தனியே தலைப்பிட்டு ஆய்வு செய்தால் அரச கட்டமைப்பில் அவர்களின் பன்முகத்தன்மையினைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இங்கு நம் நோக்கம் அதுவன்று. இங்கு, நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியது காலந்தோறும் சோழ நாட்டில் சோழர் காலத்தில் நீருரிமை எவ்வாறு வெவ்வேறு பரிமாணங்களைப் பெறுகின்றது என்பதை அறிவதிலாகும். அதனைப் புரிந்து கொள்ளும்படியான கல்வெட்டுச் சொற்களைக் கண்டறிவதும் மற்றொரு நோக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. எனவேதான், வரலாற்றுப் போக்கில் காலந்தோறும் நீர் உரிமையினை ஒரு நீளமான பார்வையில் (linear vision) அளக்கும் கால வரிசைக்கு (chronology) முக்கியத்துவம் தந்து அதன்படி செய்திக்குறிப்புகளை வரிசைப்படுத்தி கருத்துக்கள் இங்கு ஒப்புவிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வுப் போக்கில் நிலவுடைமையைத் தவிர்த்த நீருரிமையினைப் பார்க்கவியலாது என்று உணரப்பட்டது. நிலவுடைமையினைப் பற்றிப் பேசும் கல்வெட்டுச்

சான்றுகளை விட நீர் உரிமை பற்றிப் பேசுபவை மிகக் குறைவு. என்றாலும், நீர் உரிமையை நிலவுடைமையோடு மிக நெருக்கிப் பார்த்து குழப்பிக் கொள்ளாமல் முன்னதைப் பற்றி மட்டும் தனித்துப் பேசும் முயற்சி செய்யப்பட்டது.

கல்வெட்டுக்களில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள வாய்த்தலை - தலைவாய்களையும், குமிழி - மடைகளையும் கள ஆய்வில் கண்டறியும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான வயது போன அவற்றை சரியாக அதே இடத்தில் இனம் காண்பது இயலாமற்போனமை இக்கட்டுரையின் குறை; வரும் காலங்களில் அத்தொழில்நுட்பம் பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படும். தொழில்நுட்பம் பற்றி பின்னர் சற்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள குளித்தலை, பேட்டைவாய்த்தலை போன்ற ஊர்ப்பெயர்கள் சோழர்கால வாய்த்தலைகளை நினைவூட்டுகின்றன.

சோழர் வரலாற்றியல்

சோழர் வரலாற்றியல் சென்ற நூற்றாண்டின் முதற்பாதியில் தொடங்கப்பட்டது என்றாலும் சோழர் பற்றிய ஆய்வு காத்திரம் பெற்றது பர்டன் ஸ்டெயின் அவர்களின் ஆய்வினை ஒட்டியே.¹¹ தென்னக வரலாற்றாசிரியர்களை இன்றைக்கும் தம் நூலினால் இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியின் *சோழர்கள்*, இடைக்காலத் தென்னக, குறிப்பாக தமிழக வரலாற்று ஆய்விற்கு ஒரு வழிகாட்டி. நில பரிவர்த்தனையின் போது, விற்கப்பட்ட நிலம் பற்றிய குறிப்பில் அந்நிலத்தின் மீதான நீர் உரிமை பற்றிய செய்திகள் கல்வெட்டுகளில் கிடைக்கின்றன என கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி சொல்வார். இயற்கை பொய்க்கும்போது ஏத்தம், கூடை போன்றவற்றில் நீரினை மக்கள் வாரிக்கொண்டனர் என்றும் சொல்லிச் செல்கிறார். மையப்படுத்தப்பட்ட தம் ஆட்சியில் சோழர்கள் நீர்ப்பாசனத் துறையில் முன்மாதிரியாக இருந்தனர் என்ற அவருடைய கருத்தினை வலுவான அரசினோடும் நீர்ப்பாசனத்தோடும் (இங்கு நீர் உரிமை என்று கொள்ளலாம்) தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும்.¹² சோழர் காலத்தில் காவிரியினின்றும் பிரியும் வெவ்வேறு வாய்க்கால்கள் வெவ்வேறு சோழமன்னர்களால் வெட்டப்பட்டன என்றும் ஒரு கருத்து உள்ளது.¹³ இக்கருத்தினைச் சோழர் வேளாண்மைக் கூறுகள் பற்றி ஆய்வு செய்த சி. என். சுப்ரமணியம் கருத்தோடு ஒப்பு நோக்க வேண்டும்.¹⁴ பல்லவர் காலந்தொட்டே வணிகர்கள் வேளாண்மையிலும், நீர் உரிமையிலும் அக்கறை காட்டி வந்துள்ளனர் என்பது அறியப்பட்ட ஒன்று. சோழ அரசில் ஒவ்வொரு நாட்டுப்

பிரிவிலும் குறைந்த பட்சம் ஒரு வணிக நகரமாவது இருந்துள்ளது என்றும் அவை சோழராட்சியில் முக்கிய பங்கு வகித்தன என்றும் சொல்லிவரும் கென்னத் ஆர். ஹால் அவர்களின் கருத்தினையும் இங்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.¹⁵ பர்டன் ஸ்டெயின் வகுத்த வகைப்பாட்டின்படி சோழ அரசின் இடையீட்டு வட்டாரமான (Intermediate zone) புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தில் வேளாண் தொழிலை மேற்கொள்ளும் வணிகர்கள் *வெள்ளாளச்செட்டி* எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.¹⁶ அவ்வட்டாரத்தின் தெலிங்க குலகாலபுரத்து வணிகர் நீர்நிலைகளை விலைக்கு வாங்கியுள்ளனர் என்ற கல்வெட்டுச் செய்தி மேற்சொன்ன கூற்றினை உறுதி செய்யும்.¹⁷ குறுக்கு-நெடுக்காக, சோழர் நிலப்பரப்பில் அமைந்துள்ள ஆற்றங்கரைகளையும், கால்வாய்களின் கரைகளையும் தேவையான நேரத்தில் குறிப்பாக மழை/ வெள்ளக் காலங்களில் சீர்படுத்தும் பணியினைக் குறிக்கும் *ஆற்றங்கால், குலைவெட்டி, குரப்பு வெட்டி* போன்ற பணிவரிகள் (Service Tax) பற்றி ஆய்வு செய்த ப. சண்முகத்தின் ஆய்வு நீர் உரிமையோடு தொடர்புடைய நீர் பராமரிப்பு பற்றியும் வலியுறுத்தும்.¹⁸ தமிழகத்தின் பிற வட்டாரங்களில் பின்பற்றி வந்த நீர்ப்பாசனம்/நீர் உரிமைப் பற்றி வெ. வேதாசலம், இராஜன் குருக்கள், கி. இரா. சங்கரன், வீ. மாணிக்கம், அ. வெ. பெருமாள் போன்றோர் ஆய்வு மேற்கொண்டிருந்தாலும் இங்கு சோழர் நிலப்பரப்பு மட்டும் ஆய்வுக்களமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

நீர் உரிமை

முன்பே சொன்னபடி, நீர் உரிமை, நீர்ப்பாசனம் பற்றிய செய்திகள் நில விற்பனை, நிலக்கொடை பற்றிய கல்வெட்டுச் செய்திகளில் கிடைக்கின்றன. தமிழகத்தின் பிற வட்டாரங்களைப் போன்றே இங்கும் நிலத்தின் மீதான உரிமையே நீர் உரிமையினையும், நீர் ஆதாரங்களின் மீதான உரிமையினையும் தீர்மானித்துள்ளது. சில நேரங்களில் மேலதிக நீரினைப் பெற்றுக் கொள்ளும் உரிமையினையும் வழங்கியுள்ளது. நம் ஆய்வுக்களத்தில் உள்ளூர் நிர்வாகிகளான *ஊராரும், சபையாரும், நாட்டாரும், பிரமதேய கிழவரும்* நீர் உரிமையினை வழங்கும் அதிகாரத்தினைப் பெற்றுள்ளனர். சில வேளைகளில் நீர் உரிமையினையும், நீர்நிலை மீதான உரிமையினையும் கொண்டிருந்தவர் அந்நீர்நிலைகளைத் தேவையான அளவு திருத்தி நீரின் அளவினை உயர்த்திக் கொள்ளவும் உரிமை கொண்டிருந்தனர். காலம் செல்லச்செல்ல பிராமண ஊர்களின் சபையார் நீர் உரிமையை கோயிலோடு பகிர்ந்துள்ளனர். கல்வெட்டுக்களில் இவை பலவிதமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன (பின்னிணைப்பு 2).

சோழ நாட்டினைப் பொறுத்தவரை கி.பி. 894ஆம் ஆண்டின் ஒரு கல்வெட்டுத்தான் இதுகாறும் கிடைத்தவற்றுள் நீர் உரிமை பற்றிப் பேசும் காலத்தால் முந்தைய சான்றாகும்.¹⁹ இதன்படி, பூதி ஆதிச்ச பிடாரியார்²⁰ என்ற ஒரு வட்டாரத் தலைவரின் மகள் தாம் வாங்கிய நிலத்தினை ஒரு கோயிலுக்குக் கொடையளித்துள்ளார். அந்நிலத்திற்குத் தேவையான நீரினையும் வழங்கியுள்ளார். அந்நீர் உரிமையினை, நீர் பாய்ச்சிக் கொள்வதாகவும் என்ற கல்வெட்டுத் தொடரினால் விளக்கியுள்ளார். ஆனால், அக்கோயில் நீராதாரங்களைப் பராமரிக்கும் பணிவரிகளான எச்சோறு, குலைவெட்டி, குரப்பு வெட்டி போன்றவற்றிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனின்றும் பின்வரும் கருத்துகளைப் பெறலாம்: 1) ஆட்சிக் குடும்பத்திலுள்ள பெண்கள் நில உரிமையுடன் நீர் உரிமையும் கொண்டிருந்தனர். 2) ஆற்று நீர், ஆட்சியாளர் பிடியிலிருந்தது. 3) குரப்பு வெட்டி, குலைவெட்டி போன்ற பணிவரிகள் முக்கியமானவை. 4) அவ்வரி களிலிருந்து கோயில் விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவ்வரிச்சுமை / பணிச்சுமை பிறர்மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கும். எனவே, அப்பணியினை கொடையாளியோ, அவர் கீழ் பணியாற்றும் வேலையாளோ செய்ய வேண்டியதாய் இருக்கலாம். பின்கூற்றே பெரும்பாலும் சாத்தியப்பட்டிருக்கும். சுமார் கி.பி. 900 இல் மறிஞ்சிகை சதுர்வேதி மங்கலத்தின் மாவலகிரமவித்தன் என்ற தனியார் அதே ஊரிலுள்ள திருமறவன்னீஸ்வரத்து பெருமாள் என்ற கடவுளுக்கு திருநந்தவனம் அமைப்பதற்கு அக்கோயிலின் புன்செய், நன்செய் நிலங்களை சமதளமாக்கியுள்ளார்.²¹ அதற்காக அத்தனியாருக்கு மூன்று மாநிலமும் நீரிறைத்து பயிர் செய்யும் உரிமையும் வழங்கப்பட்டது. நீரிறைத்து எனும் சொல் அத்தனியார் நீரினை ஆற்றினின்றும் இறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சுட்டுகிறது. கி.பி. 911இல்²² அல்லூர் என்ற ஊரின் ஊரார் அவ்வூரிலுள்ள தலைவாயரிடம் தலைமாறாக நிலபரிவர்த்தனை செய்து அந்நிலத்தினை அதே ஊரிலுள்ள நக்கர் கோயில் பரமஸ்வாமிக்கு இறையிலி தேவதானமாகக் கொடுத்தனர். ஆனால், அந்நிலத்தினை அல்லூர் ஊராரே குடிநீங்காத் தேவதானமாகவும் உழுதுகொள்ளப் பேசி முடிக்கப்பட்டது. இந்நிலப் பரிவர்த்தனையை உறத்தூர் கூற்றத்து பிரம்மதாயக்கிழவரும், நாட்டாரும், ஒலை அலுவலர் கொண்டு வந்த மீழ்முகம் கண்டு செய்து முடித்தனர். அந்நிலம் அந்நீர் பாய்ச்சிக்கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்டது. அதாவது, நீர் தட்டுப்பாடான காலங்களிற்கூட ஆற்றிலிருந்து நீர் பெறும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. அந்நிலம் சென்னீர் வெட்டி எனும் பணிவரியினின்றும் விலக்குப்பெற்றது. அப்பணியினை யார் செய்திருப்பர்? நிலவுடைமையாளர் தட்டுப்பாடான காலங்களிற்கூட நீர் பெறவும் பணிவரியினின்றும் விலக்குப்

பெறவும் அதற்காக அரசாணை பிறப்பிக்கப்பட்டதும், அதனை நடைமுறைப்படுத்த ஒலை அலுவலர் இயங்கியுள்ளார் என்பதும் அரசிற்கும் நீர் உரிமைக்குமான உறவை வெளிப்படுத்தும். அரசின் நோக்கம் நிறைவேற ஆற்றிலிருந்தும் வாய்க்காலுக்கு நீரினை திருப்பி விடும் தலைவாயினைக் காக்கும் தலைவாயர்களின் நிலம் ஏன் மாற்றித்தரப்பட்டது? இம்மாற்றம் ஒரு வகையான சமூக மாற்றமேயாகும். அதாவது, தலைவாயின் அதிகாரம் ஊராருக்கு மாற்றப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். அதேபோன்று கி.பி. 937இல் அல்லூரின் பதினொருவர் கொண்ட தலைவாயர் குழுவினர்²³ தலைவாயிப்பொருட்டு தாம் கொண்டிருந்த வெட்டப்பேறு²⁴ எனும் நிலத்தினை சிறியான்புல்ல என்ற தனியாருக்கு ஏலத்தில் விற்றுள்ளனர். வாங்கியவர் அந்நிலத்தினை அதே ஊரிலுள்ள கடவுளுக்குத் தேவதானமாக அளித்துள்ளார். அவ்வெட்டப்பேறு நிலம் ஏன் விற்கப்பட்டது? காவிரி பெருகிக் குலை உடைந்து ஆறேழு ஆண்டுகளாக மணவிட்டு புன்செய்யாக கிடந்தமையால் தலைவாயினையே காப்பவர்கள் நிலத்தினை இத்தனை ஆண்டுகளாக உழாதது ஏன்? வற்ற பிறகும் அந்நிலத்தின் வரியினைத் தாமே செலுத்த ஒப்புக்கொண்டது ஏன்? நிலம் போன பிறகு வரி கட்டும் மூலதனத்தினை எங்கிருந்து பெறுவர்? இந்நிலை நீராதாரங்களின் மீதான தலைவாயின் மேலாண்மை நெகிழ்வதைக் காட்டுகிறது. இப்போக்கு சோழர்கள் நிலைபெறத் தொடங்கும் முதல் காலகட்டத்தில் நடந்தேறியது. அதுவும் காவிரியாறு சரியாக சோழநாட்டிற்குள் சரியத்தொடங்கும் நிலப்பரப்பிலாகும். சோழர்கள் எழுகின்ற போதே தம் நாட்டிற்குள் நுழையும் காவிரியின் கழுத்துப் பகுதியினையே தம் அதிகாரக் கட்டுக்குள் வைத்துவிட்டனர்.

கி.பி. 946இல் காவிரியின் மையப்பகுதியான திருகுடமூக்கில் ஒரு கல்வெட்டு நீர் உரிமை பற்றிப் பேசுகிறது.²⁵ அச்சான்றின்படி, திருகுடமூக்கின் ஒரு பகுதியான கருக்காலூர் கோயில் அலுவலர்களான பருடையார் என்பவர்களுக்காக நம்பிராட்டியார் வில்லவன் மாதேவியார் என்ற அரச குலப்பெண்ணின் பெண்டாட்டி²⁶ அவ்வூரிலுள்ள காணி நிலம் உரிமை பெற்றிருந்த கொற்றங்குடி உடையானிடம் நிலம் பெற்றுத் தந்துள்ளார். அந்நிலத்தின் பருடையார்கள் தாமே குளமும் வெட்டி பயிர் செய்யும் உரிமையையும் பெற்றனர். ஆனால், அந்நிலத்தின் மீதான இறைவரிகள் ஊர்மேல் ஏற்றப்பட்டன. இந்த நீர் உரிமையினை கோயில் சார்ந்த இயக்கத்திற்கு வழங்குவதில் அரசமைப்பு நேரிடையாகத் தலையிட்டுள்ளது.

அல்லூரின் ஊரார் ஒரு குழுவினர் என்றும், அவ்வூரின் தலைவாயர் வேறொரு குழுவினர் என்றும் முன்னர் பார்த்தோம்.²⁷ ஆனால், கி.பி. 961இல் முடிச்சோணாட்டு வீரசிம்ம சதுர்வேதி மங்கலத்து பெருங்குறி மகாசபையினரோ தாமே அவ்வூரின் தலைவாயராக இருந்துள்ளனர்.²⁸ அச்சபையார் அவ்வூரின் தலைவாயினை எங்கள் வாய்த்தலை எனச் சுட்டியுள்ளனர். எனவேதான், அவ்வூரின் கோயில் நிலத்திற்கு முன்பிருந்தபடியே நீர் தந்துள்ளனர். இதனை அந்நிலத்திற்கு பண்டு நீர் பாயும் பரிசே நீர் பாயப் பெறுவதாகவும் என கல்வெட்டில் குறித்துள்ளனர். அந்நீர் வடகரை காவிரியாற்றின் வாய்த்தலையினின்றும் பாயுமெனத் தெரிகிறது. இவ்வாத்தலையாறு என்ற கல்வெட்டுத் தொடர் இதனை உறுதிப்படுத்தும்.

மேற்சொன்ன கல்வெட்டுக்களில் தலைவாயரும், ஊராரும், சபையாரும் நீர் உரிமையினை நிர்ணயிக்கும் நிலையில் இருக்க, எறும்பியூர் எனும் ஊரில் குளத்தார் என்ற குழுவினர் அந்நிலையில் இருந்துள்ளனர். முன்பு குறிப்பிட்ட ஊர்களோடு ஒப்பிடுகையில் எறும்பியூர் மேட்டுநிலப் பகுதி – வறண்ட பூமியும் கூட. இவ்வூரில் கி.பி. 988இல் ஸ்ரீ கண்ட சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையாரும், எறும்பியூர் ஊரவரும், கிளியூர் நாட்டு சிறுதவ்வூரின் உடையானுக்கு நிலம் விற்றுள்ளனர்.²⁹ அந்நிலத்திற்கு மேற்சொன்ன சபையாரும், ஊராரும் அம்மங்கலத்துக் குளத்தினைக் காத்து வரும் குளத்தாரே நீர் தருவர் என்றும், அந்நீர் குமிழி வழியே பாயும் என்றும் கூறியுள்ளனர். குளத்தாரே நீர்க்கீய்ந்தவாறு எனும் கல்வெட்டுத் தொடரும் குமிழி பாயப் பெறுவதாகவும் எனும் தொடரும் விளக்குவன. நாம், இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய கருத்து என்னவெனில், நீராதாரம் ஆறாக/கால்வாயாக இருப்பின் வாய்த்தலை/தலைவாய் வழியேயும், குளமாக இருந்தால் குமிழி/மடை வழியேயும் நீர் வழங்கப்படும் என்பதாகும். குமிழி, மடைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.³⁰ இது இவ்வாறிருக்க கி.பி. 987இல் நன்னிலம் வட்டத்து திருக்கண்ணபுரத்தின் சபையாரே பாசனக்குளத்தின் நீரினை உரிமை கோரினர்³¹ எனத் தெரியவருகிறது. ஆனால், அக்குளத்தினை வெட்டுவித்தவர் ஒரு தனியார், ஏனாதி பட்டம் கொண்டவர். நீர் நிலையினை உருவாக்கியவர் தனியாராய் இருக்க, அதிலுள்ள நீர் பொதுவாயிருந்துள்ளது. இது ஒரு சமூகவியல் குறிப்பாகும். மண் போல் உறுதியாயிருந்த ஏனாதி, குளம் வெட்டியவுடன் வைக்கத்திற்குள் நீர்போல் கரைந்து போனார். கி.பி. 992இல் சிறுதவ்வூரின் உடையான் திருவெறும்பியூர் ஆழ்வாருக்கு பெருவெங்கூர்ச் சபையாரிடம் நிலம் வாங்கித் தந்துள்ளான்.³² அந்நிலத்திற்கு ஸ்ரீ கண்ட சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையார் நீர் வழங்கியுள்ளனர். எங்கள்

குளத்துநீராய் சந்திராதித்தவர் பாயும் எனக் குறித்துள்ளனர். இந்நீர், நிலப் பரிமாற்றத்தில் நான்கு ஊர்கள் வலைப்பின்னலாய் இணைந்துள்ளதைப் பார்க்கலாம்: சிறுதவ்வூர், திருவெறும்பியூர், திருவெங்கூர், ஸ்ரீ கண்ட சதுர்வேதிமங்கலம். ஈடுபட்டுள்ள நபர்கள் உடையான், ஊர்ச்சபையார், மங்களத்துச் சபையார், கடவுள். அந்த மட்டத்திலேதான் நீர் ஓடியுள்ளதாகத் தெரிகிறது. கி.பி. 988இல் சபையாரும், ஊராரும் ஏறும்பியூர் குளத்தின் குளத்தாரிடம் நீர் உரிமையினை வேண்டிக் கேட்க, நான்காண்டுகளுக்குப் பிறகு கி.பி. 992இல் ஸ்ரீ கண்டசதுர்வேதிமங்கலத்தார், ஏறும்பியூர் குளத்தினை எங்கள் குளம் என்று குறிப்பது ஒரு சமூக மாற்றமே. குளமும் குளத்து நீரும் மட்டுமன்றி, குறுக்குவாய்க்காலில் குமிழி வைத்துக்கொள்ளும் உரிமையும் சபையாருக்கு மாறி வந்துள்ளது. மேலும், நீர் பாயும் வாய்க்காலின் அகலத்தினை தெளிவுகால்கோல் என்ற அளவுப்படி அகட்டிக் கொள்ளவும் உரிமை பெற்றனர். கி.பி. 993இல்³³ திருநெடுங்களம் என்ற ஊரின் சபையாரும், ஊராரும், தேவகன்மிகள் என்ற கோயில் அலுவலரும் சூரலூர் கிழவனுக்கு குடிநீங்காத் தேவதானமாக நிலம் விற்றுள்ளனர். விற்ற நிலத்துக்கு நீர் வழங்க சபையாரும், ஊராரும் கோயில் அலுவலரின் ஒப்புதல் பெற வேண்டியிருந்தது. அதன்படி, அந்நிலத்துக்கான நீரினை தெந்நாற்றில் நின்று அதன் கிள்ளி வாய்க்காலுக்குப் பாய்ந்த குமிழியாலே நீர்க்கீய்ந்தவா முறைபால் பாயப்பெறுவதாகும் எனக் கல்வெட்டிற் குறித்துள்ளனர். இக்கோயில் அலுவலர்கள் சோழ அரசின் மையப்பகுதியின் (core region) விளிம்பு நிலையிலுள்ள கோயிலில் உள்ளோர்.³⁴ முன்பு பார்த்த பருடையார் என்ற கோயில் அலுவலர்கள் நீக்கமற ஆற்றின் மீதும், அதன் நீரின் மீதும், நீரினை வயலுக்குத் திருப்பியனுப்பும் குமிழியின் மீதும் உரிமை கொண்டிருந்தனர் எனத் தெரிகிறது.

மேற்சொன்ன உதாரணங்களில் நிலப்பரிவர்த்தனை செய்தவர்களில் தனியாராக இருந்தால் தனித்த ஒருவர் வாங்கியவராகவோ, விற்றவராகவோ இருப்பார்; குழுவினராக இல்லை. ஆனால் கி.பி.993இல்³⁵ மேற்கா நாட்டு பிரம்மதாயம் ஆன திருச்சிற்றம்பலத்து சதுர்வேதி மங்கலத்து கடவுளுக்கு நிலம் கொடுத்தவர் மூன்று குழுவினராக இருந்துள்ளனர். இவர்கள் காணியுரிமை கொண்டவர்கள், இடைச்சிறுவாய் எனும் ஊரைச் சேர்ந்த இவ்வய்வரும் உடையான் பட்டம் கொண்டவர்கள். முதல் குழுவினர், குப்பையான தனஞ்சயன் இவன் தம்பி ஊராண்டன்; இரண்டாம் குழுவினர், வடுகன்பெரியான் இவன் தம்பி குப்பை, மூன்றாம் நபர் பொன்னன் என்ற ஒருவர் மட்டுமே. இவ்வய்வரும் கோயிலுக்கு நிலம் விற்றதோடல்லாமல்

அந்நிலத்திற்கு, தங்கள் ஊர் ஏரியான இடைச்சிறுவாய் ஏரியில் நீர்பெறும் உரிமையினையும் நீர் பாயும் வாய்க்கால் உரிமையினையும் தந்துள்ளனர். உடையான் பட்டம் கொண்ட தனியார்கள் இந்நிலப் பரிவர்த்தனையில் தம்மோடு தம் தம்பியரையும் சேர்த்துக்கொண்டதேன்? தொடக்கத்தில், இடைச்சிறுவாயின் நிலமும் குளமும் அவ்வூராரின் கூட்டுரிமையாக இருந்திருக்கும். பின்னர், அவ்வூர் மக்கள் அல்லது அவ்வூரின் இனக்குழு மூன்று தலைவரின் கீழ் கிளைகளாகப் பிரியத் தொடங்கியிருக்கும். காலம் ஓட, அத்தலைமைக் குடும்பத்திலும் உட்கிளைகள் வெடித்திருக்கும். இச்சூழலில் அவர்கள் அனுபவித்துவந்த நிலவுடைமையும் அதற்கான நீர் உரிமையும் பங்கிடப்பட்டிருக்கும். அப்போது, நீராதாரங்களில் இருந்து நீரினைப் பெறும் வழிகளான வாய்க்கால், குமிழி போன்றவையும்கூட தனித்தனியே உருவாக்கப்பட வாய்ப்புண்டு. அதன் பிரதிபலிப்புகள்தான் உடையான்களின் பங்காளிகளும் நில நீர் பரிவர்த்தனைகளில் முகம் காட்டியதாகும். மானிடவியலின்படி குலக்குழு ஒன்று கிளைக்குழுக்களாகப் பிரிந்ததாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

ஒவ்வொரு வகையான நிலத்திற்கும் தனித்தனி குமிழி உருவாக்கப்பட்ட போது, அதன் முக்கியத்துவமும் நில நீர் பரிவர்த்தனைகளில் கூட்டப்படுகிறது. இவ்வாறு கி.பி. 995இல் குன்றக்கூற்றத்துச் சிறுபழுவூரின் பிரமதேயத்தின் சாவந்தி நாராயணன் சேந்தன் என்பவன் கடவுளுக்கு நிலம் விற்றபோது, அந்நிலத்தினை அச்சிறுபழுவூரின் மேலைக்கருங்குளத்து குமிழிசெய் எனச் சுட்டுகிறான்.³⁶ அதேயாண்டில் பொய்கை நாட்டு பிரமதேயமான அலையூர் என்ற ஊரின் நக்கன் சகண்டன் தம் மனைவி (பிராமணி) சங்கரன் வடுகி என்ற பெயரில் சிறுபழுவூர் கடவுளுக்கு செங்குளத்து தூம்பின் கீழ்³⁷ நிலம் அளித்துள்ளான். அதேயாண்டில் திருவிசுவூர் என்ற ஊரிலுள்ள கடவுளுக்கு அதே ஊரிலுள்ள தனியார், அவ்வூர் மாற்பிடுகேரியின் கீழ்³⁸ நிலம் வாங்கித் தந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

இனக்குழுக்களின் கூட்டுமை/கூட்டுரிமை தனியுடைமையாக மாறும் முன்பு கிளையுடைமைகளாகப் பிரியும் என்பதனை இடைச்சிறுவாய் உடையான்கள் நிலம் விற்றபோது பார்த்தோம். அங்கு கூட்டுரிமை அண்ணன் தம்பியரிடையே கிடையாகப் பிரிந்தன. ஆனால், கி.பி. 995இல் சிறுபழுவூரில் நிலவுடைமை தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே நெடுக்காக உடைவது போல் தெரிகிறது.³⁹ இதன்படி சாவந்தி திருநீலகண்டசிவனும் இவன் மகந் நக்கனும் திருவாலந்துறை மகாதேவர்க்கு நிலம் விற்றுள்ளனர். அந்நிலத்தை

இச்சிறுபழுவூர் மேலூர் ஐயன் குளத்தின் கீழ் நாங்கள் விற்றுக்குடுத்த நிலம் எனக் குறிக்கின்றனர். தந்தையும் மகனும் ஒரே குளத்தில் நீர் உரிமை கொண்டிருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. அதாவது ஒரே குடும்பத்திற்கு இரு பங்கு நீர் உரிமை இருந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. அந்நிலத்திற்கு நீர் பாய மற்றொரு உடைகளும் தந்துள்ளனர். அதேபோன்று அடுத்தவாண்டு சிறுபழுவூரின் சாவந்திபட்டன் என்பவன் அதே கடவுளுக்கு அவ்வூரின் செங்குளத்து தூம்பின் கீழ்⁴⁰ உள்ள நீரினை விற்றுள்ளான். மேற்சொன்னவற்றிலிருந்து நாம் பெறும் கருத்து நிலவுடைமை, நீர் உடைமையினையும், அந்நீரினை குளத்தினின்று வெளியேற்றும் தூம்பின் மீதான உரிமையினையும் இயல்பாகவே பெற்றுத் தந்துள்ளது.

மேற்சொன்ன மாதிரிகளில் சோழ நாட்டின் மையப்பகுதியின் ஓரங்களில் உள்ள ஊர்க்குளங்களின் நீர் மீதான உரிமையினைப் பார்த்தோம். கீழே, காவிரியாற்றின் மீதான நீர் உரிமை பற்றி காண்போம். கி.பி. 997இல் மேற்கா நாட்டின் சிறுகாட்டுர் உடையான் திருக்கொடிகா என்ற கண்ணமங்கலத்து சபையாரிடம் கடவுளுக்காக நிலம் வாங்கியுள்ளான்.⁴¹ அந்நிலத்திற்குப் போதுமான நீரினை காவிரியினின்றும் தருவோம் என ஒப்புக்கொண்டனர் அவ்வூரின் கோயில் அலுவலர்களான கோயில் உடையார்கள். அதேயாண்டு (கி.பி.997) குன்றக்கூற்றத்துத் தேவதானமான அவனிகந்தர்வ ஈஸ்வரமங்கலத்து கோயிலின் தனிப்பட்டுடையார்கள் எழுவர் (இத்தனிப்பட்டுடையார்கள் எழுவோம்) அம்மங்கலத்து மல்லாதித்தன் குளத்தினை தனியார் ஒருவர் திருத்தின பிறகு அக்குளம் நிறைந்துள்ளபோது கிடைக்கும் மேலதிக நீரினை அதே ஊரிலுள்ள பொன்னன் குளத்தில் சேமித்து வைக்கலாம் எனத் தெரிவு செய்தனர்.⁴² வறண்ட காலங்களில் நீர்த் தேவையினை உணர்ந்து சேமிக்கும் வழக்கத்தினை தனியாரும் கோயில் நிர்வாகிகளும் மேற்கொண்டதாகத் தெரிகிறது. ஈராண்டு கழித்து கி.பி. 999இல்⁴³ அம்பர் நாட்டு திருக்கடவூர் ஸ்ரீ காலகால தேவரின் நிலந்தத்திற்காக தனியார் ஒருவர் சில முயற்சிகளை எடுத்துள்ளார். தீரன் கூத்தனான ஆதிச்சப்பன் விழுப்பரையன் என்ற அத்தனியார் முழையூர் நாட்டுப்பற்றுக்கு (படைப்பற்று) தேவுமுழான் உடையான் என்பவனுடன் வந்து பழைய பரிவாரமாவான்,⁴⁴ அதாவது படைப்பிரிவினன், கூட்டுரிமை, தனியுடைமையாக படைச்சமூகத்திலும் மாறுவதையே இப்போக்கு காட்டுகிறது. அப்படிப் பிரிந்து வந்த பிறகே மேற்சொன்ன கடவுளுக்கு நிலம் வழங்கும் நிலைக்கு வந்திருப்பார். அப்படையினரிடம் மட்டும்தான் கூட்டுரிமை சிதைவடையுமா? அது தலைவாயரிடையேயும் நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது.

அந்நிலங்களுக்கு ஒரு குளத்தில் பாதியும் அதாவது குளத்தில் பாதியளவு நீரும் தரப்பட்டுள்ளது.

கூட்டாக இயங்கிய குளத்தார், தலைவாயர் பற்றிய செய்திகளை முன்னர் பார்த்தோம். அவர்களின் கூட்டுரிமையும் தனியுடைமையாக மாறும் காலம் வந்தது. அச்செய்தியினை கி.பி. 998ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் அறியலாம்.⁴⁵ அரசகுல மகளிரான சோழப்பெருமானடிகள் திருஉடைப்பிராண்டார் நங்கை வரகுணப்பெருமானார் என்பவர் இடையாற்றார் நாட்டின் திருத்தலத்துறை ஈஸ்வரப்பட்டாரகருக்கு விளக்கெரிக்க முப்பது பொன் கழஞ்சினை மணக்கால் சபையாரிடம் ஒப்புவித்தனர். அதற்காக வேண்டி, அச்சபையினர் அரைமாநிலத்தினை வெட்டிப்பேறாக தலைவாயன் ஒருவனுக்கு அளித்துள்ளனர். தலைவாயன் ஒருவனுக்கு மட்டும் தனித்து அரைமாநிலம் தரப்பட்டது என்பது தலைவாயர்களிடம் தனியுரிமைப் பண்பு திணிக்கப்பட்டது என்பதாகும். ஆனால் கி.பி. 937இல்⁴⁶ தலைவாயர் பதினொருவர் தம் நிலத்தினை கூட்டாக விற்போதே நிலத்தின் மீதான அவர்களுடைய பற்று வற்றிப்போனதாகக் கருதலாம். நிலத்தின் மீதும், நீரின் மீதுமான கூட்டுரிமை தனியுரிமையாக மாறும் போக்கு தொடர்ந்து கி.பி.1009ஆம் ஆண்டும் நிகழ்ந்தது.⁴⁷ அவ்வாண்டில் குன்றத்தூர் கூற்றத்தின் சிறு பழுவூரைச் சேர்ந்த வித்தமங்கலத்துப் பாலாசிரியன் மற்றும்ருவருடன் சேர்ந்து மொத்தம் மூவராக காணி வகை நிலத்தினை கிணற்றோடு சேர்ந்து விற்றுள்ளனர்.

நிலத்தின் மீதான பொதுவுடைமை, கூட்டுரிமை, குடும்ப உரிமையான பிறகு தனியுரிமையாக மாறி வரும் என்பதுதான் வரலாற்றுப்போக்கு. இது நீர் உரிமைக்கும் பொருந்தி வரும். இம்மாற்றம் ஓர் இனக்குழுவில் நடந்தேறும் போது கிடையாகவும், குடும்ப அளவில் நிகழும்போது நெடுக்காகவும் இயங்கும். அவ்வியக்கத்தால் ஒரு குடும்பத்தின் இளைய தலைமுறை மூத்த தலைமுறையினை கல்வெட்டு ஆவணத்தில் மதித்துப் பதித்தல் தவிர்க்கவியலாமல் போனது. எனவே, இளந்தலைமுறையினர் தம்பையருடன் தம்தம் தந்தையர் பெயரையும் இணைத்தே நிலவிலையாவணங்களில் குறிக்க வேண்டியுள்ளது. இதுவொரு ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் வெளிப்பாடு. இதன்படி கி.பி. 1012இல் புல்லூர் என்ற ஊரின் திருப்பாற்கடல்தாசர் என்பவரின் மகன், திருக்குகைப்பிரான் என்ற செல்வன் நம்பி தம் நிலத்தினையும் அதற்கான நீரினையும் ஒரு வணிகருக்கு விற்றுள்ளான்.⁴⁸ அந்நிலத்திற்கு நீர் தரும் வாங்க்காலிலுள்ள நீரின் மிகுதி குறைவிற்கேற்ப நீரினைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற உரிமையும் வழங்கினான்.

கி.பி. 1019இல் திருவரங்கத்து அகவாற்றுப்படுகையில் ஆறுடைந்து மணலிட்டுப் பயிர் செய்யாது கிடக்க அதனைத் திருத்துதற்கு அரசின் ஒலை அலுவலரான இரு வணிகர்கள்/வியாபாரிகள் பெருமுயற்சி எடுத்துள்ள செய்தி திருவரங்கத்தில் கல்வெட்டாகப் பதியப்பட்டுள்ளது.⁴⁹ அம்முயற்சியின் படி ஆற்றின் கரை கட்டப்பட்டது. வணிகத்திற்கும், அரசு அலுவலர்க்கும், கோவிலிற்கும் நீர்ப்பாசனத்திற்கும் இடையேயுள்ள வலைப்பின்னல் அமைப்பினை இக்கல்வெட்டு விளக்குவதாகக் கொள்ளலாம். கி.பி. 1042 இல் திருமழபாடி வைத்தியநாதர் என்ற கடவுளர்க்கு பெண்கடவுள் உருவம் செய்வித்து அதற்கான நிலத்தினையும் திருத்தியளித்தான் மதுராந்தக பிரம்மராயர் என்பவன்.⁵⁰ அந்நிலம், திருமழபாடியிலேயே உள்ள செம்பியன் மாதேவிப் பேரேரியினின்றும் நீர்தரும் இராஜராஜன் தூம்பின் வழியே நீர் பெறுவதாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவன் கொடுத்த காசு அய்யம்பதினைக் கொண்டு அவ்வைத்தியநாதர் கோயிலின் தேவகன்மிகள் மேற்சொன்ன ஏரியினைத் தோண்டி கரை கட்டியுள்ளனர். ஒரு கோயிலில் உள்ள கடவுளுக்காக காணி உடைய சாதநாயக கோயில் பெருந்தச்சன் என்பவன் கி.பி. 1078இல் அண்ணன் தம்பி உறவு கொண்ட மூன்று பிராமணரிடம் நிலம் வாங்கியுள்ளான்.⁵¹ அத்துடன் அந்நிலத்திற்கு நீர் பாயும் வாய்க்காலைத் தேவையானபோது தூர் வாரிக்கொள்ளும் உரிமையும் பெற்றான். முன்பொரு காலத்தில், சுத்தமல்லி நாட்டின் திருவெண்ணி என்ற ஊரின் நகரத்தார் அவ்வூரிலுள்ள கோயில் பண்டாரத்தில் வட்டிக்காகப் பணம் பெற்றுள்ளனர். அப்போது வட்டிக்காக நிலத்தினை கோயிலுக்குத் தந்துள்ளனர். ஆனால், கி.பி. 1079இல்⁵² அந்நிலத்தினை இறையிலியாக மாற்றித் தந்துள்ளனர். மேலும், அவ்வூரிலுள்ள தாதகுளத்தின் நீர் ஊர் முறைப்படி பெற்றுக்கொள்ளவும், நீர் குறைவான காலங்களில் குளத்தினின்று நீரினை இறைத்துக் கொள்ளவும் உரிமை தந்தனர். முறை வைத்து நீர் பாய்ச்சல் பற்றிய குறிப்புகள் இக்காலகட்டத்திலிருந்துதான் கிடைக்கின்றன. ஆனால், அவை வெவ்வேறு முறைகளில் பதியப்பட்டுள்ளன. நீர் உரிமையில் ஏற்பட்ட ஒரு மாற்றமாகவே இதனைக் கருதலாம். ஆட்சி மாற்றமும் (1070) அப்போதுதான் நிகழ்கிறது. இதனை, சோழராட்சியின் மூன்றாம் கால கட்டத்தின் தொடக்கம் என அறிஞர் கருதுவர். அரசு பரப்பினை ஒருங்கிணைத்து இருத்திக் கொள்ளும் காலகட்டம் என்பர்.⁵³

கி.பி. 1113இல் திருவாரூர் கூற்றத்துப் பிரமதாயமான புதுக்குடி ஊராரின் சபையார் அவ்வூரிலிருக்கும் பணிமகந் என்ற அரசு அலுவலருக்கு இருபத்திநான்கு கழஞ்சுக்கு நிலம் விற்றுள்ளார்.⁵⁴ இறையிலியாக்கப்பட்ட

அந்நிலத்திற்கு முறைப்படி நீர் பாயும் வாய்க்காலில் நீர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. பண்டுநீர் பாயும் வாய்க்கால் அதாவது முறைப்படி பழங்காலம் முதல் நீர் பாயும் வாய்க்கால் என்று கல்வெட்டில் குறிப்பு உள்ளது. நீர் வாரிக்கொள்ளவும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. தட்டுப்பாடான காலங்களில்தான் நீரினை வாரிக் கொள்வர். பண்டுநீர் பாயும் வாய்க்காலில் நீர் பாயப்பெறுவதாகவும் பண்டுநீர் வாரும்படியே நீர் வாரவும் எனும் கல்வெட்டுத் தொடர் இதனை விளக்கும்.⁵⁵ கி.பி. 1122இல் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டு பூலோக மாணிக்கத்து சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் சொந்நவாரறிவார் எனும் ஆதி சண்டேஸ்வரர்க்கு இறையிலியாக மடப்புறம் ஒன்றினைச் செய்து தந்தனர். இந்நிலத்திற்கு தலைமடையிலே நீர் பாயவும் கடைமடையிலே நீர் விழவும் பெறவும் உரிமை தரப்பட்டது. நீர் உரிமை வழங்கும்போதே தட்டுப்பாடான காலங்களில் நீர் பெறுவதற்கான முன்போசனையையும் கருத்திற் கொண்டே இடைக்கால மக்கள் இயங்கியுள்ளனர். எனவேதான், நிறைவான காலங்களில் தலைமடையில் நீர் பாயவும், தட்டுப்பாடான காலங்களில் கடைமடையில் நீர் விழவும் உரிமை தரப்பட்டுள்ளது. இதனை இன்னொரு வகையாகவும் பார்க்கலாம். வாய்க்காலின் தலைப்பகுதியிலும் நீர் பெறலாம்; வடிநிலப் பகுதியிலும் நீர் பெறலாம். அதேயாண்டு (கி.பி. 1122)⁵⁶ குலோத்துங்க சோழ வள நாட்டிலுள்ள வேளா நாட்டின் பிரமதாய ஊரான திருநெல்லூரின் சபையார் திருவாரூர் கூற்றத்தில் ஒரு கோயில் சண்டேஸ்வரருக்கு ஒரு குளத்தினை விற்றுள்ளனர். ஆனால், அக்குளத்தினின்றும் பாயும் நீரினை வாரிக் கொள்ளும் உரிமையினையும், அக்குளத்திற்கு பண்டாடு பழநடை பாயும் உரிமையினையும் சபையாரே தக்கவைத்துக் கொண்டனர். இங்கு பண்டாடு பழநடை என்ற சொல் பழைய முறைப்படி/முன்பிருந்த முறைப்படி என்ற பொருளில்தான் ஆளப்படுகின்றது. அடுத்தவாண்டு (கி.பி. 1123)⁵⁷ திருவெழுந்தூர் நாட்டு உத்தம சோழ சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார் பெருங்குறியாய் கூடி இராச சிகாமணி விழுப்பரையன் என்பவனுக்கு இறையிலியாக நிலம் விற்றுள்ளனர். உடன் கிணறும், பழமனாறு ஆற்றிலிருந்து பண்டாடு பாயும் நீர் உரிமையும் வழங்கப்பட்டது. கி.பி. 1132இல்⁵⁸ மூவேந்த வேளான் பட்டம் கொண்ட ஒருவன் திருப்பைஞ்ஞீலி கோயில் நிலந்தத்திற்கு குளமும், குளத்தால் நீர் பாயும் நிலமும் இறையிலியாகத் தந்துள்ளான்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பு ஒருவருடைய ஆட்சியிலிருந்து மற்றொருவருக்கு கை மாறும் போது, அங்குள்ள மக்களின் உணர்வு பூர்வமான நடைமுறைகளில் புதிய ஆட்சியாளர் கவனம் செலுத்துவர். ஏனெனில்,

மக்களற்ற நிலம் நாடாகாது. எனவே, சோழராட்சி நலியத்தொடங்கிய கால கட்டத்தில் பாண்டிய மன்னர்கள் சோழ நாட்டின் பிரதானமான கோயில்களுக்குத் தானமளித்துள்ளனர். அதன்படி, மாறவர்மன் பராக்கிரமன் (1143 – 1166) திருவரங்கத்தின் கோதண்டராம சதுர்வேதி மங்கலத்து பட்டர்களுக்குத் தம் பேரால் அகரம் ஒன்றினை உருவாக்கியுள்ளான்.⁵⁹ அப்பட்டர்களுக்கு மேலும், தொட்டியத்தில் ஆலங்குளமும், அலகறை என்ற ஊரில் காட்டுக்குளமும், ஸ்ரீ மகேஸ்வர நல்லூரில் கீழைக்குளமுமாக மூன்று குளங்களைத் தானம் வழங்கியுள்ளான். இம்மூன்று ஊர்களும் அவ்வூரிலுள்ள குளங்களும் சோழ அரசின் மையநிலத்தின் விளிம்புப்பகுதியில் உள்ளனவாம். திருவரங்கத்தைக்கூட ஓரளவிற்கு விளிம்புப் பகுதியில் உள்ள தலம் எனலாம். சோழராட்சிப் பரப்பிற்குட்பட்ட கோயில் தளத்தின் பட்டர்களுக்கு பாண்டிய மன்னன் நிலமும் குளமும் வழங்கியது எப்படி? மன்னர்களுக்கும் பட்டர்களுக்கும் நாடு முக்கியமன்று; கோயிலும் நிவேதனமும் மிக முக்கியமானவை. இடைக்காலத் தமிழக வரலாற்றில், குறிப்பாக சோழர் காலத்தில் பழங்குடியினர் வேளாண்மை போன்ற பிற தொழில்களுக்குத் திரும்பியுள்ளனர் என ஆய்வாளர்கள் கருத்து தெரிவித்துள்ளனர்.⁶⁰ அப்படி வேளாண் தொழிலைத் தொடும்போது நிலவி வரும் சமூக பொருளாதாரச் சூழலுக்கு ஏற்ப அவ்வின மக்களின் தலைவர்கள் தத்தம் அரசியல் நடைமுறையினை மாற்றிக் கொள்வர். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் கோயில் நிறுவனங்களோடு தொடர்பு கொண்டு அரசு கட்டமைப்பிற்குள் வந்துவிட முனைந்தனர். அதேபோன்று கி.பி. 1203இல்⁶¹ சோழ கேரள மண்டலத்தின் முடி வழங்கு சோழபுரம் என்ற வணிக ஊரின் கடவுளான திருவாநிலை ஆளுடையார்க்கு பூவாணி நாட்டிலுள்ள வேட்டுவார் இனத்தின் வேளாண்கரியன் ஆன மருதங்கவேளாண் என்பவன் அக்கோயிலின் பண்டாரத்தில் மூன்று கழஞ்சு பொன் ஒடுக்கினான். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட அம்மண்டலத்தின் தட்டையூரின் ஊரவர் அவ்வேளாணுக்கு தேவதானத்துத் திருநாமத்துக் காணியாக நீர் பாயும் நிலம் தந்து பாடி காவல் உரிமையும் வழங்கினர். அந்நிலத்திற் புந்நீர் விட்டுப் பாய்ச்சிக் கொள்ளவும், அதாவது தட்டுப்பாடான காலங்களிலும் நீர் பெறவும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளிலும் வேளாண்மைக்குத் திரும்பிய வேட்டுவ இனத்தினர் பாடி காவல் உரிமை பெற்றனர் என்பது வரலாறு.⁶²

கி.பி. 1209இல்⁶³ ஒலை அலுவலர் ஒருவருக்குத் திருநாமத்துக் காணியாக நிலம் விற்கப்பட்டது. அவ்வோலை அலுவலர் உடையான் பட்டம் கொண்டவர்.

வணிகருங் கூட. விற்றவர், கோயில் அலுவலர்களான ஆழ்வார்கள்களின், முதற்காரணத்தார், ஸ்ரீ சேனாதிபதி, அரச இயக்கத்தோடு நெருக்கமாக இருந்து கொண்டுள்ள ஒரு ஒலை அதிகாரி வணிகராகவும் செயல்பட்டு, கோயில் நிர்வாகிகளின் ஒப்புதலோடு நிலம் பெற்று, வேளாண் தொழிலிலும் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளார். தம் செல்வாக்கினால் ஒரு தனியார் மூன்று வெவ்வேறு தளங்களில் இயங்குவதை நாம் காண்கிறோம். மற்றொரு ஒலை அதிகாரி 1211இல்⁶⁴ திருவரங்கத்தின் கோயில் அலுவலர்களை நீர் நிலைகளைத் திருத்திப் பயிரிட வேண்டும் எனக்கேட்டுக் கொண்டனர். அதன்படி அக்கோயில் அலுவலர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், தாதா நம்பிமார்களும் தாம் பயிர்செய்து வரும் புன்செய் நிலமான ஆற்றுப்படுகையிலும், ஓடை, குட்டம் போன்ற நீர்நிலைகளையும் திருத்திப் பயிர் செய்தனர். அடுத்த மூன்றாண்டுகளில் அதாவது கி.பி. 1214இல்⁶⁵ தென்னவன் பிரம்மராயன் என்ற ஒலையதிகாரியும், மதுராந்தகன் விழுப்பரையன் என்பாரும் ஓர்ந்து, தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் கோயில் நிர்வாகிகளிடம் குடியமர்த்துதல் தொடர்பான ஒரு வேண்டதல் விடுத்தனர். கோயில் அலுவலர்கள் அதற்கு வீடு தந்தனுப்பினர். அதன்படி, தோப்புக்குடிகளாக ஐம்பது ஆட்களை முதலாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு நூறு மா நிலம் கொடுக்கவும், அதாவது ஓராளுக்கு அரை மா நிலம் கொடுக்கவும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அந்நிலத்திற்கு அவ்வூரின் ஊர் ஏரியாலும் முதலை பாடி ஏரியாலும் நீர் பாய்ச்சல் வழங்கப்பட்டது.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று அதிகாரிகளும் கோயில் அதிகாரிகளுடன் கூடி நீர் உரிமையினை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளதைப் பார்த்தோம். அவர்கள் கோனோடும் கோயிலோடும் ஒத்துப்போன அலுவலர்கள்.

முன்பே சொன்னபடி, ஓர் அரச வீழ்ந்து மற்றொரு அரச தலையெடுக்கும் தருவாயில் தம் இயக்கச் செயல்பாட்டைக் கோயில் வழியே காட்டுவது வழக்கம். இதற்கு ஒப்ப, இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கி.பி. 1245இல் சோழராட்சி வீழ்ச்சி முகம் காட்டத்தொடங்கிய காலகட்டத்தில் திருவரங்கத்தில் ஒரு கல்வெட்டினைப் பொறித்துள்ளான்.⁶⁶ அதன்படி, மலைமண்டலத்து குதிரைச்செட்டி ஒருவன் தனியார் ஒருவரிடம் கோயில்நிலைச் சொத்தான நிலத்தை வாங்கியுள்ளான். அச்சொத்தில் பனங்குளமும், பனக்குளமான நானாதேசி நல்லூரிலுள்ள நீர் நிலமும், கருஞ்செய், புன்செய்யும், நந்தமும், தோட்டமும், குளமும், குளப்பரிச்சும் அடங்கும்.

அரச குடும்பம் தாழும்போது வட்டாரத் தலைவர்கள் சற்றே தலையெடுப்பார்கள். இது உலக இயல்பு. இதேபோன்றுதான் தில்லையம்மன் கோயிலில் கோப்பெருஞ்சிங்கன் கி.பி. 1246இல் ஒரு கல்வெட்டு பொறித்துள்ளான். இதன்படி, *கவுசிய கோத்திரத்தின்* சில பிராமண குடும்பத்தினர் அதே கோத்திரமுடைய சிவன் சிற்றம்பலமுடையான் என்பானுக்கு நிலம் விற்றுத் தந்துள்ளார்.⁶⁷ அத்தோடு ஒரு குளத்தில் பாதியளவு நீர் உரிமையும், பிற நீர் நிலைகளில் சால் வைத்து நீர் இறைத்துக் கொள்ளும் உரிமையும் தரப்பட்டது. அரசர்கள் மாறினாலும், வட்டாரத் தலைவர்கள் வந்து போனாலும் நீர் உரிமை மீதான பரிவர்த்தனை தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருந்து வந்துள்ளதாக அறியலாம். அதேயாண்டு அதே குழுவினர் மீண்டும் அதே நபருக்கு நிலம் விற்றுள்ளனர்.⁶⁸ அதன்படி, நிலம் பெற்றவர் குளத்தினில் *கீழ் நீரும், மேல் நீரும்* அதாவது குளத்தினில் நீர்மட்டம் உயர்வாக உள்ள போதும், தாழ்வாக உள்ள காலங்களிலும் நீர் இறைத்துக் கொள்ளும் உரிமை பெற்றுள்ளார். மேலும், நீர் இறைக்கும் *ஏற்றக்கால்கள்* நாட்டிக் கொள்ளும் உரிமையும் தரப்பட்டது. இந்நிலத்திற்கு *பழம்படி பாயும் நீர் பாயவும் வாரும் நீர் வாரவும்* இறைக்கும் நீர் இறைக்கவும் பெறுவதாகவும் எனும் கல்வெட்டுத்தொடர் பல தன்மை சார்ந்த நீர் உரிமையினைக் குறிக்கும். அதேயாண்டு கி.பி. 1246இல்⁶⁹ விருதராஜ பபங்கரவள நாட்டுத் தனியூரான ஸ்ரீ வீர நாராயண சதூர்வேதி மங்கலத்து விக்கிரமசோழ பிரமாதராயன் ஒரு பெருமாள் கோயிலின் அலுவலர்களுக்கு நிலம் விற்றுள்ளான். முன்பிருந்த *வழக்கப்படியே நீர் பாயும்படியே பாயவும் வாரும்படியே வாரவும் கடவதாகவும்* என நீர் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் நீர் இறைக்கும்படி இறைக்கவும் உரிமை வழங்கப்பட்டது.

சோழராட்சியின் தொடக்க காலங்களில் நீர் உரிமையினை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம் வட்டாரத் தலைவர்களின் இயக்கத்தில் இருந்து வந்ததை இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்திற் பார்த்தோம். சோழராட்சி வலுப்பெற்று நின்ற காலத்தில் அவ்வதிகாரம் அரசர்களின் கைகளுக்கு குறைந்தபட்சம் அரசின் மையப்பகுதியிலாவது, மாறி வந்ததை கரந்தைச் செப்பேடுகள், இலெய்டன் செப்பேடுகள், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள் போன்றவற்றால் அறியலாம். இக்கருத்தினைப் பின்னர் பார்ப்போம். சோழராட்சியின் சரிவுக்காலத்தில் அவ்வதிகாரம் மீண்டும் வட்டாரத் தலைவர்களுக்கு மாறி வந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் சோழராட்சியின் இறுதிக் கட்டத்தில் நிலப் பரிவர்த்தனையுடன் கூடிய நீர் உரிமை மாற்றம் பிராமணர்களுக்குள்ளேயே நிகழ்ந்துள்ளதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

இப்பரிவர்த்தனை, பிராமணர்களின் தனியூரில் நிகழ்ந்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. அதுவும் தனியாருக்கும் தனியாருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த ஒன்று.

கூத்தாடும் கலைஞரும் நீர் உரிமையில் சிறப்பான இடத்தினைப் பெற்றுள்ளதாகத் தெரிகிறது.⁷⁰ கி.பி. 1254இல் விருதராஜ பாயங்கரவள நாட்டின் தனியூரான பெரும்பற்றப்புவியுரின் (சிதம்பரத்தின் பிறிதொரு பெயர்) ஆலச்சன் பொன்னம்பலக் கூத்தன் நிருத்தராஜன் என்ற ஆடற் கலைஞர் அவ்வூரின் கோயிலதிகாரி சண்டேஸ்வரரின் ஒப்புதலோடு அக்கோயிலின் பிற அலுவலர்களான ஸ்ரீ மாகேஸ்வரர், கண்காணி செய்வார், ஸ்ரீ கார்யம் செய்வார், தேவகன்மி, கோயிற்கணக்கு போன்றோருக்கு நிலம் விற்றுள்ளார். அந்நிலத்திற்கு மூன்று முறைகளில் நீர் பெறும் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. பாயும் நீர் பாயவும் வாரும் நீர் வாரவும் இறைக்கும் நீர் இறைக்கப் பெறுவதாகவும் என்ற கல்வெட்டுப் பாடம் இதனை உறுதிப்படுத்தும். மேலும், நீர் இறைப்பதற்கான ஏத்தமரக்கால்களை முன்னும் பின்னும் ஊன்றிக் கொள்ளவும், ஏத்த நிலை, சிக்குழி ஒன்றினை உருவாக்கிக் கொள்ளவும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. நில உரிமை, மூன்று வெவ்வேறு வழிகளில் பெறும் நீர் உரிமையினையும் தொழில்நுட்ப அமைப்பான ஏத்தம் ஒன்றினை உருவாக்கிக் கொள்ளும் உரிமையினையும் ஈட்டித் தந்துள்ளது. இவ்வரிமைகளையெல்லாம் நில விற்பனையோடு ஆடல் கலையில் வல்ல நிருத்தராஜன் விறறுத்தந்த செய்தி சிதம்பரம் வட்டம் சிங்காரத் தோப்பிலுள்ள கோயிலில் கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆடல் வல்லானின் தில்லை வட்டாரத்தில் நிருத்தராஜன் சிறப்புற்று வாழ்ந்ததில் விபப்பில்லை.

சோழ நாட்டினை மீட்ட வீரபாண்டியன் தன் நிலைப்பாட்டினை உறுதி செய்யும் பொருட்டு மயிலாடுதுறை தாலுக்காவின் திருக்கடையூர்க் கோயிலில் கி.பி. 1266இல்⁷¹ ஒரு கல்வெட்டினைப் பொறித்துள்ளான். அதன்படி, அக்கோயிலின் கோயில் அலுவலர்களுக்கு அங்குள்ள தாமரைக்குளத்தின் நீருரிமையினை வழங்கியுள்ளான்.

நீருரிமையும் அரசும்

அரசு கட்டமைப்பிற்கும் நீர்ப்பாசனத்திற்கும் நெருக்கமான தொடர்பு இருப்பது பற்றிய ஆய்வு பல்லாண்டுகளாக நடந்து வருகிறது. கீழைத்தேய வல்லாட்சி பற்றிய விவாதங்களில் கார்ல் மார்க்ஸும், பிரடெரிக் ஏங்கல்ஸும்

(1818 – 1883; 1820 – 1895) கடிதங்கள் மூலம் நீர்ப்பாசனத்திற்கும் அரசிற்கும் இடையேயான உறவு பற்றிய குறிப்புகளை முன்வைத்துள்ளனர். இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை பழமை வாய்ந்த நீர்ப்பாசனம் போன்ற பொதுத்துறைப் பணிகளை பிரித்தானிய அரசு கண்டுகொள்ளாமல் போனதால் இந்தியாவில் வேளாண்துறை நலிவுற்றதென கார்ல்மார்க்ஸ் 1853 ஆம் ஆண்டிலேயே தம் கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.⁷² பெரும்பாலான ஆசிய நாடுகளில் நீர்ப்பாசனத்துறைக்கும் அரசிற்குமான உறவைப் பற்றிப் பேசும் கார்ல் எ. விட்வாகலின் கருத்து ஓரளவிற்குத்தான் இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை ஒத்துப்போகும்.⁷³ அவர் முன்மொழிந்த கீழை நாடுகளில் நீருரிமை அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது என்ற கருத்து பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. அவருடைய கருத்துகளை கல்வெட்டு ஆதாரங்களுடன் பொருத்திப் பார்த்து சிறிலங்காவின் நீர்ப்பாசனத் தொழில்நுட்பம் பற்றி ஆய்வு செய்த பேரா. ஆர். எ. எல். எச். குணவர்த்தன, அத்தொழில்நுட்பத்தில் அரசின் பங்கு பெரிதில்லை என்றும், நீருரிமை பெரும்பாலும் வட்டாரத் தலைவர்கள்/ குலத் தலைவர்கள் கைகளிலேயே இருந்தனவென்றும் சொல்கிறார்.⁷⁴ இப்பின்புலத்தில் சோழ நாட்டில் நடந்ததா? ஆம் நடந்தது. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான பட்டினப்பாலை பாடலின் பாட்டுடைத் தலைவன் கரிகாலன் குளத்தினை வெட்டி வளத்தினைப் பெருக்கியதாகச் செய்தி உள்ளது. காடு கொன்று நாடாக்கி குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி என்ற பாடல் வரிகள் இதனை விளக்கும்.⁷⁵ தமிழ் அரசர்களின் இப்பணியினை நாலடியார் என்ற ஒழுக்க நெறி நூலும் வலியுறுத்துகிறது. இந்நூல் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை வட்டாரங்களுக்கு இடைப்பகுதியில் இருந்து வந்த முத்தரையர் என்ற இனத்தின் தலைவரான சுவறன் மாறன் (705 – 745) என்ற வட்டாரத் தலைவரின் காலத்தில் இயற்றப்பட்டது.⁷⁶ முத்தரையர்களின் பூமியான இப்பகுதியில்தான் திருவெறும்பூர், திருவெள்ளறை, திருவானைக்கா, திருவரங்கம், திருமெய்யம் போன்ற ஊர்கள் அதே பெயர்களுடன் இன்றும் மாறாமல் உள்ளன. இன்றைக்கும் இவ்வட்டாரத்தில் முத்தரையர் இன மக்கள் கணிசமாக வாழ்கின்றனர். இவர்களிடமிருந்து காவிரியைச் சோழர்கள் மீட்டதாகச் சொல்லப்படுவதுண்டு.⁷⁷ சோழர் கல்வெட்டுகளைப் புள்ளியியல் முறையில் ஆய்வு செய்த பேராசிரியர் நொபொரு கரவிமா நீருரிமைக்கும் அரசிற்கும் இடையேயான உள்ளுறவைப் பற்றிப் பேசவில்லையென்றாலும், நாட்டார் வாய்க்கால்களின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.⁷⁸ பல ஊர்களிடையே புகுந்து பாயும் ஊடறுத்துப்போன வாய்க்கால்களைப் பற்றிப் பேசும்போதும், நாட்டார் வாய்க்கால்களைப் பற்றிப் பேசும்போதும் அரசிற்குச் சார்பாக இவர்

பேசுவதாகத் தெரியவில்லை. சோழர் உற்பத்தி முறை பற்றி ஜேம்ஸ் ஹெய்ட்ஸ்மேனும் தம் ஆய்வில் நீருரிமையில் அரசர்களின் நேரிடையான தலையீட்டைக் காணவில்லை.⁷⁹ சோழர்கால வாய்க்கால்கள் பெயர்களின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட தம் ஆய்வில் இக்கட்டுரையாளர் அரசர்களின் ஆதிக்கம் நீர் நிலைகளில் நேரிடையாக இல்லை எனச் சொல்ல முயன்றுள்ளார்.⁸⁰ ஆனால் இலெய்டன் செப்பேடுகள்,⁸¹ தஞ்சாவூர் கோயில் கல்வெட்டுகளின் செய்திகளின் பின்னணியில் பார்க்கும்போது அரசர்கள் நீர்ப்பாசனம், நீருரிமை போன்ற துறைகளில் நேரிடையாகத் தலையிட்டிருப்பார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

முதல் இராசேந்திரனின் கரந்தைச் செப்பேட்டின்படி, அரசன் பெரும்பற்றப்புலியூர் (சிதம்பரம்) என்ற ஊரிலுள்ள விட்ட வீட்டில் (அரசன் தங்கும் விருந்தினர் மாளிகை எனக் கொள்ளலாம்) அதாவது விட்டம் வைத்துக் கட்டிய வீட்டில் இருந்து கொண்டு ஓர் ஆணையிடுகிறான். இவ்வூர், கொள்ளிடம் ஆற்றுக்கும் வெள்ளாற்றுக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளது. அங்கிருந்து கொண்டு வீர சோழவளநாட்டு வெண்ணிற்கூற்றத்து நாட்டார்களுக்கும், பிரமதேய கிழவர்களுக்கும், அந்நாடுகளிலுள்ள பள்ளிச்சந்தம், கணிமுற்றுட்டு, தேவதானம், அர்ச்சனாபோகம் போன்றவற்றை மேலாண்மை செய்யும் ஊரவர்களுக்கும் நகரத்தாருக்கும் அவ்வாணை இடப்படுகிறது. அவ்வூர்களும், நகரங்களும், நாடுகளும் இன்றைய தஞ்சாவூர், கும்பகோணம், மன்னார்குடி, பாபநாசம் வட்டங்களில் அமைந்துள்ள காவிரியின் வடநிலப்பகுதி; பெரும்பற்றப்புலியூர் அமைந்துள்ள இடமோ கடலோர சதுப்பு நிலத்தின் அலையாத்தி காட்டு நிலப்பிரதேசத்தின் அருகே என்று கொள்ளலாம். குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடும் ஆறுகளுக்கும் வாய்க்கால்களுக்குமிடையே அரசனின் நடமாட்டம் ஏன் இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அங்கு திருபுவனமாதேவிப் பேரேரியின் அரையர்களுக்கு வெட்டப்பேறு நிலம் வழங்கப்பட்டது. அதன்படி, அவர்கள் அந்நிலத்தினின்று குடிநீக்கம் செய்யப்பட்டனர். அதாவது, அவர்கள் வெட்டப்பேறு நிலத்தினை ஆட்சி செய்யும் உரிமையினின்றும் நீக்கப்பட்டார்கள்; காராண்மை யீயாட்சி உரிமைகள் மட்டும் வழங்கப்பட்டன. ஏரி அரையர்கள், தலைவாயர்களோடும், தலைவாய் மாற்றத்தினை நிலவுடைமை, நீர் உரிமையின் மேல் அரசன் செலுத்திய மாற்றமாகக் கொள்ளலாம். சோழர் கால நீர்ப்பாசன வரலாற்றில் அரையர்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது. அண்மைக்கால ஆய்வுகளில் வறண்ட பகுதியில் அரையர்கள் எவ்வாறு மெல்ல மெல்ல நீர் நிலைகளைப் பாதுகாக்கும் உரிமையைப் பெற்றனர் என விளக்கப்பட்டுள்ளது.⁸²

வறண்ட பகுதியான புதுக்கோட்டை அரையர்கள் போர்க்குலத்தவராவர். இவ்வட்டாரத்தில் நீர் நிலைகள் மீதான பாடிகாவல் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள்தான் பின்னாட்களில் தொண்டைமான் கள்ளராக எழுந்தனர். நீர் நிலைகளைப் பாதுகாப்பதில் படைத்துறைப்பண்பு மிக முக்கியமானது. அதேபோன்றுதான், சோழ நாட்டிலும் இப்படைத்துறைப்பண்பு கொண்டவர்கள் அரையர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். தலைவாயருக்கும், தலைவாய்ச் சான்றோருக்கும் கூட அப்பண்பு மிகத் தேவையானது.

கரந்தைச் செப்பேட்டில் சுமார் முப்பத்தைந்து ஊர்களுக்குப் பாயும் வாய்க்கால்கள் அந்தந்த ஊரின் பெயரோடு சேர்த்து *ஊர் வாய்க்கால்கள்* எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எட்டு *உட்சிறுவாய்க்கால்கள்* குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசன் சிலருக்கு நிலத்தினையும் நீரினையும் தானமளித்தபோது இடையிடையே இவ்வாய்க்கால்களின் பெயர்களும் சுட்டப்படுவது அந்நீராதாரங்களின்மேல் அவனுக்குள்ள அக்கறையினைக் காட்டுவதாயுள்ளது. அரசன் பிறிதொரு தனியாருக்கு நிலம் இறையிலி செய்து கொடுத்த போது அவருக்கு *நீர்க்கீய்த்தவாறு* வாய்க்காலில் நீரின் பங்கும் அவ்வாய்க்கால்களை *குத்திப்பாய்ச்சவும், வாரவும்* என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது, வாய்க்காலை ஆழப்படுத்தி நீர் பாய்ச்சிக் கொள்ளும் உரிமையும் தரப்பட்டுள்ளது. நிலக்கொடையின்போது நீர் உரிமையினை, பல வழிகளிலும் பெற்றுக்கொள்ள இவ்வாணை வழிவகை செய்கிறது.

1. வாய்க்கால் கீழ்நடை பாயவும் வாரவும்— அதாவது வாய்க்காலில் நீரின் அளவு குறையும் போதும் நீரினைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நீர், வாய்க்காலில் கீழாக செல்லும்போது வாரிக்கொள்ளலாம்.
2. அந்நீர் அடைத்துப் பாய்ச்சிக் கொள்ளலாம்— அதாவது தட்டுப்பாடான காலங்களில் பயிருக்குத் தேவையான நீரினைச் சேகரித்துப் பாய்ச்சிக் கொள்ளலாம்.
3. பிறரிடமிருந்து வாய்க்காலினைப் பாதுகாத்தல்— அந்நியர் குறங்கறுக்கக் கூடாது. அதாவது வாய்க்காலின் குறுக்கே அந்நியர் சிறு வாய்க்கால் வெட்டி நீரினைத் திருடக்கூடாது. கூடை வைத்து நீரினை இறைக்கவும் கூடாது.

அரசிடமிருந்து இத்தனை சலுகைகளையும் நிலக்கொடை பெற்றவர்கள் நீருரிமையாகப் பெற்றுள்ளனர். கரந்தைச் செப்பேட்டில் சுட்டப்பட்டுள்ள

மேற்சொன்ன சலுகைகள் அனைத்தும் முன்பே இராஜராஜனின் இலெய்டன் செப்பேட்டிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, இவ்விரு பெருவேந்தர்களும் நீரின் மீதும், நீருரிமை மீதும் காட்டிய அக்கறையாக மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளைக் கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் அரசிற்கும் நீருரிமைக்கும் இடையேயான உறவினைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

பாசனத் தொழில்நுட்பம்

நீர்ப்பாசனத் தொழில் நுட்பம், பள்ளமும் மேடுமான நிலப்பகுதிகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது எளிதல்ல. வீணாகும் நீரினை குளம், ஏரி போன்ற நீர் நிலைகளில் தேக்கி வைத்து வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்துவது மழைக் காலங்களில் ஆபத்தானது. எனவே, நிலப் பரப்பியலின் கூறுகளை ஏற்றதாகப் பயன்படுத்தி நீரினை வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். காவிரிச் சமவெளி போன்ற நிலப் பகுதிகளில் நீரினைப் பயன்படுத்துதல் ஒரு வகையில் எளிது என்றாலும் பிறிதொரு வகையில் சிக்கலானது. சோழ நாடான காவிரிச் சமவெளி பொறுத்து மேற்கினின்று சீராக ஓடிவரும் காவிரியும், அதன் கிளையாறுகளும், வாய்க்கால்களும் பரந்த வயல்களுக்கு நீர் பாய்ச்சினாலும் கடல் நோக்கி ஓடும் நீரினை வேளாண்மைக்காக நிறுத்தி வைத்து வாய்க்கால் வழியே நீரினை நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சுதற்கு ஒரு நுட்பமுறை தேவைப்படுகிறது. ஆய்விற்குண்டான பகுதியில் வாய்க்கால் முறை தொழில்நுட்பம் பின்பற்றப்படுகிறது. காவிரியாற்றினின்றும் பிரிந்து வரும் கிளையாறுகள், அவற்றினின்றும் பிரிந்துவரும் பெருவாய்க்கால்கள், அவற்றிலிருந்து வரும் வாய்க்கால்கள், அவற்றிலிருந்தும் பிரியும் உட்சிறு வாய்க்கால்கள், இவற்றினின்றும் பிரியும் கண்ணாறுகள் என்று நீரின் ஓட்டம் பல நிலைகளைத் தாண்டி விளைநிலத்தினை அடைய வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு ஆற்றுவீர்ப் பல நிலைகளைத் தாண்டி வருவதால் நீரின் வேகம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு நீரோட்டம் சீராகிவிடுகிறது. நீர் பல நிலைகளைத் தாண்டி வரும் போக்கினை, பின்வருமாறு அறிந்து கொள்ளலாம்.

காவிரியாறு - கிளையாறு - பெருவாய்க்கால் - வாய்க்கால் - உட்சிறு வாய்க்கால் - கண்ணாறு - நிலம்.

கடை நிலையில் ஆகச்சிறிய மெல்லிய வாய்க்காலாக கண்ணாறு என்பதனைக் கொள்ளலாம். புவியீர்ப்பினால் சரிவான நிலத்தினைப் பற்றிக் கொண்டு இயல்பாகவே ஓடிவரும் நீரினைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக

வெட்டப்பட்ட வாய்க்கால்கள் வழியே திருப்பி அதன் வேகத்தினைக் கட்டுப்படுத்தல் பாசன நுட்பத்தில் முதன்மையான ஒன்று.

சோழ நாட்டில் வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனம் பின்பற்றப்பட்டு வந்திருந்தாலும் தொடர்ந்து குளத்து முறை நீர்ப்பாசனமும் இருந்து வந்துள்ளதை, கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன. வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனத் தொழில் நுட்பத்தினை *பாய்ச்சல்*, *பாய்ச்சதல்* எனும் சொற்கள் விளக்க; கிணற்று முறை, குளத்து முறை நீர்ப்பாசனத்தினை *இறைத்தல்* எனும் சொல் விளக்குகின்றது.

கிணற்று முறைப் பாசனம்

பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கிணறு, தூரவு என்றும் கல்வெட்டில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவற்றிலிருந்து ஏற்றம் வைத்து நீரினை இறைத்துப் பாசனம் செய்துள்ளனர். கிணற்றில் ஏற்றம் இறைக்க, முன்பு இறைத்து வருகிற தூரவில் என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள் இதனை விளக்குகின்றன.⁸³

குளத்து முறைப் பாசனம்

சோழ நாட்டிலுள்ள பாசனக் குளங்கள் வாய்க்கால்களால் நிரப்பப் பட்டுள்ளன. இக்குளங்களிலிருந்து ஏத்தங்கள் மூலம் நீர் இறைக்கப்பட்டு பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குளத்திலே நீர் இறைக்கவும், ஏத்தம் இறைத்த குளம், குளத்தில் ஒரு நீர்க்கோவைக்கு இறைக்க⁸⁴ என்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள் ஏத்த முறை நீர்ப்பாசனத்தை விளக்குகின்றன (இவ்விரு பத்திகளுக்கு சி. என். சுப்ரமணியத்தின் ஆய்வு பெரிதும் பயன்பட்டது).

வாய்க்கால் முறைப் பாசனம்

வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனம் ஓர் எளிதான வலைப்பின்னல் அமைப்புப் போன்று தோன்றினாலும் சரிவான நிலப்பரப்பின்மேல் ஓடும் நீரின் வேகத்தினை மெள்ள மெள்ள குறைத்துக் கடைசியில் விளை நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சதல் எளிமையான ஒரு நுட்பமன்று.

ஆற்றிலிருந்து நேரிடையாகப் பிரியும் வாய்க்கால் தலைவாய்க்கால் என்றும் அவ்வாய்க்கால் தொடங்குமிடம் வாய்த்தலை, வாய்க்கால்தலை

என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்க்காலில் இருந்து பிரியும் வாய்க்கால் உவன்றி வாய்க்கால் எனப்பட்டுள்ளது. ஆற்றிலிருந்து பிரியும் வாய்க்காலின் தலை, வாய்த்தலை என்பதுபோல் வாய்க்காலிலிருந்து பிரியும் தலை, உவன்றி எனப்பட்டுள்ளது.⁸⁵

வாய்க்கால்கள் ஆற்றுக்கு நீர் தருவன என்பதை கடம்பாற்று வாய்க்கால், பழவாற்றுக்கே விழுந்த வாய்க்கால், கடம்பாற்றுக்கே பாஞ்ச வாய்க்கால் போன்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள் விளக்கும். வாய்க்கால்கள் ஏரி, குளங்களுக்கு நீர் தருவன என்பதை, கரையேரிக்கு நீர் பாயும் ஆற்றுக்கால், நல்லூர் ஏரிக்கு நீர் பாய்கிற வாய்க்கால், சிறுவாய் ஏரிக்கு பாய்கிற வாய்க்கால் போன்ற தொடர்கள் விளக்கும் கண்ணாற்றினின்றும் சிறுசிறு வாய்க்கால்கள் பிரிந்து சென்றுள்ளதை கண்ணாற்று விலக்கு வாய்க்கால் என்ற தொடரால் அறியலாம்.⁸⁶

வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனத்தில் முதன்மையான சிக்கல், நீரின் வேகத்தினை, தேவைக்கேற்ப கட்டுப்படுத்துவதாகும். இச்சிக்கலைத் தீர்க்க ஒரு குறிப்பிட்ட வாய்க்காலின் அதிவேக நீரினைக் கட்டுப்படுத்த இடைவாய்க்கால்களும், உட்சிறு வாய்க்கால்களும் ஏதுவாக உள்ளன. இவ்வகை வாய்க்கால்கள் காவிரி நீர் அதிகமாகப் பாயும் சோழ அரசின் மையப் பகுதியிலேயே அதிகமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

வதீ - வாய்க்கால் - கண்ணாறு - சதிரம்

பெருவாய்க்கால் முதல், சிறு வாய்க்கால் தொடர்ந்து, கண்ணாறு வரையிலான வாய்க்கால் முறையமைப்பு வரி வகுப்பிற்கான ஒரு திட்டமே என்று சொல்லப்பட்டாலும் இவ்வமைப்பின் உண்மையான நடைமுறை இயக்கத்தினை நேரில் கண்டறிய வேண்டுமென்றும் அறிவுறுத்தப் பட்டுள்ளது.⁸⁷ இவ்வமைப்புப் பற்றிய கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் சோழ நாட்டிலிருந்து கிடைத்தாலும் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்தும் கூட இது போன்ற குறிப்புகள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வமைப்பின் இயக்கத்தினை நேரில் புரிந்து கொள்ள முடியாமலும், வேளாண் மக்களால் விளக்க முடியாமலும் உள்ள போதிலும் வேளாண் பொறியியலாளர்கள் களப்பணியில் இவற்றைக் கண்டுணர்ந்து தெளிவாக்க வேண்டும்.

குரம்பு - குலை

ஆற்றினின்றும் நீரினைத் தற்காலிகமாகத் திருப்பிவிடுதலுக்கு சோழ நாட்டு மக்கள் குரம்பு என்ற அமைப்பினை ஆற்றின் குறுக்கே இட்டு வைக்கின்றனர். குலையும், குரம்பும்⁸⁸ என்ற கல்வெட்டுத் தொடர் மூலம் இவையிரண்டும் ஒரே பயன்பாட்டிற்காக உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பு என்பதை அறிய முடிகிறது. உடைந்து போன குரம்பு, குலை போன்றவற்றை மீட்டு கட்டமைக்க வேண்டி வேளாண் சமூகம் முயற்சி எடுத்ததனை கல்வெட்டுச் சான்றுகள் சுட்டுகின்றன. இவ்வமைப்பினைப் பற்றிய குறிப்புகள் நீர் மிகுந்து பாயும் சோழ நாட்டின் மையப் பகுதியில் கிடைக்கின்றன. சிலவிடங்களில் ஆற்றங்கரை உடைப்பினைச் சரிசெய்து அணை இட்டு வைத்துள்ளனர். ஆற்று அணை என்ற கல்வெட்டுத் தொடர் இதனை விளக்கும்.⁸⁹

ஆற்றங்கரை, ஆற்றுக்குலை, ஆற்றுக்கால் அமஞ்சி, ஆற்றுக்கால் வெட்டி என்ற பணிவரிகள் ஆண்டுதோறும் காவிரியாறு பழுது பார்க்கப்பட்டு பாசனத்திற்கான நீரினைக் கொண்டு வருதற்கு ஏற்ற நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதனை விளக்குகின்றன.⁹⁰ இக்குறிப்புகள் காவிரி பாயும் சோழ மண்டலப் பகுதியில் மட்டுமே கிடைக்கின்றன.

குமிழி - மடைகள்

வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனம் மலிந்து விளங்கும் சோழ நாட்டில், வறண்ட பகுதிகளில் இருந்துவருவது போன்ற பாசன வசதிகளைக் காண்பதரிது. வறண்ட பகுதிகளில் குளம், ஏரிகளில் தேக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள நீரினைக் கவனமாகவும், சீராகவும் வெளியேற்றிட குமிழி, மடை என்ற அமைப்புகள் உள்ளன. இவ்வமைப்பினைப் பற்றிய கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் வறண்ட பகுதிகளிலிருந்தே தொடக்கத்தில் கிடைக்கின்றன. இவற்றின் அமைப்பு முறைகள் பற்றியும், இயக்கம் பற்றியும் தனியே ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. சோழ நாட்டில் குமிழி, மடை பற்றிய கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் விளிம்பு நிலைப் பகுதிகளிலேயே இதுவரை கிடைத்துள்ளன.⁹¹ அவற்றுள் அரியலூர், திருக்கோயிலூர், திருவெறும்பூர், புதுக்கோட்டை போன்ற பகுதிகளிலிருந்து கிடைக்கும் சான்றுகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியன.

காவிரி பாயும் சோழ நாட்டில் வாய்க்கால்களின் குறுக்கே குமிழிகளும், மடைகளும் இருந்தனவாக கல்வெட்டுக் குறிப்புகள் உள்ளன. தொழில்நுட்ப ரீதியில் இவ்வமைப்புகள் காவிரிச் சமவெளியில் எளிமையாக இருந்தாலே

போதுமானது. இவ்வட்டாரத்தில் வாய்க்கால்களில் ஒடும் நீரினைத் திருப்பிவிடும் Regulator போன்ற அமைப்புகளே தேவை. தேக்கி வைக்கப்பட்ட நீரினை வெளியேற்ற உதவும் Sluice போன்ற அமைப்புகள் அன்று. தற்போது, பழமையான அமைப்புகளைக் காண்பதரிது. ஒரு 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகக் கட்டப்பட்ட அமைப்புகளைக்கூடக் காண இயலவில்லை.

நிலவுரிமையும், நீர் உரிமையும் பற்றிப் பேசும் கல்வெட்டுக்களிலேயே இவ்வமைப்புகள் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. பரிமாற்றம் செய்யப்பட்ட நிலங்களுக்கு நீர் வழங்கியதைச் சட்டகையில் தூய்பிணின்றும், மடையிணின்றும், குமிழிபிணின்றும் போந்த வாய்க்கால் என்று கட்டப்படுகிறது. நீர் பாய்ச்சுதலைக் கட்டுப்படுத்தும் ஓர் அமைப்பாக இருப்பினும் நீரின் மீதான அதிகாரத்தினை இயக்கும் தொழில்நுட்பமாகவும் இதனைக் கருதலாம். இவ்வமைப்புகளைச் சிலவிடங்களில் தனிபார் கட்டியுள்ளனர்; சீர் செய்துள்ளனர்.⁹²

சோழ நாட்டில் குமிழி, மடைகள் என்பவற்றைத் தொழில்நுட்பப் பின்னணியில் ஆராய வேண்டும். முன்பே சொன்னபடி சோழ நாட்டின் விளிம்பு நிலப்பகுதிகளிலுள்ள மடைகள் ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் பேராசிரியர். ஆர். ஏ. எல். எச். குணவர்த்தன கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் பொன்னேரியிலிருந்த மடையினை ஆய்வு செய்தார். அதனடிப்படையில் தென்கிழக்காசியா என்ற பின்புலத்தில் இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் தொழில்நுட்ப அடிப்படையில் குமிழி, மடைகளை அமைப்பதில் பரிமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறார். சோழராட்சிக்கு சில காலம் உட்பட்ட வறண்ட பகுதியான புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தில் சில குமிழி, மடைகளை நான் கள ஆய்வில் தோண்டிப் பார்த்தேன். அவற்றுள் பெரும்பாலானவை 1200க்குப் பிந்தியன. கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்ட குமிழி, மடைகளை கரு. இராசேந்திரன் வெளிக்கொணர, கோயில் கல்வெட்டுகளில் கட்டப்பட்டவற்றைத் தோண்டி அவற்றின் கட்டமைப்பினை நான் வெளிக்கொணர்ந்தேன். இவையனைத்தும் கற்களால் கட்டப்பட்டவையே. காவிரிச் சமவெளியில் நூற்றுக்கணக்கான கோயில்கள் கற்களால் கட்டப்பட்டிருக்க, கற்களால் அமைக்கப்பட்ட குமிழி, மடைகளைக் காணமுடியவில்லை. Explorations தொடர்ந்த வண்ணம் உள்ளன.

தென்கிழக்காசியாவைச் சார்ந்த ஒரு ஆய்வாளர் குழுவால் இந்தியா, இலங்கைப் பகுதியிலுள்ள குமிழி, மடை அமைப்புகள் நேரில் ஆயப்படுமானால் அது மேலும் பயனுடையதாக அமையும்.

குறிப்புகள்

1. சோழர் வரலாற்றை அறிவதற்கு முதன்முதலில் கல்வெட்டுகளைப் பெருமளவில் பயன்படுத்தியவர் பேராசிரியர். கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள். அதற்கடுத்து ஒய். கம்பராய், சோழ நாட்டின் அரசியல் நிலப்பரப்பியல் பற்றிய தம் ஆய்விற்கும், சோழ அரசு பற்றிய ஆய்விற்கும் பெருமளவில் பயன்படுத்தினார். நொபொரு கரஷிமா தலைமையில் அறிஞர் குழுவினர் சோழர் கல்வெட்டுகளிலுள்ள ஆண் பெயர்களை கணனி உதவியுடன் பள்ளியியல் முறையில் ஆராய்ந்தனர். சோழர் கால சமூக பொருளியல் வரலாற்றை உற்பத்தி முறை என்ற பின்னணியில் நொபொரு கரஷிமா ஆய்ந்தார். கென்னத் ஆர். ஹால் என்பவரும், ஜார்ஜ் டபிள்யூ. ஸ்பென்சர் என்பவரும் சோழர் கல்வெட்டுகளைப் பயன்படுத்தி முறையே சோழர் கால வணிகத்தினையும், கடல் தாண்டிய போரினையும் ஆய்ந்தனர். ப. சண்முகம் சோழர் கால வரலாற்றை முறையினை ஆய்ந்தார். பெண்கள் நிலை பற்றி அறியவும் சோழர் கல்வெட்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆர். சண்டகலக்ஷ்மி சோழர்களின் அரசியற் கருத்துகளை அறிய கல்வெட்டுகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். K.A.Nilakanta Sastri, The Colas (reprintee), University of Madras, 1984; Y. Subbarayalu, Political Geography of the Chola Country, The State Department of Archaeology, Govt. of Tamilnadu, Madras, 1973; idem 'The Chola State' SIH, Vol. 2, Noboru Karashima, South Indian History and Society; Studies from Inscriptions AD 850 to 1800 AD OUP, New Delhi, 1984. Kenneth R.Hall, Trade and State Craft in the Age of the Cholas, Abhinav Publications, New Delhi, 1980. George W. Spencer, The Politics of Expansion : The Chola Conquest of Sri Lanka and Sri Vijaya, New Era Publishers, Chennai, 1987; Leslie Orr, 'Women in the Temple, The Palace and the Family : The constructions of Women's Identities in Pre-Colonial Tamilnadu' in Structure of Society in Early South India : Essays in Honour of Noboru Karashima (ed) Kenneth R. Hall, OUP, Delhi, 2001; K.Era. Sankaran and Era. Kalaichelvi, "Some Aspects of the social Position of women During the Chola Period" in Tamilnadu Archaeological Perspective, (ed) K. Damodaran, State Dept. of Archalogy, Govt. of Tamilnadu, Chennai, 1999; K.Era. Sankaran, "Thanjavur Pervudaiyar koil in Taliccerippendukal" in Arivottam, Mayiladuthurai, 2003; R. Champakalakshmi, Trade ideology and Urbanisation - South Indian BC to AD 1300, OUP, New Delhi, 1996.
2. பார்க்க, பின்னிணைப்பு - 1.
3. C.N. Subramaniam, Aspect of the History of Agriculture in the Kaveru Delta' C 850 to C 1600, Unpublished M. Phil., Dissertation submitted to JNU, New Delhi, 1983, p.23.
4. பார்க்க : மா. இராசமாணிக்கனார், பெரியபுராண ஆராய்ச்சி மூன்றாம் பதிப்பு, பாரி நிலையம், சென்னை, 1978. இந்நூலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பக்தித் தலங்களையும், நாயன்மார்கள் பிறந்த ஊர்களையும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் உதவியுடன் அவற்றின் பழமைத்தன்மையை நிரூபிக்க முயன்றுள்ளார். மேலும் பார்க்க : மா. இராசமாணிக்கனார். சைவ சமய வளர்ச்சி, 1964.
5. Natana, Kasinathan, Under Sea Exploration of the Shore of Poompukar, State Dept. of Archaeology, Govt. of Tamilnadu, Chennai, 1991. காவிரியுக்கும் பட்டினத்தில்க் சிங்கள பிராமி பொறித்த மட்கலத்துண்டு அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. க. இராசவேலு, பூம்புகாரில் சிங்கள பிராமி எழுத்துப் பொறித்த மட்கலத்துண்டு, ஆவணம் 10, 1999, ப.154.

6. மூன்றாம் பல்லவ நந்திவர்மன் (846-864) பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீமாதன் ஸ்ரீவல்லபனை தெள்ளாற்றங்கரையில் வென்றான். அதே ஆற்றங்கரையில் கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் கோப்பெருங்கிங்கன் (1243-1279) மூன்றாம் இராஜராஜனைத் (1246-1279) தோற்கடித்தான். மூன்றாம் நந்திவர்மனின் மகன் நிருபதுங்கவர்மன் (859-899) பாண்டியனை அரிசிலாற்றங்கரையில் தோற்கடித்தான்.
7. பல்லவர்கள் கிருஷ்ணாநதி வரையிலும் தம் வெற்றிக்கொடியினை நாட்டியதையும், வாதாபி வரை சென்று சாளுக்கியர்களைத் தோற்கடித்ததையும் நீராதாரங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கே என்ற பின்புலத்தில் பார்க்க வேண்டும். சாளுக்கியர் நிவப்பிரதேசத்தில் தான் பாலாறு, பெண்ணாறு, காவிரி போன்றவைகளும் அவற்றின் துணை நதிகளும் ஊற்றெடுக்கின்றன.
8. சோழ அரசு உருவாகும் தொடக்கக் காலமான கி.பி.850 முதல் 907 வரை தமிழகத்தில் வலிமை பொருந்திய காவிரிப் பகுதியில் முத்தரையரை வென்று காவிரியை சோழர்கள் தம் வசம் கொண்டு வந்தனர். வெள்ளாறு பாயும் புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தில் இருக்குவேள் இனக்குழுவினரோடும், தென்பெண்ணை, அமராவதி பாயும் வட்டாரத்தின் இனக்குழுவினரான மிளாடுடையார்களோடும் திருமண உறவினைத் தொடுத்தனர். இம்மண உறவு சோழ வம்சத்தை தமிழகத்தின் மையத்தில் நிலைநிறுத்தியது. 907 இல் அபிபனை ஏறிய முதலாம் பராந்தகன் கோளத்து இளவரசியை மணப்பதன் மூலம் சோழராட்சிப் பரப்பு போரின்றி விரிந்தது. மதுரை கொண்ட கோபரகேசரியும் இவனே. மணஉறவு சோழரின் மேற்கு எல்லையின் பாதுகாப்பிற்கு அரணமைத்தது. இதன் மூலம் கோளத்திலிருந்து தமிழகம் நோக்கி ஒடிவரும் ஆறுகளின் மூலங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. முதலாம் இராசராசன் (985-1016), முதலாம் இராசேந்திரன் (1012-1044) காலத்தில் மேலைச்சாளுக்கியர்களுடன் சோழர் மேற்கொண்ட மணஉறவு போற்றத்தக்கதாகும். இவ்வறவினால் கர்நாடகப் பகுதியிலிருந்து தமிழகத்திற்குள் புகும் ஆறுகளின் மூலங்கள் சோழரின் மேற்பார்வைக்குள் வந்தன. இதனால் காவிரிச் சமவெளியிலும், பாலாறு தென்பெண்ணை பாயும் தொண்டை மண்டலப்பகுதியிலும் வேளாண்மை பெருகியது. சோழருக்கும், சாளுக்கியருக்குமிடையேயான மணஉறவு தென்னகத்திற்கேயுரிய/ திராவிடத்திற்கேயுரிய மாமன் மகன் - அத்தைமகள், மாமன் - அக்காள் மகள் மணமுறை உறவாகும்.
9. தொடக்கக்காலக் கல்வெட்டுகளில் அரசர்களின் முறையான பெயர்கள் இல்லை. பரகேசரி, இராஜகேசரி என்ற பட்டப்பெயர்களே உள்ளன; ஆட்சியாண்டு உள்ளன. கோயிலுக்கும், கடவுளுக்கும் ஆடுகள், பசுக்கள் (கவனிக்கவும் காளைகள் அன்று) வழங்கியது பற்றிய செய்திகள் அதிகமாக உள்ளன.
10. சோழர் பற்றிய ஆய்வில் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரிக்குப் பிறகு அறிஞர்கள் பள்ளியியல் முறையில் மூலச்சான்றுகளை ஆய்வு செய்ய, பர்டன்ஸ்டெயின் மானிடவியலை ஒரு கோட்பாடாகக் கொண்டு கருத்தியல் பூர்வமாக சோழராட்சியினை ஆய்ந்தார். சோழ அரசு மையப்படுத்தப்பட்டது அல்லவென்றும், கூறாக்கத்தன்மை கொண்டது என்றும் நிரூபிக்க முயன்றார். அவருடைய கருத்து ஓரளவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், அவருடைய வருகைக்குப்பிறகே சோழர் வரலாறு பல கோணங்களில் ஆயப்பட்டது. பர்டன்ஸ்டெயினுடனான விவாதம் தம் ஆய்விற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டதாக நொபொரு கரஷிமா கூறுவார். கல்வெட்டுகளை சமூகவியல் பின்னணியில் பார்க்க வேண்டுமென பர்டன்ஸ்டெயின் வலியுறுத்தியதாக எ. கப்பராயலு குறிப்பிடுவார். Noboru Karashima, South Indian History and Society: Studies from Inscriptions AD 850 to 1800, OUP, New Delhi, 1984, See in his preface to this work; காலச்சுவடு: மாத இதழ், எண் 54, 2004.

11. K.A. Nilakanta Sastri, The Colas (reprinted), University of Madras, 1984: pp. 583, 451.
12. காவிரியின் கிளையாறுகளான கொள்ளிடம், மண்ணி, கடுவாய், வெண்ணி போன்றவை பக்தியிலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பல ஆறுகளையும் சோழர்கள் வெட்டினார்கள் என்பது தி. வை. சதா சிவப்பண்டாரத்தாரின் கருத்தாகும். அரசர்களின் பெயர்களால் குறிக்கப்படும் ஆறுகள் அரசர்களால் வெட்டப்பட்டன எனச் சொல்கிறார். ஆறுகளைச் சுட்டும் அரசர்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது உண்மைதான்; அவை அவர்களால்தான் வெட்டப்பட்டன என்பதற்குத் தகுந்த சான்றுகள் இல்லை. தி.வை. சதாசிவப்பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், அண்ணாமலைநகர், 1974, ப. 555.
13. தி.வை. சதாசிவப்பண்டாரத்தார் பட்டியலிட்ட ஆறுகள் காவிரிச் சமவெளியின் மையப்பகுதியிலும் பெரும்பாலும் வடபகுதியில் உள்ளனவாகும். அப்பகுதியில்தான் பாடல்பெற்று தலங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமென்றும், அப்பகுதியில்தான் குடியேற்றம் முதலில் நுழைந்தனவென்றும் சி.என். சுப்ரமணியம் குறிப்பிடுகிறார். C.N. Subramaniam, 'Aspects of the History of Agriculture in the Kaveri Delta C 850 to C 1600', Unpublished M. Phil. Dissertation submitted to JNU, New Delhi, 1984; p 117-118. இக்கருத்துக்கு வலுச்சேர்க்க காவிரிக்குத் தெற்கே காடு என்ற பின்னொட்டுடன் முடியும் ஊர் பெயர்கள் உள்ளன என்பார். ஆனால், காவிரிக்கு வடக்கிலும் திருவெண்காடு, திருவாலங்காடு, சாயாவனம் போன்ற பெயர்களில் ஊர்கள் உள்ளன. சிதம்பரத்திற்குத் தில்லைவனம் என்ற பெயரும் உண்டு.
14. A. Appadurai, Economic Conditions in South India (100-1500 AD), Vol.1, University of Madras, 1990; p.205.
15. Kenneth R. Hall, Trade and State Craft in the Age of the Cholas, Abhinav Publication, New Delhi, 1980.
16. Burton Stein, Peasant state and Society in Medieval South India, OUP, New Delhi, 1982, p. 302; A.V. Perumal, 'Trade in Pudukkottai - A Study', in Arivotam, Vol. 1, pp. 15-24 வெள்ளாளர்கள் வணிகராகவும் அல்லது செட்டியார்கள் வெள்ளாளர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பது பற்றி இக்கட்டுரைப் பேசுகிறது.
17. I.P.S. Nos. 281 தெலிங்ககுலகாலபுரத்து நகரத்தார் உடையான் பட்டம் கொண்டவராக இருந்துள்ளனர் என்றும், வியாபாரிகள் திலமும் நீர்நிலைகளும் வாங்கியுள்ளனர் என்றும் அறிய முடிகிறது.
18. P. Shanmugam, The Revenue System of the Cholas 850-1279, New Era Publications, Madras, 1987.
19. 8 : 63
20. பூதி ஆதிச்சபிடாரியார் மதுராந்தகன் இருக்குவேளின் மகளாவார். சோழ அரசன் அரிஞ்சயனின் (956-957) அரசியாவார். இவ்வரசியின் பெயர் முதலாம் ஆதித்தன், முதலாம் பராந்தகனின் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றது. சோழர்கள், இருக்குவேள் குடும்பத்தினருடன் மண உறவு கொண்டதன் மூலம் வேளிரின் பூமியைத் தம்முடன் தக்கவைத்துக் கொண்டனர்.
21. 8 : 640
22. 8 : 692

23. 8 : 689
24. வெட்டப்பேறு எனும் சொல் பற்றி அண்மையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஓய். கப்பராயலு “சமூக வரலாற்று நோக்கில் வெட்டியும் முட்டாளும்” (மொழி முகங்கள்: பேராசிரியர் கி. அரங்கன், மணிவிழா மலர். தஞ்சாவூர். 2003, பக். 148 – 155. இச்சொல்லின் தோற்றவாய் பற்றியும், வெவ்வேறு பொருட்கள் பற்றியும் இக்கட்டுரை ஆய்கிறது)
25. 3, 4 : 110
26. பெண்டாட்டி எனும் சொல்லிற்கு அரசரின்/ அரசியின் பணிப்பெண் என பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. பார்க்க : Leslie Orr, “Women in Temple the Family, The Construction of Womens Identitiles in Pre-Colonial Period” in Stru cture of Society in Early South India Essays in Honour of Noboru Karashima (ed) Kennaeth R. Hall, OUP, New Delhi, 2001, p. 211.
27. 8 : 65
28. 13 : 151
29. 13 : 150
30. Rajan Gurukkal, “Aspects of Reservoir System: Irrigation in Early Pandya State” in SIH. Vol.2 No 2. New Delhi, 1986, pp. 155 - 164, R.A.L.H. Gunawardana, “Inter Societal Transfeer of Hydraulic Technology in Pre-Colonial South Asia : Some Reflections based on a Preliminary Investigation” in South Asian Studies. Vol. XXII No. 2, Kyoto, 1984, pp 115- 142; K.R. Sankaran. : Irrigation in Medi-eval Tamil Country with Special reference to Pudukkottai Region” Article Submitted to INSA New Delhi, 2005.
31. 13 : 65
32. 13 : 163
33. 13 : 182
34. 3, 4 : 10
35. 8 : 289
36. ARE 248 of 1926
37. ARE 234 of 1926
38. 13 : 222
39. 5 : 668
40. 5 : 669
41. 13 : 231
42. 13 : 227
43. 22 : 1 : 22
44. பரிவாரம் என்ற சொல்லிற்கு மறவர், அகம்படியருள் ஒரு பிரிவினர் என்ற பொருளுண்டு (Tamil Lexicon, p. 2519) மறவர், அகம்படியார் சாதியினர் படைத்துறைப்பண்பு கொண்டவராவர். பணியாட்கள், படை அல்லது தொகுதி ஏவலாளர் என்ற பொருள்களும் உண்டு. தமிழ்க் கல்வெட்டுக் கலைச்சொல் அகராதி, தொகு-2, 2008 ப. 405.
45. E.I.22: 1929 – 30
46. 8 : 689
47. ARE 243/1926
48. 4 : 512

49. 4 : 511
 50. 5 : 638
 51. 5 : 983
 52. 7 : 1031
 53. சோழ அரசின் கூறுகளையும் சிக்கல்களையும் புரிந்துகொள்ள ஆய்வாளர்கள் சோழர் காலத்தை நான்காகப் பிரிப்பர் : 1) 850 – 985; 2) 985 – 1070; 3) 1070 – 1120; 4) 1120 – 1279. இதனை முறைப்படி பகுத்த நொபொரு கரஷிமா மூன்றாம் காலகட்டத்தை சோழ அரசு தம்மை ஸ்திரிப்படுத்திக்கொள்ளும் காலகட்டம் என்பார். சோழ அரசின் கோட்பாட்டை விபரித்த க. கைலாசபதி 850 முதல் 973 வரையிலான காலத்தினை சோழர்களின் தொடக்ககாலம் என்றும், 985 முதல் 1012 வரையிலான இராஜராஜன் காலத்தை வளர்ச்சிக்காலம் என்றும் சொல்வார். கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, இராஜராஜனின் ஆட்சியினை சோழ அரசு உருவாகும் காலம் என்பார். Noboru Karashima (et al) A Concordance of the Name in the Chola inscriptions, Voils. Sarvodaya Ilakkiya Pannai, Madurai, 1978; க. கைலாசபதி, பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பாரி நிலையம், சென்னை, பக். 124; K. A. Nilakanta Sastri, The Cholas (reprinted), University of Madras, 1984; pp. 168
 54. 7 : 586
 55. 23 : 490
 56. 17 : 608
 57. 23 : 489
 58. 164/1938 – 39
 59. 24 : 227
 60. Y. Subbarayalu, 'The Chola State' in Kavery : Studies in Epigraphy, Archaeology and History (Prof. Y. Subbarayalu Felicitation Volume) (ed) S. Rajag Gopal, Chennai, 2001, p.90. சோழ நாட்டின் விளிம்புப் பகுதியிலிருந்த பழங்குடிகள் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகுதான் பள்ளி, சுருதிமான், ஸ்ரீ கோடாலர் போன்ற சாதியக்கட்டுக்குள் மாறி வருகிறார்கள் என பேரா. ஒய். கப்பராயலு குறிப்பிடுகிறார். இக்கருத்தின் பின்புலத்தில் வேட்டுவர் தலைவனின் நடவடிக்கையினைப் பார்க்க வேண்டும்.
 61. 3 : 1 : 2 : 24
 62. புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தில் வேட்டைத்தொழில் செய்யும் வலையர் சமூகத்தின் மூவன் கூடப்பிள்ளை என்பவர் பாடகாவல் உரிமையினை பெறுகிறார். K.R. Sankaran, Aspects of the History of Pudukkottai Region, Pudukkottai, 2003, p.27. IPS No. 439
 63. 24 : 146
 64. 24 : 147
 65. 8 : 53
 66. 24 : 193
 67. 8 : 707
 68. 8 : 709
 69. 12 : 179
 70. 12 : 166
 71. 22 : 1 : 45

72. Karl Marx. Frederick Engels Collected works, Vol, 12 (1853 - 1854) Progress Publishers, Moscow, 1979, p. 127.
73. Karl A. Wittfogel. Orient Despotism : A Comparative study of Total Power. New Heaven, Yale Univ. 1957.
74. R.A.L.H. Gunawardana, "Total Power or Shared Power? A study of the Hydraulic State and the Transformation in Sri Lanka for the third the Ninth century AD", in Indian Historical Review Vol. 7 : 1-2 New Delhi, 1982, pp.70-78 Idem Social Function and Political Power : A Case study of state formation in Irrigation Society, in Indian Historical Review Vol. 1-2 New Delhi, 1978, pp. 259-273.
75. J.V. Chelliah. Pattuppattu, Tamil University, Thanjavur, 1986.
76. நாலடியார் : 200; 296. முத்தரையர் இனத்தலைவர் பெருமுத்தரையர் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளார். M.S. Govindasamy, The Role of Feudatories in Pallava History, The Annamalai University, 1985, p.62.
77. K.A. Nilakanta Sastri, The Colas (reprinted) University of Madras, 1984, p. 112
78. Noboru Karashima, South Indian History and Society; Studies from inscriptions AD 850 to 1800. OUP, New Delhi, 1984.
79. James Heitzman, Gift of power: Lordship in an Early indian State, OUP, New Delhi, 1997.
80. K.G. Sankaran. "Some Historical Trends as Gleaned from the Nomenclature of the Canals (Vaykkal) in the Chola inscriptions" in Dr. C.R. Srinivasan Commemoration Volume, Bharatiya Kala Prakasam, New Delhi, 2004.
81. K.G.Krishnan, Karantai Tamil Sangam Plates of Rajendra I, Archaeological Survey of India, 1984, E.I.Vol. 22, No.34, Large Leiden Plates of Rajaraja I.
82. K.R.Sankaran, Aspects of the History of Pudukkotal Region, Pudukkotal, 2003, p.27 வீ. மாணிக்கம், புதுக்கோட்டை வரலாறு கி.பி 1600 வரை, மதுரை, 2004.
83. 259/1923, 19 : 139 ; 227/1917 : மனைகளில் வடதலைவில் கிடந்த கிணற்றில் ஏத்தும் இறைக்கவும், 16/1925 : மேலைத் தோட்டத்து முன்பு இறைத்து வருகிற தூரவில், fn. no. 3 in ch.IV, in C.N. Subrahmaniam.....
84. 263/1922, 1151, சாயவனம்/சீர்காழி தாலுகா : திருக்குளத்திலே நீர் இறைக்கவும்; 671/1919. 1094. திருவாரூர்/நாகபட்டினம் தாலுகா : வடசேரி குளத்திலே இறைக்கவும்; 129/1927. 1192. ஆக்கூர்/மயிலாடுதுறை தாலுகா; ஏத்தும் இறைத்த குளம்; 5/1911. 1249. நல்லூர்/பாபநாசம் தாலுகா : இக்குளத்தில் ஒரு நீர்க்கோவைக்கு இறைக்கலம் நிலம். fn. no. 8-10 in ch.IV in C.N. Subrahmaniam.....
85. தலை; வாய்த்தலை; வாய்க்கால் தலை 113/1938 – 39, ஸ்ரீரங்கம்/திருச்சிராப்பள்ளி; 24 : 142 சிவபுரம்/கும்பகோணம் ; 276/1927. 1126 திருவாசலூர்/கும்பகோணம் தாலுகா; 14/1907. 1194; 23 : 14. திருவெண்காடு/மயிலாடுதுறை தாலுகா; 3 : 151. 972. ஆனைமங்கலம்/நாகபட்டினம் மாவட்டம்; 8 : 521. வாய்த்தலைக்கும் உவன்றிக்கும், 245/1894. 888. திருவையாறு/தஞ்சாவூர் தாலுகா; 2 : 99 : கூற்றன் வாய்மீதே உவன்றி செய்து; 296/1917.

1019. கூ.கூர்/கும்பகோணம் தாலுகா : உவன்றி வாய்க்கால் fn. no. 17-18 in ch.IV in C.N. Subrahmaniam.....

86. 13 : 96; 8 : 739; 3, 1 - 2 : 50; 26 : 769; 5 : 649, 669; 7 : 1015, 141, 137, 840; 5 : 678; 22 : 287; 24 : 981, 97; 5 : 879 ப.க.தொ : 109; 161.

உட்சிறு வாய்க்கால் :

8 : 641 - நங்கவரம்/திருச்சிராப்பள்ளி தாலுகா; 8 : 184/அன்பில்/திருச்சிராப்பள்ளி; 13 : 102 - திருக்கொடிகாவல்/கும்பகோணம் தாலுகா; 19 : 55 - திருமழபாடி/திருச்சிராப்பள்ளி தாலுகா; 19 : 138 - புல்லமங்கலம்/தஞ்சாவூர் தாலுகா; 19 : 29 - திருவிளக்குடி/தஞ்சாவூர் தாலுகா; 13 : 65 - திருக்கண்ணபுரம்/தஞ்சாவூர் தாலுகா; ப.க.தொ. 30 - நீர்பழனி/புதுக்கோட்டை மாவட்டம், 3/3-4 : 154 - உத்தரமல்லூர்/செங்கல்பட்டு தாலுகா, 3 : 109 - காமரச வல்லி/திருச்சிராப்பள்ளி தாலுகா; 5 : 612 - திருச்சாத்துறை/தஞ்சாவூர் தாலுகா; 19 : 352 - உடையார் குடி/தென்னாற்காடு, 26 : 996 - கோனேரி ராஜபுரம்/மயிலாடுதுறை தாலுகா, 17 : 614 - திருவாரூர்; 5 : 702 - திருவிடை மருதூர்/தஞ்சாவூர்; 19 : 404, திருக்கொளம்பியூர்/தஞ்சாவூர்.

கண்ணாறு :

13 : 67, 68 - கோயில் தேவராயன் பேட்டை/தஞ்சாவூர்; 13 : 169 - முனியூர்/தஞ்சாவூர்; 19 : 211 - கீழ்ப்புளவூர்/திருச்சிராப்பள்ளி; 19 : 137 - விருத்தாசலம்/தென்னாற்காடு; 6 : 317 - உத்தரமல்லூர்/காஞ்சிபுரம்; 13 : 138, 163, 164 - திருவெறும்பூர்/திருச்சிராப்பள்ளி; 5 : 1409 - கருந்தட்டான் குடி/தஞ்சாவூர்; 22 : 143 - திருக்கோயிலூர்/தென்னாற்காடு; 6 : 339 - திருபுலிவலம்/காஞ்சிபுரம்; 23 : 485 - குத்தாலம்/தஞ்சாவூர்; 7 : 416 - கவந்தண்டளம்/காஞ்சிபுரம்; 13 : 49, 99; 19 : 452; 371.

87. C.N. Subrahmaniam, "Aspects of the Agriculture in the Kavery Delta from (850 - 1650AD)" Unpublished M.Phil., Dissertation submitted to JNU, New Delhi. 1984. p.112. Y. Subbarayalu. Some Peculiar Terms (in Tamil) in Kalvetum Varalarum (in Tamil) (ed) Ye. Subbarayalu and Ce. Raju.

88. 219/1899 - 1006 A.D - திருவையாறு/தஞ்சாவூர்; 5 : 518; 509/1920. 1317 A.D. ஆலங்குடி/பாபநாசம் தாலுகா; 126/1938. 1113 A.D. - ஸ்ரீ ரங்கம்/திருச்சிராப்பள்ளி; 24 : 99; 293/1908. 1021 A.D. திருக்களித்திட்டை/கும்பகோணம் : குவையம் குரம்பும் உள்ளிட்ட.

89. 24 : 148; 113/1927; 5 : 572; 17/1895 : அணைவாய்க்கால் ஆற்று அணைக்கு மண்கொண்ட நிலம்.

90. இவ்வரிகள் பற்றி ஆய்வினைப் பார்க்க P. Shanmugam, The Revenue system of the Cholas 850 - 1279, Madras, 1987. p.50

91. 8 : 739/907 A.D/விழுப்புரம் தாலுகா/திருவாமாதூர் : தூரம்பினின்று பொந்த வாய்க்கால்; 13 : 31/988 A.D/திருமால்புரம்/வாலாஜாபேட்டை : குமிழிக்கால்; 3 : 1 - 2 : 50/992/திருவல்லம் - தூரம்பின்று மேற்கு நோக்கிப் போன குறுவன் பட்டிக்கு பாய்ந்த வாய்க்கால், 26 : 739/992/திருநெடுங்களம்/லால்குடி தாலுகா : தென்னாற்றினின்று பாய்ந்த வாய்க்காலுங் குமிழியநீர்க்கீந்தவ, 7 : 1015/1002 A.D/திருக்கோவிலூர் : தூரம்பினின்றும் பொந்த பெரு

வாய்க்கால், 7 : 440/1004/சீயமங்கலம்/வாலாஜாபேட்டை : பேரேரி பெருந்தூரம்பினின்று பொந்த அம்பலத்தாடி வாய்க்கால், 76 : 769/1064 A.D/ஆலம்பாக்கம்/லால்குடி தாலுகா : ஸ்ரீ கோவர்த்தன குமிழி நின்று தெற்கு நோக்கி போன ஸ்ரீ கோவர்த்தன வாய்க்கால், 3 : 1-2: 84/1070/பெரம்பலூர் : இவ்வெரி நின்றும் அம்பலத்து தூரம்பினின்றும் தென்மேற்கு நோக்கிப் போன வாய்க்கால், 24 : 97/1112 A.D/ஸ்ரீரங்கம் : மணவாளன் குமிழி நின்று வடக்கு நோக்கிப் போன வாய்க்கால்.

92. 68/1908/865 A.D/காமரசவல்லி கோயில்/வழுபூர்; 417/1912/871 A.D/மருதாடு (கொங்கரையன் நின்று பெருமான் என்பவன் ஒரு கலிங்கு செய்துள்ளான்); 376/1909/929 A.D/மருதாடு (மருதாடு ஊரார் இறையான்குடி கிழவனுக்கு மடையினாடாகப் பாய நீரினை விற்றுள்ளது); 62/1435 - 36/1087 A.D/பரணூர்/திருக்கோயிலூர் (தனியார் ஒருவர் மடையினைப் பராமரிக்க நெல்லினை வைத்துள்ளார்) அதேயூரில் 1015 ஆம் ஆண்டு தனியார் ஒருவர் குமிழி ஒன்றினைக் கட்டியுள்ளார். (67/1935ல் 36).

பின்னிணைப்பு 1

நீர்ப்பாசன முறைகளில் வட்டார வேறுபாடும் அவற்றின் சமூகத் தொடர்பும்

நீர் வளத் தன்மை

புதுக்கோட்டை இராமரணயம் பகுதி	கொங்கு மண்டலம்	பாண்டி மண்டலம்	தொண்டை மண்டலம்	சோழ மண்டலம்
குமிழி மடைகளுடன் சிறிய, பெரிய குளங்கள் சில பெரிய குளங்கள் ஆற்றிலிருந்து நீர் பெறுகின்றன. பெரும்பாலும் வாசிகளே குளங்களுக்கு நீர் தருவன.	கிணறுகள் தாழ்வான பகுதிகளின் நீர்ப் பரப்பு இடேறி, ஒடைகள். சிறு அருவிகள். புன்பயிர் விளைச்சல்	ஆறுகள், குமிழி மடைகளுடன் குளங்கள், பெரிய குளங்கள் ஆற்றிலிருந்து நீர் பெறுகின்றன வாய்க்கால்முறை நீர்ப்பாசனத்திற்கு துணையாக குளமுறை நீர்ப்பாசனம் உள்ளது. பருவகால மழை பல்பயிர் விளைச்சல்	குளங்கள்: சிறியன, பெரியன மடைகளுடன் கூடிய பெருங் குளங்கள் ஆற்றிலிருந்து நீர் பெறுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வரைக்குமான வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனம். நீர்ப்பாசனம். பருவகாலத்திற் கேற்ப விளைச்சல்	ஆறுகள் வாய்க்கால்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வரைக்குமான குள முறை நீர்ப்பாசனம். மிக நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற வாய்க்கால் முறை நீர்ப்பாசனம் டல்பயிர் விளைச்சல்.

சமூக படிநிலை - கருத்தியல்

கிடையானது: கள்ளர்/மறவர்- போர்க்குலம் (அரசியல் செல்வாக்கு உடையவர்). பிராமணர்/ வெள்ளாளர்; வேளாண்மை (அரசுப்பாட்டு நிர்ணயிப்பாளர்). வலையர் (அரசியல் அளவில் பலமற்றவர்). போர்க்குலத் தவருக்கு உட்பட்ட சார்பினம். அவர்களுக்கு பணி செய்பவர். பள்ளர்/ பறையர் உழைக்கும் இனத்தினர். வேளாண் தொழிலிலும் நீர்ப்பாசனத் தொழில் நுட்பத்திலும் தேர்ந்தவர். குறைவான அளவே பிராமணியத்தாக்கம்.	கிடையானது: பிராமணர், கொங்கு வெள்ளாளர்- அ) வெள்ளாளர்- வேளாண்மை செய்யும் இனம். ஆ) வேட்டுவர்- வேட்டையாடும் இனம். பள்ளர்/பறையர்- உழைக்கும் இனம். குறைவான அளவே பிராமணியத் தாக்கம் பண்பாட்டில் உள்ளுநர் தன்மையின் மேலாதிக்கம்	நெடுக்கானது: 1. பிராமணர் 2. வெள்ளாளர் 3. தேவர் 4. கள்ளர்/மறவர் கோனார் 5. பள்ளர்/ பறையர் நகர மையங்களில் பிராமணியப் பண்பாடு. வேளாண் குடியிருப்புகளில் உள்ளுநர் பண் பாட்டின் ஆதிக்கம்	நெடுக்கானது: 1. பிராமணர் 2. வெள்ளாளர் நன்செய் விளைச்சல் மேற்கொண்ட ருந்தனர். 3. வன்னியர்/ படையாச்சி/ கவுண்டர்-புன்செய் விளைச்சலிலும் போரிலும். 4. பரதவர்/ மீனவர் மீன் பிடித்தல் உப்பு காய்ச்சதல் 5. பறையர் உழைக்கும் இனம் பல மதங்களின் கருத்தியல்கள் ஹனம் பௌத்தம் இந்துத்துவம்.	நெடுக்கானது: 1. பிராமணர் 2. சூத்திரர்: அ) சத்-சூத்திரர் 1. நிலவுடைமையுள்ள மேட்டுக்குடி வெள்ளாளர் 2. வெள்ளாளர் குடி- குத்தகை நிலங்களில் உழைப்பவர் 3. கள்ளர்/மூப்பர் படையாச்சி (போர்க்குலத்தார்) 4. பள்ளர்/பறையர்: உழைப்போர்/பணி செய்வோர் ஆழ வேர் விட்டுப் படர்ந்த பிராமணியப் பண்பாடு. பிராமணிய கூறுகளுக்குள் இணைந்த உள்ளுநர் பண்பாட்டுத் தன்மைகள்.
--	---	---	--	---

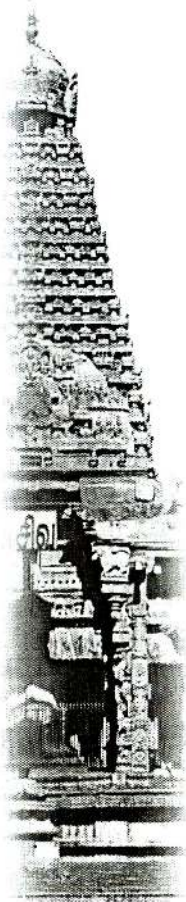
பின்னிணைப்பு 2

வெவ்வேறு வகையில் சுட்டப்பட்டுள்ள நீர் உரிமை பற்றிய
கல்வெட்டுக் குறிப்புகள்

1. தெ.இ.க. 8 : 63 – நீர் பாய்ச்சிக் கொள்ளப் பெறுவதாகவும்
 2. தெ.இ.க. 8 : 640 – நீரிறைத்து
 3. தெ.இ.க. 8 : 692 – அந்நீர் பாய்ச்சிக் கொள்வதாகவும்
 4. தெ.இ.க. 13 : 151 – அந்நிலத்திற்கு பண்டுபாயும் பரிசே நீர் பாயப் பெறுவதாகவும்
 5. தெ.இ.க. 13 – A : 50 குளத்தாரே நீர்க்கீய்ந்தவாறு குமிழி பாயப் பெறுவதாகவும்
 6. தெ.இ.க. 13 : 163 – எங்கள் குறத்து நீரெய் சந்திராதித்தவர் பாயவும்
 7. தெ.இ.க. 13 : 182 – கிள்ளி வயலுக்குப் பாய்ந்த குமிழியாலே நீர்க்கீய்ந்தவாறு முறையார் பாயப் பெறுவதாகும்.
 8. ARE 248 of 1926 – அச்சிறு பழுவுரின் மேலைக்கருங்குளத்து குமிழிச்செய்
 9. ARE 248 of 1926 – செங்குளத்து தூம்பின் கீழ்
 10. தெ.இ.க. 13 : 222 – ஊர்மாற்பிடுகேரியின் கீழ்
 11. தெ.இ.க. 13 : 231 – மி நடை
 12. தெ.இ.க. 5 : 638 – செம்பியன் மாதேவிப் பேரேரியினின்றும் நீர் தரும் இராஜராஜன் தூம்பின் வழியே நீர் பெறுவதாக
 13. தெ.இ.க. 7 : 1031 – தாதகுளத்தில் நீர் ஊர்முறைப்படி
 14. தெ.இ.க. 17 : 586 – பண்டுநீர் பாயும் வாய்க்காலில் நீர் பாயப் பெறுவதாகவும் பண்டுநீர் வாரும்படியே நீர் வாரவும்.
 15. தெ.இ.க. 23 : 490 – தலைமடையிலே நீர் பாயவும் கடைமடையிலே நீர் விழவும்
 16. தெ.இ.க. 17 : 608 – பண்டாடு பழநடை பாயும்
 17. தெ.இ.க. 23 : 489 – பழமனாறு ஆற்றிலிருந்து பண்டாடு பாயும்
 18. தெ.இ.க. 3; பகுதி – 1, 2 : 24 – புந்நீர் விட்டு பாய்ச்சிக் கொள்ளவும்
 19. தெ.இ.க. 8 : 53 – ஊர் ஏரியாலும் முதலைபாடி ஏரியாலும்
 20. தெ.இ.க. 8 : 709 – இந்நிலத்திற்கு பழம்படி பாயும் நீர் பாயவும் வாரும் நீர் வாரவும் இறைக்கும் நீர் இறைக்கவும்.
 21. தெ.இ.க. 12 : 179 – நீர் பாயும்படியே பாயவும் வாரும்படியே வாரவும் கடவதாகவும்
 22. தெ.இ.க. 12 : 166 – பாயும் நீர் பாயவும் வாரும் நீர் வாரவும் இறைக்கும் நீர் இறைக்கவும் பெறுவதாகவும்
 23. கரந்தை செப்பேடுகள் – நீர்க்கீய்ந்தவாறு அவ்வாய்க்கால்குத்தி பாய்ச்சவும்வாரவும்
- தெ.இ.க. – தென்னிந்திய கல்வெட்டுத் தொகுதி
 - ARE - Annual Report on Epigraphy

சோழர் காலப் பெண்கள்

கலாநிதி . செ. யோகராசா

முகவுரை

தமிழகக் கல்வெட்டுக்களில் பெண்கள் என்ற நூலின் ஆசிரியரான லெஸ்லி சி. ஆர். என்பார் தமது நூலில் கல்வெட்டுக்களுடாகச் சோழர்காலப் பெண்களை எட்டுவகையினராக இனங்கண்டுள்ளார்¹ (i) அரசிகள் (ii) தேவிகள் (சிற்றரசிகள்) (iii) பிராமணப் பெண்கள் (iv) கோயிற் பெண்கள் (v) அடிமைகள் (vi) சமணச்சமயப் பெண்கள் (சமயபோதிகள்) (vii) அடிமைகள் (viii) பிறபெண்கள் என்போரே அவர்கள். ஆயினும், இக்கட்டுரையாளர் வசதிகருதி அவர்களுள் அரசிகள், கோயிற் பெண்கள், அடிமைகள், சமணப் பெண்கள் என்போரையும் மேலும் பௌத்தப் பெண்கள், பெண்புலவர்களையும் கவனத்திற்குட்படுத்து கின்றார்.

அரசிகள்

அரசிகள் என்றவுடன் உலகவரலாற்றில், உதாரணமாக, இங்கிலாந்து நாட்டினை ஆட்சி செய்த விக்டோரியா மகாராணி போன்று இவர்களும் சோழநாட்டினை ஆட்சிசெய்கின்ற நிலையிலிருந்தனர் என்று நினைப்பின் அது தவறாம். இவர்கள், சோழ அரசர்களது (மனைவிகளாதலின்) பட்டத்து அரசிகளாக விளங்கினார்களே தவிர ஆட்சியாளர்களாகவல்ல என்பதனை மனங்கொள்ள வேண்டும்.

ஆயினும் குடும்ப ரீதியில் பரம்பரை பரம்பரையாகச் சொத்துடையவர்களாக விளங்கியமையால் அரச குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் செல்வாக்குடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களது சொத்துடைமை பற்றிய முக்கிய கவனிப்பிற்குரிய விடயமொன்றுள்ளது. இவ்விதத்தில் லெஸ்லி சி. ஆர். குறிப்பிடும் விடயமொன்றுள்ளது. அது பின்வருமாறு :²

“கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெற்ற பெண்கள் பலரும் கணவன் அல்லது வேறு ஆண் பெயரினால் அடையாளப்படுத்தப்படவில்லை. சாஸ்திரிய விதிகளின்முழுமையான செல்வாக்கிற்குட்பட்டவர்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடிய பிராமணப் பெண்கள் கூட கல்வெட்டுக்களில் மனைவிகளாக மட்டுமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. கல்வெட்டுக்களில் சொத்துடையவர்களாகவும் சொத்தின் மீது கட்டுப்பாடு செலுத்தியவர்களுமாகவே விபரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பெயர் குறிப்பிடப்பட்டவர்களின் பாதிப்பேர் கொடையளித்தவர்களாகவோ அல்லது கல்வெட்டில் மையமான நபராகவோ இருப்பது அவர்களது தற்சார்புத்தன்மையையும் அதிகாரத்தையும் தெளிவாக அடையாளங் காட்டுகிறது.”

மேற்குறிப்பிடப்படுகின்ற விடயம் பெண்கள் பற்றி முன்னைய கால தமிழக வரலாற்று நிலை நின்று நோக்குகின்ற போது சோழர் காலப் பெண்கள் நிலையிலேற்பட்ட முக்கமானதொரு மாற்றமென்பதனை இவ்விடத்தில் வற்புறுத்துவது அவசியமாகின்றது.

ஆக மேற்கூறியவாறு சொத்துடைமை பெற்றிருந்த பெண்கள் தமக்குரித்தான சொத்துக்களை பெருமளவு கோயில் பணிகளுக்கும் ஓரளவு சமூகப்பணிகளுக்கும் செலவிட்டனர். இவ்விதங்களில் உடன் நினைவிற்கு

வருபவர் செம்பியன் மாதேவியும் குந்தவையுமே. உதாரணமாக, இராஜராஜனுடைய தமக்கையாகிய குந்தவையின் அறக்கட்டளைகள் இராஜராஜனுடைய பணிகள் பற்றிச் செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டோடு பெரிய கோயில் விமானத்தில் குறித்து வைக்கப்பட்டன. உத்தமசோழன் மனைவியான செம்பியன் மாதேவி பெயரால் ஒரு சதுர்வேதி மங்கலம் தஞ்சைப் பகுதியில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

அதுமட்டுமன்று. மரணித்த மன்னர்களுக்குச் சமாதிக் கோயிலை எழுப்புகின்றபோது இராஜராஜன் போன்ற அரசர்களின் சிலைகளோடு அவர்களது மனைவியர் சிலைகளும் வழிபாட்டிற்குரியதாக சோழ மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது அரசன் வீற்றிருக்கும் மாண்பினை மெய்க்கீர்த்திகள் எடுத்துரைக்கின்றபோது அரசனோடு பட்டத்தரசிகளையும் இணைத்துச் சொல்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆயினும், முற்குறிப்பிட்டது போல் நாட்டை ஆள்கின்ற அரசிகளாக இருக்காவிடினும் பெண்கள் இணை ஆட்சியாளராக இருந்துள்ளமை சில வரலாற்றாசிரியர்களால் விதந்துரைக்கப்படுகின்றது உதாரணமாக 3ஆம் இராஜராஜசோழனின் மனைவியும் வாணர் குலவிளக்கு என்று அழைக்கப்பெற்றவளும் 'புவன முழுதுமுடையாள்' என்ற பட்ட முடையவளுமான அரசி சோழ அரசனோடு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டவள் என்பதனை 'உரைசிறந்த தனியாணை உடன் ஆணை பெற்றுடையாள்' என்று வரும் மெய்க்கீர்த்தியினால் அறிய முடிகின்றது. எனினும் இவ்வாறான இணை ஆட்சியாளர் என்ற நிலையை அதிக பெண்கள் பெற்றிருந்தனர் என்று கூறுவதற்கில்லை.

சோழர் காலத்து அரசியல் அரங்கில் மேற்குறித்தவாறான பெண்களின் வகிபாகம் சோழர் கால இறுதிப் பகுதியிலேயே மாற்றங்காண ஆரம்பித்துவிட்டது. அரசியல் காரியங்களுக்காக எதிரியின் அரசகுடும்பத்துப் பெண்கள் துன்புறுத்தப்படுகின்ற துர்பாக்கியநிலமை தோன்றுகிறது³.

முற்குறிப்பிட்டவாறு தமது சொத்துடைமை காரணமாகப் பெண்கள் சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்து பெற்றிருப்பினும் குடும்ப வாழ்க்கையைப் பொறுத்தளவில் தர்ம பத்தினிகளாக மனையறம் பேணியோர்களாக விளங்கிவந்தனரென்பதையும் மனங்கொள்வதவசியம். பெண்கள்

ஆணாதிக்கத்திற்குட்பட்டு வாழவேண்டுமென்பதே உண்மையான மனைமாட்சியாகும் என்ற எண்ணமே சோழர் காலச் சமுதாயச்சிந்தனை யெனில் அது மிகையன்று. இத்தகைய நிலையின் அதாவது பெண்கள் வெறும் உடைமைப்பொருட்களே என்ற நிலையின் இன்னொருவித செயற்பாடே போரின் போது கவர்ந்து வரப்பட்ட பலபொருட்களுள் பெண்களையும் அடக்கியிருந்தமை எனில் அது தவறன்று.

மேலும், பலதாரமணமும் சோழர்காலப் பகுதியில் நிலவி வந்துள்ளது. நட்பினை உறுதிசெய்தல், பகைமையை நீக்குதல் முதலான காரணங்களால் அரசர்கள் பலபெண்களை மணஞ்செய்கின்ற வழக்கத்தை மேற்கொள்ள முற்பட்டனர்; மனைவியர் பலரிருந்தாலும் முதலில் மணந்தவள் பட்டத்தரசியாகின்ற நிலைமையே நிலவிற்று. உதாரணமாக 1ஆம் இராசராசனுக்கு 15 மனைவியர்கள் (காமக் கிழத்தியர் இதிலடங்கமாட்டார்கள்) இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறலும் கைவல்ய நோன்பிருத்தலும் அதிகளவில் நிகழாவிடினும் அபூர்வமாக நடைபெற்றே வந்துள்ளது. உதாரணமாக வானவன் மாதேவி உடன்கட்டை ஏறியமை பற்றித் திருக் கோவிலுர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றமை இவ்வேளை நினைவிற்கு வருகின்றது. எவ்வாறாயினும் உடன்கட்டை ஏறலுக்குச் சமூக அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதொன்று¹.

தேவரடியார்

கோயில் திருப்பணிகளுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்தோரே தேவரடியார்கள். இத் தேவரடியார்களில் இருவகையினருள்.

01. மேற்கூறியோருள் ஒருசாரார் அரசர் குடும்பம், வணிகர் குடும்பம், அதிகாரிகள் குடும்பம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் பெருஞ்சொத்துக்களுடன் கோயில் திருப்பணிகளுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்தவர்கள். இவர்களது சமூகநிலை எத்தகைய தென்பதனை இவர்களது பெயர்களே இலகுவில் இனங்காட்டி விடும். ஏனெனில் அதிகாரிகள் போன்றோரின் பட்டப் பெயர்கள் இவர்களது பெயர்களோடு சேர்த்து வழங்கப்பட்டிருந்தது. உ-ம் : நக்கன் ஸ்ரீதேவி, சோழ மாணிக்கம், மாசாத்து பூவேந்திய சோழ மாணிக்கம்.

02. மற்றொரு சாரார் ஏழைப் பெண்கள் பஞ்சம், வெள்ளம் போன்ற காரணங்களினால் நிலமிழந்த ஏழைகள் தங்களது பெண்களைக் கோயிலுக்கு விற்றுவிடுவார்கள், பதிலாக நிலங்களைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். கோயில்களில் பெண்கள் தொகை அதிகரிக்கின்ற போது கோயில் நிருவாகிகள் அல்லது அரசர்கள் அந் நிலங்களை பறிமுதல் செய்வதும் பதிலாக கோயில் உணவு வழங்குவதும் சில சந்தர்ப்பங்களில் இடம்பெறுவதுண்டு.

மேற்கூறியவாறு நிலம் பறிபோகும் சந்தர்ப்பங்களில் உழவர்களது போராட்டங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. ஒருதடவை இத்தகைய போராட்டத்தை ஆதரித்து ஏழைத்தேவரடியார்களான திருவீதிப் பணிசெய்வோர் ஒன்று திரண்டமையும் ஆதரவு பெறும் பொருட்டு சதுர் மாணிக்கம் என்ற பெண் கோபுரத்தின் மீதேறி உயிர் விட்டமையும் மக்களது போராட்டம் வெற்றிபெற்றமையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

03. தேவரடியார்களுள் ஒருசாரார் நடனமாடுவோராகவும் இன்னொரு சாரார் கோயில் திருப்பணிகளில் (எ-டு : திரு அலகிடுதல், சுத்தம் செய்தல், நெல் குற்றுதல், உணவு பயிரிடுதல், பதிகம் பாடுதல்) ஈடுபடுபவராகவும் காணப்பட்டனர். முதலாம் இராஜராஜன் நானூறு பெண்களை தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் திருப்பணிகளில் ஈடுபடுத்தியிருந்தான். இவர்களுள் சிலர் கோயிலுக்கு மூலவர் என்றளவில் கோயிலுக்குரிய மூலவரின் பெயரில் தாலி அணிந்து கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

04. தேவரடியார்களில் பிறிதொரு சாரார் கணிகையர்களாகச் செயற்பட்டனர். ஒருதடவை, அவ்வாறு கிடைத்த வருவாயைக் கணிகையர் கோயிற் பூசகர்களிடம் அளித்தனரென்றும் அது கோயிலுக்குரிய நற்காரியங்களுக்குப் பயன்பட்டதாகவும் அபுசாயித் என்ற முகமதிய வரலாற்றாசிரியன் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

இத்தேவரடியார்கள் பொதுவாக கோயில்களைச் சுற்றியிருந்த தளிச் சேரி என்ற குடியிருப்புகளில் வசித்துவந்தனர். தேவரடியார்களுள் சிலர் திருமணஞ் செய்துமுள்ளனர்.⁶

தேவரடியார்களுள் சிலர் தமது சமூகப் பணிகளுக்காக சலுகைகள் பெற்றுக்கொண்டதுமுண்டு⁷.

அடிமைகள்

சோழர்கால அடிமைகளை வேலை செய்கின்ற இடங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூன்று பிரிவினராக இனங்காணமுடிகின்றது.

01. அரண்மனை அடிமைகள்

அரண்மனைகளில் குற்றேவல் செய்யவும் பணிவிடை செய்யவும் இவர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். நடனமாடுதல், சாமரம் வீசுதல், சமையல் செய்தல் முதலியன இவர்களது பணிகளாகின. இவ்வடிமைகளை 'பெண்டாட்டி' என அழைக்கின்ற வழக்கம் காணப்பட்டது. சோழர்கால அடிமைகள் பற்றி சீன யாத்திரிகளான சா-ஜி-குஆ குறிப்பிட்ட விடயங்கள் முக்கியமானவை. அவை பின்வருமாறு :

“மது அருந்தாத சோழ மன்னனும் நான்கு அவைக்கள அமைச்சர்களும் உணவருந்த மேசைக்கு வருகின்ற போது நாட்டியம் கூறவும் நடனமாடவும் நாள்தோறும் 3000 நடனமாதரை சோழ மன்னர்கள் ஈடுபடுத்தி வைத்திருந்தனர். இவர்கள் தமக்குள் ஒரு ஒழுங்கு முறையை ஏற்படுத்தி வேலை செய்தனர்.”

மேற்கூறிய அடிமைகள் போர்களில் தோற்ற நாடுகளிலிருந்து பிடித்துவரப்படுவதே வழக்கமாகும். இராசேந்திரன் பற்றிய கல்வெட்டொன்று இதற்குச் சான்றாகிறது¹.

02. கோயில் அடிமைகள் :

மேற்கூறப்பட்ட தேவரடியார்களுள் ஒரு சாரார் கோயில் அடிமைகளாக்கப்பட்டது சோழர் காலம் முதற்கொண்டே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று அவர்கள் கோயில்களில் பதிகம் பாடுதல், நெல் குற்றுதல், சுத்தம் செய்தல் முதலான பணிகளுக்கு அமர்த்தப்பட்டனர்.

இவர்கள் பஞ்சம் காரணமாக மட்டுமன்றி தானமாக அளிக்கப்படல், பரம்பரையாக வந்துசேர்தல், மனம்விரும்பித் தாமாவே சென்று சேர்தல் முதலானவற்றினாலும் கோயில் அடிமைகளாகின்ற நிலை உருவானது.

03. வீட்டு அடிமைகள்

சோழர் காலத்தில் இத்தகைய அடிமைகள் காணப்பட்டமைக்கு ஆரம்ப காலத்து வரலாற்றாசிரியர்களுட்பட பலரும் நாம் நன்கறிந்த பெரிய புராணம் கூறும் சுந்தரர் வாழ்க்கைச் சம்பவத்தையே எடுத்துக் காட்டி வருகின்றனர். ஆயினும் இதற்கு ஆதாரமாக கல்வெட்டுக்களுமுள்ளன. உதாரணமாக, “கணவன் இறந்த பின்னர் அவனது நிலங்களும் அடிமைகளும் பிறபொருள்களும் அவன் மனைவிக்குரியனவாகும்” என்று குலோத்துங்க சோழ சதுர்வேதி மங்கலச் சபையார் 2ஆம் இராசாதிராசன் ஆட்சியின் 18ஆம் ஆண்டில் செய்த முடிவு, ஆச்சாள்புரக்கல்வெட்டு ஒன்றிலுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

04. அவலங்கள் பொறுக்க முடியாது அடிமைகள் ஒடிப்போவதும் தங்களுக்கிடப்படுகின்ற பணிகளை முறையாக நிறைவேற்றாததும் சோழர்காலத்தில் இடம்பெற்று வந்துள்ளமை பற்றியும் கல்வெட்டுக்கள் தெரியப்படுத்துகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, திருவாலங்காட்டுக் கோயில் கல்வெட்டில், ஒருதலை ஓடிய அடிமைகள் சிலர் தேடிப்பிடிக்கப்பட்டு மீண்டும் வேலைவாங்கும்படி உத்தரவிட்டமை பற்றிப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

04-05. மேலும் இவ்வடிமைகளுக்கு இலச்சினையிடுகின்ற முறை முற்காலச் சோழர்காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. 1ஆம் குலோத்துங்கனது ஆட்சியில் கனகாஸ்தி கோயில் தேவரடியார்களுக்கு தவறுதலாக அரசமுத்திரை இடப்பட்டபோது கோயில் அதிகாரிகள் இது குறித்து அரசனிடம் முறையிட, அரசனது உத்தரவினால் அரச முத்திரை அழிக்கப்பட்டு, கோயிலுக்குரிய குலச்சின்னம் இடப்பட்டமையை இதற்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

சமண, பௌத்தப் பெண்கள்

சமய, தத்துவப்பலமையும் தர்க்க ரீதியான அறிவும் வாதிடுகின்ற ஆற்றலும் கொண்ட சமண, பௌத்தப் பெண்களை மணிமேகலை தொடக்கம் குண்டலகேசி, நீலகேசிவரையான காவியங்கள் வெளிப்படுத்திவந்துள்ளன. குண்டலகேசியின் வாதிடும் ஆற்றல் காவியத்தில் பல இடங்களிலும்

வெளிப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விதத்தில், குண்டலகேசியின் வாதிடும் ஆற்றல் பற்றி

“வேதியரை முதலாக வெலப்பட்டாரிவரென்
 றோதியாங் கவைபவைதா மிவை இலையென்றுரைப்பக் கேட்டு”

மொக்கலன் நீலகேசிக்குக் கூறுவதனுடாக அறியப்படுவதை மட்டும் நினைவு கூர்வது போதுமானது.

மேற்கூறிய விடயம், பௌத்தசமயம் முதலாக, பூதவாதம் ஈறாக அறுசமய மறுப்பாக ‘நீலகேசி’ யில் பெருகியுள்ளது. பௌத்த மறுப்பே நீலகேசியின் முதன்மை நோக்காகும். கூறிய கருத்தை மறுத்துக் குற்றங்காட்டலும் வினாவிற்கு பதிலாக வந்த விடைமீது மேலும் கேள்வி தொடுத்துக் கருத்தறிதலும், எள்ளி நகைச்சுவைபடக் குற்றங் கூறி மறுத்தலுமாக நீலகேசியின் ஆற்றல் விரிந்து பரந்துபட்டுக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. நீலகேசியில் குண்டலகேசி பின்வருமாறு எள்ளப்படுவதனை இவ்வேளை எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமானது. அது பின்வருமாறு :

“பருவரலொன் நிலன்தாயைப் பழுப்பறித்தான் தலைவனிலன்
 கருவரை மேற்றன் கணவன் காலனையும் கவிழ்த்திட்டான்
 இருவரையும் போல்வாரில் இருநிலத்தின் மேலெங்கும்
 பெருவழியார் பேரருளார் பிறர் யாரே என நக்கான்”

ஆக, குண்டலகேசியும், நீலகேசியும் காட்டும் பெண்களிருவரதும் நுண்மாண் நுழைபுலம் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியதென்பதில் ஐயமில்லை.

மேற்கூறியவாறு சமயவாதிகளாகப் பெண்கள் தமிழ்க்காப்பியங்களில் வெளிப்படுவது பற்றி ஆய்வாளரொருவர் எழுப்பும் வினாக்கள் பற்றி இவ்வேளை குறிப்பிடுவது பயனுடையது . அது பின்வருமாறு :

“ஏன் மகளிர் இப்பணிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டனர்? ஆண் பாத்திரம் இதற்குக் கையாளப்பட்டதா? இல்லையா? பௌத்தமும் சமணமும் பெண்ணைச் சமயவாதியாகக் காட்டியது ஏன்? பிற மதங்கள் அவ்வாறு காட்டுகின்றனவா? வாதி-பிரதிவாதி என்று வரும்போது இருநிலையிலும் ஆண், பெண் காட்டப்பெறினும் அவருள் வென்றவராக ஏன் பெண் காட்டப் பெறுகின்றனர்? இச் சமயவாதியான பெண்டிரே ஏன் காப்பியத் தலைமை பெற்றனர்? இவ்

வாதிடும் தன்மை பெண்மையா? பெண்ணின் உரிமையா? கல்வித்திறனும் தருக்க ஆற்றலும் ஒரு காலகட்டத்தில் பெண்ணுக்கு இருந்தது எனக் காட்டும் இவை தரவுகள், சான்றுகள் எனலாமா?”

பெண்பாற் புலவர்கள்

சோழர் காலப் பெண்புலவராக பரவலாக அறியப்பட்டவர் ஔவையார் மட்டும் என்றே கூறத்தோன்றுகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் காணப்படுகின்ற ஆறு ஔவையார்களுள் இக்கால ஔவையார் தனிப்பாடல்கள் பாடியவராக இனங்காணப்பட்டுள்ளார். (ஔவைக் குறள், விநாயகரகவல் என்பனவும் இவர் இயற்றியனவேயென்பர்). இவற்றினுடாக கவியாற்றலில் சிறந்து விளங்குபவராகவும் உலகஞானம் மிகுந்தவராகவும் இவரைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. இவருக்கும் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி ஆகியோருக்குமிடையிலான பரஸ்பர சந்திப்புக்கள் இடம்பெற்றதாகவும் அவ்வேளைகளில் அவர்களுக்கு நிகராக தமது ஞானச் செருக்கினை ஔவையார் வெளிப்படுத்தியதாகவுமான செவிவழிக்கதைகள் பலவுள்ளன.

ஔவையார் பாடியதாகக் கூறப்படும் தனிப்பாடல்கள் பலவும் கூட ஔவையாரால் பாடப்பட்டனவென்றோ சோழர் காலத்திற்குரியனவென்றோ கூறமுடியாதவை. ஒரு சில பாடல்கள் காலமுரண் கொண்டவையாகவுமுள்ளன (உ-ம் : அதிகமான், ஔவையார் தொடர்பு பற்றியவை). வேறு சில பாடல்கள் சோழர் காலத்திற்குரியனவாயினும் கால நீட்சி கொண்டவை. இவ்வாறான நிலையில் இவற்றைப் பலர் பாடியிருத்தலும் சாலும். “ஔவையார்” என்ற சொல் உறவுசார் பொருளிலும் (அம்மை, அக்காள்) ‘துறவியர்’ என்ற பொருளிலும் வழங்கிவருவதால் அத்தகைய நிலையினர் பலரைக் குறிக்கின்ற பொதுப்பெயராகவும் ஔவையார் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட ஔவையார்கள் இருந்திருக்கலாம்.

ஔவையார் தவிர கம்பர், வீட்டுப் பணிப்பெண் ஒருத்தி, ஏகம்பவாணர் என்ற நிலக்கிழாரின் மனைவி முதலான சிலரும் பாடியதாகக் கூறப்படும் சில தனிப்பாடல்களுள்ளன.

எது எவ்வாறிருப்பினும் பாடலியற்றும் ஆற்றல் கொண்ட பெண்புலவர்கள் சிலராவது சோழர் காலத்திலிருந்திருப்பர் என்று கூறுவதுதில் தவறில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. லெஸ்லி சி. ஓர் தமிழகக் கல்வெட்டுக்களில் பெண்கள், விடியல் பதிப்பகம் கோயம்புத்தூர் 2003 ப. 4.
2. லெஸ்லி சி. ஓர் மே. கு. நூ பின் அட்டைக் குறிப்பு
3. 3ஆம் இராஜராஜன் தனது அரசியல் சுதந்திரத்திற்காகப் பாண்டிய நாட்டிற்குப் படையெடுத்துத் தோற்றவேளையில் சோழநாட்டிற்குப் படையெடுத்துவந்த மாறவர்ம சுந்தரபாண்டியன் சோழ அரசனது பட்டத்தரசியைச் சிறைப்பிடித்ததோடு வெற்றி ஊர்வல நிகழ்ச்சியில் மங்கல நீர்கொண்ட குடத்தை அவளது தலையிலே சுமக்க வைத்தமை இதற்கொரு உதாரணமாகின்றது.
4. இராஜேந்திர சோழன் சாளுக்கிய போரிலே 1000 இளம் பெண்களைக் கவர்ந்து அடிமைகளாக்கினானென்று சாளுக்கிய நாட்டுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.
5. அரசபரம்பரையினர் உடன்கட்டை ஏறுதலை ஆதரித்திருந்தனர் என்று கருதும் வரலாற்றாசிரியருமுள். 1ஆம் இராஜேந்திரன் இறக்க, மனைவி வீரமாதேவி உடன்கட்டையேறியமை பற்றிக் குறிப்பிடும் பிரமதேசம் கல்வெட்டு இதற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுகிறது.
6. நாகன் பெருங்காடன் பற்றிய கல்வெட்டுக் குறிப்பு.
7. உருத்திரமேருர் கோயிலைச் செப்பனிட்ட ஒரு ஆடற்பெண்ணுக்கு பரம்பரையாக அனுபவிக்கக்கூடியவாறான சில சலுகைகள் அவ்வூர் ஊராட்சி மன்றமான சபாவினால் அளிக்கப்பட்டிருந்தன.
8. “இராஜபரிச்சின்னமும் தப்பில் சத்தி அனுத்தப்பி என்றிவர் தேவியர்குழாமும் பாவைய ரீட்டமும் கொண்டு...” – இராஜேந்திரன் பற்றிய ஒரு கல்வெட்டு
9. அன்னிதாமசு, தமிழர் சமூகவியல், உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2000, ப. 51

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இறையரசன், பா தமிழர் நாகரிகவரலாறு
2. சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. அடிமை முறையும் தமிழகமும் என், சி. பி. எச். சென்னை
3. சுப்பராயலும், ஏ(1999), சோழர் காலத்தில் சமூக மாற்றத்தின் சில தன்மைகள், தமிழியல் ஆய்வுகள், முனைவர் இராமசுந்தரம் மணிவிழா ஆய்வுமலர், மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை
4. நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே. ஏ (1989) சோழர்கள் பகுதி I, II தமிழாக்கம், என், சி. பி. எச். சென்னை.
5.(1965) தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் வாசகர்வட்டம்.
6. பாலசுப்பிரமணியம், மா (1929) சோழர் கால அரசியல் கலாசார வரலாறு பாகம் II, தமிழ் நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம் சென்னை.
7. பொன்னம்மாள் ஆர் (1997) இராஜராஜசோழன் வரலாறு, வானதி பதிப்பகம், சென்னை.
8. தட்சணாமூர்த்தி, அ. தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும்.
9. மகேஸ்வரன், வல்லிபுரம்(2000) சோழர் காலத்து கோயிலும் சமூகமும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு – சென்னை.
10. லெஸ்லி. சி. ஆர் (2003) தமிழகக் கல்வெட்டுக்களில் பெண்கள், விடியல் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர்.
11. வீராசாமி செட்டியார், அஷ்டாவதானம் (1961) விநோதரசமஞ்சரி, திலிப்டில் ப்ளவர் கம்பெனி, சென்னை.
12. அன்னிதாமசு (2000) தமிழர் சமூகவியல், உலகத்தமிழராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை.
13. செல்வம் வேதி (1995) தமிழகம் வரலாறும் பண்பாடும் மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை.

சமயமும் தத்துவமும்

சோழப் பேரரசிற் பௌத்தம்

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

“மிக்கவன் போதியின் மேதக்
கிருந்தவன், மெய்த்தவத்தால்
தொக்கவன், யார்க்குந் தொடரவொண்
ணாதவன், தூயனெனத்
தக்கவன் பாதந் தலைமேற்
புனைந்து தமிழரைக்கப்
புக்கவன் பைம்பொழிற் பொன்பற்றி
மன்புத்த மித்திரனே!”¹

இது வீரசோழியத்தின் பாயிரச் செய்யுள். அது புத்தர் பிரானைப் போற்றுகின்றது. நூலாசிரியனின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் நூலாசிரியரான புத்தமித்திரர் பௌத்த சமயத்தவர் என்பது உறுதியாகின்றது.

மூன்றாவது பாயிரச் செய்யுளில் நூலின் பெயரை அமைப்பதற்கு ஏதுவான காரணத்தை ஆசிரியர் மேல்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

“நாமே வெழுத்துச்சொ னற்பொருள்
 யாப்பலங் காரமெனும்
 பாமேவு பஞ்ச வதிகார
 மாம் பரப்பைச் சுருக்கித்
 தேமேவிய தொங்கற் றோர்வீர
 சோழன் றிருப்பெயராற்
 பூமே லுரைப்பன் வடநூன்
 மரபும் புகன்றுகொண்டே”²

நூலின் ஆசிரியரான புத்தமித்திரர் தமிழுக்கு இலக்கணமாக வகுத்த நூலை வீரசோழன் திருப்பெயரால் பூமேலுரைப்பன் என்று குறிப்பிடுகின்றார். வீரசோழன் மீது தான் கொண்டிருந்த பேரபிமானத்துக் குரிய காரணத்தை அவர் கூறவில்லை. அது நூல் எழுதப் பெற்ற காலத்து அரசியல், பண்பாட்டு நெறிகளின் அடிப்படையிலே புரிந்துகொள்ள வேண்டியது. வீரசோழன் என்பது சோழச் சக்கரவர்த்தியான வீரராஜேந்திரனின் விருதுப் பெயர்களில் ஒன்று. அது அவனது மூத்த சகோதரனாகிய இரண்டாம் இராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தியிலும் காணப்படுகின்றது. முதலாம் இராஜேந்திரனுடைய நான்காவது புதல்வனாகிய வீரராஜேந்திரன் ஒரு காலத்தில் இலங்கையிலே சோழ இலங்கேஸ்வரனாகப் பதவிபெற்றிருந்தவன்.

வீரராஜேந்திரன் பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கொள்வதற்கான காரணம் எதுவும் இல்லை. அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியும் அவன் வழங்கிய நன்கொடைகளை வர்ணிக்கும் சாசனங்களும் வீரராஜேந்திரன் தனது முன்னோர்களைப் போலச் சைவசமயத்தில் அபிமானங்கொண்டவன் என்பதை உணர்த்துகின்றன. ஆயினும், அவன் பௌத்த சமயத்திற்கு ஆதரவு புரிந்திருக்கலாம். அதன் காரணமாக புத்தமித்திரர் வீரசோழனின் பெயரால் தனது நூலின் பெயரை அமைத்துக் கொண்டார் என்று கருதலாம்.³

சோழப் பேரரசிலே பௌத்த சமயம் மறுமலர்ச்சி பெற்றது என்பதும் பௌத்த நிறுவனங்கள் சோழ மன்னரின் ஆதரவைப் பெற்றன என்பதும் தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாகத் தெளிவாகின்றன. சோழப் பேரரசர் காலத்துப் பௌத்த சமய வரலாறு ஒரு பெருங்கதை. பௌத்த சமயம் தொடர்பான சின்னங்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் கிடைத்துள்ளன. பல ஊர்களில் புத்தபிரானின் சிற்பங்களும் வெண்கலப் படிமங்களுங் கிடைத்துள்ளன. ஆயினும் பெருமளவிலான பௌத்தர்கள் இவ்விடங்களில் வாழ்ந்தமைக்கான

உறுதியான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. சோழப் பேரரசர் காலத்துப் பௌத்த சமயம் நாகபட்டினத்து விஹாரங்களை மையமாகவும் அடிப்படையாகவும் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது. அது மகாயானச் சார்புடையது. அது தமிழ்மொழி வழக்கோடு தொடர்பானது.

சோழர் காலத் தமிழ்நூல்கள் பலவற்றிலே பௌத்தம் பற்றிய விவரங்களும் குறிப்புகளும் பல காணப்படுகின்றன. வீரசோழியத்திற்குப் பெருந்தேவனார் எழுதிய உரையிலே பௌத்த சமயம் பற்றிய பாடல்கள் பல மேற்கோள்களாகக் கையாளப்படுகின்றன. அவை இடம்பெற்ற நூல்கள் மறைந்துவிட்டன. தமிழிலே பௌத்த சமயம் பற்றிய இலக்கிய மரபொன்று இருந்துள்ளமைக்கு அவை சான்றாகும். தமிழரிடையே நிலவிய பௌத்த சமயத்தின் இயல்புகள் சிலவற்றை வீரசோழிய உரையாசிரியர் கையாண்டுள்ள பாடல்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.⁴

ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான குண்டலகேசி இக்காலத்தில் எழுந்த பௌத்த நூல்களில் ஒன்றாகும். “இங்கு, தமிழகத்தில் (தமிழரட்ட) வாழ்ந்த நாகசேன தேரர்” குண்டலகேசி வத்து என்னும் தமிழ் நூலை எழுதினாரென்று விமதிவிநோதனி என்னும் பாளி நூலிற் கூறப்படுகின்றது.⁵ அதன் ஆசிரியரான கஸப்பர் கி.பி. 1200 ஆம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்தவர். எனவே குண்டலகேசி கஸப்பரின் காலத்துக்கு முற்பட்டதாகும்.⁶ குண்டலகேசி காலப்போக்கில் அழிந்துவிட்டது. வாமன முனிவர் நீலகேசிக்கு எழுதிய உரையிலே குண்டலகேசியில் வரும் பாடல்கள் பலவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். அத்துடன் 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய புறத்திரட்டு என்னும் நூலிற் குண்டலகேசியின் 19 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.⁷

மறைந்து போன பௌத்த நூல்களில் மற்றொன்று பிம்பிசாரக் கதை. அது நீலகேசிக்கு முற்பட்டது. நீலகேசியில் அந்நூலிலுள்ள பாடல்கள் மேற்கோளாக வருகின்றன.

சமணரதும் சைவரதும் நூல்களில் பௌத்த சமயம் பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. நீலகேசி, சிவஞானசித்தியார் என்பன அவற்றிலே பிரதானமானவை. அவற்றுள் நீலகேசி பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குரியது. மற்றையது சோழப் பேரரசின் காலத்துக்குப் பிற்பட்டது. சிறு காப்பியங்கள் என்று மரபு வழியாகக் கொள்ளப்படும் நூல்களில் ஒன்றான நீலகேசி பௌத்த சமய நிராகரணம் பற்றிய நூல். அதில் மூன்றிலிரண்டு பகுதியும் பௌத்த சமயக் கொள்கை மறுப்புப் பற்றியது. அதிலே சொல்லப்படும் பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகள்

பொதுமையானவை. சம காலத்துத் தமிழகத்தில் வழங்கிய பௌத்த சமய நெறி பற்றிய ஒரு வரலாற்று மூலமாக நீலகேசியைக் கொள்ள முடியவில்லை.

சௌத்திராந்திகம், மத்யமிகம், யோகாசாரம், வைபாஷிகம் என்னும் நான்கு பௌத்த சமயப் பிரிவுகளின் கோட்பாடுகளைச் சிவஞான சித்தியார் அறிமுகம் செய்கின்றது. இந்தப் பிரிவுகள் தமிழகத்தில் நிலைபெற்றவா என்ற வினா இயல்பாகவே எழுகின்றது. தமிழகத்திலே பௌத்த சமயம் மருவிவிட்ட காலத்திலே அருணாந்தி சிவாச்சாரியார் வாழ்ந்தவர் என்பது குறிப்பிடற்குரியது. சோழர் காலத்துப் பௌத்தம் பற்றிய சாசனக் குறிப்பு களிலும் அக்காலத்துக்குரிய பௌத்த நூல்களிலுள்ள பாடல்களிலும் இந்நான்கு பிரிவுகளைப் பற்றியும் எதுவிதமான குறிப்புகளும் காணப்பட வில்லை. அருணாந்தி சிவாச்சாரியார் குறிப்பிடும் பௌத்த சமயப் பிரிவுகள் அகில இந்தியப் பரிமாணங்கொண்டவை. அவை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்துச் சமய நிலைகளைப் பற்றியவை. பொதுவாக வைதீக நெறியாளர் பரபக்க சமயங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் மரபில் வந்தவை. அவற்றுக்கும் சோழப் பேரரசர் காலத்திலே தமிழகத்தில் நிலவிய பௌத்த சமய நெறிக்கும் எதுவிதமான தொடர்புங் காணப்படவில்லை.⁸

இக்காலத் தமிழிலக்கியக் குறிப்புகளுக்கும் சாசனக் குறிப்புகளுக்கும் இடையிலே ஒரு ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. அவற்றினால் அறிமுகமாகின்ற பௌத்தம் மகாயானச் சார்புடையது. அவற்றில் அவலோகிதரைப் பற்றியும் பாராமிதைகளைப் பற்றியும் சொல்லப்படுகின்றது. எனினும் இவற்றால் அறியப்படும் மகாயானம் சைவம், வைணவம் என்பவற்றால் பெரிதும் மாற்றமடைந்துவிட்ட ஒரு வழிபாட்டு நெறியாகும். அதிலே பக்தியும் துதிப்பாடல்களும் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன. புத்தர்பிரான் ஈஸ்வரனுக்குரிய இலக்கணங்களுடன் முழுமுதற் கடவுளாகி விடுகின்றார். மேல்வரும் அடிகள் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

எண்ணிறந்த குணத்தோய் நீ
யாவார்க்கும் அரியோய் நீ
உண்ணிறைந்த அருளோய் நீ
உயர்பாரம் நிறைத்தோய் நீ
மெய்ப்பொருளை அறிந்தோய் நீ
மெய்யறம் இங்கு அளித்தோய் நீ
செப்பரிய தவத்தோய் நீ
சேர்வார்க்குச் சார்வு நீ
நன்மை நீ, தின்மை நீ

நனவு நீ, கனவு நீ
 வன்மை நீ, மேன்மை நீ
 மதியு நீ, விதியு நீ
 இம்மை நீ, மறுமை நீ
 இரவு நீ, பகலு நீ
 செம்மை நீ, கருமை நீ
 சேர்வு நீ, சார்வு நீ
 அருளாழி பயந்தோய் நீ
 அறவாழி பயந்தோய் நீ
 மருளாழி புரிந்தோய் நீ
 மறையாழி புரிந்தோய் நீ
 மாதவரின் மாதவ நீ
 வானவரில் வானவ நீ
 போதனரிற் போதன நீ
 புண்ணியருட் புண்ணிய நீ
 ஆதி நீ, அமல நீ
 அயனு நீ, அரியு நீ
 சோதி நீ, நாத நீ
 துறைவு நீ, இறைவு நீ
 அருளு நீ, பொருளு நீ
 அறிவு நீ, அனக நீ
 தெருளு நீ, திருவு நீ
 செறிவு நீ, செம்மை நீ.⁹

தேரவாதம்

சோழராட்சியிலே தமிழகத்திற் தேரவாத பௌத்த நிலையங்கள் சில அமைந்திருந்தன என்பதைப் பாளி நூல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவற்றுக்கும் இலங்கையிலுள்ள சங்கத்தாருக்குமிடையே தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன. சிங்களப் பௌத்தர்கள் பலர் இலங்கையில் கலிங்க மாகனின் ஆட்சிக் காலத்திலே சோழ, பாண்டிய தேசங்களிற்குச் சென்றனர். சோழ தேசத்துப் பிக்குமார் பாண்டித்தியமுடையவர்கள், ஒழுக்கசீலங்களைப் பேணியவர்கள் என்ற எண்ணம் இலங்கையில் நிலவியது.

சோழர் காலத்திற் சோழமண்டலத்தில் வாழ்ந்த தேரவாத பிக்குகளில் அருருத்தர் காலத்தால் முற்பட்டவர்.¹⁰ அவர் பரமத்த விநிச்சய, நாமருப பரிச்சேத என்னும் நூல்களின் ஆசிரியர். அவை அபிதம்மத்தின்

சாரமானவை. அவர் காஞ்சிபுரத்துக் காவேரி நகரத்திற் பிறந்தவர். தம்பரட்ட (செம்பி நாடு) என்ற நாட்டிலுள்ள தஞ்சை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். சோழநாட்டுப் பிக்குகளிற் பிரசித்தமானவர். கஸ்வபதேரர். அவர் பிராமண குலத்தவர். அவர் தமிழகத்தில் (தமிழ்நாட்ட) வாழ்ந்தவரென்று சாசனவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. அவரைப் பற்றி வாசிஸ்ஸரர் விநயசாரத்த தீபனியிற் குறிப்பிடுகின்றார்.¹¹ விநயட்டகதாவின் மூன்றாவது உரை நூலான விமதிவிநோதநி என்னும் நூலை அவர் எழுதினார் என்பர்.

சோழநாட்டுப் பிக்குகளுக்கும் சிங்களப் பிக்குமாருக்கும் இடையே ஒரு சமயத்தில் மதுபானம் தொடர்பான விநயவிதியின் விளக்கம் பற்றித் தகராறு ஏற்பட்டது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ மது அருந்துவதனால் பாவம் உண்டாகும் என்று புத்தப்பிய மகாதேரர் தீர்ப்பு வழங்கினார்.¹² அறியாது மதுவினை அருந்தினார் குற்றமில்லை என்று சாரிபுத்தர் சாரத்த தீபநி என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டிருந்தார். கி.பி. 1131ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட பொலன்னறுவையிலுள்ள சாசனமொன்று ஆநந்த மகாதேரர் என்னும் ஒருவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர் சோழ நாட்டிலே சில காலந் தங்கியிருந்து அங்கு சங்ககத்தி செய்தாரென்று அதிலே குறிப்புண்டு.¹³ ஆநந்த தேரரின் சீடரான புத்தப்பிய திபாங்கரர் தமிழகத்திலே புகழ் பெற்றிருந்தார் என்றும் அங்கு பலாதித்த விஹாரம், சூடாமணிகாராமம் என்பவற்றின் அதிபராக விளங்கினாரென்றும் ரூபசித்தி என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁴

இலங்கையிலிருந்து தமிழகஞ் சென்று அங்கு புகலிடம் பெற்ற தேரர்களில் ஒருவர் பதந்த ஆநந்த மகாதேரர். அவர் உபாசக ஜனாலங்கார என்னும் நூலின் ஆசிரியர். பாண்டி நாட்டிலுள்ள வன்னிய சாமந்தனாகிய சோடகங்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட ஸ்ரீ வல்ல நகரத்திலுள்ள குணாகரப் பெரும்பள்ளியில் வாழ்ந்த காலத்திலே தான் அந்நூலை எழுதினாரென்று பாயிரச் செய்யுள்களில் ஆநந்த மகாதேரர் குறிப்பிடுகின்றார். அந்நகரத்திலுள்ள செல்வக் குடும்பமொன்றிலே பிறந்தவரான லோகுத்தமர் என்னும் பௌத்த பிக்குவின் வேண்டுகோளிளாற் சோடகங்கள் குணாகரப் பெரும்பள்ளி முதலான மூன்று விகாரங்களை அங்கு அமைத்தானென்றும் நூலின் பாயிரத்திலே கூறப்படுகின்றது.¹⁵

மூன்றாம் விஜயபாகு (1232-1235) அரசு பதவி பெற்றதும் பிரதானிகள் சிலரைச் சோழ, பாண்டிய தேசங்களுக்கு அனுப்பி அவர்கள் மூலமாக அங்கு சென்று புகலிடம் பெற்ற சங்கத்தார் பலரை வரவழைத்தான். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு (1236 - 1271) மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தொடர்பாக மகாவம்சம் மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“பராக்கிரமபாகு ராசன் உபகாரங்கள் பலவற்றைச் சோழநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான். திரிபிடகங்களில் மிகுந்த பாண்டித்தியமும் மாசு மறுவிலாத ஒழுக்க சீலமும் கொண்ட சோழநாட்டுப் பிக்குகளை வரவழைத்து இரண்டு நிகாயங்களுக்கும் இடையில் இணக்கத்தை ஏற்படுத்தினான். தம்பரட்டவிலிருந்து உத்தமசீலரான தர்மகீர்த்தி மகாதேரரை இலங்கைக்கு வரவழைத்தான்”¹⁶.

சோழநாட்டுத் தேரர்கள் சோழப் பேரரசு சீர்குலைந்த பின்பும் இலங்கையிற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். நான்காம் பராக்கிரமபாகு (1302 – 1326) சகலாகம பண்டிதரும் பன்மொழி வல்லுநருமான சோழநாட்டுத் தேரர் ஒருவரை வரவழைத்து அவரை இராசகுருவாக நியமித்தான்.¹⁷ அத்துடன் அவர் அரசனாலே புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கணானந்த பிரிவெனா என்னும் கல்லூரியின் அதிபரானார்.

தமிழ் நாட்டிலே தேரவாத பௌத்தர் தமிழ் மொழியிலே நூல்களை எழுதியமைக்கு ஏதுவித சான்றுங் கிடைக்கவில்லை. அவர்களின் இலக்கிய மொழியான பாளிமொழி அங்கு அந்நிய மொழியாகி விட்டதால் அவர்களின் செல்வாக்கும் அங்கு மறைந்துவிட்டது. அவர்களின் போதனைகளும் சிந்தனைகளும் மடாலயங்களுக்கப்பால் குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தவில்லை. தேரவாதம் அங்கு மறைந்தமைக்கு ஏதுவான வேறு விளக்கங்களைச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.

சூளாமணிவர்ம விஹாரம்

சோழப் பேரரசின் காலத்திலே தமிழகத்தில் அமைந்திருந்த பௌத்தப் பள்ளிகளிற் பிரசித்தமானது நாகபட்டினத்துச் சூளாமணிவர்ம விகாரம். அதன் கட்டுமானப் பணிகள் கடாரத்தரசன் ஸ்ரீ சூளாமணிவர்மனால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அவனுக்குப் பின்பு அரசு பதவி பெற்ற ஸ்ரீ மாற விஜயோத்துங்கவர்மனின் காலத்திலே திருப்பணி வேலைகள் நிறைவு பெற்றன. சூளாமணிவர்ம விஹாரம் முதலாம் இராஜராஜன் காலம் முதலாகச் சோழரின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது.⁸

ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள்

முதலாம் இராஜராஜன் அவ்விஹாரத்தின் கட்டுமானப் பணிகள் நடைபெற்ற காலத்தில் அதன் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்கு வேண்டிய

வருமானங்கள் கிடைத்தற் பொருட்டு ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரை அதற்குப் பள்ளிச்சந்தமாக வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தான். அதனைப் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய ஆவணங்களை முதலாம் இராஜேந்திரனுடைய காலத்திலே ஒன்றிணைத்துச் செப்பேடுகளில் எழுதிக் கொடுத்தனர்.¹⁹

ஒரு வரலாற்று ஆவணமென்ற வகையில் ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளுக்குப் பல சிறப்புகளுண்டு. சோழரின் ஆட்சிமுறை பற்றி அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஆவணங்களில் இவை முதன்மையானவை. அரண்மனையிலிருந்து ஊர்கள் வரையான அதிகாரக் கட்டமைப்பின் அம்சங்கள் பல இவற்றினாலே புலனாகின்றன. சோழர்களுக்கும் சாவகத்துச் சைலேந்திரர்களுக்கும் இடையில் ஒரு காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்த உறவுகளை அவை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள் வேறு மூலங்களிலிருந்து கிடைக்கவில்லை. இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியான சூளாமணிவர்ம விஹாரத்தின் ஆரம்ப வரலாறு பற்றிய ஆவணங்கள் என்ற வகையிலும் இவை முதன்மை பெறுகின்றன. சோழ மண்டலத்தின் பிரிவுகளில் ஒன்றான ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டின் நிலவளம், நீர்வளம், பொருள் வளம், அதில் அமைந்திருந்த ஊர்கள், நகரங்கள், அவற்றிலே அதிகாரம் பெற்றிருந்த பெருமக்கள் என்போரைப் பற்றியும் அவை குறிப்பிடுகின்றன. பள்ளிச் சந்தம் பற்றித் தமிழ்ச் சாசன வழக்கிலே காணப்படும் விவரங்களைப் பொறுத்தவரையில் இவற்றிலே இடம்பெற்றுள்ளவை மிகவும் விரிவானவை; தெளிவானவை. ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குமிடத்துத் தமிழ்மொழியில் எழுதிய ஆட்சி ஆவணங்களில் ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள் இணையிலாத சிறப்புடையவை.

இராஜராஜனின் கட்டளைப்படி ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரைச் சூளாமணிவர்ம விஹாரத்துக்குரிய பள்ளிச்சந்தமாக அமைத்தமை பற்றிய விவரங்கள் 16 செப்பேடுகளில் 332 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு நிலைகளில் உருவாக்கப்பட்ட கட்டளைகளும் ஆவணங்களும் அவற்றில் எழுதப்பட்டுள்ளன.²⁰ இராஜராஜன் தனது 21ஆம் ஆட்சியாண்டின் 92ஆம் நாளன்று தஞ்சாவூர் புறம்படியிலுள்ள ராஜாஸ்ரயன் என்னும் மாளிகையிலிருந்து ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரை நாகபட்டினத்திற்கு கடாரத்தரையன் எடுப்பிக்கின்ற சூளாமணிவர்ம விஹாரத்துக்குப் பள்ளிச் சந்தமாக வழங்கவேண்டும் என்று கட்டளை பண்ணினான். அதனை நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆலாக்கூற்றத்து விளத்தூர் கிழவன் அமுதன் தீர்த்தாகரன் எழுதினான். திருமந்திர ஓலை நாயகம் என்னும் பதவிபெற்ற

அதிகாரிகள் மூவர் அதனை வாசித்து ஒப்பிதம் வழங்கினர். அதன்பின்பு அரசனுடைய கட்டளையின் வாசகமான தீட்டு வரி எனப்படும் ஆவணப் பதிவகத்தில் எழுதப்பட்டது. நடுவிருக்கை என்னும் பதவியிலுள்ள எண்மரும் “அரசகருமம் ஆராய்கின்ற அதிகாரிகள்” பிறருங் கூடி அரசனது கட்டளையின் வாசகத்தை (தீட்டு) வரியில் இடுவித்தனர்.

இராஜராஜனது 21ஆம் ஆண்டு 96ஆம் நாள் பட்டினக்கூற்றத்து நாட்டார், நகரங்களிலார், பிரம்மதேயக்கிழவர், ஊர்களிலார், பள்ளிச்சந்தங்களிலார் என்போருக்கு ஆணைமங்கலம் தொடர்பாகக் கட்டளை ஒன்றை அரசன் திருவாய்மொழிந்து அருளினான். திருமந்திரஒலை என்னும் நிலையிலுள்ள பலரின் ஒப்பினாற் புகுந்த கேழ்விப்படி அரசனின் கட்டளை ஆவணமாக உருவாக்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டளை பள்ளிச்சந்தம் பற்றிய நன்கொடையின் நிறைவேற்றும் பணிகளைப் பற்றியது.

பள்ளிச் சந்தமாக அமையவிருக்கும் நிலங்களின் எல்லைகளை வரையறை செய்து, அரண்மனையிலிருந்து செல்லும் அதிகாரிகளுடன் சேர்ந்து அரசு கட்டளையினை நிறைவேற்றுமாறு மன்னன் பணித்தான். அரசனது கட்டளைப் பத்திரத்தை ஒப்புக் கொண்ட நாட்டார், ஆணைமங்கலத்தின் எல்லைகளை வரையறை செய்து, அவற்றிலே பிடியினை நடத்தி எல்லையின் அடையாளமாகக் கல்லும் கள்ளியும் நாட்டினார்கள். அரசனது கட்டளையினை நிறைவேற்றும் பணியில் 27 ஊர்களின் ஆளுங்கணத்தார் பங்கு கொண்டனர். தங்கள் பணியினை நிறைவேற்றியதும் அதனைப் பற்றி நாட்டார் கோனோலை வரைந்து கொடுத்தனர். அதிலே பங்குபற்றிய ஊரார் அனைவரும் கையொப்பம் இட்டுக்கொடுத்தனர். இந்த ஆவணத்தின் முற்பகுதி இராஜராஜனின் மெய்க்கீர்த்தியாகும். கோனோலை மிகவும் விரிவானது. அதிலே பெருமளவான வயல்நிலங்கள், நீர்நிலைகள், வாய்க்கால்கள் கண்ணாறுகள் என்பவற்றின் பெயர்கள் பதிவாகியுள்ளன. இந்த ஆவணம் “யாண்டு இருபத்து மூன்றாவது நாள் அறுபத்துமூன்றினால் வரியிலிட்டுக் குடுத்தது”²².

வரியிலிட்ட ஆவணத்தின் வாசகம் ஒரு கட்டளைப் பத்திரமாக இராஜராஜனால் வழங்கப்பெற்றது. இராஜேந்திர சோழனின் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலே சூளாமணிவர்ம விஹாரத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. இராஜேந்திரனாற் செப்பேடு வழங்கப்பெற்றதால் அவனுடைய பிரசஸ்தியும் அதிலே இணைக்கப் பெற்றுள்ளது. அந்தப் பிரசஸ்தி 5 செப்புத் தகடுகளில்

111 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சோழ வம்சத்தின் உற்பத்தி பற்றிய ஐதிகங்களும் இராஜேந்திரனின் முன்னோர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளும், அவனுடைய சாதனைகளும் இலக்கிய நயத்துடனும் கவர்ச்சியான செய்யுள் நடையிலும் சமஸ்கிருத மொழியில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ²³ வசிஷ்ட கோத்திரத்துக் கோட்டையூர் ஆநந்தநாராயணன் இப்பிரசஸ்தியை எழுதினார். அரசனது கட்டளைப்படி காஞ்சிவாயில் தில்லையாழியான மகாதிகாரி இராசராச மூவேந்தவேளான் செப்பேடுகளை எழுதுவித்தான். காஞ்சிபுரத்துச் சிற்பிகளும் ஓவியர்களுமான கிருஷ்ணன் திருவரங்கன், கிருஷ்ணன் தாமோதிரன், ராஜராஜப் பேராசாரியனான கிருஷ்ணன் வாசுதேவன், ஆராவமுது புருஷோத்தமன் என்போர் செப்புத் தகடுகளை உருவாக்கி, அவற்றிலே வாசகங்களை மையினால் வரைந்து, பின் அவற்றைக் கருவிகளால் வடிவமைத்தனர்.

இராஜேந்திரன் செப்பேடுகளை வழங்கிய பொழுது சூளாமணிவர்ம விஹாரத்தின் கட்டுமானப் பணிகள் நிறைவேறிவிட்டன. நாகபட்டினத்திலே சைலேந்திர வம்சாதிபதியான ஸ்ரீமாத விஜயோத்தங்கவர்மன் தன் தங்கையின் பெயரால் (ஸ்வ பிதுர்நாம) சூளாமணிவர்ம விஹாரத்தைக் கட்டி முடிந்தானென்று அவற்றிலே சொல்லப்படுகின்றது. நாகபட்டினத்துப் புத்தவிஹாரத்துக்குப் பள்ளிச்சந்தமாக வழங்கிய ஆணைமங்கலம் 97 வேலி 2மா 3 1/2 காணி ஒரு முந்திரிகை அளவு கொண்டது. இந்நிலத்தில் 89, 43 கலம் நெல்லு காணிக்கடன் என்னும் வரியாகக் கொள்ளப்பட்டது. இராஜராஜன் தனது 21 ஆவது ஆண்டு முதலாக இந்நிலத்தற்குரிய வரியாகக் கொள்ளப்படும் வருமானங்கள் யாவும் பெரும்பள்ளிக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று புரவுவரித்திணைக்களத்தாருக்குக் கட்டளையிட்டான். அத்துடன் ஆணைமங்கலம் சர்வ பரிகாரங்களோடும் பள்ளிச்சந்தமாக வழங்கப்பட்டது.

முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்துப் பள்ளிச்சந்தங்கள்

நாகபட்டினத்துச் சூளாமணிவர்ம விஹாரம் 11 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சோழமன்னர்களின் ஆதரவில் மேலும் வளம் பெற்றது. முதலாம் குலோத்துங்கன் 1190ஆம் ஆண்டில் வழங்கிய சிறிய லைடன் செப்பேடுகளில் ஒன்பது பள்ளிச்சந்தங்கள் பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. ²⁵ அவை மேல்வருவனவாகும்.

நிலம் அமைந்த ஊர்	நிர்வாகப் பிரிவு	நிலத்தின் அளவு	வரி முதல்	நன்கொடைக்கு நிச்சயித்த அளவு
1. ஆனைமங்கலம்	கேயமாணிக் வளநாட்டுப் பட்டினக்கூற்றம்	97 வேலி 2 மா 1/2 காணி	8,943 கலம்	4,500 கலம்
2. பிரம்மதேயதமான ஆனைமங்கலம்	“	12 3/4 வேலி	400 கலம்	260 கலம்
3. முஞ்சக்குடி	“	27 3/4 வேலி 3 1/2 காணி	2,779 கலம்	1,800 கலம்
4. வடகுடி நாணலூர்	அளநாடு	70 3/4 வேலி 4 1/2 மா	6,514 கலம்	2,840 கலம்
5. ஆமூர்	திருவாரூர் கூற்றம்	106 வேலி	10,600 கலம்	5,840 கலம்
6. கீழ்சந்திரபாடி	அளநாடு	60 வேலிமா 1/2 காணி	1012 கலம்	1500 கலம்
7. பாலையூர் பிரம்மதேயம்	அளநாடு	60 3/4 வேலி	கலடி	
8. புத்தகுடி	ஐங்கொண்டசோழ வளநாட்டுக்குழம்பூர்	87 1/4 வேலி	8,720 கலம்	6,107 கலம்
9. உதயமார்த்தாண்ட நல்லூர்	விஜயராஜேந்திர சோழவளநாட்டு இடைக்களிநாடு	3 வேலி 3 மா	135 கலம்	

கி. பி. 1190 ஆம் ஆண்டளவிலே குளாமணிவரம் விஹாரத்தின் வசமாய் ஒன்பது (9) பள்ளிச்சந்தங்கள் இருந்தன. அவை ஐந்து நாடுகளிலும் மூன்று வளநாடுகளிலும் அமைந்திருந்தன. அவற்றுள் ஆனைமங்கலம், பிரம்மதேயமான ஆனைமங்கலம், முஞ்சக்குடி ஆகியன கேயமாணிக்க வளநாட்டுப் பட்டினக் கூற்றத்தில் இருந்தன. முதலாம் குலோத்துங்கன் செப்பேடு வழங்குவதற்கு முன்பு சோழமண்டலத்துச் ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாடு கேயமாணிக்க வளநாடு என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. ஆனைமங்கலத்தின் ஒரு பகுதி முன்பு பிரம்மதேயமாயிருந்தது என்பதையும் முதலாம் இராஜேந்திரனுக்கும் முதலாம் குலோத்துங்கனுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அதனையும் ஒரு பள்ளிச் சந்தமாக மாற்றிவிட்டனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.²⁶

ஆமூர் திருவாரூர் கூற்றத்திலிருந்த நிலமாகும். வடகுடி நாணலூர், கீழ்சந்திரபாடி, பாலையூர் பிரம்மதேயம் என்பன வளநாட்டு நிலப்பிரிவுகள்

புத்தகுடி, உதயமார்த்தாண்ட நல்லூர் என்பன முறையே குறும்பூர்க்காடு, இடைக்களி நாடு என்பவற்றைச் சேர்ந்தவை. இவற்றுள் முதலாவது நாடு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்தின் ஒரு பிரிவாகும். மற்றது விஜயராஜேந்திர வளநாட்டு நிலப்பகுதியாகும்.

குலோத்துங்க சோழனின் செப்பேடுகள் வர்ணிக்கும் பள்ளிச்சந்த நிலங்களின் மொத்த அளவு 475 வேலி நிலம். அவற்றிலிருந்து பெரும்பள்ளிக்கு ஆண்டுதோறும் கிடைக்கவேண்டிய நெல்லின் மொத்தத் தொகை 23,235 கலம். அத்துடன் ஊர்க்குடிகள் வரியாகச் செலுத்தவேண்டிய கணிசமான அளவு காசும் பெரும்பள்ளிக்கு வருமானமாகக் கிடைத்தது.²⁷

பள்ளி விளாகம்

குளாமணிவர்ம விஹாரத்து அமைவிடம் பற்றியும் அதன் வளாகத்து எல்லைகள் பற்றியும் குலோத்துங்க சோழன் வழங்கிய செப்பேடுகளிற் சில விவரங்கள் உண்டு. அதன் பள்ளி விளாகம் 313/4 வேலி 2 மா ஒரு (1) முந்திரிகை அளவு கொண்ட நிலப்பரப்பாகும். அதன் நிலப்பரப்பு அளக்கப்பட்டு எல்லைகள் வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தன. கடற்கரையிலுள்ள மணற்கும்பி அதன் கிழக்கெல்லை, தென்னெல்லை திருவீரட்டானமுடையார் கோயில், புகையுண்ணி என்னும் கிணறு ஆகியவற்றுக்கு வடபாலானது. அது காரைக்கால் போகும் பெருவழியின் மேற்குப்புறம் வரை பரவியிருந்தது. மேற்கெல்லை அப்பெருவழியின் கிழக்கில் அமைந்திருந்தது. அதன் வடவெல்லை சோழ குலவல்லிப் பட்டினத்து வடகாடன்பாடி என்னும் நிலத்துக்குத் தென்பாலானது.

குளாமணிவர்ம விகாரம் நாகபட்டினத்துக்குக் கடற்கரையிலும் அப்பட்டினத்திலிருந்து காரைக்கால் போகும் பெருவழியிலும் அமைந்திருந்தது என்பதைச் சாசனக் குறிப்புகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.²⁸ சோழப் பேரரசின் முதன்மைத் துறைமுகப் பட்டினமாகிய நாகபட்டினம் கடல் வழியான சர்வதேச வணிகப் பாதைகளின் தொடர்பு நிலையமாக விளங்கியது. அங்கு சீன வணிகரும் சாவகத்து வியாபாரிகளும் சீனத்துப் பட்டு, பீங்கான் பாத்திரங்கள் போன்றவரையும் சாவகத்துக் கற்பூரம், அகில், சந்தனம், சாதிக்காய், பொன், வெள்ளி முதலானவற்றையும் இறக்கிவிட்டு தென்னிந்தியப் பொருள்களான பருத்தித் துணிகள், அரிசி, மிளகு, முத்து, பவளம், பவளப்பாறை முதலியவற்றை ஏற்றிச் சென்றனர். அவர்களின் முகவர்களும் பணியாளரும் அங்கு குடியிருந்தனர். அவர்களிற் பெரும்பாலானோர் பௌத்தராயிருந்தனர். ஐநூற்றுவர் மணிக்கிராமம் அஞ்சுவண்ணம் போன்ற தென்னிந்திய வணிக

கணத்தவரும் அங்கு குழியிருந்தனர். நாகபட்டினத்துச் சூளாமணிவர்ம விஹாரம் சர்வதேசப் பரிமாணங் கொண்டது. அது பல தேசங்களிலிருந்தும் வரும் வணிகரின் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்காக நிர்மாணிக்கப் பெற்றது. நிர்மாணகாரகர் சைலேந்திர வம்சத்து மன்னர். அதனால் அது அம்மன்னரின் பெயரால் விளங்கியது. அது சோழரின் துறைமுகப் பட்டினத்தில் அமைக்கப்பட்டது; அவர்களின் ஆதரவோடு அதன் கோயில்களில் வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. எனவே அதற்கு ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்றும் பெயரிட்டனர். காலப்போக்கில் ராஜேந்திரசோழப் பெரும்பள்ளி என்னும் நிறுவனமொன்றும் பெரும்பள்ளி என்னும் கோயிலொன்றும் அதனோடு இணைந்திருந்தது. அதனைப் பற்றிய விவரங்கள் சில நாகபட்டினத்திலிருந்து கிடைத்த பௌத்த படிமமொன்றின் பீடத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள சாசனத்திற் காணப்படுகின்றன. அச்சாசனம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“இராசேந்திரசோழப் பெரும்பள்ளி அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு திருவுத்ஸவம் எழுந்தருள ஆழ்வார். இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருளுவித்தார் சிறுதவூர் நாலாங்குணாகர உடையார். ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பதினெண் விஷயத்துக்கும் அக்கசாலைகள் நாயகர்.”²⁹

இச்சாசனத்திலுள்ள வரிவடிவங்கள் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் லைடன் செப்பேடுகளில் உள்ளவற்றைப் போன்றவை. எனவே, அது 12ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதென்றும் 11ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு உரியதென்றும் கொள்ளலாம். இச்சாசனம் அக்காலத்துப் பௌத்த சமய வழமைகளைப் புலப்படுத்தும் சிறப்புடையது. அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி, ஆழ்வார் கோயில், திருவுத்ஸவம், ஆழ்வார், சிறுதவூர், நாலாங்குணாகர உடையார், பதினெண் விஷயம் என்னும் சொற்கள் தெளிவுபடுத்துதற்கு உரியனவாகும்.³⁰

அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி என்பது அக்கசாலையினரின் பெயரால் வழங்கும் பெரும்பள்ளி. இங்கு பெரும்பள்ளி பௌத்த விஹாரமொன்றினைக் குறிக்கின்றது போலத் தெரிகின்றது. அது அக்கசாலையினரின் ஆதரவில் நிலைபெற்ற ஒரு நிறுவனமாகும். கம்மாளரை அந்நாட்களில் அக்கசாலையினர் என்று சொல்வது வழக்கம். கம்மாளர் வணிக கணங்களோடு பந்தமானவர்கள். வணிக கணமான பதினெண் விஷயம் இச்சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆழ்வார் கோயில் என்பது புத்தர் படிமம் அமைத்த ஒரு வழிபாட்டுத்தலம் என்று கொள்ளத்தக்கது. ஆழ்வார் கோயிலில் உற்சவ சமயத்திலே எழுந்தருளுவதற்குரிய ஆழ்வார் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. புத்தரின்

படிமமொன்றே இவ்வாறு வர்ணிக்கப்படுகின்றது. அப்படிமம் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டது. அதனை எழுந்தருளுவித்த ஒருவரைப் பற்றியும் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அவர் சிறுதலூர் நாலாம் குணாகர உடையார். சிறுதலூர் என்பது குணாகர உடையாரின் ஊர்ப்பெயர். குணாகர உடையார் என்பது சங்கத்தார் ஒருவரின் பெயராதல் வேண்டும். நாயகர் என்ற பதவிப் பெயருக்குப் பதிலாக இங்கு உடையார் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. குணாகரர் நாலாங் குணாகர உடையாரென்று சொல்லப்படுவதால் குணாகர உடையார் என்பது ஒரு பதவிப் பெயர் என்ற விளக்கம் உறுதியாகின்றது. அது சிறுதலூரைச் சேர்ந்த ஆச்சாரிய பரம்பரையில் வந்த பௌத்த குருமாருக்குரிய பெயர். பதினெண் விஷயம் என்பது நானாதேசிகளின் மறுபெயராகும் என்பர். நாகபட்டினத்து அக்கசாலையினர் பதினெண் விஷயத்தோடு பந்தமானவர்கள் என்பதை இச்சாசனம் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அக்கசாலையினரின் நாயகரால் உத்ஸவம் எழுந்தருளுவதற்கான படிமம் உருவாக்கி வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். சைவ, வைணவ சமய மரம்புகளில் வழங்கும் சொற்களை நாகபட்டினத்துப் பௌத்தர் பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடற்குரியது. வைணவர் மரபில் திருமாலின் தலைசிறந்த அடிபார்களை ஆழ்வார் என்று போற்றினார்கள். சோழர் காலத்துப் பௌத்தர் கௌதமரை ஆழ்வார் என்றும் குறிப்பிட்டனர். சைவசமய மரபிலே இறைவனை உடையார் என்று சொல்வது வழக்கம். தமிழகத்துப் பௌத்தர் சங்க நாயகரை உடையார் என்று போற்றினர்.³¹

நாகபட்டினத்துப் பௌத்த படிமங்கள்

ஏறக்குறைய 350 பௌத்த படிமங்கள் நாகபட்டினத்திற் கிடைத்துள்ளன. பௌத்த படிமங்கள் தொடர்பான உலோக வார்ப்புக் கலை மரபொன்று அங்கு சோழப்பேரரசர் காலத்திலும் அதற்குச் சற்றுப் பின்பும் நிலைபெற்றமைக்கு இவை சான்றாகும். இப்படிமங்கள் பெரும்பாலும் 1856, 1926, 1934 ஆகிய ஆண்டுகளிற் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.³² கலைச்சின்னங்கள் என்ற வகையிலும் பௌத்த சமய வரலாறு பற்றிய ஆதாரங்கள் என்ற வகையிலும் அவை மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அவற்றிலே சில வழிபாட்டிற்குரிய படிமங்கள் வேறு சில காணிக்கையாக வழங்கப்பெற்றவை. புத்தர் படிமங்கள் பல முத்திரைகளில் அமைந்துள்ளன. அவலோகிதேஸ்வரர், மைத்திரேயர், லோகேஸ்வரர், ஜம்பவரர், தாரை, வசுதாரை ஆகியோரின் படிமங்கள் உள்ளன. கலை வனப்பில் அவற்றிடையே பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.³⁴ சில படிமங்கள் வேறு சிலவற்றை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை. இன்னுஞ் சில படிமங்கள் மிதமான தரத்திலானவை. சோழர் கலைப்பாணியின் உன்னதமான பண்புகளைக் கொண்ட சில சிற்பங்களும் இவற்றிடையே

காணப்படுகின்றன. கலை வனப்பிலும் செழுமுறையிலும் உன்னதக் கோலமான சில படிமங்களும் இவற்றிடையே காணப்படுகின்றன.

பௌத்த படிமங்களிற் சாசனங்கள்

நாகபட்டினத்துப் பௌத்த படிமங்கள் பலவற்றின் பீடத்திலே மிகச் சுருக்கமான வாசகங்கள் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளமை அவற்றின் ஒரு சிறப்பான அம்சமாகும்.³³ சூளாமணிவர்ம விஹாரம் சாவகத்துச் சைலேந்திரப் பேரரசரால் அமைக்கப்பட்ட பொழுதிலும் சாவக மொழியிலோ சீன மொழியிலோ சமஸ்கிருத மொழியிலோ எழுதிய சாசனங்கள் எதுவும் இப்படிமங்களிற் காணப்படவில்லை. கிடைக்கின்ற எல்லாச் சாசனங்களும் தமிழில் உள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. அவை 11ஆம், 12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய வரி வடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் நாகபட்டினத்துப் பெரும்பள்ளிகளில் வழிபாடு செய்த பௌத்தரும் அவற்றுக்கு நன்கொடை வழங்கியவர்களும் பெரும்பாலும் தமிழராயிருந்தனர் என்பதை இவற்றின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இப்படிமங்களிலுள்ள குறிப்புகளை மூன்று வகையினவாக வேறுபடுத்தலாம். முதலாவது வகையிலுள்ளவை புத்தரைப் பற்றியவை. இரண்டாவது வகையிலுள்ளவை புத்தர் படிமங்களைத் தாபனம் பண்ணிய பௌத்த சங்கத்தாரைப் பற்றியவை. அவை பௌத்த சங்கத்திலே வெவ்வேறு படிநிலைகளிற் பதவி பெற்றிருந்த பிக்குகள், பிக்குணிகள் பற்றியவை. மூன்றாவது வகையிலுள்ளவை பௌத்த படிமங்களைத் தானமாக வழங்கிய உபாசகர்களைப் பற்றியவை.

சாசனக் குறிப்புகள் மிகவுஞ் சுருக்கமானவை என்பதால் அவற்றிலே பொருள் மயக்கம் ஏற்படுவது இயல்பானது. அவற்றிலே பல பொருள் குறித்த சொற்களும் ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. மேல்வரும் சொற்கள் அத்தகையனவாகும். அரைசர், அண்டன், ஆழ்வார், ஆண்டான், ஆண்டி, ஆழ்வி, உடையார், உலகநாதன், நம்பன், நாயகர், நாயன்மார், குரவர், மாணி, தேவர்.³⁵

சைவ, வைணவ மரபுகளில் இறைவனைக் குறிக்கும் சொற்களான அண்டன், ஆண்டான், உடையார், உலகநாதன், நம்பன், நாயகர் முதலியன இச்சாசனங்களிற் புத்தர் பெருமானைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுகின்றன. “அண்டா அடியேனுக்கு அருள்புரியாயே” என்பது ஆழ்வார் பாடலில் வரும் தொடராகும். தேவார திருவாசகங்களிலும் ஆழ்வார் பாடல்களிலும்

இறைவனை அரசு என்ற பெயர்ச்சொல்லுடன் பன்மை விசுவாசமான அர் என்பதைச் சேர்த்துப் புத்தரை அரசர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். பெருமதிப்பிற்குரிய ஒருவரைக் குறிப்பிடுமிடத்தும் அர் என்னும் விசுவாசமான குறிப்பிட்ட சொல்லொன்றுடன் இணைத்துக் கொள்வது தமிழ்மொழி வழக்கு.³⁶

ஆழ்வார் என்னும் சொல் நான்கு சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றது. வைணவ வழக்கிலுள்ள சொல்லைப் பௌத்தரும் சமணரும் பயன்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. திருமாவின் தலைசிறந்த அடியார்களை ஆழ்வார் என்றனர். பெரியாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானோர் அத்தகையோர். சமண முனிவரிற் சிலரும் ஆழ்வாரென்ற பெயரைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் இலக்கண நாலாசிரியரான அவிரோதி ஆழ்வார். நாகபட்டினத்துப் பௌத்தர் புத்தரையும் சங்கத்தாரையும் ஆழ்வார் என்று குறிப்பிட்டனர். “அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு திருவுத்ஸவம் எழுந்தருள ஆழ்வார்” என்ற குறிப்பில் ஆழ்வார் என்ற சொல் காணப்படும். அது ஈரிடங்களிலும் புத்தர் பெருமானையே குறிக்கின்றது. இச்சாசனங்கள் சிலவற்றிலே பௌத்த பிக்குகளிற் சிலரையும் ஆழ்வார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பல பொருள்களைக் குறிப்பதான உடையார் என்ற சொல் நாகபட்டினத்துப் படிமங்களிலுள்ள குறிப்புகளிற் காணப்படுகின்றது. உடையவன், தலைவன், அரசன், கடவுள், பெருமகன் என்பன அதன் பொருள்கள் என்று அகராதிகள் கூறும். சைவசமயம் தொடர்பான சாசனங்கள் எல்லாம் மூலஸ்தானத்திலே பள்ளி கொண்டுள்ள மூலவரை உடையார் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. புத்தர் படிமங்களிலுள்ள சாசனங்கள் புத்தர் பிராணையும் சங்க நாயகரான பௌத்த துறவியையும் உடையார் என்று குறிப்பிடுகின்றன. சிறுதலூர் நாலாங் குணாகர உடையார் என்ற ஒருவரைப் பற்றியிருச் சொல்லப்படுகின்றது. நாயகர் என்ற சொல் 42 சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றது. அது உடையார் என்பதைப் போலச் சில சமயங்களிற் புத்தர் பெருமானையும் வேறு சில சமயங்களிலே சங்கத்தாரையும் குறிக்கும். புத்தரைத் தேவர் என்றும் நாயனார் என்றும் குறிப்பிடும் வழக்கமுண்டு என்பதை இச்சாசனங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஆகம பண்டிதன், உய்யக்கொண்ட நாயகர், சீராவியான நாயகர், போதியான் எனவும் இவற்றிலே புத்தரை வர்ணித்துள்ளார். பிக்குணிகளைப் பற்றியும் நன்கொடைகள் வழங்கிய பெண்களைப் பற்றியும் சாசனக் குறிப்புகள் உள்ளன.

நாகபட்டினத்துப் படிமங்களிலுள்ள சுருக்கமான குறிப்புகளை நுட்பமாக ஆராயுமிடத்து சோழர் காலத்துப் பௌத்தம் பற்றிய சில பிரதானமான

விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள முடிகின்றது. நாகபட்டினத்திலே சூளாமணிவர்ம விஹாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரவிய பௌத்தம் ஒரு சமய நெறியாகி விட்டது. அது ஒரு வழிபாட்டு நெறி. அதிலே சைவ, வைணவ சமயங்களின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்பட்டது. சைவரும், வைணவரும் சிவனையும் திருமாலையும் வழிபடுவது போலப் பௌத்தர்கள் புத்தர் பிராணை வழிபட்டனர்; கடவுளாகப் போற்றி வழிபட்டனர். அவர்கள் கடவுளைக் குறிக்கும் சமகால வழக்கிலுள்ள அண்டன், அரசர், நாயகர், உடையார் முதலிய சொற்களாற் புத்தரைக் குறிப்பிட்டனர். தேரவாதம் நிராகரித்த சில பிரதான விடயங்களை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். சீராவியான பிரான், நாயகர் என்னும் தொடரிலுள்ள கோட்பாடு அதற்கோர் உதாரணமாகும். பௌத்தப் பள்ளிகளின் கோயில்களை அமைத்து அங்கு விழாக்களை நடத்தினார்கள். உற்சவங்களின் புத்தர் படிமங்களை எழுந்தருளியாக எடுத்துச் சென்றனர். நாகபட்டினத்திலே பௌத்தம் சைவமாகவும் வைணவமாகவும் நிலைமாரும் கோலத்தை அடைந்துவிட்டது.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குமிடத்துச் சோழப் பேரரசர் காலத்திலே பௌத்த சமய நெறி ஓரளவிற்கு மறுமலர்ச்சியுற்றதென்று கொள்ளலாம். மகாயானம், தேரவாதம் என்னும் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த பௌத்தர்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர். தேரவாதிகள் இலங்கையிலுள்ள பௌத்தரோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பற்றிப் பள்ளி நூல்கள் மூலமாகவே அறிய முடிகின்றது. தேரவாதப் பிரிவைச் சேர்ந்த சங்கத்தாரிற் சிலர் திரிபிடகங்கள் பற்றிய புலமையின் காரணமாகவும் ஒழுக்கசீலங்களைப் பற்றிய தெளிந்த சிந்தனையாலும் பிரசித்தி பெற்றனர். ஆயினும் சமுதாயத்தில் அவர்களால் அதிக செல்வாக்கை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை.

பௌத்தம் பற்றிய சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை சோழர் காலத்துக்குரியவை. தமிழகத்திற் காணப்படும் உலோகப் படிமங்களான வெண்கலப் படிமங்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானவையும் அக்காலத்தவை. மணிமேகலை தவிர்ந்த தமிழ்ப் பௌத்த நூல்களும் அக்காலத்துக்குரியவை என்பதும் கவனித்தற்குரியது. தமிழகத்து பௌத்த விஹாரங்களில் சூளாமணிவர்ம விஹாரமான ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியே பிரசித்தமானது. அதனை மையமாகக் கொண்ட மகாயான பௌத்தம் தமிழகத்துச் சமுதாய வாழ்க்கையோடும் ஆட்சிமுறையோடும் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டது என்பதும் கவனித்தற்குரியது. சுந்தரசோழன், வீரராஜேந்திரன், பாண்டி நாட்டு வன்னியராசனான சோழகங்கன் ஆகியோர் பௌத்தர் எழுதிய நூல்களின் புகழ்ந்து பாராட்டப்படுகின்றமையும் குறிப்பிடற்குரியது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பொன்பற்றிக் காவலர் புத்தமித்திரனார் இயற்றிய வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் இயற்றிய உரையுடன், பதிப்பாசிரியர் கா. ச. கோவிந்தராச முதலியார், சென்னை, 1970, ப.1
2. மேலது.
3. புத்தமித்திரர் பொன்பற்றி என்னும் பதியிலிருந்த குறுநில மன்னர் குலமொன்றைச் சேர்ந்தவர் என்றும் அக்குலத்தவர் சேனாதிபதிகளாகப் பணிபுரிந்தவர்கள் என்றும் கொள்ள முடிகின்றது. வீரசோழிய உரையில் வரும் மேல்வரும் பாடல் இதற்கு ஆதாரமாகின்றது.

“அகலிலா நின்று அடியினை பரவதும்
வெல்படைத் தொண்டிமான் விறற்சேனாபதி
சிங்களத் தரையன் வெண்குடையதனொடு
பொங்குபுகழ் வில்லவன்றன் புறக்கொடை கொண்டு
பொலிதரு சேந்தன் பொன்பற்றி காவலன்
மலிதரு பார்மிசை மன்னுலோனெனவே” மேலது, ப. 141
4. மேல்வரும் பாடல்களை உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

“தானமே முதலாகத் துசபார நிறைத்தருள்
ஊனமொன்றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே;
எண்புத்தொன்பது சித்தி யிபலினாலுளவென்று
பண்பொத்த நுண்பொருளைப் பாரறியப் பகர்ந்தனையே”

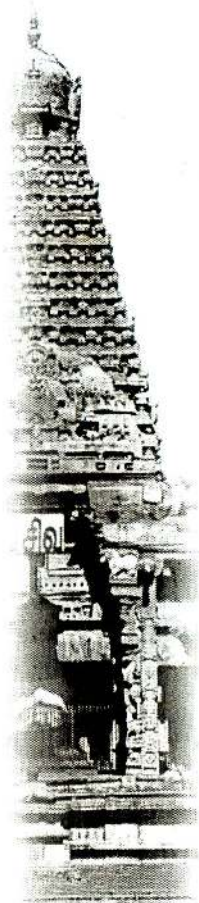
“அருள் வீற்றிருந்த திருநிழற் போதி
முழுதுணர் முனிவ நிற்பரவதூற் தொழுதக
ஒருமன மெய்தி யிருவினைப் பிணியிட
முப்பகை கடந்து நால்வகைப் பொருளுணர்ந்
தோங்கு நீருலகிடை யாவரும்
நீங்கா விற்பமொடு நீடுவாழ் கெனவே”

“போதி மேவினை புன்மையகற்றினை
சோதி வானவர் தொழுவெழுந் தருளினை
ஆதி நாதநி னடியினை பரவதுமே” மேலது, பக். 140, 143, 161
5. Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Ilam Part 2
Editor - in - Chief: Peter Schalk
Co - Editor : Ālvāppillai Vēluppillai
Uppsala 2002, p. 610
6. மேலது, ப. 611
7. மேலது
8. சிவஞான சித்தியார் பௌத்த சமயம் பற்றிச் சொல்லும் விவரங்கள் மாதவர் (1197-1276) எழுதிய சர்வதர்சன சங்கிரகத்தில் உள்ளவற்றை முன்மாதிரியாகக் கொண்டவை.
மேலது, பக். 519 – 521
9. வீரசோழியம், பதிப்பாசிரியர் கா. ச. கோவிந்தசாமி முதலியார்,
பக். 141, 144
10. S. Pathmanathan, **Buddhism in Sri Lanka and South India : Interactions among Monastic Centres**, Fourth Vesak Commemoration lecture - 2006, Russian Center of Science and Culture , Chennai, 2006, p. 21
11. மேலது

12. Amaradasa Lriyanagamage, "A Forgotton Aspect of the Relations between the Sinhalese and the Tamils", Reflections on a Heritage - Historical Scholarship on Remodern Sri Lanka Ed. R. A. L. H. Gunawardana, S. Pathmanathan, M. Rohana Deera, Central Cultural Fund, Ministry of Cultural and Religious Affairs, Colombo, 2000
13. மேலது, ப. 391
14. மேலது, 318
15. மேலது, ப. 306
17. மேலது
18. முதலாம் இராஜராஜனுக்கு முற்பட்ட காலத்திலும் சோழ மன்னரிற் சிலர் பௌத்த சமயத்திற்கு ஆதரவு புரிந்தனர். சுந்தர சோழன் பௌத்தரின் அபிமானத்திற்குரியவன் என்பது வீரசோழிய உரையில் வரும் மேல்வரும் பாடல் மூலம் தெளிவாகின்றது :
 "புலனச் செழுஞ்சுடர் மரகதப் பாசடைப்
 பசும்பொன் மாச்சினை விசும்பகம் புதைக்கும்
 போதியந் திருநிழற் புனித நிற்பரவதும்
 மேதகு நந்தி புரிமன்னர் சுந்தரச்
 சோழர் வன்மையும் வனப்புந்
 திண்மை முலகிற் சிறந்துவாழ் கெனவே
 வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் இயற்றிய உரையுடன், 1970, ப. 144
19. Civacuppiramaniam Patmanathan, "Buddhism in Nākapattinam", Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Ilam Part 2, Uppsala, 2002, p. 569
20. மேலது, ப. 570
21. மேலது
22. மேலது
23. K. V. Subramanya Aiyar "The Larger Leyden Plates of Rā jarāja", *Epigraphia Indica* 22 (1933), Pp. 213 - 266
24. மேலது, ப. 243
25. K. V. Subramanya Aiyar "The larger Leyden Plates" *Epigraphia Indica* 22 (1933), Pp. 267 - 576
26. "Buddhism in Nā kapattinam", Buddhism among Tamils.... p. 583
27. மேலது
28. மேலது, ப. 576
29. Karashima Nobaru and Y. Subbarayalu, "An Inscription on the Pedestal of the Bronze Image of Mr and Mrs. John D. Rockefeller 3rd Collection : International Character of Nagapattinam Merchants during the Chola Period". *Journal of East - West Maritima Relations*, Vol. 3 (The Middle Eastern Culture Center in Japan), 1994, Pp. 13 - 18
30. S. Pathmanathan, "The Akkacālaip - Perumpalli at Nāpattinam", *The Sri Lanka Journal of the Humanities* 23 (Nos. 1of 2), Pp. 1 - 12
31. மேலது
32. Civacuppiramaniam Patmanathan, "The Bronzes of Nā kapattinam", *Buddhism among Tamils....* Part 2 P.587
33. மேலது, ப. 596
34. T. N. Ramachandran, *The Nagapattinam and other Buddhist Bronzes in the Madras Museum*, Madras, Director of Muscums, 1992 (1954 - 1965)
35. The Bronzes of Nā kapattinam", *Buddhism among Tamils....* p. 597
36. மேலது, ப. 597

சைவத் திருமுறைத் தொகுப்பு

பேராசிரியர் ந. முத்துமோகன்

முன்னுரை

சைவ தமிழ் வரலாற்றில் தேவாரம் முதலான தோத்திரப் பாடல்களின் தொகுப்பு பன்னிரு திருமுறைகளின் தொகுப்பு என வழங்கப்படுகிறது. சைவ சாத்திர நூல்களின் தொகுப்பு மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கின் தொகுப்பு என அறியப்படுகிறது. பன்னிரு திருமுறைகளின் தொகுப்பு இடைக்காலத் தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றின் முதற்பகுதியிலும் மெய்கண்ட சாத்திரங்களின் தொகுப்பு பின்னடைக்கால வரலாற்றிலும் முக்கிய நிகழ்வுகளாக அமைகின்றன. சைவ சமய அடையாள உருவாக்கத்திலும், இன்னும் சிறிது விரியக் கூறின், தமிழ் அடையாள உருவாக்கத்திலும் மேற்குறித்த இருவகைத் தொகுப்புகளும் மையமான இடங்களைப் பெற்று அமைந்துள்ளன. சைவ சமய வரலாற்றை எடுத்துக்கூறும் நிகழ்வுகளாக மட்டுமின்றி, இடைக்கால சமூக வரலாற்றைச் சுமந்து நிற்கும் நிகழ்வுகளாகவும் இவை அமைந்துள்ளன.

இன்றுவரை தமிழ் அரசியலின் பண்பாட்டுப் பின்புலங்களைக் குறித்து நிற்கும் நிகழ்வுகளாகவும் சைவத் தோத்திர மற்றும் சாத்திர நூல்களின் தொகுப்புகள் திகழ்கின்றன. இக்கட்டுரை பன்னிரு திருமுறைகளின் தொகுப்பு வரலாற்றை ஆய்வு செய்கிறது. சைவ சமயத்தின் உள்வரலாற்றை மட்டுமின்றி, தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றோடு இணைத்து பன்னிரு திருமுறைத் தொகுப்பை ஆய்வு செய்வதற்கான சில கருத்தாக்கங்களை இக்கட்டுரை முன்மொழிகிறது.

பன்னிரு திருமுறைகள் தொகுப்பு

பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி சைவத் தோத்திரப் பாடல் தொகுப்பின் முதலாசிரியர் என வழங்கப்படுகிறார். ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் காரைக்காலம்மையார் தொட்டு எழுந்த சைவத் தோத்திரப் பாடல்களின் மரபு, திருஞானசம்பந்தர் (7ஆம் நூற்றாண்டு), திருநாவுக்கரசர் (7ஆம் நூற்றாண்டு), சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் (8ஆம் நூற்றாண்டு) ஆகிய தேவார முதலிகளின் வழியாகப் பெருக்கெடுத்து, மாணிக்கவாசகரின் (9ஆம் நூற்றாண்டு) திருவாசகம், திருக்கோவையாரின் வழி தமிழ் மண்ணில் வேர் பதித்து நிலைபெற்றது. 7-9ஆம் நூற்றாண்டுகளை சைவ தோத்திர மரபு தமிழில் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் நிலைகொண்ட காலமாகச் கட்டலாம். பல்லவநாடு தொடங்கி, சோழநாடு, தென்பாண்டிநாடு வரை சைவம் பரவி வழங்கிய காலமாக இதனைக் கொள்ளலாம். தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு மண்டலங்களையும் தலங்களையும் சார்ந்து வழங்கிய சைவம் சோழப் பேரரசு நிலைபெற்ற அதேகாலத்தில் ஒரு தனிப்பெரும் நெறியாகத் தன்னை அறிவித்துக் கொண்ட சாதனையை எட்டியது எனலாம்.

திருமுறைகளின் தொகுப்பு ஓர் ஒற்றைச் சம்பவமாக நிகழ்ந்தது எனக் கொள்ளமுடியவில்லை. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டு வரை அடுத்தடுத்த பலவகை முயற்சிகளின் தொடர்ச்சியாக இது விளைந்ததாகத் தெரிகிறது. மூவர் முதலிகளின் பாடல்களைத் தொகுப்பது, சமய குரவர் நால்வரின் பாடல்களைத் தொகுப்பது, சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் திருத்தொண்டர்களின் வரிசையையும் வாழ்வையும் விரியப் பேசுவது, இறுதியாக பன்னிரு திருமுறைகள் முழுவடிவம் பெறுவது என பல அடுக்குகளாக இந்நிகழ்வு நடந்தேறியதாகத் தெரிகிறது.¹

பன்னிரு திருமுறைகள் தொகுப்பில் பல்வேறு சிரமங்கள் நேரிட்டிருப்பதைத் தொன்மங்களாகவும் வரலாறுகளாகவும் நமக்குக் கிடைக்கும் ஏராளமான

தகவல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இச்சிரமங்களையும் தடைகளையும் தாண்டி திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டமைக்கு இறைத் தலையீடும் அரச தலையீடும் தவிர்க்கமுடியாத தேவைகளாக இருந்திருக்கின்றன. திருமுறைகள் தொகுப்பில் அரச தலையீடுகள் சைவ சமய வளர்ச்சிக்கு பேரரசுகளின் ஆதரவு கிடைத்தமைபைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஆயின் இறை தலையீடுகளை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? என்ற கேள்வி விஞ்சுகிறது. சமயங்களை சமூகவியலின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்த மாக்ஸ் வேபர் என்ற அறிஞர், பழைய மரபுகள் வலுவாகவும் இறுக்கமாகவும் தொழிற்படும் பண்பாடுகளில் பழமையின் எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள இறைத் தலையீடுகள் உருவாக்கப்படுகின்றன எனக் குறிப்பிடுவார். பழஞ் சமூகங்களின் மரபுரீதியான புரோகித எதிர்ப்புகளையும் தடைகளையும் மீறிச் செல்ல இறை அங்கீகாரம் முதன்மையான உத்தியாகத் தொழில்படுகிறது என்று அவர் கூறிச் செல்வார். திருத்தொண்டர்களின் வரலாறுகளிலும் திருமுறைகளின் வரலாறுகளிலும் சொல்லப்படும் பலவகையான இறைத் தலையீடுகளையும் காணும்போது, சைவ சமயம் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கில் சந்தித்த பல படித்தான சிக்கல்களையும் எதிரிடைகளையும் உணர முடிகிறது. இத்தடைகளும் சிக்கல்களும் தோத்திர மரபுக்கு முந்திய சமண - பெளத்த செல்வாக்கினின்றும் தோன்றியவை எனவும் கூறி முடித்துவிட முடியாது. மாறாக, சைவ சமய வரலாற்றினுள்ளேயே அதன் வளர்நிலைகளை ஏற்க மறுத்த உள்முரண்கள் என அவற்றைக் கொள்ளவேண்டும்.

பன்னிரு திருமுறைகளின் தொகுப்பு கால அடிப்படையிலும் அந்நிகழ்வின் உள்ளடக்க அடிப்படையிலும் மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் இயற்றப்பட்ட நிகழ்வினைத் தொட்டுநிற்கிறது. தோத்திரகாலம் முடிந்தும் முடியாத நிலையிலேயே சாத்திரங்கள் இயற்றப்படத் தொடங்குகின்றன. தோத்திரப் பாடல்களை சமயக் குரவர்களின் தன்னிச்சையான உணர்ச்சிவயப்பட்ட இசைப்பாடல்கள் எனக் கொள்வோமெனில், சாத்திரங்கள் இயற்றப்படல் என்பது சைவ சித்தாந்தத் தத்துவம் உருவாக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது. சைவ சித்தாந்த உருவாக்கம் தருக்கவியலும் மெய்யியல் தேடல்களும் சார்ந்த நிகழ்வு. பன்னிரு திருமுறைகளின் தொகுப்பு என்ற நிகழ்வும் சாத்திரநூல்கள் இயற்றப்படுவது போன்ற தருக்கவியல் சார்ந்த, மெய்யியல் சார்ந்த ஓர் அறிவுச் செயல்பாடு என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். திருமுறை என்ற சொல்லே முறைப்படுத்துதல், வகைப்படுத்துதல், வரிசைப்படுத்துதல், ஒழுங்குபடுத்துதல், இலக்கணப்படுத்துதல், தரப்படுத்துதல் என்ற செயல்பாடுகளைக் குறித்து நிற்கிறது. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட செயல்பாடுகள் தோத்திரப் பாடல்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்திற்குச் சொந்தமான கட்டற்று

உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்த நிலையல்ல. கண்ணப்பரின் அன்பைச் சுட்டும் தெ.பொ.மீ. அவர்களின் சொற்கள் இங்கு பொருத்தமுடையன. “அன்பிற்கு தேய்ந்த வழியென்றும் பழகிய வழியென்றும் இல்லை. கண்டதெல்லாம் வழிதான், காடு மேடெல்லாம் தவிடு பொடிதான். காற்றில் பறப்பார்க்குக் காடென்ன? மேடென்ன? அன்பிற்கு வழியும் இல்லை, வாய்க்காலும் இல்லை; அணையும் இல்லை; அளவும் இல்லை, அன்பு நிலையில் செய்யத் தகுவது இது என்றும் தகாதது இது என்றும் இயம்புவதற்கில்லை. இவ்வாறிரு எனச் சிறையிடுவார் இல்லை. இதைச் செய்பாதே என விலங்கிடுவார் இல்லை. இதைச் சொல்லாதே என வாயை மூடுவாரும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் அடித்துக் கொண்டு புரண்டோடுகிறது இவ்வன்பு. நூலோர் இட்ட வேலியும் நாலுபேர் போன வழியும் வெள்ளக்காடாய் மறைந்தொழிகின்றன.”² இத்தகைய கட்டற்ற உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக அமைந்தமையினால் தான் தோத்திரப்பாடல்கள் இசைப் பாடல்களாக அமைந்தன. திருமுறைகள் தொகுக்கப்பெற்ற காலத்திற்கு மிக அருகாமையிலுள்ள பெரிய புராணம் பாடல் வடிவிலும் புராண வடிவிலும் அமைந்தது. இசை மற்றும் பாடல் மரபிலிருந்து புராணம், கதை சொல்லல் என்ற வடிவுகளை நோக்கி பெரியபுராணம் மாறிச் செல்லுகிறது. இதை அடுத்து மிக விரைவில் சைவ சமய வரலாறு தருக்கவியல், மெய்யியல் சார்ந்த நடைகளை நோக்கிச் செல்லும். திருமுறைகள் தொகுப்பு என்ற நிகழ்வும் தோத்திரப் பாடல்களுக்குச் சொந்தமான இசை நிகழ்வு அல்ல. அது பெருமளவில் பிற்காலத்திற்குச் சொந்தமான தருக்கவியல் நிகழ்வு.

தோத்திரப் பாடல்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்திற்கு முந்திய சமண பௌத்த இலக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவையும் இசை மரபு சார்ந்தனவல்ல. சமண - பௌத்த இலக்கியங்களில் கதை வடிவு உள்ளது; அற அறிவுறுத்தல்கள் உள்ளன; தருக்கவியல் சார்ந்த எடுத்துரைப்புகள் உள்ளன. சமண-பௌத்த இலக்கியங்களின் கதைகளையும் அறச் சொல்லாடல்களையும் வறண்ட தருக்கவியலையும் வெற்றி கொள்வதற்கான வலிமை கொண்ட வடிவமாகவே சைவத் தோத்திரங்களில் இசைப்பாடல்கள் எடுத்தாளப்பட்டன. இருப்பினும், 500 வருடங்களுக்கு மேலாகப் பெருகி வளர்ந்து விட்ட பிறகு, சைவ சமயம் தனது இசை மரபைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு, தருக்கமும் அறிவும் சார்ந்த புதிய வடிவினை ஏற்கிறது. திருமுறைத் தொகுப்பு தொடங்கி தமிழ்ச் சைவம் நிறுவனப்படுதலையே இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

திருமுறைத் தொகுப்பில் ஒருமையும் வேறுபாடுகளும்

பன்னிரு திருமுறைகள் தொகுப்பை ஆய்வு செய்வதற்கு கட்டுரையின் இப்பகுதி ஒருமையும் வேறுபாடுகளும் (Identity and Differences) என்ற இரண்டு கருத்தாக்கங்களைப் பயன்படுத்துகிறது. பின்னை நவீனத்துவ மற்றும் பின்னைக் காலனியத் தத்துவங்கள் சமீப காலங்களில் இக் கருத்தாக்கங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்துள்ளன. மார்க்சியர்களான ஏனெஸ்டோ லக்ஸென், சந்தால்மோபே போன்ற அறிஞர்களும் இக்கருத்தாக்கங்களை எடுத்தாளுகின்றனர்³.

தொகுப்பு எனும் சொல் ஒருமைப்படுத்துவதை, ஒற்றுமைப்படுத்துதலைக் குறிக்கும். அது ஒரு மையத்தை உருவாக்குவதைக் குறிக்குமெனில், எதனைத் தொகுப்பது? எவற்றை ஒருமைப்படுத்துவது, ஒற்றுமைப்படுத்துவது? என்ற கேள்விகள் இயல்பாகவே எழுகின்றன. வேறுபாடுகள் கொண்டவற்றைத்தான் தொகுக்கவேண்டியவரும்; ஒற்றுமைப்படுத்த வேண்டியவரும். எனவே வேறுபாடுகள் என்ற எதார்த்தம் ஒற்றுமைப்படுத்துதல் என்ற உணர்வுபூர்வமான செயற்பாட்டைவிட அதிக அடிப்படைத்தன்மை கொண்டதாக முன்னுக்கு வருகிறது.

பன்னிரு திருமுறைகளைப் பொறுத்தமட்டில், ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு வட்டாரங்களில், பல்லவநாடு முதல் தென்பாண்டிநாடு வரை, பல நூறு தலங்களில் எழுச்சி பெற்ற சைவப் பண்பாட்டு அசைவுகள் திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் ஒரு மாபெரும் ஒருமைக்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. கால அளவிலும் பிரதேச அளவிலும் சமூக அளவிலும் மிகவிரிந்த ஒரு பரப்பை இது குறிக்கிறது எனலாம். வேதங்கள், ஆகமங்கள், வடமொழி, தென்மொழி, அந்தணர், வேளாளர், பிறர், சிவன் என்ற ஒரே தெய்வம். சக்தி, முருகன் என்ற பிற தெய்வங்கள். சிவன் என்ற ஒரே தெய்வம். பல வட்டார தெய்வங்கள், வன்தொண்டர்கள், மென்தொண்டர்கள், உணர்ச்சிமயமான இறை அன்பு, சிவனைப் பற்றிய பரஞானம், துறவு/இல்லறம், உலக மறுப்பு/உலக விருப்பு, இசை மரபு/புராண மரபு, அறம்/பக்தி, வினை அறுத்தல்/இறைக்கருணை, பசி நீக்கல், பிணி நீக்கல் போன்ற உலகியற் செயற்பாடுகள்/ இறை அருள் என்ற பலவகையான வேறுபாடுகள் திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டதன் முன்களமாக அமைந்தன என்பதைக் காணலாம்⁴. இத்தனை வேறுபாடுகளின் மீதுதான் திருமுறைகளின் தொகுப்பு எனும் ஒருமைப்படுத்தும் அல்லது ஒற்றுமைப்படுத்தும் செயற்பாடு நிகழுகிறது என்பதை உணரமுடிகிறது.

தோத்திரப் பாடல்களின் உணர்ச்சிமயப்பட்ட இறை உணர்வினுக்குள் கட்டுப்படாமல் மேலே குறித்த வேறுபாடுகள் தெறித்துக் கொண்டு நிற்பதையும் காணமுடிகிறது.

இன்னொருபுறம், திருமுறைகள் தொகுப்பு எனும் செயல்பாடு வேறுபாடுகளின் மீது ஏறி அமர்ந்திருக்கிறது. வேறுபாடுகளுக்கிடையில் ஒத்தநிலைகளை அடையாளம் கண்டு அவற்றை அது ஒற்றுமைக்குள் கொண்டு வருகிறது. வேறுபாடுகள் பூர்வாங்கமானவையா? ஒற்றுமை பூர்வாங்கமானதா? என்பது இங்கு ஒரு முக்கியமான கேள்வி. பின்னை நவீனத்துவம் இக்கேள்விக்கு வேறுபாடுகளே அடிப்படையானவை, ஒருமை என்பது கருத்தியல் ரீதியாகக் கட்டப்பட்டதுதான் என்று பதில் கூறுமாக இருக்கலாம். அது மேற்கத்திய தாராளவாதச் (Liberal) குழுவில் விளைந்த பதிலாகத் தெரிகிறது. கீழைச் சிந்தனையாளர்களும் பின்னைக் காலனியச் சிந்தனையாளர்களும் ஒருமையே அடிப்படையானது என்று பதில் கூறுவார்களாக இருக்கலாம். முன்பு மார்க்ஸ் இந்தியச் சமூகத்தை ஆசிய உற்பத்தி முறை என வகைப்படுத்தியதை மனதில் கெண்டால், ஒருமை, வேறுபாடுகள் என்பனவற்றை இயங்கியல் ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டி வரும்.

பண்டைய இந்தியாவில் சமண தத்துவம் அனேகாந்தவாதம் என்று அறியப்பட்டது. அது பன்மீயத்தின், வேறுபாடுகளின் அடிப்படை நிலையை வலியுறுத்தும் கோட்பாடு. வேறுபாடுகளுக்கிடையில் ஒற்றுமை கட்டப்படமுடியும் என அது நம்பவில்லை. வேறுபாடுகளே அடிப்படையானவை என அது கொண்டு, வேறுபாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் எப்படி இருக்கவேண்டும்? என்ற கேள்வியை முன்வைத்து யோசித்தது. அவை அகிம்சை உறவுகளாக, அறத்தின்பாற்பட்ட உறவுகளாக அமையவேண்டும் என அப்போது சமணம் பதிலளித்தது. ஆனால் சைவம் வேறுவிதமாகச் சிந்தித்தது. வேறுபாடுகள் அடிப்படையானவையாக இருக்கும் பட்சத்தில் கூட, அவற்றினின்றும் ஒற்றுமை, ஒருமை கட்டப்பட முடியும் எனக் கருதியது.

வேறுபட்டவற்றிற்கிடையில் ஒற்றுமை கட்டப்படுவதற்கு, ஒரு வலுவான, அதேவேளையில் நெகிழ்வான (Fluid or Floating Signifier) குறியீட்டுத் தலைமை வேண்டுமென லக்லெள கூறுகிறார்⁵. நாம் தொடர்ந்து தேடும் இறைவன் என்பான், சிவம் என்பது, இறைவன் உயிர்கள் உறவுகள் என்பன அவ்வகை வலுவான, நெகிழ்ந்த குறியீடோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்வகை ஒற்றை மையத்தைச் சுற்றி எல்லா வேறுபாடுகளும் சமரசப்படுத்தப்படுகின்றன, ஒருமைப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒருமை கட்டப்படும் நிகழ்வின் போது, திரும்ப வருதல் அல்லது மீள்வருகை (Repetition) என்ற செயற்பாடு தொழில்படுவதாக டெல்யூஸ் (Deleuze) என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்⁶. திருமுறைகளைத் தினசரி ஒதுதல், இறைவனை எப்பொழுதும் நினைத்திருத்தல், இறை நாமங்களை அர்ச்சித்தல், இறைக் குறியீடுகளை உடல்மீது பதித்துக் கொள்ளுதல், இறை உணர்வை மன உணர்வாகக் கொள்ளுதல், இறைப் புராணங்களை, தொண்டர் புராணங்களை நினைந்திருத்தல், இறைவன் -உயிர்கள் உறவமைப்பினுள் உணர்ச்சிமயமாகக் கலந்திருத்தல் போன்றவை டெலியூஸ் குறிப்பிடும் திரும்பநிகழ்தல் எனும் வகையினைச் சாரும்.

ஒருமை/வேறுபாடுகள் எனும் இயங்கியலில் சமப்படுத்தல் (Equivalential Chain) என்ற ஒரு தொடர்நிகழ்வு தொழிற்படுவதாக லக்லௌ குறிப்பிடுகிறார்⁷. இறைவன், இறை நாமம், இறை அருள், இறைப் பாடல், இறைப் பாடல்களின் தொகுப்பு, இறை அடியார் என்ற சமப்படுத்தும் தொடர்நிகழ்வையே அவர் குறிப்பிடுகிறார். இச்சமப்படுத்தலில் சேந்தனார் என்ற அடியவரும் அவர் இயற்றிய பாடல்களும் கூட உள்ளிழுக்கப்படுகின்றன. சமூகப் படிநிலையிலும் ஆண்/பெண் பால்ரீதியாகவும் காலப் பரப்பிலும் வேறுபடும் சிவத் தொண்டர்களை பெரியபுராணம் தொண்டர் குலம் எனவும் அடியார் குலம் எனவும் சமப்படுத்துகிறது. வேறுபாடுகள் மேம்போக்கானவை, புறநிலை கொண்டவை, இறைவன்-உயிர்கள் உறவு என்ற அகநிலையில் அடியவர்கள் அனைவரும் சமமானவர்களே என்ற வாதம் சொல்லப்படுகிறது. வேறுபாடுகளுக்கிடையில் தொழிற்படும் சமநிலை இது.

வேறுபாடுகள் சமப்படுத்தப்படும்போது, வேறுபாடுகள் உள்ளழுக்கப்படுகின்றன. ஒடுக்கப்படுகின்றன (Suppressed) என்ற வாதமும் சொல்லப்படமுடியும். சமப்படுத்தல் சரியாகத் தொழில்படாத போது உள்ளழுக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட வேறுபாடுகள் மீண்டு வரமுடியும். அவை மறு உயிர்ப்பு பெற முடியும் (Resurrection of the Subjugated Foucault) அதாவது, வேறுபாடுகளும் திரும்ப வருதல் (Repetition) என்ற செயற்பாட்டிற்கு உள்ளாக முடியும். ஒருமைக்குள் கட்டுப்பட்டு நிற்கும் போது கூட, வேறுபாடுகள் தமது எதிர்ப்பை, மென்மையான ஆட்சேபனைகளைத் தெரிவிக்க முடியும். ஒருமையினுள் ஓர் அவதி போல, மூடிய நிலையிலான எதிர்ப்பு போல (Agony, Rapture) அது வெளிப்படமுடியும்.

ஒருமை/ வேறுபாடுகள் என்ற இயங்கியல் தராதரப்படுத்துதல் அல்லது படிநிலைப் படுத்துதல் என்ற மூன்றாவது நிலையை எட்ட முடியும். பன்னிரு

நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், நாச்சியார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய பன்னிருவரும் பாடியவை வைணவப் பாசுரங்களாகத் திகழ்கின்றன. இவை வெண்பா, ஆசிரியப்பா ஆகிய பா வகைகளாலும் பாவினங்களாலும் பாடப்பட்டுள்ளன.² இவற்றுள் பல்லாண்டு, பள்ளியெழுச்சி, அந்தாதி, பாலை, மாலை, மடல், எழுகூற்றிருக்கை, பதிகம் என்னும் பிரபந்தங்கள் அல்லது சிற்றிலக்கிய வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன. திருமாலைப் போற்றிப் பாடும் இப்பாசுரங்களிலே நாட்டார் வழக்காற்றியற் கூறுகளும் செறிந்து காணப்படுகின்றன.³ இப்பாசுரங்களை நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் எனத் தொகுத்த நாத முனிகளும் பன்னிரு திருமுறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பியும் ஒரே காலத்தவர்கள் என பூரணலிங்கம்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.⁴

நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத் தொகுப்பு

பன்னிரு ஆழ்வார்களும் பாடிய நாலாயிரம் பாசுரங்களை நாதமுனிகள் ஒரு தொகுதியாகத் தொகுத்தார். இராமனுசர் காலம் வரையும் நாதமுனிகள் தொகுத்த நாலாயிரம் பாடல்களுடனேயே நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் அமையலாயிற்று. இராமனுசர் காலத்திலே வாழ்ந்த திருவரங்கத்து அமுதனார் எம்பெருமானார் பெயரில் இராமநுச நூற்றந்தாதி என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். நம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பாடிய மதுரகவியாழ்வாரின் 'கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு' பாடலை இயற்பாவுடன் சேர்த்தது போல், இராமநுச நூற்றந்தாதியும் இயற்பாவுடன் சேர்க்கப்பட்டது. இது தொடர்பாக திவ்விய பிரபந்தப் பதிப்புகளில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வேறுபாட்டை நோக்குவதற்கு முன் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தத்தின் பொதுவான அமைப்பு முறையினை நோக்க வேண்டியுள்ளது.

கார்ப்பங்காடு ஸ்ரீகோபாலசாரியார் பதிப்பினைப் பின்பற்றி க. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ் பதிப்பித்த நாலாயிரப் பிரபந்தம் என்னும் தொகுதியில்,⁵

1. திருப்பல்லாண்டு	12
2. பெரியாழ்வார் திருமொழி	437
3. திருப்பாலை	30
4. நாச்சியார் திருமொழி	143
5. பெருமாள் திருமொழி	105
6. திருச்சந்த விருத்தம்	120
7. திருமாலை	45
8. திருப்பள்ளியெழுச்சி	10
9. அமலனாதிபிரான்	10
10. கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு	11

11. பெரிய திருமொழி	1084
12. திருக்குறுத்தாண்டகம்	20
13. திருநெடுந்தாண்டகம்	30
	<hr/> 1134

இயற்பா

14. முதல் திருவந்தாதி	100
15. இரண்டாம் திருவந்தாதி	100
16. மூன்றாம் திருவந்தாதி	100
17. நான்முகன் திருவந்தாதி	96
18. திருவிருத்தம்	100
19. திருவாசிரியம்	7
20. பெரிய திருவந்தாதி	87
21. திருவெழு கூற்றிருக்கை	1
22. சிறிய திருமடல்	1
23. பெரிய திருமடல்	1
	<hr/> 593

24. திருவாய் மொழி	1102
இராமநாச நூற்றந்தாதி	108

திருவேங்கடத்தான் திருமன்றம் (சென்னை) வெளியிட்ட நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் தொகுதியில்⁶ பின்வருமாறு பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி	437
2. திருப்பாவை	30
3. நாச்சியார் திருமொழி	143
4. பெருமாள் திருமொழி	105
5. திருச்சந்த விருத்தம்	120
6. திருமாலை	45
7. திருப்பள்ளி எழுச்சி	10
8. அமலனாதிபிரான்	10
9. கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு	11
10. பெரிய திருமொழி	1084
11. திருக்குறுந் தாண்டகம்	20
12. திருநெடுந் தாண்டகம்	30
13. திருவாய் மொழி	1102

திருமுறைகள் தொகுப்பிலும் சைவ சமய வரலாற்றிலும் இது பலபட நிகழ்ந்திருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது. மென் தொண்டர், வன்தொண்டர், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், சன்மார்க்கம்/ சகமார்க்கம்/ சத்புத்திரமார்க்கம்/ தாசமார்க்கம் போன்ற படிநிலை உருவாக்கங்களாக அவை நிகழ்ந்திருக்கின்றன. திருமுறை தொகுப்பின் முன்/பின் வரிசையும் இதனை எடுத்துக்காட்டும்.

முடிவுரை

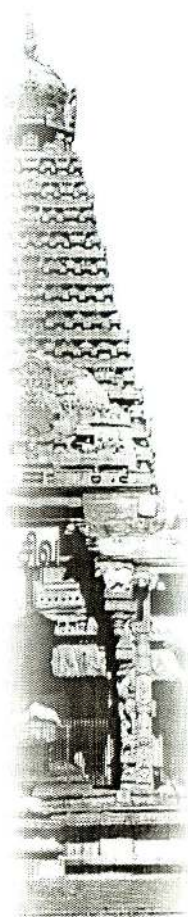
பன்னிரு திருமுறைகள் தொகுப்பில் இரண்டு எதிரெதிர் நிகழ்வுகள் நடந்தேறியிருப்பதாக இக்கட்டுரை கருதுகிறது. ஒன்று-சமயரீதியாக ஒன்றுபடுத்தும், சமப்படுத்தும் நிகழ்வு. மற்றொன்று-சமூகரீதியான (சாதி, பாலினம், பொருளாதாரம்) வேறுபாடுகள். முந்தியது சமய இலக்காகவும் பிந்தியது சமூக எதார்த்தமாகவும் விளங்கியுள்ளன. எப்போதுமே சைவ சமய இலக்கு வெற்றி பெற்றது என்றும் கூறமுடியாது. இந்த இரண்டு எதிரெதிர் ஆற்றல்களின் இயங்கியலில் சைவ சமய அடையாள உருவாக்கமும் திருமுறைகளின் தொகுப்பும் இன்றுவரை நமக்குக் காணக் கிடைக்கின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. T.B. Siddalingaiah, Origin and Development of Saiva Siddhanta Upto 14th Century, Madurai Kamaraj University, 1979, Pp.19-22
2. தொ.பொ.மீ. காளஞ்சியம்-VI, சமயத் தமிழ், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை, 2007, ப. 80.
3. Ernesto Laclau, Populist Reason, Verso, 2007
4. வித்துவான். க. வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, இரண்டு பகுதிகள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1997.
5. Ernesto Laclau, opp.cit, P.125
6. Deleuze Gilles, Difference and Repetition (in Russian), St. Petesberg, 1998.
7. Ernesto Laclau, opp.cit., Pp. 73-75
(Dr. N. Muthu Mohan/ Professor & Head, Department of Guru Nanak Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai-21, m_uthumohan@yahoo.co.in)

வைணவ பாசுரத் தொகுப்பு

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

முன்னுரை

செம்மொழித் தமிழின் செவ்வியல் இலக்கியமாகிய சங்கப் பாடல்களிலே வைணவ சமயம் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.¹ பரிபாடலில் திருமால் பற்றி இடம் பெறும் பாடல்கள் விரிவாக வைணவம் பற்றிக் கூறுகின்றன. திருமாலுடைய அருட் கோலமும், அருட் செயலும் இவற்றிலே பேசப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தினூடாக வரும் இச்சமயத்தின் பாசுரங்கள் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே தோற்றம் பெறுகின்றன. பொய்கை, பூதம், பேய் என்னும் மூவாழ்வார்களினால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட வைணவ பக்தி ஊற்று மடை திறந்த வெள்ளம் போல அடுத்த மூன்று நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டிலே பரந்தோடியது. இப்பக்தி வெள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்தனவே வைணவப் பாசுரங்கள். கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார்,

இயற்பா

14. முதல் திருவந்தாதி	100
15. இரண்டாந் திருவந்தாதி	100
16. மூன்றாந் திருவந்தாதி	100
17. நான்முகன் திருவந்தாதி	96
18. திருவிருத்தம்	100
19. திரு ஆசிரியம்	7
20. பெரிய திரு அந்தாதி	87
21. திருளமு கூற்றிருக்கை	1
22. சிறிய திருமடல்	40
23. பெரிய திருமடல்	78
24. இராமநுச நூற்றந்தாதி	108

மேற்காட்டிய இவ்விரு தொகுப்புக்களிலும் மூன்று முக்கியமான வேறுபாடுகள் உள். முதலாவது திருப்பல்லாண்டு பற்றியது. ஸ்ரீ பி. இரத்தின நாயகர் பதிப்பில் திருப்பல்லாண்டு ஒரு பிரபந்தமாக திவ்யப் பிரபந்த அடைவிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆனால், நூலினுள்ளே பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முதற்பத்தாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திருவேங்கடத்தான் திருமன்றப் பதிப்பில் திருப்பல்லாண்டு ஒரு பிரபந்தமாகக் கொள்ளப் படவில்லை. அது பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முதற் பத்தாக இடம் பெறுகிறது.

இரண்டாவது இராமநுச நூற்றந்தாதி பற்றியது. திவ்யப் பிரபந்தங்களின் தொகை 24 எனக் கொள்ளும் மரபு இருந்துள்ளது. இதன்படி இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ் பதிப்பில் திருப்பல்லாண்டு முதற் பிரபந்தமாகக் கொண்டு 24ஆவது பிரபந்தமாக நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி அமைந்துள்ளது. ஆனால் திருவேங்கடத்தான் திருமன்றப் பதிப்பில் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற் பிரபந்தமாகவும், இராமநுச நூற்றந்தாதி 24ஆம் பிரபந்தமாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் இன்னொரு விடயமும் நோக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. சில பதிப்புகளில் இராமநுச நூற்றந்தாதி இயற்பாவுடன் சேர்த்துப் பதிப்பித்துப்பெற்றுள்ளது. 1856இல் ஸ்ரீ கூர்மாசாரியார் பதிப்பிலே இராமநுச நூற்றந்தாதி இயற்பாவுடன் சேர்த்தே பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால்,

“பிற்பட்ட பதிப்பாசிரியர்கள் பலரும் இராமநுச நூற்றந்தாதியை இயற்பா இறுதியில் சேர்க்காமல், திருவாய் மொழிக்கும் பின்னர், திவ்யப் பிரபந்தத்தின் இறுதியில் பதிப்பித்துள்ளார்கள். கி.பி. 1865இல் திவ்யப் பிரபந்தத்தை பதிப்பித்த ஸ்ரீ அப்பாவு முதலியார் இயற்பாவுடன் ‘இராமநுச

நூற்றந்தாதியைச் சேர்க்காமலும், திருவாய் மொழியின் இறுதியில் இணைக்காமலும் தனி நூலாகவே வெளியிட்டுள்ளார். நாலாயிரம் என்ற தொகையில் இவர் இந்தப் பிரபந்தத்தை உட்படுத்தவில்லை.”

என்று குறிப்பிடும் கி. வேங்கடசாமி, எம்பெருமானார் எனப்படும் இராமநுசரை ஆழ்வார்களுடன் சேர்த்துச் சொல்கின்ற மரபைக் குறிப்பிட்டு, ஆழ்வார்கள் பிரபந்தங்களோடு இராமனுச நூற்றந்தாதியைச் சேர்த்துச் சொல்லுவதுதான் முறை எனக் குறிப்பிடுவர்.

வைபகமெண் பொய்கைபூ தம்பே யாழ்வார்
மழிசையர்கோன் மகிழ்மாறன் மதுரகவிகள்
பொய்யியல் புகழ்க் கோழியர்கோன் விட்டு சித்தன்
பூங்கோதை தொண்டரடிப் பொடிபா ணாழ்வார்
ஐயனருட் கலியன் எதிராசர் தம்மோடு
ஆறிருவர் ஓரொருவர் அவர்தாம் செய்த
துய்யதமிழிருபத்து நான்கிற பாட்டின்
தொகைநாலா யிரமும்அடி யோங்கள் வாழ்வே”.

என்று பிரபந்த சாரத்துள் தேசிகப்பிரபந்தம் 383 கூறுகின்றது. பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களுடன் இன்னுமொரு ஆழ்வாராக எதிராசர் என்றழைக்கப்படும் இராமநுசர் சேர்க்கப்படுவதையும், இராமநுச நூற்றந்தாதி இருபத்து நாலு பிரபந்தங்களுள் ஒன்று என்றும், அந்நூற்றெட்டுப் பாடல்களும் தொகை நாலாயிரத்துள் அடங்கும் என்றும் இச்செய்யுளுடாக அறிகிறோம். மேற்குறித்த இரண்டு பதிப்புக்களில், இரத்தின நாயகர் பதிப்பில் இராமநுச நூற்றந்தாதி இயற்பாவினுள் சேர்க்கப்படவில்லை. திருவாய் மொழிக்குப் பின்னர் தனியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. திருவேங்கடத்தான் மன்றப் பதிப்பில் இராமநுச நூற்றந்தாதி இயற்பாவினுள் சேர்த்து இருபத்திநாலு பிரபந்தத்தினுள் ஒன்றாகத் திருவாய்மொழிக்குப் பின்னர் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவது, திருமடல்கள் பற்றியது. இரத்தின நாயகர் பதிப்பில் சிறிய திருமடல் ஒரு பிரபந்தமாகவும் பெரிய திருமடல் ஒரு பிரபந்தமாகவும் கணிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், திருவேங்கடத்தான் மன்றப் பதிப்பில் சிறிய திருமடல் 40 பாசுரங்களையும் பெரிய திருமடல் 78 பாசுரங்களையும் உடையனவாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் பதிப்பிலுள்ள திருமடல்களைப் பார்த்தால், அவை பாசுரங்களாக அமைவதாயில்லை. யாப்பிலக்கணத்தின்படி சிறிய திருமடலும் பெரிய திருமடலும் தனித் தனிப் பாடல்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

அவதார முறைப்படி தொகுப்பு ஏன் அமையவில்லை

முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ள “வையகமெண்...” எனத் தொடங்கும் பாடல் நாலாயிரமும், அவையடங்கும் 24 பிரபந்தங்களும் அமைந்துள்ள முறைமையைக் கூறுகின்றது. ஆனால் எமக்குக் கிடைக்கும் நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தத் தொகுதி எதிலும் அப்பாடலிலே குறிப்பிட்ட ஒழுங்கிலே பாசுரங்கள் அமையவில்லை. கால வரையறைப்படி முதல் மூன்று ஆழ்வார்களே முதலில் தோன்றியவர்கள். அவர்கள்தான் தம் பாசுரங்களுடாக வைணவ பக்தியைப் புலப்படுத்தும் மரபினைத் தோற்றுவித்தவர்கள். இதனால் நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தத்தில் இவர்களுடைய அந்தாதிகளே முதலில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில் ஒப்புமைக்காக காரைக்காலம்மையார் விடயத்தைப் பார்ப்போம். அம்மையார் பக்தி மரபினைப் புலப்படுத்தும் பதிகம் என்னும் இலக்கிய வடிவத்தினை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பல்லவர் காலச் சைவப் பாசுர மரபுக்குக் கால்கோள் விழா நடத்தியவர். சைவப் பன்னிரு திருமுறைகளில் அம்மையாருடைய பாசுரங்கள் முதலாம் திருமுறையில் திருஞான சம்பந்தருடைய பாசுரங்களுக்கு முன்னர் வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அம்மையாருடைய பாசுரங்கள் பதினோராம் திருமுறையிலேயே அடக்கப்பட்டன. மூவாழ்வார்களுக்கும் இதே கதிதான். இது தொடர்பாக திருவேங்கடத்தான் திருமன்றத் தொகுப்பின் பதிப்பாசிரியர் கி. வேங்கடசாமி,

“இவர்கள் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்களை அவதார முறைப்படி யமைக்காமல் பிரபந்தங்களின் சீர்மையை ஒட்டித் திருப்பல்லாண்டு முதலாக இராமநுச நூற்றந்தாதி யீறாக முறைப்படுத்தியுள்ளனர். நம் முன்னோர்”.

என்று தன்னுடைய முகவுரையிலே குறிப்பிடுகிறார். இவ்விடத்தில் ஓர் உண்மையினை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் தொகுத்தவர்கள் இயற்பா என்றொரு பகுதியினை அமைத்துள்ளனர். வைணவப் பாசுரங்களுள் பெரும்பாலானவை பாவினங்களினாலே அமைந்துள்ளன. இயற்பாக்களாகிய ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா ஆகியவற்றினாலே அமைந்த பாசுரங்களை இயற்பாவுக்குள் அடக்கியது பொருத்தமே. அவ்வாறு நோக்குமிடத்து வெண்பாவிலமைந்த மூவாழ்வார்களுடைய திருவந்தாதிகள் இயற்பாவுக்குள் சேர்க்கப்பட்டமை தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் நம்மாழ்வாருடைய திருவிருத்தம் என்ன அடிப்படையில் இயற்பாவுக்குள் சேர்க்கப்பட்டது என்பது தெளிவில்லை. எல்லாமே ஒரு தெளிவான வரையறைக்குள்

இல்லாமலிருக்கிறது. சம்பிரதாயத்திற்கும் மரபுக்குமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. சமயம் சார்ந்த பாசரத் தொகுதி என்பதால் சமயப் பாரம்பரியங்களோடு அதனை நாம் நோக்க வேண்டியுள்ளோம்.

வைணவ பாசரத் தொகுப்பின் பலன்

வைணவ பாசரத் தொகுதியின் பயனைச் சமய அடிப்படையிலும் இலக்கிய அடிப்படையிலும் நோக்கலாம். சமய அடிப்படையில் வைணவ சமய வளர்ச்சிக்கு ஆழ்வார்களுடைய பங்களிப்பு வைணவப் பாசரங்களுடாகவே ஏற்பட்டது. வேதங்களிலே கூறப்பட்ட கருத்துக்களை மக்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையிலே ஆழ்வார்கள் பாசரஞ் செய்தனர். இதுபற்றி கி. வேங்கடசாமி,

“வேதத்தைக் கடலாகவும் காடாகவும் உருவகம் செய்வதுண்டு, இவற்றை முறையே ‘வேதசாரம்’ என்றும் ‘வேதராணியம்’ என்றும் வழங்குவதனாலும் அறியலாம். கடலாக உருவகஞ் செய்வார், அதற்கேற்றபடி அதில் மூழ்கி அறியும் அறிவை ‘ஆழ்ந்த அறிவு’ என்பர். இவ்வறிவிற்கு எதிர்த்தட்டான அறிவை ‘மிதந்த அறிவு’ என்று வழங்குவர். ஆரணியமாக உருவகஞ் செய்பவர் அதற்கேற்றபடி அதில் நுழைந்தறியும் அறிவை ‘நுழைபுலம்’ என்று கூறுவர். இதனை ‘நுண்மான் நுழைபுலம்’ என்பர். திருவள்ளுவரும் இந்நுண்ணறிவிற்கு எதிர்த்தட்டான அறிவை ‘முழுமதி’ என்றும், ‘மந்தமதி’ என்றும் வழங்குவர். இவ்வாறு வேதத்தை இருவகையாக உருவகஞ் செய்பவர்களில் நம் பூர்வாசிரியர்கள் ‘த்ராவிட வேத சாகரம்’ என்று உருவகஞ் செய்து கொண்டார்களாதலால், அக்கடலுக்குள் ஆழ்ந்தறியும் அறிவு விஷேசமுடையவர்களை ஆழ்வார்கள் என்று வழங்கினார் எனல் வேண்டும். இவற்றால் தெரிய இயலாத வேதக் கடலுக்குள் ஆழ்ந்து கிடக்கின்ற மத்திர ரத்தினார்த்த விஷேசங்களைத் தங்கள் திவ்விய ஞானத்தினால் மூழ்கி எடுத்து உலகிற்கு உபகரிக்குமவர்களை ‘ஆழ்வார்கள்’ என்று பெரியோர்கள் கூறுவர்”.

என்று கூறுவதைக் காணலாம். ஆழ்வார்களுடைய பாசரங்கள் வேதக்கடலில் மூழ்கி ஆழ்வார்கள் எடுத்துத் தந்த முத்துக்கள் எனக் கூறலாம்.

ஆழ்வார்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறும் அவர்கள் பாடிய பாசரங்களும் ஒரு வைணவ சம்பிரதாயத்தையே உண்டாக்கியுள்ளன. சமண பௌத்த

சமயங்களைப் பின்பற்றியும், பின்பற்றத் தயாராகவும் இருந்த மக்களை திருமால் பக்தியிலே ஈடுபடச் செய்தவை ஆழ்வார்களுடைய தில்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்களே. எல்லாப் பாசுரங்களும் இசையோடு பாடப்பட்டன. அவற்றைத் தொகுக்கும் போது அவற்றிற்குரிய பண்கள் அல்லது இராகங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழிப் பாசுரங்களுடைய பண்களும் அவற்றிற்கு நிகரான இராகங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவருடைய நூறு பத்துக்களுள் 76 பத்துக்களுக்கே பண்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய் மொழிப்பாசுரங்கள் எல்லாவற்றுக்குமே பண்களும் அவற்றிற்கு நிகரான இராகங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வைணவ பாசுரத் தொகுப்பினால் தமிழ் இலக்கியம் பெரிதும் பயனுடையதாயுள்ளது. மதுரபாவம் எனப்படும் நாயக-நாயகி பாவத்தினூடாகப் பக்தியினை உணர்த்துவதில் வைணவப் பாசுரங்கள் முன்னிலையிலேயே நிற்கின்றன. சிறப்பாக ஆண்டாளுடைய பாசுரங்கள் தனித்துவம் வாய்ந்தனவாக உள்ளன. பெரியாழ்வாருடைய திருமொழி பிற்காலத்திலே 'பிள்ளைத் தமிழ்' என்னுமொரு பிரபந்தம் தோன்றுவதற்குக் காலாக அமைந்தது.

வைணவ பாசுரத் தொகுப்பினை நோக்குமிடத்து ஆழ்வார்கள் புதிய இலக்கிய வடிவங்களை அல்லது பிரபந்தங்களை தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்திருப்பதைக் காண முடிகின்றது. 'திருப்பல்லாண்டு' என்னும் இலக்கிய வடிவம் பெரியாழ்வாராலேயே முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. இறைவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறும் புதுமையான வழக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளார். பாவை என்னும் புதிய இலக்கிய வடிவத்தை ஆண்டாள் அறிமுகஞ் செய்கிறாள். 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' பிரபந்தத்தினை தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பாடியுள்ளார். இவ்விரு இலக்கிய வடிவங்களையும் சைவப் பக்திப் பாடல்கள் பாட மாணிக்கவாசகர் பயன்படுத்தியுள்ளார். 'மடல்' பிரபந்தத்தினைத் திருமங்கையாழ்வார் முதன் முதலாகப் பாடியுள்ளார்.

நிறைவுரை

நாலாயிர தில்வியப் பிரபந்தத் தொகுப்புத் தொடர்பாகப் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. அதில் இடம் பெறும் பிரபந்தங்கள் பற்றிய சிக்கல் உண்டு. அப்பிரபந்தங்கள் என்ன ஒழுங்கிலே அமைந்துள்ளன என்பதிலும்

சிக்கலுண்டு. சமய மரபிலே வந்த நாம் இரண்டு வரலாறுகளைக் காணுபவர்களாயுள்ளோம். ஒன்று சான்றுகளுடனான வரலாறு, மற்றையது சமய மரபு சார்ந்த வரலாறு. காலத்தால் முந்திய மூவாழ்வாரின் பாகரங்களைத் தொகுப்பிலே ஏன் முதல் முதலாக வைக்கவில்லை? இராமநுசர் நூற்றந்தாதி திவ்விய பிரபந்தத்திலே இடம் பெற்ற போதும் அதைப் பாடிய திருவரங்கத்தமுதனார் பெயர் ஆழ்வார்கள் பட்டியலில் ஏன் இடம் பெறவில்லை? இவ்வாறான வினாக்களுக்கெல்லாம் சமய மரபு சார்ந்த விளக்கங்களாலேயே அமைதி காணப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பார்க்கவும்: சண்முகதாஸ் அ. (2007) “சங்க இலக்கியத்தில் வைணவம்”, சங்க காலமும் சமூகமும், இந்து சமய பண்பாட்டிலுல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, பக். 94 – 114
2. பார்க்கவும்: சண்முகதாஸ் அ. தமிழின் பா வடிவங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1998.
3. இவ்விடயம் தொடர்பாக, வைணவப் பாகரங்களில் நாட்டார் வழக்கியற் கூறுகள் என்னும் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வேட்டினை சி. சிவநிர்த்தானந்தா யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சமர்ப்பித்தார் (2006).
4. Purnalingampillai, Prof. M.S. (1929) *Tamil Literature*, The Bibliotheca, Munnirpallam, Tinnevely, South India, P. 182.
5. நாலாயிரப்பிரபந்தம், காரப்பங்காடு ஸ்ரீ கோபாலாசிரியர் பரிசோதித்தது டி. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ், திருமகள் விலாச அச்சகம், சென்னை, 1959.
6. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், (பதி.) (1973) வித்வான் கி வேங்கடாசாமி ரெட்டியர், திருவேங்கடத்தான் திருமன்றம், சென்னை.

அடியார் வழிபாடு: தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

- இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு நோக்கு

க. இரகுபரன்

அடியார் எனப்படுவோர் இறைவழிபாட்டிலும் இறை பணியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு அதனால் மதிப்புற்று ஏனையோரால் பின்பற்றப்படும் - வழிபடப்படும் நிலை எய்திய பக்தர்கள், ஞானியர்கள் ஆவர்.

அடியார் என்ற சொல்லானது இறைவன் அடியைச் சார்ந்தவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளத்தக்கதாயினும் தமிழ் மொழி வழக்கை நோக்குகின்ற நிலையில் அவ்வாறு கொள்ளுவதில் இடர்ப்பாடு உள்ளது. ஏனெனில் அடியார் என்ற சொல்லுக்கு நிகரான அடிகள் என்ற சொல்லானது தமிழில் அரசர்களைக் குறிப்பதாகவும், ஆண்டவனைக் குறிப்பதாகவும் கூடப் பயின்று வந்துள்ளது. சேரர் குலத்து இளவரசர்கள் பலர் அடிகள் என்ற சொல்லாற் சுட்டப்படுகின்றனர். அதுமட்டுமல்லாது இறைவனையே அடிகள் என்பதைத் தேவாரங்கள் பலவற்றிலும் காணலாம்.

உ+ம் : வரிய மறையார் பிறையார் மலையோர் சிலையா வணக்கி
எரிய மதில்கள் எய்தார் எறியும் முசலம் உடையார்
கரிய மிடறும் உடையார் கடவூர் மயானம் அமர்ந்தார்
பெரிய விடைமேல் வருவார் அவரெம் பெருமான் அடிகளே.

(2335- சம்பந்தர்)

குடையுடை அரக்கன் சென்று குளிர் கயிலாய வெற்பின்
இடை மடவரலை அஞ்ச எடுத்தலும் இறைவன் நோக்கி
விடையுடை விகிர்தன்தானும் விரலினால் ஊன்றி மீண்டும்
படைகொடை அடிகள் போலும் பழனத்தெம் பரமனாரே.

(4521- நாவுக்கரசர்)

பாறுதாங்கிய காடரோ படு தலையரோ மலைப் பாவையோர்
சுறுதாங்கிய குழகரோ குழைக்காதரோ குறுங் கோட்டின
ஏறுதாங்கிய கொடியரோ சுடு பொடியரோ விளங்கும் பிறை
ஆறுதாங்கிய சடையரோ நமக்கு அடிகளாகிய அடிகளே.

(7554 - சுந்தரர்)

இறைவனையும் அடிகள் என்ற சொல் குறித்து நிற்பதால் அடியார், அடிகள் என்ற சொற்கள் இறைவனது அடியைச் சார்ந்தவர்கள், ஒன்றியவர்கள் என்று பொருளில்லாது, வணங்குதற்குரிய திருவடியை உடையவர்கள் என்று பொருளிலேயே வழங்கி வந்தது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகப்படுகின்றது. அடியார்களைச் சுவாமி/ சுவாமிகள் என்று சுட்டும் வழக்கும் (உ+ம் : மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்) அதனை அரண் செய்வதே.

அடியார் என்ற சொல்லாற் சுட்டுதற்குரியவர்களை நாயனார் (நாயன்+ஆர்) என்று சுட்டுவது சைவமரபு. நாயன் என்பது நாயகன் என்ற சொல்லின் சிதைந்த வடிவாகும். நாயனார் என்ற சொல்லும் அடியார்களை மட்டுமல்லாது தெய்வத்தையும் சுட்டிநிற்பதை மூத்தநாயனார் என்று பிள்ளையாரைச் சுட்டுவதன்மூலம் (உ+ம்: மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை) கண்டு கொள்ளலாம்.

வைணவ மரபில், அடியார்களை ஆழ்வார்கள் என்று சுட்டுவது மரபு. ஆழ்வார்கள் என்பதற்கு திருமாலின் திருக்குணங்களில் ஆழ்வார்கள் என்று பொருள் கொள்வது வழமை. ஆனால் அச்சொல் முற்காலத்தில் ஆள்வார்கள் என்று எழுதப்பட்டமைக்கும் சான்றுண்டு. அந்நிலையில் அச்சொல் ஆட்சி செய்பவர்கள் என்று பொருள்படுவதாகின்றது. வைணவமரபில் தெய்வத்தை

ஆழ்வார் என்று சுட்டும் மரபு இருத்தலும் கருதத்தக்கது (உ+ம் : சக்கரத்தாழ்வார்). வைணவ மரபில், அரையர் என்று சுட்டப்படும் ஒருவகை அடியார்களும் உள். திருமால் கோவில்களில் இடம்பெறும் திவ்வியப் பிரபந்த அத்யயன உற்சவத்தில் ஆழ்வார் பாகரங்களை ஆசாரியர் உரைகளோடு அநுசந்தித்தும் சில பாகரங்களுக்கு அபிநயம் பிடித்தும், மக்களைப் பக்திப் பரவசத்தில் ஆழ்த்துபவர்களே அரையர் எனப்படுவோர். அரையர் என்ற சொல் அரசர் என்று பொருள்படுவதாகும்.

இவ்வாறாக நோக்குகின்றபோது இச்சொற்கள் யாவும் ஒரே பொருளுடையனவாக சமயத்தலைவர்களை - வழிபாட்டுக்குரியவர்களைக் குறிப்பனவாக அமைவதைக் காணலாம்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையிலே ஆரம்பகாலத்திலே நிறுவனமயப்பட்ட மதங்களான சமணம் பௌத்தம் என்பவற்றிலேயே அடியார் வழிபாடு முதன்மை பெற்றிருந்ததென்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது. அடிகள் என்ற சொல்வழக்கை முதன்முதலில் சமண, பௌத்த மரபு சார்ந்தே தமிழிலக்கியங்களிற் காண்கிறோம். உ+ம் : கவுந்தியடிகள் - சிலப்பதிகாரம்; அறவணவடிகள் - மணிமேகலை. பிற்காலத்திலேயே சைவமரபு சார்ந்தவர்களை அடிகள் என்று சுட்டுவதை அவதானிக்கக்கூடியதாயுள்ளது. வேணாட்டடிகள், ஐயடிகள் காடவர்கோன், இளம்பெருமானடிகள், அதிராவடிகள், திருவெண்காட்டடிகள் என்போர் அவ்வாறாக அடிகள் என்று சுட்டப்பெற்ற சைவ மரபினர். இவர்களுட் பலரும் அரச குலத்தினர் என்பது அவதானிக்கத்தக்கது. அப்பூதியடிகள், அப்பரடிகள், திருவாதவூரடிகள் என்ற வழக்குகளும் உள்.

நாயன்மார் என்போர் சைவமரபில் அறுபத்து மூவர் என்பது பெரியபுராணத்தின் வழியாக தாபிதமானது. ஆபிணும் அந்த அறுபத்து மூவர் தவிர வேறு சிலரையும் நாயனார் என்ற பின்னடை கொடுத்து வழங்கும் மரபு சைவத்தில் உண்டு. கபிலதேவ நாயனார், பரணதேவ நாயனார், நக்கீரதேவ நாயனார் என்போர் அவ்வாறு சுட்டப்பெறுபவர்கள். அத்தகைய ஒரு மரபின் அடிப்படையிலேயே திருவள்ளுவரும் திருவள்ளுவ நாயனார் எனச் சுட்டப்பெறுகிறார். இவ்வாறிருக்க, சைவமரபில் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையவரான மாணிக்கவாசகர், நாயனார் எனச் சுட்டப்பெறாமை அவதானிக்கத்தக்கது. சைவமரபுக்கு அப்பால் வைணவ மரபிலும் ஓரிருவர் நாயனார் எனச் சுட்டப்பெறுதலும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதே. உ+ம் : அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்.

அடியார் என்று பொருள்படுவதாக வடமொழி மரபின் அடியாக வந்த வேறு இரு பெயர்களையும் நோக்கிவிட்டு அப்பாற் செல்வது நலம். அவற்றுள் ஒன்று மாகேஸ்வரர்; மற்றையது பாகவதர். மாகேஸ்வரர் என்பது சிவனது திருப்பெயர்களுள் ஒன்றான மகேஸ்வரன் என்பதன் அடியாகப் பிறந்த தத்திதாந்த நாமம். மகேஸ்வரனுடைய அடியார்கள் – மாகேஸ்வரர்கள். பாகவதர் என்பது பகவானுடைய அடியார்கள் என்று பொருள்படுவது; பகவான் என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த தத்திதாந்தம். முன்னையது சைவ மரபுக்கே உரியது. பின்னையது பொதுவானதாயினும் வைணவ மரபுக்குரியதாகவே பெரும்பாலும் வழங்குவது.

அடியார் வழிபாடு தொடர்பான இலக்கியச் செய்திகள்

வைதீக மரபில் அடியாரைப் போற்றுகின்ற நெறி தோன்றியமைக்கான தெளிவான சான்றுகள் தேவாரப் பதிகங்களில் புலனாகின்றன. தேவார ஆசிரியர்கள் பலவிடத்தும் இறையடியார்களைப் பொதுவாகப் போற்றுகின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது. அடியார் இயல்புகளை அவர்கள் எடுத்துரைக்கிறார்கள். உதாரணமாகச் சிலவற்றை நோக்கலாம்.

“அருள்பேணிப் பொய்யில்லாத மனத்தர்” (16)

“மெய்ப்பராகிப் பொய்யை நீக்கி வேதனையைத் துறந்து செய்பரானார்” (540)

“கொள்கையினால் உயர்ந்த நிறையுடையார்” (559)

“அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகை செற்று
ஐம்புலனும் அடக்கி ஞானம் புகலுடையோர்” (1421)

“கொன்றைத் தொங்கலான் அடியார்கட்குச்
சுவர்க்கங்கள் பொருளல்லவே” (1912)

“நாவினால் நவின்று எத்தல் ஓவார்;
செவித் துளைகளால் யாவுங் கேளார்
அவன் பெருமையல்லால்” (2717)

இவ்வாறு அடியார் பெருமை பேசுவதோடமையாது, அவர்கள் வழிபடப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதையும் தேவார ஆசிரியர்கள் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். உ+ம் :

“வீடு ஞானம் வேண்டுதிரேல்.... பாடு ஞானம் வல்லார்
அடி சேர்வது ஞானமே” (1490)

“பொய்யன்பில்லா அடித்தொண்டர்க்குத்
தொண்டராம் புண்ணியமே” (5142)

“எம்மான் எந்தை மூத்தப்பன் ஏழேழ் படிகால் எமை ஆண்ட
பெம்மான் அடியார்க்கு அடியேன் ஆவேனே. (7762)

தேவாரப் பதிகங்களில் ஆங்காங்கே அடியார் வழிபாட்டின் பயனும் சுட்டப்
பெற்றுள்ளது. உ+ம் :

“செடிகொள் நோயின் அடையார் திறம்பார்
கறுதீவினை கடிய கூற்றமும் கண்டகலும் புகல்தான்வரும்
.... திருவாஞ்சியத்து அடிகள் பாதம் அடைந்தார் அடியார் அடியார்கட்கே”
(1544)

“தொண்டர் தொண்டரைத் தொழுது அடிபணியின்கள்
தூநெறி எளிதாமே” (2603)

இப்பாடல்களில் இறைவன் அடியார் என்று அல்லாமல் “அவன் அடியார்
அடியார் அவரடியார்” என்றவாறாக அடியார் வழிபாடு சிறப்பிக்கப்படுதல்
அவதானிக்கத்தக்கது.

மேற்கண்டவாறு அடியார் வழிபாடு குறித்த செய்திகள் பொதுப்பட
அமைவன போக குறித்த அடியார் ஒருவரின் பெயரைச் சுட்டி அவரை
மகிமைப்படுத்துகின்ற தன்மையும் தேவாரப் பதிகங்களுட் காணப்படுகின்றது.
அவ்வகையில் நாவுக்கரசர் தம் பதிகங்களில் மேல்வரும் தனியடியார்
பதின்மரைச் சிறப்புச் செய்துள்ளார்.

1. சண்டைச்	2. கண்ணப்பர்
3. நமிநந்தியடிகள்	4. கோச்செங்கணான்
5. தண்டியடிகள்	6. புகழ்த்துணையார்
7. முருக நாயனார்	8. சிறுத்தொண்டர்
9. நீலநக்கர்	10. மங்கையர்க்கரசியார்
11. குலச்சிறையார்	12. நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்
13. நின்றசீர் நெடுமாறர்	

அப்பர், சம்பந்தர் ஆகியோரார் பாடப்பட்ட மேற்படி அடியார்களுள்,

1. அப்பூதியடிகள்	2. முருக நாயனார்
3. சிறுத்தொண்டர்	4. நீலநக்கர்
5. குலச்சிறையார்	6. மங்கையர்க்கரசியார்
7. நின்றசீர் நெடுமாறர்	8. குங்குலியக்கலயர்
9. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	

என்னும் ஒன்பதின்மரும் அவ்விருவரதும் சமகாலத்தவர்கள் என்பதும்

1. கோச்செங்கணான்	2. சண்டசர்
3. கண்ணப்பர்	4. சாக்கியர்
5. கணம்புல்லர்	6. அமர்நீதியார்
7. அரிவாட்டாயர்	8. நமிநந்தி
9. தண்டியடிகள்	10. புகழ்த்துணையார்

ஆகிய பதின்மரும் அப்பர் சம்பந்தர்க்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர்கள் என்பதும் உணரத்தக்கன. தமக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்து அடியார் என்று போற்றும் வழக்கினைப் பெற்றவர்களை மாத்திரமல்லாது சமகாலத்துத் தொண்டர்களையும் இவர்கள் போற்றியுள்ளமை குறித்துணரத்தக்கதே.

அடியார்கள் பற்றிய செய்திகள் தேவாரப் பதிகப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே வருவது போக, சில பதிகங்கள் முழுப்பாடல்களிலும் அடியார் பற்றிய செய்திகளைக் கொண்டமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. உதாரணமாக மூன்றாம் திருமுறையிலடங்கும் 120ஆம் பதிகம் மங்கையர்க்கரசியாரையும் குலச்சிறையாரையும் மாறிமாறி ஒவ்வோர் பாடல்களாற் சிறப்பிக்கின்றது. குலச்சிறையாரைப் போற்றும் அடிகள் அவரை அடியார் வழிபாட்டிற் சிறந்த ஒருவராகக் காட்டுதல் ஈண்டு அவதானிக்கத்தக்கது.

“வெற்றவே அடியார் அடிமிசை வீழும் விருப்பினன்
..... குலச்சிறை” (4091)

“கணங்களாய் வரினும் தமிழராய் வரினும்
அடியவர் தங்களைக் கண்டால்
குணங்கொடு பணியும் குலச்சிறை” (4093)

(இங்கு அடியார் திருக்கூட்டம் பற்றிய செய்தி அவதானிக்கத்தக்கது)

“நாவணங்கியல்பாம் அஞ்செழுத்தோதி
நல்லராய் நல்லியல்பாகும்
கோவணம் பூதி சாதனம் கண்டால்
தொழுதெழு குலச்சிறை” (4097)

(இங்கு அடியார் திருவேடம் குறிப்பிடப்படுதல் அவதானிக்கத்தக்கது.)

இவ்வாறே மூன்றாந் திருமுறையிலடங்கும் 63ஆம் பதிகத்தின் பாடல்தோறும் சிறுத்தொண்டரைப் போற்றுகிறார் சம்பந்தர்.

சம்பந்தர் அப்பர் ஆகியோருக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்த சுந்தரர், அடியார் வழிபாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவராகப் புலப்படுகின்றார். அவர் பல இடங்களிலும் தம்மை ‘அடியார்க்கு அடியன்’ என்ற பாங்கிலே சுட்டுகிறார். பதிகம் ஒன்றின் (VII : 55) பாடல் ஒவ்வொன்றிலும் அடிவார்க்கருளும் திறம் கண்டே தாம் இறைவனை அடைந்து வழிபடுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அப்பதிகத்தில் மார்க்கண்டேயர், ஏயர்கோன், சண்டீசர், சம்பந்தர், நாவுக்கரசர், திருநாளைப்போவார், சாக்கிய நாயனார், கண்ணப்பன், கணம்புல்லர் முதலானோரைக் குறிப்பிடுகின்றார். தென்னகச் சைவமரபில் அடியார் வழிபாடு தாபிதம் செய்யப்படுவதற்கு ஏதுவாயமைந்தது சுந்தரர் பாடிய ‘திருத்தொண்டத் தொகை’ என்னும் பதிகமே. திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரர் அறுபது தனியடியார்களையும் ஒன்பது தொகையடியார்களையும் குறிப்பிட்டு அவர்க்கெல்லாம் அடியேன் என்று தம்மைக் குறிப்பிடுகிறார்.

சுந்தரரது திருத்தொண்டத் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சோழர் காலப்பகுதியில் சைவ அடியார்கள், தனியடியாராகிய நாயன்மார் அறுபத்து மூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் என்று ஸ்தாபிதம் செய்யப்படுகின்றது. அதற்கான அத்திவாரத்தை நம்பியாண்டார் நம்பி இடுகின்றார். நம்பியாண்டார் நம்பி சோழப் பெருமன்னரின் ஆதரவில் சைவத்துக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியவர். சைவத் திருமுறைகளைத் தொகுத்தவர். சேக்கிழார் பிற்காலத்தில் சைவ அடியார் வரலாறுகளையும் பெருமைகளையும் பேரிலக்கியமாகப் படைப்பதற்கு அடிப்படையாயமைந்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் அடியார் பெருமை பேசும் வேறுசில பிரபந்தங்களையும் இயற்றியவர்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, சுந்தரரது திருத்தொண்டத் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமது திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப்

பாடினார். சுந்தரர் தமது திருத்தொண்டத் தொகையில் அறுபது தனியடியாரையே பாடியிருக்க நம்பியாண்டார் நம்பி அறுபத்து மூவராக அத்தனியடியார் தொகையை அதிகரித்திருக்கிறார் (தொகையடியார் தொகையில் மாற்றம் இல்லை). அது நிகழ்ந்தது எவ்வாறு என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்பாக திருத்தொண்டத் தொகையை சொல்லுக்குச் சொல் அடியொற்றி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை நம்பி அமைத்த திறத்தை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
 திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்கு அடியேன்
 இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
 இளையான்தன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
 வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்
 விரிபொழில் சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க்கு அடியேன்
 அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக்கு அடியேன்
 ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே.

என்பது சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையின் முதற்பாடல். இப்பாடல் போலவே அதில் அடங்குகின்ற ஏனைய பத்துப் பாடல்களும் சில அடியார்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களுக்குத் தாம் அடிமையென்று கூறி இறுதியில் 'ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே' என்ற ஒரே தொடரோடு முடிகின்றன. மேற்படி முதற்பாடலில் சுந்தரர்,

1. தில்லைவாழ் அந்தணர்
2. திருநீலகண்டர்
3. இயற்பகையார்
4. இளையான்குடிமாறர்
5. மெய்ப்பொருள் நாயனார்
6. விறன்மிண்டர்
7. அமர்நீதி நாயனார்

ஆகிய அடியார்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்க்குத் தாம் அடியேன் என்கிறார். தொண்டர் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்தாதி பாட முற்பட்ட நம்பி மேற்படி அடியார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் பாடலைப் பாடிவிட்டு (சிலருக்கு இரண்டு பாடல்) மேற்படி பாடலின் இறுதியில் வரும் 'ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே' என்ற தொடரில் அமைந்த ஆரூரர் பேரிலும் ஒரிரு பாடலைப் பாடி அப்பாலே செல்கிறார். தொண்டர் தொகையின் அடுத்த,

அடுத்த பாடல்களிலுள்ள அடியார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் பாடலைப் பாடித் தொண்டத் தொகையில் 'ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே' என்ற தொடர் வரும் இடங்களிலெல்லாம் கந்தரரைப் பாடித் தன் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை அமைத்துக் கொள்கிறார். இதனால் தொண்டத் தொகையில் அறுபதாக இருந்த தனியடியார் தொகை, அந்தாதியில் அறுபத்தியொன்றாக அதிகரிக்கின்றது. எவ்வாறு அவ்வெண்ணிக்கை அறுபத்து மூன்று ஆயிற்று என்பதற்குத் தொண்டத் தொகையின் இறுதிப் பாடலாகிய திருக்கடைக்காப்பை நோக்க வேண்டும். அது வருமாறு :

மன்னிய சீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையாள் மானிக்கும் நேசனுக்கு அடியேன்
தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணார்க் கடியேன்
திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியேன்
என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க் கோன்
அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமைகேட் டுவப்பார்
ஆரூரில் அம்மானுக் கண்பராவாரே.

இப்பாடலில் 1. பூசலார், 2. மங்கையர்க்கரசியார், 3. நேச நாயனார், 4. கோச் செங்கட்சோழன், 5. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஆகிய ஐந்து தனியடியார்களையும் குறிப்பிட்டு அவர்களுக்குத் தாம் அடியேன் என்கிறார் கந்தரர்.

பின்னர் முத்திரைக் கவி என்ற வகையால் பதிகத்தைப் பாடியவர் யார் என்ற விவரத்தையும் பதிகத்தை ஒதுவதால் ஏற்படக்கூடிய பயனையும் குறிப்பிடுகிறார். பதிகத்தைப் பாடியவர் 'சடையனார், இசைஞானியார் ஆகியோரின் அன்பனான (மகனான) திருநாவலூர்க்கோன்' என்றும் பதிகத்தைப் பாடுவதாற் கிட்டும் பயன் 'திருவாரூர் இறைவனது அன்புக்குப் பாத்திரமாதல்' என்றும் பொருள்படும் வகையிலே பாடுகிறார். அந்த இடத்தில் வந்த சடையனார், இசை ஞானியார் ஆகியோரையும் ஒவ்வோர் தனியடியாராக்கி நம்பியாண்டார் நம்பி அந்தாதி பாடியதனாலேயே தனியடியார் தொகை அறுபத்து மூன்றாயிற்று. அல்லாமல் கந்தரர் தம்முடைய தாய் தந்தையரைத் தனியடியாராகக் குறிப்பிடவில்லை என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வாறாக சைவ நாயன்மார் தொகை அறுபத்து மூன்று என்பதை தாபிதம் செய்த நம்பியாண்டார் நம்பி, அடியார் வழிபாட்டை

நிலைநிறுத்துவதில் கணிசமான பங்காற்றினார் என்பதற்கு அடியார்கள் மேல் அவர் பாடிய ஏனைய பிரபந்தங்களும் சான்றாய் அமைவதால் அவை குறித்தும் சிந்தித்தல் தக்கதே. நம்பி சம்பந்தர் மேல் ஆறு பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். அவையாவன:

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி
2. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்
3. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை
4. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை
5. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்
6. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை

நம்பி, நாவுக்கரசர் மேல் 'திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதசமாலை' என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். மாணிக்கவாசகர், சுந்தரர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவராதலால் மாணிக்கவாசகரைத் திருத்தொண்டத் தொகையில் அவர் பாடவில்லை. சுந்தரரது திருத்தொண்டர் தொகையை அப்படியே விரித்து அந்தாதி பாடியதால் நம்பியும் அதில் மாணிக்கவாசகரைப் பாடவில்லை. எனினும் மாணிக்கவாசகர்மேல் தனியான பிரபந்தமும் அவர் பாடினாரில்லை. ஆயினும் தாம் பாடிய 'கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம்' என்னும் நூலில் வரும் ஒரு செய்யுளில் மாத்திரம் மணிவாசகரைக் குறிப்பிட்டார் என்பது உணரத்தக்கது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

“வரு வாசகத்தின் முற்றுணர்ந்தோனை வண்தில்லை மண்ணைத்
திருவாருநர்ச் சிவபாத்தியன் செய் திருச்சிறுதம்பலப்
பொருளார்தரு திருக்கோவை கண்டேயும் மற்றப் பொருளைத்
தெருளாத உள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பரே.”

நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய பிரபந்தங்களின் எண்ணிக்கை பத்து. அவற்றுள் விநாயகக் கடவுள்மேற் பாடப்பட்டதான 'திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை'யும் சிதம்பரத்தின்மேற் பாடப்பட்டதான 'கோயிற்றிருப்பண்ணியர் திருவிருத்த'மும் தவிர ஏனைய எட்டும் அடியார் பெருமையே பேசுவனவாய் அமைந்தமை அடியார் வழிபாட்டின்மேல் அவர் கொண்ட அக்கறையையே உணர்த்துவதாம்.

'இறைவனை அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய கடுந்தவம் எதனையும் செய்யாமல் அடியாரை வழிபட்டே ஆன்ம ஈடேற்றம் அடையலாம்' என்னும் பொருள் தொனிக்கும் பாடலொன்றில் அடியார் வழிபாட்டில் நம்பிக்குள்ள

அசையாத நம்பிக்கை நன்கு புலனாகின்றது. நாவுக்கரசர் மேலதான பிரபந்தத்தில் அமையும் அப்பாடல் இது :

“உற்றான் அலன் தவம்; தீயில் நின்றானலன் ஊண்புனலா
அற்றானலன் நுகர்வும், திருநாவுக்கரசு எனும் ஓர்
சொல் தான் எழுதியும் கூறியுமே என்றும் துன்பில் பதம்
பெற்றான் ஒரு நம்பி அப்பூதி என்னும் பெருந்தகையே”.

நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய பிரபந்தங்களில் அடியார் பெருமை மாத்திரமன்றி அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறாக வழங்கும் கதைகள் தொடர்பான குறிப்புக்கள் பலவும் இடம்பெற்றுள்ளன. நம்பியாண்டார் நம்பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளப்படுகிறார். அவருடைய காலத்திலோ அல்லது சற்று முன்போ வாழ்ந்த சிலராற் பாடப்பெற்று, பதினொராம் திருமுறையிலடங்கும் பிரபந்தங்கள் சிலவற்றில், அடியார் வரலாற்றுச் செய்திகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. குறிப்பாக கண்ணப்பருடைய கதையை உட்கொண்டதாக ‘திருமறம்’ என்னும் ஒவ்வோர் பிரபந்தங்களை நக்கீரதேவ நாயனாரும், கல்லாடதேவ நாயனாரும் பாடியுள்ளனர். அடியார் பற்றிய செய்திகள் எவ்வாறு கதை வடிவு பெறத் தொடங்குகின்றன என்பதற்கு நல்ல உதாரணமாக அமையத்தக்கது திருவெண்காட்டிகள் பாடிய ‘திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையில் அமைந்துள்ள மேல்வரும் பாடல்.

“தாதையொடு வந்த வேதியச் சிறுவன்
தளர்நடைப் பருவத்து வளர்பசி வருத்த
அன்னாயோ என்று அழைப்ப முன்னின்று
ஞானபோனகத்து அருள் அட்டிக் குழைத்த
ஆனாத் திரளை அவன்வயின் அருள
அந்தணன் முனிந்து தந்தாரி யாரென
அவனைக் காட்டுவன் அப்ப வானார்
தோடுடைய செவியன் என்றும்
பீடுடைய பெம்மான் என்றும்
கையிற் சுட்டிக் காட்ட
ஐய நீ வெளிப்பட்டு அருளினை ஆங்கே”.

பிற்காலத்தெழுந்த பெரியபுராணம் சம்பந்தர் தந்தையைக் காணாமையால் அழுதார் என்று கூற இப்பாடல் சம்பந்தர் பசியினால் அழுதார் என்று கூறுதல் அவதானிக்கத்தக்கது.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தில் கண்ணப்பர், சண்டீசர் ஆகிய இரு அடியார்களே தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர் என்பதும் ஒன்பதாம் திருமுறைப் பாடல்களில் சண்டீசர், கணம்புல்லர், கண்ணப்பர், அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், சேரமான் பெருமாள் ஆகிய அடியார்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர் என்பதும் பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்தில் நாயன்மார் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை என்பதும் ஈண்டு மனங்கொள்ளத்தக்கன. ஒன்பதாம் திருமுறையில் சுந்தரரும் சேரமாமும் (இருவரும்) வெள்ளானை மீது சென்றார்கள் என்ற கதைக்குறிப்பு காணப்படுவதும் அறியத்தக்கதே.

மேற்கண்டவாறு தேவாரங்களிலும் பிற பிரபந்தங்களிலும் காணப்பட்ட செய்திகள், கல்வெட்டு முதலான தொல்லியற் சான்றுகள் முதலானவற்றையும் உலக வழக்குகளையும் பரிசீலித்து தக்கவென்று கண்டவற்றைத் தொகுத்து புராண காவியமாக அவ்வடியார் வரலாறுகளை உலகுக்குத் தந்தார் சேக்கிழார். சேக்கிழார் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்தார் என்பது ஆய்வாளர் பலரதும் முடிவு. அவர் தமக்கு ஓரிரு நூற்றாண்டு முற்பட வாழ்ந்து அடியார் வழிபாட்டு நெறியை நிலைநிறுத்துவதற் பெரும்பங்காற்றிய நம்பியாண்டார் நம்பியாலே இயற்றப்பெற்ற திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகையையும் பின்பற்றியே தம்முடைய நூலை அமைத்துக்கொண்டார். (நம்பியாண்டார் நம்பி தமக்கு முன்பு பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையை அவ்வாறே பின்பற்றியமை முன்பே கூறப்பட்டது)

சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணம் பதின்மூன்று சருக்கங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் முதலாவதும் இறுதியானதுமான சருக்கங்கள் சேக்கிழாரால் காவியப் புனைவுக்கேற்ற வகையில் அமைத்துக் கொள்ளப்பட்ட சில விடயங்களைக் கொண்டன. தம் காவியத்தின் நாயகனாகப் பாடும் சுந்தரருடைய சரிதையின் பெரும்பகுதியை அவற்றுள் அமைத்துக்கொண்டார் சேக்கிழார். இடையிலுள்ள பதினொரு சருக்கங்களும் மேற்படி முதல் நூல்கள் இரண்டையும் அனுசரித்து அமைக்கப்பட்டவையே. அச்சருக்கங்களின் பெயர் கூட சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையின் பாடல் ஒவ்வொன்றினதும் தொடக்கத் தொடர்களால் ஆனவையே. தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்கம், இலைமலிந்த சருக்கம், திருநின்ற சருக்கம், வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம் என்றவாறாக அச்சருக்கங்களின் பெயர்கள் அமையும். அவ்வப்பாடல்களுள் அடக்கிச் சுந்தரராற் கூறப்பட்ட அடியார்களின் வரலாறுகள் அவ்வச் சருக்கங்களின் உப்புராணங்களெனத்தக்க வகையிற் பாடப்பட்டன. திருத்தொண்டர் தொகைப் பாடல் ஒவ்வொன்றின் இறுதியிலும் 'ஆரூரன்

ஆரூரில் அம்மானுக்காளே' என்னும் தொடர் வரும் இடங்களில் ஆரூரன் என்னும் சுந்தரரின் பெயர் வருவதால் ஒவ்வொரு சருக்க முடிவிலும் சுந்தரரின் வரலாற்றுச் செய்திகளையோ பெருமைகளையோ ஓரிரு பாடல்களாலேனும் பாடிச் செல்கிறார். இந்த அமைப்பு நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பின்பற்றியே சேக்கிழாரால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகும். இன்று முக்கியமாகப் பேசப்படுகின்ற சமய குரவர் நால்வருள் ஒருவராகப் போற்றப்படுகின்ற மாணிக்கவாசகரைச் சேக்கிழார் பாடாமைக்குக் கூறத்தக்க நியாயம் திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகரைப் பாடாமையே ஆகும். சுந்தரர் மாணிக்கவாசகரைப் பாடாமைக்குக் காரணம் மாணிக்கவாசகர் சுந்தரருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

சேக்கிழாரது திருத்தொண்டர் புராணத்தை மொழியியல் அடிப்படையில் நோக்கும்போது ஓர் உண்மை புலனாகும். சேக்கிழார் காலம் வரையில் அடியார்களைச் சம்பந்தன், சுந்தரன், நாவுக்கரசன் என்றவாறாக ஒருமையிலேயே சுட்டினார்கள். ஆனால் சேக்கிழாரோவெனில் அடியார் யாவரையும் சம்பந்தர், சுந்தரர், நாவுக்கரசர் என்றவாறு மரியாதை கொடுத்துப் பன்மை வடிவிலே சுட்டுவாராயினார். சேக்கிழார் காலத்தின் பின்வந்தவர்கள் அவ்வடியார்களை ஒருமையில் சுட்டுவதற்கு இயலாதவர்களாகும்படி அடியார்களுக்கு ஒரு உயர்நிலையினைச் சேக்கிழார் வகுத்து வைத்தார் எனலாம்.

இவ்வாறாக பல்லவர் காலப்பகுதியில் அரும்பிய அடியார் வழிபாட்டு நெறி சோழர் காலத்திற் காவிய நிலைப்படுத்தப்படுகின்றது. கடவுளுடைய பெருமை பேசிய புராணங்கள் யாவற்றையும் விடத் திருத்தொண்டர் புராணம் பெரியது என்னும் பொருள் தொனிக்க அதற்குப் 'பெரிய புராணம்' என்ற வழக்கு உண்டாகின்றது. பிற்காலத்தில் ஓளவையார், 'யாவற்றையும் விடப் பெரியவனான இறைவனோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம் ஆதலால் தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே' என்றவாறாகப் பாடத் தலைப்படுகின்றார். சோழர் காலத்தின் முடிவிலே சைவ சித்தாந்தம் என்ற தத்துவம் நிலைநிறுத்தப்படும்போது அத்தத்துவமும் அடியவர்களை இறைவனுக்குச் சமமாகப் பேசி அவ்வழிபாட்டு நெறியைத் தத்துவ நிலைப்படுத்துகின்றது.

“மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்

ஆலயம் தானும் அரன் எனத் தொழுமே” – சிவஞானபோதம்

பல்லவர் காலந்தொட்டு அடியார் வழிபாட்டு நெறி வளர்ந்துவந்ததற்கான சான்றுகள் தேவாரப் பதிகங்களில் புலப்படுவது போன்று வைணவ மரபில் ஆழ்வார் பாசுரங்களில் ஆங்காங்கே புலப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தில் கோச்செங்கணான் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. கோச்செங்கணான் சைவ மரபினர். ஆண்டாள் பாடல்களில் பெரியாழ்வார் பற்றிய குறிப்புக்கள் (திருக்கடைக் காப்புகளில்) பெரிதும் வருகின்றன. ஆனால் ஒரு அடியார் என்ற நிலையில்லாமல் ஆண்டாளின் தந்தை என்ற வகையிலேயே. வைணவ மரபில் மதுரகவியாழ்வாரின் பதிகம் அடியார் வழிபாடு சம்பந்தமாக எடுத்துரைக்கத்தக்கது. அவர் பாடியது ஒரேயொரு பதிகமே. ஆனால் அப்பதிகம் திருமாலை அல்லாமல் திருமாலடியாரான நம்மாழ்வாரையே போற்றித் துதிக்கின்றது. 'தொண்டரடிப்பொடி' என்ற ஆழ்வார்தம் பெயரும் அடியார் வழிபாட்டில் அவருக்கிருந்த அளவுகடந்த ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துவதாம்.

பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் மிகவும் போற்றப் பெறுபவர் நம்மாழ்வார். ஏனைய ஆழ்வார்கள் யாவரும் அவயவங்கள் என்றும் அந்த அவயவங்களை உடைய அவயவி நம்மாழ்வாரே என்றும் கொள்வது வைணவ சம்பிரதாயம். அவ்வகையில் மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வாரைப் பாடினால் ஏனைய ஆழ்வார்களையும் பாடியதாகவே ஆகிறது.

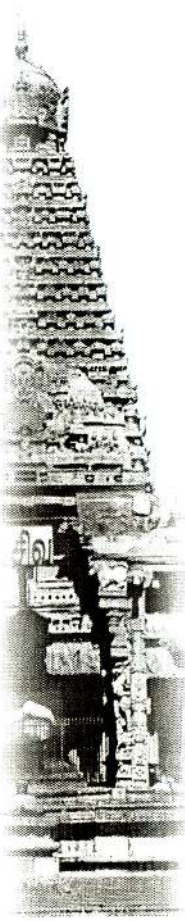
சோழர் காலத்தில் சைவ மரபில் அடியார் வரலாறு கூறும் காவியம் ஒன்று தோன்றியது போல் வைணவ மரபில் ஒன்று தோன்றவில்லை. ஆனால் அக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவரும் தமிழின் பெருங்கவிஞராகப் போற்றப்படுபவருமான கம்பர் நம்மாழ்வாராகிய சடகோபர்மேல் ஓர் அந்தாதி பாடினார். அச்சடகோபரந்தாதியில் கம்பர் நம்மாழ்வாரைத் திருமாலாகவே போற்றுவது அவதானிக்கத்தக்கது. திருமாலது அவதாரங்கள் பதினொன்று என்றும் அவற்றுள் ஒன்றே நம்மாழ்வார் அவதாரம் என்றும் அந்த உண்மையை உலகம் அறியாமல் மறைத்துக் கொண்டது, 'திருவாய் மொழி' பாடித் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொண்டது உலகுக்குத் தெரிந்துவிடலாகாது என்பதற்காகவே என்றும் நயம்படக் கூறுகிறார்.

“பாவகத்தால் தன் திரு அவதாரம் பதினொன்று என்று இப் பூவகத்தார் அறியாதவண்ணம் தன்னையே புகழ்ந்து
நாவகத்தால் கவி ஆயிரம்பாடி நடித்து அளித்த
கோவகத்தாருக்கு அன்றி என் புறத்தார் செய் குற்றேவர்களே”.

சடகோபரந்தாதி நூறு பாக்களை மாத்திரம் கொண்ட சிறியதொரு நூலாகவே இருப்பினும் சைவ மரபில் நாயன்மார் மேலும் அவர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தேவாரம் முதலிய தோத்திரங்கள் மேலும் கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக சேக்கிழார் படைத்த பெரிய புராணம் போன்று கொள்ளத்தக்க சிறப்புக்குரியது. வைணவ மரபில் ஏனைய ஆழ்வார்களையெல்லாம் அவயவங்களாகக் கொண்ட அவயவியாகச் சடகோபர் கருதப்படுவதால் இந்நூல் சடகோபரைப் பாடிய அளவில் ஏனைய ஆழ்வார்களையும் சேர்த்தே பாடியதாகக் கொள்ளவும் இடம் உள்ளது. மேலும் சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணத்துக்கு நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய கந்தரர் பாடிய 'திருத்தொண்டத் தொகை' என்னும் ஒரு பதிகம் ஆதாரமானது போல, கம்பர் பாடிய சடகோபரந்தாதிக்கு ஆழ்வார்களுள் ஒருவராகிய மதுரகவியாழ்வார் பாடிய 'கண்ணிநுண் சிறுதாம்பு' என்னும் பதிகம் ஆதாரமாகியது. சைவ மரபு நாயன்மார்களைப் பாடிய சேக்கிழாரையும் ஒரு நாயனாராக்கி சேக்கிழார் நாயனார் எனப் போற்றும். அது போலவே, ஆழ்வாரைப் பாடிய கம்பரும் 'கம்பநாட்டாழ்வார்' எனச் சிறப்பிக்கப்படும் செய்தியும் ஈண்டு கருதத்தக்கதே. எனினும் ஆழ்வார்களின் சரிதங்களைக் கூறுவனவாயமையும் 'குருபரம்பராபிரபாவம்' முதலான எழுத்துக்கள் சோழர் காலப் பகுதிக்குப் பின்னரே தோன்றுகின்றன. அந்நூல்களிலெல்லாம் ஆழ்வார்கள் திருமாலம்சங்களின் அவதாரங்கள் என்று சிறப்பிக்கப் பெறுகிறார்கள். அவ்வகையில் வைணவ மரபும் அடியார்களை ஆண்டவனின் அம்சமாகவே கொள்ளுதல் புலனாகும். பல்லவர் காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைப் பொன்னேபோற் போற்றித் தொகுத்தளித்த நாதமுனிகள் சைவத்திருமுறைகளைத் தொகுத்தளித்த நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்துக்கு ஏறக்குறைய சமமான ஒரு காலப்பகுதியிலே - சோழர் காலத்திலே வாழ்ந்தார் என்பதும் ஈண்டு நினைவிற கொள்ளத்தக்கதே.

சோழர் காலத் திருமடங்கள்

சு. துஷ்யந்த்

திருக்கோயிலைப் போன்று திருமடமும் சைவசமயத்தின் ஓர் அங்கமாகப் பண்டைக் காலத்திலிருந்து விளங்கியது என்பது கண்கூடு. சமயத் துறவிகள் தங்குவதற்கும், சமய அறிவை வளர்ப்பதற்குமாக திருக்கோயில்களின் அருகாமையில் இவை நிறுவப்பட்டன. நாளடைவில் இவைகளின் அமைப்பும் பணிகளும் வடநாட்டிலும், தென்நாட்டிலும் விரிவடைந்தன. அவ்வாறான திருமடங்கள் பெரும்பாலானவை இறைவன், அடியார்கள், அரசர்கள், ஊர்கள், நகரங்களின் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் போன்ற சமயங்கள் சார்ந்தனவாகவும் சமய தத்துவங்கள் சார்ந்தனவாகவும் மடங்கள் தோற்றம் பெற்றன.

மடம் என்பதன் பொருள்

இந்துசமயம் ஆன்மீக ஈடேற்றம் பெறுவதற்குத் துறவு நிலையை உயர்வாகப் பேசுவதால் புராதன காலம் முதல் இந்தியாவில்

துறவிகள் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். ஆனால், அவர்கள் ஒரே இடத்தில் வாழாமலும், ஏதேனும் தொழில் புரியாமலும் இருந்தார்கள். மடங்களும் மற்றச் சமயங்களில் கூறப்படுவன போல் நிலையாகத் துறவிகள் தங்குமிடங்களாக இருக்கவில்லை. துறவிகள் யாத்திரைகள் செல்லும்போது சில நாட்கள் தங்கிச் செல்லும் இடங்களாகவே இருந்தன. ஆதியில் மடம் என்னும் சொல் துறவி ஒருவரின் குடிசையாகவே இருந்தது. பின்னர் பல துறவிகளின் குடிசைகளின் கூட்டத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. உதாரணமாக சாகுந்தல நாடகத்தில் வரும் கண்ணுவ முனிவரின் ஆச்சிரமம் அத்தகைய ஒன்றே. நாளடைவில் பல துறவிகள் சேர்ந்து தங்கியிருந்து வாழ்மிடம் மடம் எனப் பெயர் பெறலாயிற்று.

மடத்தை மடாலயம், சத்திரம், ஆதீனம் என்றும் கூறுவர். மடம் என்பது இருக்கை என நேரடிப் பொருள்படுகின்றது. அதாவது துறவிகள் இருக்குமிடம் எனப் பொருளாகும். சிலர், துறவிகளான சமயப் பெரியோர்கள் இருந்து கொண்டு, அறிவொழுக்கத்தையும், சமயத்தையும் வளர்க்குமிடம் என்பர். வேறுசிலர், இன்று ஞானிகள், துறவிகள், சமயப் பெரியோர்கள், புலவர்கள், அங்கவீனர்கள், வயோதிபர், வழிப்போக்கர்கள், அடியார்கள் முதலானோர் தங்குவதற்கும், பூசை புனஸ்காரங்கள் செய்வதற்கும், அன்னதானம் முதலியன நடத்துவதற்குமுரிய இடம் மடம் அல்லது சத்திரம் எனப் பொருள் கூறுவர். ஆரம்பத்தில் திருக்கோயிலுக்கு அருகாமையில் திருமடங்கள் அமைக்கப்பட்டு வந்தமையால், ஆலய மானியங்களை பாதுகாக்கும் பொருட்டும், ஆலய சேவையின் பொருட்டும், சமய வளர்ச்சியின் பொருட்டும் நிர்வகிக்கப்பட்ட அமைப்பே மடம் எனலாம். இதுவே பின்பு ஆதீனமாகவும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

மடங்களுக்குப் பொறுப்பான தலைவரை மடாதிபதி எனக் கூறுவர். இவர் நல்லொழுக்கமும், கல்வியறிவும், சமய ஞானமும் உடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். இவர்களுடைய கடமைகளாக ஆலயங்களின் மானியங்களைப் பாதுகாத்தல், உயர்வு, தாழ்வு கருதாது எல்லோரையும் ஒன்றாக எண்ணி அன்னம், வஸ்திரம் முதலான தருமங்களைப் புரிதல், திருநந்தவனம் அமைத்தல், அறிவும் ஆற்றலுமுடைய பெரியோர்களைக் கொண்டு ஆன்மீகப் போதனை நாடத்துதல் போன்றன கூறப்பட்டுள்ளன.

மடங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

வடநாடு முதல் தென் நாடு வரையிலும் மடங்கள் இருந்திருப்பதனை கல்வெட்டுக்கள், இலக்கியங்கள் முதலியவை சான்றுரைக்கின்றன. வட நாட்டில் அரித்துவாரம், காசி ஆகிய இடங்களில் பெரிய மடங்கள் உள்ளன.

ஒவ்வொரு மடத்திலும் மடாதிபதியும் அவர்களுடைய சீடர்களும் உள்ளனர். மடாதிபதி மகந்து என்று அழைக்கப்பட்டார். திருவிழாக் காலங்களில் அந்த மடத்தைச் சேர்ந்த இல்லற மக்கள் மடங்களில் தங்குவர். ஒவ்வொரு மடத்தையும் சேர்ந்ததாக ஒரு கோயிலும் இருக்கும். சில பெரிய மடங்களில் யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்காகவே தனியே தருமசாலை அல்லது சத்திரம் அமைக்கப்பட்டு இருந்தன.

இமயமலைக்குத் தென்புறத்தில் துர்வாச முனிவரால் ஆமர்த்தக மடம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு பல சீடர்கள் தங்கியிருந்து போதனைகளில் ஈடுபட்டார்கள். பின்பு அம்மடத்திலிருந்து பிரிவடைந்து ரணபத்திரம், கோளகி, புஷ்பகிரி போன்ற மடங்களைத் தனித்தனியாக அமைத்துக் கொண்டனர். இம்மடங்கள் கோதாவரி தீர்த்தத்தில் சைவர்கள் வசித்து வந்த மந்திரிகளான என்னும் பட்டணத்தைச் சூழ்ந்திருந்தன. ஒவ்வொரு மதப் பிரிவினருக்கும் தனித்தனி மடங்களாக இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் மடங்கள் தோற்றம் பெற்றிருந்தன.

சமண மடங்கள்

இம்மதத்தில் ஆண், பெண் இருபாலாரும் துறவிகளாக இருந்தனர். அவர்கள் மடங்களில் தங்கியிருந்தே வழிபடுவர். கோயிலுக்கும் செல்வார்கள். இரவில் யாரும் மடத்தை விட்டு வெளியேறமாட்டார்கள். கூடுதலாகத் துறவிகள் யாத்திரை சென்றவண்ணமே இருப்பார்கள். மழைக் காலங்களில் கூடுதலாக மடங்களிலேயே தங்குவார்கள். அதற்காக மடங்கள் அக்காலங்களில் திறந்தேயிருக்கும்.

பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் சிறந்த சமண மடமொன்று பாடலிபுத்திரத்தில் அமைந்திருந்தது. அது பாதிரிப்புலியூர் மடம் என்று அழைக்கப்பட்டது. கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் அந்த மடத்தில் புகழ்பெற்ற சிம்மசூரி, சர்வநந்தி என்னும் திகம்பர சமணப் பேரறிஞர் வடமொழியிலும், பிராகிருதத்திலும் புலவராய் விளங்கினார். இம்மடத்திலேயே கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப்பர் சேர்ந்து சமண இலக்கியங்களைக் கற்றுப் புத்தரை வாதில் வென்று, மடத்திற்குத் தலைவராகித் தருமசேனர் என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார். இவ்வாறு இம்மடம் பெரிய கலைப்பீடமாக இருந்தபோது முதலாம் சிம்மவர்மன், மகேந்திரவர்மன் போன்ற அரசர்களும் இம்மடத்தை ஆதரித்தனர். மகேந்திரவர்மனுடைய காலத்திலேயே அப்பர் சமண சமயத்திலிருந்து சைவராக மாறினார். அதனைத் தொடர்ந்து அரசனும்

சைவனாக மாறி பாதிரிப்புலியூர் மடத்தை அடியோடு அழித்து, அப்பொருட்களைக் கொண்டு திருவதிகையில் கோயில் கட்டி அதற்குக் 'குணதர ஈசுவரம்' என்று தனது பெயரைச் சூட்டினான் என சோழர் காலத்து சைவ இலக்கியமான பெரியபுராணக் குறிப்பு சான்று பகருகின்றது. இதேபோல் தமிழ் நாட்டில் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் சிற்றாமூர் என்ற ஊரிலுள்ள சமண மடமும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இதேபோல் காஞ்சிபுரத்தையடுத்துள்ள சமணக் காஞ்சி இடத்தில் திருப்பருத்திக்குன்றம் சமணரின் கலையைப் பரப்பும் இடமாகவும் இருந்தது.

பௌத்த மடங்கள்

புத்த சமயம் வளர்ச்சி பெற்றமைக்கு துறவு முறையும், துறவிகள் தங்கும் மடங்களின் முறையுமே காரணமாகும். முற்றிலும் துறந்தவர்களை பிக்குகள் எனவும், புதிதாகத் துறந்து விரதமிருப்போரை சிரவணர்கள் எனவும் அழைத்தனர். இவர்கள் நிலையாகத் தங்குவதற்காக ஆரம்ப காலங்களில் பௌத்த மடங்கள் அமைக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் பௌத்த துறவிகள் ஓரிடத்திலும் நிலையாகத் தங்காமல் ஊர் ஊராகச் சென்று ஐயம் பெற்ற உணவை உண்டு மரத்தடியிலோ, மரத்தால் அமைந்த குடிசையிலோ தங்க வேண்டும். மழைக்காலங்களின்போது யாத்திரை செல்வது இடைஞ்சலாகையால் காட்டிலிருந்த குகைகளில் மடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. பின்னர் செல்வர்கள் கொடுத்த தானங்களைக் கொண்டு கட்டடங்களாக மடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றில் பெரிய மடங்கள் சங்கராமம் என்று கூறப்பட்டது. அதன் அர்த்தம் சங்கம் தங்குமிடம் என்பதாகும். பௌத்த மரபில் விகாரை என்பது மடங்களுடன் சேர்ந்த கோயில் என்றும் பொருள்படுகின்றது.

இவ்வாறான பௌத்த மடாலயங்களை மூத்த துறவிகளே பொறுப்பாக இருந்து கண்காணிப்புச் செய்வர், இளம் துறவிகள் மடப் பணிகளையும் முன்னேற்றத்தையும் கவனித்து வருவர். அத்தோடு மடத்தின் கோயில் வழிபாடுகளை மாலை நேரங்களில் மேற்கொண்டனர். இந்தியாவில் பாகியான் என்ற சீன யாத்திரிகர் 5ஆம் நூற்றாண்டில் வந்த போது புலமைச் சிறப்புப் பெற்ற ஆயிரக்கணக்கான பௌத்த துறவிகள் பௌத்த மடங்களில் இருந்ததாகக் குறிப்புக்கள் எழுதியுள்ளார். அதேபோல் 7ஆம் நூற்றாண்டில் வருகை தந்த ஹியூன்சாங் என்ற யாத்திரிகர், பௌத்த மடங்கள் நலிவுற்றிருந்தன என்றும், புகழ் பெற்ற பௌத்த மடமொன்று நாலந்தாவில் உள்ளதாகவும் எழுதியுள்ளார்.

இலங்கையைச் சேர்ந்த தேவமித்த தருமபாலன் என்பவன் இந்தியாவிலே புத்த சமயம் புத்துயிர் பெற 'இந்திய மகா போதி புத்த சங்கம்' என்ற அமைப்பினை ஸ்தாபித்து அதன் பல கிளைகளினூடாக, துறவிகளுக்கான மடாலயங்களை அமைப்பதிலும், புராதன மடாலயங்களின் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பதிலும் கவனம் செலுத்தினான். பொதுவாக புத்த சமயம் அழிவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அச்சமயத் துறவிகளின் எளிமையற்ற வாழ்க்கை முறையேயாகும். மடாலயச் சொத்துக்களைத் தங்களது சுக போகத்திற்குப் பயன்படுத்தியமையாலும், பௌத்த மடாலயங்களில் குவிந்த செல்வத்தாலும் பெண் துறவிகளாலும், பொறாமை பூசல்கள் ஏற்பட்டமையாலும் பௌத்த மடங்கள் அழிவுக்கும் இழிவுக்கும் ஆளாயின.

பல்லவ மடங்கள்

பல்லவர் காலத்து சமய வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்புக்களில் மடங்களின் பணிகளும் ஒன்றாகும். சமணம், பௌத்த சமயங்கள் சார்ந்த மடங்களும் இக்காலத்தில் இருந்தன. குறிப்பாக சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்க வாசகர் ஆகிய நாயன்மார்களின் பங்களிப்புக்களால் சைவ சமயத்தில் மறுமலர்ச்சியும் பக்தி யுகமும் ஏற்பட்டது. இதனால் நாடெங்கிலும் சைவ மடங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அவை சைவசமயத்தையும், அதன் தத்துவத்தையும், இலக்கியங்களையும் வளர்த்தன.

பல்லவ காலத்திற்குரியவரென எண்ணப்படும் திருமூலர் சாத்தனாரின் புறத்தே ஒரு திருமடத்தில் தங்கியிருந்தார் என அவர் வரலாறு உரைக்கின்றது. களப்பிரரும், பல்லவரும் சைவத்திற்கும், வைணவத்திற்கும் பல இன்னல்களை விளைவித்த போது அக்காலத்தில் வாழ்ந்த திருநீலநக்கர், குங்கிலியக்கலயர், அப்பூதியடிகள், நாவுக்கரசர் போன்ற சைவ அடியார்கள் சைவத் திருமடங்களைத் தோற்றுவித்தனர். அவை திருப்புகலூர், திருக்கடவூர், திருவீழிமிழலை, திங்களுர், மதுரை, திருவதிகை போன்ற இடங்களில் நிறுவப்பட்டிருந்தன. இவை பற்றிய செய்திகளை சோழர் காலத்து பெரிய புராணத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

பல்லவர் காலத்தில் சைவத் தொண்டுகள் புரிந்த மடங்கள் வருமாறு: பழையாறை - திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருவதிகை - திருநாவுக்கரசர் மடம், ஆவடுதுறை - சிவலோகநாயகர் மடம், விசயமங்கை - திருத்தொண்டர்தொகை மடம். இவ்வாறு கிபி 7ஆம் நூற்றாண்டில் அப்பர், சம்பந்தர் காலத்தில் பல்லவ நாட்டில் சுமார் 20 தளிகளின் மடங்கள் இருந்தன என்றும், அவற்றை அடியார்களே

நிறுவினார்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதற்குப் பட்டயச்சான்று எதுவும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. சோழர் காலத்திலெழுந்த பெரியபுராண இலக்கியமே அறியத் தருகின்றது. சைவ மடங்களுள் காபாலிக மடம், பாசுபத மடம், காளாமுக மடம் எனப் பல வகைகளும் இருந்தன. ஒற்றியூரில் - சதுரானாமடம், காஞ்சி - ஏகாம்பர நாதர் கோயிலையடுத்து காபாலிகர் மடம் இருந்ததாக மந்தவிலாச நூற்குறிப்பால் உணர முடிகின்றது. திருவலஞ்சுழியில் - கோமடம், கொடும்பாளூர் எனுமிடத்திலும் காளாமுகர் மடங்கள் இருந்ததாக அறிய முடிகின்றது. திருவண்ணாமலை - கோளகிமடம் பாசுபதரால் அமைக்கப்பட்டது. இவை தவிர அப்பர் திருப்பூந்துருத்தியில் மடம் ஒன்றை அமைத்து அங்கிருந்து பல பதிகங்கள் பாடினாரென்றும், திருவீழிமிழலையில் இருந்த இரண்டு மடங்களில் அப்பரும், சம்பந்தரும் தங்கியிருந்தனர் என்றும் சம்பந்தர் தங்கியிருந்த மடத்திற்கு சமணர் தீயிட்டனர் என்றும், 'மடத்துச் சத்த பெருமக்கள்' என வரும் கல்வெட்டுத் தொடரில் பல்லவர் காலத்து கோயில்களையடுத்து மடங்கள் இருந்தன என்றும் அறியலாம். நந்திவர்மன் காலத்து பட்டயமொன்றில் கச்சி மேற்றளியைச் சார்ந்த மடம் ஒன்று குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்தும் பல்லவ காலத்தில் சைவ மடங்கள் இருந்த வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உளது. பல்லவரின் முற்காலங்களில் சமண, பௌத்த சமயங்கள் சார்ந்த மடங்களின் செல்வாக்கும் காணப்பட்டதையும் மறுக்க முடியாது.

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆதிசங்கரர் இந்து சமயப் பாரம்பரியங்களையும், அத்வைத வேதாந்தப் போதனைகள் புரிவதற்கும் பாரதத்தின் நான்கு திக்குகளிலும் ஜோதிர்மடம், சிருங்கேரி மடம், கோவர்த்தன மடம், துவாரகா மடம் முதலிய நான்கு மடங்களை அமைத்துப் பணியாற்றினார். இவற்றையும் பல்லவ காலத்து மடங்களுக்குள் வைத்தெண்ணலாம்.

சோழர் காலத்து மடங்கள்

பல்லவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தின் விளைவாகச். சோழர் காலத்தில் திருமடங்கள் தோற்றம் பெற்றன. கி.பி. 10ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சைவ மடங்கள் பெருகி வளர்ச்சி பெற்றன. அவை கோயில் வழமைகளோடும், சமயப் பண்பாட்டம்சங்களோடும் கலந்திருந்தன. அவ்வாறான மடங்கள் இறைவன், நாயன்மார்கள், ஏனைய அடியவர்கள், வேறு பெயர்கள் கொண்டதாக அமைந்துள்ளன.

சோழர் காலத்தில் சைவம், வைணவம் போன்ற பெரும் சமயங்கள் சார்ந்த மடங்களே கூடுதலாக நிறுவப்பட்டிருந்தன. சைவ சமயத்தில் கோளகி,

காளமுகர், காபாலிகர் போன்ற சிறு கூட்டத்தார்களும் அடங்கியிருந்தனர். தமிழகத்தில் இவர்களுடைய வருகை சைவ மடங்களின் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும்.

முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்திலிருந்து கோளகிச் சைவ மடங்கள் சிறப்புப் பெற்றிருந்தன. அக்காலத்தில் ஒரு கோயிலுக்கருகாமையில் இன்னொரு கோயிலும் அமைக்கப்பட்டது. அதேபோல மடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. அவ்வாறான மடங்கள் சில ஊர்களைச் சுற்றியே செயற்பட்டன. அம்மடங்களினூடாக கோயிலுக்கும் பல தொண்டுகளைச் சீடர்கள் செய்தார்கள். பின்பு சீடர்களின் பெயர்களைக் கொண்டு பல கிளை மடங்களும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டன. இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக கி.பி. 1041 இல் சிதம்பரம் எனப்படும் பெரும்பற்றப் புலியூரைச் சேர்ந்த மேலைக் கோயில் பதஞ்சலி தேவர் மடத்து லட்சாத்திய சந்தானம் விளங்குகின்றது. இம்மடம் பற்றிக் கீழையூர்க் கல்வெட்டு குறிப்புகளைத் தருகின்றது. இக்குறிப்பின்படி ஐந்து சந்தான மடங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை வருமாறு.

1. தஞ்சை மாவட்ட நாகை வட்டத்தில் கீழையூர் கீழைக்காட்டு ஆசாரியஸ்தானம்
2. வாரணாசி கொள்ளா மடம்
3. திருவானைக்கா நடுவில் மடம்
4. திருச்சக்தி முற்றம் முதலியார் மடம்
5. திருவிடை மருதூரில் மாளிகை மடத்து முதலியார் சந்தானம்

இவ்வாறு மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனுடைய காலம் மட்டும் கோளகிச் சைவ மடங்கள் சோழ நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. 13ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பு இம்மடங்கள் பாண்டி மண்டலத்திலும் செல்வாக்குப் பெற்றன. சோழ அரசர்களுக்கும் இம்மடத்திற்கும் மிக அந்நியோன்னியத் தொடர்புகள் அதிகரித்துக் காணப்பட்டன. இம்மடங்களை மாகேசுவரர் என்பார்கள் பரிபாலித்து வந்தனர். இம்மடங்களில் பணியாற்றிய சைவாச்சாரியார்கள் பலரைச் சோழ அரசன் தங்களது இராச குருவாகவும் நியமித்திருந்தான் எனக் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அது பற்றிய செய்திகள் மேல்வருமாறு.

“முதலாம் இராராஜ சோழன் கோளகி மடமொன்றின் பரிபாலராகிய ஈசான சிவ பண்டிதரைக் ‘குருதேவர்’ என்று போற்றினான்”

“முதலாம் குலோத்துங்க சோழனும் குருதேவர் ஒருவரை இராச குருவாக்கி அவரின் கூற்றுப்படி 108 சதுர்வேதியருக்கு பிரமதேயம் இருத்தினான்”

“மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் சோமசேகரவர் என்பவரைத் தனது இராச குருவாகக் கொண்டு திரிபுவனத்தில் கம்பகாரேசுவரர் கோயிலுக்கு குடமுழுக்கு விழா செய்தான்”

“விக்கிரம சோழனும் சுவாமிதேவன் என்பவரைக் குருவாகக் கொண்டு பல திருப்பணிகள் புரிந்தான்”

இவ்வாறு சோழர் காலத்தில் பாகபதரின் கோளகி மடங்களுக்குக் கூடுதலான ஆதரவுகள் இருந்ததைப் போல, காளாமுகரின் மடங்களுக்கும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தினை சோழ அரசர்கள் வழங்கியிருந்தனர் என்பதனையும் கல்வெட்டுச் சாசனங்களில் இருந்து அறிய முடிகின்றது. காளாமுகர் சைவ சமயத்திலும் பக்தியிலும் ஈடுபாடு கொண்டு மடங்களை நிறுவகப்படுத்தினர். திருவொற்றியூரில் கணிசமான காளாமுகர் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் ஆதிபுரீசுவரர் கோயிலில் மடமொன்றை அமைத்து சிறப்புற்றிருந்தனர். அம்மடத்தை சதுரானன பண்டிதர் நிறுவி கோயிற் பணியாற்றினார். இம்மடமும் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறப்பான வளர்ச்சிகளைப் பெற்று இயங்கியுள்ளது.

அடுத்து புதுக்கோட்டை கொடும்பாளூரிலும் காளாமுகச் சைவம் சிறந்தோங்கியிருந்தது. கொடும்பாளூரில் கிடைத்த கல்வெட்டொன்றிலே பெரிய காளாமுக மடமொன்றையும் அதன் தலைவர் மல்லிகார்ச்சனரையும் ஐம்பது சீடர்களையும், மூவர் கோயிலைப் பற்றியும், பூதி விக்கிரம சேகரி என்ற சிற்றரசன் மடத்திற்கும், கோயிலுக்கும் வழங்கிய ஆதரவுகள் பற்றியும் வடமொழியால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு திருவொற்றியூர், கொடும்பாளூர் போன்ற இடங்களில் காளாமுகரின் மடங்கள் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியதோடு, நிறுவப்பட்ட மடங்களுக்கும் ஓர் முன்னுதாரணமாக விளங்கியன எனலாம்.

இவை தவிர திருச்சக்தி முற்றம் – திருஞானசம்பந்தர் மடம், ஆவடுதுறை திருநீல விடங்கன் மடம், திருவீழிமிழலை அழகிய சிற்றம்பலமுடையார் மடம், திருவானைக்கா நாற்பத்து எண்ணாயிரவர் மடம், திருப்பரங்குன்றத்து கோளகி மடம், கோவிந்துப்புத்தூரில் உள்ள திருத்தொண்டமான் மடம், சிதம்பரத்து திருத்தொண்டர் தொகையான் திருமடம், திருப்புத்தூர் திருஞான சம்பந்தர் மடம், செங்காட்டங்குடி திருத்தொண்டர் வாணிகர் மடம், திருவாரூர்

நாலாயிரவன் மடம், பிஷா மடம், கீழை மடம் போன்ற ஏராளமான சைவ மடங்கள் சோழர் காலத்தில் இயங்கி வந்தன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மடங்கள் என்ற அமைப்புக்களைப் போல கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் பல ஊர்களில் 'குகைகள்' என்ற பெயர்கள் சைவ மடங்களைக் குறிப்பதாக விருந்தன. தஞ்சாவூரில் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனின் காலம் முதல் பல கோயில்கள் குகைகள் என்னும் மடங்களாக இயங்கின. குறிப்பாக திருவீழிமிழலை, திருவைகாவூர், குறுக்கை, திருமணஞ்சேரி, முனியூர், திருவாஞ்சியம், திருமாகாளம், திருவிடவாயில், திருத்துறைப்பூண்டி போன்ற இடங்களில் அமைந்திருந்த குகைகள் சைவ சமய மக்களின் வாழ்க்கையில் முக்கிய பங்களிப்புக்களைப் புரிந்தன. இக்குகைகள் திருஞானசம்பந்தர், திருமுறைத் தேவாரச் செல்வன், திருத்தொண்டத் தொகையான், ஆலால சுந்தரன் போன்ற தமிழ்ப் பெயர்களையும் தாங்கியிருந்தன என்பதும் கூறத்தக்கது. இக்குகைகளில் சைவத் திருமுறைகளின் புனிதம் பேணப்பட்டது. பண்ணுடன் தேவாரப் பாடல்கள் ஓதப்பட்டன. அவற்றைப் பாதுகாக்கும் கைங்கரியங்களும் இடம்பெற்றன எனக் கூறப்பட்டது.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் கும்பகோணத்தில் வீரசைவ மடம் ஒன்று இருந்தது ஓட்டக்கூத்தர் தாம் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணியில் இதனைக் "கோதிலாப் பெரிய மடம்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சோழர் காலத்து மடங்களில் குறிப்பிடத்தக்க பணிகள் செய்தனவற்றுள் கோவிந்துப் புத்தூரில் திருவிஜய மங்கைக் கோவிலுக்குள் அமைந்த திருத்தொண்டமான் திருமடம் குறிப்பிடற்பாலது. இம்மடத்திற்கு சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்த கப்பிரமணியசிவா என்பவன் நிலங்களை வழங்கி சில அறக்கட்டளைகளையும் ஏற்படுத்தினான். யாத்திரீகர்களுக்கு உப்பு, விளக்கெண்ணெய் என்பவற்றை வாங்கிக் கொடுக்கவும், மடத்திலுள்ள சீடர்களுக்கு மருத்துவ வசதி செய்து கொடுக்கவும் அறக்கட்டளைகள் இட்டிருந்தான். மடங்களின் ஏனைய பணிகளாக அன்னம் படைப்பது, சாஸ்திரங்கள் புகட்டுவது, வழிபாடு, தியானம் மேற்கொள்வது போன்றவற்றுக்கும், சில மடங்களில் உயிரினங்களை நன்கு கவனிக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவை பொதுவாக எல்லா மடங்களினதும் செயற்றிட்டங்களாக அமைந்திருந்தன.

சோழ அரசர்களும் மடங்களின் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு புரிந்தார்கள். இரண்டாம் பராந்தகனின் சமகாலத்தவனான விக்ரிம கேசரி என்ற

கொடும்பாளூர் சிற்றரசன் ஆத்ரேய கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த மல்லிகார்ஜுனருக்கு ஒரு பெரிய மடமொன்றை அன்பளிப்புச் செய்தான். அத்தோடு அவரின் குருவான யாதவ வீரமாகேசரி என்பவரும் ஒரு மடத்தையும், அங்கு வசிக்கும் துறவிகளுக்கு அன்னம் படைக்க பதினொரு கிராமங்களையும் தானமாக வழங்கினார் என புதுக்கோட்டை வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் வேடலில் உள்ள கல்வெட்டுச் செய்திகள் உரைக்கின்றன. அத்துடன் மேல்பாடியான இதே பகுதியில் இலகுலீசுவர பண்டிதரைத் தலைவராகக் கொண்டு காளாமுகர் மடமொன்றும் இருந்து வந்தது. சதுரானன பண்டிதரின் தலைமையிலும் திருவொற்றியூரிலும் ஒரு மடம் இருந்துள்ளது. இவர்கள் இருவரும் முறையே வீரராஜேந்திரன், இராஜராஜ சோழன் போன்ற சோழ அரசர்களின் ஆதரவுகளைப் பெற்றவர்கள். வீரராஜேந்திரன் ஆட்சிக் காலத்தில் உள்ள கல்வெட்டொன்றில் இலகுலீசுவர பண்டிதரைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இதேபோல் சதுரானன பண்டிதரைப் பற்றி கன்னர தேவர் காலத்து கல்வெட்டொன்று விரிவான செய்திகளைக் கூறுகின்றது. அதில் அவர் சோழ அரசருடன் கொண்ட நட்பு 'கச்சியையும், தஞ்சையையும் வென்ற கன்னர தேவர்' என்று சிறப்பும் சொல்லப் படுகின்றது. இவற்றைவிட சோழ அரசர்களின் பெயர்களிலும் மடங்கள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக ஒற்றியூர் - இராஜேந்திர சோழன் மடம், திருநனிபள்ளி - அருண்மொழித்தேவன் மடம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

சோழர் காலத்தில் இராமானுஜர், மத்துவர் போன்ற வேதாந்திகளாலும் பல மடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இராமானுஜர் மேல்கோட்டை புரி, திருவரங்கம், பிருந்தாவனம், துவாரகை, பத்ரிகாசிரமம் போன்ற இடங்களிலும், ஷேத்திரங்களிலும் மடங்கள் அமைத்து வைணவ வேதாந்தப் போதனைகள், சமயப் போதனைகள் புரிந்தார். பின்பு இவரின் சீட பரம்பரையினரால் தென்கலை மடம், வானமாமலை மடம் என்ற இரண்டு மடங்களும் பேணப்பட்டன. 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மத்துவரும் ஆறு மடங்களை அமைத்துள்ளார். அவை வியாசராய மடம், சுமதீந்தர் மடம், பத்மநாப தீர்த்த மடம், மாதவ தீர்த்த மடம், அக்ஷாய தீர்த்த மடம், சத்ய பூரணாச்சாரியர் மடம் என்பனவாகும். இவ்வாறு தமிழ் நாட்டில் கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து பல இடங்களில் வேதாந்த பாஷ்யங்கள் மிகவும் சிறப்பாகப் போதிக்கப்பட்டன என்பதை முதலாம் இராஜராஜ சோழன், முதலாம் இராஜேந்திர சோழன், வீரராஜேந்திரன் முதலிய சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறியலாம் என டாக்டர் நாகசாமி அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

சோழர் காலத்தின் சைவ மடங்களின் பங்களிப்புக்களில் சைவ சித்தாந்த நெறி முறைப்படுத்துதலும் முக்கிய வகிபாகம் பெற்றிருந்தது. 13ஆம் நூற்றாண்டில் மெய்கண்ட தேவராலும், அவருடைய சீடர்களாலும் மடங்களில் சைவ சித்தாந்தப் போதனைகள் போதிக்கப்பட்டன.

சோழர் காலத்தில் வைணவ மடங்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸ்ரீ வைணவர்களுக்கும், தாசர்களுக்கும், வேதப் பயிற்சியில் சிறந்து விளங்கிய பிராமணர்களுக்கும் அன்னம் பாவிக்கவே மடங்களை அமைத்தார்கள். மடப் பாரம்பரியங்களை சைவர்கள் அழுத்தமாகக் கடைப்பிடித்ததைப் போல வைணவர்கள் கடைப்பிடிக்கவில்லை எனத் தெரியவருகின்றது. உத்தரமேரூரில் குந்தவை மடம் வைணவ மடமாக அமைந்திருந்ததை கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. வைணவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு இராமானுஜர் சில மடங்களை 12ஆம் நூற்றாண்டில் நிறுவினார் என முன்பறிந்தோம். அவர் காலத்திலும், அவர் காலத்திற்குப் பின்பும் திருக்குறங்குடியில் அமைந்த மடம், அகோபில மடம், ஸ்ரீரங்க நாராயண சீடர் மடம், திரு நாராயணபுரம் யதிராசர் மடம் என்பன வைணவ மடங்களாக விளங்கின.

பல்லவ, சோழர் காலங்களில் இயங்கி வந்த சில மடங்கள் விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில் ஆதீனங்கள் எனப் புகழ் பூத்தன. திருவானைக்கா உலா, திருக்காளத்தி உலா, திருப்பூவண நாதர் உலா, போன்ற உலா நூல்களிலும், ச. சோமசுந்தர தேசிகர் எழுதிய “தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு – பதினேழாம் நூற்றாண்டு” என்ற நூலிலும் பதினெட்டு மடங்களின் பட்டியலொன்று காணப்படுகின்றது. இவற்றைத் தமிழ் நாட்டிற்குரிய பதினெண் மடங்கள் என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுவர். அவைகள் மேல்வருமாறு.

1. திருவாவடுதுறை ஆதீனம்	10. வேளாக்குறிச்சி ஆதீனம்
2. தருமபுர ஆதீனம்	11. நாச்சியார் கோயில் ஆதீனம்
3. ஸ்ரீ காசித் திருமடம் / திருப்பனந்தான்	12. வரணி ஆதீனம் / வேதாரண்யம்
4. சூரியனார் கோயில் ஆதீனம்	13. வள்ளலார் ஆதீனம் / சீர்காழி
5. தொண்டைமண்டல ஆதீனம் / காஞ்சிபுரம்	14. சொர்க்கபுர ஆதீனம்
6. திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் / மதுரை	15. ஆகம சிவப்பிரகாசர் ஆதீனம்
7. திருவண்ணாமலை ஆதீனம் / குன்றக்குடி	16. தாபுமான கவாயிகள் ஆதீனம்
8. செங்கோல் ஆதீனம் / பெருங்குளம்	17. நீலப்பாடி ஆதீனம்
9. துலாவூர் ஆதீனம்	18. இராமேஸ்வர ஆதீனம்

சோழ மடங்களும் சமய சமூகப் பணிகளும்

சோழர் காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற சைவ, வைணவ சமய நெறி சார்ந்த மடங்கள், சமயம், பக்தி, தத்துவம், இலக்கியம், சமூகம் போன்ற துறைகளின் வளர்ச்சிக்கும் முக்கிய பங்காற்றின.

13ஆம் நூற்றாண்டில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஆதிபரீகவரர் கோயிலிலிருந்த காளாமுகரின் மடம் அக்காலச் சமய, சமுதாயப் பண்பாட்டு மரபில் மிகுந்த செல்வாக்கினைப் பெற்று விளங்கியது. இம்மடத்தினூடாக சமூகத்திற்கு பல தருமங்கள் கிட்டின. இம்மடத்தின் தலைவரை மடபதி என்றும், அவர் தருமத்தைக் காப்பவர் என்றும் கல்வெட்டுச் செய்தி உரைக்கின்றது.

சோழர் காலத்தில் பக்திப் பிரவாகத்தால் கோயில்களும், சமய வழிபாடுகளும், கோயிற் பரிபாலன முறைகளும், நிவந்தங்களும் எக்காலத்திலுமில்லாதவாறு சிறப்பும் வளர்ச்சியும் பெற்றிருந்தன. இவற்றின் சிறப்புக்கும், வளர்ச்சிக்கும் நிறுவன அடிப்படையிலான பங்களிப்புகளைப் புரிந்து சமூகத்துடன் ஒன்றித்து நின்று செல்வாக்குப் பெற்றவை சோழ மடங்கள் என்று கூறினால் மிகையாகாது.

சோழர் கால மடங்களிலிருந்த மடபதிகள் பக்தியாளர்களாகவும், ஆன்மீகவாதிகளாகவும், போதனையாளர்களாகவும் இருந்து சமூகத்திலிருந்த கற்றோரையும், மற்றோரையும் சமயத்தின்பால் ஈர்த்தனர். அத்தோடு சமய, தத்துவ, இலக்கிய அறிவுகளையும் அவர்களிடம் கொண்டு சேர்த்தனர். குறிப்பாகச் சோழர் காலத்திலிருந்த மடங்களுள் பெரும்பான்மையானவை சைவ மடங்களாகத் திகழ்ந்தமையால் அவைகள் சிவன் கோயில் பரிபாலனத்திலும், பூசை விழாக்களிலும், கோயில் தொழும்புகளிலும் அதிக அக்கறையைச் செலுத்தின. கோயில் நிர்வாகத்தில் முக்கிய கைங்கரியங்களைச் செய்பவர்களை 'மாகேசுவரர் கண்காணி செய்வார்' எனக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. சோழ மண்டலம் முழுவதிலும் இம்மடங்கள் சமய, பக்தி நிலைகளில் உயரிடமாக விளங்கியமையால் இம்மடங்களில் பல சீடர்களும், அரசர்களும், ஆன்மீகவாதிகளும், பொது மக்களும் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். அவர்களில் அரசர்களின் பணிகள் கணிசமானது. மடபதியில் அமர்ந்தவர்களை தமது இராச குருக்களாக்கி அவர்களின் ஆலோசனைப்படி கோயில் வழிபாடுகள், கோயில் நிர்வாக ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டனர். பல மடங்களும் கோயில்களுக்குத் தானங்கள் அளித்தன. பக்தர்களுக்குச் சத்திரம் அமைத்து தேவைகளை

நிறைவு செய்தன. கோயில்களில் திருப்பதிகங்கள் ஒதுவதற்கும் இதர சமய ஏடுகளைப் படிப்பதற்கும் அவை சார்ந்த போதனைகள் புரிவதற்கும் பல ஏற்பாடுகளையும் புரிந்தன.

சோழர் காலத்துச் சைவ மடங்கள் கல்வி நிலையங்களாகவும் செயற்பட்டு மரபு வழியான பதினெண் வித்தைகளை உயர் நிலையில் பொது மக்களிடையே போதித்தும் வந்தன. சைவ மடங்கள் அதற்கான பாடத் திட்டங்களை சமயச் சார்பாகத் தயாரித்து போதனைகள் புரிந்தன. சில போதனைகள் சமயச் சார்பற்ற அறிவியல் சார்ந்த போதனைகளாகவும் விளங்கின. ஆகமக் கொள்கையின் அடிப்படையில் மடங்கள் இயங்கினாலும் வேதக் கல்விக்கும் போதனைக்கும் இடமளிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு சமய நூல்களின் அடிப்படையில் விளக்கமும், போதனையும் புகட்டி சைவ சமய மக்களுக்கு சமயத்தையும் விழுமியத்தையும் பேணின.

மடங்கள் சத்திரங்களாக விளங்குவதற்கு சோழ அரசர்கள், சிற்றரசர்கள், செல்வந்தர்கள், மக்கள் போன்றோர் பல நிவந்தங்களையும் அன்பளிப்புச் செய்துள்ளனர். முடிவாகச் சைவ சமய வளர்ச்சியில் பல்லவ, சோழ, விஜயநகர நாயக்கர் கால அரசர்களின் பங்களிப்புக்களுக்குப் பின் திருமடங்களின் பணிகளின் பங்கு கணிசமானது என்பதை உணர வேண்டும். பிற சமயத்தார்களின் ஆதிக்கம் பரவலடைந்து எமது சமய உணர்வுகள், பாரம்பரியங்கள் குன்றிய போது திருமடங்கள் சைவம், வைணவம் ஆகிய சமய நெறிகளை கண்ணும் கருத்துமாகக் காத்தன என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

கட்டுரையாக்கத்திற்கு உதவிய நூல்கள்

1. 'பல்லவர் வரலாறு' - டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்
முதற்பதிப்பு 1994 - சென்னை. பக். 255-259
2. "சோழர்கள்" - பேராசிரியர் K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரி
1989, பக். 848 - 855
3. "சோழர் ஆட்சியில் அரகம் மதமும்" - டாக்டர் ஆ. பத்மாவதி
1989, பக். 165 - 166
4. "தென்னிந்திய வரலாறு" - டாக்டர் பி. கோமதிநாயகம்
2003, பக். 78
5. "இந்திய வரலாறு" 1- பேராசிரியர் கோ. தங்கவேலு
மூன்றாம் பதிப்பு - 2003, பக். 579
6. "பிற்காலச் சோழர் வரலாறு - தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் - 1974
7. "சோழர் காலச் சமுதாய வாழ்க்கையில் சில கூறுகள்"
டாக்டர் ஆ. பத்மாவதி - 1977

சோழர்காலத்தில் சமஸ்கிருத நூல்களில் சைவசித்தாந்தம்

பேராசிரியர் கலைவாணி இராமநாதன்

சோழ மன்னர்கள் பேரரசு ஒன்றினை உருவாக்கி ஆட்சி செய்த நானூறு, (கி.பி 900 – 1300) வருடங்களும் இந்தியா முழுவதிலும் சைவசமயமும் சைவமெய்யியல் கோட்பாடுகளும் உன்னதமான வளர்ச்சி கண்ட காலமாகும். சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியம் போன்று சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் அத்தகைய வளர்ச்சியினை காணமுடியாவிட்டாலும் சமயம், கலை, தத்துவம் போன்ற துறைகளில் சமஸ்கிருதத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளமையினை ஆய்வாளர்கள் மறுப்பதற்கில்லை. பேராசிரியர் வி. சிவசாமி அவர்கள் 'முதலாம் இராஜராஜனும் வடமொழிக் கல்வியும்' என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டது போல, சோழர் தம் ஆதிக்கத்தை உறுதிபட அமைத்து பேரரசாக ஆக்கிய முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் (கி.பி 985 – 1014) சமஸ்கிருதக் கல்வியானது தமிழகத்தில் உயர்நிலை பெற்றிருந்தது.

இம்மன்னன் சிறந்த வைதீக சைவப்பற்றுக்கொண்ட சமரசஞானி எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டவன். சைவத் திருமுறைகளுடன் வடமொழி சாத்திர நூல்களிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவன். சிவபாதசேகரன் என்னும் பட்டப்பெயர் கொண்ட இம்மன்னன் காலம் முதல் பின் வந்த 3ஆம் குலோத்துங்கன் காலம் வரை சோழமன்னர்கள் யாவரும் சைவம், தமிழ், திருக்கோயிற்பண்பாடு, தத்துவம், கலை, கலாசாரம் என்பவற்றை வளர்த்தெடுப்பதில் பெரிதும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறே சமஸ்கிருத இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கும் அரசசபையில் பெருமளவு ஆதரவு அளித்தனர். வடமொழி சிவாகம சித்தாந்த நூல்கள் பலவற்றிற்கும் தமிழ்மொழியில் பல உரைநூல்கள் எழுந்த காலமும் சோழர்காலம் என்றே கூறலாம்.

தமிழ் சைவசித்தாந்த மெய்யியல் வளர்ச்சியில் அரும்பெரும் சாதனைகளை நிலைநாட்டிய மெய்கண்டார் வாழ்ந்த காலம் ஆதலால், சமஸ்கிருத சித்தாந்த நூல்கள் குறிப்பாக சிவாகம உரைநூல்கள் பலவும் எழுச்சி பெற்றுள்ளமையினையும் காணமுடியும். 1ஆம் இராஜராஜன், 1ஆம் இராஜேந்திரன் போன்ற மன்னர்களுக்கு சமய குருவாகவும் இராஜ குருவாகவும் விளங்கியவர்கள் சித்தாந்த ஞானத்தில் சிறந்து விளங்கிய அந்தணர்களான ஈசான பண்டிதர், சர்வசிவ பண்டிதர் என்போர் ஆவர்.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியிற் தமிழகத்திற்கு அப்பால் காஷ்மீரத்திலும் சைவமும் சிவவழிபாடும் சிறந்து விளங்கின என்பதற்கு காஷ்மீரத்தில் காணப்பட்ட 70 சிவன்கோவில்களும் அக்கோவில்களை அண்டி வளர்ச்சி பெற்ற சைவமடங்களும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆண்ட சமகால மன்னர்களான பரமார மன்னர்கள், சாகமனர்கள், சந்திராத்தரயர் போன்றவர்களும் மிகுந்த சிவபக்தர்களாகச் சைவத்தையும் சித்தாந்த மெய்யியலையும் வளர்க்கும் ஆர்வம் உள்ளவர்களாக விளங்கினர் என்பதற்கு கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த போஜமன்னனுடைய 'தத்துவப்பிரகாசம்' என்னும் சித்தாந்த நூலைச் சான்றாகக் கூறலாம். சாளுக்கிய மன்னர்களும் இவ்வாறே புகழ்பெற்ற ஆலயங்களான சித்தேஸ்வரம், சோமநாதபுரம் போன்ற பல சிவாலயங்களைக் கட்டி அவற்றுடன் இணைத்து சைவமடாலயங்களையும் அமைத்தனர். இம்மன்னர்கள் அம்மடத்தலைவர்களிடம் தீட்சை பெற்றதுடன் தம்மை 'பரமமாகேஸ்வரர்கள்' எனக் கூறிக்கொண்டமையினையும் அக்கால கல்வெட்டுக்களால் அறியமுடியும். 'ஓம் நமசிவாய' என்றே அவர்களது கல்வெட்டுக்களும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய செய்திகளிலிருந்து

பாரதநாடு முழுவதும் சோழர் தமிழகத்தை ஆண்ட காலங்களில், சைவமும் அதன் சாரமான சிவாகம சித்தாந்தமும் முறைப்படுத்தப்பட்ட கோட்பாட்டு ரீதியான பன்முக வளர்ச்சியை தமிழ் நாட்டிலும் வடநாட்டிலும் அடைவதற்கு, அவர்களது ஆதரவு பேருதவியாக அமைந்தது எனும் முடிவுக்கு வரலாம்.

சோழர்கால வடஇந்தியாவிலே கங்கைக்கும் நர்மதையாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட தாஹளதேச மன்னர்கள் தமது தலைநகரான திரிபுரி என்ற இடத்திலுள்ள ஆமர்தக சைவமடத் தலைவரான துர்வாசர் போன்ற துறவிகளை ஆதரித்து வந்தனர். அத்துடன் அவர்கள் வழிவந்த சைவாச்சாரியார்களையும் போற்றியதுடன், அவர்களுக்கு மடங்களைக் கட்டிக்கொடுத்து தமது இராஜகுருவாகவும் ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களில் சிறந்தவரான சத்பாவசம்பு என்பவருக்கு கலசூரி மன்னனான யுவமகராஜன் கி.பி. 940இல் கோளகி என்ற மடத்தை அமைத்துக்கொடுத்து பல கிராமங்களையும் மானியமாகக் கொடுத்தான். இம்மடத்தைச் சார்ந்த சைவாச்சாரியார்களான ஈசான சிவன், ருத்திரசம்பு, மத்தமயூரநாதன், இருதயசிவன், அகோரசிவன், விஸ்வேஸ்வரசம்பு முதலியவர்கள் சிவாகம ஞானமுள்ள சித்தாந்த ஆசிரியர்களாக விளங்கினர். அவர்களும் தம்மை 'பரமமாகேஸ்வரர்' என்றே கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவர்களில் ஒருவரான அகோரசிவாச்சாரியார் என்பாரே சமஸ்கிருதமொழியில் எழுந்த எட்டு அஷ்டப்பிரகரண சித்தாந்த சாத்திர நூல்களில் ஆறு சாத்திர நூல்களுக்கு தமிழில் உரை எழுதிய மகானாகவும் விளங்கினார். அஷ்டப்பிரகரண சித்தாந்த சாத்திரநூல்கள் வடநாட்டில் சமஸ்கிருத மொழியில் முதல்முதல் சைவசித்தாந்த மெய்யியலை முறைப்படுத்தப்பட்ட (Systematized) திட்டமிட்ட மெய்யியல் கோட்பாடாக விளக்க எழுந்த நூல்களாக அமைந்துள்ளன. சத்தியோயோதி என்பார் இச்சித்தாந்தப் பிரகரணங்களின் முதல் சித்தாந்த ஆசிரியராகவும் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார்.

வடக்கே கங்கைக்கரை வரை சென்று வெற்றிக்கொண்ட சோழமன்னர், இந்தியா முழுவதிலும் குறிப்பாக வடநாட்டிலும் சைவமும் சித்தாந்தமும் சிறப்பாகத் தழைத்திருப்பதனைக் கண்டு அதனால் கவரப்பட்டனர். அத்தகைய குழ்நிலை காரணமாக கோளகி மட பிரிவைச் சார்ந்த சைவாச்சாரியார் மேற்குறிப்பிட்ட சிலரையும் தம்முடன் தமிழகம் அழைத்துவந்து தமது குலகுருவாகக் கொண்டதுடன், அவர்கள் மூலமாக சமஸ்கிருதமொழியில் சிவாகம சாரம் கொண்ட பல சித்தாந்த நூல்களையும், உரை நூல்களையும், உருவாக்கி சமஸ்கிருதமொழியிலும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு சிறப்படையக் காரணமாக விளங்கினர்.

இவற்றின் விளைவாக சோழமன்னர் காலம் தமிழகத்திலும் சைவசித்தாந்தம் தொடர்பாக தமிழ்மொழியில் மட்டுமன்றி சமஸ்கிருத மொழியிலும் பல நூல்கள் எழுந்தன. 1ஆம் இராஜராஜனின் குலகுருவான ஈசானசிவன் என்பவரால் எழுதப்பட்ட சித்தாந்தசாரம், திரிலோசன சிவாச்சாரியாரின் சித்தாந்தசாராவளி என்பன இவற்றில் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். 1ஆம் இராஜேந்திரன் கங்கைக்கரையிலிருந்து அப்பகுதியில் சைவசித்தாந்த வளர்ச்சியினால் ஈர்க்கப்பட்டு அங்குள்ள சைவாசாரியார்கள் பலரை அழைத்துவந்து, தமிழகத்தில் குடியேற்றினான் என்ற செய்தியை, சித்தாந்தசாராவளி என்ற நூலின் முன்னுரை குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வாறாக கோளகி மடத்தைச் சார்ந்த சமஸ்கிருதமொழி வல்லுநர்களான சைவாசாரியார்களை சோழ இராஜவம்சத்தின் இராஜகுருமாராக விளங்கினர் என மா. இராஜமாணிக்கனாரும் குறிப்பிட்டுள்ளமை மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளை உறுதிப்படுத்தும்.

1ஆம் குலோத்துங்கன் தனது குருதேவர் கட்டளைப்படி 108 சதுர்வேதிகளுக்கு ஒரு கிராமத்தை பிரமதேயமாக அளித்தான் எனவும் விக் கிரமசோழன் காலம் சுவாமிதேவர் எனப்படும் ஸ்ரீகண்டசிவன் அம்மன்னனது குருவாக விளங்கினார் எனவும் அவரது மகன் சோமேஸ்வரஸ்வரசிவன் என்பார் 3ஆம் குலோத்துங்கனுடைய இராஜ குருவாக விளங்கியவர் எனவும் சோழர்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவாசாரியார் களது சிறப்புக்களை ஆய்வாளர் பலரும் எடுத்துக்காட்டுவதிலிருந்து சோழர்காலத்தை சமஸ்கிருதமொழியும் சித்தாந்த மெய்யியலும் வளர்ச்சிபெற்ற காலமாகவும் கொள்ளமுடியும். ஈஸ்வரசிவன் என்பார் சிவதரிசனத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர் எனவும் உபநிடதங்களில் உள்ள சிவதத்துவக் கொள்கையினை சித்தாந்த ரத்தினாகரம் என்ற நூலில் வெளியிட்டவராகவும் பிற ஆய்வுகளிலிருந்தும் அறியமுடிகின்றது. மேலும், சோழர்காலத்தில் எழுந்த சைவ தத்துவ நூல்களில் ஹரதத்த சிவாச்சாரியாரின் சுருதிகக்திமாலா, ஹரிஹரதாரதம்மிய என்ற நூல்களும் ஸ்ரீகண்டரின் பிரமமீமாம்ச பாடியம், அகோரசிவாசாரியாரின் கிரியாக்கிரமஜோதி என்பனவும் சிவாகமக் கோட்பாடுகளை விளக்கும் சமஸ்கிருத நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

உமாபதிசிவாச்சாரியார் 'பௌஸ்கராகம விருத்தி', 'சதரத்தின சங்கிரகம்' முதலிய பல வடமொழி நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவர் மெய்கண்டசாத்திர நூலாசிரியர்களில் ஒருவராகவும் விளங்குகின்றார். சோழர் ஆட்சியின் பிற்காலத்திலே சைவசித்தாந்த மெய்யியலின் மணிமுடி எனச் சிறப்பிக்கப்படும் சிவஞானபோதம் என்ற சித்தாந்த முதல் நூல் தமிழகத்தில் எழுந்தது.

இந்நூலின் ஆசிரியரான மெய்கண்டார் (கி.பி 1232) கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரென திருவண்ணாமலைக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது.

தமிழ் நாட்டின் அரும்பெரும் சொத்தாக போற்றப்படும் சைவசித்தாந்தமும் அதன் சாத்திரநூல்களும் தமிழ்மொழியில் மட்டுமன்றி சமஸ்கிருதமொழியிலும் விரவிக்கிடக்கின்றன என்பதற்கு அஷ்டப்பிரகரண சித்தாந்த நூல்கள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். வடநாட்டிலே கி.பி. 9ஆம் - 12ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கிடையில் எழுந்த அஷ்டப்பிரகரண சித்தாந்த நூல்களின் காலம் தமிழகத்தைச் சோழப்பெருமன்னர் ஆண்ட காலமாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. வடநாட்டில் சைவசித்தாந்தம் அக்காலத்தில் சமஸ்கிருதமொழியிலும் உன்னதமான வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது. சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் பதிப்பொருள் சிவமாக கொள்ளப்படுவதனால், சோழர் மன்னர்கள் சிறந்த சிவபக்தர் ஆகையினால், இக்கோட்பாட்டினால் தூண்டப்பட்டு சைவசித்தாந்த தத்துவத்தை தொடர்ந்து தமிழகத்திலும் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து முறையியற்படுத்தப்பட்ட கோட்பாடாக நிறுவுவதில் வெற்றி கண்டனர் எனலாம். மெய்கண்டசாத்திர நூல்களில் முதல் நூலாக விளங்கும் சிவஞானபோதம் ரௌரவ ஆகமத்தைத் தழுவினே எழுதப்பட்டது என்ற கருத்து நிலவிய போதிலும் இக்கருத்து நன்றாக ஆராயத்தக்க விடயமாகும்.

சோழப்பேரரசு உச்சநிலையில் இருந்த காலத்தில்தான் மெய்கண்டார் சிவஞானபோதம் என்ற நூலை உருவாக்கி அதன்மூலம் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டினைப் பெரும் தத்துவமாக்க முடிந்தது எனவும் சோழப்பேரரசின் தெய்வீக அரசரிமைக் கோட்பாடும் அதன் தத்துவ வடிவமைப்பிற்கு ஒரு காரணமாயிற்று என ஆய்வாளர் க. கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவனைப் பெரும் தலைவனாகவும், சீவர்கள் யாவரும் அத்தலைவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவும் சித்திரிக்கும் ஒரு போக்கு சோழப்பேரரசின் ஆதிக்கவலுவைப் புலப்படுத்துமொரு கருவி என்ற கருத்தும் இக்கோட்பாட்டின் மூலம் முன்வைக்கப்படுவதாகவும் விமர்சிக்கப்பட்டது. எனினும் சோழர் ஆட்சியில் முதலாம் இராஜராஜன் (கி.பி. 985 - 1014) முதல் இரண்டாம் இராஜேந்திரன் வரையுள்ள காலப்பகுதியே (கி.பி 1052 - 1064) அதன் உச்சமான வளர்ச்சிக்கட்டங்களாகும். ஆனால் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப்பிற்பட்ட காலத்திலுமே சிவஞானபோதமும் ஏனைய மெய்கண்டசாத்திர நூல்களும் தமிழில் எழுந்துள்ளன.

கி.பி. 1200ஆம் ஆண்டில் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலம் சோழர் ஆட்சி நலிவடையத் தொடங்கிய காலமாகும். இக்காலத்திலே தமிழகத்தில் இரு புதிய வளர்ச்சிப்போக்குகள் தோற்றம் பெற்றன. ஒன்று சிவாகம அடிப்படையில் உருவாகிய சைவசித்தாந்தம். ஏனையது தெலுங்கு நாட்டில் ஏற்பட்ட வீரசைவம் அல்லது லிங்காயத சைவத்தின் வளர்ச்சி என்பனவாகும். சைவ சம்பிரதாயங்களில் வீரசைவத்திற்கும் சிவாகமங்களே பிரமாணங்களாக இருப்பதனால் சைவதத்துவங்கள் இவ்வாறு காலத்திற்கு காலம் கிளைவிட்டு வளர்ந்து வருவதும் இயல்பாக நடைபெறும் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலம் முதல் (கி.பி. 1178-1218) நிலை தளர்ந்த சோழர் ஆட்சி மூன்றாம் இராஜராஜன் காலத்தில் மேலும் நலிவடைந்தது (கி.பி. 1218-1256). இக்காலகட்டத்திலேதான் கி.பி. 1232ஆம் ஆண்டில் மெய்கண்டார் தோன்றிச் சிவாகமச் சித்தாந்தக் கோட்பாட்டை சிவஞானபோதம் என்ற நூலின் வாயிலாகத் தர்க்கரீதியாக முறைப்படி நிறுவுவதில் வெற்றிகண்டார். சோழர் ஆட்சியானது கி.பி. 1279ஆம் ஆண்டில் முடிவுற்ற பின்னரே ஏனைய சித்தாந்தசாத்திரங்களும் எழுச்சி பெற்றுள்ளன.

இவ்விடத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் கருத்திற்கு விளக்கம் காண்பது அவசியம் ஆகும்.

“சோழப்பேரரசின் புகழ் உச்சநிலையில் பட்டொளி வீசியபொழுது கங்கையும் கடாரமும் இலங்கையும் அடிபணிந்தபோது அராபியரும் சீனரும் வாணிபச்சிறப்பில் பங்குகொண்ட போது... இத்தகைய சிறப்பு மிக்ககாலத்தில் தான் சைவசித்தாந்தம் என்னும் பெரும் தத்துவம் சாத்திர வடிவம் பெற்றது”

என்பது பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களது கூற்று. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பேரரசு வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கிய பின்னரே பெரும் தத்துவமான சைவசித்தாந்தம் சாத்திர வடிவில் உருவாக்கம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே பேராசிரியரின் மேற்படி கூற்று ஆய்வுக்குரியதாகின்றது.

சைவத்தின் சித்தாந்தக்கோட்பாடு வளர்ச்சியானது ஒருமைவாதம், இருமைவாதம், பன்மைவாதம் என மூன்று கிளைகளாக வளர்ந்தன. சங்கர அத்தைவதம், பாசபத இருமைவாதம், சித்தாந்த முப்பொருள்கொள்கை எனச் சைவத்தின் வளர்ச்சி துரிதமாக முன்னேறியது. காலஞ்சரி, பரமார, சாளுக்கிய, பிரதிகார மன்னர்களின் பேராதரவு இவற்றினை மேலும் ஊக்குவதாயிருந்தது.

சாளுக்கிய மன்னர்களது ஆட்சியில் தக்கிணம் உட்பட்ட மத்திய இந்தியா “சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் நிறுவனமாகவே” (Central India - Home land of the Siddhanta Church) செயற்பட்டுவந்தது எனவும் அறியமுடிகின்றது. இவற்றினை வளர்ப்பதில் மூன்று சித்தாந்த ஆதீன மரபுகள் அல்லது மடங்கள் பங்காற்றியுள்ளன. அவையாவன, ஆமர்தக மரபு (Amarthaka order), மாத்யமபூர மரபு (Mathiamayura), மதுமதேய மரபு (Madhu matheya) என மூன்று வகைப்படும். சித்தாந்தத் துறவிகளால் இம்மடப் பிரிவுகள் நிர்வகிக்கப்பட்டன. இவற்றில் ஆமர்தக பிரிவே காலத்தால் மிக முற்பட்டது (கி.பி. 775). கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இப்பிரிவு அறியப்படுகின்றது. ஆமர்தக பிரிவு ருத்திரசம்புவால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பிரிவு ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் காகதீய மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது. மாத்யமபூர மரபு புரந்தரர் என்பாரால் தோற்றுவிக்கப்பெற்றது. இது பஞ்சாப், பஜரதேசம் உட்பட மத்திய இந்தியப் பகுதியில் பிரதிகார, பரமார, காலசூரி வம்சம் சார்ந்த மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது. மதுமதேயமரபு துர்வாசரால் தொடக்கப்பட்டது. இதுவும் மத்திய இந்தியாவிலுள்ள காலசூரி வம்சமன்னர்களால் வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவை எல்லாம் துறவிகள் மடங்களாகவே காணப்பட்டன. சோழமன்னர்களும் தமிழகத்தில் இந்த வகையான சைவமடங்கள் சார்ந்த துறவிகட்குப் பெரும் ஆதரவளித்துள்ளனர். இது தொடர்பாக மா. இராசமாணிக்கனார் அதிகமான தகவல்களைத் தந்துள்ளார். இராஜபுதனம், பஞ்சாப், குஜராத் ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள சைவப் பாரம்பரியத்தைச் சிறப்பிக்கும் மா. இராசமாணிக்கனார் சத்தியோஜோதி பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை.

தொடர்ந்து சைவ தத்துவ வரலாற்று வளர்ச்சியின் பின்னணியில் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிலே சைவசித்தாந்த தத்துவத்தினைத் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி வெளியிடும் நிலைமைகள் உருவாகின. இவற்றின் தொடர்ச்சியாக கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழக சித்தாந்த ஆசிரியர்களும் சிவசமவாதமெனும் சித்தாந்தத்தை மறுத்து சுத்தாத்வைத கோட்பாட்டில் ‘இருமையில் ஒருமையென்னும்’ கோட்பாட்டை உருவாக்கம் செய்தனர். சித்தாந்த வரிசையில் மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று பிரிவுகள் தம்மை இந்தியாவின் பல பகுதியிலும் விரிவுபடுத்திக் கொண்டன. ஆமர்தக மரபு இராஜஸ்தான், மகாராஷ்டிராவிலும், மத்தியமபூர மரபு மாளவம், கடம்பவனம், உபேந்திரபுரம் என்ற இடங்களிலும், மதுமதேயபுரம் சோணையாற்றங்கரையிலும் சேதிநாட்டிலும் (Cedi Country) முக்கியத்துவம் பெற்றன.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டினை அடுத்து கோளகி மடப்பிரிவினரால் தமிழகத்தில் சைவம் பாரிய வளர்ச்சி பெற்று கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை

நீடித்தது என ஆய்வாளர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மல்காபுரம் (Malkapuram) கல்வெட்டொன்று (கி.பி. 1261) சிவாச்சாரியார்கள் பற்றியும் கோளகி மடத்தினது ஆமர்தக பிரிவு பற்றியும் குறிப்பிடும். கோளகி வம்சத்திலே ஆறு பாரம்பரியங்கள் (Lineages) காணப்பட்டன. லக்ஷதீய, ஞானாமிர்தாச்சாரிய, திருச்சுட்டிமுற்றம், நந்திகேஷ்வர, கீழைமதப்பிரிவு, மெய்கண்டார் மரபு என்பன அவையாகும். இவைபற்றி அம்பாசமுத்திரம் பகுதியிலுள்ள திருவாலீஸ்வரம் கோவில் சுவரிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சத்பவசம்பு என்பவரே இப்பிரிவின் வழித்தோன்றல்களில் முதன்மையானவர் எனவும் கூறப்படும்.

சைவசித்தாந்த ஞானத்தை இனிது விளக்கும் காலத்தால் மிகமுற்பட்ட நூல்கள் சிவாகமங்களாகும். அவை நான்கு பாதங்களையுடையன. அவற்றுள் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளின் உண்மையையும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும், பசுவானது பாசநீக்கம் பெற்றுப் பதிஞானமடைதற் பொருட்டுச் செய்யத்தகுந்த சாதனங்களையும், சாதனம் முற்றுப்பெற்றபின் நிகழும் பேரானந்த முத்திநிலையினையும் தருக்கமுறையில் செவ்வனே விளக்குவன ஞானாபாதமாகும். இவ்விடயம் பற்றி விளக்கும் எட்டுப் பிரகரணங்களில் ஆறு பிரகரணங்கட்கு அகோர சிவாச்சாரியார் உரை செய்துள்ளார். இவ் ஆசிரியரே சோழர்காலத்தில் சமஸ்கிருதமொழியில் சித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை விளக்கிய உரை ஆசிரியர்களில் முதன்மையானவராக விளங்குகின்றார்.

சோழராட்சிக்காலத்தில் வாழ்ந்த அகோர சிவாச்சாரியார் மிகப்பழமை வாய்ந்த நூலாசிரியர், உரையாசிரியர்களில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவர். எனினும் எந்தச் சோழமன்னனும் தனது குலகுருவாகவோ அல்லது ராஜகுருவாகவோ அவரை ஏற்றுக்கொண்டதாகக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளோ இலக்கியச் சான்றுகளோ கிடைக்கவில்லை. அஷ்டப்பிரகரண நூல்களின் முதலும் முடிவுமாக அமைந்த சுலோகங்களிலேயே அவரை அவற்றின் பிரதான உரையாசிரியராகக் காணமுடிகின்றது. சத்தியோஜோதி சிவாச்சாரியாருடைய ஐந்து பிரகரணங்களில் மூன்றுக்கும் மற்றும் இரத்தினத்திரயம், நாதகாரிகை, தத்துவப் பிரகாசம் ஆகிய மூன்றுக்குமாக ஆறு பிரகரணங்கட்கு உரை எழுதியதன் மூலம் அவரது சைவசித்தாந்தப் புலமையையும், சிவாகமங்களில் அவருக்கிருக்கும் ஆளுமையையும் அவை வெளிப்படுத்துவனவாகவுள்ளன. பிறப்பால் தமிழரான இவர் வடமொழியிலேயே அதிகநூல்களை எழுதியுள்ளார். இவர் இரண்டு இலட்சம் நூல்கள் எழுதியவரென்று கூறப்படும் கூற்று மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவிருக்கலாம். ஆனால், பல வட மொழிநூல்களின்

ஆசிரியர் என்பதனை எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆயினும், இவரால் தமிழில் ஒரு நூல் கூட எழுதப்படவில்லை என்பதும் இங்கு கவனத்திற்குரியது.

இவர் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்பதில் அனைவரும் உடன்பாடுடையவர்கள். றொகான் டுனுவில என்பாரின் நூலில் இருந்து “சோழதேசம் குண்டின குலத்தில் தோன்றியவர், ஸ்ரீசர்வாத்ம சிவசம்புவினுடைய மாணவர் எனவும் மிகப்பெரிய சைவவாதி எனவும் அறியமுடிகின்றது. இவரது உரைநூல்கள் அனைத்தும் சுருக்கமாகவும் அதே சமயம் ஆழமான பொருள் கொண்டனவாகவும் அமைந்துள்ளன. அவரது தர்க்க நுணுக்கங்களின் புலமையினை அவர் பயன்படுத்திய சாத்திர நூல்களிலிருந்து கண்டுகொள்ளலாம். பெரும்பாலான சிவாகமங்கள், உபாகமங்களிலிருந்தும் இவரால் காட்டப்பட்ட மேற்கோள்களே அதற்குச் சிறந்த சான்றாதாரங்களாகும்.

கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் சோமசம்பு கர்மகிரியாகாண்ட என்ற நூலை எழுதினர். இவர் சத்பவசம்பு என்பவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கோளகி மரபைச் சார்ந்தவர். முதலாம் இராஜராஜனின் ராஜகுருவான ஈசானசம்பு வடமொழியில் குருதேவ பத்தி ஒன்றினை எழுதினார். அதைத்தொடர்ந்து கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிலே அகோரசிவர் கிரியாக்கிரமஜோதி, இரத்தினத்திரய விருத்தி, தத்துவநிர்ணய வியாக்கியானம், தீட்சாவிதி போன்றவற்றையும் எழுதியுள்ளார். திரிலோன சிவாச்சாரியார் சித்தாந்த சாராவளியுடன், இரத்தினத்திரயோதய என்ற நூலையும் எழுதியதாகவும் கூறப்படும். இவர் தன்னை ஆமர்தக மடத்தைச் சேர்ந்தவர் எனக்கூறிக் கொள்வதுடன் அகோர சிவாச்சாரியாரும் தானும் இம்மரபில் வந்தவர்கள் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சத்தியோஜோதி சிவாச்சாரியார் என்பாரின் குருவான உக்கிரஜோதி, சங்கரர், சோமசேனர், சர்வாத்மசிவர், அகோரசிவர் என்பவர்கள் ஆமர்தக மரபில் வந்த மூத்த குருமார் ஆவார் எனத் திரிலோசனர் மேலும் குறிப்பிடுவது மிகமுக்கியமான செய்தியாகும். இவற்றின் உண்மைத்தன்மை பற்றிய செய்திகள் எதிர்காலத்தில் ஆய்வுசெய்யப்பட வேண்டியவைபாகும்.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிலே (கி.பி. 1118 – 1135) விக்கிரமசோழன் அரசசபையிலே ஓட்டக்கூத்தர், கம்பர், சேக்கிழார் போன்ற புலவர்கட்கு சமகாலத்தவராக அகோர சிவாச்சாரியாரும் வாழ்ந்தார் என்பது ஆய்வாளர் சிலருடைய கருத்தாகும். “அகோர சிவாச்சாரியார் புதியதொரு கோட்பாட்டினால் தூண்டப்பட்டு புதிய சித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை ஒருமைவாதச் சிந்தாந்திகளுக்கு எதிராக அமையுமாறு இருமைக்

கொள்கையாக ஸ்தாபித்தார்” என டுனுவில் எனும் அறிஞர் தெரிவித்துள்ளார். அதுமட்டுமன்றித் தனது சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு என்னும் ஆங்கிலநூலில் (Saivasiddhanta Theology) அவ்வாய்வாளர் சுமார் இருபது பக்கங்கட்கு மேலாக அகோர சிவாச்சாரியாரின் சாதனைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பீடு செய்துள்ளார். வடமொழிச் சைவசித்தாந்த நூல்களையும் அவற்றின் கால ஒழுங்கினையும் எடுத்துக்கூறுவதில் இவ்வாசிரியரின் பணி குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியதாகும். அகோர சிவாச்சாரியாருடைய சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டினைத் தமிழ்ச்சித்தாந்திகள் சிலர் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. சிவஞானமுனிவர், சிவாக்கிரகயோகியர் அவர்களிற் சிலராவர். “சிவாகமவழிவந்த சோமசம்பு சிவாசாரியார், ஞான சிவாசாரியார் என்போரது பத்ததிகளுடன் அவற்றை மொழிபெயர்ப்புச் செய்த சிவார்ச்சனாபோதம் முதலியவற்றிலிருந்து சிவசமவாதஸ்தாபகரான அகோர சிவாசாரியார் மாறுபடுகின்றார்.” என சிவஞானமுனிவர் கூறி இருப்பினும் மறைஞானதேசிகர். ஞானப்பிரகாசர் என்போர் இவரை ஆதரிப்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். சிவஞானபோத உரைகளிலும் இதன் பாதிப்புக்களைக் காணமுடியும். டாக்டர் கோ. சுந்தரமூர்த்தி என்பார் இவ்விடயம் பற்றிக்கூறும்போது

“அகோரர் தமது உரையில் ‘சித்தாந்த சாஸ்திர ஞானம் இல்லாததால் அத்வைத வாசனையுடன் கூடிய சில உரையாசிரியர்கள் தத்துவப் பிரகாசத்திற்கு உரை செய்துள்ளனர்”

எனக் குறிப்பிட்டமையினை எடுத்துக் காட்டுவதிலிருந்து அகோரசிவர் சிவசமவாதி என்ற கருத்தினை இக்கூற்று மறுப்பதாகக் கூறலாம் (Equality of the Soul with Siva). எஸ். என். தாஸ் குப்தா, றொகான் ஏ. டுனுவில் போன்ற ஆய்வாளர்களும் அகோரசிவர் சிவசமவாதியாக இருப்பர் என்ற கருத்தினை மறுப்பவர்களாகவே கூறலாம். அஷ்டப்பிரகரணச் சித்தாந்தநூல்களும் சரி அவற்றின் விருத்தியுரை நூல்களும்சரி வடமொழி மூலமாக இருந்தாலும் அவை தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சிவாச்சாரியார்களால் ஆக்கப்பட்டவையாகும். எனவே சைவசித்தாந்தம் தமிழர்க்கேயுரிய பெரும்சொத்து என்பதனைக் குறிப்பிடும் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்,

“சைவர்கள், சைவசித்தாந்தம் என்பன முதலில் வடமொழியில் தோன்றியதா, அல்லது தமிழ்மொழியில் தோன்றியதா என்ற பிரச்சினைகள் காணப்பட்டாலும் அவ்வேறுபாடு இருவேறு பிரிவுகளாகுமளவிற்கு வலுப்பெறவில்லை”

என்பதனையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அதேசமயம் கலாநிதி ஆ. வேலுப் பிள்ளை அவர்கள் 'சைவசித்தாந்தத்தில் வடமொழியில் நூல்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை' என்றும் 'வடமொழியில் சித்தாந்தநூல்கள் எதுவும் எழவில்லை' என்றும் கூறுவதானது அஷ்டப்பிரகாரண வடமொழிச் சித்தாந்த நூல்கள்பற்றி அறியப்படுவதற்கு முன்னர் எழுந்த கருத்தென்றே கூறவேண்டும். சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் தர்க்கரீதியான ஒழுங்கமைப்பு உருவாக்கமானது வடமொழியில் கி.பி. 9ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியிலும் தமிழ்மொழியில் கி.பி. 13ஆம், 14ஆம் நூற்றாண்டிலும் முற்றுப்பெற்றது என்பதனை இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து விளங்கிக் கொள்ளமுடியும்.

முடிவுரை

தமிழ்ச் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதி, பசு, பாசம் என்ற மூன்று பொருள்கள் பற்றியே மிகுதியாகப் பேசுவதுடன் திரிபதார்த்தக் கோட்பாட்டினை நிச்சயம் செய்வதையே இலக்காகக் கொண்டவையாகும். வடமொழி நூல்களில் காணப்பட்ட சித்தாந்த நூல்களில் இந்த முப்பொருள் கோட்பாடுகள் விளக்கப்பட்ட போதிலும் அவற்றுள்ளே கருத்து முரண்பாடுகள் அதிகம் நிலவுவதனை மறுக்கமுடியாது. அந்தவகையில் வைதீக சுத்த சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை நிறுவுவதில் வடமொழியில் அஷ்டப் பிரகாரண நூல்களும், தமிழ் மொழியில் மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களும் பெரும் பணியாற்றியுள்ளன எனலாம்.

இவற்றிலிருந்து சோழப்பெருமன்னர் காலத்தில் சைவசித்தாந்தம் தொடர்பான தத்துவ நூல்கள் பல வடமொழியிலும் எழுந்துள்ள போதிலும் அவை தமிழ்ச் சித்தாந்தசாத்திர நூல்களைப் போல அறிஞர் உலகிலோ, ஆய்வாளர் கருத்திலோ, தமிழக மக்கள் மத்தியிலோ பெரும் செல்வாக்கைப் பெறவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. இதற்கான காரணங்களை மேலும் ஆராய்வது சமஸ்கிருத நூல்களில் உள்ள சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை அறிவதற்கு மேலும் துணைபுரியும். இது பற்றிய ஆய்விலே வரலாற்றுப் பேராசிரியர் கே.ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி கூறியவாறு சோழர்கால சமஸ்கிருதக் கல்வியும், சைவதத்துவ நூல்களும் சிறந்த நிலையில் வளர்ச்சி யுற்றிருந்தமையும், அவற்றிற்கு சோழப்பெருமன்னர்களின் ஆதரவு பெருமளவில் இருந்தது என்பதும் அவற்றிற்கான சான்றுகள் பல பக்கத்திலுமிருந்து கிடைத்துள்ளன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.

எனினும் சோழர்கால சமஸ்கிருத சித்தாந்த நூல்கள் பற்றிய பூர்வாங்க ஆய்வுகள் கூட இன்றளவும் பெரியளவில் நடைபெறவில்லை என்றே கூறலாம். அவ்வாறான ஆய்வு முயற்சிகள் வெளிவரும் போதுதான் சோழர்கால சமஸ்கிருத மொழியில் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டு வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வுகளை பெரிதும் முன்னெடுக்க முடியும்.

சான்றாதாரங்கள்

1. சைவசமய வளர்ச்சி, மா. இராசமாணிக்கனார், சென்னை, 1958.
2. The Cholas, K.A. Nilakandasastri, Madras, 1955.
3. முதலாம் இராஜராஜன், க.த. திருநாவுக்கரசு, சென்னை, 1975.
4. Seminar on Inscriptions, R. Nagasamy (Ed) Madras, 1966.
5. வடநாட்டு அரசர் மரபின் வரலாறு, தொகுதி I, II, பக் 120 – 130, II, 680 – 727.
6. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், க. கைலாசபதி, சென்னை 1991.
7. அஷ்டப்பிரகரணம் கூறும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடும் அற ஒழுக்கச் சிந்தனைகளும் – சத்தியோதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு, கலைவாணி இராமநாதன், யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம், 2004. (கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு)
8. சமஸ்கிருத இலக்கியச் சிந்தனைகள், வி. சிவசாமி, இலங்கை, 1985.
9. Siva Siddhanta Theology, Rohan A. Dunuwilla, Delhi, 1985.

திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் நூல்களில்

ஆணவமலம் அகற்றலும்

அதன் பொருண்மை நிலைகளும்

பேராசிரியர் ந. முத்துமோகன்

முன்னுரை

சைவ மரபின் மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கு, இவற்றில் சிவஞானபோதம் அருளிய மெய்கண்ட தேவருக்கு முந்திய காலத்தில் எழுந்த இரண்டு சாத்திரங்கள் திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் ஆகும். திருவுந்தியாரின் ஆசிரியர் திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர், திருக்களிற்றுப்படியாரின் ஆசிரியர், திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவரின் மாணவரின் மாணவராகிய, திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவர் ஆவர். ஆசிரிய மாணவத் தொடர்ச்சியின் பொருட்டும் இந்நூல்களின் உள்ளடக்கம் சார்ந்தும் இவ்விரு முதல் நூல்களும் இரட்டைச் சாத்திரங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. “திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் சமய குரவர்கள் நால்வரும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து தம் அருட் செயல்களை வழங்கிய காலத்துக்குப் பிற்பட்டவை. மெய்கண்ட தேவ நாயனார் தோன்றிச் சிவஞான போதத்தை அருளித் தமது திருமரபை நிலைநிறுத்திய காலத்துக்கு முற்பட்டவை. எனவே

இவ்விரு நூல்களும் தோத்திர காலத்துக்கும், முறைப்படுத்தப்பட்ட சாத்திர காலத்துக்கும் இடையில் தமிழகத்தின் சைவ சமய மரபுகளை நமக்கு அறிவிக்கும் அரிய நூல்களாகும்.” என்கிறார் அறிஞர் சி. சு. மணி¹.

திருவுந்தியாரையும் திருக்களிற்றுப்படியாரையும் மெய்கண்ட சாத்திரங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுவதனை சைவமரபில் ஒரு பிரிவினர் ஆட்சேபித்ததாகத் தெரிகிறது. விஞ்ஞான தேவர் சந்தான மரபு, மெய்கண்ட தேவர் சந்தான மரபு ஆகிய ஆசிரிய மரபுகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் அதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன. இருப்பினும், திருக்களிற்றுப் படியார் நூலை சிதம்பரம் நடராசர் கோயிலின் வாசற்படிகளில் வைத்ததாகவும், கோயில்படியில் அமர்ந்திருந்த களிறு நூலை எடுத்து இறைவனின் காலடிகளில் இட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதேபோல திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் நூல்களின் ஆசிரியர்கள் மெய்கண்ட தேவரை நேரில் சந்தித்து நூல்களை அவரது காலடிகளில் வைத்து அங்கீகாரம் பெற்றதாகவும் சொல்லப்படுகிறது².

திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் ஆகிய முதல் இரண்டு சாத்திர நூல்களிலும் இறைவன் – உயிர்கள் உறவுநிலை, இறை அருளை அடைவதில் குருவின் முக்கிய பாத்திரம், நாயன்மார்களின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை எடுத்தாண்டு கருத்துக்களை விளக்குதல், இறைவனின் திரோதன மற்றும் அருட்சக்தி, நல்வினை வல்வினை ஆகியவை எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் இந்நூல்களிற் சொல்லப்படும் இறைவன் – உயிர்கள் உறவுநிலையை இக்கட்டுரை விவாதிக்கிறது. உயிர்களின் “தான்” எனும் உணர்வு விலக்கப்பட வேண்டும் எனும் இலக்கு இந்நூல்களில் வரையறுக்கப்படுவதும் அக்கருத்தாக்கத்தின் பொருண்மை நிலைகளும் கட்டுரையின் ஆய்வுப் பொருட்களாகின்றன.

திருவுந்தியாரிலும் திருக்களிற்றுப்படியாரிலும் ஆணவமலம் அகற்றல்

திருவுந்தியாரிலும் திருக்களிற்றுப்படியாரிலும் பின்னாட்களில் சைவ சிந்தாந்தத்தில் நாம் தெள்ளெனக் காணும் சைவ மெய்யியலின் கலைச் சொற்களைக் காண இயலவில்லை. ஆயின் இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்கும் இடையில் சைவம் கற்பிக்கும் உறவுகள் முனைப்பாக எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன. உயிர்கள் இறைவனை அடைய தன்முனைப்பை விலக்க வேண்டும். ‘தான்’ எனும் உயர்வை அகற்ற வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சைவ மெய்யியலில் அது ஆணவம் அகற்றல் எனவும் ஆணவ மலமே

மும்மலங்களில் அடிப்படை மலம் எனவும் கூறப்படுகிறது. உயிர்களின் “தான்” எனும் உணர்வைத் திருக்களிற்றுப்படியார் (பாடல் 59) “வாஞ்சை கொடி வளர்க்கும் ஆணவம்” என மதிக்கப்படுகிறது. திருவுந்தியார் தன்முனைப்பை அகற்றலை இறைவனோடு உயிர்கள் கொள்ளும் உறவுக்கு முன் நிபந்தனையாகக் குறிக்கிறது.

“நாம் செயல் அற்று, இந்த நாம் அற்றபின், நாதன்
தன்செயல் தானே என்று உந்தீபற
தன்னையே தந்தான் என்று உந்தீபற” (தி. உ. 6)

“உள்ளம் உருகில் உடன் ஆவர் அல்லது
தெள்ள அரியர் என்று உந்தீபற
சிற்பரச் செல்வர் என்று உந்தீபற” (தி. உ. 7)

ஆணவமலம் அகற்றல் என்ற சைவ சமய இலக்கு உள்ளம் உருகுதல் அல்லது அன்பு எனும் இலக்கோடு ஒன்றுபடுதலை இங்கு காணுகிறோம். தன்னலம் அல்லது தன்முனைப்பு அழியும் போது மனிதமனம் பிறரை நோக்கித் திறந்து கொள்ளுகிறது. இதுவே அன்பெனும் உறவுநிலையாக விரிகிறது. ஆணவத்தின் எதிர்சக்தியாக சைவத்தில் அன்பு தொழில்படுதலைக் காணுகிறோம். அன்பினை முதன்மைப்படுத்துவது திருவுந்தியாரில் தொடர்ந்து வரும் தோத்திரப்பாக்களின் மரபு எனலாம். அறிவை விட அன்பிற்கு திருவுந்தியார் முந்தி இடம் அளித்திருப்பதாகவே தெரிகிறது.

“அவிழ இருக்கும் அறிவுடன் நின்றவர்க்கு
அவிழும் இவ் அல்லல் என்று உந்தீபற
அன்றி அவிழாது என்று உந்தீபற” (தி. உ. 21)

இப்பாடலுக்கு உரை கூறும் அறிஞர் சி. சு. மணி அவர்கள் “உயிரின் அறிவு எல்லைக்கு உட்பட்டது. அதுமட்டுமின்றித் தன்னை முன்னிறுத்தியே உயிரின் அறிவு தொழில்படும். உயிரின் அறிவு யான் என்னும் செருக்கினால் இறுகக் கட்டப்பட்ட நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, அப்பிணைப்புகள் நெகிழ்ந்த நிலையில்தான் பிறவித் துன்பங்கள் நீங்கும்.” என எழுதுகிறார்³.

திருவுந்தியார் முன் வைக்கும் ஆணவமலம் குறித்த அதேவிதமான கருத்துக்களை திருக்களிற்றுப்படியாரும் விளங்க உரைக்கிறது.

“உள்ள முதலனைத்தும் ஒன்றாய் உருகவரின்
உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனாம் – தெள்ளி
உணருபவர் தாங்கள் உளராக என்றும்
புணரவர நிலலாப் பொருள்” (தி. சு. 14)

“முதல் என்ற சொல் இங்கு தத்துவங்களைக் குறித்தது. தத்துவங்கள் யாவும், உயிரை விட்டு நீங்கிய நிலையிலேயே திருவருள் சத்தி உயிர் மீது பதியும்” எனக்கூறுகிறார் அறிஞர் சி. க. மணி⁴. தத்துவங்கள் எதுவுமற்ற உயிர், சுத்த எளிமையை எட்டவேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. உள்ளம் உருகியவர்க்கின்றி நானே தெளிந்து உணர்வேன் என முயலுபவர்க்கு பரம்பொருள் எட்டாமல் நிற்கும் என்பது கூறப்படுகிறது. அடுத்து வரும் திருக்களிறுப்படியாரின் பாடலும்

“ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படும் காண்
ஆரேனும் காணா அரன்.” (தி. க. 15)

எனக் கூறுகிறது. திருக்களிறுப்படியார் பாடல்கள் 52- 55 ஆணவமற்ற எளிய மனிதரின் சிறப்புக்களை எடுத்தியம்புகின்றன. கண்ணப்பரின் அன்பும் சேந்தனாரின் அன்பும் ஆணவம் அழியத் தோன்றியவை என்பதை அப்பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. ஞானசம்பந்தர் அழுவது கேட்டுப் பால் சுரந்த பார்வதி “சுரந்த தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த மனமுடையாள் அன்பிருந்தவாறே” எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறாள்.

“அன்பே என் அன்பே என்று அன்பால் அழுது அரற்றி
அன்பே அன்பாக அறிவு அழியும் - அன்பு அன்றித்
தீர்த்தம் தியானம் சிவார்ச்சனைகள் செய்யும் அவை
சாற்றும் பழமென்றே தான்” (தி. க. 55)

அறிவு, தீர்த்தமாமுதல், தியானித்திருத்தல், சிவார்ச்சனைகள் செய்தல் ஆகிய அனைத்தினும் அன்பே சிறப்பானது எனப் பாராட்டப்படுகிறது. ஆணவமலம் அகற்றல் என்ற கருத்தாக்கத்தோடு பொருந்திய நிலையில் “உள்ளம் உருகுதல்”, “அன்பு செய்தல்” போன்ற சொற்கள் பொருள் கொள்ளப்படும் போது அன்பு கொள்ளும் மனத்தின் உளவியல் புலப்படுகிறது. பத்தி மரபுகளில் பேசப்படும் அன்பு எனும் கருத்தாக்கத்தை தமிழ்ச் சங்க இலக்கிய அகத்துறை மரபோடு இணைத்தும் பேசுவர் அறிஞர்⁵. ஆயினும் சைவ மரபில் அன்பு செய்தல் எனும் நிலை ஆணவம் அகற்றலோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டது என்பதை இங்கு நாம் வலியுறுத்த விழைகிறோம்.

ஆணவமலம் அகற்றலின் சமூக வரலாற்றுப் பொருண்மை நிலைகள்

திருவுந்தியாரும் திருக்களிறுப்படியாரும் ஆணவமலம் அழித்தல் பற்றிக் குறிப்பிடும் மேற்குறித்த செய்திகளோடு இந்திய, மற்றும் தமிழ்த் தத்துவ மரபுகளில் இக்கருத்தாக்கத்தின் உருவாக்கம், வளர்ச்சி ஆகியவை குறித்து

இனிப் பேசுவோம். தான் எனும் முனைப்பை விலக்குதல் அல்லது ஆணவம் எனும் அடிப்படை மலம் அகற்றுதல் என்ற இலக்கு தமிழ் மரபிலும் இந்தியத் தத்துவங்களிலும் பல சிக்கலான சூழல்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

மார்க்சிய சமூகவியலாளர்கள் இந்த இலக்கு சமூக வரலாற்றில் தனி உடமை தோன்றிய காலத்தில் அதற்கு எதிர் உணர்ச்சியாகத் தோற்றம் பெற்றது என விளக்கமளிப்பார்கள். இக்கருத்தினை சங்ககாலச் சமூகத்தின் பாடல்கள் பல ஏற்றுப் பேசுவதைக் காணமுடியும். புராதன இனக்குழு வாழ்வைக் குறித்து நின்ற சீருர் மன்னர்கள் அழிக்கப்பட்டு பெருவேந்தர்கள் உருவான காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தனி உடமையும் தோன்றியது. மன்னரும் பாணரும் விறலியரும் கூத்தரும் கிடைத்ததைப் பகிர்ந்து உண்ட காலம் பழங்கதையாய்ப் போய், ஏழ்மையும் வறுமையும் மக்களைப் பீடித்ததைச் சங்கப்பாடல்கள் பல எடுத்தியம்புகின்றன. புராதன சமத்துவ சமூகம் பற்றிய ஓர் ஏக்கம் சங்கப் பாடல்களில் உள்ளது. அத்தகையப் பின்புலத்திலே தான் தனி உடமையினின்றும் அரசு அதிகாரங்களினின்றும் பிறப்பெடுத்த “தான்” என்ற உணர்வை அகற்ற வேண்டும் என்ற இலக்கும் தோற்றம் பெற்றது எனலாம்.

தனி உடமைப் பேரரசுகள் தோன்றிய காலத்தில் வட இந்தியச் சூழல்களில் பௌத்த சிந்தனை, அனான்மவாதம் என்ற ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கியது. தனிமனித உணர்வை ஒரு பொய்யுணர்வு என்றே அது கூறியது. தனி உடமையால் உருவாக்கப்பட்ட தனிமனித உணர்வைக் களைந்து (அவிழ்ந்து) நிர்வாண நிலை அடைதலை அது பாராட்டியது. தான் என்ற உணர்வு அடியோடு விலகிய நிலையை அனான்ம நிலை அல்லது நிர்வாண நிலை என பௌத்தம் கூறியது. தன்னலமற்ற உயிர்களின் தொகுப்பான சங்கம் என்ற கூட்டு வாழ்க்கை முறை பௌத்தத்தால் முன்மொழியப்பட்டது. சங்கம் என்பது புராதன பொதுமை குறித்த நினைவுகளிலிருந்து தோன்றிய ஓர் இலக்கு எனலாம்.

அனான்மம், சங்கம் ஆகிய இரண்டு கருத்தாக்கங்களையும் உற்று நோக்கும் போது, அவை தனிமனித உணர்வைக் கரைப்பதையும் அதற்கு மாற்றாக ஒரு குழுமத்தைக் கட்டமைப்பதையும் (Constructing a Community) நோக்காகக் கொண்டுள்ளன என்பதை உணரமுடியும். வரலாற்றில் குழுமங்கள் கட்டமைக்கப்படுதல் என்று நிகழ்வு பல்வேறுபட்ட விளைவுகளைக் கொண்டது. அது தனி உடமைக்கும் தனிமனித உணர்வுக்கும் எதிராகத் தொழில்பட்டு, பொதுமை, பொதுநலன், சமூகநலன் ஆகியவை குறித்த அற உணர்வை உருவாக்குகிறது என்பது உண்மை. தமிழில் சங்கம் மருவிய காலத்தில் தோன்றிய அற இலக்கியங்களில் இதன் பதிவுகளைச் சிந்திக்க முடியும்.

“யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்” (திருக்குறள் 346)

என திருக்குறள் கூறுவது இவ்வகைப்பட்டதே எனலாம். இருப்பினும் ஒரு சாதி, ஒரு மதம், ஓர் அடையாளம் குழுவடிவில் கட்டமைக்கப்படும் போது, அதனுள் தொழில்படும் உள்வேறுபாடுகளையும் அழுத்தி இல்லாமலாக்கி, இறுக்கமானதோர் ஒற்றுமையைக் கட்டமைக்கிறது என்று பொருளாகிறது. பிறிதொரு சாதி, பிறிதொரு மதம், பிறிதோர் அடையாளம் குறித்த தீவிர வெறுப்பும் விரோதமும் கூட இவ்வகைக் கட்டமைப்புகளில் உருவாகின்றன. புராதனப் பொதுமை எனும் பூர்வ நினைவுகளிலிருந்து வெகுதூரம் விலகிய, பலவேளைகளில் அதற்கு எதிர்நிலைக்குச் சென்றுவிடும் நிகழ்வு இது. சமூகநலன் குறித்த அறச்சிந்தனை இங்கு வற்றிப்போய் விடுகிறது என்பதையும் காண்கிறோம்.

தான் என்ற உணர்வை விலக்கவேண்டும் என்ற இலக்கை சைவசமயமும் முன்வைத்தது. இதை ஒட்டியே உள்ளம் உருகுதல், அன்பு செய்தல் என்ற தகவுகள் சைவ இலக்கியங்களில் உருக்கொள்ளுகின்றன. சமணமும் பௌத்தமும் தன்மை உயர்வை அகற்றி அறத்தை நோக்கி விரிந்து செல்ல, சைவச் சிந்தனை அன்பு செய்தலை நோக்கிப் பயணிப்பது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. சைவத் தோத்திரப் படல்கள் மரபில், “தான்” எனும் உணர்வைக் கரைத்து உள்ளம் உருகுதல் உணர்ச்சிவயப்பட்ட ஓர் இசை மரபை உண்டாக்கியுள்ளது. ஆணவம் கொண்ட அல்லது இறுகிய உள்ளம் இசைவு கொள்ளாது, இசையின் நோக்கம் இசைவிப்பது.

கூடுதலாக, சில இற்றைக்காலத்தய சிந்தனைகளோடும் சைவத்தின் ஆணவம் அகற்றலை ஒப்புநோக்க முடியும். பூக்கோ, டெரிடா, லக்கான் ஆகியோரின் பின்னை நவீனத்துவச் சிந்தனைகளில் தனிமனிதம் என்பதே கட்டமைக்கப்பட்ட ஒன்று, அதனைக் கட்டவிழ்க்க முடியும் என்று கருத்துக்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. “தான்” என்ற மையம் உருவாவதிலிருந்து எனது / பிறது என்ற எதிர்வும், அதனைத் தொடர்ந்து மேற்கத்தியத் தத்துவங்களில் காணப்படும் அகம் / புறம், உயிர் / உடல், பௌதீகம் / அபௌதீகம் போன்ற பல்வேறு எதிர்வுகளும் கட்டவிழ்க்கும் போது தத்துவங்களில் புழக்கத்தில் உள்ள பல்வகை எதிர்வுகளும் கட்டவிழ்த்து கலையும் என்பது பின்னை நவீனத்துவம். “தான்” என்ற மையத்திற்கும் தத்துவங்களில் பயின்று வரும் எதிர்வுகளுக்கும் என இந்நிலையில் எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆணவமலம் அழிந்த நிலையில் தத்துவ எதிர்வுகள் நிலையழிகின்றன எனத் திருக்களிறுப்படியாரின் ஒரு பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“ஒன்றன்று இரண்டன்று உளதன்று இலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று – நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவும் அன்று
தலையன்று அடியன்று தான்” (திருக்களிற்றுப்படியார் 58)

ஆணவம் அழிய, தத்துவங்களின் இறுக்கமான எதிர்வுகள் கலைய ஓர் எளிமையான திரவநிலை , மிதவை நிலை தோன்றுகிறது. இது மிக நெகிழ்வான ஓர் இயங்கியல் நிலை.

ஆணவமலத்திற்கும் அறிவுக்கும் இடையிலான உறவையும் சைவச் சிந்தனை அறிந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. “அன்பே அறிவாக அறிவு அழியும்” (திருக்களிற்றுப்படியார் 55), “அறிவு அவிழ்த்துக் கொண்ட அறிவினராய்” (திருக்களிற்றுப்படியார் 32) ஆகிய பாடல் வரிகள் மிக வலுவானவை. அறிவுக்கும் அதிகாரத்திற்கும் (Knowledge / Power) இடையிலான உறவை மீஷல் பூக்கோ அடிப்படையாகக் கொண்டு பேசினார். சைவம் ஆணவமலத்தை உயிரோடு ஒட்டிக்கிடக்கும் அடிப்படை மலம் எனப் பேசியதெனில், அது உடமை உணர்வின், அதிகார உணர்வின், அந்தஸ்து உணர்வின் அடிப்படைப் பண்பைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்றே படுகிறது.

பௌத்தம் போலவே சைவமும் ஒரு சமயக் குழுவை உருவாக்கும் முகத்தான், “தான்” மையப்பட்ட உணர்வுகளை விமர்சனப்படுத்தியது என ஒரு முடிவுக்கும் நாம் வரமுடியும். சைவம் என்ற பொது அடையாளம் உருவாக தனிமனித முனைப்புகள் ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். தனிமனிதரை விட சமயத்தின் பொது அடையாளம் வலுப்பட இது உதவும். சைவத்தின் வரலாற்றில் இத்தகைய சமயப் பொதுமையை முதன்மைப்படுத்தும் காலக்கட்டம் இல்லாமலில்லை. தொண்டர் குலம், அடியார் குலம் என ஒரு பொதுமையைச் சாதிக்க அது முயற்சி செய்யாமலில்லை, இருப்பினும் ஆணவமலம் குறித்த விமர்சனம் இதனை மட்டுமே குறித்தது என முடித்துவிட முடியாது.

சைவச் சிந்தனையில் ஆணவமலம் அகற்றல் பதிக்கு அடிமையாதலோடு இரண்டற இணைந்தே நிகழுகிறது. ஆணவமலம் அகற்றலும் பதிக்கு அடிமையாதலும் இயங்கியல் ரீதியாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ளன. அதாவது, பக்தன் தன்னை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைத்துக் கொள்கிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பதியை முழுவதும்

சென்றடைகிறான். நான் ஒன்றுமில்லாதவனாகும் போது எல்லாமுமாக ஆகிறேன். மொத்தத்திலும் கூட இவ்வகை இயங்கியல் 'சூன்யமே பூரணம்' எனும் கோட்பாட்டால் குறிக்கப்படுகிறது. மேற்கத்தியத் தத்துவங்களிலும் இத்தகைய இயங்கியல் தொழில்பட்டுள்ளது. கிறித்துவ சிந்தனையில் எதுவுமே இல்லாத எளியவர், தேவனின் சாம்ராஜ்யத்தில் முதலிடம் பெறுவர் எனச் சொல்லப்படுகிறது. ஹெகலிய இயங்கியலிலும் மார்க்சிய இயங்கியலிலும் கூட இக்கோட்பாடு உண்டு. உற்பத்தி சாதனங்கள் எதுவுமற்ற பாட்டாளி வர்க்கம் பொன்னுலகை வென்று எடுக்கும் என்று மார்க்சியர் கூறுவார். மனித இயல்பு சார்த்தர், அதன்மூலம் மனிதர் எதுவாகவும் தம்மை ஆக்கிக் கொள்ளும் சுதந்திரத்தைப் பெறுகின்றனர் என வாதிடுவர்.

முடிவுரை

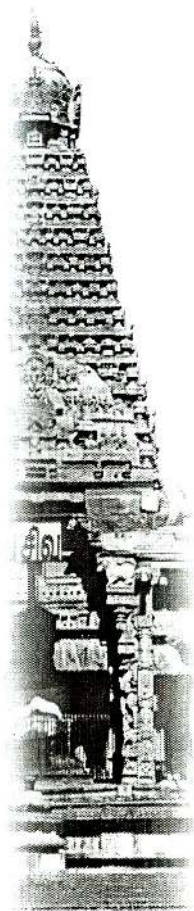
இருப்பினும், ஆணவமலம் அகற்றல் எனும் சைவக் கோட்பாட்டிற்கு நாம் இத்தனைச் சுதந்திரமாக விளக்கம் அளிக்கமுடியுமா? என்பது ஓர் அடிப்படையான கேள்வி. ஆணவமலம் அகற்றல் இங்கு பக்திக்கு அடிமையாதலுடன் இறுகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இது நிகழும் போது, ஆணவமலம் அகற்றப்படுவதால் கிடைக்கும் தத்துவ வாய்ப்புக்களை நாம் இழந்து விடுவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆணவமலம் அகற்றல் என்ற இலக்கு இறைவனுக்கு அடிமையாதல் என்ற இலக்கோடு ஒன்றிணையும் போது, அது தீவிரமான பொருண்மை மாற்றத்திற்கு ஆட்படுகிறது. தன்னை இழந்து, தானே முன்வந்து தலைவனுக்கு உடைமையாதல் எனும் நிகழ்வு மொத்த இடைக்கால நில உடமைச் சமூக உறவுகளுக்கும், சமய உறவுகளுக்கும் அடிப்படையான ஒரு முன்வடிவினைக் குறித்து நிற்பதாகத் தோன்றுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சி. சு. மணி, திரு உந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் மூலமும் உரையும், அருள் நந்தி சிவம் அருட்பணி மன்றம், திருநெல்வேலி, 1992, பக். 1, 2.
2. T. B. Siddalingaiah Origin and Development of Saiva Siddhanta Upto 14th Century, Madurai Kamaraj University, 1979. 83, 85-86
3. சி. சு. மணி, முன்னது, பக். 21
4. சி. சு. மணி, முன்னது, பக். 47
5. தெ. பொ. மீ. களஞ்சியம் ¹ சமயத் தமிழ், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை, 2007
(Dr. N. Muthu Mohan, Professor & Head, Department of Guru Nanak Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai - 21. m_uthumohan@yahoo.co.in)

சேக்கிழார் காட்டும் சைவசித்தாந்தம்

ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

01. முன்னுரை

தொண்டை நாட்டின் குன்றத்தூரைச் சார்ந்த சேக்கிழார் (இயற்பெயர்: அருண்மொழித்தேவர்) கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருத்தொண்டத் தொகையை முதன் நூலாகவும், நம்பியாண்டர் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை வழி நூலாகவும் கொண்டு திருத்தொண்டர் புராணம் எனும் பெரும் காப்பியத்தைப் பாடியவர். இரண்டு காண்டங்களும் 13 சருக்கங்களும் 4286 பாடல்களும் கொண்டமைந்த பெரியபுராணத்தை, சிதம்பர நடராசர் கோயிலின் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் இவர் அரங்கேற்றி வெளிப்படுத்தினார். 63 தனியடியார்களதும் 9 தொகையடியார்களதும் சிறப்புகளைப் போற்றும் இக்காவியம் சைவத்திருமுறைகளில் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்படும் பெருமையை உடையது.

02. பெரியபுராணத்தில் சித்தாந்தக் கருத்துகள்

சங்க இலக்கியங்கள், தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், முதலிய நூல்கள் பலவற்றிலும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்து மூலங்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்களவு பேசப்பட்டிருக்கும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகளின் வளர்ச்சி நிலையை அவற்றுக்குப் பிற்படத் தோன்றிய பெரியபுராணத்தில் காணலாம். சங்கப் பாடல்களிலே தொடக்கநிலையில் ஆங்காங்கு காணப்படும் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் திருமந்திரம், தேவாரம், திருவாசகம் முதலான திருமுறைகளிலே அனுபூதிமான்களது அனுபவ மொழிகளாக வெளிப்பட்டு உரிய அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொள்கின்றன. தொடர்ந்து பெரியபுராணத்தில் பல களங்களிலும் பதிவாகி, பின் கோட்பாடுகளாகச் சித்தாந்த விடயங்கள் கூறப்படும் சாத்திரங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. திருமந்திரம், தேவாரம், திருவாசகம் ஆகிய நூல்கள் தோன்றிய காலத்துக்கும் சிவஞானபோதம் முதலாய முக்கியமான சித்தாந்த நூல்கள் தோன்றிய காலத்துக்கும் இடைப்படத் தோன்றிய பெரியபுராணத்தில், சித்தாந்த தத்துவத்தின் தர்க்கரீதியான கருத்து நிலை வளர்ச்சியை அவதானிக்க முடிகிறது. பெரியபுராணம் காட்டும் சித்தாந்தக் கருத்துகளை, மிக முக்கியமான தலைப்புகளின் கீழ் நோக்குதல் இவ்விடத்தில் அவசியமானதாகும்.

2.1 பதி

சித்தாந்த தத்துவத்தில் முப்பொருள் உண்மை முக்கியமானதொரு விடயமாகும். பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்று விடயங்களையும் சித்தாந்தம் உள்பொருள்களென்றே குறிப்பிடுகின்றது. வியாபகமாய், நித்தமாய், சித்தாய் உள்ளது பதி. முற்றறிவுடையதான பதி, சார்ந்ததன் வண்ணமாகாதது. வியாபகமாய், நித்தமாய், சித்தாய் இருப்பவைதாம் ஆன்மாக்கள் எனினும் இவை சிற்றறிவுடையன. சார்ந்ததன் வண்ணமாக மாறக் கூடியன. ஆன்மாக்களின் பரந்துநிற்கும் வியாபகத்தன்மையைக் கெடுத்து கட்டுண்ட நிலையில் வைத்திருப்பதுவே பாசம் ஆகும்.

பதி குறித்துப் பேசுகின்ற சைவசித்தாந்தம், தடத்தநிலை, சொருபநிலை ஆகிய இரு நிலைகளை, பதிக்குக் குறிப்பிடுகின்றது. சொருபநிலையில், மல சம்பந்தமற்று, குணங்குறிகளற்று, சுயம் பிரகாசமாய் பதியானது விளங்கித் திகழ்கின்றது. இந்நிலையை,

“நிலவும் அரு உருவின்றிக் குணங்குறிகளன்றி
நின்மலமாய் ஏகமாய் நித்தமாகி
அலகிலுயிர் குணர்வாகி அகலமாகி
அகண்டிதமாய் ஆனந்த உருவாய் அன்றிச்
செலவரிதாய் செல்கதியாய் சிறிதாய் பெரிதாய்
திகழ்வது தற்சிவம்”

எனச் சிவப்பிரகாசம் பேசுகின்றது.

குணங்குறிகளோடு கூடிய நிலையைப் பேசுகின்றபோது, சித்தாந்தம், பதிக்கு முத்திருமேனிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. அருவம், அருவுருவம், உருவம் எனும் திருமேனிகளே அவை. இங்கு குணங்குறிகளுக்கு உட்படும் தடத்த நிலையில் அருவத்தையும் குறிப்பிடும் சித்தாந்த தத்துவத்தின் நுட்பம் உணரற்பாலது. அருவம் என்றதும் ‘உருவம் அற்றது’ எனும் விளக்கம் ஒன்றாவது அனைவர்க்கும் தோன்றத் தலைப்படுகிறது. அதாவது, ஓரளவுக்கேனும் மனதுக்குப் புலப்படும் தன்மையில் – இவ்வாறானது என்பதேனும் உணரத்தக்க தன்மையில் – அருவநிலை உள்ளது. ஆனால், பதியின் சொருப நிலையோ, மனத்திற்கும் அகப்படாதது. ‘இப்படியானது’ எனக் காட்டொணாதது. காண ஒணாதது.

சித்தாந்தம் தடத்த நிலையில் பதிக்குக் கூறும் முத்திருமேனிகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் பெரியபுராணத்தில் பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

“அருவாகி உருவாகி அனைத்துமாய் நின்ற பிரான்” (4163)

என்று கூறும் சேக்கிழார், அருவுருவத் திருமேனியைப் பற்றி,

“காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய்
நீள்நாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ்குறியாம் சிவலிங்கம்” (3648)

எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்.

2.2 பக

சைவ சித்தாந்தம் பகக் கோட்பாட்டில் பன்மை வாதம் பேசுகின்றது. ஆன்மாக்கள் நித்தியமானவை; வியாபகமானவை; சார்ந்ததன் வண்ணமாகக் கூடியவை. அதாவது பெத்த நிலையில் பாசத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ஆன்மாக்கள் முத்தி நிலையில் பதியைச் சார்ந்து நிற்கின்றன.

சித்தாந்த தத்துவத்தின் ஆன்மா பற்றிய கோட்பாட்டு விடயங்களை தமது நூலில் பல இடங்களிலும் வெளிப்படுத்திச் செல்லும் சேக்கிழார், சில இடங்களில் உருவகங்கள் மற்றும் உள்ளுறைகள் மூலம் இவற்றை உணருமாறு வைக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாகக் கண்ணப்பர் வரலாற்றைக் கூறலாம். இவ்வரலாற்றில் வரும் நாகன் என்னும் பாத்திரம் ஆணவத்தின் குறியீடு. தத்தை - மாயை, காடன் - கன்மம், தீக்கை ஆகிய காளத்தி அப்பரின் அருள் நோக்கம் பெற்ற பக்குவ ஆன்மாவே கண்ணப்பர் எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு அடியார்கள் பலரின் சரிதங்களின் ஊடாக பசுக் கோட்பாட்டின் பல விடயங்களும் பேசப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்கள் பிறவிக் கடல் கடப்பதனைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் சேக்கிழார்.

“தேசடைய மலர்க்கமலச் சேவடியார் அடியார்தம்
தூசடைய துகள் மாசு கழிப்பார் போல் தொல்லவினை
ஆசுடைய மலமூன்றும் அணையவரும் பெரும்பிறவி
மாசுதனை விடக் கழித்து.....” (1196)

2.3 பாசம்

வியாபகமான பசுக்களை கட்டுண்ட நிலைக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வைத்திருப்பதுவே பாசமாகும். பாசம் எனும் பிரிவில் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மூன்றும் அடங்குகின்றன. சகசமலம், மூலமலம் எனும் பதங்களால் சுட்டப்படுவது ஆணவம். இது அநாதியே ஆன்மாக்களைப் பற்றியிருப்பது. ஆன்மாக்கள் தொடர்ந்து பல பிறவிகளை எடுப்பதற்குக் காரணமாய் இருப்பது கன்மமாகும். பிறவி தோறும் செய்யும் கன்மங்களின் பலனை ஆன்மா அப்பிறப்பிலேயோ அன்றி ஏனைய பிறப்புகளிலேயோ அனுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டியிருக்கிறது. கன்மங்களாகிய வினைகள் மூன்றெனக் குறிப்பர் சித்தாந்திகள். அவை சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம் என்பன. பழவினைகளின் தொகுப்பே சஞ்சிதம். இந்த இப்பிறப்பில் அனுபவிப்பதற்கென்று பகுக்கப்பட்ட வினைத்தொகுதி பிராரத்துவம். பிராரத்துவத்தை நிறைவேற்றவென எடுத்த பிறப்பிலே புதிதாக ஈட்டும் வினை ஆகாமியம். உலகம், உடல் ஆகியன தோன்றுவதற்கும் பின் ஒடுங்குவதற்கும் காரணமாக இருக்கின்ற பாசம், மாயை எனப்படும்.

இம்மும்மலங்களையும் குறித்து நிறையவே கூறிச்செல்லும் சேக்கிழார் வினைக் கோட்பாடு பற்றிக் குறிப்பிடும் பின்வரும் இடங்களை உதாரணங்களாகச் சுட்டலாம்.

“நிலவிய இருவினை வலையிடை
நிலை சூழல்பவர்” (734)

“முன்னை வல் வினையும் நீங்கி
முதல்வனை அறியும் தன்மை
துன்னினான் வினைகள் ஒத்துத்
துலை என நிறற்றலாலே” (2722)

2.4 குரு, இலிங்க, சங்கம வழிபாடு

பசுக்கள் வீட்டின்பத்தைப் பெறுதற்கு வழிகள் சிலவற்றைக் காட்டுகின்றது சித்தாந்தம். இவற்றுள் குரு வழிபாடு, இலிங்க வழிபாடு, சங்கம வழிபாடு என்பன முக்கியமானவை. இவற்றைத் தனித்தனியே விரிவாகத் தத்துவ நூல்கள் பேசுகின்றன. இம்மூன்று வகை வழிபாட்டு நெறிகளிலும் நின்று, பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்ற அடியார்தம் சரிதங்கள் சேக்கிழாரால் பெரியபுராணத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே, அடியார் சரிதங்களின் வழி இம்மூவகை வழிபாடுகளும், இவற்றால், அடியார்கள் பெற்ற பயன்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, சங்கம வழிபாடு குறித்துச் சேக்கிழார் காட்டும் காட்சியொன்று இவ்விடத்திற் சுட்டப்பெறுதல் பொருத்தமானதாகும்.

திருக்கோயில்களைத் தரிசித்துவரும் திருநாவுக்கரசர் வழியில் திருஞானசம்பந்தர் திருவார்த்தைகளை அடியார் சிலர் கூறக்கேட்டு உவப்படைந்தனர். சீர்காழிச் செல்வரான சம்பந்தரின் பெருமைகளைக் கேள்வியுற்று, சிவன் அடியவராகிய அவரை வணங்கும் விருப்பு நாவுக்கரசருக்கு மிருந்தது. இதனால், சீர்காழியை அடைந்தார். இதனையறிந்த சம்பந்தர் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நாவுக்கரசரை தம்மடியோரோடும் சென்று வரவேற்றார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கி உவந்தனர். சைவத்தின் புண்ணியக்கண் எனத்தக்க இருவரதும் சங்கமத்தால் சிவனடியார், “இன்பம் எய்தி உம்பர்களும் போற்றிசைப்பச் சிவம் பெருகும் ஒலி நிறைந்தார் உலகம் எல்லாம்” (1453)

சிவனடியாரைச் சிவன் எனவே கருதி வணங்கும் சங்கம சேவை இங்கு சேக்கிழாரால் சிறப்புறச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. “பிள்ளையார் கழல் வணங்கப் பெற்றேன்” என்று அரசு உவப்ப, பெருகு ஞான வள்ளலார் வாசீசர் தமை வணங்கப் பெற்றதற்கு சம்பந்தர் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். (1454)

இச் சங்கம் வழிபாட்டை, பின்பு தோன்றிய தத்துவநூல்களும் மிகச் சிறப்புறப் போற்றுகின்றன. “மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடத்தை” அரன் எனத் தொழுவது குறித்துச் சிவஞானபோதத்தின் நிறைவுச்சூத்திரம் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் விரிவாக அமைந்துள்ள சிவஞானசித்தியாரின்

“அறிவாரியான் தனை அறிய யாக்கை யாக்கி
அங்கங்கே உயிர்க்குயிராய் அறிவு கொடுத்தருளாற்
செறிதலினால் திருவேடம் சிவனுருவே ஆகும்
சிவலோகம் பாவிக்குமத்தால் சிவனுமாவார்
குறியதனால் இதயத்தே அரனைக் கூடும்
கொள்கையினால் அரனாவார் குறியொடு தாமழியும்
நெறியதனால் சிவமேயாய் நின்றிடுவர் என்றால்
நேசத்தால் தொழு தெழுமின் பாசத்தான் விடவே”²

எனும் பாடல், பாசத்தான் விடவே சிவனடியாரைத் தொழுவதனைக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு கூறப்பெற்ற சிவனடியார் “திருவேடம் சிவனுருவே ஆகும்” என்பதனை விரிக்கப் புகுந்த தத்துவ உரையாசிரியர்களுள் சிறந்த ஒருவரான திருவிளங்கத்தேசிகர், பின்வருமாறு உரைத்திருப்பது கவனிப்புக்குரியது.

“சுட்டி அறியப்படாத் தன்மையனான இறைவன், ஆன்மாக்கள் தம்மையறிந்து வணங்கி உய்தற்பொருட்டுக் கொண்ட அருட்டிருவத்தையே ஒருவாற்றாற் பூண்டொழுகுதலாலும், எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் பரமன் வெளி நின்றுயிர்க் குறுதி பயக்கும் வாயிலாய் இருக்குமாற்றாலும், சிவனடியாரும் வடிவால் சிவமேயாவார் என்றது. இதனால் மெய்யடியார் இலய சிவம் என்றதாம்”³

2.5 சைவ நார்பாதங்கள்

பதியை நோக்கிய ஆன்மாக்களின் பயணத்தில் நான்குநெறிகளைச் சித்தாந்தம் தந்துள்ளது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன அந்நெறிகள். தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனவும் இவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவ்வாறு நெறிகள் தனித்தனியே சொல்லப் பட்டிருப்பினும் இவை ஒன்றோடு ஒன்று உறவு கொண்டவை; தொடர்புடையவை. ஆன்ம வளர்ச்சியில் படிநிலைகளாக இந்நெறிகளைக் கண்டு கொள்ளலாம். இதனை தாயுமானவரின் பின்வரும் கண்ணி தெளிவாக விளக்கவல்லது.

“விரும்பும் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்பு மலர் காய் கனி போல் அன்றோ பராபரமே”³

இங்கு நாற்பாதங்களுக்கிடையிலான உறவும், முதிர்ச்சியடைந்து செலும் ஒழுங்கும், அரும்பு, மலர், காய், கனி உவமைகளால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. வளர்ச்சிக்கிரமம் இவ்வாறுதான் இருக்க, சேக்கிழார், தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தில் “ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்” (356) என்று பாடிச் செல்லுகின்றார். இவ்வாறே “ஞான முதல் நான்கு மலர் நற்றிருமந்திரமாலை” (3594) என்று திருமூலநாயனார் புராணத்திலும் குறிப்பிடுகின்றார். ஞானத்தை முதலாக வைத்து, சேக்கிழார், “ஞானமுதல்” என்று கூறத்தலைப்படுவதன் நோக்கம், ஞானத்தின் முக்கியத்துவத்தை – முதன்மையைக் காட்டுவதற்காகத்தான். “நலம் சிறந்த ஞானயோகக் கிரியா சரியையெலாம்” (3596) என்று பாடுவது வளர்ச்சிக்கிரமத்தின் பாற்பட்டதன்று. முக்கியத்துவத்தின் பாற்பட்டது. ஞானம், ஒரு நெறியாக இருக்கின்ற அதேவேளை பயனாகவும் இருப்பது. இதனால்தான் நாற்பாதங்களைப் பேசுபுகும் சில இடங்களில் சேக்கிழார் ஞானம் முதலாக நாற்பாதங்கள் என்று கூறிச் செல்கிறார்.

2.6 மந்திர செபம்

பதியாகிய சிவனை மந்திரங்களால் வழிபடுகின்ற நெறியும் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தில் முக்கியமானது. பஞ்சப் பிரம மந்திரங்கள், அங்க மந்திரங்கள் முதலாகப் பல மந்திரங்களைச் சிவனுக்குரியவையாகத் தத்துவநூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“சுத்தமாம் விந்துதன்னில் தோன்றிய ஆதலானும்
சத்திதான் பிரேரித்துப் பின்றான் அதிட்டித்துக் கொண்டே
அத்தினால் புத்தி முத்தி அளித்தலால் அரனுக்கென்றே
வைத்ததா மந்திரங்கள் வடிவென மறைகள் எல்லாம்

மந்திரமதனில் பஞ்சமந்திரம் வடிவமாகத்
தந்திரம் சொன்னவாறிங்கு என்னெனில் சாற்றக் கேள் நீ
முந்திய தோற்றத்தாலும் மந்திரமூலத்தாலும்
அந்தமில் சத்தி ஆதிக் கிசைத்தலும் ஆகுமன்றே”³

என்னும் சிவஞான சித்தியார்ப் பாடல்கள், சிவனது வடிவாக மந்திரங்கள் விளங்குகின்ற தன்மையையும், சாதகருக்கு போகம், முத்தி இரண்டினையும் அளிக்கின்ற தன்மையையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு மந்திரங்களை

விதிப்படி செபிப்பதன் மூலம் சிவனை அடையலாம் எனத் தத்துவநூல்கள் காட்டும் நெறிக்கு உதாரணமாக, சேக்கிழார் அடியார்கள் சிலரது வரலாற்றைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். குறிப்பாக 'உருத்திர' என்னும் மந்திரத்தின் பெயராலேயே அறியப்படுகின்ற உருத்திர பசுபதி நாயனார் வரலாற்றைக் கூறலாம். உருத்திர மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரித்து இறைவனைப் போற்றி வந்து அருள் பெற்ற சிவனடியார் இவர். “அருமறைப் பயனாகிய உருத்திரம் அதனை வருமுறைப் பெரும் பசுலும் எல்லியும் வழுவாமே” ஒதிவந்த உருத்திர பசுபதியார்க்கு, இம்மந்திர வழிபாடே முத்தியளித்ததென்பது பின்வருமாறு சேக்கிழாரால் பெரிய புராணத்தில் பேசப்படுள்ளது.

“காதல் அன்பார்தம் அருந்தவப் பெருமையும் கலந்த
வேத மந்திர நியதியின் மிகுதியும் விரும்பி
ஆதி நாயகர் அமர்ந்தருள் செய்ய மற்றவர் தாம்
நீதிலா நிலைச் சிவபுரி எல்லையிற் சேர்ந்தார்” (1043)

2.7 ஐந்தெழுத்து

சைவசித்தாந்தத் தத்துவத்தில் பஞ்சாட்சரத்தின் பெருமை மிகச் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்து தவிக்கும் பசுக்கள் மேலேறி வந்து பேரின்பம் அனுபவித்தற்குத் திருவைந்தெழுத்து உச்சாரணை மிக முக்கியமானதொரு வழியாகும். திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி உச்சரித்தால் ஆன்மாவில் அரன் தோன்றுகின்ற உண்மையைச் சிவஞானசித்தியார் விரிவாகப் பேசுகின்றது.

“அஞ்செழுத்தால் ஆன்மாவை அரனுடைய பரிகம்
அரனுருவம் அஞ்செழுத்தால் அமைந்தமையும் அறிந்திட்டு
அஞ்செழுத்தால் அங்ககர நியாசம் பண்ணி
ஆன்மாவின் அஞ்செழுத்தால் இதயத்து அர்ச்சித்து
அஞ்செழுத்தால் குண்டலியின் அனலை ஓம்பி
அணைவரிய கோதண்டமடைந்து
அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க மதியருக்கன்
அணையரவம் போல் தோன்று ஆன்மாவின் அரனே!”⁶

என்கிறது சித்தியார்.

சேக்கிழாரும் ஐந்தெழுத்தின் பெருமையைத் தமது காவியத்தின் பல இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் வரலாற்றில் ஐந்தெழுத்தின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுமிடம் இவ்விடத்தில்

நோக்கத்தக்கது. சமணர்கள் நாவுக்கரசரை கல்லோடு கட்டிக் கடலிலே போட்டபோது 'நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே' எனப் பாடி நாவுக்கரசர் மிதந்து உயிர் தப்பிய வரலாற்றைப் பாடப்புகுந்த சேக்கிழார்,

“இருவினைப்பாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
வருபவக்கடலில் வீழ் மாக்கள் ஏறிட
அருளும் மெய் அஞ்செழுத்து” (1399)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதன் மூலம் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்கள் மூன்றையும் இணைத்துக்கட்டி பிறவி எனும் கடலில் வீழ்ந்து தடுமாறும் ஆன்மாக்களைக் கரையேற்றவல்ல ஆற்றல் திருவெந்தெழுத்திற்கே உண்டெனும் கருத்து சேக்கிழாரால் தரப்பட்டுள்ளது.

2.8 திருவடிப்பேறு

பதியின் திருவடியில் பசுக்கள் தாடலைபோல் கூடியிருக்கும் ஆனந்தநிலையைச் சைவசித்தாந்தம் மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. இதனை, காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தில் “இறவாத இன்ப அன்பு” எனும் பாடலில் சேக்கிழார் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். காரைக்கால் அம்மையார் இறைவனிடம் வரம் கேட்கும் சந்தர்ப்பத்தை பாடப்புகுந்த சேக்கிழார், “பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேன் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்து பாடி அறவா நீ ஆடும்போது உன் அடியின் கீழ் இருக்க” என அம்மையாரின் வாக்காகவே இதனைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். (1781)

“திருவடிக்கீழ் என்றும் நீங்காது பாடிக்கொண்டிருக்கப் பெறுவதனையே தாம் சிறந்த முடிபாகிய வரமாகக் கொண்டனர். அது கிடையாவிடின் மேலிரண்டு நிலையும் முற்றுப் பெற்றனவாகா என்பது கருத்து. முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள் சுத்த அனுபோகத்தைத் துய்த்தலனு (உண்மைவிளக்கம் 50) என்றும், உயிர்தானும் சிவாநுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே என்றும் வரும் உண்மை நூல்களின் முடிபுகளின்படி இறைவரது திருவடிக்கீழ் நின்று ஆனந்தமுறுதலே ஆன்மா பெறத்தக்கது என்க.”⁷

03. சித்தாந்தக் களங்கள்

இவ்வாறான சித்தாந்த விடயங்களை சேக்கிழார் தமது காப்பியத்தின் எக்களங்களில் பேசிச் செல்கின்றார் என்பது நோக்கப்பட வேண்டியது.

கடவுள் வாழ்த்து, அடியார் சரிதப்போக்கு, அணி மற்றும் வருணனை ஆகிய களங்களை இவ்வாறு இனங் காணலாம்.

3.1 கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் சித்தாந்தம்

இறைவனைப் போற்றிப்பாடும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் சைவசித்தாந்த தத்துவக் கருத்துக்களைச் செறித்தடக்கிப் பாடுவது சேக்கிழார் நெறியாகும். இதற்குத் தக்கதோர் உதாரணமாக, காவியத்தின் முதற்பாடலையே குறிப்பிட முடியும்.

“உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்பிடி வாழ்த்தி வணங்குவோம்” (01)

இப்பாடலில் உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன், நிலவு உலாவிய நீர்மலி வேணியன், அலகில் சோதியன், அம்பலத்து ஆடுவான் எனப் பலவாறாக சிவபெருமான் குறிக்கப்படுகிறார். உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன் என்பதன் மூலம் ஆன்மாக்களது பசு, பாச ஞானங்களின் ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவன் இறைவன் என்பது காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு மனத்தின் செயலாகிய உணர்தலும் வாக்கின் செயலாகிய ஒதுதலும் நேரடியாகவும் மெய்யாகிய உடம்பின் தொழில் குறிப்பாகவும் உணர்த்தப்பட்டு இவை எவற்றாலும் அறியப்படுவதற்கு அருமையானவன் சிவன் என்பது தெரியப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன் என்பதாற் சொரூப சிவ இயல்பும், அலகில் சோதியன் என்பதனாற் தடத்த இலய சிவ இயல்பும், அம்பலத்தாடுவான் என்பதனால் தடத்த அதிகார சிவ இயல்பும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் என்பதால் தடத்த போக சிவ இயல்பும் கூறப்பட்டமை அறிந்து கொள்க”

என இப்பாடல் ஊடு பதி இயல்பைச் சித்தாந்த அறிஞர் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறே, தன்மாத்திரைகள் ஐந்தையும் இப்பாடலுள் சேக்கிழார் உணர்த்தி இருப்பதையும் அறிஞர்கள் பிள்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

“தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினதும் வகை தெரிந்தாலே, ஆன்மா இறையை உணருமாம். இவ்வுண்மையை நமக்கு உணர்த்த, தெய்வச் சேக்கிழார், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும், இப்பாடலுட் பொதிந்து

வைத்திருக்கிறார். இப்பாடலுள் பயிலப்படும், நீர் எனும் சொல் சுவையினையும், சோதி எனும் சொல் ஒளி யினையும், உணர்ந்து எனும் சொல் உணர் னையும், வாழ்த்தி எனும் சொல் ஓசை யினையும், மலர் எனும் சொல் நாற்றத் தினையும் குறித்து, கவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினையும், ஒட்டுமொத்தமாய், உணர்த்தி, உலகினூடு இறையை எய்தும் வழி காட்டி நிற்கின்றன.”⁹

3.2. அடியார் சரிதங்களில் சித்தாந்தம்

சிவனைப் போற்றிப்பாடும் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல்களில் மாத்திரமின்றி சிவனடியார்களில் வரலாற்றைச் சொல்லிச் செல்லும் இடங்களிலும் இயலுமான வேளைகளில் எல்லாம் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகளை சேக்கிழார் வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

சாக்கிய நாயனார் புராணத்தில் அவர் சைவநெறியைச் சார்ந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கூறுகின்றபொழுது, செய்வினை, செய்பவனாகிய கருத்தா, செய்வினையின் பயன், அப்பயனை வழங்குபவனாகிய முதல்வன் ஆகிய நான்கு விடயங்களும் சித்தாந்தத்தில் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்ற தன்மையைக் கருதியே சாக்கியர் சைவநெறியைச் சார்ந்தாரெனச் சேக்கிழார் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

“செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயம் சேர்ப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்த பொருள் எனக்கொண்டே
இவ்விபல்பு சைவநெறி அல்லவற்றிற்கு இல்லையென
உய்வகையால் பொருள் சிவனென்று அருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்” (3645)

இங்கு சேக்கிழாரால் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் சித்தாந்த தத்துவா சிரியர்களாலும் அவ்வாறே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

‘செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்பவனும்
உய்வான் உளன் என்றுணர்’¹⁰

என்னும் திருவருட்பயன் இவ்விடத்தில் பொருத்தப்பாடு கருதிச் சிந்திக்கத்தக்கது.

அடியார் சரிதங்களைக் கூறிச் செல்லும் சேக்கிழார் சில இடங்களில் அமைத்திருக்கும் சொற்களை நுணுக்கமாக நோக்குமிடத்து அவை சைவசித்தாந்தத் தத்துவக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் சொற்களாக விளங்கியிருக்கக் காணலாம். இவற்றுள் சில சித்தாந்தக் கலைச்சொற்களாக இருப்பதனையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

உதாரணமாக, குங்குலியக்கலய நாயனார் சரிதத்தில் வரும் ஒரு செய்யுளை நோக்கலாம். சரிந்திருந்த திருப்பனந்தான் எனுமிடத்துச் சிவலிங்கத்தை நிமிர்த்தி நேராகவென சிவபக்தனாகிய அக்கால அரசன் ஒருவன் பெரிதும் முயன்று வந்தான். அரசர் படையினரும் பிறரும் சங்கிலி முதலியவற்றால் கட்டி இழுத்துப்பார்த்தும் சிவலிங்கம் நேராகவில்லை. இவ்வாறு முயற்சி நடைபெறுவதாகக் கேள்வியுற்ற குங்குலியக்கலயர் தாமும் வந்து இத்திருப்பணியில் ஈடுபடுகிறார். அவர் கழுத்தினால் வருத்தி இழுக்கின்ற நிலையைப் பின்வருமாறு சேக்கிழார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நண்ணிய ஒருமை அன்பின் நார்உறு பாசத்தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி இளைத்தபின் திறம்பி நிற்க
ஒண்ணுமோ? கலயனார்த்தம் ஒருப்பாடு கண்டபோதே
அண்ணலார் நேரே நின்றார் அமரரும் விகம்பில் ஆர்த்தார்” (863)

இங்கு சேக்கிழாரால் தரப்பட்டுள்ள “ஒரு அன்பு” எனும் பதம், மேலோட்டமாகவன்றி சற்றே ஆழமாக நோக்கும்போது, தத்துவப் பொருள்வளத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கின்றது. இத்திருப்பணியில் ஈடுபட்ட எல்லோரிடமும் அன்பு இருந்ததுதான். அரசனாகட்டும் முயற்சித்த பிறராகட்டும் சிவபெருமான் மீது கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியினால்தான் இத்திருப்பணியில் ஈடுபடத் தலைப்பட்டனர். இவ்வாறு அவர்களிடம் காணப்பெற்ற அன்பும், குங்குலியக்கலயரிடம் மீதூர்ந்திருந்த அன்பும் ஒரே தன்மைத்தானவையா எனும் கேள்வியெழுதல் இயல்பானதே. ஒரே தன்மைத்தான அன்பாக இருந்திருந்தால் அப்பிறர் இத்திருப்பணியில் முயன்றபொழுதே சிவலிங்கப்பெருமான் நேராய் நின்றிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அவ்வாறு நடைபெறவில்லை என்பது கலயரிடமும் காணப்பெற்ற அன்பின் தரவேறுபாட்டை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்த அன்பின் வேறுபாட்டை உணர்த்திக் காட்டுவதற்காகத்தான் கலயரது அன்பை வேறுமனே சுட்டாமல், “ஒருமை அன்பு” என்று சுட்டிச் செல்கின்றார் சேக்கிழார். இதனால், கலயர் கொண்டிருந்த அன்பு, மற்றப் பிறரது அன்பைப்போல, சிவன் வேறு, நாம் வேறு எனக் கருதும் இருமை அன்பல்ல என்பது புலப்படுத்தப்படுகிறது. இதனைச் சித்தாந்த அறிஞர் ஒருவரது வார்த்தைகளில் பின்வருமாறு கூறலாம்.

“.....இவர் அன்பும் சாமானிய அன்பன்று. ஒருமை அன்பு. அதாவது ஏகனாகிய நிறற்றல்வழியால் லயிக்கும் மெய்யன்பு. அவர்களுக்கும் அன்பு

இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்படியான ஒருமை அன்பாய் இருந்திருக்க முடியாது. அவர்களுக்கு நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் அன்பு அவர்கள் சாமானியர்கள் ஆதலைப் பொறுத்து இருமை அன்பு. திருமூலர் வாக்கில், அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்றிருக்கும் ஆற்பார் நிலை அவர்கள் நிலை. அதற்கெதிர் அன்பே சிவமாவதென்னும் அறநிலை இவர் நிலை”¹¹

3.3 அணி, வருணனைகளில் சித்தாந்தம்

சரித்திர நூல்கள் போன்று தத்துவ விடயங்களை மட்டுமே விரிவாகப் பேச முடியாத நிலை சேக்கிழாரது. அவர் பாடினதோர் இலக்கியம். எனவே அவருக்குச் சில எல்லைப்பாடுகள் நிச்சயம் இருந்திருக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். எனவே, காப்பியத்தில் சுவைமிகுதிக்காகக் கவிஞரால் அமைக்கப்படும் பலவிதமான அணிகளின் மூலம் வருணனைப் பாடல்களின் மூலம் சித்தாந்தத் தத்துவக் கருத்துக்களைச் சேக்கிழார் வெற்றிகரமாக வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

இளையான்குடிமாத நாயனார் புராணத்தில் இல்லத்திற்கு வருகை தந்திருந்த விருந்தினருக்கு உணவிடுவதற்கான பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவென வயலுக்குச் சென்ற நாயனார் செயலை,

“குழி நிரம்பாத புன் செய்க்
குறும் பயிர் தடவிப் பாச
பழி முதல் பறிப்பார் போல
பறித்தவை கறிக்கு நல்க ” (460)

எனக் குறிப்பிடுகிறார் சேக்கிழார். இங்கு ‘பாசப்பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்து’ எனச் சேக்கிழார் கூறுமிடம் அவதானத்திற்குரியது.

முடிவுரை

பக்திச் சுவை நனி சொட்டப் பாடப்பெற்ற பெரியபுராணத்தில் தத்துவக் கருத்துக்களும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. திருமுறைகளில் வழங்கப்பெற்றிருந்த சித்தாந்தக் கருத்துகள் பெரியபுராணத்தில் மேலும் செழுமைப்படுத்தப்பட்டன. பின்பு கோட்பாடுகளாக வரையறுக்கப்படுவதற்கு சேக்கிழாரது காவியமும் பெரும் பங்களிப்பை ஆற்றியுள்ளது. சித்தாந்தக் கோட்பாடுகள் சாத்திரங்களுடு முறைப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பே தத்துவக்

குறியீட்டுச் சொற்களைத் தமது காவியத்தின் பல இடங்களிலும் சேக்கிழார் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“பொடியார்க்கும் திருமேனிப் புனிதற்கும் புலனங்கள்
முடிவாக்கும் துயர் நீங்க முன்னெவிடம் அமுதானால்
படியார்க்கும் அறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய
அடியார்க்கு நஞ்சுமுதம் ஆவதுதான் அற்புதமோ?”

“இருவினைப் பாசமும் மலக்கல் ஆர்தலின்
வருபவக் கடல்”

இவ்வாறு, சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகளைக் காவியத்தில் விளக்கியுரைத்த சேக்கிழாரின் பணி சைவசித்தாந்தத் தத்துவ வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு நன்முயற்சியாகும். இதனாலேதான் சித்தாந்த அட்டகநூல்களைப் பாடிய உமாபதிச் சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் பெயரில் தனியே ஒரு புராணம் பாடிச் சிறப்பித்திருக்கிறார் என்பதும் இவ்விடத்தில் ஞாபகித்தற்குரியது.

அடிக்குறிப்புகள்

01. சிவப்பிரகாசம். பாடல் 13.
02. சிவஞான சித்தியார். பாடல் 324.
03. சிவஞானத்தியார் சுபக்கம் மு. திருவிளங்கம் எழுதிய புத்துரை (1971), யாழ்ப்பாணம் : கூட்டுறவுத் தமிழ் நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகம். ப. 653.
04. தாயுமானவர் பாடல். பராபரக் கண்ணி 157.
05. சிவஞான சித்தியார். பாடல்கள் 78, 79.
06. மேலது. பாடல் 299.
07. சுப்பிரமணிய முதலியார், சி.கே. (1980), திருத்தொண்டர் புராணம் மூன்றாம் பகுதி இரண்டாம் பாகம். கோயம்புத்தூர். கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம். ப. 891.
08. மேலது. ப. 15-20
09. ஜெயராஜ். இ. உலகெலாம்.
10. திருவருட்பயன். குறள். 53
11. சுந்தையார், மு. (2004), அரியவும் பெரியவும் மூன்றாம் பகுதி, மு. கந்தையா நூல் வெளியீட்டுக்கழகம். ப. 51.

கம்பராமாயணத்தில் இழையோடுகின்ற விசிட்டாத்வைதச் சிந்தனைகள்

ச. முகுந்தன்

அறிமுகம்

ஆழ்வார்களின் திவ்வியபிரபந்தங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு தென்னாட்டிற் பெருக் கெடுத்தோடிய வைணவ பக்திநெறியானது ஆச்சாரிய மரபினரால் வேறொரு பரிமாணத்திற்கு இட்டுச்செல்லப்பட்டது. இப்பக்திப்பெருக்கால் தோன்றியதே “ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்தம்” எனும் தத்துவப்பொய்கையாகும். நாதமுனிகளும் (கி.பி. 10) அவர்பின் தோன்றிய ஆச்சாரிய மரபினர்களான ஆளவந்தர் (கி.பி. 10), பாஸ்கராச்சாரியார் (கி.பி. 10) போன்றவர்களும் ஸ்ரீ வைணவசித்தாந்த உருவாக்கத்தின் ஆரம்பநிலைப் பங்காளர்களாவர். எவ்வாறாயினும் இவர்களின் பின்வந்தவரான இராமானுஜரே (கி.பி. 11ஆம் – 12ஆம் நூற்றாண்டு) ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்தத்தை முழுமையான தத்துவக்கோட்பாடாக வரையறுத்து நிலைநிறுத்திய பெருமைக்குரியவராகின்றார். அந்தவகையில் இவரால் நிறுவப்பட்டதே முப்பெரும் வேதாந்தங்களில் ஒன்றாகிய விசிட்டாத்வைதக் கொள்கையாகும்.

விசிட்டாத்தவைதமானது தனது தத்துவார்த்த முழுமையாலும் தர்க்க பலத்தினாலும் தத்துவ உலகில் பிரபல்யம் பெற்றது. காலப்போக்கில் “ஸ்ரீ வைணவ சித்தாரந்தம்” என்ற பதமும் ‘உபய வேதாந்தம்’ என்ற பதமும் விசிட்டாத்தவைதத்திற்கே தற்கிழமைபுடையனவாக அமைப்பை பெற்றுவிட்டன.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியனவாகக் கருதப்படுகின்ற கம்பனும், வைணவமரபில் வந்த காரணத்தினால் ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்தத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டான். தனது இராம காதையில் பல இடங்களில் தன்னை ஒரு தத்துவசமரசவாதியாக வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விழைந்திருப்பினும் ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளத்தில் அமர்ந்திருக்கும் இராமானுஜரின் விசிட்டாத்துவைத விகசிப்புகளில் நின்று அவனால் விடுபடமுடியவில்லை என்றே இயம்பத் தோன்றுகின்றது.

அந்த வகையில் விசிட்டாத்தவைதிகளின் ஈஸ்வரன், சீவன், சடம் பற்றிய தத்துவ திரயக் கொள்கை, அவற்றின் இருப்பைச் சாதிக்கும் முறைமைகள், அவற்றிற்கிடையே உள்ள தொடர்புகளை விளக்கும் கருத்தமைவுகள் (சரீர சரீரி சம்மந்தம், பேதாபேதவாதம் போன்றவை) விடுதலை, விடுதலைக்கான மார்க்கம் போன்ற விடயங்கள் தொடர்பான கம்பனின் நிலைப்பாட்டை இராமாயண காவியத்தினுடே புகுந்து தரிசிக்க முயல்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விசிட்டாத்தவைதம் என்பதன் விளக்கம்

உலகையும் ஆன்மாக்களையும் கற்பிதங்களாகக் கருதாமல் பிரம்மத்தின் விசேடங்களாய்க் காண்பது என்ற வகையில் இது விசேஷ அத்வைதமாகும். அந்த வகையில் விசேடனங்கள் (உயிர்கள், உலகம்), விசேடியம் (ஈஸ்வரன்) இவற்றிடையிலான ஒன்றிய பிணைப்பை (விசிட்டம்) கூறுகின்ற தத்துவம் என்ற முறைமையால் இராமானுஜரது கோட்பாடானது விசிட்டாத்தவைதம் எனப்படுகின்றது.

“..... So Ramanuja's Theory is an Advaita or non - dualism, though with a qualification (Visesa) that it admits plurality, since the supreme spirit subsists in a plurality of forms as souls and matter, it is therefore called visistadvaita or qualified non - dualism”¹

ஏகம் சத் என்ற வேதவாக்கியத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்டு உள்பொருள் ஒன்றே என்பதனைச் சாதிப்பதற்கு அத்வைதிகள் முற்பட்ட வேளையில் அதனை மறுத்து மேலான பொருள் ஒன்று (உள்பொருள் பல)

எனக் கருத்து விளக்கம் கொடுத்த இராமானுஜர் தன்னுடைய பன்மை வாதத்தினை ஆப்த வாக்கியத்திற்கும் முரண்பாடின்றி நிலை நிறுத்துவதில் வெற்றியும் பெற்றார்.

அங்கதனை இராமனிடம் அடைக்கலப்படுத்தும் வகையில் அங்கதனை நோக்கி வாலி கூறும் கூற்றாக அமையும் மேல்வரும் பாடல் வரிகளில் கம்பனும் இதே நுட்பத்தினை உள்வாங்கியவனாக.

“..... தன்னின்

மேல் ஒரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள் (கம்பராமாயணம் 4089)

என்று வரிகளை அமைத்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கதாகும். மெய்ப்பொருட்கள் பல இருப்பினும் மேலான மெய்ப்பொருள் ஒன்று; அந்த ஈஸ்வரன் இராமனே என்பது இதனாடு பெறப்படுவதாகும்.

தத்துவத் திரயக் கொள்கை

கேவலாத்வைதத்தை மறுத்து விசிட்டாத்வைதத்தை நிறுவிய இராமானுஜர் ஈஸ்வரன், சித்து, அசித்து ஆகிய மூன்று பொருட்களையும் என்றுமுள்ள நித்தியவஸ்துக்களாகவே கருதுகின்றார். இதனால் இவர் கோட்பாடு தத்துவத்திரயக் கொள்கை என்ற காரணச் சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றுள்ளது.²

முப்பொருட்களுக்கிடையிலான தொடர்பு நிலை

பொருட்களுக்கிடையிலான வேறுபாட்டையும் தொடர்பையும் மூன்று வகை முறைகளில் இராமானுஜர் எடுத்து விளக்குவார்.

1. விஜாதீய பேதம் :

வேறுபட்ட இரு வகையறாக்களுக்குரிய இரண்டு தனியன்களுக்கிடையிலான வேறுபாடு

உதாரணம் : குதிரை ↔ யானை

2. சஜாதீய பேதம் :

ஒத்த குழுமத்தைச் சேர்ந்த இரு வேறுபட்ட தனியன்களுக்கிடையிலான வேறுபாடு.

உதாரணம் : குதிரை ↔ குதிரை

3. சுவகத பேதம் :

ஒரு தனியனுக்கும் அதன் பகுதிகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு.

உதாரணம்: குதிரை \longleftrightarrow குதிரையின் உறுப்புக்கள் (தலை, கால்கள், வால்)

இவ் வகையீடுகளுள் சுவகதபேதமே முப்பொருட்களுக்கிடையிலான வேறுபாட்டையும் தொடர்பையும் உணர்த்தப் பொருத்தமானதாக அமையுமென இராமானுஜர் கருதுகின்றார். அந்த வகையில் ஈஸ்வர தத்துவத்தின் உறுப்புக்கள் அல்லது பகுதிகளே சடமும் உயிர்களும் ஆகும். ³

விசிட்டாத்வைதத்தின் இவ்வகையீடுகள் தொடர்பான செல்வாக்கைக் கம்பனிலும் அடையாளங்காண முடிகின்றது.

“நின்னின் பிறிதாய் நிலையின் திரிபா

தன்னின் பிறிது ஆயினதாம் எனினும்

உன்னின் பிறிது ஆயினவோ உலகம்

பொன்னின் பிறிது ஆகில பொற்கலனே” (கம்பராமாயணம் 630)

என்ற பாடலானது. இவ்வகையில் கருத்தூன்றி நோக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

- 1) “நின்னின் பிறிதாய்” – விஜாதீய பேதம்
- 2) தன்னின் பிறிது ஆயினதாம் – சஜாதீய பேதம்
- 3) பொன்னின் பிறிது ஆகில பொற்கலனே” – சுவகதபேதம்

இங்கே பொன்னுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றதே ஈஸ்வரனுக்கும் ஏனைய இரண்டு பொருட்களுக்கும் இடையிலான உறவாகும் என சுவகத பேதத்தைச் சாதிக்கின்றான் கம்பன். இவ்வாறாக, “உன்னின் பிறிது ஆயினவோ உலகம்” என்ற வினாவை எழுப்பி “பொன்னின் பிறிது ஆகில பொற்கலனே” என்று விடையிறுப்பதன் மூலமாக ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்தமானது கம்பனிடத்தில் எந்தளவிற்குச் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்பதனை உணர முடிகின்றது. (ஆயினும் இந்த எடுத்துக்காட்டில் இன்னும் ஆழமான வேதாந்த சர்ச்சைகளுக்கு இடமுண்டு)

விசிட்டாத்வைத வேதாந்த மரபில் சுவகத பேதத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பெறப்பட்ட கோட்பாடுகளாகவே சரீரசரீரிசம்பந்தம், (அங்க அங்கி சம்பந்தம்) பதார்த்தப் பண்பியல் வாதம், பேதாபேதவாதம் போன்றவை திகழ்கின்றன.

சரீரசரீரி சம்பந்தம்

சரீரமாகிய உடலுள் நின்று அதற்கு இயக்கத்தைக் கொடுக்கவும் செயற்பாடுகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் வல்லது சரீரியாகும் (உயிர்). உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பை ஒத்ததே பரஉலகம். ஆன்மாக்களுடன் ஈஸ்வரன் கொண்ட தொடர்பாகும். உயிர் உடலுள் இருப்பினும் சுதந்திரமானது, உடலைக் கடந்தும் நிற்கவல்லது. அது போலவே ஈஸ்வரனும் பர உலகினுள்ளும், ஜீவர்களுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் உறைந்திருப்பினும் அவற்றைக் கடந்ததும் சுதந்திரமானதுமாகும்.

இந்த சரீரசரீரி சம்பந்தத்தின் வழி நிலையாகப் பிறந்தனவே வைணவ சித்தாந்த மரபில் காணப்படுகின்ற பல்வகைச் “சம்பந்தங்கள்” ஆகும். ⁴

ப்ரகாரா (உறைவிடம்)	ப்ரகாரின் சம்பந்தம் (உறைபவன்)
-----------------------	----------------------------------

தாரிய (தாங்கப்படுவது)	தாரக சம்பந்தம் (தாங்குபவன்)
--------------------------	--------------------------------

நியம (கட்டுப்படுவது)	நியந்தா சம்பந்தம் (கட்டுப்படுத்துவது)
-------------------------	--

ஷேஷ (பணியாள்)	ஷேஷி சம்பந்தம் (எஜமான்)
------------------	----------------------------

அம்ச (குணம்/பண்பு)	அம்சி சம்பந்தம் (குணி/பண்பி)
-----------------------	---------------------------------

இச் “சம்பந்தங்கள்” பற்றி இராமானுஜரின் வேதார்த்த சங்கிரகத்திலும் தெளிவான விளக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டு: ⁵

அயமேவச ஆத்மஸரீர பாவ; ப்ரதக்ஸத்ய தர்ஹ தாராதேயபாவ;
நியந்த்ரு நியாம்ய பாவ; ஸேஷ ஸேஷி பாவம்ஸ
ஸர்வாத்மனா ஆதாரதயா நியந்த்ருதயா ஸேஷிதயாச

கம்பராமாயணத்தில் சரீர சரீரி சம்பந்தம்

மன்னனை உயிராகவும், அவனது நாட்டையும் மக்களையும் அவனுக்கு உடலாகவும் அமைத்துரைப்பதே புறநானூறு தொட்டுப் பயின்ற தமிழிலக்கிய மரபாகும். ஆயினும் கம்பன் இதனை மறுதலையாக வர்ணித்திருக்கின்றான்.

“உயிரெலாம் உறைவதோர் உடலும் ஆயினான்” (கம்பராமாயணம் 117)
என்ற வரிகளில் கம்பன் தசரதனைக் கோசலநாட்டு மக்களின் உடலாக வர்ணித்துள்ளான். ஆயினும் ஒரு உடலில் பல உயிர்கள் இருப்பது என்பது அசாத்தியமானது. இயக்குவது, கட்டுப்படுத்துவது, உத்தரவிடுவது போன்றவற்றுக்கு எல்லா உயிர்களும் கர்த்தாவாகிவிட முடியாது. எனவே இவ்வவமையைச் சற்று வேறுபாடான கோணத்தில் ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

நாடு/தேசம் என்பது உயிர்கள் (மக்கள்), பௌதீகக் கூறுகள் ஆகியவை இணைவுற்ற ஒன்றேயாகும்.

ஐனபதம் = நிலமும் மக்களும் என்பார் கௌடில்யர்

அந்த வகையில் கோசலநாடு = மக்கள் + பௌதீக வளங்கள் எனக் கொண்டால் தசரதன் = கோசலநாடு = மக்கள் (உயிர்கள்) + பௌதீக வளங்கள் எனக் கொள்ள முடியும்.

எனவே கோசல நாட்டை தசரதனாகவே கம்பன் கண்டிருக்கின்றான் என்பதே இங்கே கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

எனவே தசரதனுக்கு யார் உயிரோ கோசல நாட்டின் உயிரும் அதுவே என்பது தர்க்கம்.

“போயினன் என்றான், என்ற போழ்ததே ஆவி போனான்”

(கம்பராமாயணம் 1898)

என்கின்ற கம்பனின் கவிவரிகள் தசரதனின் உயிர் யார் என்பதனைச் சுட்டிநிற்கின்றன. இராமன் கோசல நாட்டின் எல்லையைக் கடந்து காடேகினான் என்பதனையறிந்த கணமே தசரதனின் உயிர் நீங்கிவிடுகின்றது.

தசரதன் = கோசலநாடு என்ற வகையில் கோசல நாட்டின் உயிரும் இராமனே என்பது இங்கே பெறப்படுகின்றது. சரீர சரீரி சம்பந்தத்தை மன்னர்களுக்கு அன்றி ஈஸ்வரனாகிய இராமனுக்குப் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கு கம்பனின் விசித்திரத்தை மனம் விரும்பியதே இதற்குப் பிரதான காரணமாக இருந்திருக்கலாம் அல்லது தான் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த திருவுடை

மன்னர்களைத் திருமாலாகக் காண்பதற்கு அவருடைய மனம் இடந்தராமல் இருந்திருக்கலாம். இராமன் பிறந்த செய்தியை, “மெய்ப்பொருளுக்கே இராமன் எனப் பெயர் ஈந்தன் அன்றே” (கம்பராமாயணம் 296) எனக் கம்பன் காட்டுவதில் இருந்து இவ்வுண்மை உறுதி செய்யப்படுகின்றது. மேலும் பௌதீகக் கூறும் உயிர்வர்க்கங்களும் இணைவுற்றது (அசித்+சித்) கோசல நாடாகிய சிற்றண்டம் மட்டுமல்ல பேரண்டமும் அத்தகையதே என்பதே இதனூடு பெறப்படும் தத்துவப் பெறுமதியாகும்.

அந்த வகையில் ஈஸ்வரனைச் சரீரியாகவும் (உயிர்) உயிர்வர்க்கங்களும் பௌதீக கூறும் (பிருகிருதி) அடங்கிய பிரபஞ்சம் அவன் சரீரமாகவும் அமைந்தது என்பதே கம்பனின் வரிகளுடாகப் பெறத்தக்க உள்பொருளாகும்.

கம்பனின் தத்துவ சமரசத்துள் இழையோடுகின்ற விசி்ட்டாவைத் பேதாபேத வாதம்

கம்பன் தன்னை ஒரு தத்துவ சமரச நோக்குடையவனாகக் காட்டமுற்படுகின்ற செய்யுளொன்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டாக முன்வைக்கலாம். அந்த வகையில்,

“காலையின் நறுமலர் ஒன்றக் கட்டிய

மாலையின் மலர்புரை சமய வாதியர்

சூலையின் திருக்கு அலால் சொல்லுவோர்க்கு எலாம்

வேலையும் திரையும் போல் வேறுபாடிலான்” (கம்பராமாயணம் 6265)

என்ற பாடலை முதலில் எடுத்துக்கொள்ளலாம். இறைத்தத்துவம் பற்றிய சமயவாதிகளின் பலதரப்பட்ட தர்க்கங்களும் அதனால் விளைந்த கோட்பாடுகளும் பூமாலையில் தொடுக்கப்பட்ட பல வண்ணப் பூக்களை யொத்தன. ஆயினும் இறைவனோ அவன் தன்மை உணர்ந்து கூறும் சமய ஞானிகளுக்கு (அவரவர் கோட்பாடுகளுக்குள்) கடலும், அதனுள் எழுந்து அடங்கும் அலைகளும் போன்று வேறுபாடில்லாதவன்.

இப்பாடலின் மேலோட்டமான விளக்கத்தைப் பார்க்க முற்படும் போது “ஏகம் சத் விப்ராஹ பஹுதா வதந்தி” என்று ரிக்வேதம் சுட்டிய தத்துவார்த்த ரீதியான பொதுமைத்தன்மையைக் கம்பன் சுட்டி நிற்பதாகவே காட்சியளிக்கின்றது.

ஆயினும் சான்றோர் கவியெனக்கிடந்த கோதாவரியின் தன்மையுடைய வரிகளே இவையென்பது நுணுகி நோக்குகையில் புலனாகும்.

1. மலர் மாலை

2. கடலும் அலையும்

ஆகிய இரண்டு எடுத்துக்காட்டுக்கள் இவ்வகையில் நுணுகி நோக்கப்பட வேண்டியவையாகும்.

கடல் அலை எடுத்துக்காட்டு

“வேலையும் திரையும் போல் வேறுபாடிலான்”

என்ற இறுதி வரிகளில் ஓரளவு நேரடியாகவே விசிட்டாத்வைதச் செல்வாக்கை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஈஸ்வரத்துவத்தைச் கடலாகவும், அந்தக் கடலில் எழுந்து கொண்டேயிருக்கின்ற அலைகளாக உயிர்களையும், பரு உலகையும் கம்பன் உள்ளுறையாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளான் என்று கருதுவதில் தவறேதுமில்லை. ஏனெனில் இந்த உவமையானது ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்தத்திற்குப் புதிதன்று.

“தன்னுள் திரைத்தெழும்தரங்க வெண்தடங்கடல்

தன்னுள்ளே திரைத்தெழுந்தடங்குகின்ற தன்மைபோல்” (திவ்வியபிரபந்தம் 761.)

என்ற திருச்சந்தவிரும்புந்த அடிகள் திருமாலை இதே உவமையால் போற்றுவதனை இங்கே சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமாகும். அந்த வகையில் கம்பனின் இந்த உவமையானது ஸ்ரீ வைணவசித்தாந்தத்தில் முப்பொருட்களுக்கிடையிலான தொடர்பை விளக்குவதற்குக் கையாளப்படுகின்ற அங்க அங்கி சம்பந்தம் அம்ச அம்சி சம்பந்தம், ஆகியவற்றுடனும் இயைபுற அமையப்பெற்றுள்ளமை இங்கே குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மலர் மாலை எடுத்துக்காட்டு

அடுத்ததாக

“காலையின் நறுமலர் ஒன்றகட்டிய

மாலையின் மலர்புரைய சமய வாதிகள்”

என்ற வரிகளைக் கருத்தூன்றி நோக்கலாம். “மலர் மாலை” என்ற உவமை தத்துவார்த்த ரீதியில் இங்கே ஆழ்ந்தகன்ற பொருளமைதியை உடையதாகும்.

பலவண்ண மலர்களை இணைத்துக் கட்டப்பட்டதே மலர்மாலையாகும். எனவே மலர்களிற்கும் மலர்மாலைக்கும் இடையே உள்ள உறவு அபேதமானதா? (பிரிக்க முடியாததா) எனில் இல்லை என்பதே அதிகம் பொருத்தமான விடையாக அமையும். ஏனெனில் பலவண்ண மலர்களின் கூட்டம் (சமூகம்) எல்லாச்சந்தர்ப்பத்திலும் மலர்மாலையாகிவிடாது.

அவ்வாறாயின் மலர்களிற்கும் மலர்மாலைக்கும் உள்ள தொடர்பு பேதமானதா? (பிரிக்கக்கூடியதா) எனில் இல்லை என்பதே அதிகம் பொருத்தமான விடையாக அமையும். ஏனெனில் மலர்களிலிருந்து வேறுபடுத்தி மலர்மாலையினை உணரமுடியாது. மலர்மாலையின் இருப்பு பற்றிய வினா அங்கே தோன்றும்.

ஆகவே இவை இரண்டிற்கும் இடையிலான தொடர்பு என்பது வேறுபடுத்தக் கூடியதும் (பேதம்) வேறுபடுத்தி உணர முடியாததும் (அபேதம்) ஆகும்.

பேதம் + அபேதம் = பேதா பேதம்

ஈஸ்வரனுக்கும் ஏனைய இரண்டு சார்புப் பொருட்களுக்கும் இடையிலான உறவைப் பேதா பேதமாகக் கருதுவதும் ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்த மரபென்பதனை இவ்விடத்திலே சுட்டிக்காட்டுதல் பொருத்தமானதாகும். (இராமானுஜருக்கு பேதபேதம் பற்றிய விளக்கத்தில் பாஸ்கராச் சாரியருடன் சில உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகள் இருப்பினும் பொதுவாக ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்த மரபினர் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்தமைவாகவே பேதாபேத வாதம் திகழ்கின்றது.⁶) எனவே மேற்கூறிய கம்பராமாயணப் பாடலினூடாகக் கம்பன் தன்னை ஒரு தத்துவசமரசவாதியாக இனங்காட்டிக் கொள்ள விழைந்திருப்பினும் அறிந்தோ அறியாமலோ அவன் பயன்படுத்திய உவமைத்தொடர்களினூடே ஸ்ரீ வைணவ சித்தாந்தத்தின் விசுப்பைத் தெளிவாக அடையாளங் காண முடிகின்றது.

சற்காரிய வாதமும் பரிணாம வாதமும்

பிரபஞ்சமானது சூக்குமவடிவில் இருந்த காரணத்திலிருந்து தூலரூபத்தில் வெளிக்கொணரப்படுவது என்பதே சற்காரியவாதத்தின் மிக எளிமையான விளக்கமாகும்.

காரியமானது சூக்குமவடிவில் காரணத்தில் ஒடுங்கியிருக்கின்றது. சூக்குமவடிவில் இருந்து தூலரூபத்திற்கு அதனை வெளிக்கொணர்வதே சிருஷ்டி. எனவே காரணத்தில் இல்லாத ஒன்று காரியமாக விரியாது. பாணை மண்ணிலும், ஆடை பருத்தியிலும், தயிர் பாலிலும், மரம் வித்திலும் ஏலவே ஒளிந்துள்ளன என்பதே சற்காரிய வாதத்தின் அடிப்படை விளக்கமாகும்.

காரியப் பிரபஞ்சம் விரிவதற்கான முதற்காரணமாக மாயையும், துணை நிமித்த காரணங்களாக முறையே சத்தி, முதல்வனையும் சைவசித்தாந்திகள்

கொள்வர். சைவசித்தாந்த நோக்கில் பிரபஞ்சம் பரிணாமமுறுவதற்குரிய முதற்காரணம் சுத்தமாயையாக அமைவதால், இவர்களின் உலகப் பரிணாமக் கொள்கையானது 'சுத்தமாயா பரிணாம வாதம்' எனப்படுகின்றது.

அத்வைதிகளோ காரணம் உண்மை என்பதனை ஏற்றுக்கொள்கின்ற அதே வேளையில் காரியம் என்பது காரணத்தின் திரிபே தவிர புதிதான விளக்கமல்ல என்பர். அத்வைதிகளின் விவர்த்த வாதம் (கயிறு பாம்பு) இந்த அடிப்படையிலேயே பிரபஞ்சத்தினை வெறும் தோற்றமாக விவரிக்கின்றது. காரணம் உண்மை காரியம் தோற்றம் என்ற வகையில் அமைகின்ற அத்வைதிகளின் பிரபஞ்சப் பரிணாமம் பற்றிய சிந்தனையானது “சத்காரண வாதம்” எனப்படுகின்றது.

ஆனால் விசிட்டாத்வைதிகளோ சத்காரிய வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதுடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. இவர்களுடைய பிரபஞ்ச பரிணாமம் பற்றிய சிந்தனையானது “ஈஸ்வரப் பரிணாமவாதம்” எனப்படுகின்றது. ஏனெனில் இவர்கள் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு முதற்காரணனும் நிமித்த காரணனும் ஈஸ்வரனே என வலியுறுத்துகின்றனர். அந்தவகையில் சைவசித்தாந்திகளின் சுத்தமாயாபரிணாமவாதத்திலிருந்தும் மேற்பட்டு நிற்கின்றனர்.

பரிணாம வாதம்

“சிருஷ்டிக்கு முன்பு குக்கும் வடிவில் காலதத்துவத்துடன் தன்னில் ஒடுங்கிக்கிடந்த அசித்திலிருந்து சிருட்டிக்காலத்தில் பருஉலகை வெளிக்கொணர்வதற்கும் நிலை நிறுத்துவதற்கும் சங்காரத்தின் போது மீள ஒடுக்குவதற்கும் ஈஸ்வரனே உபதான காரணனாயும் நிமிர்த்த காரணனாயும் உள்ளான்” என்பது விசிட்டாத்வைதிகள் சுட்டுகின்ற பரிணாமவாதத்தின் அடிப்படையாகும். வைணவ சித்தாந்த மரபில் இராமானுஜருக்கு முற்பட்டவரான பாஸ்கராச்சாரியார் (பிரம்ம பரிணாம வாதம், அந்தக்கரண உபாத்ய அவச்சின்னவாதம்) இது பற்றி விரிவாகக் கூறியவராவார்.⁷ “தேதந் நிகில ஜகந்நிமித்தோ பாதான பூதாத் (நிமித்த + உபாதான) ஜந்மாத் யஸ்த்” என இராமானுஜரும் இதனைத் தெளிவாகச் சுட்டியுள்ளார். மேலும் இராமானுஜர் தனது வேதார்த்த சங்கிரகத்தில்

“இவ்வுலகிற்கு அந்த ஸத் என்பதே முதற் காரணனாயும் அதனின்றி வேறுபட்ட ஒரு செய்யோன் எனும் (நிமித்த)

காரணமின்றியும் அதுவே தன்னுடைய எல்லாம் நிறைந்த எல்லாம் அறிந்த தன்மையால் அது ஒன்றாகவே (வேறு எந்தத் துணையும் இன்றி) நின்று உலகைப்படைத்து என்பதனைக் குறிக்கவே அது இரண்டாவது அற்றது (அதிவிதீயம்) என்று ஆகிறது”⁸

என விளக்கந்தருகின்றார்.

“ஸதேவ ஸோம்யா இதமக்ர ஆஸித் ஏகமேவாத் விதீயம்” என்ற ஆப்தவாக்கியத்திற்கு வேதார்த்த சங்கிரகத்தின் நாற்பதாவது சுலோகத்தினூடாக இவர் அளிக்கின்ற இவ்விளக்கமானது அத்வைதிகளின் கோட்டை என நம்பப்பட்ட மேற்படி வேதவாக்கியத்தை அப்படியே நிலைமாற்றி விசிட்டாத்வைதிகளின் பரிணாமவாதத்தின் படிக்கட்டாயச் சமைத்து விடுகின்றது.

கம்பனில் பரிணாமவாதம்

இரணியன் வதைப்படலத்தின் பிரகலாதன் கூற்றாக அமையும் இப்பாடலில் பரிணாமவாதத்தின் பாதிப்பை உணரமுடிகின்றது.

“வித்து இன்றி விளைவது ஒன்று இல்லை; வேந்த நின் பித்து இன்றி உணர்தியேல் அளவைப் பெய்குவேன் உய்த்து ஒன்றும் ஒழிவு இன்றி உணர்தற்பாற்றுகளா கைத்து ஒன்று நெல்லி அம் கனியின் காண்டியால்” (கம்பராமாயணம் - 6246)

இப்பாடலின் முதலாவது அடிகள் சத்காரிய வாதத்தினைச் சாதிக்கின்றன. இரண்டாவது வரியானது சத்காரண வாதமாகிய அத்வைதத்தின் திரிபுக்காட்சி உத்தியை மறை முகமாக மறுதலிக்கின்றது. (பித்து - மயக்க உணர்வு, திரிபுக்காட்சி - கயிற்றைப் பாம்பாகக் காணும் மயக்கம் - விவர்த்த வாதம்.)

“அளவைப் பெய்குவேன்” என்ற சொல்லாடல் விளக்கிக் கூறுவேன் என்ற பொருளில் உரையாசிரியர்களால் குறிக்கப்பட்டனும் “அளவை” என்பதை தத்துவப் பிரமாணங்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே கம்பன் இங்கே பயன்படுத்தியுள்ளான் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தம். இதே சொல்லை இதே பொருள் தொனிக்கும் விதத்தில் “அளவையான் அளப்பரிது” என்று பிரயோகித்திருப்பதை (6250) இங்கே சுட்டிக்காட்டுதல் பொருத்தமானதாகும்.

அந்த வகையில் இச் சொல்லாடலை மூன்றாம் அடியுடன் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளும் பொழுது “உய்த்து உணரும் அளவை” ஆகிய அனுமான அளவை பெறப்படுகின்றது.

நெருப்போடு என்றும் இணைபிரியாத தன்மையால் மலையின் மறுபுறத்தில் புகையைக் கண்டவுடன் அங்கே நெருப்புள்ளது என்பதனை “உய்த்து ஒன்றும் ஒழிவின்றி உணர்தலே” இந்த அனுமான அளவையின் தத்துவார்த்தப் பயில் நிலையாகும். இங்கே புலக்காட்சியை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதன் பின்னே தொடர்ந்து ஊகித்துணரப்படுவதால் அனுமானத்தினால் பெறப்படும் அறிவைப் பின்வரும் அறிவு என்பர்.⁹

அந்த வகையில் காட்சிப்பிரமாணத்திற்குட்பட்ட சடப்பிரபஞ்சத்தின் இயக்கம், ஒழுங்கு முறை (தோற்ற நிலைபேற்று ஒடுக்க) நுட்பங்களை உய்த்துணருவோர்க்கு இவற்றுக்கு மூலகாரணனாகிய ஈஸ்வரனின் உண்மைத்தன்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெளிவாகும் என்பது இங்கே பெறப்படுகின்றது. (“கைத்து ஒன்று நெல்லி அம் கனியின் காண்டியால்”)

“வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே

தருபவன் ஒருவன் வேண்டும்”

என்ற சிவஞான சித்தியார் வரிகளும் இவ்விடத்தே நினைவு கூரல்தக்கது.

“தன்னுள்ளே உலகங்கள் எவையும் தந்து, அவை

தன்னுள்ளே நின்று, தான் அவற்றுள் தங்குவான்” (கம்பராமாயணம் 6247)

என்ற வரிகளிலும் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணனும் நிமித்த காரணனும் ஈஸ்வரனே என்கிற ஈஸ்வர பரிணாமவாதத்தினைக் கம்பன் தெளிவாகப் பேசியுள்ளான்.

எதற்காகப் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான்

பிரபஞ்சத்தை இவ்வாறு தோற்றுவித்தலும், நிலைநிறுத்தலும், ஒடுக்கலும் உயிர்பொருட்டு ஈஸ்வரன் நிகழ்த்தும் லீலாவதி/ திருவிளையாட்டு என்பர்.

“Ramanuja say that creation and dissolution of the world are due to the sweet will of god, they are his lila or sport.”¹⁰

“உலகம் யாவையும் தாம் உள ஆக்கலும்
நிலைபெறுதலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகு இலா வினையாட்டு உடையார் அவர்
தலைவர்”

எனத் தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் கம்பன் இதனைத் தெளிவு படுத்தியுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கது.

அசித்

பன்மைவாதச் சிந்தனைமரபில் அசித்தானது மூவகைப்படும்.

- 1) பிரகிருதி – (மிஸ்ர சத்வ)
- 2) காலம் – வெளி (சத்வகுன்ய)
- 3) நித்தியவியுதி – (சத்த சத்துவ)

இவற்றுள் பிரகருதியே சாதாரணமானதும் உயிர்களின் சம்சாரத்துடன் சம்பந்தமுறுவதும் ஆகும். நித்திய வியுதி உலகம் சாத்விகமானது இதுவே ஈஸ்வரன் உறைகின்ற இடம் ஆகும்.

let us now proceed to describe Ramanuj's conception of acit or unconscious substance it is of the kinds

Prakrti or mishra satta

nitya-vibuti or shuddhasattva and

kala or sattvashunya; of these prakti if ordinary matter which makes samsara¹¹

விசிட்டாத்வைதிகள் சுட்டுகின்ற பிரகிருதியும் சாங்கியர்கள் விவரிக்கின்ற பிரகிருதியை போலவே இருபத்துநான்கு பிரபஞ்ச தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பது ஆயினும் விசிட்டாத்வைதிகளின் பிரகிருதி வரையறைக்குட்பட்டது: என்றுமே ஈஸ்வரனைச் சார்ந்து இயங்குவது: அவனுடைய கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டதாகும் என்பர் பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராசா.¹²

கம்பனும் இத்தத்துவத் தளத்துக்கு மாறுபாடானவன் அல்ல என்பதனை மேல்வரும் இரண்டு செய்யுட்கள் மூலம் நிறுவ முடிகின்றது.

“பகுதியின் உட்பயன் பயந்தது, அன்னதின்
விகுதியின் மிகுதிகள் எவையும் மேலவர்
வகுதியின் வசத்தன.....”

(கம்பராமாயணம் 6257)

“பகுதி என்றுளது பழையது பயந்த
விசுதியால் வந்த விளைவு, மற்று அதற்குமேல் நின்ற
பகுதி யாவார்க்கும் அரிய அப்புருடனும் நீ இம்
மிகுதி உன்பெருமையையினால் வந்த வீக்கம்” (10,051)
இங்கே பகுதி என்பது மூலப்பிரகிருதியைக் குறிப்பதாகும்.¹³

ஈஸ்வரன்

நிற்குணப்பிரமம் என்கிற கருத்தை நிராகரிக்கின்ற விசிட்டாத்வைதிகள் உயர்வற உயர்ந்த மங்கல கல்யாண குணங்கள் பொலியப் பெற்ற (Auspicious qualities) குணபூரணனாகவே ஈஸ்வரனைக் கருதுகின்றனர். கம்பரும் இத்தன்மை பற்றியே “குணங்களால் உயர்ந்த வள்ளல்” என அகலிகைப்படலத்தில் இராமனைச் சுட்டுகிறார். (479)

இராமானுஜர் விவரித்துள்ளது போன்று ஸத்யத்வம் (உண்மையம், ஞானத்வம் (அறிவின்கொருபம்) ஆனந்தத்வம் (பேரானந்த மயம்), அமலத்வம் (மாசற்ற தன்மை), அநந்தத்வம் (வரம்பற்ற தன்மை), செளலப்பியம் (எளிமை), செளசீல்யம் (இரக்க உணர்வு), காருண்யம் (அருள் பாலித்தல்) போன்ற குணங்களை விசிட்டாத்வைத மரபில் ஈஸ்வரனுக்குரிய திவ்யகுணங்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.¹⁴

கம்பராமாயணத்தில் பல்வேறு இடங்களில் இக்குணங்களின் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்ற வகையிலமையப் பெற்ற வரிகளை அடையாளங்காண முடிகின்றது.

“மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லாதோர் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்கும் நீந்த காரணன்” – அனந்தத்துவம்

“சுருதி ஆதியில் தொடங்குறும் எல்லையில் சொன்ன
ஒருவன் யாவருக்கும் நாயகன்” (கம்பராமாயணம் 6228) – ஞானத்துவம்

“சித்தென அருமறைச் சிரத்தின் தேறிய தத்துவம் அவன்”

“சாணினும் உளன், ஓர்தன்மை
அணுவினைத் சத கூறு இட்ட
கோணினும் உளன் மாமேருக்
குன்றினும் உளன்” (கம்பராமாயணம் 126) – அந்தர்யாமித்வம்

இரண்யன் வதைப்படலத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 93,94 ஆவது பாடல்களில் கஜேந்திரனைக் காத்த செய்தியையும், பிரகலாதனுக்கு அருளிய செய்தியையும் கம்பர் விவரிக்கும் பொழுது, அவற்றில் செளலப்பியம், செளசீல்யம், காருண்யம் ஆகிய குணங்களின் சாயல் துலங்குவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இராவணனுடைய மூலபலபடைவதைப் படலத்தில் நிகழ்ந்த போரின் போது இராமன் தனது அவதாரத்தை மறந்து தனது பரத்துவத்தை உணர்ந்தவன் போலக் காணப்பட்டான் என விதந்துரைக்கின்ற இடத்தில் கம்பர் விஷ்ணுவின் அந்தர்யாமித்துவத்தையும், அமலத்துவத்தையும் தேவர்கள் குறிப்பதாக முன்வைத்துள்ளமை நயக்கத்தக்கதாகும்.

“தானாவதும் உணர்ந்தான், உணர்ந்து

உலகெங்கணும் தானே

ஆனான் வினை துறந்தான் என

இமையோர்களும் அயிர்த்தார்” (கம்ப இராமாயணம் 9414)

உயிர் சித்து

ஆன்மாக்கள் அநாதியானவையாயும் இயல்பில் அறிவுடையவையாயும் இருப்பினும் அசித்தின் தொடர்பால் அறியாமையின் வசமாகி உலகியல் வசப்பட்டுக் கன்மபந்தத்தில் சிக்குகின்றன.

The Self, thought pure in it self, becomes associated with ignorance and worldly desires through coming into touch with matter (acit)
This ignorance or avidya, Which is the cause of many wordly desires and impure instincts.....¹⁵

முக்திபெறுதல் என்ற தகுதிநிலை அடிப்படையில் இராமானுஜர் ஆன்மாக்களை

1. நித்தியமுத்தர்கள் :- ஒரு போதுமே கன்ம பந்தத்துட் சிக்காதோர் (நித்திய குரிகள்)
2. முத்தர்கள் :- சிக்குண்டிருந்த கன்ம பந்தத்திலிருந்து இடையறாத ஆன்மீக சாதனையாலும் பக்தி வைராக்கியத்தாலும் விடுதலை பெற்றோர் (உதாரணம் சமய ஞானிகள்)

3. பெத்த நிலை ஆன்மாக்கள் :- விடுதலையடையும் மார்க்கத்தை உணராமல் சம்சார பந்தத்துட் சிக்கியுழல்பவை.

என மூவகைப்படுத்தியுள்ளார்.

“தூயவை துணிந்தபோது பழிவந்து தொடர்வதுண்டோ”

(கம்ப இராமாயணம் 7413)

“உய்திறம் உடையார்க்கு அன்றோ அறன் வழி ஒழுகும் உள்ளம்”

என்ற வரிகளில் வீடுபேறடைவதற்காக இடையறாது முயற்சிக்கின்ற ஆன்மாக்களின் இயல்பை கம்பர் சுட்டியுள்ளார்.

“பெய்திறம் எல்லாம் பெய்து” பேசினாலும் “பெயருந்தன்மை செய்திலன் குலத்து மானம் தீர்ந்திலன் சிறிதும்” என்ற வரிகள் பெத்த நிலை ஆன்மாவைச் சுட்டுகின்றன. “குலத்து மானம் அசித்தால் வருகின்ற போகங்களில் அழுந்துவதால் உண்டாகும் என்னுடையது என்னுடையவர்கள் என்கின்ற மயக்க உணர்வாகும். (எது இன்று உன்னுடையதோ அது நானை..... கீதை) இத்தகைய மயக்க உணர்வு நீங்கி பரிபூரண சரணாகதிக்குத் தயாரானவையே உய்திறம் உடையோர் ஆவர். விபீடணன் கும்பகர்ணன் ஆகிய பாத்திரங்களின் உள்ளே தொழிற்படுகின்ற தத்துவ இழையோட்டமும் இதுவேயாகும்.

உசாவிபவை

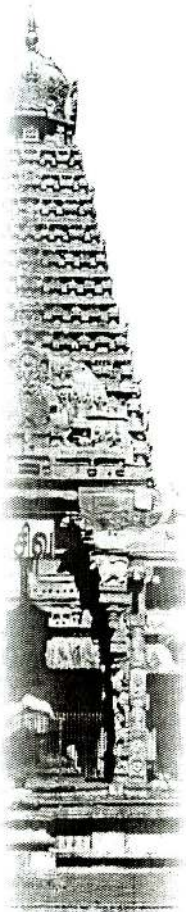
1. Sharma, C., (1994), A Critical Survey of Indian Philosophy, Motilal Banarsidass publisher, Delhi.
2. Dasgupta, S., (1991), A History of Indian Philosophy, Vol-iii, Motilal Banarsidass, Delhi.
3. Radhakrishnan, S., (1991), Indian Philosophy, Vol - ii Oxford University Press, Delhi.
4. கிருஸ்ணராஜா, சோ., (பதிப்பு) (2005), ஹிரியண்ணாவின் இந்திய மெய்யில், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், இலங்கை.
5. கந்தசாமி, சோ.ந., (2003) இந்திய தத்துவக் களஞ்சியம், தொகுதி - 3, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.
6. மகாதேவன், T.M.P., (2001), இந்துசமயத் தத்துவம், குமரன் பதிப்பகம், சென்னை.
7. கந்தசாமி, சோ.ந., (2003) இந்திய தத்துவக் களஞ்சியம், தொகுதி - 2, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.
8. சடகோபன் முத்து சீனிவாசன், (மொழிபெயர்ப்பு) (2003) வேதார்த்தசங்கிரகம், ஸ்ரீ. சென்பகா பதிப்பகம், சென்னை.
9. கம்மபராயணம் (1995) கம்பன் அறநிலை, கோவை.

இராமாநுசர் பணிகளும் தத்துவமும்

ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

முன்னுரை

பிங்கல ஆண்டு சித்திரை மாதம் பதின்மூன்றாம் நாள் (04.04.1017) திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் இராமாநுசர் அவதரித்தார். தந்தையார் ஆசூரி கேசவ சோமயாஜி பட்டாச்சாரியார். தாயார் காந்திமதியம்மை (பூமிப் பிராட்டியார்). தமது எட்டாவது வயதில் உபநயனம் செய்விக்கப்பெற்ற இராமாநுசர் தந்தையாரிடம் பதினைந்து வயதுவரை கல்வி கற்றவர். 1033ஆம் ஆண்டு தஞ்சமம்பாள் (இரட்சக அம்பாள்) என்பவரைத் திருமணம் செய்துகொண்ட இவர், பின் காஞ்சிபுரத்தில் குடியேறி வாழ்ந்தார். 1047இல் தமது முப்பதாவது வயதுப் பராயத்தில் இல்லற வாழ்விலிருந்து வெளியேறி துறவியானார். 1089 முதலாக 1095 வரையான காலப்பகுதியில் வைணவத் திருப்பதிகளுக்கு திக்கு விசயம் மேற்கொண்ட இராமாநுசரின் வாழ்வு 22.01.1138 அன்று நிறைந்தது.

தந்தையாரால் இடப்பட்ட பெயர் இளையாழ்வார் என்பதாக இருந்த போதிலும் பெரியநம்பி சாத்தி வழங்கிய திருநாமமாகிய இராமாநுசர் எனும் பெயரே பெருவழக்காக நிலைபெற்றது. யதிராயர், லக்ஷ்மணமுனி, உடையவர், எம்பெருமானார், கோயில் அண்ணன், ஸ்ரீபாஷ்யக்காரர், பூதபுரீசர், தேசிக்கேந்திரர், யதிசுலத்துரியர், ஐதிபதி முதலிய திருநாமங்கள் பலவும் இவரைக் குறித்து வழங்குகின்றன.

பணிகள்

இராமாநுசர் செய்த நூல்கள் வைணவ உலகில் இவருக்கு என்றும் அழியாச் சிறப்பினை வழங்கியுள்ளன. இவ்வாறு இவர்தம் முக்கியத்துவத்தை நிறுவியுள்ள நூல்கள் ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த சங்கிரகம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த சாரம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், உடையவர் நித்யம் என்பன. இவற்றுள் ஸ்ரீபாஷ்யம் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையது. சாரதா பீடத்தாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சிறப்புடைய இந்நூலாக்கப் பணியை நிறைவேற்றியமையால் இராமாநுசர், ஸ்ரீபாஷ்யக்காரர் எனும் சிறப்புப் பெயரால் வைணவ உலகில் அழைக்கப்படுகிறார்.

திராவிட வேதங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்ற நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தத்தின் ஓரங்கமான திருவாய்மொழிக்குத் தமது சீடர்கள் மூலமாக உரைகள் தோன்றும் வண்ணமாக ஆற்றிய இவர் பணி மிகுந்த முக்கியத்துவமானது. தமது விருப்புக்குரிய திருக்குருகைப்பிராணை இவர் பணிக்க, திருவாய்மொழிக்கு ஆறாயிரப்படி எனும் சுருக்கமான உரைநூல் தோற்றம் பெற்றது. இதன் தொடர்ச்சியாய் கூரத்தாழ்வாரின் மகனாரான பராசரபட்டர், நஞ்சீயர் என்பவரைக் கொண்டு ஒன்பதாயிரப் படியை எழுதுவித்தார். பின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப் படியையும், லோகாசாரியர் ஈடு முப்பதாயிரப் படியையும், அழகிய மணவாளசீயர் பன்னீராயிரப் படியையும் எழுதியுதிவினர். இவ்வாறு வைணவ பக்தி மற்றும் தத்துவ உலகில் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகின்ற திருவாய்மொழிக்கு மிகச் சிறந்த ஆழமான உரைகள் எழுதப்படுவதற்கும் இராமாநுசரே காரணராய் விளங்கினார் என்பது கருதத்தக்கது.

பல பிரதேசங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து, ஆங்காங்கு அமைந்துள்ள திவ்விய தேசங்களை மங்களாசாசனம் செய்தும் வைணவ தத்துவத்தைப் பல இடங்களில் பரப்பியும் இராமாநுசர் ஆற்றிய பணி வைணவர்களால் பெரிதும்

போற்றி உரைக்கப்படுகிறது. திக்கு விசயம் செய்யப் புறப்பட்ட இராமாநுசர், முதலில் திருவரங்கத்திலிருந்து சோழநாட்டுத் திவ்விய தேசங்களான திருக்குடந்தை முதலியவற்றுக்குச் சென்றார். பின், பாண்டி நாட்டுத் திவ்விய தேசங்களையும், தொடர்ந்து மலைநாட்டுத் திவ்விய தேசங்களான திருவண்பரிசாரம், திருவட்டாறு ஆகியவற்றையும் மங்களாசாசனம் செய்தார். பின்பு, திருச்செங்குன்று, திருவண் வண்டுர், திருவல்லவாழ் முதலிய கேரளத்துத் திவ்விய தேசங்களுக்கும், துவாரகை, மதுரா, அயோத்தி, பிருந்தாவனம் முதலிய வடநாட்டுத் திவ்விய தேசங்களுக்கும் யாத்திரை செய்தார்.

இராமாநுசரின் திக்கு விசயமானது மூன்று வழிகளில் வைணவ சமய வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஒன்று, திக்கு விசயம் மேற்கொண்ட பல திருப்பதிகளிலும் இராமாநுசர் வைணவ மடங்களை நிறுவி சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கு அம்மடங்களைப் பாடுபட்டுவரச் செய்தமை. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, திருவனந்தபுரத்தில் இவரால் நிறுவப்பெற்ற இராமாநுசம் எனும் பெயரிலான வைணவ மடத்தைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு திருமாலிருஞ்சோலை கள்ளழகர் ஆலயத்தில் 1091ஆம் ஆண்டு இவர் மடமொன்றை ஸ்தாபித்துள்ளார்.

இரண்டாவது, வைணவத் திவ்விய தேசங்கள் பலவற்றிலும் இராமாநுசர் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டமை. தமது 41ஆவது வயது முதல் 72ஆவது வயது வரை அதாவது, கி.பி. 1058ஆம் ஆண்டு முதல் 1090ஆம் ஆண்டுவரை, மூரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்து அவ்வாலயத்தில் நிர்வாகச் சீரமைப்புக்கள் பலவற்றை இராமாநுசர் புரிந்தமையை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

மூன்றாவது, பிற சமயத் தத்துவக் கோட்பாட்டாளர்களோடு வாதங்கள் புரிந்து வைணவ தத்துவத்தின் பெருமையைப் பரவச் செய்தமை. சோழ மண்டலத்து யாத்திரையின்போது தம்மோடு வாதம் புரிந்த பிற சமயத்துப் பண்டிதர்களை வென்று அவர்களை இராமாநுசர் வைணவர்களாக்கினார். இவ்வாறு, திருவனந்தபுரத்தில் இடம்பெற்ற வாதத்திலும் பிற சமயிகளை வென்று வைணவ தத்துவத்தின் பெருமையை இவர் நிலைநிறுத்தினார். காஷ்மீரத்துச் சாரதாபீட வித்துவான்களை வென்று வேத வாக்கியங்கள் சிலவற்றிற்கு அரிய பொருள்களை இவர் வழங்கினார். மேலும், புத்த மதத்தினர், சமண மதத்தினர் பலரையும் வாதங்களில் இவர் வென்றார் எனவும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் குறித்த சர்ச்சையின்போது, இராமாநுசர் வெளிப்படுத்திய சமாதானங்கள், அத்திருப்பதி வைணவத் திவ்விய தேசமாகக் கொள்ளப்படுவதற்கு முக்கிய காரணங்களாயின.

திருவேங்கடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பது சிவகுமாரனாகிய முருகப் பெருமானே என்பது சைவர்களின் கருத்தாக இருந்தது. இக்கருத்தை நிரூபிக்கும் வகையில் அவர்கள் அர்ச்சனைக்கு வில்வ இலையைப் பயன்படுத்துகின்றமை, சுவாமியின் திருக்கோலத்தில் தாழ்சடை இருக்கின்றமை முதலிய காரணங்களைக் கூறி வந்தனர். சைவர்களுக்கு இராமாநுசர் கூறிய முக்கியமான சமாதானங்கள் பின்வருமாறு¹.

சைவர் : விஷ்ணு ஆலயத்திற்கான அடையாளங்கள் கோயிலில் காணப்படவில்லை.

இராமாநுசர் : மூர்த்தியின் திருமேனியிலே விஷ்ணுவுக்கேயான மூர் கௌஸ்துபம், திருமகளைக் காணலாம்.

சைவர் : அர்ச்சனைக்கு வில்வ இலை பயன்படுகிறது.

இராமாநுசர் : வில்வ இலை திருமகளின் அர்ச்சனைக்கு உரியது என்று ஹாரிதாஸம்ருதி கூறுகின்றது.

சைவர் : மூர்த்திக்கு திருக்கைகளில் சங்கு சக்கரங்களாகிய திவ்யாயுதங்கள் இல்லை.

இராமாநுசர் : தொண்டைமான் சக்கரவர்த்திக்கு உதவி செய்யப் பெருமான் சங்கு சக்கரங்களை அளித்தான் என்பதால் இத் திவ்யாயுதங்கள் திருக்கரங்களில் இல்லை.

சைவர் : மூர்த்தி நாகாபரணம் அணிந்திருக்கிறார்.

இராமாநுசர் : பத்மபுராணம் அத்தியாயம் 26., இதில் காண்பது விஷ்ணு தரித்துள்ள பீதாம்பரத்தில் நாக உருவில் வேலைப்பாடு உள்ளது.

சைவர் : மூர்த்தியின் திருமேனியில் சடை காணப்படுகிறது.

இராமாநுசர் : சில அவதாரங்களில் விஷ்ணு சடையோடு தரிசனம் அளித்திருக்கிறார். மூர்பாஞ்சராத்திர ஷாத்வத சம்கிதையில் சடை தரித்தவராக விஷ்ணு காட்டப்பட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு, தொடர்ந்து இராமாநுசர் யாத்திரை மேற்கொண்டு பற்பல பணிகளையும் சீர்திருத்தங்களையும் ஆற்றி வந்தமையால் இவர் புகழ் பெரிதும் பரவியது. இதனால், சில குறுநில மன்னர்கள் கூட இவரை அணுகிச் சீடரான சம்பவங்களும் இடம்பெற்றன. திருமலை நாட்டரசனான விட்டல தேவன் இவ்வாறு இராமாநுசரைக் குருவாகப் போற்றியவர்களுள் முக்கியமானவன். இவனால் இராமாநுசருக்கு விலமண்டியம் எனும் கிராமம் காணிக்கையாக வழங்கப்பெற்றது. இவ்வாறு, பலரும் இராமாநுசரின் புகழை அறிந்து நாடியதால் வைணவம், விசித்தாத்துவைதம் ஆகியன சிறப்புறப் பரவலடைந்தன.

இராமாநுசர் தத்துவம் - விசிட்டாத்துவைதம்

3.1 தத்துவ வழிகாட்டிகள்

தமது முன்னே வாழ்ந்த வைணவப் பெரியோர்கள் பலரதும் சிந்தனைகளை உள்வாங்கி, தமது கருத்துகளோடும் இணைத்து விசிட்டாத்துவைதம் எனும் தத்துவத்தைச் சிறந்த கோட்பாடாக இராமாநுசர் வரையறுத்து வெளிப்படுத்தினார். இவ்வகையில் இவருக்கு மூலமாக இருந்தவை ஆழ்வார்களது அருள்ச்செயல்களாகிய பாகரங்களேயாம். நாலாயிரத் தில்வியப் பிரபந்தங்களையும் உபநிடதங்களையும் மூலங்களாகக் கொண்டு இவர் விசிட்டாத்துவைதக் கோட்பாடுகளைத் தந்தமையால் இவர் தத்துவம் உபய வேதாந்தம் எனும் சிறப்புப் பெயராலும் குறிக்கப்படுகின்றது.

வேதாந்த குத்திரத்திற்கு விருத்தியொன்றை வரைந்த போதாயனர் மற்றும் ஆளவந்தார், நாதமுனிகள், பாஸ்கராச்சாரியார் ஆகியோரது கருத்துக்களை இராமாநுசர் தக்க அளவு உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளார் எனலாம். குறிப்பாக, விசிட்டாத்துவைதத் தத்துவக் கருத்துகளின் ஆரம்ப வெளிப்பாடுகளாக அமைந்த ஆகமப் பிராமணியம், கீதார்த்த சங்கிரகம், சித்தி திரயம் ஆகிய நூல்களின் செல்வாக்கை இராமாநுசரின் தத்துவத்தில் பரக்கக் காணலாம் என்கிறார் ரி.எம்.பி. மகாதேவன்.²

3.2 விசிட்டாத்துவைதம் - விளக்கம்

இராமாநுசரின் தத்துவம், அத்வைதம் என்னும் சொல்லினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறந்த விசிட்டாத்துவைதம் எனும் பெயரால் அறியப்படுகின்றது. சங்கர வேதாந்தம், துவைதம், சைவசித்தாந்தம் ஆகிய தத்துவங்கள் போலவே விசிட்டாத்துவைதமும் அத்வைதம் என்ற சொல்லைத் தனக்குத் தளமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், ஏனைய தத்துவங்கள் கொள்ளும் பொருளில் விசிட்டாத்துவைதம் கொள்ளவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

‘இரண்டல்ல ஒன்றே’ எனப் பொருள்படும் அத்வைதம் எனும் சொல்லில் அமைந்திருக்கும் அகரத்திற்கு இத்தத்துவக் கொள்கையினர் பலரும் வெவ்வேறு பொருள்களை வழங்கி வருகின்றனர். சங்கரரைப் போல அகரத்திற்கு இன்மைப் பொருளைக் கொள்ளும் இராமாநுசர், ஈசுவரனோடு சித்து, அசித்துப் பொருள்களையும் உண்மையெனச் சாதிப்பதை மறந்துவிடக்

கூடாது. ஏனைய பொருள்களைத் தோற்றம் என மறுத்து இன்மையாகக் காட்டிப் பிரமத்தை மட்டும் உண்மையாகக் கூறும் சங்கரரிலிருந்து இவ்விடத்தில் இராமாநுசர் நிரம்பவும் வேறுபடுகிறார். இவர் கொள்கை தத்துவத் திரயமாகும். ஈசுவரன், சித்து, அசித்து ஆகிய முப்பொருள்களையும் உண்மையெனக் கொள்வது.

இவ்வாறு, முப்பொருள்களையும் உள்பொருள்களாகக் காட்டும் இராமாநுசர் அத்வைதம் என்னும் சொல்லில் வரும் அகரத்திற்கு இன்மைப் பொருள் காண்பது எவ்வாறு என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது. இங்கு இராமாநுசர் ஏனைய இரண்டினையும் 'இவ்வாதவை' என இன்மைப் பொருள் பேசவில்லை. 'சுதந்திரமானவை அல்ல' - அதாவது 'விசேடமானவை அல்ல' - என்ற அளவிலேயே இன்மைப்பொருள் காட்டுகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை,

“உயிர்கள் அனைத்தும் உலகமும் இறைவனது சரீரம். இறைவன் சரீரி. அதாவது அச்சரீரத்தை உடையவன். உயிரைச் சார்ந்தது உடல். உயிர்க்குரிய சுதந்திரம் உடலுக்குக் கிடையாது. அதுபோலவே சரீரி ஆகிய இறைவனுக்குச் சுதந்திரம் அவனது சரீரமாகிய உயிர்களுக்கும் உலகுக்கும் கிடையாது. எனவே, உபநிடதங்கள் உள்ளவை பல அல்ல உள்ளது ஒன்றுதான் என்பதன் கருத்து, ஒன்றுதான் சுதந்திரமுடைய பொருள் என்பதாகுமே அன்றி, உள்ளது ஒன்றுதான், ஏனைய யாவும் பொய் என்பதாகாது.”³

என்கிறார் கி. லக்ஷ்மண ஐயர். பன்மைவாதியாகிய இராமாநுசர், இரண்டல்ல ஒன்று எனும் பொருள்படும் 'அத்வைதம்' என்பதற்கும் காட்டும் பொருள் விளக்கம் நுட்பமானதாகும்.

சித்து, அசித்து ஆகியவற்றை விசேடணங்களாக உள்ள விசேடியமே ஈசுவரன் என்கிறார் இராமாநுசர். 'விசேடமாக (சிறப்பாக) உள்ள பொருள் ஒன்றே, இரண்டல்ல' என்பதே இவர் கொள்கை. இவ்வாறு சிறப்பு நிலையிலான தன்மையைப் பேசுவதனைக் கருத்திற்கொண்டு இத்தத்துவம் விசிட்டாத்துவைதம் என அழைக்கப்படுகிறது.

3.3 தத்துவ அடிப்படைகள்

விசிட்டாத்துவைதக் கோட்பாடு, முக்கியமான ஐந்து தத்துவ அடிப்படைகளைக் கொண்டமைந்ததென்று அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவர்.⁴ அவை:

- அ) இறையியல்பு (ஈசுவர சொருபம்)
- ஆ) உயிர் இலக்கணம் (சீவாத்துவ சொருபம்)
- இ) ஈசுவரனை அடையவிடாத தடைகள்
- ஈ) வீடுபேற்றுக்கான வழிகள்
- உ) இறுதி இலட்சியம் (பகவத அனுபவம்)

இவை மட்டுமல்லாமல், சில வாதங்களும் தர்க்க நியாயங்களும் விசிட்டாத்துவைதத் தத்துவத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் சரீர சரீரி சம்பந்தம், பிரமபரிணாம வாதம் முதலியன சில முக்கியமானவை. தத்துவ அடிப்படைகளிலும், வாதங்களிலும் முக்கியமானவற்றைச் சுருக்கமாக இவ்விடத்தில் நோக்குதல் அவசியமானதாகும்.

3.3.1 ஈசுவரன் இயல்பு

விசிட்டாத்துவைதம் ஈசுவரன், சித்து, அசித்து ஆகிய முப்பொருள்களையும் உள்பொருள்களாகவே பேசுகின்றது. இதனால், விசிட்டாத்துவைத தத்துவத்தை தத்துவத்திரயம் என்று அழைப்பர். இவ்வுள்பொருள்கள் மூன்றனுள்ளும் விசேடம் அதிகமுடையவன் ஈசுவரனே. இவன், சித்துக்களான ஆன்மாக்கள், அசித்துக்களாகிய உடல் முதலிய மாயாகாரியப் பொருள்கள் அனைத்தையும் தனக்குச் சரீரமாக உள்ளவன். இவற்றை விசேடணங்களாகக் கொண்டு, இவற்றின் விசேடியமாய் எங்கும் கலந்திருப்பவன். அதாவது, அந்தர்யாமியாய் எப்பொருளுக்குள்ளும் கலந்திருக்கும் விசேட இயல்பு ஈசுவரனுக்கு உண்டு. இப்பிரிக்க முடியாத தன்மையை விசிட்டாத்துவைதம் அப்பிருத்தச்சித்தி என்கின்றது. இதனால், உயிருக்கும் உடலுக்கும் உள்ளதான சரீர சரீரி சம்பந்தம், ஈசுவரனுக்கும் பிறபொருள்களுக்கும் உள்ளது.

இவ்வாறு, சித்துக்களதும் இயற்கையினதும் உயிராக ஈசுவரன் இருப்பினும் அவன், சார்பற்றவன் என்பது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. இப்பொருள்களோடு அந்தர்யாமியாய் உட்தொடர்புபட்டிருப்பவன் என்கின்றபொழுதும், இச் சித்து, அசித்துப் பொருள்களை விடவும் வேறுபட்டவனாகவும் அவன் இருக்கின்றான் என்கிறது இராமானுசரின் கோட்பாடு. அதாவது, உலகில் நிகழும் மாற்றங்களால் பாதிப்புறாதவனாக ஈசுவரன் இருக்கின்றான்.

இராமாநுசர் இவ்வாறு கண்டடைந்த விசிட்டாத்துவைத ஈசுவரக் கோட்பாடு, பிருகதாரணிய உபநிடதமொன்றை மூலமாகக் கொண்டது என்பர் தத்துவவியலாளர்.⁵ இவ்வுலகின்கண் வாழ்பவனும் இதன் உள்ளுறையவனும் உலகத்தாரால் உணரப்படுவனும் இவ்வுலகையே உடலாகக் கொண்டவனும் இதனுள்ளிருந்து உலகை இயக்கி வருபவனுமான அவனே ஆன்மாவின் உள்ளிருந்து ஆள்பவன்: அழியாததன்மை உடையவன் என்கிறது அந்த உபநிடதம். இவ்வாறு கூறும் உபநிடத வாசகங்களுக்கு தமது கோட்பாடுகளுக்குப் பொருந்தக்கூடிய வகையில் பொருள் விளக்கங்கண்டு இராமாநுசர் விசிட்டாத்துவைத தத்துவமும் உபநிடத அடிப்படையில் அமைந்ததென்பதைக் காட்டிச் செல்கிறார்.

விசிட்டாத்துவைத தத்துவத்தைப் பொறுத்தவரை, ஈசுவரன், குணங்களோடு கூடியவனே. அதாவது, சகுணப்பிரமமாய் விளங்கித் திகழ்வன். குறிப்பாக, செளலப்பியம், செளசீலியம், காரூண்யம் (எளிவருதல், இரங்குதல், அருளுதல்) ஆகிய பேரருள் குணங்களை உடையவன். ஆன்மாக்களின் இரட்சகனான ஈசுவரன், கடைந்தேறாத உயிர்களின் பொருட்டு, இரக்கம் காரணமாக, அவதாரங்களை எடுத்து அருள் புகின்றான். இந்த ஈசுவரனின் திருமேனிகளாக பரத்துவம், வியுகம், வியவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை ஆகிய ஐந்து திருமேனிகளை விசிட்டாத்துவைதத் தத்துவம் குறிப்பிட்டுள்ளது என்பதையும் இவ்விடத்தில் சுட்டல் தகும்.

3.3.2 சித்து

சித்துப் பொருள்களான ஆன்மாக்கள் எண்ணிறந்தன என்று கொள்வதால் இராமாநுசர் ஒரு பன்மைவாதி. ஆன்ம தன்மை வாய்ந்த சித்துகள் விசிட்டாத்துவைத தத்துவத்தின்படி எப்போதும் தர்மபூத ஞானம் இல்லாது இருப்பதில்லை. ஆனால், அவற்றின் ஞானம் எல்லைக்குட்பட்டதாக உள்ளது. இவ்வுலக வாழ்க்கையினால் ஆன்மாக்களின் உண்மை இயல்பு மறைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுகிறது விசிட்டாத்துவைதம்.

ஆன்மாக்களை, வீடுபேற்றை நோக்கிய இயல்பின் அடிப்படையில் மூவகைப்படுத்துகிறது விசிட்டாத்துவைதம். எக்காலத்தும் கன்ம பந்தத்தினுள் சிக்காத நித்திய சூரிகள், சம்சார சாகரத்திலிருந்து தமது தொடர்ச்சியான வழிமுறைகளால் வீடுபேற்றை அடைந்த முத்தர்கள், பெத்த நிலையில் உழன்று இன்னமும் பிறப்பு, இறப்புகளில் சிக்கியுள்ள ஆன்மாக்கள் ஆகிய மூவகை ஆன்மாக்களையுமே இராமாநுசர் பேசுகின்றார். இவ்வாறு,

வீடுபேற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆன்மாக்களை இராமாநுசர் வகைப்படுத்தினாலும், அடிப்படையில் ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் ஒத்த இயல்பை உடையன என்பதே அவர் கொள்கை. வீடுபேறு அடைந்த பின்பு இந்த ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் ஒரே வகையினதான நித்திய பேரின்ப ஆனந்தத்தையே அனுபவிக்கின்றன என்கிறார் அவர்.

3.3.3 அசித்து

பிரகிருதியாகிய சடப்பொருள் ஆன்மாக்கள் வசிப்பதற்காக உலகமாக விளங்குகின்றது. இது சாத்வீகம், இராஜசம், தாமசம் ஆகிய முக்குணங்களின் கலப்பாலானது. எக்காலத்திலும் இச்சடப்பொருள் முற்றாக இல்லாது போய்விடுவதில்லை என்று விசி்ட்டாத்துவைதம் கருதுகின்றது. அதாவது, காரியங்கள் அனைத்தும் விளைதற்கு மூலமாகிய காரணம் உள்பொருளாக இருத்தல் வேண்டும். இந்த சற்காரிய வாதத்தின் அடிப்படையில் உலகப் படைப்பையும், அழிவையும் பேசுகின்ற இராமாநுசரின் தத்துவம், படைப்பை, ஒரு நுட்பமான மாயா சடத்திலிருந்து உலகம் பரிணமிப்பது என்று கொள்கிறது. இவ்வாறே உலகம் மீளவும் நுட்பமான சடப்பொருள் வடிவாக மாற்றமுறுவதையே அழிவு என்றும் பேசுகிறது.

அசித்துப் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசும் விசி்ட்டாத்துவைதம், பூரணமான சடப்பொருள்களை மட்டும் குறிப்பிடாமல் சடத்திற்கும் சேதனத்திற்கும் இடைப்பட்டதொரு வகைப் பொருளையும் பேசுவது இத்தத்துவத்தின் தனித்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு சடம் அல்லாததாகவும், சேதனம் அல்லாததாகவும் இராமாநுசர் குறிக்கும் பொருள்களுக்கு உதாரணமாக, ஞானத்தைக் கூறலாம். ஞானம் பிற துணையேதுமின்றித் தன்னையோ, பிறவற்றையோ காட்டவல்லது. ஆனால், இவ்வாறு தான் காட்டும் விடயத்தைத் தானே அறிந்து அனுபவிக்க மாட்டாதது. இவ்வாறு, காட்ட மட்டுமே துணைநின்று தான் அறியமாட்டாத சில பொருள்களை ஒரு புதிய வகைப் பிரிவினுள் இராமாநுசர் அடக்கிக் காட்டிச் செல்கின்றார்.

3.3.4 வீடுபேற்றுக்கான வழிகள்

வீடுபேற்றுக்கான வழிகளாக ஆன்மாக்களுக்கு ஞான யோகம், பக்தி யோகம் ஆகியவற்றோடு பிரபக்தியையும் விசி்ட்டாத்துவைதம் வலியுறுத்து கின்றது. பிர - பாத் எனும் அடியிலிருந்து பிறக்கும் பிரபக்தி எனும் பதம், “உளக் குறிப்பிற்கு அமைவாகப் பூரண சரணாகதி அடைதல்” எனும்

பொருளைக் காட்டி நிற்கின்றது. ஆன்மாக்களது இயல்பைக் கற்று, கேட்டு, இது குறித்துத் தியானிக்கும் ஞான யோகமும், ஞான யோகத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் பின்பு அன்பு கலந்த தியானமாகக் கடைப்பிடிக்கும் பக்தியோகமும் பொதுவாகப் பிற தத்துவப் பிரிவினரும் ஒப்புக்கொண்ட வழிமுறைகள்தாம். ஆனால், விசிட்டாத்துவைதம் இவற்றுக்கும் மேலான வழியாகப் பிரபக்தியைச் சுட்டுகின்றது. பிரபக்தியை வழிமுறைகளுள் பிரதானமாகச் சுட்டும் விசிட்டாத்துவைதம், இதனால், சமுதாயத்தில் அனைவர்க்குமுரியதாக வீடுபேற்றினைக் காட்டிப் பெறும் முக்கியத்துவத்தை ஹிரியண்ணா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“.... இதுதான் விடுதலைக்குப் பொதுவான அல்லது முறையான வழி. ஆனால் இதைப் பின்பற்றுவதற்கு ஒருவன் ஹிந்து சமூகத்தின் முதல் மூன்று உயர் வகுப்புகளுள் ஒன்றைச் சேர்ந்தனவாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், அத்தகையவர்கள் மட்டுமே வேத, உபநிடதப் பயிற்சிக்குத் தகுதி உடையவராவர். ஆகையால், இதுவரை கூறிய வழியின் பயன் மிகவும் குறுகி விடுகிறது. எனவே, இத்துடன் வகுப்பு அல்லது நிலை வேற்றுமையின்றி யாவரும் கடவுளை அடைதற்குப் பின்பற்றக்கூடிய வேறொரு வழியையும் விசிட்டாத்துவைதம் எடுத்துரைக்கின்றது. இது பிரபக்தி எனப்பெறும்.”⁶

இப் பிரபக்தியைக் கைக்கொள்ளும் பக்தனிடம் பின்வரும் இயல்புகள் காணப்பட வேண்டும் என்று விசிட்டாத்துவைதம் குறிப்பிடுகின்றது.

- அ. ஈசுவரனின் சித்தத்தைத் தொடர்ந்து செல்லுதல்.
- ஆ. ஈசுவரனின் நோக்கங்களை மீறிச் செயற்படாதிருத்தல்.
- இ. ஈசுவரன் தன்னை எப்படியும் மீட்பானென நம்பிக்கை கொண்டிருத்தல்.
- ஈ. தனது ஈடேற்றத்திற்காக ஈசுவரனிடமே உதவி பெறுதல்.
- உ. தனது விருப்பங்களை ஈசுவரனின் விருப்பத்திற்குக் கீழாக அமையச் செய்தல்

முக்கியத்துவம்

வைணவ உலகிலே இராமாநுசருக்கு, ஈசுவரனுக்கு ஒப்பான முக்கியத்துவம் உண்டு. ஆதிசேடப் பெருமானது அவதாரமாகவே இவர் கொண்டு போற்றப்படுகிறார். இதனால், எக்காரியத்தைத் தொடங்கும் முன்பு, ‘ஸ்ரீமதே ராமாநுசாய நம’ என்று எழுதித் தொடங்கும் மரபு வைணவர்களிடம் காணப்படுகிறது. ஆச்சாரியராக இருந்தாலும் ஆண்டவன் போலவே

காணப்படுவதனால் இராமாநுசர் பேரில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளி முதலியன பாடப்பெற்றுள்ளமையையும் கவனத்திற் கொள்ளலாம்.

வைணவ உலகில், இராமாநுசரின் முக்கியத்துவத்தை குருபரம்பரைப் பிரபாவம் நூல்கள் உள்ளவாறு வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நூல்கள் இராமாநுசரை முதன்மைப்படுத்தியும், ஏனைய ஆச்சாரியர்களை இணைத்தும் ஆக்கப்பட்டவையாகும். மணவாள முனிகளது உபதேச இரத்தினமாலை, அனந்தாச்சாரியான் பின்னாம்பருதம், பின்னழகிய பெருமாள் ஜீயரின் குரு பரம்பரை ஆறாயிரப் படி, வடிவழகிய நம்பிதாசரின் ஆழ்வார்கள் வைபவம், குரு பரம்பரைப் புராணம் முதலிய நூல்கள் இவ்வகையில் இராமாநுசரின் முக்கியத்துவத்தை உரைக்கின்றன.

மேலும், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தப் பதிப்புகளும் இராமாநுசரின் முக்கியத்துவத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன. ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களோடு இராமாநுசர் நூற்றந்தாதியையும் இணைத்துப் பதிப்பிப்பதே வைணவ சம்பிரதாயமாகும். இதனை நோக்குகையில், தன்மீது படைப்பொன்றைப் பெற்றுச் சிறக்கின்ற நம்மாழ்வார் போலவே இராமாநுசரும் வைணவ உலகில் முக்கியத்துவமுடையவர் என்பதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆழ்வார் பெருமக்கள் பலர் மற்றும் ஆச்சாரியப் பெருமக்கள் பலரதும் பணிகளை இராமாநுசர் தனியொருவராய் நிறைவேற்றி வைணவ சமய, விசித்தரத்துவைத தத்துவ வளர்ச்சிக்கு உதவினார் என்ற கருத்தில், இராமாநுசர் திருமேனியைப் பின்வருமாறு வைணவர்கள் கூறி மகிழ்வார். நம்மாழ்வாரைத் தலையாகவும், நாதமுனிகளைத் திருமுகமாகவும், உய்யங்கொண்டாரைக் கண்ணாகவும், மணக்கால் நம்பியைக் கன்னமாகவும், ஆளவந்தாரை மார்பிடமாகவும், பெரிய நம்பியைக் கழுத்தாகவும், திருக்கச்சி நம்பியைத் திருக்கையாகவும், திருக்கோட்டியூர் நம்பியை ஸ்தனமாகவும், திருவரங்கப் பெருமாள்ரையரை வயிறாகவும், திருமாலையாண்டானை முதுகாகவும், கிடாம்பியாச்சானை இடுப்பாகவும், எம்பாரையை இடையாகவும், பட்டரையும் நஞ்சியரையும் புட்டங்களாகவும் நம்பிள்ளையை தொடையாகவும், வடக்கு திருவீதிப் பிள்ளையை முழங்கால்களாகவும், பிள்ளைலோகாச்சாரியாரை திருவடியாகவும், திருவாய்மொழிப் பிள்ளையை பாதரேகையாகவும், மணவாளமாமுனியைப் பாதுகையாகவும், சேனாதிபதிஜீயரை ஊர்த்துவ புண்டரகமாகவும், முதலியாண்டானைத் திரிதண்டமாகவும், கூரத் தாழ்வானைப் புரிநூலாகவும், கிடாம்பியாச்சாரியாரைக் கமண்டலமாகவும்,

வடுக நம்பியைக் கல்லாடையாகவும், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானைத் தோமாலிகையாகவும், பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசரை நிழலாகவும் கொண்டது இராமாநுசரின் திருமேனி என்று கொள்வது வைணவ சம்பிரதாயமாகும்.

தமது தன்னிகரற்ற பணிகளாலும், சமய, தத்துவ முடிவுப் பொருள்களை இணைக்க முயன்ற விசிட்டாத்துவைதத் தத்துவப் பங்களிப்பாலும் இராமாநுசர் பொதுவாக கீழைத்தேசத் தத்துவ வரலாற்றிலும், சிறப்பாக வைணவ சமய வரலாற்றிலும் மிக முக்கியமானதோர் இடத்தை வகிக்கின்றார். சங்கரரின் வேதாந்தச் செல்வாக்குக்குப் பின்பாக, ஆன்மாக்களின் இருப்புக் குறித்த ஒரு வெறுமை இந்தியச் சிந்தனை மரபில் தோன்றத் தலைப்பட்டது. ஆனால், ஈசுவரனைப் போலவே சித்துக்களாகிய ஆன்மாக்களும் உள்பொருள்களே எனக் குறித்த இராமாநுசர், மீள இந்தியத் தத்துவ வரலாற்றில் ஆன்மாக்களின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினார். இராமாநுசரால் இந்துக்களுக்கு அவர்களுடைய ஆத்மாவைத் திரும்பக்கொடுத்து விடுவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது என 'மாக்ஸ்முல்லர்' கூறியிருப்பது இவ்விடத்தில் கட்டத்தக்கது.

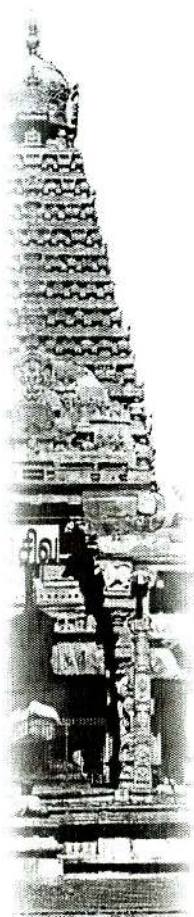
அடிக்குறிப்புகள்

01. விரிவுக்குப் பார்க்க : லதா இராமாநுசம் (2007), ஸ்ரீ இராமாநுசர் வாழ்க்கை வரலாறும் பெருமைகளும், சென்னை வனிதா பதிப்பகம். பக். 104, 105
02. மகாதேவன், ரி.எம்.பி (2001). இந்து சமயத் தத்துவம், கொழும்பு குமரன் பத்தக இல்லம். பக். 121
03. லக்ஷ்மணன், கி. (1987) இந்திய தத்துவ ஞானம். சென்னை பழனியப்பா பிரதர்ஸ். பக். 331, 332
04. கந்தசாமி, சோ. ந., (2003) இந்தியத் தத்துவக் களஞ்சியம் III, சிதம்பரம் மெய்யப்பன் பதிப்பகம். ப. 193
05. மகாதேவன், ரி.எம்.பி., மு.கு.நா. ப. 122
06. கிருஷ்ணராஜா, சோ., (பதி) ஹிரியண்ணாவின் இந்திய மெய்யியல் (2005) இலங்கை இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம். பக். 387.

மொழியும் இலக்கியமும்

சோழர் காலத் தமிழ் வழக்கு

கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ்

மொழி காலந்தோறும் அது வழங்கும் சமூகத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமய சிந்தனைகளின் வளர்ச்சிக்கேற்பவும், அதனுடன் கலந்த பண்பாடுகளின் வளர்ச்சிக்கேற்பவும் மாறிக் கொண்டிருப்பது. இன்றைய தலைமுறையின் தமிழை நாளைய தலைமுறை பேசாது; அதே போல் எமக்கு முந்திய மூன்றாந் தலைமுறை பேசிய முறையில்; நாம் பேசுவதில்லை. காலந்தோறும் சொற்கள் மாறியுள்ளன; புதிய சொற்கள் தோன்றியுள்ளன. புதிய விடயங்கள் மொழியில் பேசப்படுகின்றன. உதாரணமாக கணினி என்ற சொல்லையோ, செல்பேசி என்ற சொல்லையோ 1950 இற்கு முந்தியவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. பீசாவோ, பற்றிசோ, கட்டட்டோ பொருளளவில் மட்டுமல்ல சொல்லளவில் கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு வேளை கம்பன் எழுந்து வந்து நாம் பேசும் தமிழைக் கேட்டால் இன்னொரு மொழியை நாம் பேசுவதாக எண்ணி ஒடிவிடக்கூடும். சோழர்காலத் தமிழும் அவ்வாறே. முற்காலத் தமிழ் வழக்கிலிருந்து

தனது கால அரசியல் பொருளாதார சமய சிந்தனைகளுக்கேற்ப ஓரளவுக்கேனும் மாறுபட்டிருந்தது.

சோழர் காலம் பேரரசுக்காலம் என்பதும் கங்கை முதல் கடாரம் வரை வெற்றி கொண்டு அந்த நாடுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது என்பதும் கடல் வணிகத்தால் புகழ்பெற்றிருந்தது என்பதும் முன்னெக்காலத்தையும் விட சமஸ்கிருத இலக்கியங்களும் இலக்கண மரபுகளும் அக்காலத்தில் தமிழிற் சேர்ந்தன என்பதும் நாமறிந்ததே. இந்த சோழர் காலம் கி.பி. 850 - 1300 வரையான காலப்பகுதியாக சில ஆராய்ச்சியாளர்களால் வரையறுக்கப் படுகிறது (நொபொரு கராஷிமா : 1994).

அக்காலத்தில் சோழப்பேரரசில் வழங்கிய மொழிகளாக தமிழ், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், பாலி, பிராகிருதம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம் (இராசாராம் 1992: 40) என்பர். அவற்றுடன் சோழர் படையெடுத்து வெற்றிகொண்ட நாடுகளின் மொழிகளுக்கும் சோழநாட்டவர் பரிச்சயமாகியிருந்தனர்.

சோழப்பேரரசின் ஆட்சியில் தமிழின் நிலையைப் பொறுத்தவரையில் அது ஆட்சிமொழியாக முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது (மேற்படி பக். 40). அவர் சமுதாய மொழியியல் உருவரைவின் அடிப்படையில் பெர்குசனின் பகுப்பை எடுத்துக்காட்டி (Major Languages - பெருநிலை மொழிகள் Minor Languages - சிறுநிலை மொழிகள் Languages of Special states சிறப்பு நிலைமொழிகள் என வரும் முறை) சோழர் காலத்தில் தமிழ் பெருநிலை மொழியாக இருந்ததெனக் கூறுவார். அது மட்டுமல்லாது சோழர்காலத்தில் சமஸ்கிருத மொழி அன்று வாழ்ந்த மக்களால் பேசப்படா விட்டாலும் சோழர்களின் ஆட்சி மொழியாக தமிழுக்கு அடுத்த படியாக அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது. இவ்வாறு சமஸ்கிருத இலக்கிய மரபின் செல்வாக்கு அதிகரித்த நிலையில் தமிழில் அம்மொழியின் கலப்பு அதிகமாவதும் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. எனவே தமிழும் வடமொழியும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

இக்காலத்தில் தான் ஏராளமான இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் தோன்றின. வீரசோழியம், நன்னூல், தமிழ்நெறி விளக்கம், அகப்பொருள் விளக்கம், களவியற் காரிகை, யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, தண்டியலங்காரம், வெண்பாப்பாட்டியல், பன்னிரு பாட்டியல் முதலிய இலக்கணங்கள் எழுதப்பட்டன. அத்தோடு முன்னொருக் காலத்தையும் விட

அதிகமான காவியங்கள் தோன்றிய காலப்பகுதியாகவும் (கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம், கொங்குவேளிர் மாக்கதை, சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, உதயனகுமார காவியம், யசோதர காவியம், குளாமணி, நீலகேசி,) சிற்றிலக்கியங்கள் (கலிங்கத்துப் பரணி, தக்கயாகப்பரணி, குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ்) நிகண்டுகள் (சேந்தன் திவாகரம் பிங்கல நிகண்டு) சமய தத்துவ நூல்கள் (மெய்கண்ட சாஸ்திரங்கள்) உரைகள் (இளம் பூரணம், இறையனார் களவியலுரை, பரிமேலழகர், பேராசிரியர்) தோன்றிய காலப்பகுதியாகவும் உள்ளது.

இவ்வாறாக இலக்கண நூல்கள் அதிகம் தோன்றுவதற்கு அக்காலத் தமிழ் மொழியில் என்றும் இல்லாதளவுக்கு மாற்றமும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதென அல்லது தொகுக்கப்பட்டதெனக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்தின் பின்னர் சோழர் காலத்திலேயே எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகியவற்றுக்கான இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. இவற்றுள் சில தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி தொல்காப்பியர் காலத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட மொழி மாற்றங்களைக் கருத்திற் கொண்டு தோன்றியவையாகவும் சில வடமொழிக்கலப்பு அதிகம் ஏற்பட்டதன் விளைவாக வடமொழி இலக்கணங்களைத் தழுவி எழுந்தவையாகவும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த முன்னுரையுடனே சோழர்காலத் தமிழ் வழக்குப்பற்றி ஆராய முயல்வோம். சோழர்காலத் தமிழ் வழக்கு பின்வரும் அடிப்படைகளில் ஆராயப்படுகிறது.

1. வரிவடிவ அமைப்பு
2. இலக்கண நூல்களில்
3. இலக்கிய நூல்களில்
4. சாசனங்களில்
5. உரைகளில்

சோழர் காலத்தில் தமிழ் எழுத்தின் வரிவடிவம்

சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் அவர்கள் ஆண்ட நிலப்பரப்புக்களிலும் மெய்க்கீர்த்திகளை கல்வெட்டுக்களாக நிறுவியுள்ளனர். அவற்றின் வரிவடிவம் இன்றைய தமிழின் வரிவடிவத்தை விட வேறுபட்டது. எமது இலக்கியங்கள் அவை தோன்றிய காலத்தில் எந்த வரிவடிவத்தில்

எழுதப்பட்டன என்ற கேள்வியை நாம் எழுப்பவில்லை. பழந்தமிழில் வட்டெழுத்து கோலெழுத்து தமிழ்பிராமி என்பன தமிழ்மொழியை எழுதுவதற்குப்பயன்பட்டுள்ளன. தமிழின் அன்றைய வடிவத்தை நாம் இன்று பயன்படுத்துவதில்லை. பழந்தமிழில் + என்ற வடிவமே க என்ற எழுத்தைக்குறித்தது. அதன் மாறிய வடிவமே இன்று நாம் எழுதுகின்ற க ஆகும். எழுதுகருவிகள், எழுதும் பொருள் என்பன எழுத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. உதாரணமாக தமிழ் எழுத்துக்கள் அதிகம் வளைவாக இருப்பதற்கு பனை ஓலையில் ஆணியால் எழுதப்பட்ட மரபே காரணமாகலாம் - அழுத்தி எழுதும் போது அது கிழிந்துவிட வாய்ப்புண்டு.

இன்று தமிழின் வளர்ந்த அல்லது மாறிய எழுத்து வரிவடிவத்தையே நாம் உபயோகிக்கின்றோம். அன்று தோன்றிய நன்னூலையும், இராமாயணத்தையும், வீரசோழியத்தையும், பெரியபுராணத்தையும் மாறிய இன்றைய எழுத்து தமிழ் எழுத்துருவில் (Script) மாற்றிப் பதிப்பித்து விட்டோம். 1970 இன் பின் தமிழில் ற.ன.ண.ல. என்பவற்றின் ஆகாரங்களிலும் ஐகாரங்களிலும் ஏற்பட்ட மாற்றம் நாம் அறிந்ததே. அதன் பின்னர் பதிப்பிக்கப்பட்ட சங்க நூல்கள் கூட புதிய எழுத்துருவில் புணர்ச்சி விதிகளின்றி வெளிவருவதைக் காணலாம். எனவே மொழி பற்றி ஆராயும் பொழுது அவர்கள் எழுதியது தமிழ் எழுத்துருவிலாயினும் தமிழுக்குரிய அன்றைய தமிழ் எழுத்துருவிலேதான் எழுதினர் என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும்.

இலக்கணநூல்கள்

தமிழ் நெடுங்கணக்கின் எண்ணிக்கையில் தொல்காப்பியத்தின் பின்னர் எந்த மாற்றமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.

1. உயிரெழுத்து - 12
2. மெய்யெழுத்து - 18
3. ஆய்த எழுத்து - 01

என அமைந்தன. ஆயினும் சார்பெழுத்துக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தையும் விட மாற்றம் பெற்றிருந்தன. தொல்காப்பியர் நெடுங்கணக்கைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து

எழுத்தெனப்படுபன

அகர முதல் னகர இறுவாய் முப்பஃதென்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் முன்றலங்கடையே

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது இதில் சார்பெழுத்துக்கு ஏனைய எழுத்துக்களினளவு முக்கியம் கொடுத்துள்ளார். இச் சார்பெழுத்துக்கள் பொருளை வேறுபடுத்தக் கூடிய ஒலியன்களாகவும் அக்காலத்தில் பயன்பட்டுள்ளன.

உதாரணம் : அகம்
அஃகம்

ஆனால் சோழர்கால இலக்கண நூல்களில் குற்றியலுகர, குற்றியலிகரங்கள் இகர உகரங்களின் மாற்றொலிகளாகவே காட்டப்படுவதுடன் வேறு பல எழுத்துக்களின் குறுக்கங்களும் சார்பெழுத்துக்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சொற்கள் இயல்பு வழக்குச் சொற்கள், தகுதி வழக்குச் சொற்கள் என வகுக்கப்பட்டிருந்தன. இயல்பு வழக்கு இலக்கணமுடையது, இலக்கணப் போலி மருஉ எனவும் தகுதிவழக்கு இடக்கரடக்கல் மங்கலம் குழுஉக்குறி எனவும் இனங்காணப்பட்டன. இடக்கரடக்கல் சபையிலே சொல்ல முடியாத சொற்களை மறைத்து இன்னொரு சொல்லால் வழங்குவது.

உதாரணம் - மலங்கழிஇ வருதும் என்பதைக்கால்கழீ வருதும் என்பது
மங்கலம் - செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்பது
குழுஉக்குறி - பொன்னைப்பறி என்றல் கள்ளை சொல்விளம்பி எனல்
வடசொல் தமிழில் வழங்கும் போது ஏற்படும் மாற்றங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

வணிக வழக்குகள் - வணிக வழக்குகள் சில பற்றியும் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தம்பாலி ல்லெனின் இன்னாய்
உள்ளது கூறி மாறியு முள்ளது
கட்டி முரைப்பார் சொற்கருங் குதற்கே

அதாவது-ஒருவர் ஒரு பொருளைக் கேட்கும் போது தம்மிடத்து அப்பொருள் இல்லையெனின் அதற்கு இனமான பொருள் இருக்கிறது எனக் கூற வேண்டும் அல்லது இவ்வளவு இருக்கிறது எனக்கூற வேண்டும் எனப்படுகிறது.

உதாரணம் : பயறுண்டோ வணிகீரே என்றார்க்கு
உழுந்துண்டு கண்டார் என்றல்
அல்லது
இருபது கலம் உள்ளது என்றல்

இது வணிகத்தில்தான் முக்கியமாக பயன்பாடுடையது. பயறில்லாதவிடத்து உழுந்தை வாங்கும் வாடிக்கையாளர் உள்ளனர். இவ்வாறு கூறுவதை விற்பனை உத்தியாகக் கொள்ளலாம்.

மொழியில் வர்க்க வேறுபாடு

சில சொற்கள் தமிழ்ச்சமூகத்தில் காணப்பட்ட வர்க்க வேறுபாட்டையும் தெளிவுபடுத்துவனவாய் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக கொடு என்பதில் ஒத்தகருத்துச் சொல்லாக பயன்படும் ஈ, தா என்பன வழங்கும் முறை பற்றி இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடும் விடயம் முக்கியமானது.

ஈ - இழிந்தோன் கூற்று

தா - ஒத்தோன் கூற்று

கொடு - உயர்ந்தோன் கூற்று எனப்படுகிறது.

இதே விடயம் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டாலும் மீண்டும் சோழர் காலத்தில் நன்னூலில் இதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்படுவதனால் இவ்வழக்கு முக்கியம் பெற்றிருந்திருத்தல் வேண்டும். யப்பானிய மொழியிலும் இதே தன்மை காணப்படுவதாக கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் (25.08.2008) தெரிவித்தார்.

மொழியில் பால் வேறுபாடு

ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், பலவிற்பால், ஒன்றன்பால், எனப்பால் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

னஃகானொற்றே ஆடு அறிசொல்

ளஃகானொற்றே மகடு அறிசொல் என்பது தொல்காப்பியம். ஆனால் சோழர்காலத்தில் பால்விகுதிகளின் தொகை அதிகரித்துள்ளது.

சாசனங்கள்

நொபொரு கராஷிமா சுமார் 9000 சோழர் கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளதாக குறிப்பிட்டுள்ளார் (1994: 98). சாசனங்கள் பேச்சு வழக்கையொட்டியும் சாசனங்களை எழுதிய தொழிலாளியின் தமிழ் அறிவைப் பொறுத்தும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

பின்வரும் மாற்றங்கள் கல்வெட்டு மொழியிற் காணப்படுகின்றன.

தெ.க. VIII 600 திருச்செந்துறை பராந்தகன் 1 12 (909)

1. திருச்செந்துறை - திருச்செந்துறை
2. நந்தா விளக்கு - நொந்தா விளக்கு
3. கொடுத்த நிலம் - குடுத்த நிலம்
4. ஊர் அறிந்த - ஊர் அறிஞ்ச

தெ.க. VIII 602 திருச்செந்துறை பரகேசரி 16

1. மேற்கு - மேற்கு
2. நந்தாவிளக்கு - நொந்தாவிளக்கு
3. கொடுத்தேன் - குடுத்தேன்

தெ.க. VIII 607 திருச்செந்துறை பராந்தகன் 1 20 (927)

1. திருச்செந்துறை - திருச்செந்துறை
2. நந்தாவிளக்கு - நொந்தா விளக்கு
3. கொடுத்த நிலம் - குடுத்த நிலம்
4. கொடுத்தேன் - குடுத்தேன்

தெ.க. VIII 687 அல்லூர் பரகேசரி 4

1. அடைத்த - அடைச்ச
2. நெய் அமுது - நெய் அமிது
3. கறி அமுது - கறி அமிது
4. திருப்பதிகம் - திருப்பதியம்
5. மூவர்க்கு - மூவற்கு
6. தலைமேற்கொண்டு - தலை மேல்க்கொண்டு

தெ.க. VIII 689 அல்லூர் பராந்தகன் 1 37 (940)

1. பதினொருவேம் - பதினொருவேம்
2. நாட்போனகம் - நாட்ப்போனகம்
3. தெற்கு - தெற்கு
4. நாங்களே காத்துங் கொடுப்போமாக - நாங்களேய் காத்துங் குடுப்போமாக

தெ.க. தஞ்சாவூர் ராஜராஜன் - 1.29 (1014)

1. நான்கே	- நான்கேய்
2. ஒன்பதே	- ஒன்பதேய்
3. ஐயன்	- ஐய்யன்

என அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அத்துடன் ன வரவேண்டிய இடங்களில் ந வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

1. நக்கங் கண்டனேன்	- நக்கங் கண்டனேன்
2. தேவதானம்	- தேவதாநம்
3. பல்லவரயனாயின	- பல்லவரயனாயிந்
4. பிரமாதிராய முத்தரையனேன்	- பிரமாதிராய முத்திரையனேந்
5. நிலன்	- நிலந்
6. நக்கன்பாடி	- நக்கந்பாடி
7. குறியாமங்கலமுடையான்	- குறியாமங்கலமுடையாந்
8. எண்பதின்கலம்	- எண்பதிந்கலம்
9. சொன்னோம்	- சொன்னோம்
10. சொன்னமையில்	- சொந்நமையில்
11. பின்பு	- பிந்பு

சோழர்கால இலக்கண நூல்களில் ந் இறுதியில் வரும் என்பது இலக்கணத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நகரம் நகரம் ஆகியவற்றிடையேயான ஒலி வேறுபாடு பற்றித் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிட்டாலும் பேச்சு வழக்கில் இவ்வேறுபாடு அதிகம் இல்லாமலிருப்பதுவும் இவ்வாறான பரஸ்பர மாற்றத்துக்கு காரணமாகலாம்.

அது போல ர வரவேண்டிய இடங்களில் ற வருவதையும் அவதானிக்கலாம்.

1. பயிர் செய்து	- பயிற்செய்து
2. நாயனார்க்கும்	- நாயனாற்கும்
3. தம்பிராட்டியார்க்கும்	- தம்பிராட்டியாற்கும்
4. தேவர்க்கும்	- தேவற்கும்
5. வார்க்கத்தாற்கும்	- வற்கத்தார்க்கும்

இதற்குக்குக் காரணம் தமிழ்நாட்டவர் ற் ஐ ஒலிக்கும் முறையாகலாம். இலங்கையில் இதனை ஒலிக்கும் முறைக்கும் (மெய்யெழுத்து ற் ஆங்கிலத்தில் T cat ல் வருவது போல ஒலிக்கும்) தமிழ்நாட்டில் ஒலிக்கும் முறைக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. உதாரணமாக ஏற்பாடு என்பதை இலங்கை முறையில் சொன்னால் ஏர்ப்பாடு அதாவது R ஆங்கில எழுத்து உச்சரிக்கப்படுவது போல (Car) அவர்கள் ஒலிக்கின்றனர்.

நொபொரு கராஷிமா சோழ காலத்திற் தமிழில் சேர்ந்த வருவாய்ச் சொற்களைக் கல்வெட்டுக்களில் ஆராய்ந்திருக்கிறார். அவர் இது பற்றிக் கூறுமிடத்து பழங்கால மற்றும் இடைக்கால தென்னிந்தியாவின் வருவாய் முறையை அறிவதற்கு இதுவரை எஞ்சியுள்ள சமகால கல்வெட்டுக்களே சான்றாகும். சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாலானவை நிலக்கொடைகள் அல்லது நில விற்பனை அல்லது வருவாய் இனக் கொடைகளைக் குறிக்கின்றன. இவற்றுள் ஒரு நல்ல விழுக்காடு வருவாய்ச் சொற்களைக் கொண்டுள்ளது (1994: 96). அவர் குறிப்பிட்டுள்ள சில வருவாய்ச் சொற்கள் வருமாறு.

1. அந்தராயம்	2. அமஞ்சி
3. ஆயம்	4. ஆனமஞ்சி
5. எச்சோறு	6. கடமை
7. காசாயம்	8. குடிமை
9. குற்றத்தெண்டம்	10. கூற்றுநெல்
11. சில்லிறை	12. செக்குக்கடமை
13. நெல்லாயம்	

அதுபோல காகுகள் சிலவற்றின் பெயர்கள் அறிமுகமாகியுள்ளன.

அக்கம்	அன்றாடு நற்காக
அன்றாடு பழங்காக	ஆகவராமன் பணம்
ஈழக்கருங்காக	ஈழக்காக
கருங்காக	காக
காணம்	சக்கரம்
பிரமம்	சம்பிராணிப்பழங்காக
திரமம்	நற்காக
பணம்	பழங்காக

புவனேக வீரன்பணம்
ராஜ ராஜ மாடை
வெள்ளை

மாடை
வராகன்
வெள்ளைப்பணம்

சமூகப்பிரிவுகள் தொடர்பான சொற்கள் பல காணப்படுகின்றன.

அகப்பிணவர்	அகழ்த்துவர்
அம்பட்டன்	அறுகை வாணிகர்
ஆசாரி	ஆனையாள்
இடங்கை	இடையர்
உவச்சன்	எட்டி
கடிகையார்	கம்மாளர்
கன்னான்	காவலர்
காவிதி	குசவர்
குடியானவர்	குதிரைச்செட்டி
கைக்கோளர்	கொல்லன்
சன்னாழி	சாலியர்
சிறுதனத்துப் பணிமக்கள்	செக்கார்
செட்டி	தச்சன்
தட்டான்	தய்யான்
நக்கன்	நட்டவன்
நட்டுவன்	நாட்டுமன்றாடி
நாவிசர்	ப்ராமண
பட்டினவர்	பத்தர்
பாணன்	பிடாரர்
மன்றாடி	ரதகாரர்
வடுகர்	வண்ணக்கர்
வண்ணக்குகன்	வண்ணத்தார்
வேளைக்காரர்	வலங்கை
வள்ளுவன்	வளஞ்சியர்
வாச்சியன்	வாணியன்
வியாபாரி	வில்லிகள்
வெள்ளாளர்	வேட்கோவார்
வைசியன்	

நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான சொற்கள் பல அறிமுகமாகியுள்ளன.

அடை ஆணைவாய்க்கால் உடைப்பு

ஊருணி ஊற்றங்கால் ஏரி

ஓடை கழனிக்குளம் கிடங்கு குறங்கு நாட்டார்வாய்க்கால் குலைமடை

(நொபொரு கராஷிமா - மேற்படி பின்னிணைப்பு)

கல்வெட்டுக்களில் கையாளப்பட்டுள்ள சில வடசொற்கள்

சந்திராதித்த

ஸ்ரீதநம்

பிரமதேயம்

ஸபையாரிடம்

தேவதாநம்

சந்தி

அபோவனமே - (பாழாக)

அமிது

ராஜகேசரி

ப்ராத்தி

சுருதிமான்

அனுபோகித்து

மூலப்பிருத்தியர்

ஜன்மக்காணி

மூரீஹஸ்தம்

பிரசாதக்காணி

பிரஹ்மதேசம்

பூஜை

இவையனைத்தும் பிராமணர் தொடர்பானதாகவும் கோயிற் பூசைகள் தொடர்பானதாகவும் உள்ளதைக் காணலாம்.

ச் உபயோகம்

சோழர் கல்வெட்டுகளில் இன்று நாம் ஸ் பயன்படுத்தும் இடங்களில் ச் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பரமேச்வரர்
மூரீராஜரஜீச்வரர்

திருப்பூதேச்வரர்
திருவாலீச்வரத்து

அக்காலத்தில் சில வேளைகளில் ச் எழுத்து ஸ் ஆக உச்சரிக்கப் பட்டிருக்கலாம்.

உயிரிறுதியும் உயிர் முதலுமாக சொற்கள் சேரும்போது உடம்படு மெய்தோன்றுமென்பது இலக்கண விதி. ஆனால் கல்வெட்டுக்களிலே அவ்வாறு உடம்படுமெய்கள் இணைக்கப்படாது எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

திசை ஓர்

இறை இலி

வழியிலார்

கரைஇன்

குறிஇல்

துளிஉடைய

முடிஓடு (மேற்கோள் ஆ.வேலுப்பிள்ளை 1971: 59)

பேச்சு வழக்கினை கூர்ந்து அவதானித்தால் உடம்படு மெய்களைப் பயன்படுத்தாமல் உபயோகிக்கும் தன்மை இன்றும் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இந்தத்தன்மை அன்றும் இருந்திருக்கலாம்.

பெயர்கள் சில

நீலகங்கரையர்

நந்திபன்மர்

கனகராசர்

வெள்ளைப்பிள்ளை

பிருதிகங்கரையன்

காங்கேயராயன்

சிலம்பன் பிச்ச தேவன்

சொக்கஞான சம்பந்தன்

வாணாதரையர்

மலையப்பியராயர்

தீபத்தரைசர்

சேதிபதிசுலராயர்

சிம்பியத்தரையன்

திருநட்டப் பெருமான்

சியாருதேவன்

(நொபொரு கராஷிமா - மேற்படி நூலில் பின்னிணைப்பில்கொடுத்த கல்வெட்டுகளிலிருந்து)

இவர்களில் சிலர் தானம் கொடுத்தவர்கள் - அவர்கள் அரசர், அல்லது வணிகர்களாகலாம்.

கல்வெட்டுகளின் மொழி பேச்சுவழக்கிலமைந்தமைக்கு அக்கல் வெட்டுகளை வெட்டியோர் போதியளவு எழுத்தறிவு பெறாமல் இருந்திருக்கலாம் என்ற காரணம் முன்வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் அக்காரணத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் சில இடர்ப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

1. இக்கல்வெட்டுகளை எழுதுவித்தவர்கள் வேந்தர்கள் நிலக்கிழார்கள் அல்லது வணிகர்கள் ஆவர். அவர்கள் தாம் எழுதுவிக்கப் போகும் விடயத்தை அல்லது ஆணையை சரியான தமிழில் எழுதிக்கொடுக்க வில்லையா என்பது.
2. அப்படி எழுதிக்கொடுத்தவற்றை சரியான முறையில் எழுதமுடியாத சிற்பிகளா அப்போது வாழ்ந்தனர்? தஞ்சைப்பெருங்கோயில் கட்டிடங்களும் சிற்பங்களும் திறமைமிக்க சிற்பிகளையே நம் கண்முன் நிறுத்துகின்றன. எழுதிக்கொடுத்தவற்றைப் பார்த்து எழுதமுடியாதவனாக அவன் இருந்திருப்பானா?

ஆகவே அவ்வாணைகள் பொதுமக்களைச் சென்றடைய வேண்டியன என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு அவ்வாறு பேச்சுத்தமிழ் கையாளப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு. தமிழ்நாட்டில் ஊர்ப்பெயர்கள் சில பேச்சு வழக்கை ஒட்டியே வழங்கப்படுவதை இன்னும் காணலாம். உதாரணம் செம்மண்சேரி - செம்மஞ்சேரி எனவும் கூடுவான்சேரி - கூடுவாஞ்சேரி எனவும் வழங்கப்படுகிறது.

உரையாசிரியர் காட்டும் மொழி

கல்வெட்டுக்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து உரையாசிரியரின் மொழி கடினமானதாகவும் அதிக புணர்ச்சி விதிகளைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கின்றமையைக் காணலாம்.

இளம்பூரணரின் உரை - இவரது உரைநடையிலே கேட்போனுக்கு விளக்கமளிக்கும் முறையில் வினாவும் விடையுமாக அமைந்திருக்கும் தன்மை காணப்படுகிறது.

உதாரணம் வருமாறு :

“நடுவண் ஐந்திணை என்பன யாவை எனின் முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல், என்பனவாம். எற்றுக்கு? இந்நூலகத்து அகமும் புறமும் ஆகிய உரிப்பொருள் கூறுகின்றாராதலால் புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என அமையுமே எனின் புறப்பொருட்கண் நிரைகோடலை வெட்சி எனக்குறிப்பிட்டு ஆளுமாகலான் ஈண்டு இப்பொருளையும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், என ஆளும் என்க. இதனாற் பயன் என்னையெனின் உரிப்பொருளே திணையென உணர்த்துவாராயின் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் திணையாதல் தோன்றாதாம். அவையெல்லாம் அடங்குதற் பொருட்டு முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்றார் என்பது.” (இளம்பூரணம் 1977: 7)

இவருடைய உரைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து வி. செல்வநாயகம்,

“ஒரு பொருளை விளக்குமிடத்து அல்லது கட்டுரைக்குமிடத்து முதலில் வினாவாக்கியமொன்றை அமைத்து ஈற்றில் அதற்கு நேர்விடையுருவாக்கியம் அமைத்து நடுவிலே வினாவுருமாகவும் விடையுருவமாகவும் அமையாதனவாய் விளக்கம் கூறும் சில வாக்கியங்களை அமைத்துக் கூறும் வகையினை நாம் இளம்பூரணர் உரையிலே தெளிவாகக் காணமுடிகிறது.” (வி. செல்வநாயகம் 2000: 47) என்கிறார்.

சேனாவரையர் உரை – சேனாவரையர் உரைநடை தருக்க முறைப்படி பொருளைத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டுதற்குரிய சிறந்த கருவியாக அமைந்துள்ளது. எதுசரி எது பிழை என ஆராய்ந்து தம்முடிபினை ஆதாரங்காட்டி நிறுவும் இடங்களிலே அவர் நடைப்போக்கின் சிறப்பைக் காணலாம் (வி. செல்வநாயகம் 2000: 51).

பரிமேலழகர் உரை – கடவுள் வாழ்த்துக்கு அறிமுகம் எழுதுவகையில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். “அஃதாவது தான் வழிபடுகடவுளையாதல் எடுத்துக் கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைக் கடவுளையாதல் வாழ்த்துதல். அவற்றுள் இவ்வாழ்த்து ஏற்புடைக் கடவுளை என அறிக. என்னை? சத்துவம் முதலிய குணங்களான் மூன்று ஆகிய உறுதிப் பொருட்கு அவற்றின் மூவராகிய முதற் கடவுளோடு இயைபு உண்டு. ஆதலால் அம்மூன்று பொருளையும் கூறலுற்றார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமை ஆகலின் இவ்வாழ்த்து அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறினார் என உணர்க”

இதில் விளக்குதல் - வினா - அதற்கு மறுமொழி கூறுதல் என உரையமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

இலக்கியங்கள் காட்டும் மொழி

இலக்கியங்கள் கவிஞர்களின் ஆக்கத்திறமைகளை வெளிப்படுத்துவன. அவர்களது மொழி ஆளுமைகளை அவற்றில் காணலாம்.

கம்பன்

சிறு சிறு வாக்கியங்கள் கொண்டனவாக எளிய நடையில் கம்பனின் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. எதுகை மோனைப் பயன்பாடு எளிய மொழிப்பயன்பாடு ஆகியவற்றை அவரது பாடல்களில் காணலாம்.

உதாரணம் - இராமனும் சீதையும் நகரைவிட்டு நீங்குவதை வருணிக்கும் பகுதி இது.

மாகந்தமு மகரந்தமு மளகந்தரு மதியின்
பாகந்தரு நுதலாளொடு பவளந்தரு மிதழான்
மேகந்தனி வருகின்றது மின்னோடுடன் மிளிர்பூண்
நாகந்தனி வருகின்றது பிடியோடென நடவா
தொளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச்சுவையமுதின்
கிளைகட்டிய கருவிக்கிள ரிசையிற் பசைநறவின்
விளைகட்டியின் மதுரித்தெழு கிளவிக்கிளி விளிபோற்
களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி சுவளைத்தொகை கண்டான்

வினைமுற்றுகளை அடுக்கடுக்காக பயன்படுத்துதல் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிற்கேற்ப எழுவாயை இறுதியிற் கொண்டு வரல் ஆகியனவற்றை பின்வரும் பாடலில் காணலாம். பரதனின் நிலைமை வர்ணிக்கப்படும் வகையில் வினைமுற்றுகளை அடுக்கடுக்காக அமைத்துக் கூறுவதைக் காணலாம்.

எழுந்தன னிரங்கின னிரங்கிப் பின்னரும்
விழுந்தனன் விம்மினன் வெய்துயிர்த்தனன்
அழிந்தன னரற்றினன் னரற்றியின்னன்
மொழிந்தனன் பின்னரு முருகிற் செவ்வியான்

மிகச்சிறிய வசனங்களைக் கையாளுதலைப் பின்வரும் பாடலில் காணலாம்.

உண்ட நெருப்பைக்
கண்டனன் பற்றி
கொண்டு அணைக என்றான்
அண்டரை வென்றான்

சார் அயல் நின்றார்
வீரர் விரைந்தார்
நேருதும் என்றார்
தேரினர் சென்றார்

1. உண்ட நெருப்பைக் கண்டனன்
2. பற்றிக்கொண்டு அணைக என்றான் அண்டரை வென்றான்.
இரண்டே சிறிய வாக்கியங்களில் ஒரு கவிதை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா.

தத்துவநூல்களில் மொழிநடை கடினமானதாக அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

உதாரணம்

தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக்
கூடலை நீ ஏகமெனக் கொள் (திருவருட்பயன்)

தொகுத்து நோக்கும் போது சோழர்காலத்துத்தமிழ் வழக்கில் மூன்று நிலைகளை அவதானிக்க முடிகிறது.

1. கல்வெட்டுகளில் பேணப்பட்டுள்ள பேச்சுவழக்கு மொழி
2. இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற அழகான எளிய தமிழ்
3. தத்துவநூல்களிலும் உரைகளிலும் காணப்பட்டுள்ள கடின வழக்கு

இவையனைத்தையும் இணைத்து இலக்கணம் கூறப் புகுந்த இலக்கணகாரர் சில சிறப்புப் பண்புகளையும் அவதானித்துள்ளனர்.

1. திசைச்சொல் வடசொற்பயன்பாடுகள்
2. இயல்புவழக்கு, தகுதி வழக்கு, மங்கலம், குழுஉக்குறி, இடக்கரடக்கல்
3. வணிகத்திற் பயிலப்பட்ட சில வழக்குகள்
4. வார்க்கபேதத்தை அடையாளப்படுத்திய சில வழக்குகள்

தற்காலத்தில் இவை மாற்றப்பெற்றுள்ளன. இம்மாற்றத்தின் நியதியை பழையன கழிதலும் புதியனபுகுதலும் வழுவல கால வகையினானே என நன்னூலார் கூறியுள்ளதிலிருந்து விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

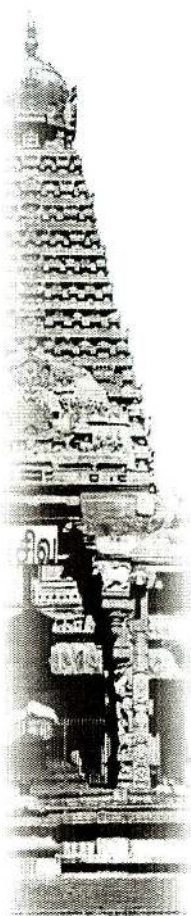
1. இராசாராம். சு. வீரசோழிய இலக்கணக்கோட்பாடு, இராகவேந்திரா வெளியீடு 1992.
2. செல்வநாயகம். வி. தமிழ் உரைநடை வரலாறு, குமரன் புத்தக இல்லம் மீள்பதிப்பு 2000.
3. நொபொருகராஷிமா வரலாற்றுப்போக்கில் தென்னகச்சமூகம், தமிழகத்தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர்.
4. வேலுப்பிள்ளை ஆ. தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், குமரன் புத்தக இல்லம் மீள்பதிப்பு 2002.
5. வேலுப்பிள்ளை ஆ. சாசனமும் தமிழும், நெஷனல் பிரிண்டேர்ஸ், கண்டி 1971.

(யப்பானிய வழக்குபற்றிக் குறிப்புரை கூறிய கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாசுக்கு நன்றி.)

மொழியியல் நோக்கில் கம்பராமாயணம் :

சுந்தரகாண்டத்தின் மொழிநடை உத்திகள்

கலாநிதி சுபதினி ரமேஷ்

சோழ மன்னர் தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலமாகிய கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதற் பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சோழர் காலப்பகுதி என வரையறுக்கப்படுகின்றது. இக்காலப்பகுதியில் எழுந்த இலக்கிய நூல்களின் வரிசையில் காப்பியங்கள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான கம்பராமாயணத்தில் உள்ள மொழிநடை உத்திகளைச் சுந்தர காண்டத்தின் அடிப்படையிலே ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கம்பராமாயணத்தைப் பல கோணங்களில் நின்று பார்க்க முடியும். மொழியியல் நோக்கில் கம்பனின் மொழிநடை உத்திகளை வெளிக் கொணர்வதற்கு முன் “நடை” (Style) என்ற பதத்தை ஆராய வேண்டிய தேவை இங்கு ஏற்படுகின்றது.

“நடை” (Style) என்பது ஒரு ஆசிரியரின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தவல்லது. அவரை இனங்கண்டு கொள்ளும் வகையில் அவருக்கே உரியதாக இருக்கும் வெளிப்பாட்டு மொழிப்பாங்கே நடை என வரையறை செய்யலாம். மேலை நாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் “நடை” என்பது ஆசிரியரின் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் உள்ளத்தின் திட்டம் நடையின் திட்டமாகும். உள்ளத்தின் தெளிவு நடையின் தெளிவாகும். ஆசிரியரின் குழப்பமும், சிக்கலும் அவருடைய நடையிலும் தென்படும் என்பர். எனவே, ஆசிரியரின் நடையே அவருடைய இயல்பைக் காட்டும் உரைகல் என்றும் கூறுவர். நடை ஆசிரியருடைய உள்ளத்தின் சொல்லோவியம் (Style is the mental picture of the man who writes) என்பதும், குணத்தை அறியுங் கலை (Physiology of the mind) என்பதும் அவர்களது கருத்தாக அமைகின்றது.

நடை என்பது பொதுவாக ஆசிரியர் (Author), காலம் (Age), நோக்கம் (Purpose), கருப்பொருள் (Theme), இடம் (Geography), மக்கள் (Audience) முதலியவற்றில் தங்கியுள்ளது. இதற்கேற்ப நடையின் தன்மையும் வேறுபடும் என்பது திறனாய்வாளர்களின் கருத்து. பயனைக் கருதி நாட்டிலே மக்களுக்கு அறிவைப் பரப்ப வேண்டுமென்றால் இன்றைக்கு எழுத்தாளர் கைப்பற்ற வேண்டியது எளிய தெளிவு நடை என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. “எளிய நடையே அழகிய நடை, எளிமையே மொழிநடைக்கு இனிய அணி” என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி.

நடை ஒன்றின் நல்லியல்புகளான சுருங்கச்சொல்லல், விளங்க வைத்தல், படிப்பவருக்கு இனிமை, நல்ல சொற் கையாட்சி, புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல், முறையின் வைத்தல், சிறந்த பொருள் பயத்தல், கூறியதைத் திரும்பக் கூறாமை, உயிரோட்டமான கற்பனை, வசன அமைப்புக்கள் எல்லாம் கம்பனுடைய சுந்தரகாண்டத்திலும் இழையோடி உள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

கம்பனின் மொழிநடை உத்திகளினை ஒலிநிலை உத்திகள், சொல்நிலை உத்திகள், பொருள்நிலை உத்திகள், தொடர்நிலை உத்திகள் எனப் பகுத்து நோக்கலாம்.

ஒலிநிலை உத்திகள்

உலகில் உள்ள எந்த ஒரு மொழிக்கும் அடிப்படை ஒலியே. இவ் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும், இரட்டைக் கிளவிகளும், ஓசையுடைய ஒலிநிலை உத்தி வகைப்பாட்டினுள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. ஒலியடிப்படையில் உணர்வும்

பொருளும் புலப்பட இவை கையாளப்படுதலால் இவை உத்தியாக அணுகத்தக்கன.

கம்பனின் ஒலிநிலை உத்திகளில் இரட்டைக்கிளவிகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இரட்டில் பிரிந்து இசையாத இரட்டைக் கிளவிகள் ஒலியடிப்படையினவாகத் தோற்றம் தருவது நோக்கத்தக்கது. சுந்தரகாண்டம் நிந்தனைப் படலத்தில் ஒரு பகுதியான அரக்கியர் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு சீதையைக் கடிந்து கூறும் சந்தர்ப்பத்தை விபரித்த கவிச்சக்கரவர்த்தி.

“முன் முன் நின்றார், கண்கனல் சிந்த முடுகுற்றார் :
மின் மின் என்னும் சூலமும் வேலும் இவைபோச்சித்
தின்மின்! தின்மின்! என்று தெழித்தார் சிலர் எல்லாம்”

(பாகம் 1, பக் 404, 481)

என்ற பாடலில் மின் மின் என்ற இரட்டைக் கிளவியைக் கொண்டு, சூலமும் வேலும் பளிச்சென்று ஒளிவிடும் தன்மையின என அவற்றின் பிரகாசத்தை விபரிக்கின்றார். மொழி நடை உத்திகளின் வரிசையில் கம்பனுடைய கவிகளில் ஒலிநிலை உத்திகள் இவ்வாறு பயின்று வருவதனை நோக்கலாம்.

சொல் நிலை உத்திகள்

அடுத்து சொல்நிலை உத்திகள் கவிதையின் திறனுடைச் சொல் நடைக்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றன. ஓர் படைப்பாளி சொல்லாற்றலும், மிக்க சொல்லறிவும் உடையவனாக இருந்தால், அவன் படைப்பு சொற்களஞ்சியமாக அமைந்து சிறக்க முடிகின்றது. சொல் உத்திகளில் புதுமைச்சொல் பெய்து பொருள் சிறக்கச் செய்வதில் கவிஞனின் தனித்தன்மை சுந்தரகாண்டத்தில் விரவிக் காணப்படுகின்றது.

நேரடியாகப் பண்பைப் புலப்படுத்தாது எதிர்மறையாக அதனைக் கூறி உணர்த்தும் சொல்லாக்க நிலையும் இக்கவிஞனுக்கு உரியதாக அமைகிறது.

“வாராது ஒழியான் எனும் வண்மையினால்
ஓராயிரம் கோடி இடர்க்கு உடையேன் ;.....
நாராயணனே! தனிநாயகனே!”

(பாகம் 1, உருக்காட்டுப்படலம் பக் 412, 493)

சீதாப்பிராட்டி இராமபிரான் ஒருபோதும் தன்னை மீட்பதற்கு வாராமல் இருக்கமாட்டான் என வருந்திக் கூறும் சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்மறையின் பயன்பாட்டை நோக்கலாம்.

சொல்லுத்திகளின் பிறிதொரு கோணத்தில் எண்ணுப் பெயர்களின் ஆட்சியும் கருதத்தக்கது. கவிஞன் எண்களைப் பலவாறு கையாளுகின்றான். ஒசை நயமும் சொல் அழகும் தரும் நிலையிலும், பல எண்களின் தொடர்ச்சியில் இன்பம் விளைவிக்கும் பாங்கிலும் அமைத்துச் செல்கின்றான்.

“தடக்கை நால் ஐந்து பத்துத் தலைகளும் உடையான் தானே.....”

(பாகம் 1, கடல் தாவு படலம், பக் 64, 28)

இங்கு பெரிய இருபது கைகளையும் பத்துத் தலைகளையும் உடைய இராவணனது சிறப்பு எண்ணுப் பெயர்களின் ஊடாக விபரிக்கப்படுகின்றது. மேலும் ஒருசில பாடல் அடிகள் எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்படுகின்றன. எனினும் எண்ணுப் பெயர்களின் ஆட்சி ஒவ்வொரு படலத்திலும் மிகையாகக் கொண்டு செல்வதை கம்பனின் மொழிநடையில் காண முடிகின்றது என்பது கண்கூடு

“பாரைஞ்நூறுவ பற்பல பொற்புயம்
ஈர்ஐஞ் நூறு தலையுள; என்னினும்....”

(பாகம் 2, பிணிவீட்டுப்படலம், பக் 317, 1147)

“..... ஓராயிரம் கோடி இடர்க்கு உடையேன்;....”

(பாகம் 1, உருக்காட்டப்படலம், பக் 412, 493)

இராமயிரான் தன்னை மீட்பதற்கு வராமல் இருக்கமாட்டான் என்று நம்பி ஓராயிரம் கோடி துன்பங்கள் நேர்ந்த போதும் உயிர் விடாமல் இருக்கின்றேன் என்று சீதாப்பிராட்டி கூறும் சந்தர்ப்பத்தில் துன்பத்தின் மிகையினை ஓராயிரம் கோடி என்ற எண்ணுப் பெயர் கட்டி நிற்கின்றது.

சில எண்கள், எண்ணிக்கைகளை மீண்டும் மீண்டும் பயிலல் கம்பனிடம் காணப்படுகின்ற சிறப்பான உத்தி எனலாம்.

உருக்காட்டுப் படலத்தில் வானரங்களின் பேரெண்ணிலையை வெள்ளம் என்ற சொல்லால் புலப்படுத்துவது வருணனை மிகுந்த பெருக்க மிகுதி உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. எண் வரையறைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையை படைப்பாளி தருகின்றார் எனலாம்.

“எழுபது வெள்ளம் கொண்ட எண்ணை: உலகம் – எல்லாம்

..... ஒத்த வானரம் வானின் நீண்ட”

(பாகம் 1, பக் 431, 519)

என்ற பாடல் அடி சான்றாக அமைகின்றது.

சொல்நிலை உத்திகளில் இங்கு குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு அம்சம் முற்று, எச்சம், வினா, உம்மை போன்ற சொல்நிலைகளை அடுக்கி வைப்பது. இவ்வாறு

ஒரு பாடலை ஆக்கும் போது அது தனித்த இயல்பு கொள்கின்றது. விரைவு, ஐயம், உணர்வு மிகுதி, கருத்துச் செறிவு என்பவற்றைப் படிப்போன் மனதில் உயிரோட்டமாகச் செலுத்தும் கவியின் நடை உத்தி போற்றுதற்குரியது.

எச்சங்களை அடுக்கும்போது திரும்பத் திரும்ப ஒரே சொற்களை அடுக்கி மேலும் அழகு ஊட்டும் பண்பு சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. சுந்தரகாண்டம் பிணி வீட்டுப்படலத்தின் ஒரு பகுதியில் அநுமன் இராவணன் கூறியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து பிறர்மனை நயத்தலால் வரும் பபனை இராவணனை நோக்கி பதில் கூறும் சந்தர்ப்பத்தினை விளக்கும் கம்பர்,

“திறம் திறம்பிய காமச் செருக்கினால்
..... இறந்து இறந்து இழிந்து ஏறுவதே அலால் (பாகம் 2, பக் 314, 1141)

என்கிறார். இறந்து இறந்து இழிந்து என்ற எச்சங்களைக் கையாளும் முறை நோக்குதற்குரியது. இதனை விட,

“ஒடிக் கொன்றனன், சிலவரை; உடல் உடல் தோறும்
கூடிக் கொன்றனன், சிலவரை; கொடி நெடு மரத்தால்
சாடிக் கொன்றனன். சிலவரை; பிணந்தொறும் தடவித்
தேடிக் கொன்றனன்.....” (பாகம் 2, கிங்கரர் வதை படலம், பக் 73, 789)

இங்கு ஒடி, கூடி, சாடி, தேடி என்பன எச்சங்களாகும்.

வினைமுற்றுக்களை அடுக்கும் மொழிநடை உத்தியையும் இங்கு கண்டு கொள்ளலாம்.

“ஆர்த்தார், அண்டத்து அப்புறத்தும்.....
ஈர்த்தார், முரசம் எற்றினார்;
இடித்தார்; தெழித்தார்; எம் மருங்கும்
பார்த்தார்; ஒடிச் சானகிக்கும்
பகர்ந்தார்; அவளும் உயிர் பதைத்தாள்
வேர்த்தாள்; உலந்தாள்; விம்மினாள்;.....
விழுந்தாள்; அழுதாள், வெப்துயிர்த்தாள்” (பாகம் 2, பக் 335, 1171)

என்ற பிணி வீட்டுப்படல் பாடலில் அநுமன் வாலிற்குத் தீ வைத்த செய்தியை சீதைக்கு அறிவிக்க அவள் வருத்தமும் சந்தர்ப்பத்தை காட்சிப்படுத்தும் படைப்பாளி ஆர்த்தார், ஈர்த்தார், இடித்தார், பார்த்தார், பகர்ந்தார், வேர்த்தாள், விழுந்தாள் என்ற வினைமுற்றுக்களை அடுக்கி நடையைச் சிறப்பித்துள்ளமையைக் காணலாம். பெரும்பாலும் போர் வருணனையிலேயே

கவிஞன் இம் முற்று அடுக்குதலை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளான் போல் தெரிகின்றது. சம்புமாலி வதைப்படலம் பல அரக்க வீரர் அநுமனின் கடும் போரால் பல்வகையாகத் துன்புற்றுத் துவண்ட பாங்கினை இவ்வாறு அளிக்கின்றது.

“வெருண்டனர், வியந்தனர், விழுந்தனர், எழுந்தனர்;
மருண்டனர், மயங்கினர், மறிந்தனர், இறந்தனர்;
உருண்டனர், உலைந்தனர், உழைத்தனர், பிழைத்தனர்;
சுருண்டனர், புரண்டனர், தொலைந்தனர், மலைந்தனர்”

(பாகம் 2, பக் 109, 843)

இவ்வாறு முற்றுக்களை அடுக்குவது போன்றே வினாக்களை அடுக்கும் முறையும் கண்கொள்ளத்தக்கது. உருக்காட்டுப் படலத்தில் உவமைகளை இட்டு வினவி அடுக்கும் பாங்கை அநுமன் இராமபிரானது பற்களின் சிறப்பைக் கூறும் சந்தர்ப்பத்தினூடாக அவதானிக்க முடிகின்றது.

“முத்தம் கொல்லோ? முழுநிலவின்
முறியின் திறனோ? முறை அமுதச்
சொத்தின் துள்ளி வெள்ளியினம்
தொடுத்த கொல்லோ? துறைபறத்தின்
வித்து முளைத்த அங்குரம் கொல்?
வேறே சிலகொல்? மெய்ம் முகிழ்த்த
தொத்தின் தொகை கொல்? யாது என்று
பல்லுக்கு உவமை சொல்லுகேன்?”

(பாகம் 1, பக். 448, 540)

என்ற பாடலில் இராமபிரானின் திருப்பற்களுக்கு உவமை முத்துக்களோ? பூரண சந்திரனது துண்டங்களின் வரிசையோ? வரிசையாக வைக்கப்பட்ட வெண்ணிறமுள்ள அமிழ்த் துளிகளின் கூட்டமோ! பல வழிகளாலும் செய்ப்படுகின்ற தருமம் என்னும் வித்தினின்று விளைந்த முளைகளோ? என மேலே காட்டியவாறு பல உவமைகளை அடுக்கியும் வினாச் சொற்களை நிர்ணயித்தும் காட்டும் பாங்கை அவதானிக்கலாம். சுந்தர காண்டத்தைப் பொறுத்தவரை கம்பன் அதிக அளவான வினாச் சொற்களைத் தொகுத்து அடுக்கிய பாங்கை தெட்டத் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது.

இலங்கையில் காணப்படும் சேனையின் மிகுதி பற்றி அநுமன் கூறும் கூற்றினை விபரிக்கும் ஆசிரியர்,

“விற்படை பெரிது என்கேனோ? வேற்படை பெரிது என்கேனோ?
மற்படை உடைத்து என்கேனோ? வாட்படை வலிது என்கேனோ?”

(பாகம் 1, பக். 448, 540)

ஒவ்வொரு சேனையும் அளவற்றது ஆதலின் எந்தச் சேனை பெரியது என்று அறிந்து சொல்ல இயலாது என்பதை எடுத்துக் கூறும்போது வினாச் சொற்களைத் தொகுத்துள்ள பாங்கை நோக்கலாம்.

“உம்” இடைச்சொல்லை பன்முறை அடுக்குதலும் கவிஞனிடம் காணக்கிடக்கின்றது. பட்டியல்களின் ஒரு முன் நிலையாக இவ் அடுக்குதலைக் கருதலாம். பொழிலிறுத்த படலப் பாடலான,

“குழையும், கொம்பும், கொடியும் குயிற்குலம்
விழையும் தண்தளிர்ச் சூழலும், மென்மலர்ப்
புழையும், வாசப் பொதும்பும், பொலன் கொள்தேன்
மழையும், வண்டும், மயிலும், மடிந்தவே ”

(பாகம் 2, பக். 27, 721)

என்பதில் “உம்” இடைச்சொல்லின் ஆட்சி குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னும் விளி, வியப்பு போன்ற சொற்களின் பல்நிலை அடுக்குதல்களும் கந்தரகாண்டத்தில் சொல் உத்தியாக அணுகத்தக்கன.

அநுமன் இலங்கையை நோக்கி வியக்கும் காட்சியில் பொன்மயமான அமராவதி நகரம் இந்த இலங்கையை ஒத்திருக்கும் என்று கூறுதல் அறிவீனமாகும் அம்மா! என எடுத்தியம்பும் நிலையை

“நன்னகர் அதனை நோக்கி நளினக்கை மறித்து, நாகர்
பொன்னகர் இதனை யொக்கும் என்பது புல்லிது; அம்மா!.... ”

(பாகம் 1, கடல்தாவுடலம், பக் 106, 92)

என்ற கவிப்பெருக்கின் ஊடே அம்மா! என்ற வியப்பு உத்தியைப் பயின்றுள்ளதை நோக்கலாம்.

பொருள் நிலை உத்திகள்

மொழி நடை உத்திகளில் அடுத்து பொருள் நிலை உத்தியாக அமையத்தக்கன பலவாகும். அணிகளில் அடிப்படையானதும் இலக்கியத் திற்கு இன்றியமையாததும் பல்வகைப் பொருளணிகளின் தோற்றக் களனாயமைவதும் உவமையாகும். உவமை இல்லாத பாடலே இல்லை என்று கூறும் அளவிற்குப்

பெரும்பான்மைச் செய்யுளிலும் உவமைப் பொருத்தப்பாடும் உயர்வு நவீற்சி, தற்குறிப்பேற்றம் போன்ற அணிகளும் ஆட்சியாகக் காணலாம்.

உவமைகளின் தனிச்சிறப்பினை, உருக்காட்டுப் படலத்தில் அநுமன் இராமபிரானது திருமேனி அழகை வருணித்தலினை விபரிக்க வந்த கம்பன் அதனை மிகைபடக் கையாண்டுள்ளதை நோக்கலாம். இராமபிரானின் பற்களின் சிறப்பு எவ்வெவற்றிற்கெல்லாம் உவமையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதை வினாக்களை அடுக்கும் சொல்லுத்தியின் எடுத்துக் காட்டுப் பாடல் மூலம் அறியலாம். கற்பனை வளம் செறிந்த கம்பனின் படைப்பில் தற்குறிப்பேற்ற அணி, உயர்வு நவீற்சி அணி என்பன விரவிக் காணப்படுகின்றன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

ஊர் தேடு படலத்தில் இலங்கை மாநகரத்து மாடமாளிகைகள் பற்றிக் கூறும்போது அவற்றின் அழகைப், பொன் கொண்டு செய்யப்பட்டவையோ? மின்னலைக் கொண்டு செய்யப்பட்டவையோ? எவற்றால் இயற்றப்பட்டன என்னும் உண்மையை அறிந்து கொள்ள முடியாதவையாக அமைந்துள்ள உயர்ந்த கற்பனை வளத்தைப் படைப்பாளி பிரயோகித்துள்ளதை,

“பொன் கொண்டு இழைத்து, மணியைக் கொடு பொதிந்த
மின் கொண்டு இழைத்த வெயிலைக் கொண்டு சமைத்த
என் கொண்டு இயற்றிய எனத் தெரி கிலாத
வன் கொண்டல் தாவி, மதி முட்டு வனமாடம்” (பாகம் 1, பக் 109, 95)

தொடர் நிலை உத்திகள்

கம்பன் கையாண்ட மொழிநடை உத்திகளில் தொடருத்தியாக அமையத் தக்கனவும் பல காணப்படுகின்றன. தொடர்நிலை உத்திகளுள் அடுக்குத் தொடர், இணைமொழி, மரபுத்தொடர், பழமொழித்தொடர்களைக் கையாளும் தன்மை என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

அக்கருமாரன்வதைப்படலத்தை அடுத்த பாசப்படத்தில் இந்திரசித்து வீரவாதம் புரியும் நிகழ்வை விளக்கும் கம்பர்,

“நல்லை! நல்லை! இஞ் ஞாலத்துள் நின்னொக்க நல்லார்
இல்லை! இல்லையால்! எறுழ் வலிக்கு யாரொடும் இகல
வல்லை! வல்லை! இன்று ஆகும், நீ படைத்துள வாழ் நாட்கு
எல்லை! எல்லை! பென்று, இந்திர சித்துவும் இசைத்தான்”

(பாகம் 2, பக் 231, 1020)

என்ற பாடலினூடே நல்லை! நல்லை! இல்லை! இல்லையால்! வல்லை! வல்லை! எல்லை! எல்லை! என்று சொற்களை அடுக்கிய தொடர்ப் பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான அடுக்குத் தொடர்கள் பாடலிற்கு ஓசையம் கூட்டுவனவாக அமைகின்றன.

அடுக்கினை மும்முறை பிரயோகிக்கும் நடைப்பாங்கும் ஆசிரியரிடம் கட்டத்தக்கது.

“இவன்! இவன்! இவன்! என நின்றார்.....”

(பாகம் 2, கிங்கரர் வதைப்படலம், பக் 65, 775)

இணைமொழி என்பது ஒரு பாடலிற்கு அழகைக் கொடுப்பது. இத்தகைய பண்பு கம்பனின் நடையிலும் இழையோடி உள்ளது. சுந்தரகாண்டம் கடல் தாவு படலத்தில் அநுமன் இலங்கையில் உள்ள பவள மலையின் அப்போதைய நிலையைக் கூறுதலை எடுத்துக் காட்டும் கவிச்சக்கரவர்த்தி,

“மேக்குறச் செல்வோன் பாய.....

நாக்குறுத்து, அங்கும் இங்கும் தள்ளுற நுடங்கும் நோன்மை.....”

(பாகம் 1, பக் 105, 90)

“அங்கும் இங்கும்” என்பது இணைமொழி.

“தெரிந்தொளிர் திங்கள் வெண்குடத்தினால், திரை
..... விரிந்தது வெண்ணிலா மேலும் கீழுமே”

(பாகம் 1, ஊர்தேடு படலம், பக் 143, 149)

இங்கு மேலும் கீழும் என்பது இணைமொழிக்குள் கட்டத்தக்கது.

இறுதியாக மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகளைத் தொகுத்து நோக்குமிடத்து எதுகைப் பயன்பாடு, ஓசை நயம் மிக்க சந்தத்தோடு கூடிய தன்மை, தொகைச் சொல், வியப்பிடைச் சொல், வியங்கோள், வினாச் சொல், அணிகளின் பயன்பாடு, ஒலிக்குறிப்பை உணர்த்தும் தன்மை என்பவற்றோடு கூடிய உயிரோட்டமான மொழிநடை உத்தியை, உத்தி வகைகளைக் கம்பன் தொகுத்தும் பகுத்தும் வகைப்படுத்தியும் நடத்திச் சென்றமை சாலச்சிறந்ததாக அமைகின்றது.

மொழிநடை உத்தியோடு காப்பிய உத்திகளும், கவிதை உத்திகளும் இணைகின்றன. பல்வகையான கூறுமுறை உத்திகளும் காட்சி உத்திகளும் கலக்கின்றன. வெவ்வேறு விதமான அணி உத்திகளும், யாப்புத்திகளும்

மிணைகின்றன. பல்வேறு பொருள்நிலை உத்திகளும் வெளியீட்டிப்படை உத்திகளும் இடம்பெறுகின்றன. கவியாற்றலோடு உத்தியாக்கம் இணைந்து செல்வதால் முழுப்பார்வையிலும் பகுத்து நோக்குதலிலும் தனிக் கவிக் காட்சியிலும் உத்திச் சிறப்பு மிளர்கின்றது. உத்தியில்லாப் பகுதியோ, பாடலோ இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு இதன் போக்கு எங்கும் நிறைந்து பரக்கின்றது. படைப்பில் சொற்களைத் திறனறிந்து கையாள வேண்டும். மனத்திலே தோன்றும் சொற்களை எல்லாம் நடையிலே கையாளக் கூடாது. சொற்களை ஒன்றோடு ஒன்று மோதவிட்டு எவை வெற்றி பெறுகின்றனவோ அவற்றை நடையில் பயில வேண்டும். இத்தகைய மொழிநடை கவிஞனின் காப்பியப் படைப்பில் மரபும், புதுமையும் விரவிய நடை காணப்படுகின்றது. ஒலி, சொல், தொடர் ஆகிய மூன்றுநிலைகளிலும் வெவ்வேறுபட்ட உத்தி நிலைகளைக் கவிஞன் வகுத்தும் ஆக்கியும் தருகின்றான்.

கம்பன் பெருங்கவிச்சக்கரவர்த்தி ஆனமையால் அவன் படைத்த இராமாயணத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒவ்வொரு கவிதையும் மேற்கண்ட பல உத்தி வகை நிலைகளில் ஒன்றேனும் பெற்றுச் சிறக்கின்றன. மரபுத்திகள் பலவற்றை இக்கவிஞன் பின்பற்றிப் பயன்கொண்டான். என்றாலும் அத்துடன் நின்றுவிடாது அவற்றுள் பலவற்றைப் பகுத்திக் கையாண்டு புதுமை செய்தும் பல நவமான உத்திகளைப் படைத்து ஆட்கொண்டும் தனக்கென ஒரு தனிநிலை வகுக்கின்றான். பின்வந்த புலவர் பலருக்கும் கம்பன் படைப்பு ஒரு கருவூலமாகி அள்ளக் குறையாத உத்திச் செல்வம் வழங்கிச் செல்வாக்குப் பெறுகின்றது எனின் அது மிகையன்று.

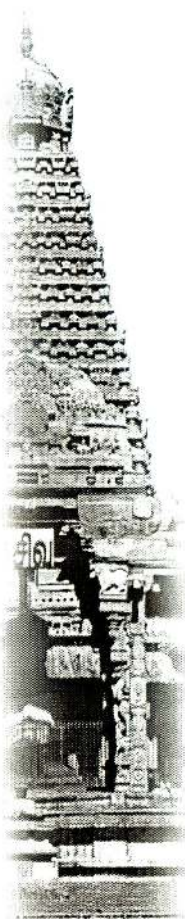
உசாத்துணை நூல்கள்

- 1) கப்பிரமணியன், ச. வே, (1982), கம்பன் இலக்கிய உத்திகள், மியாமி பதிப்பகம், திரு. வி. க. இல்லம் 49, A.R.A.R.M.தெரு, காணக்குடி.
- 2) செல்வநாயகம் வி, (2005), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
- 3) நாராயண வேலுப்பிள்ளை, ஆ. இராமகப்பிரமணியம், வ. த, இராசாராம், துரை (Ed) (2000), கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் மூலமும் தெளிவுரையும் பாகம் 1, பாகம் 2, திருமகள் நிலையம், 55, வெங்கட் நாராயணசாலை நகர், சென்னை.
- 4) நீதிவாணன், ஜே. (1979), நடையியல், முல்லை வெளியீடு, மதுரை.
- 5) Epstein, E.L (1978), Language Style, London, Methnen & Co. Ltd.

சோழர்கால இலக்கண நூல்கள்

- ஒரு மீள்நோக்கு

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

சோழர்கால இலக்கணநூல்கள் பற்றியறிய உதவும் சான்றுகள்

சோழர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்களைப்பற்றி அறிவதற்கு மூன்று வகையான சான்றுகள் இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவையாவன, எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்கள், அவற்றுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள், இலக்கண நூல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், இச்சான்றுகளால் பெறப்படும் தரவுகள் சோழர்கால இலக்கணநூல்கள் பற்றிய ஒரு மீள்நோக்கைச் செய்வதற்குத் தூண்டுகின்றன. காலத்துக்குக் காலம் எழுந்த இலக்கண நூல்களைக் கொண்டு ஒரு மரபு வளர்ச்சி நிலையை நாம் அறிய முடிகின்றது. இவ்வகையில் சோழர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கணநூல்கள் முன்னைய காலத்து இலக்கணநூல்களைவிட வேறுப்பட்டிருப்பதையும் நன்கு உணரமுடிகின்றது.

இலக்கண வரலாறு பற்றி ஆய்வுகள் செய்தவர் பலருள். “இலக்கண வரலாறு” என்ற தலைப்பில் இரு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன: 1969இல் சோம இளவரசு எழுதிய இலக்கணவரலாறு, 1989இல் இரா. இளங்குமரன் எழுதிய இலக்கணவரலாறு. இந்நூல்கள் தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் பற்றிய அறிமுகமாக அமைந்து அவற்றின் உள்ளடக்கத்தையும் சுருக்கமாகத் தந்துள்ளன. “தமிழ் இலக்கண மரபுகள்” என்னும் நூலை வெளியிட்ட (2000ஆம் ஆண்டு) இரா. சீனிவாசன் இலக்கணவரலாற்றை நான்கு கட்டங்களாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாமெனக் கூறியுள்ளார். அவை வருமாறு அமைந்துள்ளன.

1. தொல்காப்பியம் வரையிலான காலம்
2. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் கி.பி. 800 வரை
3. கி.பி. 800 முதல் கி.பி 1600 வரை
4. கி.பி. 1600 முதல் கி.பி 1900 வரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் காலப்பாகுபாடு செய்தவர்கள் கி.பி. 800 முதல் கி.பி. 1400 வரையுள்ள காலத்தைச் “சோழர்காலம்” எனக் குறிப்பிடுவர். ஆனால் வரலாற்றாசிரியர்களின் வரையறையில் “சோழர்காலம்” சற்று முன் பின்னாக அமையலாம். இரண்டாவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட கையேட்டில் சோழப் பேரரசர் பற்றிய குறிப்பும் காலவரையறையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படி விஜயாலய சோழன் காலம் (850 – 875) தொடக்கம் மூன்றாம் இராஜேந்திரன் காலம் (1246 – 1279) வரை சோழர் சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்திய காலமெனக் கருதப்பட்டுள்ளது. இக்காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களையே இக்கட்டுரையில் மீள் நோக்குச் செய்யப்படுகின்றது. இலக்கணவரலாறு, இலக்கணமரபு என்ற இரு வேறுபட்ட நிலைகளில் நோக்கும் போது சில புதிய எண்ணங்கள் தோன்றின. அவற்றையே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை முன்வைக்க உள்ளது. மேலும் இக்காலகட்டத்தில் எழுந்த எல்லா நூல்களும் இங்கு மீள் பார்வைக்கு உட்படுத்தப்படவில்லையென்பதும் குறிப்பிட வேண்டியது.

தமிழிலக்கண வரலாற்றில் சோழர்காலம்

எல்லா மொழிகளிலும் இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளமையால் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. இலக்கணவரலாறு எழுதும் தகுதியுடைய மொழிகள் சிலவே. அவற்றுள் தமிழும் வடமொழியும் குறிப்பிடத்தக்கவை. வடமொழியின் இலக்கண வரலாற்றில் வளர்ச்சியில்லை. ஆனால் தமிழ்மொழி

இலக்கணவரலாறு இடையறாத வளர்ச்சி நிலையுடையது. ஒரு மொழிவரலாற்றின் சிறப்புக் கூறாக இலக்கணம் விளங்குகிறது. அதனை எழுதும் போது இரண்டுநிலைகள் பேணப்பட்டுள்ளன. ஒன்று இலக்கியமாக அமைந்த நூல்களுக்கு இலக்கணம் எழுதுவது. மற்றது இலக்கணத்திற்கு ஏற்ற வகையில் இலக்கியம் படைப்பதற்கு இலக்கணம் எழுதுவது. முன்னையது இயற்கையானது. பின்னையது மொழியின் வளர்ச்சிப் போக்கிற்கேற்பவும் பிறமொழிச் செல்வாக்கு நிலைக்கேற்பவும் திட்டமிட்டு எழுதப்படுவது.

இவ்வகையில் தமிழிலக்கணவரலாற்றில் “சோழர்காலம்” என ஒரு கால வரையறையைச் செய்வதும் எளிதாக உள்ளது. முற்காலத்தெழுந்த இலக்கணநூல்களைவிட வேறுபட்ட நூல்களும் தோன்றியுள்ளன இதற்கு மேலும் வாய்ப்பாக உள்ளது. இக்காலத்தில் எழுந்த இலக்கணநூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை சோழர்காலத்தின் தனிச்சிறப்புடைய நூல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை வருமாறு: யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, வீரசோழியம், நேமிநாதம், வெண்பாப்பாட்டியல், தண்டியலங்காரம், நன்னூல், பன்னிருபாட்டியல், அகப்பொருள் விளக்கம் என்பனவாகும்.

சோழர்காலத்தில் பெரும்பாலும் சமணசமயத்தைச் சார்ந்தவர்களே இலக்கண நூல்களை எழுதியுள்ளனர். சமணர்களுடைய இலக்கணமுயற்சி பற்றி க.ப. அறவாணன் வருமாறு விதந்துரைத்துள்ளார்.

“சைனரின் இலக்கணத்தொண்டு ஐயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அது தமிழ்மீது அவர் கொண்டிருந்த மொழிக்காதலைப் புலப்படுத்தியது. அதன் மூலம் இலக்கியச் செழுமை உடையதாகவும் ஆக்கியது. இலக்கணங்கள் படைப்பதன் மூலம், மரபுப் பெயர்கள் அழியாவண்ணம் வேலி கோலப்பட்டது. பாத்தி பகுத்ததன் மூலம் தமிழ் வினைச்சல் மிகுதியாகியது. இலக்கணநெறிகள் தொடர்ந்து புதுபிக்கப்பட்டு புனையப்படுவதன் மூலம், தமிழின் கட்டுக்கோப்புக் காப்பாற்றப்பட்டது. அயல் மொழியின் படையெடுப்பும் பாதிப்பும் ஒரெல்லைக்குட்படுத்தப்பட்டன. இவற்றால் தமிழ் பொலிவு பெற்றது. பழைய புனைவு கலையாமல் இயற்கை அழகு குலையாமல் தமிழ் சீர் பெற்றது. பேர் பெற்றது.” (சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை : ப 137)

இத்தகைய இலக்கண நூல்களின் தோற்றத்தால் சோழர் கால இலக்கியங்கள் புதிய தொரு மரபிலே தோன்றின. சோழர்காலத்திற்கு முன்னிருந்த மரபான தொல்காப்பியர் மரபை விட்டுப் புதிய மரபைச் சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் வாழ்ந்த சமணர் பின்பற்றலாயினர். எனவே மரபு

மாற்ற நிலையிலும் தமிழிலக்கண வரலாற்றில் சோழர்காலம் சிறப்பு பெற்றதாக அமைகிறது.

இலக்கணநூல்களும் சிறப்பியல்புகளும்

அ. யாப்பருங்கலம்

சோழர்காலத்தில் இலக்கணத்துறையில் ஐந்திலக்கணம் என்ற கோட்பாடு அறிமுகமாகியது. வடமொழிச் செல்வாக்கால் தமிழில் பல யாப்பு வடிவங்கள் வந்து புகுந்தன. இலக்கியப் பாவடிவங்களை வரையறை செய்யப் புதிய யாப்பு நூல்கள் தேவைப்பட்டன. யாப்பின் பரந்த கடல் போன்ற விடயங்களைக் கடப்பதற்குக் கலம் போன்றது எனக் கருதப்பட்டது. யாப்புப் பற்றிய செய்திகளை அழகாகத் தொடுத்திருப்பதால் “யாப்பருங்கலம்” எனப் பெயர் பெற்றதெனவும் கருதப்படுகிறது. இதனை இயற்றியவர் பெயர் அழிந்தசாகரனார் என்றும் அமுதசாகரனார் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. காலம் முதலாம் இராஜராஜன் (கி.பி. 985 – 1014) காலமாகும். கல்வெட்டுக்களாலும் இலக்கியச் சான்றுகளாலும் இது உய்த்துணரப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல் 96 நூற்பாக்கள் கொண்டது. உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நூற்பாக்கள் அகவல் யாப்பில் அமைந்துள்ளன. இவை ஓரடிச்சிறுமையும் இருபத்தொன்பது அடிப்பெருமையும் கொண்டவை. நூற்பாக்கள் இயல்வாரியாக வருமாறு அமைந்துள்ளன.

பாயிரம்	: 12
1. உறுப்பியல்	: 53
2. செய்யுளியல்	: 40
3. ஒழிபியல்	: 03

இந்நூலில் யாப்பு முன்னோடிகளின் கருத்துக்களையும் ஆசிரியர் போற்றியுள்ளமை தெரிகிறது. வடநூல் முறைமையையும் கையாண்டுள்ளார். இந்நூலுக்கு 583 பக்கங்களில் பேருரை எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் பெருமையை விருத்தியுரையாசிரியர் ஒரு பாடலில் வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“சொல்லிற் சுருங்கிப் பொருள் பெருகித் தொல்லூலம்
எல்லாம் விளக்கி இருளகற்றும் – நல்லாய்
அருங்கலம் வல்லவர் தாம் அன்றே கேள்வி
ஒருங்கறிய வல்லார் உணர்ந்து”

௯. யாப்பருங்கலக்காரிகை

இந்நூலை இயற்றியவரும் அமுதசாகரனாரே. இதனை யாப்பருங்கல விருத்தியுரை உறுதிசெய்கின்றது. யாப்பருங்கலக் காரிகை யாப்பருங்கலப் புறநடை என்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவிநயர் யாப்புக்கு நாலடி நாற்பது புறநடையாக அமைந்தது போல காரிகையும் கலத்திற்குப் புறநடை நூலென்பதை யாப்பருங்கலக் காரிகைப் பாயிர உரையால் அறியக் கிடக்கின்றது. சூத்திர ரூபமாக உள்ள நூலுக்குச் கலோக ரூபமாக விளக்கம் கூறும் நூலைச் சமஸ்கிருதச் சான்றோர் “காரிகை” என்பர். அம்மரபை ஒட்டியே இந்நூலும் யாப்பருங்கலக்காரிகை எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. தமிழில் காரிகை என்ற சொல்லிற்கு கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் பொருளும் வழங்கப்படுகிறது. இந்நூலும் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் அமைந்தமைபால் இப்பெயர் பெற்றது எனலாம். காரிகை என்பது பெண்ணைக் குறிப்பது. இந்நூல் பெண்களை முன்னிலையில் விளித்து தமிழில் முதல் எழுத்து நூலாகும். நூலில் 42 இடங்களில் பெண்ணை முன்னிறுத்தி யாப்பிலக்கணம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நூலின் அமைப்பு மூன்று பிரிவுகளாக யாப்பருங்கலத்தை ஒட்டியே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாயிரம்	: 03
உறுப்பியல்	: 28
செய்யுளியல்	: 28
ஒழிபியல்	: 11

கலத்திற்கும் காரிகைக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை க.ப. அறவாணன் வருமாறு காட்டியுள்ளார்.

	யாப்பருங்கலம்	யாப்பருங்கலக்காரிகை
1.	பாயிரம் உண்டு.	இல்லை
2.	அவையடக்கம் இல்லை.	அவையடக்கம் உண்டு.
3.	ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டது.	கட்டளைக் கலித்துறையில் இயற்றப்பட்டது.
4.	மகடுஉ முன்னிலை இல்லை.	மகடுஉ முன்னிலை உண்டு.
5.	முதல் நினைப்புப்பாக்கள் இல்லை.	முதல் நினைப்புக்காரிகைகள் உண்டு.
6.	எடுத்துக்காட்டு நூலாசிரியரால் பாடப்படவில்லை.	எடுத்துக்காட்டு ஆசிரியரால் பாடப்பட்டுள்ளது

7. விருத்தியுரையைப் பெற்றுள்ளது.	உரை உண்டு விருத்தியுரை அன்று.
8. இயலின் உட்பிரிவு “ஓத்து” என்றுள்ளது.	இல்லை.
9. ஆசிரியர் ஒருவராலேயே முற்றுவிக்கப் பெற்றநூல்	உரையாசிரியரும் பாடி முற்றுவித்திருக்கிறார்
10. எழுத்துப் பதினைந்து என்று கூறும்.	எழுத்துப் பதின்மூன்று என்று கூறும்.
11. ஒழிபியல் செய்திகளை அவ்வத் தலைப்புகளிலேயே கூறும்.	ஒழிபியில் செய்திகளைத் திரட்டி தனியே ஒழிபியிலில் கூறும்.
12. காக, பிறப்பு என்ற வாய்ப்பாடுகள் மூலத்தில் கூறப்பெறவில்லை	கூறப்பட்டுள்ளன.
13. சிந்தியல் வெண்பாவகைகள் கூறப்படவில்லை.	கூறப்பெற்றுள்ளது.
14. மருட்பா தனியே கூறப்படவில்லை.	தனியே கூறப்பட்டுள்ளது.
15. மாலை மாற்று முதலான சித்திரக் கவிமாலை ஒழிபியலில் பேசப்படுகிறது.	இல்லை.
16. நூலிற் கூறப்பெற்ற பொருளும் தொகையும் கூறப்பெறவில்லை.	கூறப்பட்டுள்ளது.
17. ஒரு செய்யுளில் பல தொடையும் பல அடியும் வரின் அவற்றை வழங்கும் வகை கூறப்பெற்றுள்ளது.	கூறப்பெறவில்லை.
18. கழிநெடிலடி “அறுசீர் முதலா ஐயிரண்டு ஈறா” வருவன என்னும் (25)	ஐஞ்சீரின் மிக்கபாதம் கழிநெடில் என்றும் (12)
19. அகவற்பாவின் ஈற்றுக்குத் தனிவிதி உண்டு.	தனிவிதி இல்லை.
20. அம்போதரங்கம் ஒன்றினுக்கொன்று சுருங்கும்	அலைபோல வருவது என்னும் (30)

முதல் நினைப்புக் காரிகை என்னும் முறை தமிழில் முன்னர் இருந்தததாகத் தெரியவில்லை. நூலைப் படிப்பவர்கள் தொகுத்து நினைப்பதற்கும் நினைவு கூர்வதற்கும் மிகவும் உதவியாக உள்ளது. பொதுமக்கள் பயில்வதற்காகவும் நூலில் இடைச் செருகல்கள் ஏற்படாதிருக்கவும் இவ்வமைப்பு உதவியுள்ளது. வடமொழியில் பயன்படுத்தப்பட்ட நீக்க சுலோகத்தைப் பின்பற்றியே முதலினைப்புக்காரிகைகளை இந்நூல் ஆசிரியர்கள் இயற்றினாரென்பது காரிகை உரையால் அறியப்படுகின்றது.

இ. வீரசோழியம்

இந்நூல் புத்தமிழ்திரனார் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது வீரசோழேந்திர சோழன் விருப்பத்திற்கேற்ப ஐந்திலக்கண நூலாக எழுதி வீரசோழியம் என ஆசிரியர் பெயரிட்டுள்ளார். இது நூற்பாயிரத்தால் அறியப்படும் செய்தியாகும். நூலின் அமைப்பு 5 அதிகாரங்களாக உள்ளது. அத்துடன் கடவுள் வாழ்த்து, அவையடக்கம், நுதலிய பொருள் என மூன்று செய்யுள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகார அமைப்பு வருமாறு.

1. எழுத்ததிகாரம்	சந்திப்படலம்	28	மொத்தம்	28
2. சொல்லதிகாரம்	1. வேற்றுமைப்படலம்	09		
	2. உபகாரப்படலம்	06		
	3. தொகைப்படலம்	08		
	4. தத்திதப்படலம்	08		
	5. தாதுப்படலம்	11		
	6. கிரியாபதப்படலம்	13		
	7. புறநடை	02	மொத்தம்	57
3. பொருளதிகாரம்	பொருட்படலம்	21	மொத்தம்	21
4. யாப்பதிகாரம்	யாப்புப்படலம்	36	மொத்தம்	36
5. அலங்காரம்	அலங்காரப்படலம்	41	மொத்தம்	41

183

புறநடையாக இறுதியில் 2 பாக்கள் வெண்பா யாப்பில் மகடு உ முன்னிலையாக அமைந்துள்ளன. நூலுக்குப் பெருந்தேவனார் எழுதிய உரை உண்டு. புதிய புணர்ச்சி விதிகள் இந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன. நூல் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் அமைந்தது. வேறு நூல்களிற் கூறப்படாத இலக்கணங்கள் இந்நூலிற் கூறப்பட்டிருப்பதாகப் புலவர் இரா. இளங்குமரன் கூறுகிறார். அவை வருமாறு.

1. முகர மெய்யானது ளகர மெய் போல வல்லெழுத்துவரின் டகர மெய்யாகவும் மெல்லெழுத்து வரின் ணகர மெய்யாகவும் திரியும்.
2. குறில் செறியாத முகர மெய் குறில் செறியாத ளகர மெய் போலத் தகர, நகரங்கள் வரின் கெடும்.
3. முகர மெய்யின் முன் வரும் நகர தகரங்கள் ளகர மெய்யின் முன் திரிதல் போல் முறையே ணகரமாகவும் டகரமாகவும் திரியும்.
4. இ, ஈ, ஐ என்னும் உயிர்களுக்கு முன் நகரம் ஞகரமாகத் திரியும்.

ஈ. நேமிநாதம்

இந்நூல் குணவீர பண்டிதரால் இயற்றப்பட்டது. சின்னூல் என்ற பெயரும் இந்நூலுக்கு வழங்கப்பட்டது. நேமிநாதர் என்னும் சமணர் போற்றும் தீர்த்தங்கரர் பெயரால் செய்யப்பட்டமையால் இப்பெயர் பெற்ற தென்பர். எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்ற இரண்டு பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளது. 97 வெண்பாக்களால் ஆனது.

பாயிரம்	02
எழுத்து	24
சொல்	71
	<hr/> 97

இந்நூல் முன்னிருந்த இலக்கண நூலில் கூறப்பட்ட செய்திகளை தொகுத்துக் கூறுவதற்காக எழுந்துள்ளது. இலக்கணத்துறையில் சுருக்க முயற்சியில் இதுவே முதல் நூலென்பர். உரைப் பாயிரம் இதனை வருமாறு கூறுகிறது.

“இந்நூல் செய்ததற்குக் காரணம் யாதோ எனின் விரிந்த நூல் உரைப்ப மேதினியோர்க்குச் சுருங்கச் செய்தான்”

சுருக்கநூல் என்பதால் “சின்னூல்” எனப் பெயர் பெற்றது. நேமிநாதத்தில் இடம் பெற்ற வெண்பா ஒன்றும் இதனை விளக்குகிறது.

“தொல்காப்பியக் கடலிற் சொற்றீபச் சுற்றளக்கப்
பல்காற் கொண்டோடும் படகென்ப - பக்கோட்டுக்
கோமிகா மற்புலனை வெல்லும் குணவீர
நேமி நாதத்தின் நெறி.”

மேலும் எழுத்ததிகாரம் உட்பிரிவுகள் இன்றி அமையச் சொல்லதிகாரம் 9 உட்பிரிவுகளைத் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தைப் போன்று அமைக்கப்பட்டிருப்பது இதனை நன்கு விளக்குகிறது. அவ்வமைப்பு வருமாறு.

தொல் சொல்

1. கிளவி ஆக்கம்
2. வேற்றுமையியல்
3. வேற்றுமை மயங்கியல்
4. விளிமரபு
5. பெயரியல்

நேமி சொல்

- மொழி ஆக்கம்
- வேற்றுமைமரபு
- உருபு மயங்கியல்
- விளிமரபு
- பெயர்மரபு

6. வினை இயல்	வினைமரபு
7. இடைச் சொல்லியல்	இடைச்சொல்மரபு
8. உரிச் சொல் இயல்	உரிச் சொல் மரபு
9. எச்ச இயல்	எச்ச மரபு

இந்நூலுக்கு பொழிப்புரையாக ஒரு உரை உண்டு. விளக்கவுரை, எடுத்துக்காட்டு என்பனவும் உண்டு. நேமிநாத வெண்பாக்கள் மகடு உ முன்னிலை முறையைப் பின்பற்றியவை. தொல்காப்பிய நன்னூல் கால இடைவெளியில் நேமிநாதம் ஓர் இலக்கணப் பாலமாக விளங்குகிறதெனலாம். வெண்பா யாப்பில் இலக்கண நெறிகளை எடுத்துச் சொல்ல முடியும் என்பற்கு நேமிநாதம் ஒரு சான்றாக விளங்குகிறது.

உ. வெண்பாப் பாட்டியல்

வெண்பா யாப்பில் அமைந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றது. நேமிநாதத்தை இயற்றிய குணவீர பண்டிதரே இதனையும் இயற்றியுள்ளார். முற்றாகக் கிடைக்காத “இந்திர காளியம்” என்னும் பாட்டியன் மரபில் வழிவந்த நூலென்றும் தொகுக்கப்பட்ட நூலென்றும் கருதப்படுகின்றது. இந்நூல் முதன் மொழியியல், செய்யுளியல், பொதுவியல் என மூன்று பிரிவுகளையுடையது நூலின் முன் பாயிரமும் இறுதியில் அவையடக்கம் கூறும் வெண்பாவும் அமைந்துள்ளன. அமைப்பு வருமாறு.

பாயிரம்	செய்யுள்	01
முதன்மொழியியல்	செய்யுள்	23
செய்யுளியல்	செய்யுள்	48
பொதுவியல்	செய்யுள்	30
அவையடக்கம்	செய்யுள்	01

103

இந்நூலே பின் தோன்றிய பாட்டியல் நூல்களுக்கெல்லாம் வழிவகுத்துக் கொடுத்தது என்பர். சில செய்யுட்களிலே மகடு உ முன்னிலை காணப்படுகிறது. பொழிப்புரையும் குறிப்புரையும் இணைந்த ஓர் உரையும் உண்டு. உரையாசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இந்நூலுக்கு “வச்சணந்தி மாலை” என்ற பெயரும் உண்டு. குணவீரபண்டிதரின் ஆசிரியரான வச்சணந்தியின் பெயரால் இப்பெயரைப் பெற்றுள்ளது. நூல் அந்தாதி முறையில் அமைந்திருப்பதால் “மாலை” என்னும் பெயர்பெற்றது.

உ. தண்டியலங்காரம்

தமிழில் அணியிலக்கணம் கூறும் நூல்களில் முதலில் தோன்றியது தண்டியலங்காரமாகும். தண்டி என்னும் புலவரால் இயற்றப் பெற்றமையால் இப்பெயரைப் பெற்றது. இந்நூல் அமைப்பு வருமாறு.

பொதுவணியியல்	-25 நூற்பா
பொருளணியியல்	-64 நூற்பா
சொல்லணியியல்	-35 நூற்பா
தற்சிறப்புப் பாயிரம்	-01 நூற்பா
காப்புச் செய்யுள்	-01 நூற்பா
	<u>126</u>

மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்று கூற முடியாதபடி மூல நூல் போலவே உள்ளது. வடமொழிக் காவ்யாதர்சத்தின் மொழிபெயர்ப்பானாலும் சிறப்புப் பாயிரத்தில் அது பற்றிய குறிப்பில்லை. நூலில் எடுத்துக் கொண்ட இலக்கணத்தைத் தொகுத்து உரைத்து பின் விரித்துரைத்துச் செல்லும் வழக்குண்டு. பழையபாடல்களை எடுத்தாளுதல், புதுப்பாடல்களை இயற்றிச் சேர்த்தல், மூலநூற்செய்தியை மொழியாக்கம் செய்து பாவடிவில் தருதல் என மூவகையான எடுத்துக் காட்டுகள் நூலில் உண்டு. நூற்பாவும் மொழியாக்கப் பாடல்களும் மொழி பெயர்ப்பு என்னும் எண்ணத்தை ஏற்படுத்தா வண்ணம் சுவையும் நயமும் உடையனவாயுள்ளன. இந்நூலிற் கூறப்படும் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் மிக விரிவானது. 35 அணிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. நாலாயிரதிவ்விய பிரபந்தம், நான்மடிக்கடிகை, திரிகடுகம் முதலிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நூலுக்கும் பழைய உரை ஒன்றும் உள்ளது.

எ. நன்னூல்

இந்நூலாசிரியர் பவணந்தி முனிவர். நூல் என்பது இலக்கண நூலையே குறிப்பது பழைய வழக்கு. நன்னூல் “நல்ல இலக்கணம்” எனப் பொருள் தரும். இந்நூலின் அமைப்பு வருமாறு.

பாயிரம்	- 55 நூற்பா (நூற்பா 51 + வெண்பா 4)
எழுத்ததிகாரம்	- 202 நூற்பா
சொல்லதிகாரம்	- 205 நூற்பா
	<u>462</u>

நன்னூலின் சிறப்பை க.ப. அறவாணன் வருமாறு எடுத்துக் கூறியுள்ளார்:

1. தொல்காப்பியம் 946 நூற்பாக்களில் 2046 வரிகளறி கூறிய செய்திகளைச் சுருக்கி விளக்கம் குன்றாமல் 462 நூற்பாக்களில் 1029 வரிகளில் கொடுத்தமை.
2. நூலை நடத்திச் செல்லும் முறை தருக்க நெறிக்கு உட்பட்டு இருக்கின்றமை.
3. எளிதில் மனதில் பதியும் பாங்கு கொண்ட ஆசிரிய யாப்பில் நூலை ஆக்கியமை.
4. நூற்பாவில் ஆளப்பட்ட சொற்கள் திரிபில்லாமலும் அரிய சொற்களாய் இல்லாமலும் அமைந்தமை.
5. நூற்பா வரிகள் பல்காமல் சொற்கள் பல்காமல் பெரும்பாலான நூற்பாக்கள் மூன்று நான்கு வரிகளுக்கு மிகாது திப்பநுட்பம் செறிந்து விளங்குகின்றமை.
6. தமிழ் மொழி மரபுகளைப் புறக்கணிக்காமலும் புதிய செய்திகளைப் புறக்கணிக்காமலும் வேற்றுமொழி ஆதிக்கத்திற்கு இடம் கொடாதும் அமைத்தமை.

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்” என்ற ஒரு புதிய கொள்கையைப் பவணந்தி கடைப்பிடித்துள்ளார். இந்நூல் தொல்காப்பியத்திற்கு “எதிர்நூல்” என்றும் கருதப்பட்டது. இந்நூல் ஐந்திலக்கணங்களை உடையது என்ற கருத்தும் உண்டு. இந்நூலைப் “பின்னூல்” என்றும் கூறுவர். தொல்காப்பியம் “தொன்னூல்” எனப்பட்டதால் நன்னூல் “பின்னூல்” என வழங்கப்பட்டது போலும். இரண்டு அதிகாரங்களை மட்டும் உடையதாலும் இப்பெயர் பெற்றதென்பர். இந்நூலின் பெருமையைச் சோம. இளவரக வருமாறு காட்டியுள்ளார்.

1. நன்னூலே இன்று பெரும்பாலும் பயிலப்பெறும் இலக்கணம்.
2. இந்நூலின் தோற்றம் எழுத்தும் சொல்லும் உணர்த்தும் பிறநூல்களை வீழ்ச்சியடையச் செய்தது.
3. “முன்னூல் ஒழியப் பின்னூல் பலவினுள்
நன்னூலார் தமக்கு எந்நூலாரும்
இணையோ என்னும் துணியே மன்னுக.”
என்பர் இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர்
4. சங்கர நமச்சிவாயர் இந்நூலின் பெருமை நோக்கி “பல்கலைக்குரிசில் பவணந்தி என்னும் புலவர் பெருமான்” என்று பவணந்தியைப் பாராட்டுகிறார்.
5. இந்நூற்பாக்கள் திப்பநுட்பம் செறிந்தன. இதனால் எடுத்தாள்வதற்கு எளிதாக உள்ளன.

6. இந்நூலிருந்து 250க்கும் மேற்பட்ட நூற்பாக்களை இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் தான் இயற்றிய நூலில் சேர்த்துக் கொண்டார்.
7. தொல்காப்பியர் விரித்துக் கூறியதனைத் தொகுத்து வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார்.
8. புதிதாகப் பதவியல் அமைத்துக் கொண்டார்.
9. பல உரைகள் தோன்றின.

நன்னூலுக்கு உரை கண்டார் பலர். மயிலைநாதர், சங்கரநமச்சிவாயர், ஊற்றங்கால் ஆண்டிப்புலவர், கூழங்கைத்தம்பிரான், சிவஞானமுனிவர், இராமநுசக்கவிராயர், விசாப்பொருமானையர், ஆறுமுகநாவலர், சடகோபராமாநுசாசாரியார், கா. கோபாலாச்சாரியர், பவானந்தம்பிள்ளை, கோ. இராமலிங்கத்தம்பிரான், சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், கா. நமச்சிவாமுதலியார் போன்றோர் உரை எழுதியுள்ளனர்.

ஏ. பன்னிருபாட்டியல்

“அளவையால் பெயர் பெற்றது. பன்னிருபடலம்” எனப் பழைய உரை உண்டு. இவ்வுரை பன்னிருபாட்டியலுக்கும் பொருந்தவேண்டும். பல பாட்டிலக்கண நூல்களிலிருந்து தொகுத்த தொகுப்பு நூலாகும். இந்நூலமைப்பு வருமாறு.

1. எழுத்தியல்
2. சொல்லியல்
3. இனவியல்

360 நூற்பாக்கள் கொண்டது. இவற்றில் ஒன்று மட்டுமே வெண்பா.

ஐ. அகப்பொருள் விளக்கம்

நாற்கவிராச நம்பியால் பாடப்பட்டது. ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி என்னும் நான்குவகைக் கவிகளையும் பாடவல்லவர். இந்நூலமைப்பு வருமாறு.

அகத்தினையியல்	- நூற்பா 116
களவியல்	- நூற்பா 54
வரைவியல்	- நூற்பா 29
கற்பியல்	- நூற்பா 10
ஒழிபியல்	- நூற்பா 43

252

இந்நூலின் இறுதியில் அமைந்த வெண்பா ஒன்று பின்வருமாறு சூத்திரத்தொகை கூறுகிறது.

“அகத்திணை நூற்றுப் பதினே முடங்கா
மிகுந்தகள வைம்பதுடன் மேனான். - குகுத்த
வரைவிருபத் தொன்பஃது மன்னுங் கற்பீரைந்
துரையொழிவு நாற்பஃதோ டொன்று”

இதன்படி எண்ணிக்கையில் வேறுபாடு உண்டு.

அகத்திணை	-	117
களளவியல்	-	54
வரைவியல்	-	29
கற்பியல்	-	10
ஒழிபியல்	-	41
		<hr/> 251 <hr/>

தொல்காப்பியத்தில் அகப்பொருள் கூற்றுவகையால் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் துறை வகையால் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு. அகத்திணை தொடர்பான இலக்கணங்களை விளக்கமாகக் கூறுவதால் “அகப்பொருள் விளக்கம்” எனப்பட்டதென்பர். இந்நூலுக்கு “அகப்பொருள் அதிகாரம்” என்ற பிறிதொரு பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அகப்பொருள் விளக்கத்தில் உள்ள சில சிறப்புக் குறிப்புகளைக் க.ப. அறவாணன் வருமாறு பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

1. பெரும்பொழுது ஆறு சிறுபொழுதோ ஐந்து, இக்கருத்தை சிவஞானமுனிவர் மறுத்துரைப்பர். கந்தபுராண ஆசிரியர் நம்பியை ஒட்டிக் கூறுவர்.
2. குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பவற்றின் கருப்பொருள்களைப் பதின்நான்கு என்று விரித்து அவையனைத்தையும் விரிவாய் விளக்கும் (20, 21, 22, 23, 24) முதல் இலக்கண ஆசிரியர் இவரே.
3. பிரிதலைத் தணத்தல் என்ற கலைச் சொல்லாலும் குறிப்பர். (40, 49)
4. அந்தணர் கடல் கடக்கலாகாது என்பர் (84)
5. நான்கு குலம் என்று குறிக்கும் இவர், நான்காம் குலமாகச் (சூத்திரர்) என்பவரை வெளிப்படையாகச் சுட்டுவர்.
6. தலைவனையும் தலைவியையும் இறைவன், இறைமகன், இறையோள், குரவன் என்றும் இறைவி, இறைமகள், திருமகள் என்றும் போற்றுவர் (53, 56, 158, 164, 205, 206). ஓரிடத்து மனைவியைத் “துணைவி” என்றே சுட்டுவர். (169)

7. பரிசுத்தை முன்னோர் “முலைவிலை” என்றனர். இதை இறையனார் களவியலும் குறிப்பிடும். பிற்காலத்தில் இது முலைப்பால் கூலி என்று வழங்கப்பட்டது. இது இன்றும் பாண்டிய நாட்டுப் பகுதியில் வழங்குகிறது. பெண்ணை முலைப்பால் கொடுத்து வளர்த்தன் பொருட்டு மணமகன் பெண்ணின் தாய்க்குக் கொடுக்கும் பரிசுப்பணம் என்பது கருத்து அகப்பொருள் விளக்கம் அம்முலைவிலை முறையைக் குறிப்பிடுகிறது (174)

“காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை பாங்கி
காதலிக்கு உணர்த்தலும் காதலி நற்றாய்
உள்ள மகிழ்ச்சி உள்ளலும்”

தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளற்கு முலைவிலை கொடுத்து அனுப்பியமையைத் தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள். “முலைவிலை” என்பதைக் கோடற்குரியார் கொடுத்தற்குரியார்க்குக் கொடுக்கும் பொருள் என்பர்.

8. திருமணச்சடங்கை ஒரு நூற்பா நினைவூட்டுகிறது. அது வருமாறு.

“தன்னூர் வரைதலும் தன் மனை வரைதலும்
என்னும் இவ் விரண்டு ஒழித்து எவற்றிலும் கிழவோன்
அந்தணர் சான்றோர் முன்னிட்டு இருங்கலம்
தந்து வரைதல் தகுதி என்ப.” (199)

இங்கு தலைவன் அணிகலன் முதலாயின தந்து அந்தணர், சான்றோர் முன்னிலையில் மணம் செய்து கொள்ளல் சுட்டப்படுகிறது. சைன நூலாசிரியர் காட்டும் இம்மணமுறையே சிலப்பதிகாரத்தில்,

“மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டித்
தீவலம் வந்து”

திருமணம் நடந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவற்றாலும் இன்றும் நிகழும் சைனமணமுறையாலும் திருமணத்தில் அந்தணர் முன்னிற்பதும் மணமக்கள் தீவலம் வருவதும் வைதிகப் பழக்கங்கள் மட்டும் அல்ல சைன சடங்குகளும் ஆகும் என்பது பெறப்படுகிறது.

9. கற்றலை “ஓதல்” என்றே தொல்காப்பியர் குறித்திருக்க நம்பி கல்வி என்று (70, 209) குறித்திருத்தல் காண்க. இது திருவள்ளுவரின் “கல்வி” அதிகாரப் பெயரின் எதிரொலி போலும்.

தமிழிலக்கண வரலாற்றில் இக்காலத்தின் தனித்துவம்

தமிழிலக்கண வரலாற்றில் சோழர் காலம் தனித்துவமானது. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்பு தோன்றிய புதிய இலக்கணநூல்கள் சோழர்காலத்திலேயே இயற்றப்பட்டுள்ளன. பலர் தமது மாணவர்களுக்குப் புதிய யாப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துத் தத்தம் புதுவழி யாப்பிலக்கணத்தைப் பரப்பியுள்ளனர். மக்களிடையே பாவினம் பற்றிய செய்திகளைப் பரப்பவும் இப்புதிய நூல்கள் பயன்பட்டன. மேலும் இலக்கணநூல்களுக்குரிய உரைநூல்களையும் எழுதினர்.

பல இலக்கணநூல்கள் எழுத்து, சொல், பொருள் பற்றிக் கூறாமல் யாப்பு, அணிபற்றிய செய்திகளையே கொண்டமைந்தன. இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறாமல் இலக்கியம் இயற்றுவதற்கு இலக்கணம் கூறும் நூல்கள் இக்காலத்தில் தோன்றின. கட்டளைக் கலித்துறையிலும் வெண்பாவிலும் இலக்கணநூல் எழுதப்பட்டன.

இலக்கணநூல்களில் வடமொழி இலக்கணநெறிகளைத் தமிழ்மொழி இலக்கணத்தில் இணைத்து இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் வீரசோழியம் குறிப்பிடத்தக்கது. ஐந்திலக்கண நெறியைத் தோற்றுவித்து முழுமையாகப் பின்பற்றிய முதல் நூல் வீரசோழியமாகும். தமிழ் எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறும்போது வர்க்கம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. வல்லினமும் மெல்லினமும் இணையும் நிலையில் இடையில் வர்க்க எழுத்துக்கள் அமைவது வடமொழிக்குரியது. ஒலிப்பு நிலையில் இவ்வர்க்க ஒலிகள் தமிழில் வழங்குவதை வீரசோழியம் எடுத்துக் கூறுகிறது. வீரசோழியம் வடநூல் மரபுகளைக் கூறுவதற்கு இக்காலத் தமிழ் மொழியின் அமைப்பும் காரணமாக இருந்ததெனலாம். வடசொற்கள் தமிழில் பயின்று வந்தமையால் அதற்குரிய புணர்ச்சி விதிகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் உதவியாக இருந்தது. புணர்ச்சி நிலையில் சிறப்பான விதிகளைக் கூறியுள்ளது.

பெண்களை முன்னிறுத்தி இலக்கணம் செய்யப்பட்டமை ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். வீரசோழியம், நேமிநாதம், யாப்பருங்கலக்காரிகை என்பன இத்தகையவையாகும். சில எடுத்துக்காட்டுக்கள்:

நேமிநாதம் :

வாட்கண்ணாய்	(எ. 2)	இட்டிடையாய்	(சொ. 31)
மடநல்லாய்	(எ. 4)	கயற்கண்ணாய்	(சொ. 24)

தூமொழியாய்	(எ. 12)	தாழ்குழலாய்	(சொ. 25)
வேற்கண்ணாய்	(எ. 14)	ஒள்ளிழாய்	(சொ. 37)
நல்லாய்	(21, 71)	தேங்குழலாய்	(சொ. 41)

யாப்பருங்கலக்காரிகை :

தாழ்குழலே	- 1	வஞ்சிக் கொடியே	- 45
வேய்புரையும் மென்தோளி	- 5	பனிமொழியே	- 18
வாரசை மென்முலைமாதே	-	நறுநுதலே	- 22
வாமாண் கலை அல்குல் மாதே	- 7	பெய்வளையே	- 35
ஒண்ணுதலே	- 10	பின்தாழ்குழலி	- 36

வீரசோழியம் :

ஒளிஇழையே	(எ. 2)	ஒண்டொடியே	(சொ. 3)
வாணுதலே	(எ. 6)	கொடியிடையே	(சொ.)
கோல்வளையே	(எ. 8)	மெல்லியலே	(சொ.)
தூமொழியே	(எ. 10)	கனங்குழையே	(சொ.)
தாழ்குழலே	(எ. 18)	ஆயிழையே	(சொ.)

இக்காலத்தில் எழுந்த நம்பியகப் பொருள், அகப்பொருள் விளக்கம் என அகப்பொருளைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது. இலக்கண அமைவிலே இலக்கிய அழகுகளைச் சேர்த்துக் கூறுகிறது. யாப்பருங்காரிகையில் அம்முயற்சி முதலில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நம்பியகப்பொருளிலும் நடைநலத்தோடு எதுகைமோனையும் இயையும் அணி செய்கின்றது. மகளிரின் சின்னநடையை நடையசைவை மனத்துட் கொண்டு அன்ன நடைக்கிழத்தி (49) என்பர். மகளிருடைய கைவளையல்களின் அழகையும் ஒலிப்பையும் பொன்தொடிக்கிழத்தி (53) என்பர். சில எடுத்துக்காட்டுகள்.

பரம அல்குல் பரத்தி	(21)	மடமான் நோக்கு	(120)
அலர் முலைப்பாங்கி	(145)	பிணைவிழி	(170)
பூண்முலைப்பாங்கி	(182)	ஒடு அரிக்கண்	(170)
முதிராமென்முலையினர்	(205)		

இத்தகைய தனிச்சிறப்பியல்புகள் கொண்ட இலக்கணநூல்களின் தோற்றம் இலக்கண மரபு நிலையில் மாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் இனங்கண்டு கொள்ளப் பெரிதும் உதவியது.

இலக்கண மரபு நிலையில் மாற்றமும் வளர்ச்சியும்

இலக்கணநூல்களிலே மரபு என்ற சொல் பற்றிய விளக்கம் ஆய்வாளர் மத்தியில் மிகுந்த குழப்பத்திற்கு இடம், தருவதாக உள்ளதென இரா. சீனிவாசன் தனது “தமிழ் இலக்கண மரபுகள்” என்னும் நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இலக்கணநூல்களிலேயே மரபு என்ற சொல்லாட்சி மிகுந்த குழப்பத்திற்கு இடந்தருவதாகவே ஆளப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பிய மரபியலில் உள்ள மரபு என்ற சொல்லுக்கும் நுன்மரபு, மொழிமரபு ஆகியவற்றிலுள்ள மரபு என்ற சொல்லுக்கும் பொருள் வேறுபாடு உண்டு. நன்னூலில் வரும் மரபு, மரபுவழுமைதி ஆகியன குறிப்பதும் மேலே தொல்காப்பியத்தில் வரும் மரபு என்ற சொல்லும் ஒரே பொருள் தருவன அல்ல.”

தொல்காப்பியத்தில் 5 நூற்பாக்கள் மரபு பற்றிக் கூறுகின்றன. அவை பொருளதிகாரத்தில் அமைந்துள்ளன. செய்யுளியலில் மரபியலிலும் அமைந்துள்ளன.

“மரபே தானும்
நாற்சொல் லியலான் யாப்பு வழிப் பட்டன்று” (பொருள் : 385)

“மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபு வழிப் பட்ட சொல்லினான்” (பொருள் : 636)

“மரபு நிலை திரியின் பிறிதுபிறி தாகும்” (பொருள் : 637)

“மரபு நிலை திரியா மாட்சிய வாகி
உரைபடு நூல்தாம் இருவகை நிலைய
முதலும் வழியுமென நூதலிய நெறியின்” (பொருள் : 639)

“தொடுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே” (பொருள் : 642)

இவற்றைவிடக் “கொடைக்குரிய மரபினோர்” பற்றியும் ஒரு நூற்பா உள்ளது.

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுக்கக் கொள்வதுவே” (பொருள் : 140)

இந்நூற்பாக்களில் “மரபு” என்ற சொல்லின் பொருள் தெளிவு படுத்தப்பட்டுள்ளது. செய்யுள்மரபு, பொருள்மரபு என இரு மரபு பற்றி இந்நூற்பாக்களில் கூறுகிறார். இங்கு “மரபு” என்ற சொல்லின் பொருளில் மாற்றமில்லை. “மரபு” என்பது ஓர் இறுக்கமான முறையாகும். தொன்று தொட்டுப் பயன்படுத்தும்போது அது நிலைத்து நிற்கும் இயல்புடையதாகின்றது. இயற்கை நிலையில் ஒரு மரம் ஆழமாக வேரூன்றிக் கிளை பரப்பி நிற்பது போலச் சில முறைகளும் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையன. தொல்காப்பியம் இந்த வகையில் ஓர் இலக்கண முறைமையின் தொடக்கமாகத் தமிழ் இலக்கணகாரரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னர் எழுந்த இலக்கணங்கள் பல அழிந்து விட்டமையால் தொல்காப்பியமே தமிழ் இலக்கணங்கள் ஒரு மரபின் தொடக்கமாகக் கணிக்கப்படுகிறது. இதனை சு. இராசாராமின் கூற்றும் நிரூபிக்கின்றது.

“பொதுவாக சமஸ்கிருத மரபிலக்கணங்களில் கதாந்திரத்திற்கு முன்னும் பின்னும் காணமுடியாத மரபிலக்கணப்பகுதிகள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளன. மேலெழுந்த வாரியாக கதாந்தர மரபுக்கும் தொல்காப்பிய மரபுக்கும் இடையே ஒற்றுமை காணப்பட்டாலும் இலக்கணத்தின் உள்ளமைப்பில் தொல்காப்பியம் தமிழ் இலக்கணத்தின் தனித்துவத்தைக் காட்டி நிற்கின்றது. ஐந்திரத்தோடு உணரப்படும் ஒற்றுமைப்பகுதிகளை விலக்கிவிட்டுப் பார்க்கும் போது தொல்காப்பியத்தின் தூய்மையான தமிழின் பழைய இலக்கணமரபு கோலோச்சி நிற்பதை அறியமுடிகிறது.”

அதையடுத்துச் சோழர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்கள் தொல்காப்பிய மரபின் பிறிதொரு வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுவதாக உள்ளன. குறிப்பாக வீரசோழியம் இந்நிலையை நன்கு விளக்கி நிற்கின்றது. தமிழ் மரபுடன் வடநூல் மரபையும் இணைத்துச் செல்லும் வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுகிறது. வீரசோழியம் இரு மொழி இலக்கிய இலக்கண மரபுகளை எடுத்துக்கூறும் ஒரு கையேடாக விளங்கியுள்ளது. சோழர் காலத்தில் வடமொழியாளர்கள் தமிழ்கற்கவேண்டிய சூழல் உருவாகியது. அப்போது ஒரு பயிற்று இலக்கணமாக வீரசோழியம் தோன்றியது. வீரசோழியம் “ஒரு புடைமாற்று ஒப்புமை இலக்கணம்” என சு. இராசாராம் கூறுகிறார்.

வீரசோழியத்தை அடுத்து நேமிநாதம், நன்னூல் என்னுமிரு இலக்கண நூல்களும் எழுதிலக்கண மரபு பற்றி பேசுகின்றன. வீரசோழியம் சொல் இலக்கணத்திற்கே முதன்மை கொடுத்துள்ளது. இலக்கண மரபு பற்றி

ஆய்வு செய்வோர் மரபு நிலையில் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பதிவு செய்துள்ளனர். தொல்காப்பிய மரபு இன்னும் வழக்கில் உண்டு. பின்வந்த வீரசோழியம், நேமிநாதம் என்பன மாற்றத்தையும் வளர்ச்சி நிலையையும் காட்டி நிற்கின்றன. நன்னூல் தமிழ் இலக்கணப் பயில் நெறியில் எழுத்து, சொல் இரண்டையும் தெளிவாக முதலில் அறிய உதவும் நூலாக உள்ளது. இவ்விதக்கண நூல்களிற்குப் பிற்காலத்தில் எழுந்த உரைகளும் இம்மரபு நிலை மாற்றத்தையும் வளர்ச்சிப் போக்கையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

எனவே இக்காலத்தெழுந்த இலக்கண நூல்கள் முற்கால இலக்கண நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிர்காலப் புதிய இலக்கண நூல்களின் தோற்றத்திற்கு வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகின்றன. இது பற்றிய விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளன. சோழர் காலத்தின் தனிப் பெரும் நன்கொடை ஐந்திலக்கணக் கோட்பாடாகும் என க.ப. அறவாணன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்காலத்தில் யாப்பிலக்கணத்தை விளக்க யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, வெண்பாப் பட்டியல் போன்ற நூல்கள் உருவாகின. அணியைத் தனியே விளக்கத் தண்டியலங்காரம் தோன்றியுள்ளது. அகப்பொருளைத் தனியே விளக்க நம்பியகப் பொருள் எழுதப்பட்டது. பொருள், யாப்பு, அணி பற்றிய புது நூல்கள் எழுந்தன. எழுத்து, சொல் பற்றிய தனிநூலாக நன்னூல் எழுந்தது.

தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் மூன்றும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. யாப்பு, அணி பொருளதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. சோழர் காலத்தில் இவற்றிற்குத் தனி நூல்கள் தோன்றியமை வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுகின்றன. இவை தொல்காப்பிய இலக்கண முறைமையிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளன. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் சோழர் காலத்தில் பிறமொழிகளின் ஆதிக்கம் பரவிவிட்டது. அரசியல், சமய, வணிக உறவுகளால் மொழிக் கலப்பு ஏற்பட அவை தமிழ் மொழியின் இலக்கண மரபையும் மாற்றின.

அறஇலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்களிலே பரவலாக இருந்த வெண்பா இலக்கணத்திலும் ஊடுருவியது. நேமிநாதம் முழுவதும் வெண்பாவால் அமைந்திருப்பது இதற்குச் சான்றாகும். இக்காலத்தில் சமணர்கள் ஆற்றிய பணி தமிழிலக்கண மரபின் அடித்தளத்தைச் சிதையவிடாமல் பாதுகாத்தது.

சோழர்கால இலக்கணங்களில் மகடுஉ முன்னிலை அமைப்புக்குக் காரணம் “சாந்தோம்புதி” என்னும் கன்னடச் செய்யுள் இலக்கணம் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. கி.பி. 990 இல் நாகவர்மன் என்பவரால் இயற்றப்பெற்ற இவ்விலக்கணநூல் தன் மனைவிக்கு இலக்கணத்தைக் கூறியதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால் அந்நூல் மகடுஉ முன்னிலையாக அமைந்துள்ளது. இதுவே பின்னர் கற்பனையில் பெண்ணை முன்னிறுத்திப் பாடும் இலக்கிய மரபாயிற்றென்பர். க.ப. அறவாணன் காரிகை அமைப்பு ஒரு சமூக நிலை வளர்ச்சியெனக் கூறுகிறார்.

“தமிழிலக்கிய உலகில் பெண்களை முன்னிலைப்படுத்தி முதலில் இலக்கியம் அமைத்தவர் சைனரே. நாலடியார் பாக்கள் இதனைக் காட்டுகின்றன. தமிழ் இலக்கண உலகிலும் முதன் முதல் மகடுஉ முன்னிலை அமைத்து இலக்கணம் செய்தவர் சைனரே. இதனைக் காரிகை உணர்த்துகிறது. பெண்களை விளித்து அவர்கள் இலக்கியம் பயிலவும் படைக்கவும் சைன அறிஞர் முயன்றனர் என்பதையே மகடுஉ முன்னிலை அமைப்புக் காட்டுகிறது. ஆகப் பெண்கல்வியை வெளிப்படையாக வற்புறுத்தியவர்களுள் சைனர்களே தலையாவர் என்பது இதனால் புலனாகிறது. இதற்கு யாப்பருங்கலக் காரிகை முதன்மைச் சான்றாய் நிற்கிறது.”

சமணர்கள் பெண்கல்வியைப் போற்றியது போல வேறு சமயங்கள் அந்த அளவு போற்றினதாக தமிழ்நாட்டளவில் தெரியவில்லை என மேலும் க.ப. அறவாணன் குறிப்பிட்டுள்ளார். விடால் என்னுமிடத்திலும் விளாப்பாக்கத்திலும் பெண்களுக்கெனத் தனிப்பள்ளிகள் நடத்தப் பெற்றதாகச் சோழர்காலக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் உண்டெனவும் சான்று காட்டுகிறார். எனவே சோழர்கால சைனருடைய இலக்கணநூல்களின் தோற்றத்திற்கு வாய்ப்பாக இருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது. எனினும் பல நூல்கள் பற்றிய செய்தி அறியப்படாமலே உள்ளதையும் உணரமுடிகிறது.

இன்னும் மறைந்து போன இலக்கணநூல்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைப் பற்றிய செய்திகளைத் தேடித் தொகுக்கும்போது சோழர்காலத்து இலக்கணநூல்களின் தொகையும் பெருகக்கூடும். சோம. இளவரக 33 நூல்களைத் தனது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். பேரிலக்கியங்கள் பல எழுந்த சோழர்காலத்தில்

செய்யுள் யாப்புப் பற்றிய நூல்கள் தோன்றியமைக்குக் காரணம் பிற்காலத்தில் இலக்கியக்கல்வியை மேற்கொள்வோருக்கு இலக்கணப் பயில்வும் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்தமையே. இக்கட்டுரையில் விரிவஞ்சிப் பல நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறவில்லை. முக்கியமான நூல்கள் மட்டுமே எடுத்துக் காட்டப்பட்டு இலக்கணமரபின் செல்நெறி பற்றிய சில கருத்துகளே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

உசாத்துணைநூல்கள்

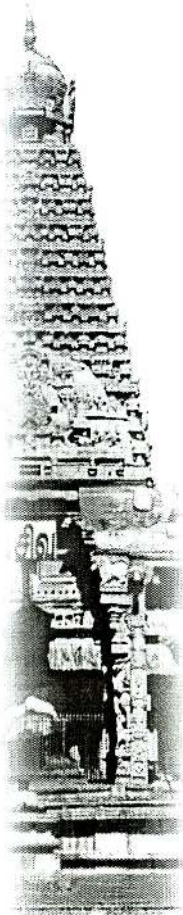
1. அரங்கராசன். ச. இலக்கணவரலாறு, பாட்டியல் நூல்கள், 1982
2. அரவிந்தன் மு. வை. உரையாசிரியர்கள், சிதம்பரம், 1968.
3. அருணசாலம். மு. தமிழிலக்கியவரலாறு, 1969.
4. ஆறுமுகநாவலர். (பதி) நன்னூல் (மூலம்) சென்னை, 1969
5. இராகவையங்கார். இரா. பன்னிருபாட்டியல், 1904.
6. இராசாராம். சு. வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு, நாகர்கோயில், 1992.
7. இராமலிங்கத்தம்பிரான். கொ. (பதி) வெண்பாப்பாட்டியலும் வரையறுத்தப்பாட்டியலும், 1976.
8. இளங்குமரன். இரா. இலக்கணவரலாறு, சென்னை, 1988.
9. கோபாலையர். தி. வே. (பதி) நம்பியப்பொருள் விளக்கம், சென்னை, 1969.
10. கோபாலையர். தி. வே. (பதி) வீரசோழியம், சென்னை, 1970
11. சுப்பிரமணியம். ச.வே. (பதி) வீரசோழியம், சென்னை, 1979
12. தொல்காப்பியம், (பதி) புலியூர்க்கேசிகள், சென்னை, 1961.
13. விசயவேணுகோபால், வீரசோழிய இலக்கணக்கோட்பாடுகள், 1987.
14. வேங்கடசாமி. மயிலை, சீனி. மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள், 1967.
15. வேங்கடசாமி நாட்டார். ந.மு. (பதி) யாப்பருங்கலக்காரிகை, சென்னை, 1944.
16. அறவாணன். க.ப. சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை, சென்னை, 1947.
17. இளவரசு. சோம. இலக்கணவரலாறு, சென்னை, 2003.
18. அழகப்பன். ஆறு, இலக்கணக்கருவூலம், (பதி) 1985.
19. சீனிவாசன். இரா. தமிழ் இலக்கணமரபுகள், சென்னை, 2000.
20. வீரகத்தி. சு. இலக்கண விதி மூலங்களும் விதிகளும், தஞ்சாவூர், 1984.
21. இலக்குவனார். சி. தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, 1971.
22. வேலுப்பிள்ளை. ஆ. தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், சென்னை, 1966.
23. மீனாட்சி சுந்தரனார். தெ.பொ. சமணத்தமிழ் இலக்கியவரலாறு, 1965.

சோழர்கால தமிழ் இலக்கண உருவாக்கம்

கலாநிதி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்

முகவுரை

தமிழக வரலாற்றைச் சிறப்பித்தவர்கள் சோழர்கள். சோழமன்னர்கள் சிறந்த ஆட்சியாளராக இருந்தனர் என்பதைச் சாசனங்கள் காட்டுகின்றன. சோழர்கள் குறிப்பாக இராசராசன், இராசேந்திரன், குலோத்துங்கன், ஆகியோர் தென்னகம் அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட சோழப் பேரரசின் தலைசிறந்த பேரரசர்களாக விளங்கினர். மன்னர்களுக்கும் வேதியர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் இடையே நெருக்கமான உறவுகள் இருந்தன. நாட்டில் பேரரசு இருக்கின்றபொழுது பேர் இலக்கியங்கள் எழு வாய்ப்புண்டாகும். பேர் இலக்கியங்கள் ஊடாகப் பெரும் தத்துவங்கள் உண்டாகின்றன. வடமொழியாளர்களுடைய செல்வாக்கு எனப் பலதரப்பட்டவர்களுடைய செல்வாக்கும் இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் தோன்றக் காரணங்களாயின. சோழர்காலப் பகுதியில் பல்வேறு வகையான இலக்கிய

வடிவங்கள் தோன்றின. இலக்கியங்கள் உருவாகின்ற பொழுது இலக்கண நூல்களும் உருவாக்கப்படும். அரசியல், சமூக பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப மொழி மாறுதல் அடையும். காலத்துக்குக் காலம் மொழி மாறுகின்ற பொழுது அதன் இலக்கணமும் மாற்றமடையும். இலக்கண வரலாற்றின் ஊடாக இதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். சோழர்காலத்தில் இலக்கணத்தின் உருவாக்கம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை ஆய்வு செய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

சோழர்காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்கள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களான பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம், மு. வரதராசன் போன்றவர்களும் இலக்கண வரலாற்றாசிரியர்களும் சோழர்காலத்தில் எழுந்த நூல்களைக் குறிப்பிடும் போது சில நூல்களை தவறவிட்டு குறிப்பிடுகின்றனர். சோழர்காலத்தில் எழுந்த நூல்களை அவற்றின் காலம், பின்னணி என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரையறை செய்ய முடியும். சோழர்காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்களாக வீரசோழியம், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, நேமிநாதம், நன்னூல், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, நம்பியகப் பொருள், வச்சிணந்திமாலை (வெண்பாப் பாட்டியல்), பன்னிருபாட்டியல், தமிழ்நெறி விளக்கம், பஞ்சமரபு என்பன அமைகின்றன.

வீரசோழியம் ஐந்திலக்கணம் கூறுகின்ற நூல். தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியும் வடமொழி இலக்கண மரபினையும், பேச்சுவழக்கு, எழுத்து வழக்கு என்பவற்றையும் நோக்காகக் கொண்டும் புத்தமித்திரர் வீரசோழியத்தை எழுதியுள்ளார். சாசனங்கள் பேச்சுவழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவற்றிற்கு உரிய இலக்கணத்தை வீரசோழியம் குறிப்பிடுகின்றது. பேச்சு வழக்கு வாயிலாக மொழி மாற்றத்தைக் கண்டு கொள்ளமுடியும். இதனை நன்கு உணர்ந்தவர் புத்தமித்திரனார். சங்க இலக்கியங்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கணம் தொல்காப்பியம். சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு இலக்கியங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றம் வளர்ச்சி பற்றி இலக்கணம் சொல்லவேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

ன், அன், ஆன் என்பன ஆண்பால் விசுதிகளாகவும் அள், ஆள், இ என்பனவற்றை பெண்பால் விசுதிகளாக தொல்காப்பியம் நன்னூல் குறிப்பிடுகின்றன. கிழத்தி, மணவாட்டி என்ற எடுத்துக் காட்டுக்களிலுள்ள அத்தி, ஆட்டி என்பன பெண்பால் விசுதிகள் என்று வீரசோழியத்தார் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம் குறிப்பிடாத புணர்ச்சி விதிகள் பலவற்றை வீரசோழியத்தில் காணலாம். இ,ஈ,ஐ என்ற உயிர்கள் நிலைமொழி ஈற்றில்

வந்து வருமொழி முதலில் நகரம் வந்து புணர்ந்தால் வந்த நகரம் ஓகரமாக மாறும் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும். இவ்விதி தொல்காப்பியத்தில் இல்லை.

கவி + நன்று = கவிஞன்று

தீ + நன்று = தீஞன்று

நிலைமொழி ஈற்றில் முகர ளகரங்கள் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்து புணர்ந்தால் நிலைமொழி ஈறும் வருமொழி முதலும் திரிந்து இரண்டும் டகரமாக மாறும் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும். வீரசோழியம் இவ்விதியைப் புதிதாகக் கூறுகின்றது.

பாழ் + தீமை = பாட்டமை

நாள் + தீமை = நாட்டமை

காலப்போக்கில் மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை வீரசோழியம் காட்டுகின்றது. மொழியில் மாற்றம் ஏற்படும் பொழுது இலக்கணம் உருவாகும். நன்னூல், நேமிநாதம் என்பன பால்களைப் பகுக்கும் போதும் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என தொல்காப்பிய மரபினையே கூறுகின்றன.

ஒருவனைக் கருதின சொல், ஒருத்தியைக் கருதின சொல், பலரைக் கருதின சொல், ஒன்றைக் கருதின சொல், பலவற்றை கருதின சொல், ஒருவனைச் சிறப்பித்த சொல், ஒருத்தியைச் சிறப்பித்த சொல் என பால் அடிப்படையிலும் சிறப்பு அடிப்படையிலும் பால் பாகுபாட்டினை பாகுபடுத்துகின்றார். இது சமூகத்தில் ஏற்பட்ட உயர்வைக் காட்டுகின்றது. நவீன இலக்கணகாரர் உயர்பால் என ஒன்றை சேர்த்து ஆறாவது பாலாக பேசுவர். இதனை வீரசோழியர் சோழர் காலத்திலேயே உணர்ந்து விட்டார். வீரசோழியர் தன்காலப் பேச்சுவழக்கிலிருந்த வடிவங்கள் யாவற்றையும் வைத்து இலக்கணம் கூறுகிறார். பேச்சுவழக்கும் இலக்கண உருவாக்கத்திற்குக் காரணமாகின்றது. தமிழ்ப் புலவர்கள் வீரசோழியத்தைப் பெரிதாகப் பயன்படுத்தவில்லை. வடசொற்கள் மிகுதியாகக் கலந்திருப்பதே காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது. வீரசோழியம் சமூகத்தில் செல்வாக்கிழந்தற்குக் காரணம் வடமொழி கலைச்சொற்களை மிகுதியாகக் கையாண்டமையாகும். ஆனால் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வீரசோழியத்தைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது. சாசனவியல் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும், மொழியியலாளர்களுக்கும், நவீன இலக்கணகாரர்களுக்கும் வீரசோழியம் முன்மாதிரியாக அமைகின்றது. மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டிற்கும் இலக்கணம்

கூறுவதாகவே நன்னூலும் நேமிநாதமும் அமைகின்றன. நேமிநாதம் தொல்காப்பியத்தைப் பெரிதும் பின்பற்றி எழுத்து, சொல் இலக்கணம் கூறுகின்றது. நன்னூல் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியும் தனது காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைத் தழுவினும் எழுதப்பட்டது. பதவியல் என்ற பகுதியை முதலில் நன்னூலாரே குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ்மொழி ஒரு ஒட்டு மொழி என மொழியியலாளர் கூறுவர். அதனை நன்னூலார் அன்றே நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார் என்பதை பதவியல் காட்டுகின்றது. ஒரு இலக்கணத்தை தனியாக வைத்து எழுதும் மரபு சோழர் காலத்தில் எழுந்தது. யாப்பு இலக்கணத்தை தனியாக வைத்து யாப்பருங்கலம், யாப்பருங் கலக்காரிகை என்பன எழுதப்பட்டன. சங்க மருவிய, பல்லவர், சோழர் காலப் பகுதியில் யாப்பில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி மாற்றங்களை யாப்பிலக்கண நூல்கள் காட்டுகின்றன. வடமொழிமரபின் தாக்கம் தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்டது. இதனால் தண்டியலங்காரம் உருவாக்கம் பெறுகின்றது. அது அணியிலக்கணத்தைத் தனியாகக் கூறும் நூல்; நம்பியகப்பொருள் அகப்பொருள் மரபைக் கூறும் நூல்; புறப்பொருள் இலக்கணம் கூறும் நூல், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை; பாட்டியல் நூல்களின் இலக்கணம் கூறும் நூல், பன்னிரு பாட்டியல்; வெண்பாப் பாட்டியலும் அத்தகையதே.

காலமும் சமூகப் பின்னணியும்

இலக்கண நூல்கள் தோற்றம் பெறுவதற்குக் காலமும் அரசியல் சமூகப் பின்னணியும் காரணமாக அமைகின்றன.

அரசர்களுடைய ஆதரவும் நன்மதிப்பும் சோழகாலத்துப் புலவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அரசர்களுடைய ஆதரவும் அவ்வணைப்பும் இலக்கண நூல்கள் உருவாவதற்குக் காரணமாகின்றன. வீரராசேந்திர சோழன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப புத்தமித்திரனார் ஐந்து இலக்கணமுடைய நூலை இயற்றினார். சோழ மன்னன் பெயராலே வீரசோழியம் எனப் பெயரிட்டார். இதனை

“தேமேவிய தொங்கல் தேர் வீரசோழன் திருப் பெயரால்
பூமேலுரைப்பன் வடநூல் மரபும் புகன்று கொண்டே”

என நூற்பாயிரம் (வீரசோழியம் நூற்பா 1) உணர்த்துவம். வீரராசேந்திர சோழன் பெயருடன் சேர்த்து இந்நூல் இயற்றப்பெற்றிருப்பதால் வீரராசேந்திரனுடைய காலம் எனவும் அரசனின் ஆதரவும் மதிப்பும் இந்நூல் உருவாக்கத்திற்குக் காரணமாகின்றது எனவும் கொள்ளலாம். வீரராசேந்திரன் காலம் கி.பி. 1063 – 1070 புத்தமித்திரனாரின் காலமும் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டு எனலாம்.

திரிபுவனக தேவன் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் நேமிநாதம் உருவாக்கம் பெறுகின்றது.

குருத்தவா மணிமுடிக் கொற்றவர் கோமான்
திருத்தகு மணி முடித் திரிபுவன தேவன்

வெண்பாப்பாட்டியல் பாயிர உரையால் (வெண்பாப்பாட்டியல் பாயிரம் நூற்றா) திரிபுவன தேவன் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற குலோத்துங்க சோழன் காலத்தது நோமிநாதம் என்பது பெறப்படுகின்றது. இவன் காலம் கி.பி. 1178-1218 எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. குணவீரபண்டிதரும் இக்காலத்தவரே. மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழமன்னரால் ஆதரிக்கப்பட்ட புலவர்களுள் குணவீரபண்டிதரும் ஒருவர்.

சீயகங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க பவணந்தி முனிவரால் நன்னூல் உருவாக்கப்படுகின்றது. சீயகங்கள் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பம் செலுத்திக் கொண்டு கங்க நாட்டில் அரசாண்ட குறுநில மன்னன். பவணந்தியார், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தவர். 12ஆம் நூற்றாண்டில் நன்னூல் எழுந்தது எனலாம். அரசனின் ஆதரவில் பவணந்தி முனிவரால் நன்னூல் உருவாக்கம் பெறுகின்றது.

யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை என்ற இரண்டு யாப்பிலக்கண நூல்களையும் அமிர்தசாகரர் இயற்றினார். அமிர்தசாகரர் இராஜராசன் (985-1013) காலத்தவர். வீரசோழிய உரையாசிரியர் காலம் 11 ஆம் நூற்றாண்டாகும். வீரசோழிய உரையாசிரியர் அமிர்தசாகரரைக் குறிப்பிடுவதால் அமிர்தசாகரர் பெருந்தேவனாருக்கு முந்தியவர் எனவே இவரின் காலம் 10 ஆம் நூற்றாண்டு என்று கொள்ளலாம்.

சைன ஆசிரியர்களின் பரம்பரையினரை அருங்கலம் எனப் பெயரிட்டனர். எனவே யாப்பு இலக்கணத்தின் பெயரையும் சைன ஆசிரியர்களின் பரம்பரையினரின் பெயரையும் சேர்த்து அமிர்தசாகரர் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை எனப் பெயரிட்டார். சமண சமயத்தவரின் ஆதரவும் இராஜராஜனின் ஆதரவும் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகையின் உருவாக்கத்திற்குக் காரணங்கள் ஆகலாம்.

அகப்பொருள் இலக்கணம் கூறும் நம்பியகப்பொருள் நாற்கவிராச நம்பியால் இயற்றப்பட்டது. ஆசிரியரின் பெயரையும் இலக்கணத்தின் பொருளையும் சேர்த்து நம்பியகப்பொருள் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இவர் சமண சமயத்தவர். இந்நூல் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தையது என

சிறப்புப்பாயிரத்தால் அறியலாம். குலசேகரபாண்டியன் காலம் கி.பி. 1192-1266 எனவே நாற்கவிராஜ நம்பியின் காலமும் 12 நூற்றாண்டாகும். இந்நூலின் தோற்றத்திற்கு சமண சமயமும் அரசியலும் காரணங்களாகின்றன.

தண்டியலங்காரம் தண்டியாசிரியரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூல் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தது. இதன் காலம் 12 ஆம் நூற்றாண்டாகும். தண்டியாசிரியர் சைவசமயத்தவர்.

புறப்பொருள் இலக்கணம் பற்றிக் கூறும் நூல் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. இதனுடைய ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார். இது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் எழுதப்பட்டது. பன்னிருபாட்டியல் 10 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. பிரபந்த மரபினைச் சூட்டுவதாகும். பிரபந்தங்களின் இலக்கணம் கூறுவது. பஞ்சமரபு என ஒரு இலக்கண நூல் இருந்தது என்றும் அது மறைந்து விட்டது எனவும் இதுவரை பேசப்பட்டு வந்தது. அண்மையில் அதன் பிரதி கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது. வேலாம் பானையம் திரு. வே. ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டரிடம் ஏடு கிடைத்தது. திரு.ப. சுந்தரேசனாரால் பிரதி செய்து 1973 இல் வெளியிடப்பட்டது. ஆசிரியர் அறிவனார் எனவும் அதன் காலம் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டு என்றும் கொள்ளப்படுகின்றது.

சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களின் செல்வாக்கும் இலக்கணத்தில் மாற்றங்களை உண்டாக்கியது.

“உயர்திணை யென்மனார் மக்கட்குட்டே
யஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே
யாயிரகு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே”

(தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கு 1)

என்ற நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் மக்கள் என்று சுட்டப்படுவோர் உயர்திணை என்றும் மற்றெல்லாம் அஃறிணை என்பார். நன்னூலார் காலத்தில்

மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை

மற்றுயிருள்ளவு மில்ல வுமஃறிணை (நன்னூல் கு 261)

நன்னூலார் காலத்தில் தேவர், நரகர் என்பனவும் உயர்திணையாகக் காட்டப்படுகின்றது. தேவர், நரகர் பற்றிய சிந்தனை உருவாக்கம் பெற்றகாலம், சைவசித்தாந்த சிந்தனை உருவாக்கம் பெற்ற காலம், ஆதலால் சைவசித்தாந்த சிந்தனை மரபு இலக்கணம் உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாகின்றது. பவணந்தி முனிவர் சமணசமயத்தவர் என்றாலும் பிறசமயங்களையும்

ஆதரித்தவர் என்பது புலனாகின்றது. சமண, பௌத்த, சைவ, வைணவ மதங்களின் செல்வாக்கும் இலக்கண உருவாக்கத்திற்குக் காரணமாகின்றது. சமண சமயச் செல்வாக்கு மாத்திரம் தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாடுகள் யாவற்றையும் கட்டுப்படுத்தின எனக் கூறமுடியாது என பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் கூறுவது இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது. (தமிழ் இலக்கண இயல்புகள் பக. 53) வைணவ ஆழ்வார்கள் பல பிரபந்த வகைகளை கையாண்டனர், வைணவ இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியினாலும் இலக்கணம் சொல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

இலக்கியங்களிற்கு இலக்கணம் கூறவேண்டிய தேவை

சங்க இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கணம் தொல்காப்பியம். சங்கமருவிய, பல்லவர்கால, சோழர் காலத்திலெழுந்த இலக்கியங்களை மையமாகக் கொண்டு சோழர்கால இலக்கண நூல்கள் உருவாக்கம் பெற்றன.

இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே
எள்ளின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே
எள்ளினுள் எண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கியத்தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம்

என்ற பாடலை அகத்தியனார் பாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பலில்” (நன்னூல் கு 141)

இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் மரபு நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த ஒன்று. காரைக்காலம்மையார் அற்புதத்திருவந்தாதி, திருவிரட்டை மணிமாலை, திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம் என்பவற்றை இலக்கிய வடிவங்களாகக் கொண்டு பக்தி அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தினர். காரைக்காலம்மையார் பக்தியை வெளிப்படுத்த வெண்பா யாப்பினைக் கையாண்டார். சைவம், வைணவம் என்பன புத்துயிர் பெற்று வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. சைவநாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் சமய உணர்வூட்டும் பக்திப்பாசுரங்களைப் பாடினர். நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பக்தியை வெளிப்படுத்தும் போது பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களை கையாண்டனர். பதிகம், மாலை, கோவை, தூது, உலா, மும்மணிக் கோவை, எழுகூற்றிருக்கை என பல புதிய இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாண்டனர். நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பக்தியை வெளிப்படுத்தும் செய்யுட்களை அமைக்கும் போது பல்வேறு வகையான யாப்பு வடிவங்களையும் பாவினங்களையும் கையாண்டனர். தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாத யாப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்தினர். பல்வேறு இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

இத்தகைய இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் சொல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இத்தகைய பின்னணியிலே தான் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, வீரசோழியம் என்ற யாப்பிலக்கண நூல்கள் உருவாக்கம் பெற்றன.

தொல்காப்பியர் ஆசிரியப்பாவினை நான்காக வகுக்கவில்லை. யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகைகாரர் நேரிசை ஆசிரியப்பா, இணைக்குறளாசிரியப்பா, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா, அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா என நான்காக வகுத்துள்ளனர். ஆழ்வார்கள் பாடல்களிலும் நாயன்மார்களின் பாடல்களிலும் இப்பாக்களின் வளர்ச்சியைக் காணலாம். சேரமான் பெருமான் நாயனாரின் திருவாழ்நர் மும்மணிக் கோவையிலும் நம்மாழ்வாரின் திருவாசிரியத்திலும் சில செய்யுட்கள் நேரிசை ஆசிரியப்பாவால் வருவதைக் காணலாம். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத யாப்பு வகைகளை யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியருடைய காலத்தில் வெண்பா நெடுவெண்பாட்டு, குறுவெண்பாட்டு என்ற இருவகையே இருந்தது. யாப்பருங்கலக்காரர் விருத்திகாரர் குறள், சிந்து, இன்னிசை, நேரிசை, பஃறெடை என ஐந்து வகையான வெண்பாவினைப் பகுப்பார். காரைக்காலம்மையார் வெண்பா யாப்பினைக் கையாளுகின்றார். பல்லவர்காலத்திலும் வெண்பா யாப்பு பெரிதும் கையாளப்பட்டது. தொல்காப்பியர் பாவினம் பற்றிக் கூறவில்லை. காரைக்காலம்மையாரும் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் கையாண்ட பாவினங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு யாப்பருங்கலம், காரிகை என்பன பாவினங்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றன.

சங்கமருவிய பல்லவர்கால, சோழர்காலம் என்பவற்றில் எழுந்த புதிய செய்யுள் வடிவங்களை நோக்கி அவற்றின் யாப்புவகைகளை இனம் கண்டு அவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் சொல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இந்நோக்கத்தினை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு உருவாக்கம் பெற்ற இலக்கண நூல்களே யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை எனலாம்.

வீரசோழியம் பாக்களை முன்கூறிய பெயர்களால் கூறாது வேறு பெயர்களால் வகுத்து வேறு இலக்கணம் கூறுகிறார். குறள், சிந்து, திரிபாதி, வெண்பா, திலதம், விருத்தம், சவலை என்று ஏழுவகைப்படும் என பத்தியக்கவி கூறுகிறார். இவ் ஏழும் தத்தம் இலக்கணத்தில் மிகுந்தும் குறைந்தும் வரின் போலி எனப்படும். குறட்போலி, சிந்துப்போலி, திரிபாதிப்போலி, வெண்பாப்போலி, திலதப்போலி, விருத்தப்போலி, சவலைப்போலி எனவரும் என்கிறார். வீரசோழிய ஆசிரியரே புதுமுறையில் பாக்களை இவ்வாறு பாகுபடுத்துகிறார். ஏனைய யாப்பிலக்கண நூல்களில் இம்முறையினைக் காண முடியாது.

வடமொழி மரபின் செல்வாக்கும் யாப்பில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி மாற்றங்களுக்குக் காரணமாகின்றது. வீரசோழியார் தமிழ்மரபினையும் வடமொழி மரபினையும் பின்பற்றி யாப்பிலக்கணம் கூறுகிறார்.

வெண்பா பாட்டியல் அல்லது வச்சிணந்திமாலை என்ற பாட்டியல் நூலும், வெண்பாவினால் அமைக்கப்பட்டது. யாப்பருங்கலக்காரிகை கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பால் அமைக்கப்பட்டது. யாப்பின் வளர்ச்சி நிலையை இவை காட்டுகின்றன.

பிரபந்தமரபு

சங்கம் மருவிய பல்லவர்கால சோழர்காலங்களில் பல இலக்கிய வடிவங்கள் தோன்றின. திருவிரட்டை மணிமாலை, அற்புதத்திருவந்தாதி, திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், மும்மணிக்கோவை, திருக்கோவை, திருக்கைலாய ஞான உலா, கலிங்கத்துப்பரணி, பிள்ளைத்தமிழ் என்பன போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள் எழுந்தன. வடமொழியில் இவற்றைப் பிரபந்தம் என்பர். தமிழ்மொழியில் இவற்றை சிற்றிலக்கிய வடிவங்கள் என்பர். பன்னிருபாட்டியல் இலக்கிய வடிவங்களுக்குரிய இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது.

இத்தகைய இலக்கிய வடிவங்களுக்கு உரிய இலக்கணம் சொல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதனால் உருவாக்கம் பெற்ற இலக்கணநூலே பன்னிருபாட்டியல் என்பதாகும்.

இலக்கியத்தின் பொருள் மரபு மாற்றம்

இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் மாற்றமடைகின்ற பொழுது அதற்குரிய இலக்கணம் சொல்ல வேண்டும். தொல்காப்பியம் அகப்பொருள், புறப்பொருள் என பொருள் மரபை பிரித்துப் பேசுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களும் அகப்பொருள் புறப்பொருள் பற்றியே பேசின. பல்லவ பாண்டிய அரசர்களின் ஆட்சியில் புலவர்கள் அரசனைப் புகழ்ந்து பாடுவதற்கு அகப்பொருள் மரபினைப் பயன்படுத்தினர். அவ்விலக்கியத்தில் அகப்பொருள் செய்தியும் இருக்கும். அதே நேரம் அரசன் பற்றிய புகழும் இருக்கும். பாண்டிக்கோவை அகப்பொருள் சார்ந்த இலக்கியம் அதே நேரம் அரசனது புகழும் பேசப்படுகின்றது. மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவை அகத்திணை மரபினூடாக இறைவன் புகழ்பேசப்படுகின்றது. இந்தப் பின்னணியில் நூற்கவிராச நம்பியால் நம்பியகப் பொருள் பாடப்பட்டது. அகப்பொருள், அகப்புறப்பொருள், புறப்புறப் பொருள் என பொருள்மரபு பேசப்படுகின்றது. அகப்பொருள் பெருந்திணை என்றும் கைக்கிளை, பெருந்திணை அகப்புறம் என்றும் புறப்புறப் பெருந்திணை எனவும்

பாகுபடுத்தப்படுகின்றது. நம்பியகப்பொருள் அகத்திணையியல், களவியல், வரையியல், கற்பியல், ஒழிபியல் என ஐந்தாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. நம்பியகப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தஞ்சைவாணன் கோவை பாடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

வீரசோழியர் பொருள் மரபு பேசுகின்ற பொருளதிகாரத்தை பொருட்படலம் என ஒரே படலமாக அமைத்திருக்கிறார். அதில் பொருள் மரபை அகம், புறம், அகப்புறம், புறப்புறம், என நான்காக வகுத்துப் பேசுகின்றார்.

தகடூர் பாத்திரை அதியமானுக்கும் பெருஞ்சேரல் இரும் பொறை என்ற அரசனுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூலில் பெருந்திணைப் பாடல்கள் இருந்ததாக நச்சினார்க்கினியரின் உரையால் தெரிகின்றது. முத்தொள்ளாயிரம் புறப்பொருள் கூறும் நூல் அதில் சேரசோழ பாண்டியர்களின் புகழ் பேசப்படுகின்றது. அதில் புறப்பாடல்களுடன் தலைவன் பெயரைச் சுட்டும் கைக்கிளைப் பாடல்களும் இடம் பெறுகின்றன. இத்தகைய பின்னணியிலே தான் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை என்ற இலக்கண நூல் உருவாக்கம் பெற்றது. புறம், புறப்புறம், புற அகம் என்ற மரபில் இலக்கணம் பாகுபடுத்தப்படுகின்றது. புற இலக்கணத்தில் அக இலக்கணம் பேசப்படுகின்றது. காலமாற்றத்தின் தேவையை இவ்விலக்கணம் புலப்படுத்துகின்றது.

வடமொழி மரபின் தாக்கம்

வடமொழியின் தாக்கமும் தமிழ் இலக்கண உருவாக்கத்திற்குரிய காரணமாகின்றது. வீரசோழியம் வடமொழி இலக்கண நூல்களைப் பின்பற்றி இலக்கணம் கூறுகின்றது. கிரிபா பதப்படலம், தத்திதப்படலம், தாதுப்படலம் என்ற கலைச் சொற்கள் வடமொழியில் இருந்து வந்தவையே. தமிழ் மொழிக்குரிய வேற்றுமையையும் வடமொழிக்குரிய வேற்றுமையையும் குறிப்பிடுகிறார். தொகைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போதும் வடமொழிக்குரிய தொகைச் சொற்கள் தமிழ் மொழிக்குரிய தொகைச் சொற்கள் எனவும் வடமொழிக்குரிய புணர்ச்சி விதிகள் பற்றியும் குறிப்பிடுவார். யாப்பியலிலும் வடமொழியின் தாக்கம் இருக்கின்றது. வடமொழியில் இருந்து கதைகளையும் வருணனைகளையும் கடன் வாங்கும் தன்மை பல்லவர், சோழர் காலத்தின் பண்பாக இருந்தது.

வடமொழி மரபின் தாக்கத்தாலும் தண்டியலங்காரம் உருவாக்கம் பெறுகின்றது. பல்லவர்காலத்தில் பல வகையான அணிகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. வடமொழி மரபின் தாக்கம் தான் அதற்கும் காரணமாகின்றது. சித்திரக்கவி, மடக்கு அணி என்பன பல்லவர் காலத்தில்

பயன்பட்டன. அவற்றையெல்லாம் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடுகின்றது. தண்டியலங்காரம் வடமொழி காவியாதர்சத்தினைப் பின்பற்றி தமிழில் எழுதப்பட்டது. சித்திரக்கவி, யமகம், திரிபு முதலான அணிகள் பற்றி தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடுகின்றது. இலக்கியத்தினையும் வடமொழி மரபினையும் பின்பற்றித் தண்டியலங்கார ஆசிரியர் இலக்கணம் கூறுகிறார்.

இலக்கண உரை மரபு

சோழர் காலப் பகுதியில் இலக்கண நூல்களுக்கு உரை எழுதப்பட்டது. உரைகளினால் இலக்கணம் மீள் உருவாக்கம் செய்யப்படுகின்றது. தொல்காப்பிய இலக்கணம் மீளவும் புத்துருவாக்கம் பெறுகின்றது. தொல்காப்பிய இலக்கணம் சோழர் காலப் பகுதியில் பேணுகை செய்யப்பட்டது. எமக்குக் கிடைத்துள்ள முழுமையான முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். பழைய இலக்கண மரபுகளை விரிவாகக் குறிப்பிடுவது. சோழர்காலத்தில் இலக்கண நூல்கள் உருவாக்கப் பெறுவதற்கு அடிப்படையாக அமைவது. தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியவர்களாக இளம் பூரணார், பேராசிரியர், சேனாவரையர், தெய்வச் சிலையார் போன்றோர் விளங்குகின்றனர்.

தொல்காப்பியத்திற்கு முதல் உரை கண்டவர் இளம்பூரணர். இவர் உரையாசிரியர் என்ற சிறப்புப் பெயர் உடையவர். கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.. இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை எழுதியவர். பேராசிரியர் 13ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை எழுதியுள்ளார். சொல்லதிகாரத்தின் நுணுக்கமான விடயங்களை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். சேனாவரையர் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் உரை கண்டவர்.

தொல்காப்பியத்திற்கு இவர்கள் உரை எழுதாவிட்டால் தொல்காப்பியம் பேணப்பட்டிருக்க முடியாது. உரையாசிரியர்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை காணும் பொழுது தமது கால வழமைகளையும் மொழி மாற்றத்தையும் சேர்த்தே உரை எழுதினர். இதனால் இலக்கண உருவாக்கம் நடைபெறுகின்றது.

மேலும் இறையனார் களவியல் எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. அதற்கு உரை கண்டவர் நக்கீரர். அதன் உரை வடிவம் பத்தாம் நூற்றாண்டில் தான் எழுத்துருப் பெற்றதாகும். இறையனார் களவியலை விட களவியல் உரைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசப்படுகின்றது. முச்சங்கம் இருந்த செய்தியை இறையனார் களவியல் உரையே தருகின்றது. வீரசோழியத்திற்கு உரை பெருந்தேவனார் எழுதினார்.

புத்தமித்திரனாரால் எழுதப்பட்ட நூலுக்கு பெருந்தேவனார் உரை கண்டார். தமது கால வழமைகளையும் காட்டி உரை கண்டுள்ளார்.

முடிவுரை

சோழர்காலம் இலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் என்று சொல்வது போன்று தமிழ் மொழி இலக்கண வரலாற்றிலும் அது பொற்காலம் என்றே எண்ணத்தோன்றுகின்றது. அரசர் புலவர்களின் ஆதரவும், இலக்கியங்களிற்கு இலக்கணம் கூற வேண்டிய தேவை, வடமொழி மரபு சமூக முக்கியத்துவம் மதங்களின் ஆதரவு என்பன இலக்கண நூல்கள் சோழர் காலத்தில் உருவாக்கம் பெறக் காரணங்கள் ஆயின.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
9ஆம் நூற்றாண்டு, சென்னை, 1988.
2. இளவரசு. சோம. இலக்கண வரலாறு,
தொல்காப்பியர் நூலகம், சிதம்பரம், 1963.
3. இறையனார் அகப்பொருள்
கழக வெளியீடு, சென்னை, 1953.
4. சண்முகதாஸ், அ. தமிழ் இலக்கண இயல்புகள்.
முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1982.
5. - தமிழின் பா வடிவங்கள்,
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், 1998.
6. செல்வநாயகம், வி. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
முநீலங்கா, யாழ்ப்பாணம், 1956.
7. தண்டியலங்காரம் - முல்லை நிலையம், 1998.
8. தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியம்,
கணேசையர் பதிப்பு, திருமகள் அச்சகம், கன்னாகம், 1952.
9. - சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், கணேசையர் பதிப்பு,
திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம், 1938.
10. - பொருளதிகாரம் பின்னான்கியல்களும் பேராசிரியரும்,
கணேசையர் பதிப்பு, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம், 1942.
11. நன்னூல், - நாவலர் பதிப்பு, ஆறுமுகநாவலர் வி. அச்சகம்
சென்னை, 1966.
12. நேமிநாதம் - (பதிப்பாசிரியர் ரா. இராகவையங்கா) தமிழ்ச் சங்க
முத்திராசாலைப் பதிப்பு, மதுரை 1928.
13. யாப்பருங்கலம் - சென்னை அரசு, 1960.
14. யாப்பருங்கலக்காரிகை - பாரி நிலையம், சென்னை, 2002.
15. வீரசோழியம் - (பதிப்பு க. குருமுர்த்தி ஐயரவர்கள்) யாழ்ப்பாணம், 1942.

தமிழர் அழகியல்

சோழர்கால இலக்கண நூல்களை

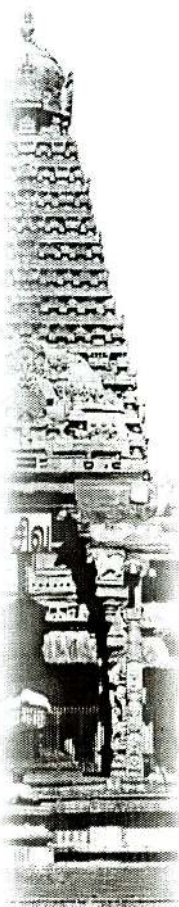
அடிப்படையாகக் கொண்டு

ஓர் ஆய்வு

கலாநிதி ஏ.என். கிருஷ்ணவேணி

அறிமுகம்

தமிழர் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் அழகியற் சிந்தனை என்பது தமிழர் கலை, இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயப்பட வேண்டியது. அத்தகைய ஆய்வுகள் பல்வேறு அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு, ஓரளவு தெளிவு பெற்ற நிலையில் அத்தகைய கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் ஏனைய வடமொழி அழகியற் சிந்தனை மரபோடு ஒப்பிட்டுத் தமிழர் பாரம்பரியத்தின் தனித்துவத்தையும் சிறப்பினையும் ஆய்வாளர்கள் விளக்கியுள்ளனர். தமிழ் இலக்கண நூல்களின் காலத்தால் முற்பட்டதாக இன்று எமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய தொல்காப்பியத்தை ஓர் இலக்கண நூலாக மட்டுமன்றிக் கவிதையியல் நூலாகவும் கொள்ளும் நிலையில் தமிழர் அழகியலின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றித் தெளிவாகக் கூறமுடிகிறது. தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகளின் கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம்,

இசை, நடனம், நாடகம் போன்றன முக்கியத்துவம் பெறுவதுடன், அவை நீண்டகாலம் பயிலப்பட்ட நிலையில், சமூக அங்கீகாரம் பெற்ற நிலையில் அவற்றுக்கான இலக்கண நூல்களும் எழுந்துள்ளன. தமிழர் கலை மரபில் முத்தமிழ் பற்றிய கருத்து இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ், மூன்றையும் குறித்து நிற்கின்றது. இவற்றுள் இயற்றமிழ் என்பது ஆக்க இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மொழியை ஊடகமாகக் கொண்டது இலக்கியம். சங்ககாலம் முதலே இலக்கியத்தை உயர் கலை மரபாகக் கொள்ளும் பண்பு காணப்படுகின்றது. கல்லாவாய்ப் பாணன் கண்டிக்கப்பட்டு செந்நாப்புலவர் புகழ்ந்து போற்றப்படுவதுடன் செய்யுள் வழக்கு புலனெறி வழக்கு என்று போற்றப்படுகின்றது. கவிதைக் கலையில் புலமைத்துவம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. புலவர்கள் தாம் கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதினுணர்ந்த விடயங்களை மற்றோரும் கவைத்தின்புறுதற் பொருட்டு பிரக்கை பூர்வமாக, உணர்ச்சி பூர்வமாக ஆக்குவது கவிதை அல்லது செய்யுள். செய்யுள் செய்வார் மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்யுள் செய்தல் வேண்டும் என்பது செய்யுள் இலக்கண விதி. அத்தகைய செய்யுட்களே வாசகன் உள்ளத்திலும் அத்தகைய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி சுவையனுபவத்திற்கு வழிவகுக்கும். இந்த வகையிற் சங்ககாலந் தொட்டு இலக்கியங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவதோடு அவற்றுக்கு இலக்கண நூல்களும் எழுதப்பட்டன. 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்' என்பது நன்னூற் கூற்று. சங்க இலக்கியங்களின் பின்னணியில் தொல்காப்பியம் தோற்றம் பெற்றமையும், தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏனைய இலக்கண நூல்கள் தோற்றம் பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கன. சோழர்காலப் பகுதியிற் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் எழுத்து, சொல், பொருளுக்கு இலக்கணம் வகுத்ததோடு, அணி இலக்கணத்தையும் சிறப்பாகக் கொண்டுள்ளன. தமிழர் வரலாற்றிற் சோழர் காலம் கலை, இலக்கியம், மதம், அரசியல், பொருளாதாரம் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் எழுச்சி பெற்ற ஒரு காலப்பகுதியாக விளங்குகின்றது. தமிழர் ஆளுமை முழுமையாக வெளிப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதி சோழர் காலம். சோழர்களுக்கு முற்பட்ட பல்லவர்களது காலத்துப் பக்தி இயக்கம் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பல்வேறு துறையிலும் சோழர்காலம் முதன்மை பெறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது எனலாம். இலக்கியத் துறையைப் பொறுத்தமட்டில் காவியங்கள், தத்துவங்கள், இலக்கண நூல்கள், உரை நூல்கள், தொகுப்பு நூல்கள், நாடக நூல்களின் தோற்றம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. காவியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பெருங்காவியங்கள், சிறு காவியங்கள் இதிகாச புராண காவியங்கள், புராண காவியங்கள் என்ற வகைப்பாடு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

- (1) i. பெருங்காவியங்கள் – ஐம்பெருங் காவியங்களுள் அடங்குவன
 – சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி
 – குண்டலகேசி முதலியன
 ii. இதிகாச காவியம் – கம்பராமாயணம்
 iii புராண காவியங்கள் – பெரியபுராணம்
 – பெரியபுராணம்
 – கந்தபுராணம்
 (2) சிறுகாவியங்கள் – நீலகேசி
 தோலாமொழித்தேவர் – குளாமணி
 – உதயண குமாரகாவியம்
 – யசோதர காவியம்
 – நாககுமார காவியம்
 (3) இலக்கண நூல்கள் – யாப்பருங்கலம்
 – யாப்பருங்கலக்காரிகை
 – நம்பியகப்பொருள்
 – வீரசோழியம்
 – நேமிநாதம்
 – நன்னூல்
 – தண்டியலங்காரம்

உரைநூல்கள்

- இளம்பூரணர் – தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை
 சேனாவரையர் – தொல்காப்பிய சொல்லதிகார உரை
 பேராசிரியர் – தொல்காப்பிய பொருளதிகார உரை

இவை யாவும் சோழர்காலப் பகுதிக்குரியன.

எந்த ஒரு கலை வடிவமும் நீண்டகாலம் பயிலப்பட்ட நிலையிலேயே அதற்கு இலக்கணங்கள் தோன்றுவது வழக்கம். அந்த வகையில் நாட்டிய சாஸ்திரம், வாஸ்து சாஸ்திரம், சிற்ப சாஸ்திரம் போன்றவற்றின் தோற்றத்தினை நோக்கலாம். சங்க இலக்கியங்களின் பின்னணியில் தொல்காப்பியம் தோற்றம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை தமிழர் கவிதையில் (Tamil Poetics) நூலாகக் கொள்வது கவனிக்கத்தக்கது. இலக்கியம் மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்ட கலை (Verbal Art). மொழிக்கு எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம் வகுத்ததோடு மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்ட கவிதையில் பாடு பொருள் பற்றிப் பொருளதிகாரம் இலக்கணம் வகுத்துள்ளமையை நோக்கும்போது,

கவிதையானது ஒரு ஒழுங்கு முறைமைக்குள் நின்று இவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டும் என்ற இலக்கணத்தைப் பெறுவதோடு கவிதைக் கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது. சங்க காலத்திற் தோன்றிய இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் தொடர்ச்சியாக வளர்ந்து வந்துள்ளன. சங்ககாலத்திற் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அவற்றின் பாடுபொருள், உருவம், அழகியல் அம்சங்கள் யாவும் இலக்கியக் கொள்கைகளாக உருப்பெற்று வளர்ச்சியடைந்துள்ளன.

அறிவு நிலையிற் கருத்தாக வைத்திருப்பது கொள்கை எனவும், அந்தக் கொள்கை வரன்முறையான சிந்தனைக்கமைய வகுத்துக் கொள்ளும் முறைமை கோட்பாடு என அழைக்கப்படும். (பக். 25. கா. சிவத்தம்பி) (கொள்ளப்படுவது கொள், 'பாடு' என்பது உண்டான நிகழ்ச்சி முறை) கொள்கை எனுஞ் சொல்லை இலக்கியவழி நின்று நோக்கின் அது ஒரு தொழிற் பெயர். இதில் வரும் 'கை' எனும் இறுதி 'செய்கை' எனும் சொல்லில் வருவது போன்றது. இது ஒரு தொழிற் பெயர் விசுதி. செய்யப்படும் பொருளையும், செய்யப்படுதலாகிய தொழிலையும் இச்சொல் குறிக்கும். இத்தகையதே கொள்கை என்பதும் கொள்ளப்படும் பொருளையும், கொள்ளப்படுதலாகிய தொழிலையும் குறித்து நிற்பதாகக் கூறுவர். (ப.25. சிவத்தம்பி) இந்த வகையில் பரதர் கூறும் ரஸக்கொள்கை, அரிஸ்டோட்டிலின் கவிதையியற் கொள்கைகள், தொல்காப்பியராற் தனக்கு முன்னிருந்த இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட கவிதையியற் கொள்கைகள் என்பவற்றை நோக்கலாம்.

தமிழர் மரபில் தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அது கூறும் இலக்கணத்தை விரிவுபடுத்தும் வகையில் சோழர்காலப் பகுதியிற் இலக்கண நூல்கள் தோற்றம் பெற்றதுடன், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகளும் எழுதப்பட்டன. தொல்காப்பியம் சூத்திர வடிவில் அமைந்தது. சூத்திரம் என்பது சுருங்கிய நடையிற் பொருளை உணர்த்துவது. அதாவது பெரிய பொருட்களின் வடிவினைத் தன்னுள்ளடக்கி இனிதாகக் காட்டும் சிறிய கண்ணாடியைப் போலச் சில வகை எழுத்துக்களால் ஆகிய வாக்கியத்தில் பலவகைப்பட்ட பொருட்களை நன்றாக அடக்கி இனிதாகக் காட்டிக் குற்றம் இல்லாமையால் சொல்வன்மை, பொருள் வன்மைகளும், ஆழத்தை உடைமையால் பொருள் நுட்பங்களும் சிறந்து விளங்குவன சூத்திரங்களாகும். இதனைச் சோழர்கால இலக்கண நூலாகிய நன்னூல் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“சில்வகை எழுத்தின் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வன் ஆடியின் செறித்து இனிது விளக்கித்
திட்ப நுட்பம் சிறந்தன சூத்திரம்”

தொல்காப்பியத்திற்குச் சோழர் காலப்பகுதியில் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர் போன்றோர் உரை எழுதியுள்ளனர். இந்த உரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், இக்காலப்பகுதியிற் தோன்றிய இலக்கண நூல்களின் அடிப்படையிலும் தமிழ்க் கவிதையியல் பற்றியும் அதன் அழகியல் அம்சங்கள் பற்றியும் நோக்கலாம்.

தமிழர் அழகியல் சிறப்பாக இயற்றமிழுடாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் பேசும் ஆக்க இலக்கியம் செய்யுள். செய்யுள் என்பது (செய்+உள்) செய் என்ற வினையடியும், உள் என்ற விகுதியும் சேர்ந்து செய்யுள் எனப்படும். அது ஒன்றைப் புதிதாகச் செய்தல் ஆக்குதல் என்று பொருள்படும். தொல்காப்பியர் அதனை

“நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சார்ந்த புலனெறி வழக்கு”

என்று சிறப்பித்துக் கூறியதுடன், அதன் பௌதிக அம்சங்கள் (Formal Aspects) உள்ளடக்கம் (Content), அழகியல் அம்சங்கள் (Aesthetic Aspects) பற்றியும் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியம் செய்யுளின் அழகியல் அம்சங்களைப் பொருளதிகாரத்தில் அடக்கிவிட, சோழர்காலத்தில் எழுந்த வீரசோழியம் எழுத்து, சொல் பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்திற்கும் இலக்கணம் கூறுகிறது. தண்டியலங்காரம் அணி இலக்கணம் பற்றியே பேசுகிறது.

பவணந்தி முனிவரினாற் செய்யப்பட்டது நன்னூல். பாயிரம், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்ற அமைப்புடையது. அணிகளின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குமிடத்து (நன்னூல் 45)

“மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்
ஆடமைத்தோ ணல்லார்க் கணியும் போல்”

எனக் கூறுகிறது. அணிகளால் அழகுபடுத்தப்பட்ட கவிதையே கவை பயக்க வல்லது. செய்யுள் இலக்கணம் பற்றிய நன்னூற் கருத்துக்களை ஆராயின் இது மேலும் தெளிவு பெறும்.

“பல்வகைத்தாதுவின் உயிர்க்கு உடல் போல்
பல சொல்லால் பொருட்கு இடன் ஆக உணர்வினில்
வல்லோர் அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்” (268 நன்)

அதாவது உயிருக்கு இடமாகத் தோல், இரத்தம் முதலிய தாதுக்களினால் செய்யப்பட்ட உடம்பைப் போலப் பொருளுக்கு இடமாகக் கல்வி அறிவில் வல்லோர் அணி பொருந்தச் செய்வன செய்யுள் எனப்படும். புலவர் என்போர் புலமையாளர்கள். தாம் கண்டும் கேட்டும் புலன் வழி அறிந்த விடயங்களை, மற்றோரும் கவைக்கும் வகையில் அழகு பொருந்தச் செய்வார். கல்வி அறிவிற்கு சிறந்த புலவர்களினால் அணிபொருந்தச் செய்யப்படுவது செய்யுள் என்ற கருத்து செய்யுளில் அழகின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகின்றது. 'அணி' எனஞ் சொல் அழகு, வனப்பு, ஒப்பனை, பெருமை, இனிமை, ஆபரணம் போன்ற அர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளது. பிங்கல நிகண்டு இதற்கு அலங்காரம், அழகு, அன்பு என்ற அர்த்தங்களையும் கூறுகிறது.

சமஸ்கிருதக் கவிதையியல் மரபு

சமஸ்கிருத மரபிற் கவிதையை அழகுபடுத்தும் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் அலங்கார சாஸ்திரம் என்ற பெயரினால் அழைக்கப்படுகின்றன. கவிதைக்கு ஊடாக அமைந்த மொழியின் அழகை விளக்கும் அலங்கார சாஸ்திரம் சமஸ்கிருதக் கவிதையியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்ததுடன், காவியக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் விளக்குகிறது. அலங்கார சாஸ்திரங்களிற் பேசப்படும் கொள்கைகளின் மூலக்கூறுகள் இருக்கு வேதம், அக்கினி புராணம் போன்ற நூல்களிற் பேசப்பட்டாலும் நாட்டிய சாஸ்திரத்திலேயே அவை இலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாட்டிய சாஸ்திரம் பதினாறாவது அத்தியாயம் காவியப் பண்புகள் பற்றியும், பதினேழாவது அத்தியாயம் மொழி பற்றியும் பேசுகிறது. பரதர் முதன்முதலாக நான்கு அலங்காரங்கள் பற்றிக் கூறுகிறார். உவமை, உருவகம், தீபகம் எனும் மூன்று பொருளணிகள் பற்றியும், யமகம் (மடக்கை) எனும் சொல்லணி பற்றியும் பேசுகிறார். உவமையின் ஐந்து வகைப்பாடுகள் பற்றியும் யமகத்தின் பத்து வகைப்பாடுகள் பற்றியும் விளக்குகிறார். பிற்காலத்தைய சப்தாலங்காரம், அர்த்தாலங்காரம் பற்றிய கருத்துக்களுக்கு மூலமாக அமைவன பரதரால் முன்வகைப்பட்ட விளக்கங்களே. பரதரைப் பொறுத்தமட்டில் காவியத்திற்கு உயிராயிருப்பது 'ரஸம்'. ரஸானுவத்திற்கு உபகாரமாகும் வகையிலேயே நாட்டியத்திற்கு வேண்டிய குணங்களையும், விலக்க வேண்டிய தோஷங்களையும், கையாளப்பட வேண்டிய உத்திகளையும் பரதர் முன்வைக்கிறார். இவை பின்வந்த கவிகளினால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளன.

அலங்கார சாஸ்திரமாவது பாஷையின் அழகை விளக்கும் இயல்பினை உடையது. தண்டியலங்கார முகவுரையிற் கூறப்பட்ட விடயங்களை நோக்கின்,

“அலங்கார நூற்பழக்கமானது சாதுரியமாகப் பேசவும், எழுதவும் உபயோகமானவதன்றி நாகரீகமான நடைக்கும், அஃதல்லாத நடைக்கும் நியாயம் வகுத்துக் காட்டவும் வாக்கியங்களில் உள்ள குற்றங்களையும், நலங்களையும் ஆராய்ந்து நுண்ணிய கருத்தையுணரவும் அவ்வுணர்ச்சியால் சிறந்த நூல்களை இயற்றவும் உதவுவதாகும். அணியிழுந்த பெண் எங்ஙனம் வனப்புறாளோ அங்ஙனமே அலங்காரமற்ற நூல் அழகற்றதாம். ஆதலின் இது பாஷைக்குரிய இலக்கணங்களுள் முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்படும். இஃதிங்ஙனஞ் சிறந்து நின்றல் பற்றியே தமிழ் இலக்கண வரிசையில் இஃதின்றி மற்றைய சிறவாவென்பது தோன்ற எழுத்து, சொல், பொருள் யாப்பு அணி என இதனை எல்லாவற்றிலும் மேம்பாடுற முடிவில் வைத்துள்ளனர் ஆன்றோர். இஃதன்றியும் எழுத்திலக்கணம் முதலியவை அந்தந்தப் பாஷைக்கு புதியவைகளாயிருப்பது போலன்றி இவ்வணி இலக்கணம் பெரும்பான்மையும் பல பாஷைகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பெருமையும் பெற்றுள்ளது.” வடமொழியிற் காவியாலங்காரம், காவ்யாலங்கார சூத்திர விருத்தி, காவ்யாதர்சம், ஸரஸ்வதி கண்டாபரணம், சிருங்கார திலகம், காவ்யப்பிரகாசம், அலங்கார சர்வஸ்வம், ரஸதரங்கினி, ரஸமஞ்சரி, துவன்யாலோக லோசனம், சாஹித்ய தர்ப்பணம், சாஹித்ய சிந்தாமணி, சாஹித்ய ரத்னாகரணம், சமத்கார சந்திரிகை பிரதாபருத்திரிய சோமபூஷணம், சந்திராலோகம், குவலயானந்தம், சித்திர மீமாம்சை, அலங்கார சௌதூபம், ரஸகங்காதரம், ரஸாவலி, காவ்யா தர்ப்பணம் முதலியவைகளும் அவற்றின் உரைகளும் இவ்விலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறும் நூல்கள் ஆகும்.

காவ்யாதர்சம் எனும் வடமொழி நூலின் மொழிபெயர்ப்பே தண்டியலங்காரம். இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனும் ஐந்திலக்கணங்களுள் அணி இலக்கணத்தை மாத்திரம் தனியே உணர்த்துவதாய் பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என்னும் மூன்று இயல்களையும், 281 சூத்திரங்களையும் உடையது. இது வடமொழித் தண்டியாசிரியர் செய்த நூலின் மொழிபெயர்ப்பாதல் பற்றியே இதற்குத் தண்டியலங்காரம் என்றும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இன்றும் இதற்கு அணியியல், அணியதிகாரம், அணி இலக்கணம் என மறு பெயர்களுண்டு. இது சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லாராலும், இலக்கண விளக்ககாரராகிய திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகராலும் எடுத்தாளப்பட்ட பெமையுடையது. தமிழில் அணி இலக்கணத்தை மாத்திரம் விரித்துணர்த்தும் பழைய தமிழ் நூல் இத்தண்டியலங்காரம் ஒன்றே. இதற்கு முந்தியதான தொல்காப்பியமும், பிந்தியதான இலக்கண விளக்கமும், இடைப்பட்டதான வீரசோழியமும் இவ்விலக்கணத்தை கூறுவனவேனும் ஐவகை

இலக்கணத்தையும் ஒருங்கே உணர்த்துவனவாதலின் இதைப் போல் அணியிலக்கணத்தைத் தனியாக விசேஷித்துக் கூறுவனவல்ல.

தண்டியலங்காரம் பல்வேறு வகையான செய்யுள் பற்றிக் கூறுவதோடு தொடர் நிலைச் செய்யுளைப் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுள் என்றும், சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுள் என்றும் வகைப்படுத்துகிறது. அவற்றுட் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளை பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்று வகைப்படுத்தி இலக்கணங் கூறுகிறது. வடமொழி மரபிற் காவியம் என்பது தமிழிற் காப்பியம் என்று அழைக்கப்படும். பெருங்காப்பியம் எனும் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் பற்றிக் கூறுமிடத்துத் தன்னிகரில்லாத் தலைவனை உடையதாய், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நாற்பொருளை உணர்த்துவதாய், நாடு, நகர வர்ணனைகள், மணம் முடித்தல், முடிசூடல், புதல்வரைப் பெறுதல் போன்ற வாழ்க்கைச் செயற்பாடுகளை விளக்குவதாய், பாவமும், சுவையும் வெளிப்படும் வகையிற் செய்யப்படுவது செய்யுள் என்று கூறுகிறது.

“பெருங்காப்பிய நிலை பேசுங் காவை
வாழ்த்து வணக்கம் வரும் பொருளிவற்றினொன்
றேற்புடைத்தாகி முன் வரவியன்று
நாற் பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்தாகித்
தன்னிகரில்லாத் தலைவனையுடைத்தாய்
மலைகட னாடு வளநகர் பருவ
மிருகடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழி னுகர்தல் புனல்விளை யாட
றேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கல்வியிற் கலத்தலென்
றின்னன்ன புனைந்த நன்னடைத்தாகி
மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் தொடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்
பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப”

இவற்றுள் சிறப்பாக எட்டு வகைப்பட்ட சுவையும் மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பும் இடைவிடாமற் கேட்கும் வகையில் கற்றோராற் புனையப்படும் தன்மையது காப்பியம்.

பெருங்காப்பியத்திற்கு இலக்கணமாகக் கூறப்பட்ட உறுப்புக்களின் சில குறையினும் வேறுபாடில்லை என்று பெருங்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு ஓர் புறநடையும் கூறப்படுகிறது.

“கூறிய வறுப்பிற் சில குறைந்தியலினும்
வேறுபாடின் றென விளம்பினர் புலவர்”

சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளுக்கு உதாரணம் அந்தாதியாகும். காப்பியத்திற்கு விளக்கம் கூறுமிடத்து

“அறமுதனான் கினுங் குறைபாடுடையது
காப்பியமென்று கருதப்படும்”

என்று கூறப்படுகிறது. செய்யுள் நெறி பற்றித் தண்டியலங்காரம் கூறுமிடத்து வைதர்ப்பம், கௌடம் என்ற இருமார்க்கங்களைக் கூறுகிறது.

வைதர்ப்பம்	- சிறப்புடையதாகவும்
கௌடம்	- சிறப்புக் குறைந்ததாகவும்

தண்டியினார் காட்டப்பட்டுள்ளன. வைதர்ப்ப நெறி பற்றிக் கூறுமிடத்து அது பத்துக் குணங்களை உடையதென்ற கருத்தினை (பொதுவியல், சூத்.13) விளக்குகிறது.

“செறிவே தெளிவே சமநிலை யின்பம்
மொழுகிசை யுதார முய்த்தலில் பொருண்மை
காந்தம் வலியே சமாதி பென்றாங்
காய்ந்த வீரைங் குணமு முயிரா
வாய்ந்த வென்ப வைதருப்பம்மே.”

அதாவது செறிவு, தெளிவு, சமநிலை இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலிற் பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாதி என்று கூறப்பட்ட பத்துக் குணங்களையும் உயிராகப் புலப்படுத்துவது வைதர்ப்ப நெறியாகும்.

கௌடமென்பது மேற்குறிப்பிட்ட பத்துக் குணவலங்காரங்களோடுங் கூடாது நடக்கும் ஒழுகலாறுடையது என்ற கருத்தும் தரப்படுகின்றது. இவற்றுள் இன்பம் என்பது (பொ.சூத்.19) ‘சொல்லினும் பொருளினும் சுவைபடலின்பம்’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சொல்லினாற் சுவைபடத் தொடுத்தலும், பொருளினாற் சுவைபடத் தொடுத்தலும் இன்பம் என்று கூறப்படுகின்றது.

சொல்லும் பொருளும் இணைந்த காவியத்தில் இன்பச் சுவை தோன்றும்படி செய்தல் பற்றி வைதர்ப்ப மார்க்கம் கூறுமிடத்துப் பின்வரும் விளக்கங்களைத் தருகின்றது.

1. செறிவு - நெகிழ்ந்த இசையின்றி வரத் தொடுப்பது.
2. தெளிவு - பொருட்புலப்பாடு ஆகும்.
3. சமநிலை - வன்மை, மென்மை, இடைமை என்னும் மூவினமும் தம்முள் விரவத் தொடுப்பது.
4. இன்பம் - சொல்லாலும் பொருளாலும் சுவைபடத் தொடுத்தல் ஆகும்.
5. ஒழுகிசை - வெறுக்கத்தக்க இசையின்றி வரத் தொடுப்பது.
6. உதாரம் - செய்யுளில் சொற்பு பொருளின்றி அதன் குறிப்பினால் ஒரு பொருள் வெளிப்படத் தோன்றுவது.
7. உய்தலில் } - கவி தன்னாற் கருதப்பட்ட பொருளை விளங்க
பொருண்மை } விரிக்குஞ் சொல்லைச் செய்யுளுள்ளே உடைத்தாய்ப்
பிறிது மொழி கூட்டியுரைக்கும் பெற்றியின்றி வரத்
தொடுப்பது ஆகும்.
8. காந்தம் - ஒன்றனையுயர்த்திப் புகழுங்கால் உலக நடையிறவாமல் உயர்த்திப் புகழ்வது ஆகும்.
9. வலி - வலியெனப்படுவது தொகை மிக வருதல் தொகைச் சொற் தொடர்புண்டாகச் தொடுப்பது ஆகும்.
10. சமாதி - முக்கிய பொருளின் தொழிலை ஒப்படைப் பொருள் மேல் தந்து புணர்த்துரைப்பது.

மேற்கூறப்பட்ட பத்தும் கவிதைக்குரிய குணவலங்காரங்களாகக் கொள்ளப்படும். குணம் என்பது குறைகள், வழக்களின்றிக் கவிதையை யாத் தல் ஆகும்.

தெளிவெனப்படுவது பொருள் புலப்பாடு என்று தண்டி ஆசிரியர் கூறுவதற்கு உதாரணமாகப் பின்வரும் குறளைக் (319) கூறலாம்.

“பிறர்க்கு இன்னாமுற்பகல் செய்யின் தமக்கு இன்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்”

இந்தத் தெளிவு (பிரசாத குணம்) எல்லாக் காவியங்களுக்கும் எல்லா ரஸங்களுக்கும் தேவையான ஒன்று என்பதைக் கவிதாசிரியர்கள் கொண்டுள்ளனர்.

பரதரும் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற் 14ஆம் அத்தியாயத்தில் காவியத்திற்கு வேண்டிய 10 குணங்கள் பற்றிப் பேசுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அவை பின்வருவனவாகும்:

சிலேஷம்	- தெளிவாகத் தோன்றுவதுடன் ஆழ்ந்த பொருளைக் கொண்டது.
பிரசாதம்	- சொல்லின் நேர்பொருளின்றிப் பிறிதொரு பொருள் தோன்றுமாறு கூறல்.
சமதை	- எளிய சொற்களைக் கையாளுதல்.
சமதி	- சிறந்த பொருளை ஏற்றிக் கூறுதல்.
மாதூர்யம்	- சொல்லினிமை.
ஓஜஸ்	- நீண்ட தொடர் மொழிகளால் ஏற்படும் வலிமை.
சௌகுமாரியம்	- பொருளினிமை.
அர்த்தவியக்தி	- உலகியலையொட்டித் தெளிவாகக் கூறுதல்.
உதாரம்	- உவகை, வியப்பு ஆகியவற்றை மேன்மையுறக் கூறதல்.
காந்தி	- செவிக்கும் உள்ளத்திற்கும் இன்பம் பயக்கும் அழகிய சொற்கள்.

நன்னூலாசிரியரும் செய்யுளுக்கு வேண்டிய 10 வகை அழகு (குணம்) பற்றிப் பேசுகிறார்.

“சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்றோர்க்கு இனிமை, நன்மொழியுணர்த்தல்
ஓசையுடைமை, ஆழம் உடைத்து ஆதல்
முறையின் வைப்பே, உலகம் மலையாமை
விழுமிபது பயத்தல், விளங்கு உதாரணத்தது
ஆகுதல் நூலிற்கு அழகெனும் பத்தே

அதாவது,

- (1) சொற்கள் தேவையின்றி விரியாமல் சுருங்கி நிற்கும்படி கூறுதல்.
- (2) சுருங்கச் சொன்னாலும் பொருளை ஐயத்திற்கிடமின்றி விளக்கமாகக் கூறுதல்.
- (3) படித்தவர்க்கு இன்பத்தைத் தருதல்.
- (4) நல்ல சொற்களைச் சேர்த்தல்.
- (5) சிறந்த ஓசையின்பம் உடையதாதல்.
- (6) நோக்குந்தோறும் ஆழ்ந்த பொருள் தோன்றல் அல்லது பொருளை உடையதாதல்.
- (7) படலம், ஓத்து முதலியவைகளைக் காரண காரிய முறைப்படி வைத்தல்.
- (8) உயர்ந்தோர் வழக்கத்தோடு மாறுபடாமை.
- (9) சிறந்த பொருளைத் தருதல்.
- (10) விளங்கிய எடுத்துக்காட்டை உடையதாதல்.

குணத்திற்கு மறுதலையாக அமைபவை சமஸ்கிருத மரபில் தோஷங்கள் என்று அழைக்கப்படும். பரதர் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் விலக்கப்பட வேண்டிய 10 வகை தோஷங்கள் பற்றிக் கூறுகிறார். அவை பின்வருமாறு:

- (1) சுற்றி வளைத்து மாற்றுச் சொற்களால் ஒரு கருத்தை கூறல். இது கூடார்த்தம் எனப்படும்.
- (2) வர்ணிக்கத் தேவையற்றதை வர்ணித்தல் அர்த்தாந்தரம்.
- (3) இயைபற்றதைபோ பல்வேறு பொருள்களையோ கூறுதல் (அர்த்தஹீனம்).
- (4) நாகரிகமற்ற முறையிற் கூறுதல் பின்னார்த்தம்.
- (5) கூறியது கூறல். (ஏகார்த்தம்).
- (6) ஐயுறமொழிதல். (சம்சயம்).
- (7) யதி வழு (யதி பிரஷ்டம்).
- (8) மாறுபட்ட யாப்பு. (பின்னவிருத்தம்).
- (9) புணர்ச்சியின்மை (சந்தி சேராமை) இது விசந்தி எனப்படும்.
- (10) இடம் காலம், கலை, உலகியல், தருக்கநெறி, தர்ம சாஸ்திரம் ஆகியவற்றிற்குப் பொருந்தாத கூற்று. (தேசகால கலாலோகந்யாய ஆகம விரோதி).

மேற்கூறப்பட்ட பத்து தோஷங்களும் தவிர்க்கப்படுமிடத்து காவியம் குணம் பொருந்தியதாகும். நன்னூலாசிரியரும் பொதுப் பாயிரத்துள் 10 வகைக்குற்றங்கள் பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“குன்றுக்கூறல் மிகைப்படக் கூறல்
கூறியது கூறல் மாறு கொளக்கூறல்
வழுஉச் சொல் புணர்த்தல் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தல் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்று தேய்ந்து இறுதல் நின்று பயன் இன்மை
என்றிவை ஈரைங்குற்றம் நூற்கே”

- (1) குறித்த பொருளை விளக்குவதற்கு வேண்டிய சொற்களிற் குறைவுபடல்.
- (2) குறித்த பொருளை விளக்குவதற்கு வேண்டிய சொற்களில் அதிகமாகக் கூறல்.
- (3) முன்சொன்ன பொருளையே பின்னுங் கூறுதல்.
- (4) முன்கூறியதற்கு மாறாகப் பின்சொல்வதை மாறுபடக் கூறல்.
- (5) குற்றம் உடைய சொற்களைச் சேர்த்தல்.
- (6) ஒன்றற்குப் பொருள் அதுவோ இதுவோ என ஐயுறக் கூறல்.
- (7) பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றச் சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளல்.

- (8) சொல்லத் தொடங்கியதை விட்டு இடையே மற்றொன்றை விரித்தல்.
 (9) செல்லச் செல்ல பொருள் நடை தேய்ந்து முடிதல்.
 (10) சொற்கள் இருந்தும் ஒரு பொருளும் இல்லாமற் போதல்.
 இக்குற்றங்கள் இன்றி வருவதே கவிதைக்கு குணம் அல்லது அழகு எனப்படும்.

இவ்வாறு இலக்கண நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ள கவிதைக்குரிய நியமங்களை நோக்கும் போது அவை கவிதை அழகும் சுவையும் உண்டு பண்ணும் வகையில் அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திய விளக்கங்களாகவே காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் செய்யுள் என்பதனைப் 'பா' அல்லது 'பாட்டு' என்று கூறியதை நோக்குமிடத்து 'ஒசை நயம்' மிக்கது பா, அல்லது பாட்டு என்பதை அறிகிறோம். அகவல், வஞ்சி, கலி, பரிபாட்டு என்ற பாடலோசைகள் பற்றிக் கூறுவதுடன் அக உணர்ச்சிகளை விளக்குவதற்குக் கலியும், பரிபாட்டும் உகந்தவை என்ற கருத்தையும் முன்வைக்கிறார். யாப்புக்கு அருங்கலமாக அமைந்த யாப்பருங்கலக் காரிகையும், வெண்பா செப்பலோசையாலும், ஆசிரியப்பா அகவலோசையாலும், கலிப்பா துள்ளலோசையாலும், வஞ்சிப்பா தூங்கலோசையாலும் வரும் என்று விளக்குகிறது. துள்ளலோசையை உடைய கலிப்பா தமிழரது ஆற்றுகை மரபோடு தொடர்புடையது. தமிழர் ஆற்றுகை மரபு பற்றிய பல்வேறு குறிப்புக்களைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் கொண்டுள்ளன. சிறப்பாகத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் இடம்பெறும் மெய்ப்பாட்டியல் முதலாவது சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் உரை எழுதும்போது "நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டும் காம நுகரும் இன்ப விளையாட்டு" என்று கூறுவது தமிழர் ஆடல் பாடல் மரபினைக் குறித்து நிற்கிறது. துள்ளலோசையை உடைய கலிப்பாவில் அமைந்த பாடல்களும் இந்த ஆடல் பாடல்களுடன் தொடர்புடையனவாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

சோழர்கால இலக்கண நூல்கள் தரும் கவிதைக்கு அழகு சேர்க்கும் அம்சங்களாகிய அலங்காரங்களை ஆராயின் அவற்றுள் முக்கியத்துவம் பெறுவது உவமையே. தொல்காப்பியர் உவமையை எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை என்று கூறினார். தண்டியலங்காரம் முப்பத்தைந்து அணிகள் பற்றிக் கூறுவதோடு, அவற்றுள் ஒன்றாக உவமை பற்றிக் கூறுகிறது.

“பண்புந் தொழிலும் பயனு மென்றிவற்றி
 னொன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள் புணர்ந்
 தொட்புமை தோன்றச் செப்புவதுவமை”

என்று பண்பு, தொழில், பயன் என்ற மூன்று வகை உவமை பற்றிக் கூறுகிறது. தண்டியைப் பொறுத்தமட்டில் காவியத்திற்கு அழகூட்டுவன யாவும் அலங்காரங்கள்தாம். இதனாற் கவையைக்கூட அணிபாகக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாறானலங்காரம் (92) தொல்காப்பியர் கூறுவது போன்று நான்கு வகை உவமைகள் பற்றிப் பேசுகிறது.

“உவமையின் வகையே உணருங்காலை
வினை பயன் உறுப்புருவென்ற நான்கிலும்”

என்று கூறுகிறது.

தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டும், பயனை அடிப்படையாகக் கொண்டும், உறுப்பு, உருவம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டும் உவமம் நான்கு வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சோழர் காலப்பகுதியிலும் தமிழ் மக்களுக்கே தனித்துவமானதாகக் கொள்ளப்படும் அகப்புற மரபுகளே இலக்கியத்திற்குப் பாடுபொருளாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் அக உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த உவமை அணி சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டது. வீரசோழிய ஆசிரியரும் தண்டியலங்கார நூல் சொன்னபடியே அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணங் கூறுமிடத்து “சொல்லே உடலாகவும், பொருளே உயிராகவும் வண்ணங்களே நிறமாகவும், நடையே செலவாகவும் நின்ற செய்யுட்கள் என்றும் மானிடவ ராபரணங்களைப் பெயர் வேறுபாடுணர்த்தற்குத் தண்டியார் சொன்னபடியே இலக்கணம் சொல்லுவன்” என்று கூறுகிறார்.

தமிழருக்கே தனித்துவமான பாடுபொருளான அகமும் புறமும் சோழர்காலப் பகுதியிலும் இலக்கியத்திற்குப் பொருளாக அமைவதைக் காணலாம். சங்க இலக்கியப் பொருள் மரபான அகத்திணை மரபு சோழர் இலக்கியங்களில் நிறைவு பெறுவதோடு அவற்றுக்கு இலக்கணமாக நம்பியகப் பொருள் தோன்றுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்த அகப்பொருள் மரபுகளை அறுபது சூத்திரங்களில் அடக்கி விளக்குவதே களவியல் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்கும் இறையனார் அகப்பொருள். அகத்திணை மரபே பல்லவர் காலப்பகுதியில் ‘பக்தி’ மரபாகப் பரிணமித்துப் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது. பக்தி மரபினூடாகவே தமிழர் தனித்துவப் பண்புகள் அனைத்திந்திய ரீதியிலும், உலகளாவிய ரீதியிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அகப்பொருட்டுறையும் தெய்வீகக் காதலும் இணைந்து ‘பக்தி’ ரஸத்தை வெளிப்படுத்தும் காவியமான பெரிய புராணம் தோற்றம் பெற்றது. வைஷ்ணவ பக்தி நெறியின் எழுச்சியே இராமாயணத்தின் சிறப்புக்குக் காரணமாகிறது.

தமிழரின் தனித்துவமான பாரம்பரியங்கள் கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டதுடன், அவர்களது வாழ்க்கை முறை, வாழ்க்கை முறைக் கேற்ற பண்பாட்டுச்சூழல், அதனைப் பின்னணியாகக் கொண்ட இலக்கிய உருவாக்கம் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சங்க அகத்திணைப் பாடல்களின் சிறந்த குறிஞ்சிப் பாட்டு கபிலரினால் ஆரிய மன்னன் பிரஹத்தனனுக்குத் தமிழ் கற்பித்தற் பொருட்டு பாடப்பட்டதாகக் கூறப்படுவது நோக்குதற்குரியது.

சோழர் காலத்திலே தோன்றிய 'அகப்பொருள்' நற்கவிராசநம்பியினார் செய்யப்பட்டது. இது நம்பியகப்பொருள் என்று அழைக்கப்படும். இது அகத்திணையில், களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழியியல் என்ற பகுதிகளை உடையது. இதுவும் தொல்காப்பியப் பொருள் மரபை அடிபொற்றி அகப்பொருள் வகை, சொல்லப்படுந்திறம், முதல், கரு, உரிப்பொருள் பற்றி விளக்குகிறது. அகப்பொருள் வகை பற்றிக் கூறுமிடத்து

“மலர்தலை யுலகத்துப் புலவோ ராய்ந்த
அருந்தமிழகப் பொருள் கைக்கிளை யைந்திணைப்
பெருந்திணை யெனவெழு பெற்றித்தாகும்”

என்ற சூத்திரத்தைத் தருகிறது. உலகத்துப் புலவோரால் ஆராய்ந்து பேசப்பட்ட தமிழ் நூலிலே வழங்கப்படும் அகப்பொருளானது கைக்கிளை எனவும், ஐந்திணை எனவும், பெருந்திணை எனவும், ஏழுவகைப் பெற்றியை உடையதாகும். அத்தகைய அகத்திணை மரபு

“புனைந்துரை யுலகியலெனுந் திறுமிரண்டினுந்
தொல்லியல் வழாமற் சொல்லப்படுமே”

தொல்காப்பியர் கூறும் நாடக வழக்கும், உலகியல் வழக்கும் இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. கவிதைக்குப் பாடுபொருளான உரிப்பொருள் பற்றி நம்பியகப் பொருள் கூறுமிடத்து

“புணர்தலும் பிரிதலுமிருத்தலும் மூடலும்
இரங்கலு மிவற்றினிமித்தமு மெனவாங்
கெய்திய வுரிப்பொரு ளையிரு வகைத்தே”

என்றுகூறுகிறது.

உணர்ச்சிவெளிப்பாடு (மெய்ப்பாடு)

பெருங்காப்பிய இலக்கணங் கூறுமிடத்து தண்டியலங்காரம் அதன் சுவை பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப”

கவிதையில் உணர்ச்சியம்சம் வெளிப்படக் கவிதை செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறுவதில் இருந்து வாசகர் நோக்கிற் சுவையனுபவத்தின் முக்கியத்துவம் பெறப்படும். முதன் முதலிற் தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டிற்கென ஓர் இயலையே ஒதுக்கியுள்ளார். நம்பியசப் பொருளும் மெய்ப்பாடு பற்றிப் பேசுமிடத்து (ஒழிபியல் 230)

“நகை முதலாவிரு நான்கு மெய்ப்பாடும்
நிகழ் பொருண் மெய்ப்பாடே நிற்ப மெய்ப்பாடே”

என்கிறது. சொல்லப்படும் பொருள் வெளிப்படும்படி நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், உவகை, வெகுளி எனும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் தோன்றி நிற்பது மெய்ப்பாடாகும் என்பது பொருள். தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் (குத்.3)

“நகையே அழுகை இழிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப”

எனக் கூறுகிறது.

வீரராஜேந்திரச் சோழனது வேண்டுகோட்டி பதினொராம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியிற் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும் வீரசோழியம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் எனும் ஐந்திலக்கணங்களையும் ஐந்து அதிகாரங்களாற் கூறுவது. இதனை இயற்றியவர் புத்தமித்திரர் என்று அறியப்படுகிறார். தொல்காப்பியமும், அலங்கார நூலாகிய காவ்யாதர்சமும் வீரசோழியத்திற்கு முதல் நூல்கள் என்று கூறப்படுகிறது. வீரசோழியம் மெய்ப்பாடு பற்றிப் பேசுமிடத்து தொல்காப்பியர் கூறுவது போன்று மெய்ப்பாடுகளை அகத்திற்குரியது, புறத்திற்குரியது என வகைப்படுத்திக் கூறுவதைக் காணலாம்.

மெய்ப்பாட்டிற்கு இலக்கணங் கூறுமிடத்து “மெய்க்கப்பட்டு விளங்கித் தோற்றும்” என்று கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் கூறுவது போன்று அகவாழ்வில் ஏற்படும் உணர்ச்சிகள் பற்றிப் புத்தமித்திரனாரும் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தண்டியாசிரியர் சுவை பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“உண் நிகழ் தன்மை புறத்துத் தோன்ற
வெண்வகை மெய்ப்பாட்டியல்வது சுவையே”

என உள்ளத்தில் நிகழும் செயல்கள் புறத்தே உடம்பில் தோன்றி வெளிப்பட்டு, எட்டு வகை மெய்ப்பாட்டாலும் நடப்பது சுவை எனும் அலங்காரம் என்று கூறுகிறார். எட்டு மெய்ப்பாடுகளும் எவை என்பதை

“வீரமச்சம் இழிப்பொடு வியப்பே
காமமவலம் உருத்திர நகையே”

என்ற சூத்திரம் கூறுகிறது.

சுவைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டாலும் அதுவும் அணிகளுள் வைத்து நோக்கப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. வடமொழி மரபில் அழகியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது ரஸக்கொள்கை. அதனைத் தமிழில் ‘சுவை’ என்ற பதத்தின் மூலம் விளங்கிக் கொண்டாலும், அது ரஸத்திற்குரிய முழுமையான பொருளைத் தரமுடியாது என்பதையும் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். எவ்வாறாயினும் இலக்கிய அழகியலிற் ‘சுவை’ பற்றிய எண்ணக்கரு முக்கியத்துவம் பெறுவதைச் சோழர் கால இலக்கண நூல்களும் விளக்கிக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழர் இலக்கியங்களுக்குப் பாடுபொருளாயமைந்த அகத்திணை மரபு காரணமாகவே அதனை அழகுபடச், சுவைபட விளக்க வேண்டிய நிலையில் அணி, அலங்காரங்கள் உக்திகளாகக் கையாளப்பட்டு இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டமையையும், அவற்றுக்கு இலக்கணங்கள் வகுக்கப் பட்டமையையும் ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் நோக்கலாம். அந்த வகையிற் சோழர் காலத்திலே தோன்றிய இலக்கண நூல், கவிதைகள் வாசகர் மத்தியிற் சுவையுணர்வைத் தூண்டி அனுபவிக்கச் செய்யும் வகையில் எவ்வாறு ஆக்கப்பட வேண்டும் என்ற விதிமுறைகளை, நியமங்களை விளக்கி நிற்கின்றன. இத்தகைய விளக்கங்களினூடாகத் தமிழர் அழகியல் மரபு பற்றி நோக்க முடிகிறது.

உசாத்துணை நூல்கள்

- (1) ஆறுமுகநாவலர், 1958, நன்னூல், சென்னைப்பட்டணம், வித்தியானுபாலயந்திரசாலை.
- (2) குமாரகவாமிப்பிள்ளை. அ. 1991, யாப்பருங்கலகாரிகை, சென்னை, வித்தியானுபாலய நந்திரசாலை.
- (3) சிவத்தம்பி. கா, (பதிப்பு) 2007, தமிழர் கலைகள், சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- (4) தண்டி, 1938, தண்டியலங்காரம், திருவல்லிக்கேணி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- (5) நற்கவிராசநம்பி, அகப்பொருள் விளக்கம்.
- (6) பவானந்தம்பிள்ளை. ச, (பதிப்பு) 2001, யாப்பருங்கலம், சென்னை, தேன்மொழி பதிப்பகம்.

சோழர் காலச் சிற்றிலக்கியங்கள்

- குலமுறை கிளத்தலும் அதன் பின்புலமும்

கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன்

தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் பல்வேறுபட்ட இலக்கிய வடிவங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அவை பற்றிய வரைவிலக்கணங்களைப் பாட்டியல் நூல்கள்வழி கண்டு கொள்ளலாம். தமிழில் 96 வகைப் பிரபந்தங்கள் உள்ளன என்பது பாடாந்தரமாகச் சொல்லப்படுகின்ற செய்தியாகக் காணப்படுகின்றது. எனினும் இவற்றைப் பேரிலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் என்ற வரையறையுள்ளும் அடக்கிப் பார்க்கின்ற மரபு ஒன்று நம்மிடையே உண்டு. பெரும்பாலும் காப்பியங்களைப் பேரிலக்கியம் என்றும் ஏனைய பிரபந்தங்களைச் சிற்றிலக்கியம் என்றும் வரையறுக்கப்படுகின்றது. தண்டியாசிரியர் குறிப்பிடுவது போன்று பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் என்ற வரைவிலக்கண வரையறைகள் பேரிலக்கியத்துக்கும் சிற்றிலக்கியத்துக்கும் இடையே இல்லை.

மேற்குறித்த பீடிகையின்வழி சோழர்காலத்தில் எழுந்த சிற்றிலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்ற அரசு குலமுறை பற்றிய பின்புலங்களை ஆராய்கின்ற வகையிலேயே இக்கட்டுரை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. சோழர் காலத்துச் சிற்றிலக்கியங்களாக

- பரணி (கலிங்கத்துப் பரணி, தக்க யாகப் பரணி)
- உலா (விக்கிரம சோழன் உலா, குலோத்துங்க சோழன் உலா, இராசராசன் உலா,
- பிள்ளைத்தமிழ் (குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ்)

ஆகியவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. மேலும், இக்காலத்தில் கல்வெட்டுக்களின்வழி தோற்றம் பெற்ற மெய்க்கீர்த்திகளையும் இக்காலச் சிற்றிலக்கியங்கள் என்ற வகைப்பாட்டுக்குள் அடக்கலாம்.¹ மேற்குறித்த சிற்றிலக்கியங்களை அக்காலத்துப் புலவர்களான சயங்கொண்டார், ஓட்டக்கூத்தர் முதலியோர் பாடினர் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

மேற்குறித்த இலக்கியங்களின் தோற்றக் காலமாக கி.பி. 1070 – 1179 வரையான காலப்பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். இவ்விடத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களில் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்களின் காலவரையறை பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவசியமானது. சோழர் காலத்துச் சிற்றிலக்கியங்கள் என்னும்போது அவற்றைப் பொதுவாகச் சோழர் காலம் முழுமைக்குமான இலக்கியத் தோற்றப்பாடாகக் கொள்ளுதல் தவறானதாகும். பெரும்பாலும் இத்தவறு நீண்டகாலமாக நம்மிடையே நிலவி வந்துள்ளது. எனினும் நம்பிக்கைக்கு உரிய காலம் பற்றிய ஆவணங்களின் உறுதிப்படுத்துதலுடன் அரசுகளினதும், இலக்கியங்களினதும் காலநிர்ணயம் செய்யப்படும்போதுதான் அவ்வக்கால இலக்கியத் தோற்றப்பாட்டின் பின்புலத்தைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதல் இயலும். இந்த வகையில் சோழர்காலச் சிற்றிலக்கியங்கள் எழுந்த காலத்தைச் சோழ அரசுக் காலத்தின் மூன்றாம் காலகட்டம் என்று குறிப்பிடுதல் மிகவும் பொருத்தமானதாக அமையும்.² குறிப்பாக குலோத்துங்க சோழர் பரம்பரையினரது காலத்திலேயே இவை தோற்றம் பெற்றன.

இலக்கியங்களில் 'குலமுறை கிளத்தல்' அல்லது 'இராச பாரம்பரியம்' என்ற அம்சம் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளது. கம்பராமாயணத்தில் 'குலமரபு கிளத்த படலம்' என்றொரு தனிப்பகுதி இடம்பெற்றுள்ளது. சூரிய குலத்தினது ரிஷிமூலம், குலத்து உதித்தோர், அவர்களது செயற்கரிய செயல்கள் ஆகியன பற்றி விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.³

இந்தவகையில் கலிங்கத்துப்பரணியில் அவதாரம், இராச பாரம்பரியம் ஆகிய பகுதிகளில் குலமுறை கிளத்தல் பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. கரிகாற்சோழன் இமயமலையில் புலிக்கொடி பொறித்த வரலாற்றுடன் ஆரம்பமாகிறது. வியாசர் சொல்ல விநாயகர் பாரதம் எழுதியது போல நாரதர் சொல்ல கரிகாலன் இந்த குலமுறை வரலாற்றை எழுதினான்.⁴ இக்குலமுறை மூன்று அமைப்புகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

- முதலில் தொன்மத்துடன் தொடர்புடையதாக இது ஆரம்பமாகிறது.
நான்முகன் - மரீசி - காசிபன் - சூரியன் - மனு - சிக்குவாகு - விருட்சி - கருந்தன் - மாந்தாதா
- இரண்டாவது தொகுதி பழமரபுக் கதைகளுடன் தொடர்புடையது.
முகந்தன் - பிருதுலாட்சன் - சிபி - சாரதிராசன் - இராசகேசரி - பரகேசரி - கிள்ளிவளவன் - கவேரன் - மிருதுபுசித் - சமுத்திரசித் - பஞ்சயன் - வரதராசனைப் பணிகொண்டான் - சிங்கையில் எறிந்த சோழமன்னன் - உபிராசன் - கிள்ளிவளவன் - செங்கணான்
- மூன்றாவது தொகுதி வரலாற்றுடன் தொடர்புடையது.
கரிகாற் சோழன் - முதல் பராந்தகன் - முதலாம் இராசராசன் - முதலாம் இராசேந்திரன் - ராசேந்திரன் - இராச மகேந்திரன் - முதற் குலோத்துங்கன் (பாட்டுடைத் தலைவன்)

இதுபோலவே உலாப்பிரபந்தங்கள் மூன்றிலும் 'முன் எழுநிலை'யில் குலமரபு பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. கலிங்கத்துப் பரணியில் கூறப்பட்ட குலமரபுகளுடன் சேர்த்து பின்னும் பல குலத்துதித்தோர்கள் பற்றி அது குறிப்பிடுகின்றது.

முதுமக்கட்சாடி முதல்வன், பிலம்புக்கு நாகர் குல மகளைக் கைப்பிடித்தோன், புறாவுக்காகத் தன் உயிர் தந்த சிபி, மேற்குயரக் கொள்ளும் குவடுறுத்தழியத் தள்ளும் திரைப் பொன்னி தந்தவன், பொன்னி கருக்கரை கண்ட பூபதி, களவளி நாற்பது கட்டுச் சேரனைச் சிறை விடுத்தவன், தொண்ணூறு புண்கொண்ட புரவலன், தில்லையில் பொன் வேய்ந்தவன், விதரை மீட்டு மலைநாடு கொண்டோன், தண்டினால் கங்காநதியும் கடாரமும் கைக்கொண்டோன், கல்யாணபுரத்தை வென்ற தனியாண்மைச் சோழன், கொப்பத்துப் போர் வென்றவன், திருவரங்கத்தில் திருமாலுக்குப் பாயல் அமைத்தவன், கூடல் சங்கமத்துப் பரணி கொண்டோன் எனக் குலமரபினோர் தொடர்பான செய்திகளைக் கொண்டதாக 'முன் எழுநிலை' விளங்குகின்றது.⁵

குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் குலோத்துங்கனைக் கண்ணனாகவும்⁶, இராமனாகவும்⁷ சித்திரித்த அதேவேளை இன்னும் சற்று

மிகையாகச் சென்று நரசிம்மனாகவும், திரிவிக்கிரமனாகவும், வராக மூர்த்தியாகவும் சித்திரிக்கின்றது. இதேபிடத்தில் பகீரதன், கருந்தன், சுரகுரு, கரிகாலன், கோச்செங்கணான், இராசராசன், இராசேந்திரன், இராதிராசன், முதற் குலோத்துங்கன், விக்கிரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் வரை (பாட்டுடைத்தலைவன்) குலமரபிணையும் குறிப்பிடுகின்றது.⁸

சோழர்காலச் சிற்றிலக்கியங்கள் போலவே அக்காலத்தில் கல்வெட்டுக்களில் 'மெய்க்கீர்த்தி' என்ற இலக்கிய வடிவமும் முக்கியம் பெற்றது. அரசர்கள் தமது கட்டளைகளைக் கல்லிலும் செப்பேடுகளிலும் எழுதுவிக்கும் சூழல் உருவான போது அரசர்களது பெயர், ஆட்சியாண்டு, அவர்களது வீரச் செயல்கள் முதலானவற்றைக் குறிப்பிட்ட பின்னரே செய்திகளை எழுதும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. எனினும் ஆரம்ப காலச் சோழர்களது கல்வெட்டில் அரசன் பெயரும், சில வெற்றிகளும், ஆட்சியாண்டுமே எளிமையாக இடம்பெற்றன. குறிப்பாக முதலாம் பராந்தகனது கல்வெட்டுக்கள் இத்தகைய எளிமைத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தன.⁹ ஆயின் முதலாம் இராசராசனதும் முதலாம் இராசேந்திரனதும் காலத்தில் இந்த அமைப்பு பெரிதும் விருத்தி பெறுவதை அவதானிக்கலாம். ஒருவருக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மெய்க்கீர்த்திகள் விஸ்தாரமாக எழுதும் வழக்கம் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டது.¹⁰ அதனைத் தொடர்ந்த பிற்காலங்களில் கல்வெட்டுக்களிலும் செப்பேடுகளிலும் மிக விஸ்தாரமாக வெற்றிச் செய்திகளும், முன்னோர் பற்றிய செய்திகளும் எழுதும் வழக்கம் உருவாயிற்று. குறிப்பாக, ஆய்வுக்குரிய மூன்றாம் காலகட்டத்துச் சோழர் சாசனங்களில் இத்தகைய நிலையினைக் காணலாம்.¹¹

ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட குலமரபு கிளத்தல் என்ற நிலையை நுணுக்கமாக ஆராயின் அதன் கட்டமைப்பு நன்கு திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது போல விளங்கும். ஒரு குலவரலாறு என்பது சேண் விளங்கும் புகழ் கொண்டது என்று உறுதிப்படுத்துவதற்கு பல முறையியல்கள் கையாளப்படுவது வழக்கம். அந்த வகையில் இங்கு குறிப்பிடப்படும் குல மரபுகள் முதலில் தொன்மங்களாகவும், பின் குலமரபுக் கதைகளாகவும், பின் வரலாற்றுச் செய்திகளாகவும் விளங்குவதனை அவதானிக்கலாம். அதாவது தெய்வ வழிக் கதைகளில் ஆரம்பமாகி, மனித வரலாற்றின் மிக முக்கிய அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக அது அமைவதனை அவதானிக்கலாம்.

இந்திய உபகண்டச் சூழலில் பிரபலம் பெற்ற தொன்மக் கதைகளுடன் இவர்களுடைய வரலாறும் இணைக்கப்படுகிறது. அதேவேளை தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றையும் இது கட்டமைக்கிறது. குறிப்பாகச் சோழ நாட்டின் வளங்கொளிக்கும் பொன்னி (காவிரி) நதியின் உயிரோட்டத்திற்குச் சோழர்கள்

எவ்வாறு உதவியிருந்தனர் என்ற செய்தி இதில் அழுத்தமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.¹² இவ்வாறான புனிதமும் வீரமும் கொண்ட பரம்பரை இது என்று மிக விஸ்தாரமாக அது பேசப்படுகின்றது.

இன்னோர் வகையில் இவர்களது குலமரபு தெய்விக மயப்படுத்தப்படுகிறது. “திருவுடை மன்னரைக் காணிற் திருமாலைக் கண்டனமே” என்ற கருத்தியல் இங்கு முதன்மைப்படுத்தப்படுவதனையும் அவதானிக்கலாம். கலிங்கத்துப் பரணி குலோத்துங்கனை திருமாலாகவே கட்டமைக்கிறது.

கமலயோனி முதலாக வரும் உங்கள் மரபில்
காவன் மன்னர்கள் ஆகிவருகின்ற முறையால்
அமல வேதம் இதுதானும்; இதில் ஆரண் நிலத்து
அமலனே அபயன் ஆக அறுக - என்று அருளியே

என நாரதர் கரிகாலனுக்குக் கூறுவதாக கலிங்கத்துப்பரணி அவதாரம் குறிப்பிடுகிறது.¹⁴ குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழிலும் பாட்டுடைத் தலைவன் விஷ்ணுவாகப் பேசப்படுகின்றான் (திரிவிக்கிரமன், நரசிம்மன், வராகமூர்த்தி). அதனைவிட இராமனாகவும், கண்ணனாகவும் சித்திரிக்கப் படுகின்றான்.

மேற்குறித்த குலமரபுகள் மூலமாக இன்னோர் விடயமும் மிக அழுத்தமாகப் பேசப்படுவதனை அவதானிக்கலாம். அது இவர்களது முன்னோர் தில்லைச் சிதம்பரத்தின் மீது கொண்ட ஈடுபாடு ஆகும். விக்கிரம சோழன் உலாவில் சோழ அரசர்கள் தில்லைச் சிதம்பரத்திற்குப் பொன் வேய்ந்த செய்தி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“கோதிலாத் தேறல் குனிக்குந் திருமன்றங்
காதலாற் பொன் வேய்ந்த காவலனும்”

என்று அச்செய்தி இடம்பெறுகின்றது. முதலாம் பராந்தகன் அல்லது முதலாம் ஆதித்தன் இதனைச் செய்திருக்கலாம் என உரைகாரர்கள் குறிப்பிடுவர்.¹⁵ குலோத்துங்க சோழன் உலாவில் பல விடயங்கள் தொடர்பு பட்டுப் பேசப்படுகின்றன. தில்லையில் முடி சூடியது, திருத்தில்லை தரிசனம் செய்தது, சிறுதெய்வத் தொல்லைக் குறும்பு தவிர்த்தது, பதம் பொன் அடுக்கியது, தீபமேற்றியது, கோயிற் பணியாற்றியது, எழுநிலைக் கோபுரம் அமைத்தது முதலான பல விடயங்கள் அதனுள் அடங்கியுள்ளன.¹⁶ இராசராசன் உலா பின்வரும் செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது.

சிற்றம்பலமுந் திருப்பெரும் பேரம்பலமும்
 மற்றும் பல பல மண்டபமும் – சுற்றிய
 மாளிகையும் பீடிகையும் மாடமும் கோபுரமும்
 சூழிகையும் எத்தெருவும் தோரணமும் – ஆளுடையான்
 கோயில் திருக்காமக் கோட்டமும் அக்கோயில்
 வாயிற் திருச்சுற்று மாளிகையும் – தூயசெம்
 பொன்னிற் குயிற்றிப் புறம்பிற் குறுப்பெறிந்து
 முன்னிற் கடலகழின் மூழ்குவித்த – சென்னித்
 திருமகன் ராசராசன்

என்றவாறு தில்லையுடனான முன்னோர் தொடர்பை அது விபரிக்கின்றது.¹⁷

மேற்குறித்த செய்திகள் யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும்போது – குலமரபு கிளத்தல் மூலம் பல வகையான செய்திகளைப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகின்றது.

- இந்திய உபகண்டத்துக்கான தொன்மக்கதை மரபுகளுடன் இணைதல்
- தமிழ்நாட்டுச் சூழலின் பழமரபுக் கதைகளுடன் தொடர்புபடுத்தல்
- தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கால அரசர்களின் வம்சாவழிகளாக இணைத்தல் / இனங்காட்டல்
- தெய்வீக வழிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அவதாரங்களாக நிலைநிறுத்துதல்
- தமிழ்நாட்டுத் திருத்தலங்களின் நாயகமான தில்லைச் சிதம்பரத்துடன் இணைத்துப் பேசல்

ஆகிய செய்திகளை இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேற்குறித்த சகல செய்திகளையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு இவ்வாறான குலமரபு கிளத்தலும், அதனுடாக வம்சப் பெருமையையும், வம்சாவளிகளினது சமயச் சார்பு, வீரம் மற்றும் பிற செய்திகளையும் விஸ்தாரமாகப் பேசலும் நிகழ்வதற்கான அல்லது வலிந்து சொல்வதற்கான காரணம் யாது என்பதை அறிவது அவசிபமானதாகின்றது.

பொதுவான அடிப்படையில் கூறுவதானால் பாட்டுடைத் தலைவர்களின் வம்சத்தை மேம்படுத்திச் சொல்வதற்கான ஓர் உபாயம் எனக் கூறலாம். புராணங்களின் பஞ்ச இலக்கணம் பற்றிப் பேசும்போது 'வம்சியானுசரிதம்' என்பதும் முக்கிய ஒன்றாகும். அதாவது வம்சங்களின் வரலாறு என்பதும் அதில் முக்கியம் பெறும் விடயமாகும். அரசர்கள் சந்திர வம்சத்தினர், சூரிய

வம்சத்தினர் என்றும் சிகநாத வம்சம், நந்த வம்சம், மௌரிய வம்சம் என்றும் அவர்களது வம்சங்கள் பேசப்பட்டன. வடநாட்டு அரசு மரபுக் கதைகள் யாவும் இந்த வம்சியானு சரிதம் என்ற விடயத்தை மிகவும் அழுத்தமாகப் பேசின. இன்றுகூட பிராமண சமூகங்களிடையே - கௌடில்ய கோத்திரம், வசிஷ்ட கோத்திரம் - என்ற கோத்திர மரபு நிலைத்திருத்தல் இந்த வம்சியானு சரித்திர எச்சங்கள் எனலாம்.

தமிழ் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் இதனை வேறொரு கோணத்தில் கட்டமைப்பர். இந்தச் சிற்றிலக்கியங்கள் யாவும் ஒருவகையில் அரசசபை இலக்கியங்களே (Kings Court Literature). அதாவது அரசசபையில் பெருமதிப்புடன் விளங்கிய புலவர்களாலேயே இவை ஆக்கப்பட்டன. எனவே, தம்மை ஆதரித்துக் காத்த பாட்டுடைத் தலைவனின் புகழையும், அவனது இருப்பையும் பலம்பெறச் செய்வதற்காக அவர்களால் கையாளப்பட்ட ஒருவித இலக்கிய உபாயமே இது என அவர்கள் குறிப்பிட்டனர்.

வேறொரு வகையாகவும் இந்த முயற்சியை நோக்குவோர் உண்டு. ஒரு தனிநபர் அல்லது ஒரு சமூகம் தனக்கான இருப்பில் உறுதியாகச் செயற்படும் போது, தனது நடைமுறை விடயங்களில் அதிக கவனம் கொண்டு, தனது இருப்பை மென்மேலும் நிலைநிறுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபடும். ஆயின் தனது இருப்பு ஆட்டம் காணும்போது, தனது இருப்புக்குப் பங்கம் ஏற்படும்போது, அது தன்னைப் பற்றியும் தனது பரம்பரை பற்றியும் பழம்பெருமை பற்றியும் விஸ்தாரமாகக் குறிப்பிட்டு, அதனுடாகத் தனது இருப்பைச் சரி செய்ய முனையும். அந்த வகையான நடவடிக்கையின் வெளிப்பாடாகவும் பழம்பெருமை பற்றிப் பேசுகின்ற குலமரபு கிளத்தலின் தோற்றப்பாட்டையும் கட்டமைக்க முடியும்.

பிற்காலத்தில் சோழ அரசர்கள் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்கு கோயில் எடுத்தல், புனருத்தாரணம், கொடைகள் வழங்கல் என்ற வழமையான செயல்களுக்குப் புறம்பாக அவர்கள் வேறு விதமான செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டனர். தமது பண்டைப் புகழைப் பேசி, அதனுடாக ஒரு தொன்மத்தை உருவாக்கி அதனை மக்கள் மனதில் பதியச் செய்து தமது இருப்பை உறுதி செய்தல், அவர்களது முதற் செயற்பாடாகும். இவற்றின் ஊடகமாகக் கல்வெட்டுக்களின் மெய்க்கீர்த்திகளும், சிற்றிலக்கியங்களும் செயற்பட்டன. மற்றையது சமய இலக்கிய உருவாக்கத்தின் ஊடாகத் தமது இருப்பை உறுதி செய்தலாகும்.

சோழ மன்னர்களுடைய ஆரம்பகாலக் கல்வெட்டுக்களிலே மங்கல வாக்கியம், அரசனது பெயர் அல்லது பட்டப்பெயர், அவனது ஆட்சியாண்டு ஆகியவற்றுடன் அவன் கைப்பற்றிய இடங்கள் முதலானவை பற்றியே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் சற்று விரிவாகத் தொடங்கிய இம்மரபு சுமார் மூன்று நூற்றாண்டு காலமாகப் பதினைந்து சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகளுடன் நிலைபெற்றது.

“சோழரின் படைவலிமையையும் இணையிலாத பேராற்றலையும், பேரரசமைப்பிற் காணப்பட்ட அரசர், சிற்றரசர், சாமந்தர், செல்வாக்கும் கல்வியறிவும் படைத்த சமுதாயப் பிரிவினர் ஆகியோரின் மத்தியில் வலியுறுத்திக் கொள்வதே அவற்றின் நோக்கமாகும். அதன் மூலமாக அவர்களின் ஆதரவையும், நம்பிக்கையையும், கீழ்ப்படிவையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று கருதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதாவது சோழ அரசரின் மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்குத் தேவையான சமுதாய ஒப்புதலைத் தேடிக் கொள்வதே மெய்க்கீர்த்திகளின் நோக்கமென்று கருதலாம்”.

என்பார் எஸ். பத்மநாதன்.¹⁶ ஆயின் வீரராசேந்திரன் காலத்திற்குப் பின்னர் மெய்க்கீர்த்திகளிலே புதிய அம்சங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. சமயக் கருத்துக்கள் அதில் முக்கிய இடம்பெறத் தொடங்கின. மன்னன் புவன முழுதுடையான் ஆகிறான். அவன் கடவுளின் அவதாரமாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான். இராசநாராயணன், உலகமய வந்தான், சகல புவனாஸ்ரயன், பரமேஸ்வரன் என்ற விருதுப் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. செப்பேடுகள் அரசரின் குலமரபுகள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது விஸ்தாரமாக கடவுளின் அவதாரமாக அவர்களை விவரித்தது. மனுதர்ம சாஸ்திரங்களை நிலைபெறச் செய்யவே அரசர்கள் முடிசூடிக் கொண்டனர் என அது குறிப்பிட்டது. சோழ அரசின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில் சமயத்தை முதன்மைப்படுத்திய அங்கீகாரம் தேடலையே அம் மெய்க்கீர்த்திகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

“குலப் பெருமைக்கு ஏதுவான வீரச் செயல்களும் அரசியல் சாதனைகளும் பழங்கதையாகிவிட்டதும், கோயில்களும் சமய நிறுவனங்களும், பண்பாட்டு மரபுகளுமே முன்னைய சோழர்களின் சாதனைகளை நினைவுறுத்துவனவாக நிலைபெற்று வந்தன. சோழர்களின் ஆதிக்கம் தமிழக எல்லைகளுள் அடங்கிவிட்டது. சைவசமய நிறுவனங்களினதும், தமிழ் மொழி, இலக்கியம் ஆகியவற்றினதும் காவலர்களாகத் தம்மைப்

பிரகடனப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமாகப் பிந்திய சோழர்கள் தமது ஆதிக்கத்துக்கு ஆதரவு தேட முற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.”

எனப் பேராசிரியர் பத்மநாதன் குறிப்பிடுவது இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கது.¹⁹

அதாவது மூன்றாம் காலகட்டத்து சோழ ஆட்சியாளர் காலத்தில் - சோழராச்சியம் என்ற அகன்ற எல்லை கருங்கத் தொடங்கிவிட்டது. பேட்டன் ஸ்ரெயின் குறிப்பிடுவது போன்ற சடங்கு ரீதியான ஆதிக்க எல்லைகள் கை நழுவிப் போய்விட்டன.²⁰ இடையில் அடங்கியிருந்த சிற்றரசுகளும் அடிக்கடி கலகம் செய்யத் தொடங்கின. அல்லது அதற்கான முனைப்புகளைக் காட்டின. மாறாக நெடுநாட் பகைவர்களான பாண்டியர்களது தலையீடு அடிக்கடி நிகழ்ந்தது. இவ்வாறான ஒரு நெருக்கடிச் சூழலிலேதான் வீரத்தினால் சாதிக்க முடியாதவற்றை விவேகத்தினால் சாதிக்க முற்பட்ட ஒரு செயற்பாட்டின் வெளிப்பாடே பழம் பெருமை பேசித் தம்மை நிலைப்படுத்தல் என்பதாகத் தெரிகிறது. பெரியபுராணம் என்ற நூல் அரச ஆதரவுடன் இயற்றப்பட்டமைக்கான காரணமும் இத்தகைய தன்மைபுடையதே என்று அ. மார்க்கம், பொ. வேல்சாமிபுத் வாதிடுவர்.²¹

இந்தச் செயற்பாட்டின் பின்னணி பற்றிச் சமூக பண்பாட்டு ஆய்வாளர்கள் விளக்கம் கூற முற்பட்டனர். Herman Kulk என்ற அறிஞர் 'சிதம்பர மான்மியம்' பற்றி ஆராய்ந்த போது பிற்காலச் சோழ அரசுகள் / அரசர்கள் தம்மை சோழ வம்சத்தவர் என்று நிலைநிறுத்தி அதனுடாக சமூக ஆதரவைப் பெற முனைந்ததன் விளைவே இது என்று குறிப்பிட்டார்.²²

இந்த அடிப்படையில் ஆய்வுக்குரிய பகுதி பற்றி ஆராய்தல் அவசியமானதாகும். ஆய்வுக்குரிய இலக்கியத் தோற்றப்பாடுகள் யாவும் சோழ அரச வரலாற்றுக் காலகட்டத்தின் மூன்றாம் காலகட்டத்திலேயே நிகழ்ந்துள்ளன. அதாவது கி.பி. 1070 தொடக்கம் கி.பி. 1179 வரையான காலப் பகுதியிலேயே நடந்தேறியுள்ளன.

முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் தாய் வழியே சோழ வம்ச வழியாகும். கங்கைகொண்ட சோழன் (முதலாம் இராசேந்திரன்) மகள் அம்மங்கதேவியை கீழைச் சாளுக்கிய மன்னன் இராசநரேந்திரன் திருமணம் செய்தான். இவர்களது மகன் இராசேந்திரன், இவன் வேங்கிநாட்டு இளவரசனாக இருந்த போது 1070இல் சோழ அரசனான அதிராசேந்திரன் நோய்வாய்ப்பட்டு

இறந்தபோது அவனுக்கு ஆண்வாரிக இல்லாத காரணத்தினால் 1070ஆம் ஆண்டு ஒன்பதாம் நாள் 'விஷ்ணுவர்த்தன் இராசகேசரி குலோத்துங்க சோழன்' என்ற அபிடேகப் பெயருடன் அரசகட்டில் ஏறினான். இவனுடன் சோழ அரசில் தெலுங்கு குலமரபினரின் ஆட்சி ஆரம்பித்தது.²³ இவன் பல போர்களை நிகழ்த்தினான். வடகலிங்கம், தென்கலிங்கம் மீதான போரினை நிகழ்த்தி வெற்றி கொண்டான். வடகலிங்கப் போரினைப் பற்றியே கலிங்கத்துப் பரணி பேசுகின்றது.²⁴ இவனுக்குப்பின் ஆட்சியீடம் ஏறியவன் விக்கிரமசோழன் (1118 – 1136). இவன் விக்கிரமசோழ உலாவினது பாட்டுடைத்தலைவன். தக்கயாகப் பரணியிலும் சார்த்திக் கூறப்படுகிறான். இவனுக்குப்பின் ஆட்சியீடம் ஏறியவன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (1133 – 1180). இவன் குலோத்துங்க சோழன் உலா, குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய இரு பிரபந்தங்களினதும் பாட்டுடைத்தலைவன். இரண்டாம் இராசராசன் (1146 – 1163) மூன்றாம் காலகட்ட சோழ பரம்பரையினது இறுதி மன்னனாவான். இவன் இராசராசன் உலாவினது பாட்டுடைத் தலைவனாவான்.

மேற்குறித்த அரசர்கள் சோழநாட்டு அரசியலில் ஆண்வாரிக முறை மூலம் வந்தவர்கள் அல்லர். இவர்களின் தாய்வழி மூலமே அரசுகரிமைக்கு உள்ளானார்கள். எனவே சோழ அரசில் 'இறக்குமதி செய்யப்பட்ட' அரசு வாரிகுகளான இவர்கள் தமிழ் மக்களின் மனதில் இவர்களும் சோழ பரம்பரையினரே என்ற அங்கீகாரத்தைப் பெற வலிந்து செய்யப்பட்ட ஒரு முயற்சியின் வெளிப்பாடாகவே இதனைக் கருதலாம். தாம் தமிழ் நாட்டின் உரிமைச் சுற்றமாக வழி வழி வந்தவர்கள், தாம் அந்நியர்கள் அல்ல என்ற கருத்தியலைப் புகுத்தி அதன் மூலமான மரபுரிமை அங்கீகாரம் பெறுவதற்காகச் செய்யப்பட்ட முயற்சியாக இதனைக் கட்டமைக்கலாம்.

இவ்வாறான நிலைநிறுத்தலில் இன்னோர் உபாயத்தினையும் குலமுறை கிளத்தல் என்ற பகுதி மேற்கொண்டது. அது அவர்களுடைய சமயச்சார்பு பற்றிய செயற்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்தலாகும். முதலில் இவ்வரசர்களும், இவர்களது முன்னோர்களும் தில்லைச் சிதம்பரத்துடன் கொண்டிருந்த இடையறாத தொடர்பு விவரிக்கப்பட்டது. சைவ உலகில் 'கோயில்' என்றால் அது கடவுள் உறையும் இடங்கள் பலவற்றைக் குறித்ததேனும் விசேடமாகத் தில்லைச் சிதம்பரத்தையே குறித்தது. சைவக் கோயில் என்ற அமைப்பில் தலைமைத்தானம் தில்லைச் சிதம்பரத்துக்கே. எனவே, தமிழகத்து சைவ அபிமானிகளின் ஏகோபித்த அங்கீகாரம் பெற வேண்டி, தில்லையுடனான தொடர்பின் ஊடாக அதனை நிறைவேற்ற முனைந்தமையே அதற்கான காரணம் எனலாம். சைவ பாரம்பரியத்தின் காவலர்கள் இவர்களது

முன்னோர்கள். அவர்களின் வழிவந்த இவர்களும் அந்தப் பணியை நிறைவேற்றுகின்றனர்/நிறைவேற்றினர் என்ற கருத்தைத் தமிழர்கள் மத்தியில் நிலைபெறச் செய்து அதனுடாகச் சைவர்களது ஏகோபித்த அங்கீகாரத்தைப் பெறும் முயற்சியின் வெளிப்பாடாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம்.

எனவே, சோழர்காலச் சிற்றிலக்கிய மரபு என்பது - புலவர்களது கவித்துவம், அரசர்களது வீரச் செயல்கள், மேன்மைகள் என்பவற்றையும் தாண்டி அதீதமான சார்புப் பின்புலங்களைக் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளமையை இதன்வழி நோக்க முடிகின்றது. பண்பாட்டு வரலாறு குறித்த ஆய்வில் இவ்வாறான பகைப்புல ஆய்வுகள் தீவிரம் பெறும் போது பேசாப் பொருட்கள் பல பேசப்பட வாய்ப்புண்டு.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சீர் நான்காதி இரண்டடித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்ப்புகழ் எல்லாம் சொல்லியும்
அந்தத்தவன் வரலாறு சொல்லியும்
அவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியும் மற்றவன்
இயற்பெயர் பின்னர் சிறக்க யாண்டெனத்
திறம்பட உரைப்பது சீர் மெய்க்கீர்த்தி
(பன்னிரு பாட்டியல் - 112)
2. சோழ அரசின் ஆட்சிக் காலகட்டங்கள்
முதலாம் கட்டம்: விசயாலயன் - உத்தம சோழன் வரை (843 - 985)
இரண்டாம் கட்டம்: முதலாம் இராசராசன் - முதலாம் இராசேந்திரன் (985 - 1070)
மூன்றாம் கட்டம்: முதலாம் குலோத்துங்கன் - இரண்டாம் இராஜாதி ராஜன் (1070 - 1179)
நான்காம் கட்டம்: மூன்றாம் குலோத்துங்கன் - மூன்றாம் இராசேந்திரன் (1179 - 1279)
3. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், குலமுறை கிளத்த படலம் - பாடல் 637 - 649
4. பாரதத்தின் உளவாகிய பவித்ர கதை, எம்
பரமன் நற்சரிதை மெய்ப்பழைய நான்மறைகளே
நேர் அதற்கு இதனை நான் மொழிய நீ எழுது மன்
நெடிய குன்றின் மிசையே இசைவான கதை கேள்
(கலிங்கத்துப்பரணி - அவதாரம் - பாடல் 184)
5. மூவர் உலா, முன் எழுநிலை
6. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் செங்கீரைப்பருவம்
7. மேலது
8. மேலது
9. முதலாம் பராந்தகன் கல்வெட்டு
மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட
கோப்பரகேசரி வம்மன்

10. முதலாம் இராசராசன்
அ. திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்
ஆ. காந்தளஞ்ச்சாலை கலமறுத்தருளி
முதலாம் இராசேந்திரன்
அ. திருமன்னி வளர...
ஆ. பூர்வ தேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட...
 11. முதலாம் குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்திகள்
அ. திருமன்னி வளர...
ஆ. புகழ்மாது விளங்க...
இ. பூமேலரிவையும் பொற்செயப் பாவையும்
இரண்டாம் குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்திகள்
அ. பூ மன்னி பதுமம்...
ஆ. பூ மருவிய புவியேழும்...
இ. பூ மேவி வளர்...
ஈ. பூ மேவு திருமகள்...
உ. பூ மன்னு மாலை...
ஊ. பூ மன்னு பூத்த...
 12. அ. பொன்னிக்குக் கரைகண்ட பூபதி (கரிகாலன்)
ஆ. மேற்குயரங் கொள்ளுங் குடகக் குவடுறுத்திழியத் தள்ளும் திரைப் பொன்னி
தந்தவன் (இவன் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறான்) மூவர் உலா, முன் எழுநிலை
 13. பரணிப் பிரபந்தத்தின் முன்னோடியாகக் கலிங்கத்துப் பரணி குறிப்பிடப்பட்ட போதும்
அதற்கு முன்பு கொப்பம், கூடல் சங்கமம் ஆகிய இரு இடங்களில் போர் வெற்றிகளைக்
குறித்து 'கொப்பத்துப் பரணி', 'கூடல் சங்கமத்துப் பரணி' என இரு பரணிப்
பிரபந்தங்கள் தோன்றியனவாம் இதன் வழி அறியலாம். 'கொப்பத்துப் போர் வென்றவன்
(இரண்டாம் இராசேந்திரன்), கூடல் சங்கமத்துப் பரணி கொண்டோன்' (வீர
இராசேந்திரன்) மூவர் உலா, முன் எழுநிலை
 14. கலிங்கத்துப்பரணி - அவதாரம், 185
 15. விக் கிரம சோழன் உலா, உரை
 16. குலோத்துங்க சோழன் உலா, முன் எழுநிலை
 17. இராசராசன் உலா
 18. பத்மநாதன். எஸ் - சோழப் பேரரசில் சமயமும் அரசியலும் - தட்டச்சுப்பிரதி பக். 7
 19. மேலது
 20. Stain Burton - Peasant state and society in medieval society India
Oxford University Press. pp. 141 - 172
 21. மார்க்ஸ். அ. தமிழியல் ஆய்வுகள், முனைவர் இராமகந்தரம்
பொ. வேல்சாமி மணிவிழா ஆய்வு நூல் - பக். 163 - 195
 22. Hermann Kulk> kings and cult>. functional introduction of South
Indian Mahathmyam, pp. 192 - 207
 23. சதாசிவ பண்டாரத்தார் - பிற்காலச் சோழர் வரலாறு
 24. கலிங்கத்துப் பரணி
கலிங்கம் எறிந்த (கடைதிறப்பு)
காஞ்சி இருக்க கலிங்கம் எறிந்த (கடைதிறப்பு)

குலோத்துங்க சோழன் குறித்த சிறுநிலக்கியங்கள்

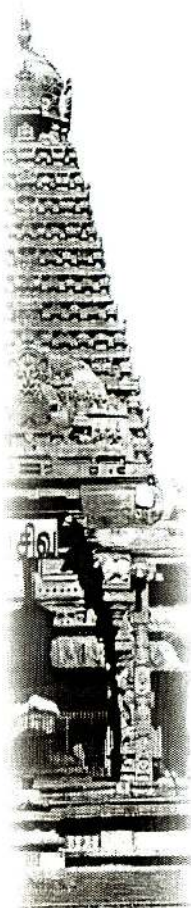
வித்துவான் வசந்தா வைத்தியநாதன்

குலோத்துங்கன் உலா

விக்கிரம சோழனின் மைந்தனே இவ்வுலாத்தலைவனான இரண்டாம் குலோத்துங்கன். தனது தந்தையால் 1133 ஆம் ஆண்டில் இளவரசனாக முடிசூடப்பட்டான்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் மெய்க்கீர்த்திகள் “பூமன்னுபாவை”, “பூமருவியல்”, “புவிபேழும்”, “பூமேவிவளர்”, “பூமன்று பதும்”, “பூமேவு திருமகள்”, “பூமன்றுயாணர்” என்ற முதற் தொடக்கத்தை உடையன.

இம்மன்னனின் அவைக்களப் புலவர் ஒட்டக்கூத்தர். இவனது கல்விக் கண்ணைத் திறந்த ஆசிரியரும் இவரே.

“இந்த நீணிலத்திற் பாடும் புலவன் புகழொட்டக் கூத்தன்
பதாம் புயத்தைச் சூடும் குலோத்துங்கச் சோழகனன்றேயெனைச்
சொல்லுவரே”

என்ற வரிகள் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. இவ்வேந்தனுக்கு திருநீற்றுச் சோழன், எதிரிலி சோழன், கலிகடந்த சோழன், பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த சோழன், அநபாய சோழன் முதலியன பட்டப் பெயர்களாம்.

இவனுக்கு, தியாகவல்லி (புவனமுழுதுடையாள்) முக்கோக்கியாள் என்ற இரு மனைவியர். இராசராசன் என்னும் அருமருந்து அனைய மைந்தன். இவன் கி.பி. 1146இல் முடிசூட்டித் தந்தையுடனிருந்து இளவரசனாக ஆண்டான் என்பது வரலாறு தரும் செய்தி.

இவ்வுலா “தேர்மேவும் பாய் புரவி” என்ற தொடக்கத்தை உடையது. பத்துப் பொருத்தமும் பாங்குற அமைந்தது. செவ்விய செய்யுள் எழிலிற் கேற்ப அணி,தொடை நயங்கள் சிறந்தோங்கப்பெற்று ஒளிர்கின்றது. பருவங்களின் சித்திரிப்பு ஒலியமாய் அமைந்துள்ளது. உலா ஆசிரியரின் சிறப்புப் பெயர்களான “கொடைக் கவி”, “கவிச் சக்கரவர்த்தி” என்பதற்குப் பொருத்தமாக கற்றுவல்ல புலவர்களுக்கும் எளிதில் விளங்காத முறையில், கருதற்கரிய சொற்களைக் கொண்டு பாவமைப்பதில் சமர்த்தர். சான்றுக்கு ஓர் இடம். பேரிளம் பெண் பருவ வர்ணனை 695 முதல் 712 வரையுள்ள வரிகள் தமிழ் விருந்து. மிக நுணுக்கமாக உட்புகுவோர்க்கே விருந்தைச் சுவைக்க முடியும்.

காமவேள் தனக்குரிய வசந்த காலத்தில் கலந்துறையும் பசுஞ்சோலையாக அப்பருவ நல்லாளைக் காட்டுகின்றார். அவள் பூண்டிருந்த அணி, பணிகளிலிருந்து பசிய ஒளி பாய்கின்றது. நாசி குமிழ், கண் கருவினை, செவ்விதழ் முருக்கு, கழுத்து கமுகு, கொங்கைகள் இளநீர், தோள்கள் மூங்கில், வடிலம் மாந்தளிர், கரங்கள் காந்தள், இடை வஞ்சிக் கொம்பு, துடை வாழைத் தண்டு. இச் சோலையைக் கண்டு சோலை வாழ் பறவையினங்களாகிய சகோரம், அன்னம், மான், மயில், புறவு இவை பேரிளம் பெண்ணைத் தொடர்ந்தன என்று தொடர்கிறார்.

எழுபருவ மாதர்களும் அநபாயனின் பேரழகில் ஈடுபட்டு மயங்கிக் கிறங்க, ஆசிரியர் சோழ மன்னனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

‘சோழ மன்னனே! சேரனனுடைய விற்கொடியை வணக்கிய உனக்கு இம் மாரனது வில் ஒரு பொருட்டோ! சேரனது முற்றத்துப் பனையை வெட்டி வீழ்த்திய உனக்கு ஒலியெழுப்பி காதலர்களை வருத்தும் அன்றில் வாழும் பனை ஒரு

பெரிதா! பாண்டியர் சேனைக் கடலைக் கலக்கிய உனக்கு காதலர்க்குத் துன்பம் செய்யும் இக்கடல் தொலைத்தல் ஒரு பொருட்டோ' விண்ணிலிருந்து சீதக் கிரணங்களைப் பொழிந்து சேர்ந்தார்க்குத் தாபம் விளைக்கும் நிலவை மறைத்தல் முடியாதோ! காதலர்க்குத் துன்பம் விளைக்கும் வீணைக் கொடியை வெட்டி வீழ்த்த, ஒன்னார் கொடிகளை வீழ்த்திய உனக்கு ஒரு பொருட்டோ! சிங்கள நாடு சென்று செம்மணிப் பாவையின் சிவந்த ஒளியை மாற்றிய உனக்கு சேர்ந்தார்க்கு இன்னல் விளைக்கும் இச் செவ்விய வானின் ஒளியை மறைப்பது கடினமோ! உயர்த்துக் கட்டிய காடவனின் விடைக் கொடியைத் துணித்த உனக்கு தனது பொன் சதங்கை ஒலியால் காதலர்க்குக் கலாம் விளைக்கும் விடைக் குழாத்தைத் தொலைத்தல் அரிய செயலோ என்று அடுக்கிக்கொண்டு செல்லுவது, சோழனின் வீரத்தைப் பறைசாற்றுவதாக உள்ளது.

மொழி சமயப் பற்று

கவிச் சக்ரவர்த்தி, குலோத்துங்கனை உலாவில் பல இடங்களில் திருமாலுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது உவகை விளைப்பது. மேலும் இம் மன்னன் சிறந்த சிவப்பற்று மிக்கவனுமாவான். இவன் முடிசூடிக் கொண்ட திருநகர் தில்லை. தில்லை நகரும், ஆலயமும் சிறந்து விளங்குமாறு திருப்பணிகள் பலபுரிந்தான் என்பதனை திருப்புறம்பயம் கல்வெட்டினால் அறியமுடிகின்றது. பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த சோழன் என மூன்றாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மன்னன் முடிசூடியவுடனேயே முதற் பணியாகக் கூத்தப் பெருமானின் திருப்பணியை மேற்கொண்டது இவனது ஆழ்ந்த சிவபக்தியின் வெளிப்பாடு. அரசமா தேவியுடன் தில்லை சென்று திருக்கூத்துக் கண்டு மண்டபத்தைத் திருத்தத் திருவுளம் பற்றினான் போலும். அவ்வமயம் அங்கிருந்த கோவிந்தராசப் பெருமானை அப்புறப்படுத்தினான் என்றும் ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இதனைக் குலோத்துங்கன் உலா மெய்ப் பிக்கின்றது. (77, 78)

தில்லைத் திருமன்ற முன்றிற் சிறுதெய்வத்

தொல்லைக் குறும்பு தொலைத்தெடுத்து..."

தக்கயாகப் பரணியிலும் இச்செய்தி காணப்படுகின்றது. ஒரு கல்வெட்டு எழுநிலைக் கோபுரங்கள் அமைத்தமையையும் கூறுகின்றது. இவன் பொன்னம்பல நாதர் திருவுஷத் தாமரை மலர்களுக்கு வண்டு போன்றவன். திருவாரூரில் உள்ள திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி ஆகிய மூவர் படிமங்களுக்கும் பூசை, திருவிழா முதலியன நடக்கச் செய்தான் என்றும் கூறுகின்றது.

குன்றத்தூர் சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடியதும் தில்லையில் அரங்கேற்றியதும் இரண்டாம் குலோத்துங்கனான இம்மன்னனின் காலத்திலே நிகழ்ந்தவையே. சுருங்கக் கூறின் தமிழையும், சைவத்தையும் தன்னிரு கண்மணிகளாகக் காத்த பெருமன்னன் இவனே.

குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ்

இதனை இயற்றியவர் ஓட்டக் கூத்தர். பிற்காலத்தெழுந்த சிறு நூல்கள் சிற்றிலக்கியங்கள் வகைப்பட்டன. அவை 96 என்று கூறுவர் சான்றோர். அவற்றுள் சிறப்பானது பிள்ளைத் தமிழே. தாம் கொண்ட அன்பினால் தெய்வங்களையும், மக்களுட் சிறந்தாரையும் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு புலவர்களால் பிள்ளைத் தமிழ் பாடப்பட்டது. பிள்ளைத் தமிழ்த் தோற்றத்திற்கு உருக்கொடுத்தவர் பெரியாழ்வாரேயாம். இவர் கண்ணனின் திரு அவதாரச் சிறப்புக்களைத் தாய்மை உணர்வோடு கூறும் இடங்கள், கண்ணனை மனத்தினால் ஆரப்பல்வி அனுபவிக்கும் இடங்கள் பிள்ளைத் தமிழின் ஊற்றுக்கன்கள்.

குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழின் ஆசிரியர் ஓட்டக் கூத்தர். இவரது பெருமையை மூவருலா மூலம் அறியலாம். கவித்திறமறிந்து பாராட்டுவதில் ஓட்டக் கூத்தர் நிகரற்றவர். முதற் குலோத்துங்கன் மீது சயங்கொண்டார் பாடிய கவிங்கத்துப் பரணியை வியந்து அவரை கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று போற்றுகின்றார்.

பாடற் பெரும்பரணி தேடற்கு அருங்கவி

கவிச்சக்ர வர்த்தி பரவச்

செஞ்சேவகம் செய்த சோழன் திருப்பெயரா!

செங்கீரை ஆடி யருளே!

சேரா! பெருங்கவிகை வீரோதையா! வாழி!

செங்கீரை ஆடி யருளே!

கூத்தர், வடமொழிப் பபிற்சியும், சைன முதலிய பிற மத நூல் அறிவும் வாய்க்கப் பெற்றவராதலால் அப் பிறமத நூற் கருத்துக்களோடு பரிபாடைகளை எடுத்தாள்வதில் வல்லவர்.

இனி பாட்டுடைத் தலைவனாகிய இரண்டாம் குலோத்துங்கன் சிறந்த சிவநெறியாளன். தில்லையம்பலவனிடத்து ஆராக் காதலுடையவன், பல திருப்பணிகளைச் செய்தவன் என்பதை திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது. இவனது இறுகிய சைவப்பற்று புலவர்களால் நாவாரப் போற்றப்படுகின்றது.

“தில்லையம்பலவனின் ஆனந்தக் கூத்தைக் கண்டு மகிழ்வதில் ஆறாத இன்பம் கொண்டவன். தில்லையிலுள்ள திருமாலின் திருமூர்த்தத்தை அப்புறப்படுத்தினான் (இம் மூர்த்தம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திவர்ம பல்லவனால் நிறுவப்பட்டது) அம்பலத்தே பசும் பொன்னால் பூரண, கும்பம் நிறைத்தான். பசும்பொன்னால் நிலம் அமைத்தான், அதில் வச்சிரப்பலகை ஆதனமாகப் பதித்தான். முத்து மாலையைச் சுற்றிலும் தொங்கவிட்டான். சேடனது சூடாமணி கொண்டு திருத்தீபம் ஏற்றினான். பதுமபீடம் அமைத்தான். இவ்வாறு தில்லையம்பலத்தை பொன்னகராகச் சமைத்தான்.” என்று மூவர் உலாவில் இடைநிற்கும் குலோத்துங்கச் சோழனுலாவும், சோழனது பிள்ளைத் தமிழும் பராட்டி உரைக்கின்றன.

குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ்ச் சிறப்பு

இப்பிள்ளைத் தமிழ் பத்து பருவங்களைக் கொண்டது. 103 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் 16 பாடல்கள் சிறிதும் பெரிதுமாய்ச் சிதைந்துள்ளன.

குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழிற் காப்புப் பருவ முதற் பாடல் விநாயகப் பெருமானைக் குறித்து அமைகிறது.

முப்புரமெரித்த வீரம், மூகாகர வதம், விண் நடுங்க, வெற்பு நடுங்க, மண்நடுங்க வந்த கங்கையை மகுடத்தில் தரித்த மகோன்னதம், இறையனார் அகப்பொருள் நூலை அறுபது சூத்திரங்களால் அருளியமை ஆகிய அற்புதங்கள் நிகழ்த்திய கண்ணுதற் கடவுள் உதவும் கணபதியின் கழல் பணிந்து நூலினை ஆசிரியர் துவங்குகின்றார்.

அடுத்து சிவபெருமானைப் பணிந்து படைப்புக் கடவுளாம் பங்கயத்தோனைப் பரவுகின்றார். பிறகு இரவைப் பகலாக்கும் பகலவனைப் போற்றுகின்றார். ஐங்கதியில் செல்லும் புரவிகளின் குளம்புகள் பூமியிற் படாமலும், கொண்ட கால் விடாமலும், நுகம் நீங்காமலும், கண் இமைக்காமல், பிடரிமயிர் சிலிக்காமல், கழுத்திற் கட்டிய மாலைகள் அசையாமல், மந்தரம் துளங்காது ஒவியக் குதிரைகள் என்ன ஏழ் குதிரைகளைச் செலுத்தும் “சப்தச்வன்” குழந்தையைக் காக்க வேண்டும்.

விநாயகர், முருகன், காளி, சப்தமாதர், ஐயனார், திரிபுரசுந்தரி முதலிய கடவுளர்களையும், அவர்கள் சிறப்புகளையும் போற்றும் இடம் ஒட்டக் கூத்தரின்

விரிந்த அறிவினைப் புலப்படுத்தும். மேலும், குலோத்துங்கனை ஆசிரியர் திருமாலாகவே காண்கிறார். திருமாலின் அவதார அற்புதங்கள் யாவும் நூல் முழுவதுமாகவே காணப்படுகின்றன.

பிள்ளைத் தமிழில் கஜேந்திரனை முதலை வாயினின்று காத்த திருமாலின் செயலும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பாதுகாப்பிற்காக ஆய்ச்சியரால் திருநீறு அணிவிக்கப்பட்டதும், காளிங்கனை அடக்கி நடனமிட்டதும், குரவைக் கூத்தாடியதும், அர்ச்சனனுக்குத் தேர் செலுத்தியதுமான, இன்னோரன்ன பல குறிப்புக்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. 18, 23, 25, 26, 36, 40, 41, 68, 70, 72, 79, 94 ஆம் பாடல்களில் பாரதம் போன்ற இதிகாசங்களிலிருந்தும், திருமால், கண்ணனின் செயல்கள் மிக அருமையாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன, முதலிலிருந்து இறுதிவரை மிக விரிவாகக் கடவுட் செயல்கள் நிறைந்திருப்பது பிள்ளைத் தமிழை பக்தி இலக்கியமாகவே மணக்க வைக்கின்றது.

குலோத்துங்கன் கோவை

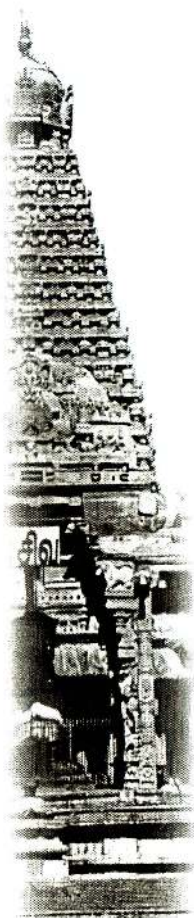
கோவை இலக்கியங்கள் பக்திப் பெருநெறி தழைப்பதற்கு மிகுந்த துணை செய்தன. குறிப்பாக மணிவாசகப்பெருமான் தந்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் கோவை நூல்களுள்ளே தலையான தகுதி படைத்தது. அதுபோலவே சைவ நெறியினை அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கும் திருவாடூர்க் கோவை, திருவெங்கைக் கோவை முதலியனவும் பக்தி நூல் வரிசையில் முன்னிற்பன.

குலோத்துங்கன் கோவை ஆய்வாளர்களுக்கு குழப்பநிலையையே ஏற்படுத்துகிறது. இதனுடைய ஆசிரியர், மூவர் உலா, தக்கயாக பரணி, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ், சரஸ்வதி யந்தாதி பாடிய ஒட்டக் கூத்தர் இல்லை என்றும், விக்ரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசராசன், இவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த கூத்தர் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தும் வாழ்ந்திருப்பார் என்று எண்ண இடமில்லை என்றும் ஆய்வாளர் கூறுவர். அதே போன்று பாட்டுடைத் தலைவன் யார் என்பதிலும் நிறைந்த கருத்து வேறுபாடுகள் உள. கற்றோர் மதிக்கத்தக்க கோவை இலக்கிய வரிசையில் “குலோத்துங்கச் சோழன்” கோவைக்கும் தகுந்த ஒரு இடம் உண்டு என்பது துணிவு.

சோழப் பெருமன்னர் கால

சமஸ்கிருத இலக்கியம்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

தமிழக வரலாற்றிலே சோழப்பெருமன்னரின் ஆட்சிக்காலம் (கி.பி. 850-1200 வரை) பல வழிகளிலும் மிகச் சிறப்பான காலமாகும். அரசியல், நிருவாகம், சமயம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் முதலியனவற்றிலே சோழப் பெருமன்னர் காலம் குறிப்பிடத்தக்கதே. இதற்கு முற்பட்ட காலத் தமிழக வரலாற்றிலே ஒரு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த பல்லவர் - பாண்டியர் காலத்திய (கி.பி. 675-850) பல்வேறு செயற்பாடுகளின் தொடர்ச்சியையும், வளர்ச்சியையும் சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்தவகையிலே பல்லவர் - பாண்டியர் காலத் தமிழ், சமஸ்கிருத இலக்கியம், கல்வி ஆகியவற்றின் தொடர்ச்சியையும், வளர்ச்சியையும் சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே காணலாம். தமிழகத்திலே வடமொழித் தொடர்பு சங்ககாலத்தில் ஓரளவே ஏற்பட்டிருந்தது. சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கிலுள்ள

(122வது அடியில்) இது பிரசஸ்தி எனக் கூறப்படுகின்றது. இதன்பின் 123-200 வரையுள்ள அடிகளிலே தமிழிலே மன்னரின் கொடைவிபரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அடுத்ததாக முதலாம் ராஜராஜனின் லெய்டன் செப்பேடுகளைக் குறிப்பிடலாம். இதிலே பிரசஸ்தி மேலும் வளர்ச்சியடைவதைக் காணலாம். முற்குறிப்பிட்டது போலவே இதுவும் வடமொழியிலும், தமிழிலும் அமைந்துள்ளது. அதைப்போலவே இதிலும் கடவுள் வாழ்த்து, பெளராணிக இயல்புள்ள தொடக்ககால வரலாறு, உண்மையான வரலாறு முதலியன வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமொழிப் பகுதி 108 அடிகளில் 49 செய்யுட்கள் அனுஷ்டுப், சார்தூலவிக்ரித, வசந்ததிலக, சிரக்தரா, மந்தாகிராந்த முதலிய 12 யாப்புகளில் அமைந்துள்ளன. 108 - 111 வரையுள்ள அடிகள் தமிழில் உள்ளன. புறம்பான தமிழ்ப் பகுதி 332 அடிகள் கொண்டதாகும். வடமொழிப் பகுதியிலுள்ள இறுதிச் செய்யுளில் இது பிரசஸ்தி எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

முதலாம் ராஜராஜனைத் தொடர்ந்து ஆட்சிபெற்ற சோழப் பெருமன்னர் காலங்களிலே பிரசஸ்தி மேலும் வளர்ச்சியடைவதைக் காணலாம். எடுத்துக் காட்டுகளாக முதலாம் ராஜேந்திரனின் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள், கரந்தைச் செப்பேடுகள், வீரராஜேந்திரனின் கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு, சரளா செப்பேடுகள் நன்கு குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள்ளே திருவாலங்காடு செப்பேடுகளின் முதற் பகுதி 137 செய்யுட்கள் 271 அடிகளில் அமைந்துள்ளன. இதன்பின்புறமாக 21 அடிகள் தமிழில் உள்ளன. பிரதான தமிழ்ப்பகுதி 517 அடிகள் கொண்டதாகும். இவற்றைத் தொடர்ந்து 518 - 524 வரையுள்ள பகுதியிலே மூன்று செய்யுட்கள் வடமொழியில் உள்ளன. இவற்றுள் 518ஆவது வரியில் இது பிரசஸ்தி எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதைப்போலவே மேற்குறிப்பிட்ட ஏனையவையும் நீண்ட பிரசஸ்திகளாகும்.

இப்பிரசஸ்திகள் பொதுவாகக் கவித்திறன் வாய்ந்த அரசசபைப் புலவர்களாலே இயற்றப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டுகளாக அன்பில் செப்பேடுகளை இயற்றிய மாதவபட்டயஜ்வ, லெய்டன் செப்பேடுகளை இயற்றிய அனந்தநாராயண, திருவாலங்காடு செப்பேடுகளை இயற்றிய நாராயண முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவைகளும் ஏனைய பல பிரசஸ்திகளும் கவிதை ரீதியிலே நன்கு ஆராயப்பட வேண்டியவை.

பாகவதபுராணம் : வடமொழியிலுள்ள 18 மகாபுராணங்களில் பாகவதம் பக்தியைப் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறுவதாகும். இது குறிப்பாகத்

தமிழகத்திலேதான் உருவாகி வளர்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதற்கு அகச்சான்றுகள், புறச்சான்றுகள் உள்ளன. “நான்கு யுகங்களிலும் பிறந்த மக்கள் கலியுகத்திலே தான் பிறக்க விரும்புவார்கள். ஏனெனில் இந்த யுகத்திலேதான் நாராயணனிடத்து மிக்க ஈடுபாடுள்ள மகாத்மாக்கள் தோன்றுவர். அவர்கள் பல இடங்களிலும் அங்குமிங்கும் அடர்த்தியற்றுக் காணப்படுவர். ஆனால் திராவிட நாட்டிலே (தமிழகத்திலே) தான் தொகையாக தாமிரபரணி, கிருதிமாலா, பயஸ்வினி புனித காவேரி முதலிய ஆற்றங் கரைகளிலே காணப்படுவார்கள்” எனப் பாகவதத்தில் வரும் கூற்றும் (9.5. 38-40) பிறசான்றுகளும் இந்நூல் தமிழகத்திலேதான் குறிப்பாக வைஷ்ணவ சமய பாரம்பரியச் சூழ்நிலையிலே உருவாகியிருக்கலாமெனக் கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

இப்புராணம் சுமார் 18000 செய்யுட்களை 12 ஸ்கந்தங்களிலே கொண்டுள்ளது. புராணங்களிலே மிகுந்த செல்வாக்குள்ளதாக இது விளங்குகின்றது. பல கருத்துக்களை ஒன்றிணைத்துப் பகவத்கீதை போல பரந்த நோக்கிலே கூறுகின்றது. இதிலே பக்தியுடன் வேதாந்தசாயலும் கூடுதலாக உள்ளது.

பரீக்ஷித் என்னும் அரசன் வியாசருடைய மகனான சூதரிடம் மனிதன் இறக்கும்போது என்ன செய்யவேண்டும் என வினாவியதற்கு சூதர் இதனைப் போதித்ததாக நூலிற் கூறப்படுகின்றது. இது கூறும் பொருள் குறிப்பாக பிரபஞ்சவியல் பெரும்பாலும் விஷ்ணு புராணம் கூறுவதை ஒத்துள்ளது. இரண்டும் விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாகக் கொண்டவை. விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் எண்ணிறந்தவை எனவும் குறிப்பாக நார்ப்பு உள்ளன எனவும் கூறப்படுகின்றது இவ் அவதாரங்களிலே சாங்கிய தத்துவ நிறுவநரான கபிலர், புத்தபிரான் முதலியோரும் இடம் பெற்றுள்ளனர். பாகவத புராணத்திற்கும் மகாபாரதத்திற்குமிடையிலும் பொதுவான கருத்துக்கள் உள்ளன. இந்நூலின் பத்தாவது ஸ்கந்தத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானின் வாழ்க்கையும் செயற்பாடுகளும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பன்னிரண்டாவது ஸ்கந்தத்திலே ஏனைய புராணங்களிற் போல கலியுகம் பற்றிய தீர்க்க தரிசனங்களும் பிரபஞ்ச அழிவும் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவிலே பக்தியை நன்கு மேம்படுத்திக்கூறும் நூலாகப் பாகவதம் தனிச்சிறப்பான ஓரிடத்தை வகிக்கின்றது. இறைவனிடத்துப் பக்தர்கள் கொண்டிருக்கும் மிக ஆழமான அன்பு - வேறொன்றையும் எதிர்பாராது இறைவனை மட்டுமே சாணாகதியெனக் கொண்டுள்ள அன்பாகும்.

நூல்கள் ஆகியனவற்றிலே சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு அதிகரித்து வந்துள்ளது. பல்லவர் காலத்தில் சமஸ்கிருதம் முன்னையிலும் பார்க்க நன்கு போற்றப்பட்டது. பல்லவர்களும் பாண்டியரும் பிரதேச மொழியான தமிழையும், இந்தியப் பொதுமொழியாக அறிவியல் மொழியாக, இந்துக்களின் புனிதமொழியாகப் போற்றப்பட்ட வடமொழியையும் நன்கு ஆதரித்தனர். அரசபையிலும், அரச ஆவணங்களிலும் வடமொழியும் ஒரு சிறப்பான இடம் பெற்றிருந்தது. இக்காலத்திய கல்வெட்டுக்கள் இவ்விரு மொழிகளிலும் பொறிக்கப்பட்டன. இக்காலத்தையே சைவ, வைஷ்ணவ பக்திப்பாடல்களில் இவ்விருமொழிகளும் சமநிலையில் இறைவனின் திருவடிவங்களாகவும்,

“ஆரியம் செந்தமிழோடிசையானவன்”

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்”

“வடமொழியும் தென்மொழியும் மறைநான்கும்

ஆனவன் காண்” (திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்)

என மிகச் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டன. சமய ரீதியில் மட்டுமன்றி அறிவியல் ரீதியிலும், இலக்கிய ரீதியிலும் வடமொழி நன்கு போற்றப்பட்டது. முந்திய காலத்திற் போலவே வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள், வடமொழி இலக்கியநூல்கள், இலக்கண நூல்கள், தத்துவ தர்மசாஸ்திர நூல்கள், நுண்கலை நூல்கள் நன்கு கற்கப்பட்டன: போற்றப்பட்டன. இத்தகைய போக்கு பல்லவர் பாண்டியரைத் தொடர்ந்து தமிழகத்திலேற்பட்ட சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே பெரிய அளவிலேற்பட்டதெனலாம்.

புகழ்பெற்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியரான கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி சோழர் பற்றிய தமது பாரிய நூலிலே கூறியிருப்பது போல அக்காலச் சமஸ்கிருதம் மிகப் பரந்த விடயமாயினும் இது பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் நடைபெறவில்லை என்பது குறிப்பிடற்பாலது. இவ்விடயம் மிகப்பரந்தது மட்டுமன்றிப் பல்வேறு அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும். எனவே இச்சிறுகட்டுரையிலே சில பிரதான அம்சங்கள் மட்டுமே சுருக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டப்படும்.

சோழப் பெருமன்னர் மட்டுமன்றி அப்பேரரசிலே நன்கு செயற்பட்டுவந்த உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் சிலவும் சமய நிறுவனங்களும் வடமொழிக்கும், அதிலுள்ள அறிவியல்களுக்கும் ஆதரவு அளித்து வந்தன.

இக்கால வடமொழி இலக்கியம் பற்றிப் பின்வரும் தலைப்புகளிலே சுருக்கமாகக் குறிப்பிடலாம்.

அ) வடமொழி நூல்கள்

- i) ஆக்க இலக்கியம்
- ii) காவியவியல்
- iii) சமய தத்துவங்கள்
- iv) உரைகள்
- v) அகராதி/ நிகண்டு

ஆ) வடமொழி இலக்கிய இலக்கணமரபையொட்டி எழுந்த தமிழ் நூல்கள்

- i) காவியவியல்
- ii) பெருங்காப்பியங்கள்
- iii) புராணங்கள்
- iv) இலக்கணம், என சுருக்கமாக வகுத்துக் கூறலாம்

அ. (i) ஆக்க இலக்கியம்

பிரசஸ்திகள் : இந்திய சாசனவியல் மரபிலே பிரசஸ்தி ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய வடிவமாகும். பிரசஸ்தி எனில் புகழ் மாலை எனப்பொருள்படும். குறிப்பாகச் சமகால மன்னன், அவனுடைய முன்னோர்களின் வீரதீரச் செயல்கள், குணாதிசயங்கள், அவர்கள் ஆற்றிய பல்வேறு பணிகள் முதலியன சுருக்கமாகவோ, விரிவாகவோ பிரசஸ்தியிலே விதந்து கூறப்படும். இது பொதுவாக வடமொழியிலேயே இயற்றப்பட்டதாகும். ஆனால் பல்லவர்-பாண்டியர் காலத்திலே தமிழிலும் பிரசஸ்திகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன; ஆனால், சோழர் காலத்திலே வடமொழியிலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் தமிழிலே இதற்குப் பதிலாக மெய்க்கீர்த்தி எனும் பிறிதொரு புதிய இலக்கிய வடிவம் கல்வெட்டுக்களிலே சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலேதான் மிகநீண்ட வடமொழி பிரசஸ்திகள் சிறந்த புலவர்களால் இயற்றப்பட்டுக் கல்லிலும், செம்பிலும் (செப்பேடுகளாக) பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கல்லிலும், செம்பிலும் பொறிக்கப்பட்ட சோழவம்ச காவியங்கள் போலவே காணப்படுகின்றன. சோழப் பெருமன்னர் காலப் பிரசஸ்திகளில் காலத்தால் முந்தியவற்றுள் ஒன்றான சுந்தர சோழனின் அன்பில் செப்பேடுகளைக் குறிப்பிடலாம் (கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு பிற்பகுதி) இச்செப்பேடுகள் 200 அடிகள் கொண்டவை. முதல் 120 அடிகள் வடமொழியிலே 46 செய்யுட்கள் கொண்டவை. முற்பட்டகால பிரசஸ்திகள் போலவே முதலிலே கடவுள் வணக்கம், அதைத் தொடர்ந்து பௌராணிக ரீதியிலே தொடக்ககாலச் சோழமன்னர் வரலாறு, பின் உண்மையான அரசர் வரலாறும் பிற விவரங்களும் கூறப்பட்டு முடிவிலே

வைணவ சமயத்திலே பல்வேறு பிரிவுகள் ஏற்படுதற்கும் இது ஒரு முக்கியமான காரணமாகும். இதிலுள்ள கதைகளையும் கருத்துக்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவை எழுந்தன. ஞானத்தையும் பக்தியையும் ஒன்றிணைத்து இன்றுவரையுள்ள பக்திநெறி நிலவ உந்துசக்தியாக இது விளங்கி வந்துள்ளது. இதன் அடிப்படையில் பல பாடல்கள், நாடகங்கள், கதைகள் நடனங்கள் முதலியன தோன்றியுள்ளன. ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானின் கவர்ச்சிகரமான அழகு பலரைக் கவர்ந்துள்ளது. 'மகாபாரதம் முடிகிற இடத்திலே பாகவதம் தொடங்குகின்றது' என்ற கருத்தும் உண்டு. மகாபாரதம் கூறும் அரசியல், சூழ்ச்சிகள், சூதாட்டம், பெண்களை அவமதித்தல், பேரழிவுப் போர் முதலியன இதிலிடம் பெறவில்லை.

பாகவதம் வழக்கமாகப் புராணங்கள் கூறும் பஞ்சலக்ஷணங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கித் தசலக்ஷணங்களைக் கூறுகின்றது. இவற்றுள்ளே ஆஸ்ரய அல்லது இறைவனிடத்துப் பூரண சாணகதியே மிகமுக்கியமாகும். எனவே பாகவதத்தின் சாரமாக இதுவே உள்ளது. குறிப்பிட்டவர்களுக்கு மட்டுமன்றி அனைவருக்கும் ஆன்ம ஈடேற்றம் கிட்டும் என்பது பாகவதம் கூறும் பிரிதொரு சிறப்பியல்பாகும், கிருஷ்ணபகவானை நிந்தித்த சிகபாலனுக்கும் மோட்சம் கிடைத்ததாம்.

நாமசங்கீர்த்தனம் அல்லது நாமோபாசனை பாகவத்தில் நன்கு சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இறைவனுடைய திருநாமங்களைத் தொடர்ந்து கூறினால் போதும், முக்தி கிடைக்கும் எவ்வாறு தெரிந்தோ தெரியாமலோ, மருந்தினை ஒருவர் உட்கொள்வதால் நோய் நீங்குகின்றதோ அதுபோல் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இறைவன் திருநாமங்களைக் கூறிவந்தால் முக்தி கிடைக்கும் இவ்வாறு பாகவதம் பக்தியை நன்கு வலியுறுத்தி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

ஆசார்ய சூடாமணி : இது ஆதிசங்கரருடைய புகழ்பெற்ற மாணவராகிய சக்திபத்திரரால் எழுதப்பட்ட நாடகமாகும். தென்னகத்தில் முதன்முதலாக எழுதப்பட்ட முழுமையான வடமொழி நாடகம் இதுவே எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதே ஆசிரியர் எழுதியதாகக் கூறப்படும் உன்மாதவாசவதத்த இன்று கிடைக்க வில்லை.

மஹாபாரதநாடகங்கள் : கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த குலசேகரர் (பல்லவர் காலத்திய குலசேகராழ்வாரிலிருந்து வேறுபட்டவர்) மஹாபாரதத்திலுள்ள சில நிகழ்வுகளை அரங்கிற்கேற்றவாறு தபதீசம்வரண, கபத்திரா தனஞ்ஜய எனும் நாடகங்களை இயற்றியுள்ளார்.

கிருஷ்ண கர்ணாமீர்தம் : லீலாகக அல்லது பில்வ மங்களகவாமி என்பவர் பக்திச்சுவை ததும்பும் அழகிய பாடல்களை மூன்று ஆஸ்வாசங்களிலே இயற்றியுள்ளார். இதிலே கிருஷ்ணபக்தியே சிறப்பாக இடம் பெற்றுள்ளது.

ii) காவியவியல்

இலக்கியம் கற்கும்போது இலக்கிய அமைப்பு, அதன் இலட்சியங்கள் சுவை முதலியனவும் கவனிக்கப்படும். சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே வடமொழியிலுள்ள தண்டியின் காவ்யாதர்சம் எனும் நூலையொட்டித் தமிழிலும் ஒரு அலங்காரசாஸ்திர அல்லது காவியவியல் நூல் எழுதப்பட்டது. இது பற்றிப் பின்னர் கூறப்படும். தமிழகத்திலுள்ள செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலே வாழ்ந்த அறிஞர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சாரதாதனய என்பவர் பாவப்பிரகாசம் எனும் அலங்கார அல்லது காவியவியல் நூலை எழுதியுள்ளார். அத்துடன் சாரதிய எனும் இசை நூலையும் யாத்துள்ளார்.

iii) சமயதத்துவ நூல்கள்

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு பல்லவர் - பாண்டியன் காலத்திலே சிறப்பாக மலர்ச்சியடைந்த பக்தி இலக்கியம் சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும் தொடர்ந்தன. அதுமட்டுமன்றித் தொடர்ந்து சமய, தத்துவ நூல்களும் எழுதப்பட்டன.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்திற்குச் சற்றுமுன்னர் வாழ்ந்த ஆதிசங்கரரின் சீடர்கள் அத்துவைதம் பற்றிச் சில நூல்களை எழுதியுள்ளனர். இக்காலத்திலே வாழ்ந்த விசிஷ்டாத்துவை தத்துவஞானியான ராமானுஜரும் அவரின் குருவான யமுனாச்சாரியரும் தமது தத்துவத்தைப் பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டுகளாக யமுனாச்சாரியரின் ஸ்ரீஸ்துதி, ஸ்தோத்ராத்ன, கீதார்த்தசங்கிரஹ, ஆகமபிராமான்ய, போன்றவற்றையும் ராமானுஜரின் வேதாந்த சங்கீரஹ, வேதாந்ததீப, வேதாந்தசார, ஸ்ரீபாஷ்ய, கத்யத்ரய போன்றவறையும் குறிப்பிடலாம்.

சைவதரிசனம் பற்றி எழுதிய சிலரைக் குறிப்பிடலாம். ஹரதத்தாச்சாரியர் கருதி சூக்திமாலா அல்லது சதூர்வேததாற்பரியம், ஹரிஹரதாரதம்யம் எனும் நூல்களை எழுதியுள்ளார். சைவாகமங்களில் சிலவாவது சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே தான் முழுமையடைந்தன எனக் கூறப்படுகின்றது. சைவவாகமங்களுக்கு வழிகாட்டிகளான பத்ததிகள் சிலவும் இக்காலத்தவை

எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக அகோரசிவாச்சாரியின் பத்ததியினைக் குறிப்பிடலாம். மேலும் சூரியனார் கோவிலைச் சேர்ந்த ஞானசிவாச்சாரியின் சைவபரிபாஷா எனும் நூலும் குறிப்பிடப்பாலது.

iv) உரைகள்

இக்காலத்திலே முற்பட்ட கால சமய, தத்துவ, உலகியல் நூல்களும் நன்கு பயிலப்பட்டன. எனவே இவற்றை விளக்குதற்கான உரை, நிகண்டு, இலக்கணம் முதலியன பற்றிய நூல்களும் எழுதப்பட்டன.

வேத இலக்கியத்தின் சில பகுதிகளுக்கான உரை : இக்கால உரைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்றாக காவேரியின் தென்கரையிலே வாழ்ந்த வேங்கடாசிய, சுந்தரி என்போரின் மகனாகிய மாதவாச்சாரியின் உரை நூல் குறிப்பிடப்பாலது. இருக்குவேதத்திற்கு முதன்முதலாக எழுதப்பட்ட பேருரை இதுவாகும். இவ் உரையினைத் தாம் உலகிலே மிகப் புகழ்பெற்ற வீரனின் (அரசனின்) ஆதரவில் பல வசதிகளுடன் வாழ்ந்து எழுதியதாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பேரரசன் முதலாவது பரந்தன் (கி.பி. 10 நூற்றாண்டு) என அறியப்படுகின்றது. இந்துக்களின் காலத்தால் முந்திய முக்கியமான புனித நூலான இருக்கு வேதம் வடநாட்டிலே பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிற்று அதற்கு முதன்முதலாகத் தமிழ்நாட்டிலே உரை எழுதப்பட்டது நன்கு குறிப்பிடப்பாலதே. இதைத் தொடர்ந்து இதற்கும் ஏனைய வேதங்களுக்கும் சாயணாச்சாரியர் விஜயநகரப் பேரரசு காலத்தில் உரை எழுதியுள்ளார்.

குத்திர இலக்கியத்திற்கு ஹரதத்தர் என்பவர் உரை எழுதியுள்ளார். சத்குருசிஷ்ய (இயற்பெயர் தெரியாது) ஐதரேயபிராமணம், ஆரண்யகம், ஆஸ்வலாயன சிரேஸ்த குத்திரம் ஆகியனவற்றிற்கு உரை எழுதியுள்ளார்.

விஷ்ணுபுராணம், ராமாயணத்திற்கான உரைகள் : விஷ்ணுசித்தர் என்பவர் விஷ்ணு புராணத்திற்கு உரை எழுதினார். தாலி என்பவர் ராமாயணத்திற்கு விவேகதிலகம் எனும் உரையினை எழுதியுள்ளார்.

இலக்கணநூல்களுக்கான உரைகள் : ஹரதத்தர் என்பவர் வாமன, ஐயாதித்ய என்பவர்கள் எழுதிய காசிகாவிற்கு பதமஞ்சரி எனும் உரையினை எழுதியுள்ளார். ஒரேவிதமான வினையடிகளை 200 செய்யுட்களிலே தேவ என்பவர் தைவ எனும் பெயரில் யாத்த இலக்கண நூலுக்கு கிருஷ்ணலீலாகக என்பவர் புருஷ்கார எனும் உரையினை எழுதினார்

மீமாம்ச நூல் விளக்கம் : பெரும்பாலும் வரதராஜ என்பவர் பிரபாகாரமீமாம்சம் பற்றி நயவிவேகதீபிகா எனும் விளக்கத்தினை எழுதியுள்ளார்.

ஆகம உரை : ரௌரவ ஆகமத்திலுள்ள சிவஞானபோதத்திற்குச் சிவஞான சிவாச்சாரியர் உரை எழுதினார்.

v) அகராதி/ நிகண்டு

நானார்த்தாண்னவ சம்க்ஷேப எனும் வடமொழி நிகண்டு குறிப்பிடற்பாலது. சோழப் பெருமன்னர் சமஸ்கிருதவியலில் நன்கு ஈடுபட்டமைக்கு இந்நூலும் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இந்நூலின் முன்னுரையிலுள்ள செய்யுட்களில் வரும் செய்தி குறிப்பிடற்பாலது. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலே சைவப் பிராமணருக்கான கிராமம் ஒன்று தமிழகத்தில் நிறுவப்பட்டது. இந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவரும் வத்சகோத்திரத்தவருமான கேசகவாமி என்பவர் மரபுவழி இலக்கண விற்பன்னர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் இரண்டாம் ராஜராஜனின் ஆட்சியின்போது அரசாங்க சேவையிலிருந்தார். இளம் மாணவர்கள் பயன்படுத்தக்கூடிய வகையிலே, அகர வரிசையிலே சொற்களை நிரைப்படுத்தி அவற்றிற்கான கருத்தினையும் சேர்த்து ஓர் அகராதியை எழுதுமாறு அரசன் இவரை நியமித்தான். இதற்கு அரசனே வழிபாட்டியாக விளங்கினான் என்பதும் குறிப்பிடற்பாலது.

வைஜயந்தி எனும் நிகண்டு ராமானுஜருடைய குருவாகிய யாதவபிரகாசர் என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டது. சில குறிப்பிட்ட மட்டங்களில் பிரபாகர மீமாம்சமும், வடமொழி இலக்கணமும் நன்கு கற்கப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது.

ஆ) வடமொழி இலக்கிய இலக்கண மரபையொட்டி எழுந்த தமிழ் நூல்கள்

இவ்வகையிலான நூல்கள் வடமொழியிலுள்ள இதிகாச புராணக்கதைகள், காவியவியல், இலக்கண மரபை ஏதோவகையில் தழுவினோ பின்பற்றியோ இயற்றப்பட்டிருப்பினும் பொதுவாக அவற்றிலே தமிழின் சிறப்புக்குன்றவில்லையெனலாம்.

i) **காவியவியல் அல்லது அலங்கார சாஸ்திரம் பற்றிய நூல் தண்டியலங்காரம் :** ஏற்கனவே பல்லவர் காலத்திலே தண்டி என்பவர் காவ்யாதர்சம் (காவியத்தின் - கவிதையின் கண்ணாடி) எனும் காவியவியல்

நூலினை எழுதியுள்ளார். இதிலே கவிதை பற்றிய முக்கியமான சில கருத்துகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பெருங்காப்பிய, சிறுகாப்பிய இலட்சணங்கள், கவிதையின் நடை, சொல்லணிகள், பொருளணிகள் முதலியன விபரிக்கப்பட்டுள்ளன இதைத் தொடர்ந்து சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே இதே தண்டியெனும் பெயரையுடைய அறிஞர் காவ்யாதர்சத்தினைப் பின்பற்றித் தமிழில் அலங்கார சாஸ்திரம் பற்றி ஒரு நூலினை எழுதினார். இது தண்டியங்காரம் எனப்படும்.

இவ்விரு நூல்களையும் (வடமொழி தமிழ்நூல்கள்) தண்டி எனும் பெயருடைய ஓரே ஆசிரியரே எழுதினார் என ஒரு சாரார் கொள்வர். ஆனால் பொதுவாகத் தமிழிலுள்ள தண்டியலங்காரம் சோழப் பெருமன்னர் காலத்திய நூலாக கொள்ளப்படும். தமிழ்த் தண்டியலங்காரம் வடமொழியிலுள்ள காவ்யாதர்சத்தையொட்டி எழுதப்பட்டிருப்பினும் சில கருத்துக்கள் உதாரணச் செய்யுட்கள் முதலியனவற்றிலே தனித்துவமும் கொண்டதாகும். உதாரணச் செய்யுட்களில் குறிப்பிட்டதொகை வடமொழிச் செய்யுட்களின் தமிழாக்கமாகவும் உள்ளன. ஆனால் மகாகாவிய இலட்சணங்களில் இரு நூல்களிலும் வேறுபாடில்லை.

ii) மகாகாவியங்கள்/ பெருங்காப்பியங்கள்

இவ்வகைப் பேரிலக்கிய நூல்களிலே திருத்தக்கதேவரின் சீவக சிந்தாமணியும் கம்பனின் இராமாயணமும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. தமிழிலுள்ள பெருங்காப்பியங்களில் தண்டி கூறும் இலட்சணங்களைப் பின்பற்றித் தமிழில் முதலில் எழுதப்பட்ட நூல் சீவகசிந்தாமணியாகும். இது கூறும் மூலக்கதை சமணசமயத்தைச் சேர்ந்த பிராகிருத நூலில் உள்ளது. ஆனால் கம்பராமாயணம் வடமொழியிலுள்ள வால்மீகியின் ராமாயணம் கூறும் கதையைப் பெருங்காப்பிய வடிவில் கூறினாலும் நூலமைப்பில் மட்டுமன்றி கூறும் பொருள் முதலியனவற்றிலும் தனித்துவம் வாய்ந்து விளங்குகின்றது. பெருங்காப்பிய இலட்சணங்களுக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ள இவ்விரு பேரிலக்கிய நூல்களிலும் சமகால சோழப் பேரரசில் நிலவிய அரசியல், சமூக, பொருளாதாரநிலை காணப்படுதல் குறிப்பிடற்பாலதே.

iii) புராணங்கள்

புராணம் வடமொழியிலுள்ள ஓரிலக்கிய வடிவமாகும். இக்காலத்தில் எழுந்த பெரிய புராணமும், கந்தபுராணமும் குறிப்பிடற்பாலன. இவற்றையும் பொதுவாகப் பெருங்காப்பியங்களாகக் கொள்ளலாம். எனினும் இவற்றிலே

பெருங்காப்பிய அம்சங்களும், பெளராணிக அம்சங்களும் வெவ்வேறு அளவில் உள்ளன. இவற்றுள்ளே பெரிய புராணம் 63 சைவநாயன்மார் பற்றி வெவ்வேறு அளவிலே கூறுகின்றது. கந்தபுராணம் வடமொழியிலுள்ள ஸ்காந்தமஹா புராணத்தினைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது. பெளராணிக அம்சங்கள் இதிலே கூடுதலாக உள்ளன. எனினும் இதன் தனித்துவம் தமிழ் மரபையொட்டிக் கூறுவதிலும் உள்ளது.

iv) இலக்கணநூல்

புத்தமித்திரர் எனும் பௌத்த ஆசிரியர் வீரராஜேந்திரன் காலத்தில் எழுதிய வீரசோழியம் எனும் இலக்கண நூல் குறிப்பிடற்பாலது. பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை கூறியவாறு இந்நூல் வடமொழி இலக்கண மரபையொட்டி தமிழ் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்றது. வடமொழியிலுள்ள இலக்கணப் பதங்களும் இதிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொகுத்து நோக்கும்போது சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே தமிழும், வடமொழியும் நன்கு போற்றப்பட்டன. இதனால் இரு மொழிகளிலும் பல்வேறுபட்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பரஸ்பர பேரரசர் மட்டுமன்றி சில உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களும், சமய நிறுவனங்களும் தமிழ் - வடமொழியிலுள்ள சமய உலகியல் நூல்களை நன்கு பேணிப்போற்றின. இம்மொழிகளையும் இவற்றிலுள்ள அறிவியல்களையும் கற்பதற்கு ஆதரவு அளித்து வந்தன.

உசாத்துணை

Krishnamachariyar, M.A History of classical Sanskrit literature, Madras, 1935
Macdonell A.A., A History of Sanskrit Literture, London, 1928.

Nilakanta Sastri K.A. The Colas, Madras, 1975.

Rukmani Dr. T.S. Critical Study of the Bhagavata Purana Varanasi 1970.

Sundaram, Dr. C.S. Contribution of Tamil Nadu pf Sanskrit Chennai. 1999.

Epigraphia Indica

South Indian Inscriptions

சிவசாமி வி. தமிழகப் பிரசஸ்திகளும் மெய்கீர்த்திகளும்

i) பிரசஸ்தி - ஆராய்ச்சி 4

திருநெல்வேலி 1974இ ப. 307-312

ii) மெய்கீர்த்திகள் ஆராய்ச்சி 5.1 1975இ ப. 1-9

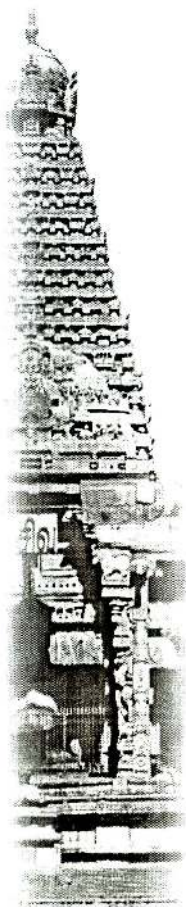
iii) வரலாற்றியல்பு, ஆராய்ச்சி, 1977, ப. 216-222.

கப்பிரமணிய சாஸ்திரி டாக்டர் பி.எஸ். வடமொழி நூல் வரலாறு, அண்ணாமலை நகர்.

கோயில்களும் கலைகளும்

சோழர்களின் மூன்று கோயில்கள்

கலாநிதி சு. இராசவேல்

இந்தியக் கோயில் கட்டடக்கலை வரலாற்றில் சோழர் காலக் கோயிற் கட்டடக்கலை சிறப்பானதொரு இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்ந்து வருகின்றது. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்கு இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் சங்ககாலச் சோழர்களின் வழித் தோன்றல்களாகத் தன்னை இனங்கண்டு விஜயாலயச் சோழன் பிற்காலச் சோழர் மரபைத் தஞ்சையில் ஏற்படுத்தினான். அதுகாறும் தமிழகத்தின் வடபகுதியில் பல்லவர்கள் தங்களது நிலையான ஆட்சியை ஏறக்குறைய 500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஏற்படுத்தி இருந்தனர்.

பல்லவர்கள் காலத்தில் தமிழகக் கோயில் கட்டடக்கலையில் புதியதொரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. பல்லவர்கள் - குறிப்பாக முதலாம் மகேந்திரவர்மன் தமிழகத்தின் வடபகுதியில் குடைவரைக் கலையைப் புகுத்தியிருந்தான். ஆனால் அதற்கும் முன்பாகவே தென்தமிழகத்தை ஆண்ட பாண்டியர்கள் எளிய முறையில் சில குடைவரைகளைக் குடைந்திருந்தனர். முதலாம்

மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் குன்றுகளைக் குடைந்த குடைவரைகள் மட்டுமன்றி, எளிய வகை செங்கல் தளிகளும் இருந்துள்ளன. காஞ்சிபுரத்தில் சில செங்கற் தளிகள் கருங்கல் தூண்கள் கொண்டு கட்டப்பட்டன. சில தளிகள் செங்கற்களால் முழுவதுமாகக் கட்டப்பட்டு அங்கு தனியாகக் கருங்கல் பலகைகளில் கல்வெட்டுக்கள் வெட்டப்பட்டன. இவற்றின் மூலம் குன்றுகள் இல்லா ஊர்களில் செங்கற் கட்டுமானக் கோயில்கள் இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

பல்லவர்களின் கட்டுமானக் கலை சோழர் காலத்தில் மிகுந்த வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. விஜயாலய சோழன் காலத்திற் கட்டப்பட்ட சில கோயில்கள் எளிய அமைப்பில் இருந்தன. சோழர்களின் கோயிற் கட்டுமானக் கலை, பராந்தக சோழன் காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. தமிழ் நாட்டில் இருந்த எண்ணிறந்த செங்கற் தளிகள் பல இம்மன்னனுக்குப் பின் வந்த கண்டராதித்தனின் துணைவியாரும் உத்தம சோழனின் தாயாருமான செம்பியன் மாதேவியாரால் கற்றளிகளாக மாற்றம் செய்யப்பட்டன.

தமிழகம் முழுவதும் சோழர்காலக் கோயில்கள் பல காணப்படுகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தார் போன்று உலகம் வியக்கும் வண்ணம் இந்தியக் கோயிற் கட்டடக் கலை வரலாற்றில் ஒரு புதுமையை புகுத்தி மன்னன் இராஜராஜசோழனால் கட்டப்பட்ட மிகப் பெரும் கோயில் தஞ்சை இராஜராஜீஸ்வரம் கோயில் ஆகும். முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலும் இவனது மைந்தன் முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்திலும் இவர்களுக்குப் பின் வந்த இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்திலும் கட்டப்பட்ட மூன்று கோயில்கள் இந்தியக் கோயில் கட்டடக் கலை மற்றும் சிற்பக் கலை வரலாற்றில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. அவை, 1. முதலாம் இராஜராஜன் தஞ்சைத் தலைநகரில் எடுப்பித்ததை இராஜராஜீஸ்வரம், 2. இவரது மைந்தன் முதலாம் இராஜேந்திரன் தமது தலைநகரம் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கட்டுவித்த கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரம் அல்லது இராஜேந்திர சோழீஸ்வரம், 3. இரண்டாம் இராஜராஜன் கும்பகோணம் அருகில் தாராகரத்தில் கட்டிய இராஜராஜீஸ்வரம் ஆகிய கோயில்கள் ஆகும்.

சோழர்காலக் கோயில்களில் மும்மணிகளாகத் திகழும் இக்கோயில்களின் கட்டடக் கலை மற்றும் சிற்பக் கலை, உலகம் வியக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளதால் இக்கோயில்களை இந்தியத் தொல்லியல் துறை தமது பராமரிப்பில் வைத்திருப்பதுடன் ஐக்கிய நாட்டு நிறுவனமும் உலகப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களாக தெரிவு செய்து பாதுகாத்து வருகின்றது.

1. தஞ்சாவூர் இராஜராஜீஸ்வரம்

சோழர்களின் தலைநகரமாக விளங்கிய தஞ்சையில் முதலாம் இராஜராஜ சோழன் கி.பி. 1004ஆம் ஆண்டு இக்கோயில் கட்டுமானப் பணியைத் தொடங்கி மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள் அதாவது 6 ஆண்டுகளுக்குள் கி.பி 1010ஆம் ஆண்டுக்குள் கட்டி முடித்தான். இதனை இக்கோயிலில் உள்ள இம்மன்னனின் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. கல்வெட்டுக்களில் இக்கோயில் இராஜராஜீஸ்வரம் என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிற்காலத்தில் நாயக்கர்கள் இக்கோயிலில் சில மண்டபங்களையும் சிற்றாலயங்களையும் எடுப்பித்தனர். இக்கோயிலின் விமானம் மற்றும் மூலவராக விளங்கும் இலிங்கம் ஆகியவற்றின் பெரிய அளவுகள் மூலம் இக்கோயிலை பெரிய உடையார் கோயில் என்று பிற்காலத்தில் குறித்தனர். அதன் வடமொழிச் சொல்லால் பிரகதீஸ்வரம் என்றும் இறைவியின் பெயர் பிரகன்னாயகி என்றும் குறிப்பிடும் வழக்கம் பின்னர் ஏற்பட்டது.

தஞ்சைத் தளிக்குளம்

இராஜராஜன் கட்டிய இராஜராஜீஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்கு முன்பாகவே தஞ்சையில் தஞ்சைத் தளிக்குளக்கோயில் குறித்த செய்தியை தேவாரம் மூலம் அறிகின்றோம். இக்கோயில் வைப்புத் தலமாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கோயிலின் சுவடுகள் தற்பொழுது தஞ்சையில் எங்கும் காணப்படவில்லை. இராஜராஜன் கட்டியுள்ள இராஜராஜீஸ்வரம் உள்ள பகுதியிலேயே இக்கோயில் இருந்திருக்க வேண்டும். தஞ்சைத் தளிக்குள ஆலயம் இராஜராஜன் காலத்தில் முழுவதுமாக அகற்றப்பட்டு புதியதாக இக்கோயிலை இராஜராஜன் அமைத்திருக்க வேண்டும். இக்கருதுகோளுக்கு வலுச் சேர்க்கும் வகையில் தஞ்சை இராஜராஜீஸ்வரத்தின் உட்புறச் சுவர்களிலும் இக்கோயில் அருங்காட்சியகக் கூடத்திலும் இராஜராஜனுக்கும் முற்பட்ட காலக் கல்வெட்டுக்கள் பல உள்ளன. குறிப்பாக இராஜராஜீஸ்வரத்தின் மகாமண்டபம் உட்புறச் சுவரில் பல்லவ மன்னன் தந்தி வர்மன் கல்வெட்டும் இக்கோயிலின் கர்ணச் சிற்பங்களுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுப் பக்கச் சுவரில் பராந்தக சோழன் கல்வெட்டும், அருங்காட்சியகத்தில் சுந்தர சோழன் மற்றும் பராந்தகனின் கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. தஞ்சைத் தளிக்குளம் என்பது தற்பொழுது இக்கோயிலின் வடமேற்கில் அமைந்துள்ள சிவகங்கை குளமாக இருக்கலாம். பிற்காலத்தில் இக்குளம் ஆழப்படுத்தப்பட்டு சிவகங்கை குளமாக பெயர் மாற்றம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இராஜராஜன் இராஜ ராஜீஸ்வரத்தைக் கட்டும்பொழுது சிறிய தளியாக இருந்த பழைய தளிக்குளக் கோயில் சிதைவற்று

இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதனை முழுவதுமாக இடித்துவிட்டு மிகப் பெரும் பரப்பளவில் இராஜராஜீஸ்வரம் கோயிலை உருவாக்கி இருத்தல் வேண்டும்.

கோயில் அமைப்பு

இராஜராஜீஸ்வரம் கிழக்கு மேற்காக 244 மீட்டர் நீளமும் வடக்குத் தெற்காக 123 மீட்டர் அகலமும் உடையது. மொத்தம் 29,768 சதுர மீட்டர் பரப்பளவைக் கொண்டு விளங்கும் இக்கோயில் முழுவதும் செந்நிறக் கற்களாற் கட்டப்பட்டது. இராஜராஜன் காலத்தில் கருவறை, இடைகழி, அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், நாட்டிய மண்டபம், முன் மண்டபம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய மூலக் கோயிலும் அதனைச் சுற்றி இரண்டு அடுக்குள்ள திருச்சுற்று மாளிகை அதனுடன் இணைந்த இராஜராஜன் திருவாயில் அதனை அடுத்துள்ள முதல் கோபுரமான கேரளாந்தகன் நுழைவாயில், சண்டிகேஸ்வரர் ஆலயம் ஆகியவை அமைக்கப்பட்டன.

கேரளாந்தகன் திருவாசல்

கிழக்குத் திசையில் மூல வாயில்களாக விளங்கும் கோபுரங்களில் முதல் கோபுரமான கேரளாந்தகன் திருவாயிலின் நுழைவாயிலுக்கும் முன்பாக பிற்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட நுழைவாயில் ஒன்று காணப்படுகிறது. இந்நுழைவாயிலை ஒட்டிய நிலையில் பெரிய கோட்டைச் சுவர் ஒன்று சுற்றிச் செல்கிறது. அதன் வெளிப்புறத்தில் அகழி ஒன்றும் காணப்படுகிறது. முதல் கோபுரத்தின் பக்கவாட்டில் பிற்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட சுவர் அமைப்பு காணப்படுகிறது. இது இதுநாள் வரை கோபுரத்தின் பக்கச் சுவர்களை இணைத்தே கட்டப்பட்டிருந்தது. இவ்விணைப்பு பிற்கால இணைப்பாகும். எனவே இதனைச் சமீபத்தில் தனியாகப் பிரித்து வெளிப்புறச் சுவர்கள் தனியாக இருக்கும் வண்ணம் புனரமைத்துள்ளனர். தற்பொழுது இக்கோபுரத்தின் பக்கவாட்டிலும் செல்ல முடியும். முதல் கோபுரம் ஐந்து நிலைகளை உடையது. மிகப் பெரிய கருங்கற்கள் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட இக்கோபுரம் சாலைகளும் அவற்றின் இரு பக்கங்களில் கூடுகளும் கொண்டுள்ளன. இக்கோபுரம் 30மீட்டர் நீளமும் 18மீட்டர் அகலமும் உடையது. கோபுரத்தின் மேல்தளங்களுக்குச் செல்லப் படிக்கட்டு அமைப்புக்கள் இருபக்கங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இக்கோபுரத்தின் புராணச் செய்திகளை விளக்கும் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிவதாண்டவச் சிற்பமும் தென்புறத்தில் உள்ள காளியின் உருவமும் பார்வதி, சிவன், விநாயகர், பிரம்மா, திருமால், ஆறுமுகன் முதலான சிற்ப உருவங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இக்கோபுரத்தின் மேல் நடுப்பகுதியில் பக்கத்திற்கு ஒன்றாக இருவாயில் காவலர்களின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

இராஜராஜன் திருவாயில்

முதல் கோபுரமான கேரளாந்தகன் திருவாயிலில் இருந்து, மேற்கே 100 மீட்டர் தொலைவில் பிறிதொரு கோபுரம் காணப்படுகிறது. இக்கோபுரம் கல்வெட்டுக்களில் இராஜராஜன் திருவாயில் எனப்படுகிறது. இக்கோபுரம் மூன்று நிலைகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. கோபுரத்தின் இரு பக்கங்களிலும் நெடிதுயர்ந்த இரு வாயிற்காவலர்களின் சிற்பங்கள் கிழக்கை நோக்கிய நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இருபக்கங்களிலும் உள்ள சிற்றாலயச் சன்னதிகளில் விநாயகர் உருவம் காணப்படுகிறது. இக்கோபுரத்தின் கிழக்குப் பார்த்த அடிப்புறச் சுவரில் சிவன் குறித்த புராணச் செய்திகளும், கந்தபுராண முருகன் வள்ளித் திருமணம், சிவன் பார்வதி திருமணக் காட்சி, வள்ளியை விரட்டும் யானை வேடமிட்ட விநாயகர், மார்க்கண்டேயர் புராணம், அர்ச்சுனன் பாசுபதம் பெறுதல், கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் ஆகியவை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்குப் பார்த்த சுவர்களில் பெளத்தச் சிற்பங்கள், கங்காளமூர்த்தி, கஜசம்ஹார மூர்த்தி முதலான சிற்ப உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

விமானம் பொன் வேய்ந்தவை

இக்கோபுரத்தின் நுழைவாயில் பக்கச் சுவர்களில் முதலாம் இராஜராஜனின் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மிக அழிந்த நிலையில் இருக்கும் இக்கல்வெட்டு இக்கோவில் விமானம் முழுவதும் முதலாம் இராஜராஜன் பொன் வேய்ந்த செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் உள்ள கோயில் விமானங்களில் மிக உயரமுடைய விமானம் தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வர விமானம் ஆகும். இதன் உயரம் 214 அடி. இவ்விமானம் முழுவதும் பொன் வேய்ந்த பெருமை முதலாம் இராஜராஜனையே சாரும்.

திருச்சுற்று மாளிகை

இக்கோபுரத்தில் இரண்டாவது திருச்சுற்று மாளிகை இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திருச்சுற்று மாளிகையை முதலாம் இராஜராஜனின் சேனாதிபதியாக விளங்கிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இராமன் என்கின்ற மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயன் கட்டியுள்ளான் என்பதை இங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள்

குறிப்பிடுகின்றன. இத்திருச்சுற்று மாளிகை இரண்டு தளங்களை உடையது. ஆங்காங்கே இடைவெளி விட்டு கீழ் தரைத்தளத்திலும் மேல் தளத்திலும் பல சிறிய சிற்றாலயங்களைக் கொண்டு விளங்கியுள்ளது. தற்பொழுது மேல் தளம் முற்றிலும் அழிந்து காணப்படுகிறது. எனினும் ஆங்காங்கே சில சிற்றாலயங்களின் சுவர்கள் காணப்படுகின்றன. கீழ் தளத்தில் எட்டு திசைக் கடவுள்களுக்கான சிற்றாலயங்கள், பிற கடவுள்களுக்கான சிறு ஆலயங்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சிற்றாலயங்களில் அழகும் வனப்பும் உடைய திக்கு பாலகர்களின் பெரிய சிற்பங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மூலவர் கோயில்

மேற்குறித்த இரண்டாவது திருச்சுற்று மாளிகைக்கு நட்ட நடு நாயகராக விளங்கும் இராஜராஜீஸ்வரமுடையார் என அழைக்கப்படும் மூலவர் கோயில் காணப்படுகிறது. இது 31 மீட்டர் அகலமும் 55 மீட்டர் நீளமும் உடைய ஒரு பெரிய மேடையின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கோவில் கருவளை, இடைகழி, அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், நாட்டிய மண்டபம், முன் மண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு கிழக்கு மேற்காக 244 மீட்டர் நீளமும் தெற்கு வடக்காக 122 மீட்டர் அகலமும் கொண்டிருக்கிறது. அதன் முன்பு நாயக்கர் கால நந்தி மண்டபத்தையும் அதன் வடக்கில் பிற்காலத்தைச் சார்ந்த அம்மன் ஆலயமான பிரகன்னாபகி எனப்படும் பெரியநாயகி அம்மன் சன்னதியும் பெற்று விளங்குகிறது.

விமானம்

கருவறையின் மீது அமைந்துள்ள விமானம் அடிமுதல் ஸ்தூபி முடிய வானளாவி உயர்ந்து இக்கோயிலின் பிற்பாதியில் காணப்படுகிறது. விமானத்தின் அடித்தளம் 100 அடி சதுரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் மேல் உயரம் 6 அடி உயரம் உடையது. அதிட்டானம் எனப்படும் பீடப் பகுதி 8 அடி 3 அங்குலம் உயரம் உடையது. அதிட்டானம் சதுர அமைப்பில் 90 அடி உடையதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. பத்மபந்த வகையைச் சார்ந்த இந்த அதிட்டானம் பத்மம், உபானம், ஐகதி, வட்டக் குழுவும், கண்டம் ஆகிய அங்கங்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. அதிட்டானத்தின் மேல் பகுதியிற் யாளி உருவ வரிசை அணி செய்கின்றது. அதற்கு மேல் பிரஸ்தாரம் எனச் சொல்லக் கூடிய நெடிதுயர்ந்த சுவர்ப்பகுதி செய்கின்றது. இச்சுவர் பகுதி அரைத் தூண்களையும் மாடக் குழிகளையும் பெற்று அகாரை எனப்படும் உள்ளடங்கிய இடைப்பகுதியையும் பெற்று அழகுடன் விளங்குகிறது.

மாடக் குழிகளில் சிவனின் பல்வேறு உருவங்கள் சிற்பங்களாகக் காணப்படுகின்றன. அகாரைப் பகுதியினை அலங்கரிக்க கும்ப பஞ்சரங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. மாடக் குழி தெய்வங்களாக முப்புரம் எரித்த அண்ணல், கால சம்ஹாரர், ஆடவல்லான், பைரவர் ஆகிய உருவங்கள் உள்ளன. மாடக் குழிகளின் மீது அழகே உருவான மகர தோரணங்கள் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதன் நடுவில் பல்வேறு சிறிய அரை உருவச் சிற்பங்கள் புடைப்புக்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தேவ கோட்டங்களின் அரைத் தூண்கள் எளிமையான பாதம், உடல், இடை, கலசம், தாடி, கண்டம், குடம், பத்மம், வீரகண்டம் ஆகிய உறுப்புக்களைக் கொண்டுள்ளன. அதிட்டானத்திற்கு மேல் உள்ள சுவர்ப் பகுதி இரண்டு அடுக்குகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுவர் பகுதி மிக்க வனப்புடன் கட்டப்பட்டுள்ளது.

இராஜராஜீஸ்வரம் கருவறையினைச் சுற்றியுள்ள குறுகிய சுற்று வளாகத்தில் உட்புற மற்றும் வெளிப்புறச் சுவர்களில் சோழர் கால ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. அதன் மேல் பிற்காலத்தில் நாயக்கர்கள் கால ஓவியங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பிரித்து தற்பொழுது சோழர்கால ஓவியங்களைப் பார்வைக்கு வைத்துள்ளனர். இதற்கு தெற்கு வடக்கு மற்றும் மேற்குப் புறங்களில் வழிகள் உள்ளன. மேலும் கருவறை இடைகழியின் இருபுறமும் உள் வழிகளும் உள்ளன. இதற்கு மேல் உள்ள பிறிதொரு திருச்சுற்றில் உட்புறச் சுவர்களில் பரதக் கலையின் 108 கரணச் சிற்பங்களின் 81 கரணச் சிற்பங்கள் புடைப்புகளாகக் காணப்படுகின்றன. பிற நடனச் சிற்பங்களுக்கான கற்கள் பதிக்கப்பட்டு இருப்பினும் எக்காரணத்தாலோ அவை முழுமை பெறாமல் விடப்பட்டுள்ளன.

இவ்விரு சுவர்களுக்கும் மேலே விமானத்தின் தளங்கள் முதலில் விரிந்து படிப்படியாக பிரமீடு போன்று குறுகி மேல் நோக்கிச் செல்கிறது. இவ்விரு சுவர்களும் தாங்கு தளமாக அமைந்து அங்கிருந்தே உள்வெளி பெற்று கருவறையிலிருந்து மேலே உச்சிவரை குடைந்தெடுத்தது போன்று சோழர்கால கட்டிடக் கலை வல்லுநர் அமைத்துள்ள பாங்கு வியக்கத்தக்கதாய் உள்ளது.

விமானத்தின் மேல் பகுதி 29 மீட்டர் சதுரத்தில் இரண்டு கனத்த சுவர்கள் மீது 13 தளங்கள், அதற்கு மேல் பிரம்மாந்திரக் கல் என்ற மூடு கல்லை வைத்து அதன் மீது சிகரம், கலசம் ஆகியவற்றை வைத்துள்ளனர். இவ்விமானத்தின் உயரம் 66 மீட்டர் ஆகும். பிரம்மாந்திரக்கல் 11 கற்களால் ஆனது. தக்ஷிணமேரு

என்ற பெயர் பெற்ற விமானத்தின் கலசம் 3.50 மீட்டர். உயரமுடையது. 340 கிலோ எடை உள்ள செம்பால் செய்யப்பட்டது. அதன்மீது 2926 கழஞ்சு பொன் மூலம் பூசப்பட்டது.

கிரீவத்தின் உச்சியில் பக்க மூலைகளில் பக்கத்திற்கு இரண்டாக ஒரே கல்லால் ஆன 8 நந்திகள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் 8 டன் எடை உள்ளவை. இராஜராஜ சோழனின் 25 ஆவது ஆட்சியாண்டில் விமானத்தின் மீது கலசம் பொருத்தப்பட்டது.

கருவறையை அடைய கிழக்குப் பகுதியில் மூல வாயிலும் தெற்கு மற்றும் வடக்குப் பகுதிகளில் இடைகழியை ஒட்டி உள்ள அர்த்த மண்டபத்தில் இரு வாயில்களும் காணப்படுகின்றன. கருவறையில் மிகப் பெரிய இலிங்கம் உள்ளது. இவ்வாயில்களில் தெற்கு வாயில் விக்கிரம சோழன் திருவாசல் என்றும் வடக்கு வாயில் திரு அணுக்கன் வாசல் என்றும் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. விக்கிரம சோழன் என்பது முதலாம் இராஜராஜனின் மைந்தன் முதலாம் இராஜேந்திரன் சிறப்புப் பெயராகும். திரு அணுக்கன் வாயில் அரசர் மற்றும் அரண்மனை பிரமுகர்கள் வரும் வழியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இக்கோயிலின் வடக்குத் திருச்சுற்று மாளிகையிலும் தெற்குச் திருச்சுற்று மாளிகையிலும் இரு வாயில்கள் உள்ளன. இவற்றுள் வடக்குத் திருச்சுற்று மாளிகையின் வெளிப்பகுதியில் அரண்மனை இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பகுதியில் தான் அரச பிரமுகர்களின் வீடுகளும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

சிற்பங்கள்

விமானத்தின் தளங்களிலும் கோயிலின் சுவர்களிலும் அழகு மிக சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. கருவறையைச் சுற்றி உள்ள முதல் சுற்று வளாகத்தில் ஒவியக்கூடத்தில் சிவபெருமானின் வடிவங்களான அகோரசிவர் தெற்கிலும், சத்யோஜாதம் மேற்கிலும், வாமதேவம் என்ற பெண்ணுரு சிவம் வடக்கிலும் காணப்படுகிறது. அகோர சிவன் அமர்ந்த நிலையில் தன்னிரு கைகளில் வாளும் திரிகுலமும் ஏந்தி காணப்படுகின்றார். இவரது இருபக்கங்களிலும் இரு காவலர்கள் காணப்படுகின்றனர். மேற்கில் உள்ள சத்யோஜாதர் சதுர தாண்டவ அமைப்பில் தலையில் ஜூவால மகுடம் கொண்டு எட்டுக் கைகள் பெற்று விளங்குகிறார். பார்வதி இவர் அருகில் நின்று காட்சி தருகின்றார். வாமதேவர் பெண் உருவம் கொண்ட அழகு வாய்ந்த உருவம் ஆகும். இது அமர்ந்த நிலையில் அணிகலன்களும் தலையில் பூ மாலை பெற்றும் விளங்குகிறது. இவரது இருபக்கங்களிலும் பெண் காவலர் சிற்பங்கள் உள்ளன.

பஞ்சபிரம்மம் என்ற கலைப்படைப்பில் சிவ உருவமாக இவ்வாமதேவர் சிற்பம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கண்ட சிற்பங்களைத் தவிர இக்கோயிலில் கணபதி, ஸ்ரீதேவி, பூதேவியுடன் திருமால், கஜலட்சுமி, இலிங்கோத்பவர், பிஷாடனர், வீரபத்ரர், ஆலமர் செல்வர், காளாந்தகர், ஆடவல்லான், ஹரிஹரர், சந்திரசேகரர், அர்த்தநாரிஸ்வரன், கங்காதரர், வீரபத்திரர், ஆலிங்கனமூர்த்தி, சூலமுடன் உள்ள சிவன், சரஸ்வதி துர்க்கை, பைரவர் ஆகியோரின் சிற்பங்களும் உள்ளன.

விமானத்தின் வெளிப்புறச் சுவர்களில் சிவனின் வீரநிகழ்ச்சிகளாக அந்தக் உருவங்களாக சிற்பங்கள் பல உள்ளன. இவற்றுள் திரிபுராந்தகர் சிற்பம் அழகு மிக்கது. இக்கோயிலின் வடபுறம் உள்ள கூடுப் பகுதியில் ஐரோப்பிய உருவம் ஒன்று தொப்பியுடன் காணப்படுகிறது. இது பிற்காலத்தைச் சார்ந்தது என சில ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இது தவறாக இருக்கலாம். காரணம் இச்சிற்பம் அமைந்துள்ள பகுதியில் பிற்காலத்தில் திருப்பணி செய்யும் வாய்ப்பு மிக மிகக் குறைவு. மேலும் இராஜராஜன் பல்வேறு அயல் நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவன். இவனது காலத்தில் வருகை புரிந்த அயலவர் ஒருவரின் சிற்பமாகவே இது இருக்கக் கூடும்.

இராஜராஜன் சைவ மதத்தில் திளைத்தவன்; ஆயினும் பிற மதங்களுக்கும் ஆதரவு நல்கினான். சமணம் மற்றும் பௌத்தப் பள்ளிகள் இவன் காலத்தில் பேராதரவு பெற்றன. குறிப்பாக நாகபட்டினத்தில் சூடாமணிபத்ம விகாரம் அமைக்க கடாரப் பேரரசன் விஜயதங்க வர்மனுக்கு அனுமதி வழங்கியதுடன் நிலக்கொடையும் அளித்தான். அதே போன்று சமணப் பள்ளிகள் இவனது காலத்தில் திருமலை என்ற இடத்தில் அவனது தமக்கையால் அமைக்கப்பட்டது. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் பௌத்த சிற்பங்களும் சமண சிற்பமும் காணப்படுகிறது. தெற்கு வாயிலான விக்கிரமசோழன் திருவாசலின் படிக்கட்டுப் பக்கச் சுவர்களில் சமணத் தீர்த்தங்கரர் சிற்பமும் அதனை அடுத்து புத்திரானின் சிற்பமும் காணப்படுகிறது. புத்தர் போதி மரத்தடியிலும் சமணத் தீர்த்தங்கரர் பிண்டி மரத்தடியிலும் அமர்ந்துள்ளனர். இதேபோன்று பௌத்த சிற்பம் கிழக்கு நுழைவாயிலிலும் திரிபுராந்தகர் ஓவியத்திலும் காணப்படுகிறது. இக்கோவிலில் வைணவச் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. வடக்கு வாயிலின் கபோதப் பகுதியில் ஆலிலைக் கண்ணன் பள்ளிகொண்ட காட்சி, பூதகியை அழிக்கும் கண்ணன் ஆகியவை சிற்பங்களாக உள்ளன. இவற்றைத் தவிர நாட்டிய முத்திரைகளை விளக்கும் 81 புடைப்புச் சிற்பங்கள் இக்கோவிலின் மேல் திருச்சுற்று வளாகத்தில் உள்ளன.

கல்வெட்டுக்கள்

இக்கோவிலில் இருந்து இதுவரை 153 கல்வெட்டுக்கள் படி எடுக்கப்பட்டள்ளன. இவற்றுள் காலத்தால் முற்பட்டது பல்லவ மன்னன் தந்திவர்மன் கல்வெட்டு ஆகும். இக்கல்வெட்டை மகாமண்டபத்தின் உட்புறச் சுவரில் பதித்துள்ளனர். ஏற்கனவே குறிக்கப்பட்டது போன்று இக்கல்வெட்டு தஞ்சைத் தளிக்குளக் கல்வெட்டாக இருக்கலாம். முதலாம் இராஜராஜன் தான் எடுப்பித்த இராஜராஜேஸ்வரம் கோயிலின் கல்வெட்டைக் கருவறையின் வடபுற ஐகதிப் பட்டையில் வெட்டியுள்ளான். இதில் இக்கோயிலுக்கு தான் மட்டுமன்றி தனது சுற்றத்தாரும் கொடுத்த பல்வேறு கொடைகளைப் பற்றிக் குறித்துள்ளான். இக்கோவிலில் இராஜராஜன் கல்வெட்டுக்கள் மட்டும் 68 உள்ளன. இதே போன்று இராஜேந்திரனின் கல்வெட்டுக்கள் 29 உள்ளன. இவர்களுக்குப் பின் வந்த குலோத்துங்கன், விக்கிரமசோழன் மற்றும் பாண்டியர், நாயக்கர், மராட்டியர் கல்வெட்டுக்களும் இக்கோயிலில் காணப்படுகின்றன. இக்கோயிலின் தென்புற திருச்சுற்று மாளிகைச் சுவற்றில் நீண்ட மராட்டியர் கல்வெட்டும் காணப்படுகிறது.

இக்கோயிலில் இராஜராஜன் காலத்தில் பல அதிகாரிகளும் பணியாட்களும் தேவாரம் ஒதுவார்களும் நாட்டிய தேவரடியார்களும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுக்கு ஊதியமும் குடியிருக்க வீடுகளும் அளிக்கப்பட்டன. இக்கோயிலின் இறைவர்க்கு பொன் ஆபரணங்கள் பல இராஜராஜன் மற்றும் அவரது குடும்பத்தவரால் அளிக்கப்பட்டன. செப்புத் திருமேனிகள் பல வார்க்கப்பட்டு கோவிலில் இடம்பெற்றன. இவை அனைத்தும் இப்பொழுது இனங்காணமுடியவில்லை.

இவ்வழகு மிகு கோயிலை வீரசோழன் குஞ்சரமல்லன் எனும் இராஜராஜப் பெருந்தச்சன் என்பார் கட்டிவைத்தார்.

2. கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

முதலாம் இராஜராஜனுக்குப் பின் அவரது மைந்தனும் பெருவீரனுமான முதலாம் இராஜேந்திரன் கி.பி. 1012 ஆம் ஆண்டு சோழப்பேரரசனாக முடிசூட்டப்பட்டான். தனது தந்தையார் கட்டுவித்த இராஜராஜேஸ்வரத்துக்கு இணையாகவும் தனது கங்கை வெற்றியின் சிறப்பைக் கொண்டாடவும் தஞ்சைக்கு வடக்கில் வறண்ட நிலப் பகுதியான உடையார்பாளையம் அருகில் ஒரு நகரை நிர்மாணித்து அதற்கு கங்கைகொண்ட சோழபுரம் எனப்

பெயரிட்டு அங்கே இராஜேந்திர சோழீஸ்வரம் என்று தமது பெயரால் அழகானதொரு கோயிலைக் கட்டி வைத்தான். கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் மேற்கில் ஓர் ஏரியையும் வெட்டிவைத்து அதற்கு சோழகங்கம் என்னும் பெயரையும் இட்டான்.

தஞ்சைப் பெரிய கோவிலை விட உயரத்தில் சற்று குறைந்த அளவுடைய கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரம் விளங்குகிறது எனினும் இக்கோவிலின் விமான அமைப்பு, ஒரு பெண் நளினமான நிலையில் நிற்கும் அழகும் வணப்பும் மிக்கது என்றும் இங்குள்ள சிற்பங்கள் சிற்பக்கலை வரலாற்றில் சிறப்பானதொரு இடத்தைப் பெற்றவை என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதுவர்.

இராஜேந்திரன் தன் தலைநகரைத் தஞ்சையில் இருந்து வறண்ட பகுதியான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு மாற்றியமைத்ததற்க்கான காரணம் குறித்து, வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றனர். முதலாம் இராஜேந்திரன் தன் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியில் பல்வேறு நாடுகளுடன் படையெடுத்து வெற்றியைக் குவித்த வண்ணமே இருந்தான். இதன் மூலம் தனது தந்தைக்கும் பெருமை சேர்த்தான். அத்தகு திறமை வாய்ந்த அவன் தனது தந்தையுடன் பூசல் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் நிச்சயம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. எனினும் அவன் தன் தலைநகரை வறண்ட பகுதிக்கு மாற்றி அதனை கங்கை வெற்றியின் நினைவாக நிர்மாணித்தமை, அவன் வெற்றியின் நிலைக்கு பாடுபட்ட வீரர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இராஜேந்திரனின் வெற்றிக்குப் பாடுபட்ட பெருவீரர்கள் பலர் வறண்ட இப்பகுதியைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு அருகில் உள்ள சில ஊர்ப் பெயர்கள் இம் மன்னன் வெற்றி பெற்ற ஊர்களின் பெயர்களை நினைவுக்கு வரச் செய்கின்றன. குறிப்பாக கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு கிழக்கில் உள்ள கீழை மாளிகை மேட்டிற்கு அருகில் கொல்லாபுரம் என்ற ஊர் உள்ளது. கீழை மாளிகை மேட்டில் உள்ள ஒரு வெளியில் கங்கைப் படையெடுப்பின் பொழுது ஓரிசாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சிற்பங்கள் பல உள்ளன. மேலும் பல ஊர்கள் வீரத்தின் அடிப்படையில் குறிக்கப்படுகின்றன. வீரசோழபுரம், மெய்காவல்புரம், வானநல்லூர், வீரபாத சோழன் போன்றவை இங்கே நோக்கத்தக்கவை. எனவே தன் வெற்றிக்குப் பாடுபட்ட வீரர்களின் பகுதிக்கு அருகிலேயே தனது தலைநகரை மாற்றியுள்ளான் என்பதே சரியான கருத்தாக அமையும்.

இராஜேந்திர சோழீஸ்வரம்

தஞ்சையில் உள்ள இராஜராஜீஸ்வரத்திற்கு இணையான கோயிலாக கங்கை கொண்ட சோழபுரக் கோயில் இருப்பினும் காலத்தின் கோலத்தால் இதன் திருச்சுற்று மாளிகைகளும் உள்கோயில் சுவர்களும் அழிந்து பிற்காலத்தில் புணரமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இக்கோயிலின் இருந்த கிழக்கு நுழைவாயில் கோபுரங்களின் எச்சங்களே இன்று நமக்கு எஞ்சியுள்ளன. இக்கோபுரங்களுடன் இணைந்த திருச்சுற்று வளாகம் முன்பு இருந்திருக்க வேண்டும். இக்கோயிலிலும் திருச்சுற்று வளாகத்தில் தெற்கிலும் வடக்கிலும் மேற்கிலும் நுழைவாயில்கள் இருந்துள்ளன. இரண்டாவது திருச்சுற்று மாளிகையில் எஞ்சியுள்ள சுவர் பகுதிகளை நோக்கும் பொழுது இத்திருச் சுற்று மாளிகை இரண்டு அடுக்குகளை உடையவை என்பது தெரிய வருகிறது.

இக்கோயிலில் இதுவரை முப்பத்தாறு கல்வெட்டுக்கள் படி எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் இதனை கட்டிய முதலாம் இராஜேந்திரனின் கல்வெட்டுக்கள் ஒன்று கூட இல்லை. இக்கோயிலின் வடக்கு ஐகதிப்பட்டியில் காணப்படும் இராஜேந்திரனின் மூன்றாவது மைந்தன் வீரராஜேந்திரனின் கல்வெட்டே இக்கோயிலில் காணப்படும் முதல் கல்வெட்டாகும். இக்கோயிலில் இருந்த பல கல்வெட்டுக் கற்கள் 1855 ஆம் ஆண்டு காவேரியின் கொள்ளிட அணை கட்ட எடுத்துச்செல்லப்பட்டதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. கங்கை கொண்ட சோழன் என்பது முதலாம் இராஜேந்திரனின் பட்டப் பெயராகும். எனவே இக்கோயிலையும் நகரையும் நிர்மாணித்தவன் முதலாம் இராஜேந்திரசோழனே ஆவான். வீர இராஜேந்திரன் காலத்தில் இக்கோயில் கட்டுமானப் பணி முடிவுக்கு வந்து கொண்டைகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

கோயில் அமைப்பு

கிழக்குப் பார்த்த நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரம் பார்ப்பதற்கு தஞ்சை பெரிய கோயிலின் அமைப்பை உடையதாகும். இரண்டு திருச்சுற்று மாளிகைகள் இரண்டு கோபுரங்கள் முன்பு இருந்திருக்க வேண்டும். இரு கோபுர நுழைவாயில்களும் பெரிதும் அழிந்துள்ளன. முதல் கோபுரத்தின் சிறு எச்சங்களே இன்று பெரும் தூண்களாக உள்ளன. இரண்டாவது கோபுரத்தின் அதிட்டானப் பகுதி மட்டுமே காணப்படுகிறது. இதன் இருபக்கங்களிலும் கிழக்கை நோக்கியவாறு இரண்டு வாயிற்காவலர் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இதனை அடுத்து பிற்கால நந்தி மண்டபம் சுதையால் ஆன சிற்பத்துடன் காணப்படுகிறது. இதன் வடக்குப் பகுதியில்

சிறிய அலுவலக மண்டபம் ஒன்றும் அதற்குப் பின் சிம்மக்குளமும் காணப்படுகிறது. மூலக் கோயிலின் முன் மண்டபத்தின் தெற்கிலும் வடக்கிலும் படிக்கட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் கிழக்குப் பெருவாயிலை அடைய உதவுகின்றன.

இக்கோயில் கருவறை, இடைகழி, அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம் நாட்டிய மண்டபம், முன்மண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இக்கோயில் 173 மீட்டர் நீளமும், 94 மீட்டர் அகலமும் கொண்டு 1262 சதுர மீட்டர் பரப்பளவில் அமைந்துள்ளது. இக்கோவிலையும் வீர சோழ குஞ்சரமல்லன் என்னும் பெரும் தச்சனே நிர்மாணித்துள்ளான். இக்கோயிலின் விமானம் 30.48 மீட்டர் சதுரம் கொண்டு அதன் மீது 55 மீட்டர் ஆக 180 அடி உயரம் உடையதாகும். கருவறை விமானம் 9 தளங்களை உடையவை. கோயிலின் கலசம் 3 மீட்டர் உயரமுடையது.

இக்கோயிலின் மூலவர் பெருங்கோயிலைத் தவிர சண்டிகேஸ்வரர், தென் கைலாசம் வடகைலாசம் கணபதி சன்னதி போன்றவை சோழர் காலக் கட்டுமானங்களாகும். இக்கோயிலில் 6 மீட்டர் உயரமுடைய 6 பெரிய வாயிற்காவலர் சிற்பங்கள் உள்ளன. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைப் போன்று இங்கும் கருவறையைச் சுற்றி முதல் தளம் இரண்டாம் தளம் ஆகியவை உள்ளன. ஆனால் இவற்றில் ஒவியங்களோ சிற்பங்களோ காணப்படவில்லை.

முதல் சுற்று மாளிகையின் தென்மேற்கு மூலையில் உள்ள சிறு கோயில் தென் கைலாயநாதர் கோயில் எனப்படுகிறது. முன்மண்டபம் இடிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளது. சண்டிகேஸ்வரர் கோயில் வடக்குப் பகுதியில் மூலக் கோயிலின் வடக்கு நுழைவாயிலை ஒட்டி அமைந்துள்ளது. சண்டிகேஸ்வரர் கோயிலுக்கு சற்று கிழக்கே சிம்ம குளத்தை நோக்கி கிழக்கு முகமாக ஒரு சிறிய கோயில் உள்ளது. இது மகிஷமர்த்தினிக்கான கோயிலாகும். இக்கோயிலில் உள்ள மகிஷமர்த்தினி வீரமும் வனப்பும் மிக்க சாளுக்கிய கலைப் பாணிச் சிற்பமாகும். முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் சாளுக்கியப் படையெடுப்பின் பொழுது எடுத்து வந்த சிற்பமாக இது இருக்கக் கூடும்.

விமானம்

கோயிலின் விமானம் அடிப்பீடப்பகுதி 100 சதுர அடியில் அமைக்கப்பட்டு உபபீடம் கொண்டு அதிட்டானத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது. அதன்மீது பித்தி, பிரஸ்தரம் என்னும் சுவர்பகுதி அதன் மேல் ஆரங்களைப் பெற்றும் விளங்குகிறது. அவற்றின் மீது பூமி எனக் கூறப்படும் தளங்கள் அமைந்துள்ளன.

ஒன்பது தளங்களை அடுத்து மேலே கிரிவம், சிகரம் காணப்படுகிறது. கருவறைச்சுவர்கள் 17.57 மீட்டர் உயரமுடையவை. இவற்றில் மாடக்குழிகள் அமைக்கப்பட்டு கோட்ட தெய்வங்கள் காணப்படுகின்றன. மொத்தம் 12 தேவகோட்டங்கள் வெளிப்புறச் சுவர்பகுதியிற் காணப்படுகிறது. விமானத்தின் உச்சியில் உள்ள கலசத்தில் நல்ல கண்டல உடையார் என்ற பாளையக்காரர் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில் இக்கலசம் சீர் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். கருவறையின் உள்ளே பெரிய இலிங்கம் உள்ளது.

கருவறையை அடுத்துள்ள அர்த்தமண்டபத்தில் பல அழகிய சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இராவண அனுக்கிரகம், கல்பாணகந்தரர், அர்ச்சுனன் தவம், காலந்தக மூர்த்தி போன்ற சிற்பங்கள் இங்கு உள்ளன. இதனை அடுத்துள்ள மகாமண்டபம் நாயக்கர் கால தூண்களைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. அதற்கு முன்பு இம் மகாமண்டபம் இருதளங்களைக் கொண்டு விளங்கியிருந்தது என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

நவக்கிரகச் சிற்பம்

இம் மகாமண்டபத்தின் வடகிழக்கு மூலையில் நவக்கிரகப் பீடம் ஒன்று தாமரை இதழை மேல் தாங்கி அழகுடன் உள்ளது. இவ் அழகிய சிற்பத் தொகுதியில் ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய இரதத்தில் சூரியனார் செல்வது போலவும் அவ்வவ்திசைகளில் பிற கிரக தெய்வங்கள் இருப்பது போலவும் இச்சிற்பப் பீடம் அமைந்துள்ளது. இந்நவக்கிரகச் சிற்பமே தமிழகத்தின் தொன்மையான நவக்கிரகச் சிற்பத் தொகுதியாகும்.

இச்சூரியனார் சிற்பம் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் சாளுக்கியரை வென்று அங்கிருந்து எடுத்து வந்தது என ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். இது தவறான கணிப்பாக்கலாம். காரணம் இக்கோயிலின் மேற்குக் குழுத வரியில் முதலாம் குலோத்துங்கனுடைய மெய்க்கீர்த்தியுடன் கூடிய கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இக்கல்வெட்டு மெய்க்கீர்த்தியை அடுத்து தொடர்ச்சியாக வட இந்தியாவில் கன்னோசியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த ககடவாலர்களின் மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டு வடமொழியில் கிரந்த எழுத்தில் வெட்டப்பட்டுள்ளது. ககடவாலர்கள் சூரியனை மூல தெய்வமாக வணங்குவர். முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் ககடவால அரசனாக இருந்தவன் கோவிந்த சந்திரன் (1109) அல்லது அவனது மைந்தன் மதனபாலன் (1110). இவ்விருவரில் ஒருவர் சோழமன்னனிடம் நடப்பு பாராட்டிக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டும்.

அவ்வருகையின் பொழுது இங்குள்ள சூரியன் நவக்கிரகப் பீடத்தை நிர்மாணித்திருக்க வேண்டும். வட இந்திய ககடவாலர்களுடன் முதலாம் குலோத்துங்கன் நட்பு பாராட்டியதற்கு நினைவாக குலோத்துங்க சோழனும் தமது ஆட்சிக்குட்பட்ட சோழர் பகுதியில் சூரியனுக்கு எனத் தனிக்கோயில் ஒன்றை எழுப்பி உள்ளான். இது சூரியனார் கோயில் எனப்படுகிறது. இக்கோயிலின் அருகில் விஸ்வேஸ்வரர் மற்றும் விசாலாட்சுதி சிற்றாலயங்களும் அவற்றைச் சுற்றி இராகு, கேது, சக்ரன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன் மற்றும் சனியனுடைய சிற்பங்களும் உள்ளன. இவை ககடவாலர் மற்றும் சோழர் நட்பைப் பறை சாற்றுவதாக அமைந்துள்ளன. எனவே கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இருக்கும் சூரியச் சிற்பம் வட இந்திய ககடவாலர் அளித்த சிற்பம் ஆகும். விஸ்வேஸ்வரர் மற்றும் விசாலாட்சுதி வழிபாடு காசிபின் இன்றளவும் புகழ்பெற்றது இங்கு ஈண்டு நினைவுக் கூரத்தக்கது.

சிற்பங்கள்

மேற்குறித்த சூரியனார் நவக்கிரகச் சிற்பத்தொகுதியைத் தவிர்த்து இக்கோயிலின் கோட்டச் சிற்பங்கள் அழகு மிக்கவை. இக்கோட்டச் சிற்பங்கள் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டவை. இவற்றுள் கலைமகள், ஆடவல்லான், சண்டேச அனுக்கிரக மூர்த்தி ஆகியவை சிறப்பு வாய்ந்த சிற்பங்களாகும். இதேபோன்று தெற்குக் கோட்டங்களில் தென்திசைக்கடவுள் திருமகள், விநாயகர், உமையொருபாகன், மேற்குச் சுவரில் கங்காதரர், இலிங்கோத்பவர் மற்றும் திருமால் சிற்பங்கள் அழகும் வனப்பும் மிக்கவை. வடக்குப் புறச் சுவரில் காலாந்தசர், கொற்றவை நான்முகன், பைரவர், காமனை வென்ற கடவுள் ஆகிய சிற்பங்கள் உள்ளன. மண்டபச் சுவர்களிலும் நெடுடிதுயர்ந்த சிற்பங்கள் பல கோட்ட தெய்வங்களாக உள்ளன.

ஒரிசா சிற்பங்கள்

இவற்றைத் தவிர கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு அருகில் கிழச் செங்கமேடு என்ற இடத்தில் ஒட்டரவிஷயச் (ஒரிசா) சிற்பங்களை முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் தான் வெற்றிச்சின்னங்களாக எடுத்து வந்துள்ளான். இப்பணியைக் கீழைச் செங்கமேட்டுப் பகுதியைச் சார்ந்த வீரர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கவேண்டும். திறந்த வெளியில் இருந்த இச்சிற்பங்களுக்கு தற்பொழுது கூரை அமைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். இச்சிற்பங்களில் பைரவர், தூர்க்கை, எண் கைகளுடன் கோபக்கனல் வீசும் பார்வையுடன் விளங்கும் பெரிய அளவிலான காளியின் சிற்பங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

கல்வெட்டுக்கள்

இக் கோவிலில் மொத்தம் 36 கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. முதல் கல்வெட்டு வீரராஜேந்திரன் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டு 216 வரிகளை உடைய நீண்ட கல்வெட்டாகும். இக்கோயிலுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்த செய்தி இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றைத் தவிர முதலாம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் ககடவாலரின் மெய்க்கீர்த்தியுடன் முடிகிறது. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களும் இங்கு உள்ளன. பாண்டியர் கல்வெட்டுக்கள் நான்கும் இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. விஜயநகரம் மற்றும் நாயக்கர் காலக் கல்வெட்டுக்களும் துண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் பலவும் இங்கு உள்ளன. கிழக்கு நுழைவாயிலின் வடபுறம் உள்ள வடமொழித் துண்டுக் கல்வெட்டொன்று மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் பாண்டிய இலங்கை வெற்றியைக் குறிப்பிடுகிறது.

3. தாராசுரம் - இராஜராஜேஸ்வரம்

காவேரியாற்றின் பகுதியில் இருக்கும் பிறிதொரு சிறப்புமிக்க கோயில் தாராசுரம் இராஜராஜேஸ்வரம் ஆகும். தற்காலத்தில் தாராசுரம் என அழைக்கப்படும் இவ்வூர் கும்பகோணத்திலிருந்து தஞ்சாவூர் செல்லும் சாலையில் 4 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் மேற்குறித்த இரண்டு கோயில்களை விட காலத்தால் பிற்பட்டதெனினும் சிறு சிற்பத் தொகுதிகளுடன் கலைகளின் ஒட்டு மொத்த களஞ்சியமாக விளங்கி வருகின்றது. இக்கோயில் இன்று ஐராவதீஸ்வரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்தில் (கி.பி. 1146-1173) கட்டப்பட்ட இக்கோயில் முன்பு மிகப் பெரும் பரப்பளவில் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

கிழக்கில் உயர்ந்து இன்று அழிந்துள்ள கோபுரத்தையும் ஏறக்குறைய 100 மீட்டர் தள்ளி இரண்டாவது உள் கோபுரத்தையும் பெற்று விளங்கும் இக்கோயில் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைப் போன்று கிழக்கு மூல நுழைவாயிலையும் தெற்கிலும் வடக்கிலும் பிற வாயில்களையும் பெற்றுத் திருச் சுற்று மாளிகையைப் பெற்று விளங்குகிறது. மூலக் கோயில் தென் கிழக்கில் சிறிது வெளி வாங்கிய ஒரு முக மண்டபத்தையும் அதனை அடுத்து தெற்கு வடக்காக ஒரு மகா மண்டபத்தையும் பெற்று மேற்கில் அர்த்தமண்டபம் இடைகழி மற்றும் கருவறையை மேற்குக் கோடியில் பெற்றும் விளங்குகிறது.

இடைகழியின் வடக்கிலும் தெற்கிலும் இரு சிறிய நுழைவாயில்கள் மூலமும் கருவறையை அடையலாம். இக்கோவிலின் கிழக்கு முகமண்டபம் சுவர் எழுப்பி

மூடப்பட்டுள்ளது எனினும் இங்கு ஒரு சிறிய அழகு மிகு கல்சாளரம் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சுவரின் வெளிப்புறப் பகுதியில் இருபக்கங்களிலும் சங்க நிதி, பதுமநிதி சிற்பங்கள் நம்மை வரவேற்கின்றன. முக மண்டபத்தின் மீது ஏறையாழிகைப்பிடி காணப்படுகிறது. இம் மண்டபம் தேர் போன்ற அமைப்பை உடையது. சக்கரம் பூட்டிய இத்தேர் மண்டபத்தை குதிரைகளும் யானையும் இழுத்துச் செல்வது போன்று மண்டபம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இம் மண்டபம் இராஜ கம்பீர மண்டபம் எனக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்படுகிறது.

இக்கோயில் முழுவதும் கருங்கல் திருப்பணியாகும். இக்கோயில் விமானம் ஐந்து நிலைகளை உடையது. இருப்பினும் விமான மூலைகள் அழகு செய்யப்பட்டு ஆரங்கள் சதுர வடிவில் அமைக்கப்பட்டு இடையில் எண்பட்டை மற்றும் வட்டவடிவ கர்ணகூடுகளைப் பெற்று விளங்கும் ஒப்பற்ற கோயிலாக விளங்குகிறது. இது இந்திய கோயில் கட்டடக் கலையின் மூன்று கூறுகளான நாகரம், வேசரம் மற்றும் திராவிடக் கலைப்பாணியை ஒருங்கே பெற்ற கோயிலாக விளங்குகிறது. இதற்கு மேலும் அழகு செய்யும் வண்ணம் ஆங்காங்கே பஞ்சர அமைப்பை சிற்பி ஏற்படுத்தியுள்ளான். விமானத்தின் இறுதி தளம் கர்ணகூடுகளைப் பெற்றும் அவற்றின் இருபக்கங்களிலும் பக்கத்திற்கு இரண்டாக நந்திச் சிற்பங்களைப் பெற்றும் விளங்குகிறது.

விமானத்தின் சுவர்பகுதி ஒரு உபபீடத்தின் மீது அமைக்கப்பட்டு அப்பகுதியில் அரிய சிற்பத்தொகுதிகள் பல இடம் பெறுமாறு அமைத்துள்ளனர். இச்சிற்பத் தொகுதிகள் பெரும்பாலும் சிவனடியார்களின் வரலாற்றைச் சித்தரிக்கும் சிற்பங்களாகும். பார்வையார்கள் இவற்றைப் பார்த்து இன்புற வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் இருத்தி சிற்பி ஒவ்வொரு சிற்பத்தின் மீதும் அதன் வரலாற்றைக் கல்வெட்டாக வெட்டியும் சிவப்பு நிற வர்ணத்தில் எழுதியும் வைத்துள்ளான். மொத்தமுள்ள 108 சிற்பங்களில் 63 நாயன்மார்களின் கதைகளுடன் பிற புராணச் செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. பெரிய புராண நிகழ்ச்சிகள் பலவும் இங்கே சிற்பங்களாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இச்சிற்பங்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை உடைய நம்பியார், ஆவணஒலை காட்டுதல், இசைஞானியார், சடையனார், திருநீலகண்டர், கோசிங்கபெருமாள், புகழ்துணையார், இடங்கழியாண்டார், கழிக்காமநாயனார், முனையரையர், நெடுமாறனார், கண்ணப்பநாயனார், சேர்மான் பெருமாள், சாக்கியனார், சிறுத்தொண்டர், நரசிங்க முனையரையர், கூற்றுவனார் ஆகிய சிற்பங்களாகும். இதே போன்று இக்கோயிலின் முன்புற கோபுரத்தின் சுவர் பகுதிகளில் பல்வேறு சிற்பங்கள் முன்பு இருந்து இப்பொழுது காணாமல் போய்விட்டன. அவற்றின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை ஆதி

சண்டேஸ்வரர், சந்திரன், கங்காதேவி, மகாசாஸ்தா, வாயு, நாகராஜா, ருத்ராணி, பிராம்மணி, வருணன், சக்தி தேவிகள், தக்ஷணாமூர்த்தி, இரதி, காமதேவன் ஆகியோர் ஆவர்.

இவற்றைத் தவிர ஆடல் கலையின் அனைத்து சிற்பங்களும் கலை நயம் மிக்க போர்க்காட்சிகள், சண்டைக் காட்சி, கைலாயக் காட்சி, சிவன் உமை திருமண நிகழ்ச்சி, அர்ச்சனன் தவக் காட்சி பாசபத் அஸ்தம் பெறுதல், சிறிய அளவிலான தூண் சிற்பங்கள் குறிப்பாக பல்வகை விநாயகர் சிற்பங்கள் இக்கோயில் முன் மண்டபமான இராஜகம்பீர மண்டபத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைத் தவிர இக் கோயிலின் திருச்சுற்று மாளிகையின் பீடச் சுவர் பகுதிகளில் நடனமாதர் சிற்பங்களும் பிற சிற்பப் பட்டியல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்தில் சிறிய வகைச் சிற்பத் தொகுதிக்கு இக்கோயில் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

இக்கோயிலின் அலுவலக அறையில் அழகு மிக்க கருநிறம் கொண்ட சிற்பங்கள் பல உள்ளன. இம்மண்டபத்தின் விதானத்தில் நாயக்கர் கால ஓவியங்கள் உள்ளன.

இக்கோயிலின் வடக்கில் அம்மனுக்கு என்று தனிக்கோயில் காணப்படுகிறது. இது தெய்வநாயகி அம்மன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சாலை விமானத்தைப் பெற்று விளங்கும் இக்கோயிலைச் சுற்றி திருச்சுற்று மாளிகை காணப்படுகிறது.

இக்கோயிலில் பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இவற்றுள் இரண்டாம் இராஜராஜன் கல்வெட்டுக்களும் இரண்டாம் இராஜாதிராஜன் கல்வெட்டுக்களும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களும் அடங்கும். சோழ மன்னன் கோநேரின்மை கொண்டான் எனத் தொடங்கும் அரச ஆணைக் கல்வெட்டு ஒன்று இவ்வூருக்கு அருகில் பல பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் இருந்துள்ளமையை தெரிவிக்கின்றன.

தமிழகக் கோயில் கலை வரலாற்றில் சோழர்கள் நீங்கா இடம் பெற்றமைக்கு இம் மூன்று கோயில்கள் சிறப்பான பங்கை வகிக்கின்றன. இக்கோயில்களின் சிற்பக் கலை, கட்டடக் கலை, ஓவியக் கலை ஆகியவை உலக கட்டடக்கலையில் உன்னத இடம் பெற்றுள்ளன என்பது முற்றிலும் உண்மையாகும்.

பாண்டிய நாட்டில் சோழர் கோயில்கள்

பேராசிரியர் கு. சேதுராமன்

முன்னுரை

பாண்டிய நாடு பல அரசியல் சிக்கல்களைச் சந்தித்தது எனினும் இன்னல்களுக்கிடையேயும் சாதனைகளைப் பெற்றது. பல அரச குடும்பத்தாரும் இம்மண்ணில் தங்கள் கலைச்செல்வங்களை விட்டுச் சென்றுள்ளனர். அத்தகையோரில் ஒரு வம்சத்தவர்கள்தான் சோழர்கள். பல்லவர்களின் (கி.பி.7ம் நூற்றாண்டு முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை) சமகாலத்தில் மதுரையை ஆண்டவர்களே முதலாவது பாண்டியர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். முதலாவது பாண்டியர், பல்லவர், சாளுக்கியர் என்னும் முப்பேரரசுகள், சமகாலத்தில் தென்னிந்தியாவின் பகுதிகளை ஆண்டனர். அவர்களுக்குள் பகைமை மூண்டிருந்த வரலாற்றை பேராசிரியர் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியர் தமது 'A History of South India' என்ற நூலில் மூன்று பேரரசுகளின் மோதல் என்று பொருத்தமான தலைப்பில் வர்ணிக்கின்றார். கடுங்கோன் முதல்

இரண்டாம் வரகுணன் வரையான பாண்டியர்கள் தொடர்ந்து பல்லவருடன் பகைமை கொண்டிருந்தனர். இந்த ஆதிக்கப்பகை இரண்டாம் வரகுணன் காலத்தில் உச்சநிலை அடைந்தது. கி.பி. 880ஆம் ஆண்டு பல்லவ மன்னன் அபராஜிதனிடம், திருபுறம்பியப் போரில், வரகுணன் தோல்வியடைந்தான். அத்தோடு பல்லவரும் பாண்டியரும் செல்வாக்கு இழந்து அழியத்தொடங்கினர். இவர்களின் அழிவிலிருந்து விஜயாலய சோழப்பேரரசு எழுச்சிபெறத் தொடங்கியது. இப்பேரரசின் மூன்றாவது மன்னரான முதலாம் பராந்தக சோழன் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்து அவரது சமகால இரண்டாம் இராஜசிம்மனை வென்றார். அத்தோடு, இலங்கையையும் வென்று மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி என்ற சிறப்பையும் பெற்றார். பாண்டியரையும், இலங்கையையும் வென்ற பராந்தகன் இராட்டிரகூட மன்னன் மூன்றாம் கிருஷ்ணரிடம் தோற்றார். இதனால் சோழப் பேரரசு நலிவற்றது. இத்தருணத்தைப் பயன்படுத்திச் சிலகாலம் பாண்டியர் கதந்திரமாக ஆட்சி செய்தனர் (கி.பி.946-966).

மீண்டும் கி.பி. 985இல் முதலாம் இராஜராஜன் சோழநாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றதும் அந்நாடு தான் இழந்த செல்வாக்கை மீட்கத் தொடங்கியது. பாண்டியநாடு முழுவதும் சோழர் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்தது. முதலாம் இராஜராஜன் 'பாண்டிய குலாசனி' என்ற விருதைப் பெற்றார். அவரது மகன் முதலாம் இராஜேந்திரன் பாண்டிய நாட்டை ஆள்வதற்குத் தன் பிரதிநிதியை நியமித்தார். அப் பிரதிநிதி சோழ-பாண்டியன் என்று அழைக்கப்பட்டார். இத்தோடு பாண்டிய நாட்டில் தொடங்கிய சோழ-பாண்டியர் ஆட்சி முதலாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி.1070) சோழ மன்னனாக ஆட்சிக்கு வரும் வரை, சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகள் வரை, நீடித்தது. இக் காலகட்டத்தில் அதாவது பராந்தக சோழன் காலத்திலும், பின்பு சோழ-பாண்டியர் ஆட்சிக்காலத்திலும் சோழர்கள் பாண்டிய நாட்டிலும் தங்கள் கோயிற் கலைப்பணியைத் தொடர்ந்தனர். அம்மன்னர்கள் எடுப்பித்த கோயில்கள் சில முழுமையான சோழர் கலைப்பாணியையும், வேறு சில பாண்டியர் கலைப்பாணியையும், மற்றும் சில சோழ-பாண்டிய இணைப்புக் கலைப்பாணியையும் பின்பற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் கட்டிய கோயில்களில் பெரும்பாலானவை வளமான தாமிரபரணி மற்றும் அதன் கிளைநதிகளின் கரைகளில்தான் அமைந்துள்ளன. துரதிர்ஷ்டவசமாக இக்கோயில்களில் சில பிற்காலத்தில் திருத்திக் கட்டப்பட்டுவிட்டன. இருப்பினும் அவற்றில் ஆங்காங்கே சோழர்தம் கலைச்சுவடுகளின் எச்சங்கள் தெரிகின்றன. இந்தப் பின்னணியில் இக்கட்டுரையில் பாண்டியநாட்டில் சோழர் கலைப்பணி ஆராயப்படுகிறது.

இராமேசுவரத்துக் கோயில்கள்

இராமேசுவரம் கோயிலின் காலத்தை, தொன்மக்கதைகளும், புராணங்களும் மிகப் பழங்காலத்துக்குக் கொண்டு சென்றாலும் அதற்கான வரலாற்று அடிப்படையிலான காலம் கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தொடங்குகிறது. சமயகுரவர்களான அப்பரும், ஞானசம்பந்தரும் இக்கோயிலின் தொடக்கம் பற்றிப் பாடியுள்ளனர். அவர்கள் இதனைத் திருமால் எழுப்பியதாகக் கூறுகின்றனர். இதன்மூலம் அக்காலத்தில் இக்கோயில் ஏதோ ஒரு சிறு வடிவில் இருந்திருக்கக்கூடும் என அறியலாம். வரலாற்று அடிப்படையில், சோழர், பாண்டியர், விஜயநகர-நாயக்க மன்னர்கள் மற்றும் சேதுபதிகள் போன்றோர் இக்கோயிலின் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளித்துள்ளனர். இக்கோயில் வளாகத்தில் ஒன்பது பிரதான சன்னதிகள் உள்ளன. அவற்றில் ஐந்து தொன்மையானவையாகும். அவை சோழப் பேரரசர்களால் கி.பி. 10ஆம் 11ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முதலாம் பராந்தகன் மற்றும் முதலாம் இராஜராஜனால் கட்டப்பட்டவை. இங்கு அவை எவ்வகையில் சோழர் கோயில்கள் என்று அறுதியிட்டுக் கூறத்தக்கவை என்பதை ஆராயவேண்டியது அவசியமாகும்.

கட்டடக்கலை

மேற்கூறப்பட்ட ஐந்து கோயில்கள் அல்லது சன்னதிகளில் மூன்று மூன்றாவது பிரகாரத்தின் மேற்கு வெளிச்சுவருக்கு வெளியில் உள்ள பூந்தோட்டத்தில் கேட்பாரற்றுக் கம்பீரமாகத் தோற்றமளித்துக் கொண்டுள்ளன. மற்ற இரு சன்னதிகளும் வெளிப் பிரகாரத்தில் சேதுமாதவர் சன்னதிக்கு அருகில் அமைந்துள்ளன. இந்த இரு சன்னதிகளும், முன்குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று சன்னதிகளையும் விட காலத்தால் முந்தியவையாகும். இவை இரட்டைக் கருவறைகள் என அழைக்கப்படுகின்றன.¹ இவற்றின் அடித்தளம் அல்லது அதிட்டானம் முதல் உச்சிவரையிலான அனைத்துப் பகுதிகளும் கல்லினாற் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டுதான் விமானங்களாகும். துரதிர்ஷ்டவசமாக, கடல் அரிப்பிலிருந்து காப்பாற்றும் எண்ணத்துடன், இவற்றின் மீது கனமான கதை பூசப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் கதை உடைந்த இடங்களில் கட்டடக் கலைக் கூறுகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இவ்விரு சன்னதிகளும் உயரமான பொதுப்பீடத்தின் மீது கம்பீரமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றை பொதுவான மகாமண்டபம் ஒன்று இணைக்கின்றது. இம்மண்டபம் பிற்காலத்தில், அதாவது விஜயநகர-நாயக்கர் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகும். இந்த இரட்டைக் கோயில்கள் பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை என

கே.ஜி. கிருஷ்ணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.² ஆனால், இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் அண்மைக்கால ஆய்வு இக்கோயில்கள் சோழர் காலத்துக் கோயில்கள் (கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டு) என்னும் முடிவை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. எனினும் இந்த முடிவு முடிந்த முடிவு என்று சொல்வதற்கில்லை. பின்னைய ஆய்வுகள் இதற்கு மாறான கருத்துக்களைக் கொணர இயலும்.

இக்கோயில்களின் உபபீடம் தாமரை இதழ்களை விரித்துக் காட்டியிருக்கும் பத்ம உபானம், உயரமான கண்டம், கூடுகளுடன் கூடிய கபோதம் ஆகிய பாகங்களைக் கொண்டுள்ளது. கபோதத்தின் விளிம்புகளில் கொடிக்கருக்கு வேலைப்பாடுகளைக் காணலாம். இவற்றின் அதிட்டான பக்கவாட்டுப் பகுதி பத்மஜகதி, முப்பட்டைக் குமுதம், கண்டம், பட்டி, சுவர்க்கண்டம், கபோதம் போன்ற கூறுகளையும், பத்ரப்பகுதி பத்மஜகதி, விருத்தகுமுதம், கண்டம், வரிமானம் ஆகிய கூறுகளையும் கொண்டிருக்கின்றது. இங்கு பத்ரப்பகுதி மட்டும் வெளியே பிதுக்கமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதிட்டானம் மொத்தமும் உபபீடத்திலிருந்து உள்ளடங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

கர்ணம், பின்னொதுக்கம் என்று பிரிக்காமல் பத்ரப்பகுதி மட்டும் பிதுக்கமாகக் காட்டப்படும் முறைமையானது பாண்டியர்களது கோயில்கள் எதிலும் பார்க்கமுடியாத ஒன்றாகும். இக்கூறு முற்காலச் சோழர் தம் கலைப் படைப்புகளில் ஒன்றெனக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் அவர்தம் கோயில்களான திருச்சாட்டுத்துறை (கி.பி.801)³, எறும்பூர் (கி.பி. 935)⁴, திருநாமநல்லூர் (கி.பி.935)⁵, பரூர் (கி.பி.947)⁶, விரலூர் (கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு)⁷, மதகடிப்பட்டு (கி.பி. 985-1012) மற்றும் தஞ்சை பிரகதீசுவரர் கோயிலுக்குள் உள்ள சண்டேசுவரர் சன்னதி ஆகியவற்றில் பத்ரம் மட்டும் பிதுக்கமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது கண்கூடு. இவ்வுடிப்படையில் இராமேசுவரத்தில் உள்ள இரட்டைக் கருவறைகள் அல்லது இரட்டைக் கோயில்கள் சோழப் பெருவேந்தர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை என்பதில் ஐயமில்லை.

அவ்வாறு இவற்றைச் சோழர்தம் படைப்பெனக் கொண்டால் மற்றொரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது எந்தச் சோழ மன்னரின் காலத்தில் இவை எழுப்பப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்பதாகும். கீழ்க்காணும் விவாதமும் விளக்கமும் இவ்வினாவிற்கு விடை பகர்கின்றன. இங்கு கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது யாதெனில், பத்ரப்பகுதி மட்டும் பிதுக்கமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதற்கு மேலே கூறப்பட்ட உதாரணங்களில் பெரும்பாலானவை முதலாம் பராந்தகசோழன் (கி.பி. 904-953) ஆட்சிக்காலத்தில் உருவானவையாகும். அடுத்ததாக, இங்கு குறிப்பிடப்படும் இரட்டைக் கோயில்களின் பாதம் அல்லது பத்தி அல்லது

கவரில் ஒவ்வொரு பக்கமும் ஆறு அரைத்தூண்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பதர்ப்பகுதியில் உள்ள தேவகோட்டத்தின் இருமருங்கிலும் கம்ப அல்லது ஸ்தம்ப பஞ்சரங்கள் உள்ளன. கம்ப பஞ்சரத்தின் அடிப்பகுதி மற்றும் கம்புப்பகுதி ஆகியவை முறையே சதுரம் மற்றும் எண்பட்டை அமைப்புடையவையாகும். கம்பபஞ்சர அமைப்பானது சாளுக்கிய மற்றும் இராட்டிரகூடர்களின் கோயில்களில் முதன் முதலில் புகுத்தப்பட்டது. இதற்கான உதாரணத்தை ஐஹோளேயில் காணலாம்.¹¹ முற்காலக் கேரளக் கலைநுணுக்கத்தைக் காட்டும், திருக்குலசேகரபுரம் கிருஷ்ணன் கோயிலிலும் (கி.பி800) கம்ப பஞ்சரம் காணப்படுகிறது.¹² தமிழகத்தில் தொடக்கத்தில் இக்கூறு இடம்பெற்றிருந்த போதும், இது பிரபலமடைந்து உன்னதமான இடத்தைப்பெற்றது முதலாம் பராந்தகன் காலத்திலோ அல்லது அதற்குச் சற்று பிந்தியோ ஆகும்.¹³ பின்னாளில் முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் இது கும்ப பஞ்சரமாக பரிணமித்தது. பிற்காலப் பாண்டியர் மற்றும் விஜயநகர-நாயக்கர் காலத்தில் அலங்கார வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய கும்ப பஞ்சரமாக மலர்ந்தது. இவையனைத்தும், முற்காலச் சோழர் கோயில்களில், இராஜராஜன் ஆட்சிபீடமேறும் வரை கம்பபஞ்சரம் வழக்கிலிருந்துள்ளது என்பதை உணர்த்துகின்றன. இது பின்பு கும்பபஞ்சரமாக மாறியது. இருப்பினும் சில பிற்காலக் கோயில்களில் மாற்றத்திற்குள்ளான கம்ப பஞ்சரங்கள் பழைமை மாறாமல் இருக்கின்றன. எனவே அவை முதலாம் பராந்தகசோழன் காலத்தைச் சேர்ந்தவை எனக் கருதுவது பொருத்தமானதாகும்.¹⁵ இராமேசுவரத்தோடு பராந்தகன் கொண்டிருந்த தொடர்பை, அதாவது அம்மன்னன் அங்கு துலாபாரம் செய்ததை, அவரது வேளாஞ்சேரி செப்புப் பட்டயங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.¹⁶

இரட்டைக் கோயில்களின் அரைத்தூண்கள் சதுரபீடத்தினையும் எண்பட்டையான தாடி, குடம், பத்மம் மற்றும் சதுரமான பெரிய பலகை ஆகிய பாகங்களையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வமைப்பு முற்காலச் சோழர்களின் கோயில்களான திருநாமநல்லூர், பளூர், புள்ளமங்கை ஆலம்பாக்கம் போன்றவற்றைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆனால், பாண்டியர் கோயில்கள் எதிலும் இக்கூறுகளைப் பார்க்கமுடியாது. அவை அடி முதல் முடிவரை பிரம்மகாண்டம் என்னும் சதுர அமைப்புடையவையே. இங்கு, இரட்டைக் கோயில்களில் அரைத்தூண்களின் உச்சியில் உள்ள கோணாவடிவ (angular) போதிகையும் அதற்கு மேல் உத்திரமும் சோழநாட்டில் முற்காலச் சோழர்களின் கோயில்களில் காணப்படும் பொதுவான கலையம்சங்களாகும். இங்குள்ள கபோதம் முற்காலச் சோழர் கோயில்களில் உள்ளது போன்று நேரானதாகவும் பக்கச்சாய்வு அமைப்பு உடையதாகவும் காணப்படுகின்றது. முற்காலச் சோழர்

கோயில்களைப் போன்றே இங்கு தேவகோட்டங்கள் ஆழமாக வெட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் முறையே தட்சிணாமூர்த்தி (தெற்கு), இலிங்கோத்பவர் (மேற்கு), பிரம்மா (வடக்கு) ஆகியோர் இடம் பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்களின் சிற்பவமைதி முற்காலச் சோழர் காலத் தொன்மையைக் காட்டுகின்றது. இந்த இரண்டு கோயில்களும், ஒருசில விசயத்தில் தவிர, ஒரே மாதிரியாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. கிழக்கு நோக்கியுள்ள கோயிலின் கிரீவமும், சிகரமும் எண்பட்டையாக உள்ளன. ஆனால், மேற்கு நோக்கியுள்ள கோயிலின் இவ்விரு பகுதிகளும் வட்டமாக உள்ளன.

இவை தவிர, மேற்குறிப்பிடப்பட்ட மற்ற மூன்று கோயில்களும், பூந்தோட்டத்தில் அமைந்துள்ளன என்று முன்னமே கண்டோம். அவற்றின் பெயர்களை வசதிக்காக கோயில் I, II மற்றும் III எனக் கொள்ளலாம். இக்கோயில்கள் மட்டும் பாண்டிய நாட்டின் கடற்கரையிலின்றி ஏதேனும் ஒரு நகரப்பகுதியில் கட்டப்பட்டிருக்குமேயானால் பாண்டியநாட்டுக் கோயில்களிலேயே கலையம்சம்மிக்க பிரமாண்டமானக் கோயில்களாகத் திகழ்ந்திருக்கும். கடல் நீரின் அரிப்பையும் மிஞ்சி இக்கோயில்கள் தங்கள் அழகை அழியவிடாமல் காக்கின்றன. இவை அடி முதல் முழுவரை கல்லினால் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் முதலிரண்டும் மூன்று தளவிமானங்களாகவும், மூன்றாவது இரண்டு தள விமானமாகவும் உள்ளன. மூன்றுதள விமானங்கள் இரண்டும் (கோயில் I மற்றும் II) தஞ்சைப்பெரிய கோயிலைப் போன்று சாந்தார வகைக் கோயில்கள் ஆகும். பாண்டிய நாடு முழுவதும் தேடினும் இத்தகையதொரு கட்டட அமைப்பினைக் காண இயலாது. ஆனால், இவை ஏன் சோழர் கலை பற்றி ஆய்வு செய்த அறிஞர் பெருமக்களின் கண்களில் படாமல் போய்விட்டன என்று புரியவில்லை. இவை தஞ்சைக் கோயிலைப் போன்றே பேரரசுத் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதில் ஐயமில்லை. புள்ளமங்கையிலும், திருவாரூரிலும் (அச்சலேசுவரர்) மூன்று தளங்களைக் கொண்ட முழுவதும் கல்லினாலான கோயில்கள் முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திற்கு முன்னமே கட்டப்பட்டிருந்தாலும் அவை, அரைத்தூண்களின் அமைப்பு, போதிகை, சிற்பங்களின் அமைப்பு ஆகியவற்றில் இராமேசுவரம் கோயில்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றன.

இக்கோயில்களின் அதிட்டானத்தில் கீழிருந்து மேல் நோக்கி பத்ம ஜகதி, விருத்தகுமுதம் (திரிபட்டை குமுதத்திற்குப் பதிலாக, கோயில் I), யாளவரி, கண்டம் மற்றும் வரிமானம் ஆகிய பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வகை அதிட்டான யாளவரி பல்லவர்களின் கோயிலான மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக் கோயிலில் முன்னமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இங்கு

கோயில் IIஇல் பட்டிகைக்குப் பதிலாக பத்மவரி காணப்படுகிறது.¹⁷ இதுபாதபந்த அதிட்டானம் எனப்படுகிறது. கோயில் IIஇல் அதிட்டானம் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் அதிட்டானத்தை ஒத்துள்ளது.¹⁸ இக்கோயில் உபானம், ஜகதி, கண்டம், பட்டிகை ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய உபபீடத்தின்¹⁹ மேல் பிரமாண்டமாக நின்றள்ளது. கண்டப்பகுதியில் கவர்க்கண்டத்தில் சிற்றுருவச் சிற்பங்கள் (galapada Motifs) செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சோழநாட்டில் உள்ள முற்காலச் சோழர் கோயில்களிலும், பாண்டியநாட்டில் முற்காலச் சோழர் கோயில்களில் உள்ள கண்டச்சிற்பங்கள் பெரும்பாலும் காப்பிய மற்றும் புராணக் கதைகளை விளக்குவனவாக இருக்கின்றன. ஒருசிலவற்றில் மட்டுமே பூ வேலைப்பாடும் கருக்கு வேலைப்பாடும் காணமுடிகின்றது. ஆனால், பாண்டிய நாட்டில் உள்ள சோழர் கோயில்களில் பெரும்பாலும் பூ வேலைப்பாடும் கருக்குவேலைப்பாடும் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். சமயம் சார்ந்த சிற்பங்களும் நடனசிற்பங்களும் வடிப்பது மிக அரிதாகும். இங்கு, இராமேசுவரத்தில், கோயில் Iஇல் பலவகை நடனச் சிற்பங்கள் காட்சியளிக்கின்றன.

இராமேசுவரத்துக் கோயில்களில் தேவகோட்டங்களின் இரு பக்கங்களிலும் கோட்டத்திலுள்ள இறையருவோடு தொடர்புடைய சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. கிரீவகோட்டத்தின் இருமருங்கிலும் கட்டையான குட்டையான பூதகணங்களும் (கோயில் I)²⁰, சிம்மங்கள் அல்லது யாளிகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் (கோயில் I) முற்காலச் சோழர் கோயில்களில் இருப்பதைப்போன்று சாலையின் கூரையை மனிதர்கள் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு சாலையின் கூரையில் உன்னதமான நிலையில் நீண்ட பெரிய கூடுகள் உள்ளன. இவை இரண்டாம் தளத்தின் கபோதம் வரை உயர்ந்து காணப்படுகின்றன. இம்மாதிரி அமைப்பு சோழநாட்டில் திருப்பழனம் ஆபத்சகாயேசுவரர் கோயிலிலும், தஞ்சை பிரகதீசுவரர் கோயிலிலும், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் காணப்படுகின்றது. அரைத்தூண்களில் உள்ள பலகைகள், பல முற்கால மற்றும் இடைக்காலச் சோழர் கோயில்களில் உள்ளது போன்று பெரிதானதும், இரட்டைப்பலகை வடிவினைக் கொண்டவையாகவும் அமைந்துள்ளன. அரைத்தூண்களின் மேற்பகுதியான போதிகை சிலவற்றில் சிதைந்துள்ளபோதிலும், வேறு சிலவற்றில் T ஆப்பு வடிவ அமைப்பைக் காணமுடிகிறது. இந்த T வடிவம் எனும் ஆப்பு வடிவப் போதிகை தமிழகத்துக் கோயில்களில் முதன்முதலில் இராஜராஜனால் (கி.பி.985-1014) புகுத்தப்பட்டது. கோயில் III இல் கும்பபஞ்சரம் இடம்பெற்றுள்ளது. இதுவும் இராஜராஜனின் சிறந்த புதிய கலைக்கூறுகளில் ஒன்றாகும். இதனைத் தஞ்சைப் பெரியகோயிலிற் காணலாம். இங்குள்ள மூன்று கோயில்களின்

அரைத் தூண்களும் தஞ்சைக் கோயிலைப் போன்றே பிரம்மகாண்ட வகையைச் சேர்ந்தவையாகும். முதலாம் இராஜேந்திரனால் (கி.பி. 1014-44) கட்டப்பட்ட கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கோயிலில் வெவ்வேறு வகையான அரைத்தூண்களைக் காணலாம். அங்கே கர்ணப்பகுதியில் பிரம்மகாண்ட அரைத்தூணும், பின்னொதுக்கப்பகுதியில் விஷ்ணுகாண்ட (எண்பட்டை) அரைத்தூணும், பத்ரப்பகுதியில் பல பட்டைகளைக் கொண்டதாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இராமேசுவரத்திலுள்ள இந்த மூன்று கோயில்களில் இரட்டைக் கோயில்கள் போன்றே கல்வெட்டுகள் ஏதும் காணப்படவில்லை. எனினும் கட்டடக்கலை நுணுக்கங்களின் அடிப்படையில் இவை சோழப்பேரரசன் முதலாம் இராஜராஜனின் கலைப்பணியாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. கோயில் I இல் உள்ள இராணுவ வீரர் ஒருவரின் சிற்பம் நமக்கு தஞ்சைப் பெரியகோயிலையே நினைவூட்டுகிறது. முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் பாண்டியநாட்டிலும், இலங்கையிலும் நிலவிய சோழர் ஆதிக்கமும் இக்காலக் கணிப்பிற்குத் துணைசெய்கின்றது. இம்மன்னரது ஆட்சிக் காலத்தில் வடஇலங்கை கைப்பற்றப்பட்டு மும்முடிச்சோழ மண்டலம் எனப் பெயரிடப்பட்டது. இதன் விளைவாக சில பௌத்த மடாலயங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. வைதீகக் கோயில்கள் எழுப்பட்டன.

சிற்பக்கலை

இக்கோயில்களின் இறையருவங்களில் காணப்படும் சதுரமான, அமைதி தவழும், மென்மையான, புன்முறுவலான, கருணையான, எளிமையான ஹாரம், கேயூரம் மற்றும் பிற ஆபரணங்கள், உயரமான மகுடம், மெல்லிய, நளினமான, நெடிய உடலமைப்பு, பட்டையான பூணூல், மென்மையான இடுப்பு, இடையில் கடிசுத்திரத்தில் சிம்மமுகம், ஆடை அமைப்பு, இடை ஆடையில் இயற்கையான முடிச்சு ஆகிய அனைத்தும் நமக்கு முற்கால மற்றும் இடைக்காலச் சோழர்களின் சிற்பக் கலையை நினைவூட்டுகின்றன. இங்குள்ள சிற்பங்கள் அனைத்தும், கருதுகோளிலும், அமைப்பு முறையிலும் தஞ்சைப் பிரகதீசுவரர் கோயில் போன்றே இருப்பதை உணரலாம். இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது, இராஜராஜனுக்குப் பிரியமான திரிபுராந்தகர் மற்றும் வீரர்களின் சிற்பங்களாகும். இக்கோயில்களில் முதலாம் இராஜராஜனுக்குப் பிடித்தமான சண்டேசுவர அனுக்கிரமர்த்தி வைக்கப்பெற்றவில்லை. இராமேசுவரத்தில் கோயில் I இல் உள்ள ரிஷபவாகன அர்த்தநாரீசுவரர் உருவம் ஆனங்கூர் (கி.பி.981) அகஸ்தீசுவரர் கோயில்²¹, திருவிராமேசுரம் (கி.பி. 985-1000)²² மற்றும் பட்டேசுவரம்

இராமநாதர் கோயில்²³ (கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம்) ஆகியவற்றில் காணப்படும் அர்த்தநாரீசுவரரோடு பெரிதும் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். கோயில் III இல் உள்ள திரிபுராந்தகர் உருவ அமைதிக்கு மேல், புள்ளமங்கை முற்காலச் சோழர் கோயிலில் உள்ளது போன்று, குடை ஒன்று காட்டப்பட்டுள்ளது. கோயில் I இல் உள்ள தட்சிணாமூர்த்தி உருவ அமைதிக்கு இருமருங்கிலும், கோட்டத்தின் பக்கச்சுவர்களில், அவரது நான்கு சீடர்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.²⁴ இரட்டைக் கோயில்களில் உள்ள யோக தட்சிணாமூர்த்தியின் இடது கீழ்க்கையின் விரல்கள் நந்தியின் தலையைத் தடவுகின்றன. பொதுவாக அவை நாகத்தின் தலைமீது வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால், இங்கு மாறியுள்ளது. இதேபோன்ற அமைப்பு சிதம்பரம் கோயிலில் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிற்பம் ஒன்றில் காணப்படுகிறது. கோயில் I இல் உள்ள இலிங்கோத்தபவர் சிற்பத் தொகுதியில் இலிங்கத்தின் இருமருங்கிலும், பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் மனித உருவில் அஞ்சலி ஹஸ்தத்தில் கைகூப்பி உள்ளனர். இது புள்ளமங்கை முற்காலச் சோழர் கோயிலை நினைவூட்டுகிறது. இவை தவிர சோழர் சிற்பக்கலையை நினைவூட்டும், அழகான, ஹரிஹரர், காமதகனமூர்த்தி, சந்திரசேகரர், விஷ்ணு, சுப்பிரமணியர், துர்க்கை ஆகியோரின் சிற்பங்கள் இந்த மூன்று கோயில்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இங்குள்ள சிற்பங்களின் அமைப்பை உற்றுநோக்கினால், அவை, தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் உள்ளது போன்று, பெரும்பாலும், சிவபெருமானின் வெவ்வேறு லீலைகளை விளக்குவனவாகவே அமைந்துள்ளன. சுப்பிரமணியர், விஷ்ணு, துர்க்கை சிற்பங்கள் அரிதாகவே உள்ளன. இவை தவிர இராமேசுவரம் கோயிலில் உள்ள கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கணபதி, இராமர், இலக்குவன், சீதை, ஹனுமன் ஆகியோரின் செப்புத் திருமேனிகள் சோழர் தம் கலைப்பாணியை மேலும் நினைவூட்டுகின்றன.

கல்வெட்டுகள் எதுவும் இல்லாத நிலையில், கட்டடக்கலைக் கூறுகளையும், சிற்பக்கலை நுணுக்கங்களையும் ஆராய்ந்து, உன்னிப்பாக நோக்கினதன் விளைவாக இரட்டைக் கோயில்களும், மற்ற (அதாவது கோயில் I, II மற்றும் III) மூன்று கோயில்களும் முறையே சோழப்பேரரசர்கள் முதலாம் பராந்தகன் மற்றும் முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தைச் சேர்ந்தவைபே என அறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

கங்கைகொண்டான் மற்றும் ஆத்தூர் கோயில்கள்²⁵

கங்கைகொண்டான், திருநெல்வேலிக்கு வடகிழக்கே 16 கி.மீ. தொலைவில் சித்ரா நதிக்கரையில் அமைந்துள்ளது. பண்டைய கல்வெட்டுகளில் இவ்வூர் கீழ்க்கலர் கூற்றத்தில் உள்ள ஸ்ரீவல்லப

சதுர்வேதிமங்கலம் என்று அழைக்கப்பட்டது.²⁶ திருநெல்வேலிக்கு தென்கிழக்கே 64 கி.மீ. தொலைவில் தாமிரபரணி ஆற்றின் கரையில் ஆத்தூர் அமைந்துள்ளது. இவ்விரு ஊர்களும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. கங்கைகொண்டான் முதலாம் இராஜேந்திரனின் கங்கை வெற்றியின் நினைவாகப் பெயரிடப்பட்டது.²⁷ ஆத்தூர், தாமிரபரணி வங்காளவிரி குடாவில் கலக்குமிடத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்விரண்டு ஊர்களிலும் சிவன்கோயில்கள் சோழ காலத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளன. கங்கைகொண்டான் கோயில் கைலாசநாதர் கோயில் எனவும், ஆத்தூர் கோயில் சோமேசுவரர் கோயில் எனவும் அழைக்கப்பட்டன.²⁸ இவை பிற்காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. எனினும் இங்கு நமது ஆய்வில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவன பிரதான கோயில்கள் மட்டுமே.

கல்வெட்டுகளும் கோயில்களின் காலமும்

கைலாசநாதர் கோயிலின் தொன்மையான கல்வெட்டு முதலாம் இராஜராஜன் காலத்ததாகும். இம்மன்னரின் 26வது ஆட்சியாண்டு கல்வெட்டு ஒன்று இக்கோயிலுக்கு அருகில் வீரநாராயண ஏரி என்ற ஏரி ஒன்று இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.²⁹ இக் கல்வெட்டு கி.பி. 101 க்கு முன்பே இங்கு ஏதோ ஒரு அமைப்பில் கோயில் இருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது. கோயில் ஒன்று இருந்தது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் இந்த ஏரி சோழப்பேரரசர் முதலாம் பராந்தகன் (கி.பி. 907-954) காலத்தைச் சேர்ந்ததெனக் கருதுகிறார்.³⁰ முதலாம் பராந்தகன் வீரநாராயணன் என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தார். ஆனால், இந்த ஏரி அவருடைய காலத்ததுதான் என்பதற்கு எந்தவித சரியான ஆதாரமும் இல்லாத காரணத்தால் பாண்டிய மன்னன் பராந்தக வீரநாராயணனின் (கி.பி. 860-905) அறப்பணிகளை மனதிற்கொண்டு இந்த வீரநாராயண ஏரி இம்மன்னரது காலத்தைச் சேர்ந்ததே என்று கொள்ளலாம்.³¹ முந்தைய பெயரான ஸ்ரீவல்லப சதுர்வேதிமங்கலம் என்பது இம்மன்னரது தந்தையான ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனின் (கி.பி. 815-862) நினைவாக வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே இதற்கு முந்தி இருந்ததாகக் கருதப்படும் கோயில் பராந்தக வீரநாராயணன் காலத்ததாக இருக்கலாம். இருப்பினும், எந்த நேரடியான ஆதாரமும் இவ்வகை முடிவுக்குத் துணையாக இல்லை என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். எனினும் இன்றுள்ள கைலாசநாதர் கோயில் கல்வெட்டுகளும், கட்டடக்கலையும் சோழ-பாண்டிய ஆட்சிக்காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதில் ஐயமில்லை.

சோமேசுவரர் கோயிலில்³² முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து விஜயநகர-நாயக்கர் காலம் வரை ஏராளமான கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவற்றில் தொன்மையானது முதலாம் இராஜராஜனின் 21ஆவது ஆண்டுக் கல்வெட்டாகும். இது அருமொழிதேவ வளநாட்டைச் சேர்ந்த வந்தவைவேலூரின் பகுதியான ஆலங்குடியைச் சேர்ந்த கந்தன் சித்தன் என்பவன் இக்கோயிலுக்கு விளக்கு எரிக்க ஆடுகளைத் தானமாகக் கொடுத்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.³³ இம்மன்னரின் 22 ஆவது கல்வெட்டு மன்னரின் பணியாட்களாக அருமொழிதேவ தெரிந்த பரிவாரத்தார்³⁴ என்பவர்கள் வாங்கி கோயிலுக்குக் கொடுத்த நிலத்திலிருந்து வரும் வருமானத்தை வைத்து திருவுண்ணாழிகையார் என்போர் கோயில் இறைவனுக்குப் பூசைகாரியங்கள் செய்ய ஒப்புக்கொண்டதைக் குறிப்பிடுகிறது. இம்மன்னர் காலத்துக் கல்வெட்டுகள் பல நுந்தாவிளக்கு,³⁵ ஆடுகள்³⁶ மற்றும் நிலம்³⁷ தானமாகக் கொடுக்கப்பட்ட செய்தியைக் கூறுகின்றன. இராஜராஜனின் 23வது ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஆத்தூர் சோமநாதர் என்ற தென் திருபுவனம் உடையார் கோயிலில் எழுப்பிக் கட்டப்பட்டுள்ள இராஜராஜ விண்ணகர் பள்ளிகொண்டருளிய தேவ-விஷ்ணு, துர்க்கா-பகவதி, சப்தமாதர்கள், சேத்திரபாலர், கணபதி ஆகியோருக்குப் பூசை செய்ய வேண்டி கீரனூர் மகாசபையினரால் வரியில்லா நிலவிற்பனை செய்தது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.³⁸ தொடர்ந்து, முதலாம் இராஜேந்திரன் (கி.பி. 1012-44) மற்றும் அவரது வாரிசுகள் காலத்தில் இக்கோயிலுக்கு, தனிநபர் பலரால், நுந்தாவிளக்கு,³⁹ விளக்குக்கம்பம்⁴⁰ இறைவர்களுக்குப் பூசை செய்ய நிலம் மற்றும் ஒவ்வொரு அமாவாசையன்றும் பூசை செய்யவும், 15 சைவ பிராமணர்களுக்கு உணவு வழங்கவும் நிலதானம்⁴¹ கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கோயிலிலும், கைலாசநாதர் கோயில் போன்றே, சோழர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டதற்கான நேரடியான சான்று ஏதும் இல்லை. கட்டடக்கலைக் கூறுகளே அவர்களது பணியினை எடுத்தியம்புகின்றன. கல்வெட்டுகள் அவர்களது அறப்பணிகள் தொடர்ந்ததை விளக்குகின்றன.

கட்டடக்கலைக் கூறுகள்

கைலாசநாதர் கோயில் ஒரு சதுரமான (சமசதுரஸ்ர) கருவறையையும் செவ்வக வடிவ அர்த்தமண்டபத்தையும் கொண்டுள்ளது. இதன் அடித்தளம் அல்லது அதிட்டானத்தின் ஒரு பகுதி மண்ணில் பதிந்துள்ளது. எஞ்சியுள்ள, வெளியில் தெரிகின்ற பகுதிகள் பாதி மண்ணில் பதிந்துள்ள ஜகதி, திரிபட்ட குமுதம், கண்டம், பட்டிகை, மேல்கண்டம்⁴² மற்றும் வேதி அல்லது வரிமானம்

ஆகியனவாகும். இவ்வதிட்டானம் பாரட் ஏற்படுத்தியுள்ள பகுப்பாய்வில் A2 பிரிவைச் சேர்ந்ததாகும். சோழமண்டத்தில் உள்ள புஞ்சை நல்துணையீசுவரர் கோயில் அதிட்டானம் இதற்குத் தக்க உதாரணமாகும்.⁴³ மேல்கண்டத்திலும், வேதியிலும் அலங்கார வேலைப்பாடுகள் உள்ளன. கண்டப்பிரிவில் பூவேலைப்பாடுகளும் பட்டிகையில் வளைகோடுகள், பத்மம் போன்ற வேலைப்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. ஓரிடத்தில் இரண்டு யானைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செல்வது போன்றும் அவற்றிற்கு முன்னால் ரோஜாப்பூக்களும், செடி கொடிகளும் உள்ளது போன்றும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இது நீரை உணர்த்தும் குறியீடு போன்று தோன்றுகிறது. வேதியில் மேல் நோக்கிய பத்ம இதழ்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்துமே நீரைக் குறிப்பனவாக உள்ளன. இந்த அதிட்டானத்தை பாதாளலோகமாகவும், பிட்டி அல்லது சுவர்ப்பகுதியை பூமியாகவும், கருவறையின் கபோதத்திற்கு மேல் உள்ள பகுதியை விண்ணுலகமாகவும் குறியீடுகளாகக் காட்டியிருப்பார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதனை மாமல்லபுரத்தில் உள்ள மிகப்பெரிய அர்ச்சுனன் தபக அல்லது பாகீரதன் தபக சிற்பத்தொகுதியின் கீழ்த் தட்டுப் பகுதியோடு ஒப்பிடலாம். இக்கோயிலின் சுவர்ப்பகுதியில் ஆறு அரைத்தூண்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அலங்கார வேலைப்பாடுகளில் மாலஸ்தானத்திற்கு மேலுள்ள பத்மபந்தம் சிலவற்றில் கீழ்நோக்கிய இதழ்களையும் வேறு சிலவற்றில் மேல்நோக்கிய இதழ்களையும் கொண்டுள்ளன. இவ்வமைப்பு சோழர்களின் பங்களிப்பு என ஜெர்தா ஹெய்க்வல் மெப்ஜர் கருதுகிறார்.⁴⁴ அரைத்தூண்களின் பலகை முற்காலப் பாண்டியர் கோயில்களில் உள்ளதுபோல் காணப்படினும், அதற்கு மேல் உள்ள போதிகை சோழர் கோயில்கள் போன்று ஆப்பு வடிவ அமைப்புக் கொண்டுள்ளது.

இக்கோயிலின் தேவகோட்டங்கள் பாண்டியர் கோயில்களில் உள்ளது போன்று காலியாக விடப்பட்டுள்ளன. அதற்கு மேலுள்ள தோரணங்களில் கணபதி, நந்தி போன்ற உருவங்கள் உள்ளன. அதற்கும் மேலாக பிரஸ்தாரப்பகுதி உள்ளது. இதில் கபோதப் பகுதிக்குக் கீழே பூதவரி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கணபதி, இசைக்கருவிகளான மிருதங்கம், சிங்கி, சின்னம், குழல், சங்கு, தம்புரா போன்றவற்றை இசைக்கும் பூதகணங்கள், சிவலிங்கம் மற்றும் சண்டேசர் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. சண்டேசர் சோழர் கோயில்களில், குறிப்பாக தஞ்சைப் பெரிய கோயிலும், கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கோயிலிலும் பிரசித்தி பெற்றவராவார். கபோதமானது. பாண்டியர்களின் மணிபோன்ற முகப்புடைய கபோதத்திலிருந்து மாறுபட்டுள்ளது. இதில் முற்காலச் சோழர் கோயில்களில் உள்ளது போன்று வட்டக்குமிழ்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

உள்ளது போன்று வட்டக்குமிழ்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கபோதத்தில் உள்ள கூடுகளில் மனித உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சோழநாட்டில் உள்ள மதகடிப்பட்டு மற்றும் ஈசலம் சிவன் கோயில்களை பெரிதும் ஒத்துள்ளன.⁴⁵

இதற்குமேல் உள்ள யாள (யாளி) வரியில், கவாரஸ்யமான வகையில், கஜஸ்சபி உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இரண்டு தள விஷ்ணு சந்த (திராவிட) விமானம் நவீன மேற்கூரையைக் கொண்டுள்ளது.

ஆத்தூர் சோமேசுவரர் கோயிலும், முந்திய கோயிலைப் போன்றே பாதபந்த அதிட்டானத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதன் வேதிப்பகுதியும் கைலாசநாதர் கோயில் போன்றே கீழ் நோக்கிய பத்ம இதழ்களைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலின் சிம்மவக்தர பிரநாளம், திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள பனங்குடி சிவன் கோயிலில் உள்ளது போன்று பட்டிகைப் பகுதியில் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலின் அரைத்தூண்களில் உள்ள பத்மபந்த அலங்காரம் பாண்டியர் கோயிலில் உள்ளது போன்று அமைந்திருக்கிறது. பத்மம், பலகை, வீரகண்டம், கோணவடிவப் போதிகை, உத்திரம் ஆகிய பகுதிகள் கைலாசநாதர் கோயிலைப் போன்றே அமைந்துள்ளன. தேவகோட்டங்கள் குறுகியும், ஆழமில்லாமலும், மகரதோரணங்களுடனும் காணப்படுகின்றன. மகரத்தின் தலையிலிருந்து வெளிவரும் பூவேலைப்பாடுடைய பதக்கம் திருநெல்வேலி மாவட்டம், விஜயநாராயணம் மனோன்மணியீசுவரர் கோயிலில்⁴⁶ உள்ள அலங்கார வேலைப்பாட்டை நினைவுபடுத்துகிறது. தோரணங்களின் கதைப்பகுதியில் குடக்கூத்தாடும் கிருஷ்ணர், வத்ஸாசுவத கிருஷ்ணர் ஆகியோரின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. பூதவரியில், திருப்பத்தூர் திருத்தளிநாதர் கோயிலில் உள்ளது போன்று பூதங்கள் மிருதங்கம், சிங்கி, சின்னம், குழல், சங்கு போன்ற இசைக்கருவிகளை மீட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். பூதவரியின் முனைகளில், கமுகுமலை வெட்டுவான் கோயிலில் உள்ளது போன்று பூதங்கள் கபோதத்தைத் தாங்குவதுபோல் காட்டப்பட்டுள்ளன. கபோதக் கூடுகளில் மனித உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. வட்டக்குமிழ் வரிசையும் காணப்படுகிறது. கைலாசநாதர் கோயில் போன்றில்லாது, இங்கு மேற்றளத்தில் உள்ள சாலை கோஷ்டங்களில் பழையமையான கற்சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கைலாசநாதர் மற்றும் சோமேசுவரர் கோயில்கள் இரண்டுமே தொன்மையான துவாரபாலகர் சிற்பங்களைப் பாதுகாத்து வருகின்றன. சோமேசுவரர் கோயில் சால கோட்டத்தில் அழகுமிக்க பழைய சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை

கிழக்கில் இந்திரன் அல்லது சுப்பிரமணியர், மேற்கில் யோகநரசிம்மர் மற்றும் வடக்கில் பிரம்மா ஆகியவனவாகும். இங்கு தெற்கில் சிற்பம் இல்லை. சண்டேசருக்கும், யோக தட்சிணாமூர்த்திக்கும் தனிச் சன்னதிகள் உள்ளன.

இவ்விரு சோழர்களது கோயில்களும் சோழர் மற்றும் பாண்டியர்களது கலையின் கலப்புத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. முதலாம் இராஜராஜன் மற்றும் முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்து சோழமண்டலத்துக் கோயில்கள் போன்று விமானத்தின் கூர்கள் பின்னொதுக்கங்களாகவோ (recessions) அல்லது பிதுக்கங்களாகவோ (Projections) பிரிக்கப்படவில்லை. இவர்கள் காலத்தைச் சேர்ந்த பாண்டிய மண்டலத்துப் பிற கோயில்களில் இப்பகுப்புமுறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இராமேசுவரம், சேரன்மாதேவி, மன்னார்கோயில் ஆகியவை முக்கிய உதாரணங்களாகும்.

சேரன்மாதேவி கோயில்கள்

திருநெல்வேலி மாவட்டம், சேரன்மாதேவியின் பழைய கிராமத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் இராமசாமி கோயில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோயிலின் தொன்மையான கல்வெட்டு முதலாம் இராஜராஜசோழனுடையதாகும். இக்கோயில் சோழ மன்னர்களால் கட்டப்பட்டிருப்பினும் இதன் பல பகுதிகள் பாண்டியர், விஜயநகர-நாயக்கர் காலத்தில் திருத்திக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் பிரதான கோயில் கருவறை விமானம் இன்றும் சோழர் கலையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. கி.பி. 1008ஆம் ஆண்டில் இக்கோயில் இறைவன் பள்ளிகொண்ட பரமநாதன் என்று அழைக்கப்பட்டார்.⁴⁷ இதனைத் தொடர்ந்து அடுத்த ஆண்டே இக்கோயிலின் பெயரை இராஜராஜசோழன் நிகரிலிச் சோழ விண்ணகர் ஆழ்வார் என்று மாற்றியுள்ளார்.⁴⁸ அவரது மகன் முதலாம் இராசேந்திரசோழன் இக்கோயில் இறைவனை உய்யக் கொண்டாழ்வார் என்று அழைத்துள்ளார்.⁴⁹ பிற்காலப் பாண்டியர்கள் இவ்விறைவனைத் திருவாய்குலத் தாழ்வார்⁵⁰ என்றும், பெருமாள் ஸ்ரீஇராமன்⁵¹ என்றும் பெருமாள் ஸ்ரீஇராயதேவர்⁵² என்றும் அழைத்துள்ளனர். தற்போது இது இராமசாமி கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இராமசாமி கோயிலின் பிரதானக் கருவறை, விமானத்தின் அதிட்டானம் ஐகதி, திரிபட்ட குமுதம், கீழ்க்கண்டம், பட்டிகை, மேற்கண்டம், வரிமானம் ஆகிய கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. கண்டப்பகுதிகளும், வரிமானப் பகுதியும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. கண்டப்பகுதியில் சிற்றரு சிற்பங்களும், பூவேலைப்பாடுகளும், கொடிக்கருக்கு வேலைப்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. கண்டப்பகுதியில் சிற்றருவச்சிற்பங்கள் அமைவது

துடையூர், புள்ளமங்கை, புஞ்சை, குத்தாலம், திருக்கோடிக்காவல் போன்ற இருபத்திஐந்துக்கும் மேற்பட்ட ஊர்களில் உள்ள கோயில்களில் கலபாதச் சிற்பங்கள் அல்லது கண்டத்து சிற்றுருச் சிற்பங்களைக் காணலாம்.⁵³ வரிமானத்தில் கீழ்நோக்கிய தாமரை இதழ்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அதிட்டானம் நேராக இல்லாமல் கர்ணம், பிரதிகர்ணம், பிரதிபத்ரம், பத்ரம், பிரதிபத்ரம், பிரதிகர்ணம் மற்றும் கர்ணம் என்று ஏழாகப் பகுக்கப்பட்டு ஒரே நேர்கோட்டில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்கோயில் சுவரும் இதேபோல பகுத்தமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பத்ரப் பகுதியில் தேவகோட்டங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவற்றில் பாண்டியர்களின் கோயில்களைப் போன்றே இறையிருவங்கள் வைக்கப்படவில்லை. இதன் அரைத்தூண்கள் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைப் போன்றே சதுரமான பிரம்மகாண்ட வகையைச் சேர்ந்தவை. அரைத்தூண்களின் உச்சியில் மாலஸ்தானம், கருக்கு வேலைப்பாடு, பத்மபந்தம், கலசம், தாடி, கும்பம், பத்மம், அகன்ற சதுரப்பலகை, எளிமையான வீரகண்டம் மற்றும் ஆப்பு வடிவ போதிகை ஆகிய கலைக்கூறுகளைக் காணமுடிகிறது. இத்தகைய வேலைப்பாடுகளை இப்பகுதியில் உள்ள சோழர் கோயிலான மன்னார்கோயில் இராஜகோபாலசுவாமி கோயிலிலும் காணலாம். இவ்விரண்டுமே விஷ்ணு கோயில்கள் ஆகும். போதிகைக்கு மேலுள்ள கபோதம், அதிலுள்ள கூடு ஆகிய பகுதிகளில் பல இடங்களில் விஜயநகர-நாயக்கர்களின் கலைக்கூறுகள் தென்படுகின்றன. எனவே பழைய கபோதம் பழுதுபட்டிருந்து விஜயநகர-நாயக்கர் காலத்தில் இப்பகுதி மாற்றி அல்லது திருத்திக் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். கபோதத்திற்குக் கீழுள்ள வானஜனப் பகுதியில் தாமரை இதழ்வரி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய அமைப்பு சோழநாட்டில் கூழம்பந்தல், மேல்பழுவூர் மற்றும் இராமநாத கோயில் ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றது.⁵⁴ இது அஷ்டாங்க விமானக்கோயில் என்பதால், மேலும் இரண்டு கருவறைகள் ஒன்றன் மீது ஒன்றாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. அதற்கும் மேல் உச்சியில் வட்ட வடிவமான சிகரமும், கலசமும் உள்ளன. இவை அனைத்தும் பிற்காலத்தில் திருத்திக் கட்டப்பட்டவையாகும். இராமசாமி கோயிலின் அர்த்தமண்டபம் கருவறையுடன் தொடர்ந்து கட்டப்படாமல் அந்தராளத்தால் கருவறையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வமைப்பு பல சோழர் கோயில்களில் காணப்படுகிறது. கருவறையானது பல பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தபோது அர்த்தமண்டபச் சுவரானது எளிமையாக பகுக்கப்படாத நேர்கவராக அமைந்துள்ளது. அதன் மத்தியில் ஒரு தேவகோட்டம் மட்டும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் சுவாரஸ்யமாக கருவறையின் இரண்டாவது

தளத்தின் ஹாரப்பகுதி அர்த்தமண்டபத்தின் மேற்பரப்பு வரை விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையமைப்பு முற்கால மற்றும் பிற்காலச் சோழர் கோயில்களில் விரவிக்கிடக்கிறது. குறிப்பாக இதனை புள்ளமங்கை, தாராசுரம் மற்றும் திரிபுவனம் கோயில்களில் காணலாம்.⁵⁵

அம்மைநாதர் கோயில்

சேரன்மாதேவி ஊருக்கு வடகிழக்காக, சுமார் 2 கி.மீ. தொலைவில் அம்மைநாதர் கோயில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலில் முப்பத்தி நான்கு தமிழ் மற்றும் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவை கி.பி.1008க்கும் கி.பி. 1448க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும்.⁵⁶ இதில் தொன்மையானது முதலாம் இராஜராஜனின் 23ஆவது (கி.பி.1008) ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். இது இக்கோயில் இறைவனை கைலாசத்தாழ்வார் என்றழைக்கிறது. முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் (கி.பி. 1012) இக்கோயில் சோழேந்திர சிம்ம ஈசுவரம் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி.1067இல் சோழ-பாண்டியப் பிரதிநிதி சுந்தரசோழ பாண்டியன் காலத்தில் கைலாசமுடைய நாயனார் என்று அழைக்கப்பட்டது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீகையிலாயமுடைய நாயனார் என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. தற்போது ஊர் மக்களால் அம்மைநாதர் கோயில் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. இங்குள்ள பிரதானக் கோயிலின் உபானம் (அடி) முதல் பிரஸ்தரம் வரையிலான பகுதி மட்டுமே சோழர் காலத்துக் கலையை வெளிப்படுத்துகிறது. மற்ற பகுதிகள் காலவெள்ளத்தால் மாற்றமடைந்துள்ளன.

அம்மைநாதர் கோயில் கருவறை இராமசாமி கோயில் போன்று பெரிதாக அமையாமல் சமகாலப் பாண்டியர் கோயில் போன்று சிறிய சதுர வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதன் அர்த்தமண்டபம் நீள்சதுர அமைப்புடையது. தொடர்ந்து கட்டப்பட்ட மகாமண்டபம் சதுரமானதாகும். இராமசாமி கோயில் போன்றே இக்கோயிலின் அதிட்டானம் எளிமையான பாதபந்த அதிட்டான அமைப்புடையதாகும். இக்கோயில் அமைந்துள்ள இடம் தாமிரபரணியின் தென்கரையில் உள்ள மணல் கலந்த தரைப்பகுதியாதலால் இதன் அதிட்டானத்துக்குக் கீழே பாதுகாப்பாக உபபீடம் ஒன்றும் கட்டப்பட்டுள்ளது. இடைக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட கட்டடக்கலை நூலான மயமதம் கோயிலின் திரத்தன்மைக்கும், அழகுக்கும், உயரத்திற்கும் ஏற்புடைய வகையில் உபபீடம் அமைக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.⁵⁷ இங்கு உபபீடம், உபானம், பத்மஜகதி, கண்டம் மற்றும் கபோதம் ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. கபோதத்தில் மாவிலை அலங்காரமும், கூடுகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்குமேல் உள்ள

மாவிலை அலங்காரமும், கூடுகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்குமேல் உள்ள அதிட்டானம் ஐகதி, திரிபட்டகுமுதம், கண்டம், பட்டிகை ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இதன் கண்டப்பகுதியில் பிற சோழர் கோயில்களில் உள்ளதுபோல் சிற்பங்களோ மற்ற அலங்கார வேலைப்பாடுகளோ காணப்படவில்லை. இக்கோயிலின் சிம்மவக்தர பிரநாளம் அதன் உபபீடத்து கபோதப்பகுதியில் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் சிம்மவக்தர அமைப்பும், முடிவில் உள்ள தாமரை வடிவமும் சோழ நாட்டில் இதற்குக் காலத்தால் சற்று முன்பு கட்டப்பட்ட காமரசவல்லி கார்த்திகோடகேசுவரர் கோயிலின் பிரநாளத்தைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது.⁵⁸ இதன்கீழ் புனிதநீரை வாங்கிக்கொள்வதற்கென வட்டமான கல்லாலான ஒரு தொட்டி கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதனை சமகாலச் சோழர் கோயில்களில், குறிப்பாக முதலாம் இராஜராஜனால் கட்டப்பட்ட திருமெய்ச்சியூர் மாயசிந்தேசுவரர் மற்றும் சகலபுவனேசுவரர் கோயிலிலும்⁵⁹ கங்கைகொண்டான் கைலாசநாதர் கோயிலிலும் காணலாம்.

இக்கோயிலின் அரைத்தூண்கள் அலங்காரம் மிக்கதாய் அமைந்துள்ளன. இதன் போதிகை முற்காலப் பாண்டியர் கோயில்களில் உள்ளதுபோல் கோண (angular) வடிவத்தைச் சேர்ந்தவையாகவும், அதன் கீழுள்ள அலங்கார வேலைப்பாடுகள் சோழர் கலையின் உன்னதக் கூறுகளைக் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளன. பொதுவாக பலகைக்குக்கீழ் தாமரை இதழ்கள் காட்டப்பட்டிருக்கும். ஆனால், இங்கு தாமரை இதழ்கள் இடம்பெறவில்லை. எதிரெதிர் உள்ள யாளிகளும், கொக்குகளும், நாட்டியப் பெண்களும் மாலஸ்தான்ப் பகுதியிலும் வடிக்கப்பட்டுள்ளனர். பத்மநந்தப் பகுதியில் முத்துமாலைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. சுவர்ப்பகுதியானது இராமசாமி கோயில் போன்று கர்ணம், பத்ரம் என்று பகுக்கப்படவில்லை. இது ஒரே சுவராக ஆறு அரைத்தூண்களுடன், நடுவில் தேவகோட்டத்துடன் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வமைப்பு இங்கே முன்னர் விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ள கங்கைகொண்டான் கைலாசநாதர் கோயிலை ஒத்துள்ளது. தேவ கோட்டங்களின் உச்சியில் கூடுகளுடன் அமைந்த கபோதம் காணப்படுகிறது. அதற்கு மேல் மகர தோரணங்கள் காணப்படுகின்றன. சுவர்ப்பகுதிக்கு மேலுள்ள வாஜனத்தில் ஹம்ஸவரி காட்டப்பட்டுள்ளது. கபோதம் சோழநாட்டில் உள்ள பிற சோழர் கோயில்கள் போன்று சாய்ந்த முகப்பைக் கொண்டுள்ளது. இதில் வட்டக்குமிழ்கள் உள்ளன. வட்டக் குமிழ்கள் முன்னாய மரவிட்டங்களை நினைவூட்டுகின்றன. கபோதத்திற்கு மேலுள்ள யாளவரியில் முழு யாளிகளின் உருவங்கள் பக்கவாட்டில் (Profile) காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் முனைப்பகுதிகளில் மகரவாய்கள்

காணப்படுகின்றன.

இவ்விமானத்தில் பிரஸ்தரத்தின் மேலுள்ள விமான மேல்பகுதி (Superstructure) இரண்டு தளங்களைக் கொண்டதாகும். இதன் கிரீவமும், சிகரமும் எண்பட்டைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இதன் முதல்தள சாலைப்பகுதியில் உள்ள கோட்டங்களில் (niches) நான்கு பக்கங்களிலும் சிவபெருமானின் சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, தெற்கில் தட்சிணாமூர்த்தி, மேற்கில் யோகமூர்த்தி, வடக்கில் சுகாசனமூர்த்தி மற்றும் கிழக்கில் புதிய சுவரால் மறைக்கப்பட்டுள்ள சிவனது உருவம் ஆகியனவாகும். இக்கோயிலில் உள்ள பிற குறிப்பிடத்தக்க சிற்பங்களாவன சேத்திரபாலர் மற்றும் துவாரபாலகர் சிற்பங்களாகும். இது இப்பகுதியில் சோழர்கள் பயன்படுத்திய முக்கிய கலைப்பாணியாகும். இதற்கு முக்கிய உதாரணமாக இப்பகுதியில் உள்ள திருவாலீசுவரர் கோயிலைக் குறிப்பிடலாம். அம்மைநாதர் கோயிலின் அர்த்தமண்டபத்தின் கலைக்கூறுகள் கருவறையினை ஒத்தவையாகும். இதனைச் சேர்ந்தே இதே கலைப்பாணியில் சதுரமான மகாமண்டபம் ஒன்றும் கட்டப்பட்டுள்ளது. இதிலுள்ள தொன்மையான கல்வெட்டு சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் காலத்ததாகும். (கி.பி.1097) இக்கோயிலின் பிற பகுதிகள் பிற்காலப் பாண்டியர், விஜயநகர-நாயக்கர் காலத்தில் விரிவுபடுத்திக் கட்டப்பட்டவையாகும்.

சேரன்மாதேவியில் உள்ள தேவீசுரமுடையார் கோயில் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பினும் அதன் பைரவர் சன்னதி தவிர்ந்த அனைத்துப் பகுதிகளும், பிற்காலத்தில் திருத்திக் கட்டப்பட்டுள்ளன. திருத்திக்கட்டும் போது பழைய கற்களைப் பயன்படுத்தியிருப்பதால் முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்துக் கல்வெட்டும் தற்போது அங்கு காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள பக்தவத்சலர் கோயில் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்டு பின்பு மாற்றி, திருத்திக்கட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் உள்ள தொன்மையான கல்வெட்டு முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழன் (கி.பி.1097) காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இது இக்கோயில் இறைவனை ஸ்ரீபக்தப்பிரியர் என்று அழைக்கிறது.⁶⁰ இதற்கடுத்தத் தொன்மையான கல்வெட்டு பாண்டியன் மாறவர்மன் ஸ்ரீவல்லபன் (கி.பி.1151) காலத்ததாகும். இது இக்கோயிலை ஸ்ரீபக்தப்பிரியத்து எம்பெருமான் என்று அழைக்கிறது.⁶¹

மன்னார் கோயில்

மன்னார் கோயில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் அம்பாசமுத்திரத்திற்கு வடமேற்கில் ஐந்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூரின் நடுவில்,

கோயில் என்னும் விஷ்ணு கோயில் அமைந்துள்ளது. மூன்று தளங்களைக் கொண்ட இக்கோயில் விமானம் அல்லது கருவறையின் அதிட்டானம் முதல் யாளவரி வரையுள்ள பகுதி கல்லிலும், அதற்கு மேலுள்ள பகுதிகள் செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டுள்ளன. பிற சோழர் கோயில்களைப் போன்று இக்கோயில் சோழ மன்னர்களால் நேரடியாகக் கட்டப்படவில்லை. கி.பி.1021இல் சேர மன்னன் இராஜசிம்மன் என்பவன் முதலாம் இராஜேந்திரசோழனின் மேலாதிக்கத்தினை ஏற்று அம்மன்னன் பெயரில், இராஜேந்திரசோழ விண்ணகரம் என்ற இக்கோயிலை எடுப்பித்துள்ளான்.⁶² சேரமன்னன் எடுப்பித்த இக்கோயிலில் சேரர் கலை என்று எதுவுமில்லை. இதில் சோழர் மற்றும் பாண்டியர் கலைக்கூறுகளின் இணைப்புக்கலையே அதிக அளவில் காணப்படுகிறது.⁶³

இக்கோயில் நீள்சதுர, கருவறை மற்றும் அர்த்தமண்டபத்தைக் கொண்டதாகும். இதன் பிரதிபந்த அதிட்டானம் ஐகதி, விருத்தகுமுதம் மற்றும் யாளவரி ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. யாளவரியின் முகப்புக்களில் மகரவாய்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. சிலவற்றில் யாளிகள் மீது சுத்தி, கேடயம் தாங்கிய வீரர்கள் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இராமசாமி கோயிலில் உள்ளது போன்றே இதன் சுவர்க்கண்டப் பகுதியில், சோழர்களின் கலைப்பாணியான கலபாதச் சிற்பங்கள் அல்லது சிற்பருவச் சிற்பங்களைக் காணலாம். இக்கோயிலின் சுவர்ப்பகுதி இராமசாமி கோயில் போன்று காணம், பிரதிபத்ரம், பத்ரம் என்று பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு தெற்கு மற்றும் வடக்குச் சுவர்களில் மட்டும் கர்ணத்திற்கு அடுத்தும், பிரதிபத்ரத்திற்கு அடுத்தும் பின்னொதுக்கங்கள் (recessions) காட்டப்பட்டுள்ளன. பின்னொதுக்கப் பகுதியில் கோட்ட பஞ்சரங்கள் (koshtapanjaras) இடம்பெற்றுள்ளன. இவை தேவகோட்ட அமைப்பையே பிரதிபலிக்கின்றன. இதன் அரைத்தூண்கள் இக்காலகட்டத்தினைச் சேர்ந்த மற்ற சோழர் மற்றும் பாண்டியர் கோயில்களைப் போன்று சதுரமான அமைப்புடையனவாகும். இதன் தேவகோட்டங்கள் கபோதபந்த அமைப்புடையவை. கபோதத்தில் உள்ள கூடுகளில் எந்த உருவமும் இல்லை. கபோதத்தில் இராமசாமி கோயில் போன்று மாவிடை அலங்காரத்தைக் காணலாம். சுவர்ப்பகுதிக்கு மேலேயுள்ள பிரஸ்தரம் பிற்காலத்தில் திருத்திக்கட்டப்பட்டுள்ளது. சுவருக்கும் பிரஸ்தரத்திற்கும் இடைப்பட்ட வாஜனத்தில் இராமசாமி கோயில் போன்றே தாமரை இதழ்வரி காட்டப்பட்டுள்ளது. இது சோழர் கலையின் முக்கிய கூறுகளில் ஒன்றென முன்னமே இராமசாமி கோயில் பற்றிய விளக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கோயில் அஷ்டாங்க விமானக்கோயிலாகும். அதனால் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக மொத்தம் மூன்று கருவறைகள் உள்ளன.

இதன் கிரீவம் நீள்சதுரமானதாகும். கிரீவத்தட்டின் நான்கு மூலைகளிலும் இரண்டிரண்டு சிம்மங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இராஜகோபாலகவாமி கோயிலின் அர்த்தமண்டபத்தின் கட்டடக்கலைக் கூறுகள் பெரும்பாலும் கருவறையினை ஒத்ததாகவே உள்ளன. ஆனால், சுவர்ப்பகுதியில் மட்டும் மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம் அர்த்தமண்டபம் சிறியது என்பதேயாகும். இக்கோயிலின் பிற பகுதிகள் தொடர்ந்து பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டவையாகும்.

பிரம்மதேசம்

பிரம்மதேசம் அம்பாசமுத்திரத்திலிருந்து வடக்கே நான்கு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூரில் கடனா நதியின் தென்கரையில் கைலாசநாதர் கோயில் அமைந்துள்ளது. மூன்று தளங்களைக் கொண்ட இச்சிவன் கோயில், இராமசாமி கோயில் மற்றும் இராஜகோபாலகவாமி கோயில் ஆகியவை போன்றே யாளவரி வரை உள்ள பகுதிகள் கல்லாலும் அதற்கு மேலுள்ள பகுதிகள் செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கோயிலில் திருவடி அரசர்கள் மற்றும் விஜயநகர-நாயக்க மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. சோழர் கல்வெட்டு ஏதுமில்லை. இதனால் இக்கோயிலை எஸ். ஆர். பாலகப்பிரமணியம் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டதென்கின்றார்.⁶⁴ ஆனால், கலைக் கூறுகளின் அடிப்படையில் இதன் காலத்தை கி.பி.பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம் என்று மெயிஸ்டர் மற்றும் எம்.ஏ.டாக்கி கூறுகின்றனர்.⁶⁵ முதலாம் இராஜராஜன் காலத்து உடைந்த வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று பிரம்மதேசம் ஆற்றங்கரையில் கிடைத்திருப்பது இக்கருத்துக்கு வலுவேற்றுவதாக அமைந்துள்ளது.⁶⁶

இராஜகோபாலகவாமி கோயில் போன்றே பிரதிபந்த அமைப்புடைய இதன் அதிட்டானம் பாதி தரையில் மறைந்துள்ளது. எஞ்சிய பகுதிகளில் வெளியில் தெரிவது திரிபட்ட குழ்தம், யாளவரி கண்டம் மற்றும் தாமரை இதழ்களுடன் அலங்கரிக்கப்பட்ட வரிமானம் ஆகியனவாகும். யாளவரியின் முகப்புகளில் மகரவாய்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இக்கோயிலின் பிரநாளம் யாளவரியில் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. இது சமகாலப் பாண்டியரின் பிரநாளத்திலிருந்து மூன்று வகைகளில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. முதலாவதாக இது அளவில் நீண்டுள்ளது. இரண்டாவதாக சிம்மவக்தர் அமைப்பு புடைப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவதாக தண்ணீர் தரையில் விழாமலிருக்க கீழே ஒரு கல்தொட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது.⁶⁷

இக்கோயிலின் சுவர்ப்பகுதி, ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் கர்ணம், பத்ரம் என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட பகுதி பின்னொதுக்கமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் அரைத்தூண்கள் இராமசாமி கோயில் மற்றும் இராஜகோபாலசுவாமி கோயில்களின் அரைத்துண்களை ஒத்துள்ளன. ஆனால், இதன் பத்ம அலங்காரத்தில், அவ்விரு கோயில்கள் போன்று இதழ்கள் பலகைக்கு வெளியே நீட்டப்படவில்லை. அரைத்தூண்களின் மாலஸ்தானத்தில் வீரர்கள், யாளிகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் சோழநாட்டில் புஞ்சை நல்துணையீசுவரர் கோயில் மற்றும் விருத்தாசலம் சிவன் கோயில் ஆகியவற்றில் உள்ளது போன்று மாலஸ்தானப்பகுதி மூன்று சிம்மங்களின் வாய்களிலிருந்து வெளிவருவது போன்று காட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலின் தேவகோட்டங்கள் அம்மைநாதர் கோயில் கோட்டங்களை ஒத்திருப்பினும் அவற்றில் சில வளர்ச்சியையும் காணமுடிகிறது. தேவகோட்டத்தின் உச்சியில் உள்ள கபோதத்தில் சிம்மமுகக் கூடுகளும், வட்டக்குமிழ் அலங்காரமும் காணப்படுகின்றன. கபோதத்திற்கு மேல் மகரதோரணங்கள் உள்ளன.

சுவரில் உள்ள கோட்ட பஞ்சரத்தில் இங்கு சாலை அலங்காரத்திற்குப் பதிலாக சிம்மமுகக் கூடுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சுவருக்கு மேலுள்ள வாஜனம் பூதவரியைக் கொண்டுள்ளது. இங்கு பூதங்கள் இசைக்கருவிகளை இசைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். தவிர, இதில் பூதங்கள் நடமாடுதல், ஒன்றோடொன்று சண்டையிடுதல், விளையாடுதல் போன்ற காட்சிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இதற்கு மேல் உள்ள கபோதத்தின் முனைப்பகுதி சாய்வாக அமைந்துள்ளது. வட்டக்குமிழ்களும், அலங்காரமான கூடுகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. யாளவரியில் பக்கச்சாயலில் முழு யாளிகளும், மகரவாய்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இரண்டு தளங்களைக் கொண்ட கருவறையின் மேல்பகுதி சோழர் கோயிலான புள்ளமங்கை பிரம்மபுரீசுவரர் கோயிலைப் போன்று அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு தளத்திலும் கிரீவமும், சிகரமும் சதுரமாக உள்ளன. கர்ணக்கூடு, பஞ்சரம், சாலை ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்ட ஹாரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்த்தளத்து சாலை கோட்டங்களில் பழைய கற்சிற்பங்கள் உள்ளன. ஆனால், மேற்கள சாலை கோட்டங்களில் நவீன காலத்து சுதைச் சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது இக்கோயிலின் மேற்பகுதி திருத்திக்கட்டப்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகிறது. இது தவிர சாலைக்கும் பஞ்சரப் பகுதிக்கும் இடையில் கற்சிற்பங்கள் சிவபெருமானின் பல்வேறு அமைப்புகளைக் காட்டுகின்றன. அவை சேத்திரபாலர், ரிஷபாந்திகர், கங்காதரர், திரிபுராந்தகர், கங்காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், காலசம்ஹாரர் மற்றும் ஹரிஹரர் ஆகியனவாகும். தவிர,

சுப்பிரமணியர் மற்றும் சண்டேசுவரர் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. இக்கோயிலின் அர்த்தமண்டபம் கருவறையின் கலைக்கூறுகளையே கொண்டுள்ளது.

இக்கோயிலில் இரண்டாம் பிரகாரத்தில் வடகிழக்குப் பகுதியில் தெற்கு நோக்கியவாறு கங்காளமண்டபம் ஒன்றுள்ளது. இது நீள்சதுர வடிவில், இரண்டு தூண்கள் தாங்கிய நிலையிலுள்ள மண்டபமாகும். சோழநாட்டில் தாராகரம் ஐராவதேசுவரர் கோயிலில் இத்தகைய அமைப்பு இருந்துள்ளது. அதில் இருந்த ஆளுயரச் சிற்பங்கள் இன்றும் தஞ்சை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பிரம்மதேசத்தில் உள்ள இம்மண்டபத்தில் அதிகமான சிற்பங்கள் உள்ளன. அவை, நிருதி, வருணன், வாயு, கணபதி, சப்தரிசிகளின் பத்தினிகள், குபேரன், பிரம்மா, சூரியன், சந்திரன், விஷ்ணு, இந்திரன், சுப்பிரமணியர், ஈசன், அக்னி, யமன், கங்காளமூர்த்தி, பூதகணங்கள், நாட்டியமாடும் பெண்கள், இசைக்கலைஞர்கள், ரிஷிகள் போன்றனவாகும். கங்காளமூர்த்தி கையில் உடுக்கை வைத்துக் கொண்டு ஒரு சிறு எலும்புத்துண்டால் தட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார். இச்சிற்பங்கள் நான்கு தளவரிசைகளில் அதாவது மேல்தட்டு (Upper level) கண்ணளவுத்தட்டு (eye level) அல்லது இடைத்தட்டு, கீழ்த்தட்டு மற்றும் இறுதித்தட்டு என்று பகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. கங்காளர் பூதகணங்கள் சூழ மண்டபத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நின்று கொண்டிருக்கிறார்.⁶⁸ இத்தகையதொரு மண்டபம் திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலிலும் உள்ளது. இங்கு சிற்பங்கள் மீது கதை பூசப்பட்டுள்ளது.

திருவாலீசுவரம்

திருநெல்வேலி மாவட்டம், அம்பாசமுத்திரத்திலிருந்து ஆறு கிலோமீட்டர் வடமேற்கில் திருவாலீசுவரம் அமைந்துள்ளது. இங்கு கடனா நதியின் தென்கரையில் திருவாலீசுவரர் கோயில் உள்ளது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள பிரமாண்டமான கோயில்களில் இது சிறந்தவோரிடத்தைப் பெறுகிறது. இந்த இரண்டுதள விமானம் முழுவதும் தொடக்கத்தில் கல்லால் கட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால், பின்னாளில் இதன் பழைய கிரீவமும், சிகரமும் கதையமைப்புகளால் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இக்கோயிலைக் கட்டியவர்கள் முற்காலப் பாண்டியர்களா? அல்லது சோழப் பேரரசர்களா? என்பது பற்றி இருவேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. இருதரப்பினரின் வாதமும் ஒருவகையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடியதாக உள்ளன.

எஸ்.ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்⁶⁹, என், ஆர். பானர்ஜி⁷⁰, கே.ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி⁷¹, கே.டி. சுவாமிநாதன்⁷² மற்றும் வெ. வேதாசலம்⁷³ ஆகியோர் இக்கோயிலின் கல்வெட்டுகளையும், சிற்பக்கலையழகையும் மேற்கோள்காட்டி இதனைச் சோழர் கோயில் என்றே வலியுறுத்துகின்றனர். அவர்கள் இக்கோலில் பாண்டியர் கட்டடக்கலைக் கூறுகள் சோழர்களால் பின்பற்றப்பட்டுக் கட்டப்பட்டுள்ளது என்று கருதுகின்றனர். மற்றொரு பிரிவினர், அதாவது, கே.ஆர்.சீனிவாசன்⁷⁴, கே.வி.சௌந்தரராஜன்⁷⁵, கணபதிசுப்பையா⁷⁶, க. கண்ணன்⁷⁷ ஆகியோர் கட்டடக் கலையமைப்பை வைத்து இக்கோயில் முற்காலப்பாண்டியரின் பணி என்றும், அதன் பின்பு சோழர் சிற்பங்கள் மேலே வைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் கூறுகின்றனர். இக்கோயிலில் உள்ள பைரவர் சன்னதி சோழர் கட்டடச்சுலையைக் கொண்டிருக்கும் போது, பிரதான கோயில் மட்டும் ஏன் சோழர்களால் பாண்டியர் பாணியில் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது சர்ச்சைக்குரிய முடிவுபெறாத விசயமாகவே உள்ளது. இருப்பினும் இங்கு சோழர்களின் பங்கு உள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். இதற்குத் துணைசெய்வது பிரஸ்தாரத்தின் மேலுள்ள சிற்பங்களும், பைரவர் சன்னதியுமாகும். இக்கோயில் சுவரில் ஏராளமான சோழர் மற்றும் சோழ-பாண்டியர் மற்றும் பாண்டியர் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இதில் தொன்மையானது முதலாம் இராஜராஜனின் பதினோராவது ஆண்டு கல்வெட்டாகும்.⁷⁸

இக்கோயிலின் அிட்டானம் பிரதிபந்த வகையைச் சேர்ந்ததாகும். இதில் ஐகதி, திரிபட்டகுமுதம், யாளவரி, கண்டவரி ஆகிய பகுதிகள் உள்ளன. யாளவரியில் முழு யாளிகள் பக்கச்சாயலில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வரியின் முகப்புகளில் மகரவாய்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு யாளிகள் முழு உருவில் பக்கச்சாயலில் காட்டப்படுவது முற்காலப்பாண்டியர் கலைக்கூறு என்று கருதப்படுகிறது.⁷⁹ இக்கோயிலின் சுவர்ப்பகுதி இரண்டு கர்ணம், இரண்டு பின்னொதுக்கம் மற்றும் பத்ரம் என்றும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் தேவகோட்டம் குறுகியதாக, சிற்பங்கள் இல்லாமல் உள்ளது. அரைத்தூண்கள் சதுரமாக, மாலஸ்தானம், பத்மபந்தம், கலசம், தாடி, கும்பம், பத்மம், பலகை, வீரகண்டம், கோணவடிவ போதிகை ஆகியவற்றைக் கொண்டு விளங்குகிறது. ஆனால், இவற்றில் வேறு அலங்காரங்கள் காட்டப்படாமல் எளிமையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தேவகோட்டத்தில் உள்ள மகரதோரணங்களின் கூடு பகுதியில் எந்தவித சிற்பமும் வைக்கப்படவில்லை. சுவருக்கு மேலுள்ள வாணம் பூதவரியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு பூதம் குடைவைத்திருப்பதும், மற்றொரு பூதம் குடக்கூத்தாடுவதும், இங்கு காணத் தக்கதாகும். அதற்குமேல் உள்ள கபோதத்தின் முனைப்பகுதி மணி போன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கலைக்

கூறானது பாண்டியர்களின் ஒற்றைக்கல் கோயிலான கழுகுமலை வெட்டுவான்கோயிலிலேயே தொடங்கப்பட்டு விட்டது. கபோதத்தில் சிம்மமுகக் கூடுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கபோதத்தின் மேலுள்ள யானவரியில் யானிகள் முழு வடிவில் பக்கச்சாயலில் (Profile) காட்டப்பட்டுள்ளன. அதற்கு மேற்பட்ட பகுதிகள் பிற்காலத்தில் சுதையால் கட்டப்பட்டுள்ளன. இரண்டு தளங்களில் முதல்தளம் கட்டடக்கலைக் கூறுகளாக அதாவது பிதுக்கம், பின்னொதுக்கம் என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளது. மேல்தளம் பகுக்கப்படாமல் நேரான கவராகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. மேல்தளத்தைச் சுற்றிக் கர்ணக்கூடு, பஞ்சரம், சாலை ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்ட ஹாரம் ஒன்று காணப்படுகிறது. அவற்றின் கோட்டங்களில் (niches) சிவபெருமானின் பல்வேறு அம்சங்களைக் காட்டும் அழகு மிளிரும் சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிற்பங்களின் முகபாவனை, ஆபரணங்கள், உடல்நளினம், இடுப்புக்கச்சை, சிற்பக்கலை நுணுக்கம் ஆகிய அனைத்தும் சோழர்களின் கலையம்சத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன.

இச்சிற்பங்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை கங்காதரர் அல்லது கௌரிப்பிரசாத மூர்த்தி, ரிஷபாந்திக மூர்த்தி, ஆனந்ததாண்டவ நடராசர், தக்சானுக்கிரஹ மூர்த்தி, அர்த்தநாரீசுவரர், திரிபுராந்தகர், காலசம்ஹாரர், லிங்கோத்பவர், காமதகன மூர்த்தி, கங்காள மூர்த்தி அல்லது பிச்சாடனார், பார்வதியின் பஞ்சாக்னி தபசு, கல்யாணசுந்தரர், கஜசம்ஹார மூர்த்தி, சண்டேசனுக்கிரஹ மூர்த்தி, சுகாசன மூர்த்தி, கிராத மூர்த்தி, காலசம்ஹார மூர்த்தி, (கண்ணப்பர் கதை) போன்றவையாகும். இவை தவிர கிரீவ கோட்டங்களில் தெற்கே தட்சிணாமூர்த்தியும், மேற்கே யோகநரசிம்மரும், வடக்கே பிரம்மாவும் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இச்சிற்பங்கள் அனைத்துமே சோழர் கோயில்களில் அனைத்து தேவ கோட்டங்களிலும் வைக்கப்படுகின்ற மரபினைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது போல் தோன்றுகிறது. கங்காதரர் சிற்பம் பல்லவர் காலத்திலேயே திருச்சி மேற்குடைவரையில் வடிக்கப்பட்டிருந்தபோதும் அது சிவபெருமான் பார்வதிபைக் கெஞ்சுவது போன்று கௌரிப்பிரசாத மூர்த்தியாகப் பரிணமித்தது சோழர் கோயில்களில் தான். இவற்றைத் தஞ்சை பெரிய கோயிலிலும், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலும் காணலாம். திருவாலீசுவரத்திலும் இச்சிற்பம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், முற்காலப் பாண்டியர் தம் கங்காதரர் சிற்பம் ஒன்று திருநெல்வேலி மாவட்டம் பாப்பாக்குடியில் ஆற்றங்கரையில் கிடைத்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இதில் சிவபெருமான் பார்வதியின் தாடையைப் பிடித்துக் கெஞ்சுகிறார். ரிஷபாந்திகர் சிற்பங்களும் செப்புத்திருமேனிகளும் சோழர் காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கின. அர்த்தநாரீசுவரர் சிற்பங்களும் பல்லவர் காலத்திலேயே வழக்கிலிருந்த போதும், அவை பிரபலமடைந்து

தேவகோட்டங்களில் இடம்பெற்றது சோழர் காலத்தில்தான். திரிபுராந்தகர் சிற்பம் இராஜராஜனின் மேன்மைதாங்கிய ஒன்றாகும். அவரது தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் கருவறையின் மேல்தளங்களில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் திரிபுராந்தகர் சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பார்வதியின் பஞ்சாக்கினி தபக காளிதாசரின் குமாரசம்பவத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வகைத் தபக திருவாலீசுவரம் போக, சோழநாட்டில் குத்தாலம் சோழீஸ்வரம் கோயிலின் கண்டப்பகுதியிலும், தாராகரம் ஐராவதேசுவரர் கோயிலிலும் காணப்படுகிறது. சண்டேசானுக்கிரகமூர்த்தி சிற்பம் பல்லவர் காலத்திலேயே வடிக்கப்பட்டிருந்த போதும் அது உன்னதநிலையடைந்தது சோழர் கோயில்களில்தான். எனவே ஐயமில்லை. சோழர்களே இக்கோயிலைக் கட்டியிருப்பினும் இதில் பாண்டியர் மற்றும் சோழர் கலைக்கூறுகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பது கண்கூடு.

நாகர்கோயில்

நாகர்கோயிலில் கோட்டாறு (தற்போது ஒழிக்கினச்சேரி) பகுதியில் சோழீசுவரம் கோயில் உள்ளது. இக்கோயில் அக்காலத்தில் சோழீசுவரம் உடைய நாயனார் கோயில் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது முதலாம் இராஜராஜனின் சோழப் பிரதிநிதியாக இருந்த அவரது மகன் முதலாம் இராஜேந்திரனின் பதினோராம் ஆட்சியாண்டில் கட்டப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று எஸ்.ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் கருதுகின்றார்.⁸⁰ முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தில் இக்கோயில் திருத்திக்கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அத்தருணத்தில் உள்ளூர் தலைவராயிருந்த சோழமண்டலத்து மண்ணிநாட்டு குலோத்துங்க சோழ கேரளாராஜன் என்ற முள்ளியூருடையான் அறையன் மதுராந்தகன் என்பான் இக்கோயிலை இராஜேந்திரசோழீசுவரம் என்ற பெயரில் திருத்திக் கட்டியுள்ளான். முதலாம் குலோத்துங்கன் இக்கோயிலுக்கு தேவதான இறையிலியாக இராஜேந்திர சோழநல்லூரைக் கொடுத்துள்ளார்.⁸¹

இக்கோயில் கருவறை, அந்தராளம், அர்த்தமண்டபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. கருவறையின் சுவர்களில் நான்கு அரைத்தூண்களும், குறுகிய, ஆழமில்லாத தேவகோட்டங்களும் உள்ளன. உச்சியில் சாலை கோட்டங்களிலும் கிரீவ கோட்டங்களிலும் தட்சிணாமூர்த்தி, நரசிம்மர், பிரம்மா ஆகியோரின் சிற்பங்கள் முறையே தெற்கு, மேற்கு, வடக்குப் பகுதிகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள சோமாஸ்கந்தர் செப்புத்திருமேனி சோழர் கலைப்பாணியிலமைந்துள்ளது. பிற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் அம்மன் கோயில் ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது.

கன்னியாகுமரி

கன்னியாகுமரி உள்ள குமரி அம்மன் கோயிலில் முதலாம் பராந்தகசோழனின் ஒன்பதாவது ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்றுள்ளது. இது இக்கோயில் நிலங்களின் எல்லைகளைக் குறிப்பிடுகிறது.⁸² சுசீந்திரம் ஸ்தாணுமாலாயர் கோயிலிலும் முதலாம் பராந்தகனின் முப்பத்திநான்கு மற்றும் நாற்பதாவது ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. நாகர்கோயிலிலிருந்து கன்னியாகுமரி செல்லும் வழியில் புவனநந்தீசுவரர் கோயில் உள்ளது. இது இராஜராஜேசுவரம் என்று இராஜராஜன் பெயரில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.⁸³ இக்கோயிலில் உள்ள தொன்மையான கல்வெட்டு முதலாம் இராஜேந்திரனின் ஐந்தாவது ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்ததாகும்.⁸⁴ இக்கோயிலில் முதலாம் இராஜாதிராஜன் மற்றும் விக்கிரம சோழன் ஆகியோரின் கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. ஆனால், தற்போது இக்கோயில் பெரிதும் இடிந்து நவீனப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. நாகர்கோயிலுக்கு பதினாறு கிலோமீட்டர் வடக்கில் முதலாம் இராஜராஜனால் கட்டப்பட்ட, ஏகதளவிமானம் கொண்ட கோயில் ஒன்று தரிசனங்கோப்பு என்ற இடத்தில் உள்ளது.⁸⁵ கன்னியாகுமரியில் இம்மன்னனால் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படும் குகநாதசுவாமி கோயில் உள்ளது. இதன் பழமையான தேவகோட்டத்தில் தெற்கில் தட்சிணாமூர்த்தி மற்றும் கணபதி சிற்பங்களும், மேற்கில் யோகநரசிம்மரும், வடக்கில் பிரம்மாவும் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இதன் அர்த்தமண்டப வடக்குச்சுவரில் தூர்க்கையின் சிற்பம் இருந்திருக்கவேண்டும் என நம்பப்படுகிறது.⁸⁶

இது போன்று பாண்டியநாட்டின் பல கோயில்களிலும் சோழர்கள் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இன்னும் சிலவற்றில் பழைய கட்டடங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் மட்டும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவையெல்லாம் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை என்று உறுதியாகச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரங்கள் இல்லை. முந்தைய கோயில்களான விரிவுபடுத்தியிருக்கலாம், அல்லது முந்தைய கோயில்களில் இவர்களது சிற்பங்களை வைத்திருக்கலாம். இத்தகையதாக அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத கோயில்கள் என சிலவற்றை இங்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். அவையாவன, திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலில் உள்ள பள்ளிகொண்டார் சன்னதி மற்றும் கங்காளர் மண்டபம், திருப்புடைமருதூர், அம்பாசமுத்திரம் எரிச்சாவுடையார் கோயில் போன்றவையாகும்.

முடிவுரை

பாண்டியநாட்டில் உள்ள சோழர் கோயில்களில் பெரும்பான்மையானவை தென்பாண்டி நாடான திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தான் அமைந்துள்ளன. இதற்கு முக்கிய காரணம் வளமான, வற்றாத தாமிரபரணி அங்கு பாய்வதேயாகும். எப்படிச் சோழர்கள் வளமான காவிரிக்கரைகளில் பெரும்பாலான கோயில்களைக் கட்டினரோ அதுபோன்றே தாமிரபரணி மற்றும் அதன் கிளைநதிகளின் கரைகளிலும், அவற்றை ஒட்டிய பகுதிகளிலும் தங்களது கோயில்களை எழுப்பியுள்ளனர். இராமேசுவரத்தில் அவர்கள் கோயில்களை எழுப்புவதற்கு அவர்கள் இலங்கை செல்ல இப்பகுதியைப் பயன்படுத்தியது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இலங்கைமீது கொண்ட வெற்றியின் நினைவாகவுமிருக்கலாம் அல்லது தொன்மையான, இராமாயணத் தொடர்புடைய இவ்விழைவன் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த மரியாதையாக இருக்கலாம். ஏனெனில் முற்காலச்சோழர் கோயில்களின் அதிட்டானக் கண்டப்பகுதியில் இராமாயணச் சிற்பங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இலங்கையில் பொலன்னறுவையில் கட்டப்பட்ட சிவன் கோயில்களில் இராமேசுவரம் கோயில்கள் போன்றும், தஞ்சைப் பெரியகோயில் போன்றும் சதுரமான அரைத்தூண்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

இராமேசுவரத்துக் கோயில்கள் முழுமையான சோழர் கலையைக் கொண்டிருக்கின்றபோதும் சோழர்கலை பற்றி ஆய்வு செய்த எஸ்.ஆர். பாலசுப்பிரமணியமோ, டக்ளஸ் பாரட்டோ, இராம் சிவராமோ, ஜெர்தா ஹெய்க்வல் மெய்ஜரோ, மெய்ஸ்டரோ, டாக்ஃயோ வேறு எவருமோ இதுபற்றி எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம் அவை எளிதில் கண்களுக்குப் புலப்படாத பகுதியில் அமைந்துள்ளன. என்று சொல்லாம். எனினும் கலைவரலாற்றாளர்கள் மீண்டும் இது பற்றிய ஆய்வினைத் தொடரவேண்டும் என்பது நமது அவா.

பாண்டியநாட்டுச் சோழர் கோயில்கள் அல்லது அவர்களது கலைகள் இப்பகுதியில் சோழராட்சி முடிந்ததும் அழிந்துவிடவில்லை. அவை இடைக்கால மற்றும் பிற்காலப் பாண்டியர்களாலும் சில இடங்களில் பின்பற்றப்பட்டன. உதாரணமாக தேவகோட்டங்களில் இறையருவங்களை வைக்கும் பாங்கினை சோழர்களிடமிருந்து பாண்டியர் பின்பற்றினர். இதனைச் சோழவந்தானுக்கு அருகில் தென்கரையில், அமைந்துள்ள தென்திருப்புவனம் இடைக்கால பாண்டியர் காலத்து சிவன்கோயிலில்

அதிட்டானத்தின் சுவர்க்கண்டத்தில் சோழர் கோயில்கள் போன்று பூவேலைப்பாடுகளும், கருக்குவேலைப்பாடுகளும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் தேவகோட்டத்தில் அழகான இறையருவங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. தேவகோட்டத்து மகர தோரணங்களும் சோழர் கோயிலைப் போன்று அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது போன்று பாண்டியநாட்டில் சோழர் ஆட்சி ஏற்பட்டதன் விளைவாக, இருநாட்டுக் கலைகளும் ஒன்றோடொன்று கலந்து பரிணமிக்க ஏதுவாயிற்று.

குறிப்புகள்

1. இச்சன்னதிகள் தற்போது கோயில் நிர்வாகத்தாரால் பாபச்சேகவரர் (கிழக்குப் பார்த்தது) புன்தானேகவரர் (மேற்கு பார்த்தது) கோயில்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.
2. Mischel W. Meister and M.A. Dhaky, (1983), (Ed.) *Encyclopaedia of Indian Temple Architecture, South India, Lower Dravidadesa*, p.344.
3. மேலது., ஒளிப்படம், 147.
4. மேலது., ஒளிப்படம், 187.
5. மேலது., ஒளிப்படம், 189.
6. மேலது., ஒளிப்படம், 192.
7. மேலது., ஒளிப்படம், 120.
8. மேலது., ஒளிப்படம், 219.
9. மேலது., ஒளிப்படம், 249.
10. மேலது., ஒளிப்படம், 253 மற்றும் 361.
11. சாளுக்கிய, இராட்டிரகூட மரபில் கோயிற்கவரின் அனூராதா பகுதியில் ஸ்தம்ப பஞ்சரங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. உதாரணம் ஐஹோளே.
12. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ஒளிப்படம் 318.
13. K.V. Soundararajan, (1972), *Indian Temple Style: The Chalukya Rashtrakuta Traditions*, New Delhi, p.42
K.V. Soundararajan, *Tamil Temple Architecture and Art in MARG (Splendours of Tamilnadu)*, p.63)
14. அருப்புக்கோட்டைக்கருகில் உள்ள வாகைக்குளம் பிற்கால பாண்டியர் காலத்து பாதாளீகவரர் கோயிலில் அலங்கரிக்கப்பட்ட, பிற்கால, கம்பப்பஞ்சரம் (ஸ்தம்பப்பஞ்சரம்) காணப்படுகிறது.
15. பொதுவாக பின்னொதுக்கங்களில் அல்லது இரண்டு அரைத்தூண்களுக்கிடையில் உள்ள சிறிய இடைவெளியை நிரப்புவதற்கே ஸ்தம்பப்பஞ்சரம் ஒரு கட்டக்கலை அலங்கார உறுப்பாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இரண்டு அரைத்தூண்களையுடைய முழுப்பஞ்சரம் வைக்க அதிக இடம் தேவைப்படும்.
16. R. Nagaswamy, ed., (1979), *Tiruttani and Velanjeri Copper Plates*, State Dept. of Archaeology, Tamilnadu, Chennai, p.2.

17. இதுவே பல்லவர்களால் தொடங்கப்பட்டு, சோழர்கள் மற்றும் பாண்டியர்களால் பல இடங்களில் தொடரப்பட்டது.
18. இங்குள்ள அதிட்டானக் கூறுகள் பெரும்பாலும் முற்காலச் சோழர் கோயில்களின் அதிட்டான அமைப்புகளைப் பற்றிப் பகுப்பாய்வு செய்துள்ள கலை வரலாற்றாளர் டக்ளஸ் பாரட்டின் B4.b வகைப்பிரிவினைச் சார்ந்ததாகும். அவற்றை திருவிளக்குடி, (திருவேள்விக்குடி), தஞ்சை மாவட்டம்)யிலுள்ள மணவாளேசுவரர் கோயில், உலகபுரம் விஷ்ணு கோயில் (தென்னாற்காடு), தஞ்சாவூர் பிரகதீசுவரர் கோயில் ஆகியவற்றிலுள்ள அதிட்டானங்களோடு ஒப்பிடலாம். அறுதியாகக் கூறவேண்டுமானால் இது முதலாம் இராஜராஜனால் கட்டப்பட்ட உலகபுரம் கோயிலைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. இராமேசுவரத்தைப் போன்றே உலகபுரத்திலும் குமுதத்தையும், ஐகதியையும் பிரிக்கும் தாமரை இதழ்ப்பகுதி காணப்படவில்லை.
19. விமானத்தின் உயரத்தைக் கூட்டும் வகையில், முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் உயரமான உபீடங்கள் கட்டப்பட்டன. இங்கு, கோயில் மஞ்ச்சபந்த (அதிட்டான அமைப்பு) உபீடத்தின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளது. தஞ்சைக் கோயிலில் உள்ளது போன்று, இங்கு, கோயிலின் உயரத்திற்குத் தக்கபடி எழுப்பப்பட்டுள்ளது.
20. இவ்வகைக் கலைக்கூறு புள்ளமங்கையில் உள்ள முற்காலச் சோழர் கோயிலில் காணப்படுகிறது. (J.C. Harle (1958), The Early Chola temple at Pullamangai, *Oriental Art*, Vol., 4, No.3, p.96.
21. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ஒளிப்படம், 312.
22. C. Sivaramamurti, Geographical and Chronological factors in Indian Iconography, in *Ancient Indian*, No.6, படம் xxv.
23. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ஒளிப்படம், 312
24. இவ்வகையின் உன்னதமான உதாரணங்கள் புள்ளமங்கை பிரம்மபுரீசுவரர் கோயிலிலும், புஞ்சை நல்துணையீசுவரர் கோயிலிலும் பிறவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. (Miheal W. Meister and M.A. Dhaky,) படங்கள் 218, 219, 220 மற்றும் 225
25. இக்கோயில்கள் பற்றி Two Chola temples in Pandya Country என்ற தலைப்பில் இக்கட்டுரை ஆசிரியர் மற்றும் க. கண்ணன் ஆகியோரால் 1996ல் 'PANCHALA' என்ற இதழில் கட்டுரையாக வெளியிடப்பட்டது.
26. ARE, 160/1895.
27. பின்னாளில் இவ்வூர் கங்கைகொண்ட சதுர்வேதிமங்கலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. (Arc, 162/1895).
28. இனிமேல் இடத்தின் பெயர் குறிப்பிடாமல் கோயில்களின் பெயர்கள் வைத்தே விளக்கப்படுகிறது.
29. ARE, 160/1895.
30. S.R. Balasubramanyam, (1975), *Middle Chola Temples*, Faridabad., p. 188.
31. சின்னமனூர் பெரிய செப்பெடுகள் பாண்டிய மன்னர் இரண்டாம் இராஜசிம்மன் காலத்தவையாகும். இதில் அம்மன்னன் அவரது தந்தை பராந்தக வீரநாராயணன் சிறந்த பக்தியான் எனவும் பல அக்ரஹாரங்களையும், கோயில்களையும் உருவாக்கியுள்ளார் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (SIL, III, No. 206)
32. முதலாம் இராஜராஜனின் 22ஆவது ஆட்சியாண்டுக் (கி.பி.1007) கல்வெட்டு ஒன்று இக்கோயிலில் உள்ள இறைவனை தென்திருப்புவனம் உடையார் என்ற சோமநாததேவர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. (Arc, 392/1929-30)

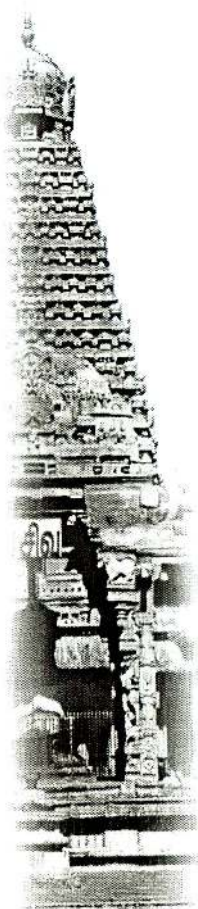
33. ARE, 388/1929-30.
34. ARE, 419/1929-30.
35. ARE, 386/1929-30.
36. ARE, 397/1929-30.
37. ARE, 387/1929-30.
38. ARE, 415/1929-30.
39. ARE, 401, 416 மற்றும் 473/1929-30.
40. ARE, 395/1929-30.
41. ARE, 393/1929-30.
42. இதனை டக்ளஸ்பாராட் கவர்க்கண்டம் என்று குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் கருவறையின் கவர் இதிலிருந்துதான் உயர தொடங்குகிறது. (*Early Chola Architecture and Sculpture*, 1974, p. 28.)
43. மேலது.
44. Gerda Hoekvel Meijer, (1981) *Koils in Cholamandalam*, Amsterdam, p. 69.
45. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ஒளிப்படங்கள் 269 மற்றும் 270.
46. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ஒளிப்படம் 102.
47. ARE, 713/1916.
48. SII, 5/ NO. 744.
49. SII, 14/NO.152.
50. ARE, 706/1916.
51. ARE, 715/1916.
52. SII, 5/748.
53. G. Sethuraman, "The Artistic Significance of the Galapada Motifs of Brahmapurisvara temple, Pullamangai, *KALA* Vol.I, (1994-95), pp. 33-38 and Tudaiyur Visamangalesvara Temple - Galapada Motifs, *Facets of Indian Art and Culture*, Madurai, 1995, pp. 19-21.
54. S. Kannan, (1998), *Temples of Ambasamduram Taluk: A Study of Architecture and Sculpture*, Unpublished Ph.D.thesis,p.95.
55. மேலது, ப. 101.
56. ARE, 629-638/1916.
57. கல்வெட்டு, எண். 21, 1984, ப. 16.
58. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ஒளிப்படம் 293.
59. மேலது, ஒளிப்படம், 239 மற்றும் 241.
60. SII, XIV, NO. 753.
61. ARE, 533/1916.
62. S. Kannan, முன்னது, ப. 48.
63. K.V. Soundararajan, (1972), *Indian Temple Styles*, New Delhi, p. 119.
64. S.R. Balasubramanyam, *Middle Cholo Temples*, முன்னது, ப. 200
65. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது, ப. 263
66. ARE, 381/1916.
67. ARE, 533/1916. முன்னது, ப. 86
68. C. Sivaramamurti, (1984), *The Choloa Temples*, New Dehli, p. 36.

69. S. R. Balasubramanyam முன்னது. பக். 201-209.
70. N.R. Banerjee, (1962), The Valisvara temple at Tiruvalisvaram, *Journal of the Asiatic Society*, Vol.IV, Nos.3 and 4, p.169.
71. K.A.N. Sastri, (1984), *The Choloas*, Madras, p.169.
72. K.D. Swaminathan, (1990), *Early south Indian Architecture : A Study of Tiruvalisvaram Inscriptions*, Trivandrum, p.22.
73. வெ. வேதாசலம், (1993), தமிழ் இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள் காட்டும் பாண்டியநாட்டு சமுதாயமும் பண்பாடும், வெளியிடப்படாத முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, மதுரை, ப. 464.
74. K.R. Srinivasan, (1985), *Temples of South Indian*, New Delhi, p. 123.
75. K.V. Soundararajan, (1975), Early, Pandya, Irukkuvel and Muttarayar Architecture, *Studies in Indian Temple Architecture*, ed. Pramod Chandra, New Delhi, p.257.
76. G. Subbiah, (1978), *Early Pantiyar Architecture*, Unpublished Ph. D. Thesis, Calcutta, p. 252.
77. S. Kannan முன்னது. ப. 47.
78. ARE, 116/1905.
79. Micheal W. Meister and M.A. Dhaky, முன்னது. ப. 123.
80. S. R. Balasubramanyam முன்னது. பக். 211. (மற்றும் ARE, 30 TO 46/1896).
81. ARE, 31/1896.
82. ARE, 108/1896.
83. S. R. Balasubramanyam முன்னது. பக். 210.
84. ARE, 103/1896.
85. S. R. Balasubramanyam முன்னது. பக். 212.
86. மேலது, ப. 212 - 213.

சோழர் கால இசை

திருவிசைப்பா மாலை இசை

பேராசிரியர் ஞானா குலேந்திரன்

இறை உணர்வைப் பண் என்னும் இன்னிசை கூட்டிய தெய்வத் தமிழ்ப் பாடலால் பெறும் ஓர் உயரிய மரபிற்கு வித்திட்டவர் காரைக்கால் அம்மையார். இவரை அடியொற்றித் தேவார திருவாசகமும், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டும் விலைமதிப்பற்ற அருட்பெரும் செல்வங்களாகத் தமிழுலகிற்குக் கிடைத்தன.

இவற்றுள், சோழப் பேரரசின் ஆட்சி உச்ச நிலையில் திகழ்ந்த காலத்து, ஓங்கி வளர்ந்த சைவ சமயத்தின் மேன்மையைத் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு பாடல்களாக மெய்யடியார்கள் திருவாய் மலர்ந்து அருளினர். “திருவிசைப்பா மாலை”¹ என்று அழைக்கப்பெறும் இப்பாடல்களின் இசை குறித்த நோக்கில் இக் கட்டுரை அமைகிறது.

ஒன்பதாம் திருமுறை

பன்னிரு சைவத் திருமுறையுள் ஒன்பதாம் திருமுறையாக திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு விளங்கும். 28 திருவிசைப்பாப் பதிகங்களும் அவற்றுள் 301 பாடல்களும் கொண்ட இத் திருமுறையை “மோக மெறி திருவிசைப்பா மாலை” எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் பாராட்டும்.

திருவிசைப்பா பாடினோர் ஒன்பதின்மர். திருமானிகைத் தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த் தேவர், பூந்துருத்திநம்பி, காடநம்பி, கண்ட ராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலி அமுதனார், புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர் ஆகிய ஒன்பதின்மரில் சேந்தனார் ஒருவரே திருப்பல்லாண்டு பாடியமை குறிக்கத்தக்கது.

திருவிசைப்பா பாடல் பெற்ற திருத்தலங்கள் பதினான்கு. 29 பதிகங்களில் ‘கோயில்’ என்னும் தில்லைக்குரியவை 16 பதிகங்கள், திருவீழிமிழலை, திருவாவடுதுறை, திருவிடைக்கழி, திருக்களந்தை, ஆதித்தேச்சரம், திருக்கீழ்க்கோட்டூர் மணியம்பலம், திரைலோக்கிய சுந்தரம், கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம், திருப்புவனம், திருச்சாட்டயக்குடி, தஞ்சை இராசராசேச்சரம், திருவிடை மருதூர், திருவாரூர் ஆகிய தலங்கட்குத், தலத்துக்கொரு பதிகமாகப் 13 பதிகங்கள் அமைந்துள்ளன.

இத்திருமுறையானது பாடுபொருளாலும் யாப்பமைதி, பதிக அமைதி மற்றும் இசையமைதியாலும் தேவாரங்களைத் தழுவி அமையக் காணலாம். தேவாரங்கள் பண்ணடைவு பெற்றதை போல் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பதிகங்களும் பண் குறிக்கப் பெற்றுக் கிடைப்பது சிறப்பு.

திருவிசைப்பா பண்ணிசை

திருவிசைப்பா மாலையின் இருபத்தொன்பது பதிகங்களும் ஆறு பண்களில் அமைகின்றன.²

பஞ்சமப் பண்ணில்	-	21 பதிகங்கள்
காந்தாரப் பண்ணில்	-	02 பதிகங்கள்
புறநீர்மைப் பண்ணில்	-	03 பதிகங்கள்
இந்தளப் பண்ணில்	-	01 பதிகம்
நட்டாரகப் பண்ணில்	-	01 பதிகம்
சாளரபாணிப் பண்ணில்	-	01 பதிகம்

இவற்றுள் சாளரபாணி ஒழிந்த மீதி ஐந்து பண்களும் தேவாரப் பண்ணிசையில் உள்ளன. பழந்தமிழர் பாடிய பண்ணிசையானது கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பின் 'கருநாடக இசை' என அழைக்கப்பெற்ற காலம் முதற் கொண்டு பழந்தமிழ்ப் பண்களை இராகப் பெயர்களைக் கொண்டு இனங் காணும் நிலை ஏற்பட்டது. அந்த வகையில் சாளரபாணி பண் தவிர்த்து ஏனைய ஐந்து பண்களின் நேரான கருநாடக இசை இராகங்கள் இவையாகின்றன.

பண்	அதன் நேர்	இராகம்
பஞ்சமம்	"	ஆகிரி
காந்தாரம்	"	நவரோக
புறநீர்மை	"	பூபாளம்
இந்தளம்	"	மாயா மாளவ கௌளை
நட்டராகம்	"	பந்துவராளி

தேவாரப் பதிகங்களில் உள்ள இவ் ஐந்து பண்ணிசைகளின் பாடுமுறையும் இசை இலக்கணமும் ஒதுவார் மூர்த்திகள் வழி இன்றளவும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. சாளரபாணிப் பண்ணின் இசை தேவாரப் பதிகங்களின் பண் வரிசையில் இடம்பெறாத நிலையில் அதன் இசை குறித்து தெளிவு காண்பது அவசியமாகிறது.

சாளரபாணிப் பண்ணின் இசை

பழந்தமிழர் வகுத்த 103 பண்களில் சாளரபாணிப் பண் இடம் பெறுவதிலிருந்து³ இது பழமையான ஓர் இசை என்பது தெளிவு.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தானின் ஆடல் அதிசயத்தைப் பூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி, “முத்து வயிரமணி மாணிக்க மாலை” எனத் தொடங்கிப் பாடும் திருவிசைப்பா பதிகம் சாளரபாணிப் பண்ணில் அமைகிறது. இப் பதிகப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் “ஆனந்தபைரவி” இராகத்தில் பாடுவது வழக்கம்.

நாட்டுப் புறங்களில் தாலாட்டு, ஊஞ்சல் பாட்டு, குறத்திப் பாட்டு ஆகிய பாடல்களில் ஆனந்தபைரவி இராக இசையை அதிகமாகக் கேட்கலாம். இதிலிருந்து ஆனந்தபைரவி இசையானது பழந்தமிழர் பாடிய பண்களில் ஒன்றெனத் துணிந்து, இதுவே சாளரபாணிப் பண்ணிற்கு நேரான கர்நாடக இராகமாக இருக்கலாம் என்ற கருத்து இசை ஆய்வாளர்களிடையே நிலவுகிறது.

ஆனந்தபைரவி 20 ஆம் மேளராகமாகிய நடனபைரவியில் பிறந்த ஒரு சேய் இராகமாகும். சகரிகமபதபச் என்ற ஆரோசையும் ச்நிதபமகரிச என்ற அமரோசையும் பெற்ற இராகம் இது

சட்ஜம், சதுஸ்ருதி ரீடபம், சாதாரண காந்தாரம், சுத்த மத்திமம், பஞ்சமம், சுத்த தைவதம், கைசிகி நிடாதம் ஆகிய சுரங்களைப் பெறும் இந்த இராகத்தில் “ச்நிதப” – “பதநிபா” ஆகிய சுரப் போக்குகளில் சதுஸ்ருதி தைவதம் இடைப்பிறவரல் (அந்நிய) சுரமாகி இந்த இராகத்தின் தனித்துவத்தை இனங்காட்டும். மகிழ்ச்சி, காதல், மனநிறை முதலான உணர்வுகளை வெளிக்காட்ட உதவும் இராகம் இது.

சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான சியாமா சாஸ்திரிகளின் கிருதிகளால் ஆனந்தபைரவி இராகம் கர்நாடக இசை உலகில் மிகப் பிரபலமடைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனந்தபைரவியில் சாளரபாணிப் பண் திருவிசைப்பா பாடலொன்றின் இசையமைதியை இங்கு காணலாம்.

இராகம் : ஆனந்தபைரவி
பண் : சாளரபாணி

தாளம் : ஆதி
1.00

தலம் : கோயில்

முத்து வயிரமணி மாணிக்க மாலைகண்மேல்
தொத்து மிளிர்வனபோல் தூண்டு விளக்கேய்ப்ப
எத்திசையும் வானவர்கள் ஏத்தும் எழில் தில்லை
அத்தனுக்கும் அம்பலமே ஆடரங்கம் ஆயிற்றே.

;கமா பபா பா, பா, பா/; கமா பமா/ மா; மா; //
முத்து. வயி. ர.ம.ணி/..மாணி ..க்க/மாலை கண்மேல்//
;கமா பமா மகபம கரிசா/ நீ. சமாகீ / ரிகாரி சா; //
.நொத்து. மிளிர். வன போல்/ தூ. ண. டு./ விளக்கேய்ப்ப//
;பபா பமா பச்சா, நீ;/நிச்சா கீ / சா ; நிச்சிச் நிதபா//
.எத்தி சையும். வானவர்கள் / எத் .தும் / எழில். தில்லை..
;மபா ச்சா ச்நிரி நிதபா / ;கமா பமா / மாபம கரி கமபா //
அத்தனுக்கும். அம்பலமே / ஆடரங்கம் / ஆ. யிற்றே//

தாளக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் இப் பதிகப் பாடல்களைச், சொல்லும் பொருளும் சிதையாமல் விருத்தமாக ஆனந்தபைரவி இராகத்தில் பாடும் மரபும் உண்டு.

திருப்பல்லாண்டு இசை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பரம்பொருளை, “நீடு வாழ்க” என வாழ்த்தி மகிழ்வது தமிழர் மரபு.

“பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பல்கோடி நூறாயிரம்”

எனப் பெரியாழ்வார் திருமாலை வாழ்த்திப் “பல்லாண்டு” பாடியதை அடுத்துச் சிவ வாழ்த்தாக அருளப்பெற்றது சேந்தனாரது திருப்பல்லாண்டு ஆகும்.

தில்லைப் பதியிலே மார்கழித் திருவாதிரை விழாவில், நடராசப் பெருமான் தேரில் எழுந்தருளி வருகையில், திருத்தேர் வீதியில் பதிந்து கொண்டது. அப்பொழுது தில்லைக் கூத்தப் பிரானின் சீரடியாராகிய சேந்தனார், “மன்னுக தில்லை! வளர்க நம் பக்தர்கள்” எனத் தொடங்கிப் 13 பாடல்களில் திருப்பல்லாண்டு பதிகத்தை,

“அந்தமில் ஆனந்தச் சேந்தன்
எனைப்புகுந் தாண்டு கொண்டாருயிர்மேல்
பந்தம் பிரியப் பரிந்தவனே
என்று பல்லாண்டு கூறுதுமே”

எனப் பாடி முடித்ததும், தேர் தானாக ஓடித் தேர் முட்டியைச் சேர்ந்தது என்பது செவிவழி வரலாறு.

இத்திருப்பல்லாண்டு பதிகத்திற்கான பண், “பஞ்சமம்” என வகுக்கப்பட்டுள்ளது. தேவாரப் பண்ணிசையில் பஞ்சமம் பண்ணிற் நேரான கர்நாடக இசை இராகம் “ஆகிரி” ஆகும். சநிச்சிர், சநிதநீதப, ககமகரீர் போன்ற சுரக் கோர்வைகளில் பல நுட்ப சுருதிகள் தோன்றுவதால் இந்த இராகத்தை நன்கு தெரிந்து உணர்ந்து பாடுதல் முக்கியம். நல்ல இசை ஞானமும் பயிற்சியும் உள்ளோர் பாடுகையில் இரக்கம், கருணை ஆகிய சுவைகளை அனுபவிக்க முடியும். சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான, தியாகைய்யர் பக்திச் சுவை நிறைந்த கீர்த்தனைகள் பாட ‘ஆகிரி’ இராகத்தை அதிகம் பயன்படுத்தினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகு சிறப்புக்களை ‘ஆகிரி’ இராகம் கொண்டிருந்தும் திருப்பல்லாண்டு பாடல்களை ஆனந்தபைரவி இராகத்தில் விருத்தமாகப் பாடுவது தற்காலத்தில் பெருவழக்கத்திலுள்ளது.

திருவிசைப்பா மாலை இசையில் ஆனந்தபைரவியின் செல்வாக்கு

திருவிசைப்பா மாலைப் பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அதனதன் பண் வகுக்கப்படும், தற்காலத்தில் இம்முறை இறுக்கமாகப் பின்பற்றப்

படுவதில்லை. ஆனந்தபைரவி இராகத்திலேயே பெரும்பாலும் பதிகப் பாடல்களை பாடுவது வழக்கமாகியுள்ளது.

இத்தகையதொரு நிலைக்குச் சில முக்கிய காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. திருவிசைப்பா மாலையில் 29 பதிகங்களில் 21 பதிகங்கள் பஞ்சமப் பண்ணில் அமைகின்றன. இத்தனை பதிகங்களிலுமுள்ள அத்தனை பாடல்களையும் ஒரே பண்ணில் பாடுவது சோர்வையும், சலிப்பையும் தருவது தவிர்க்க முடியாதது. இதனால் இராகத்தை மாற்றி இசைக்கும் தேவை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.
2. அதிகமான பதிகங்களைக் கொண்ட பஞ்சமப் பண்ணின் நேர் இராகம் ஆகிரி ஆகும். இது மிக நுட்பமான இசை இலக்கண வரம்புகளைக் கொண்டது. உயர்வான இசைஞானம் பெற்றவர்களால் அன்றி மற்றையோரால் 'ஆகிரி' இராகத்தின் சுயசொருபத்தில் பாட்டிசைப்பது இலகுவான காரியம் ஆகாது. ஆதலால் தேவாரப் பண்ணிசையில் இடம்பெறாத ஆனந்தபைரவி இராகம் விரும்பப்பட்டிருக்கலாம்.
3. சாளரபாணி பண் ஒழிந்த ஏனைய ஐந்து திருவிசைப்பா பண்களும் தேவாரப் பண்ணிசையில் பாடப்படுகின்றமையால், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு பாடல்களைத் தனித்து இனங்காட்ட ஆனந்தபைரவி இராகம் உதவுவதாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம்.

மேற்படி காரணங்கள் நடைமுறையில் ஒத்துப் போயினும் பன்னெடுங் காலமாகப் பாதுகாக்கப் பெற்ற அதனதன் பண்ணமைதியில் திருவிசைப்பாப் பாடல்களை இசைப்பது மரபு காக்கும் பணிக்கு பெரும் உதவும் எனக் கொள்ளலாம்.

முடிவுரை

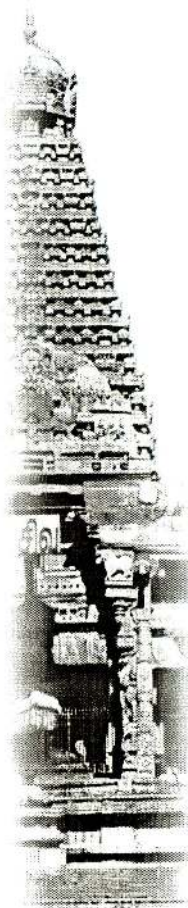
பண்ணிசை எனப் பழந்தமிழர் பாடி மகிழ்ந்த இசை முறையானது இன்றளவும் ஓர் வாழும் கலையாகப் போற்றி மதிக்கப்படுகின்றது. சிவாலயங்களிலும் சமய விழாக்களிலும் “பஞ்சபுராணம்” எனத் தேவார, திருவாசக, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, புராணப் பாடல்கள் மரபு வழிப் பண்ணிசையில் இசைக்கப் பெறுவது வரவேற்கத்தக்கது.

அடிக்குறிப்பு

1. திருத்தொண்டர் புராணம் – சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜப் பதிப்பு 1950. திருமுறை கண்ட புராணம், பாடல் 26.
2. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு – தெளிவுரை, பட்டுச்சாமி ஓதுவார், காசிமடம், 1964.
3. பிங்கல நிகண்டு – சூ 1384

சோழர் கால ஓவியக் கலை

கலாநிதி சு. இராசவேல்

முன்னுரை

இந்தியத் திருநாடு பல்வகைக் கலைகளின் பிறப்பிடமாக தொன்று தொட்டு நிலவி வருகிறது. குறிப்பாக தமிழகம் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலம் முதல் மாந்தனின் வாழ்விடப் பகுதியாக மட்டுமன்றி உலகத் தொல்லியல் வரலாற்றில் சிறந்ததொரு இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. தொல்பழங்கால மனிதன் தான் நினைத்ததை அல்லது அவன் மனதில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளை ஓவியங்களாகப் பாறைகளில் வரைந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளான். தமிழ்நாட்டில் பழங்கற்கால ஓவியங்கள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. எனினும் தொல்பழங்கால நாகரிகத்தில் மனிதன் பண்பாட்டில் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கிய காலமான புதிய கற்காலத்தைச் சார்ந்த ஓவியங்கள் பல பெருமளவில் பாறை ஓவியங்களாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய கற்காலத்தைத் தொடர்ந்து பெருங்கற்காலம் எனக் கூறக் கூடிய இரும்புக் காலத்திலும் தமிழகத்தின் மலைப் பகுதிகளிலும் பெருங்கற்கால ஈமச்

சின்னங்களான பரல் உயர் பதுக்கைகளிலும் ஓவியங்கள் பெருமளவில் கிடைத்துள்ளன.

சங்க காலம்

தமிழகத்தின் இரும்புக்காலம் என்பது ஏறக்குறைய சங்க காலத்தின் தொடக்க காலமாகக் கருதப்படுவதால் இக்கால கட்டத்தைச் சார்ந்த வாழ்விடப் பகுதிகளில் ஓவியக் கலையின் சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்கள் மூலமே அறிய முடிகிறது. எனினும் அத்தகைய ஓவியங்கள் அகழாய்வுகள் மூலமாக இதுவரை கிடைக்கவில்லை என்பது பெருங்குறையே. காரணம் தமிழகத்தில் இதுவரை நடத்தப்பட்ட அகழாய்வுகளில் 10 விழுக்காடுகளே சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்ற வாழ்விட ஊர்ப் பகுதிகளாகும். இவற்றிலும் மக்கள் வாழ்ந்த வீடுகளின் எச்சங்கள், சமயத் தொடர்பான கட்டிடங்கள், பிற கட்டிடங்கள் ஆகியவை மிக மிகச் சொற்பமானவையே. இவற்றிலும் இதுவரை ஓவியங்கள் குறித்த சான்றுகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இருப்பினும் சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால ஓவியங்கள் மற்றும் அவற்றிற்கு உயிரோட்டம் கொடுத்த ஓவியர்கள் குறித்த குறிப்புக்களைத் தருகின்றன. இவர்கள் கண்ணுள் வினைஞர், வித்தகர், சித்திரக்காரர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். ஓவியக்கலையைக் கற்றவன் ஓவியப்புலவன் என்றும் ஓவியகுழுக்கள் ஓவிய மக்கள் என்றும் அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டன.

இலக்கியங்கள் ஓவியங்களை பலவாறாகக் குறிப்பிடுகின்றன. ஓவு, ஓவியம், சித்திரம், படம், படாம், வட்டிகைச் செய்தி என்றும் ஓவியங்கள் குறிக்கப்பட்டன. இவ்வோவியங்கள் காணப்பட்ட இடங்கள் சித்திரக் கூடம், சித்திரமாடம், எழுத்து நிலை மண்டபம், எழுதொழில் அம்பலம் எனப் பலவாறாக அழைக்கப்பட்டன. புறநானூற்றில் பாண்டிய மன்னன் நன்மாறன், சித்திரம் இருந்த மாடத்தில் உயிர் துறந்ததால் “பாண்டியன் சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்” என அழைக்கப்பட்டான். நெடுநெல் வாடை என்னும் சங்க இலக்கியத்தில் அரசன் வாழ்ந்த அரண்மனை, அந்தப்புரங்கள் ஓவியங்களால் தீட்டப்பட்டிருந்தன என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. (நெடுநல்வாடை 110-114)

முருகப் பெருமானின் தலங்களுள் ஒன்றான திருப்பரங்குன்றத்தின் திருக்கோவில் சுவர்களில் பலவகைச் சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்ததை

பரிபாடல் வரிகளால் அறிகிறோம். (பரிபாடல் 19:46-53). நப்பண்ணனார் என்னும் புலவர் இச்சித்திரங்கள் மக்கள் பார்த்து கண்டு கொளிப்பதற்காக வரையப்பட்டிருந்ததையும் இவ்வோவியங்களில் காமன், இரதி, அகலிகை, இந்திரன், கௌதம முனிவன், இந்திரன் பூனை உருவம் கொண்டு ஓடிய காட்சி ஆகியவை அழகுடன் தீட்டப்பட்டிருந்த எழுத்துநிலை மண்டபம் எனக் குறிக்கின்றார் (பரிபாடல் 19: 48-53). இதே போன்று செல்வந்தர்களின் இல்லங்களிலும் பல்வகை ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி மணிமேகலையும் எடுத்துரைக்கின்றன (அகம் 98:11, மணிமேகலை 165:69). சுவர்கள் மட்டுமல்லாது திரைச் சீலைகளிலும் (கிழி) ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டன.

பல்லவர் காலம்

சங்க காலத்திற்குப் பின் தமிழகத்தில் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சியை நிலைநிறுத்திய பல்லவர்கள் தமிழகத்தின் வடபகுதியில் அமைந்துள்ள காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு தமிழகத்தின் புதுக்கோட்டைப் பகுதி வரை தங்களின் மேலாண்மையை செலுத்தினர். இவர்கள் காலத்தில் தமிழகத்தில் வைதீகம் சார்ந்த சமயம் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. இதன் விளைவாக தமிழகத்தில் பல்வேறு நிலையில் சமூகப் பொருளாதார, சமய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றுடன் இணைந்த பல்வேறு கலைகளும் பெருமளவில் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் பெறத் தொடங்கின. குறிப்பாக பல்லவப் பேரரசன் முதலாம் மகேந்திர வர்மன் தனது பல்வேறு பட்டப் பெயர்களுக்கு ஏற்ப பல புதிய கலைகளுக்கு வித்திட்டான். அதுவரை நிலவிய சங்க கால சமூகப் படிப்படியாக ஒரு பெரும் மாற்றத்தை பல்வேறு கலைகளின் மூலமாகப் பெறத் தொடங்கியது. விசித்திர சித்தன் என்றும் சித்திரக்காரப் புலி என்றும் தம்மை அழைத்துக் கொண்ட முதலாம் மகேந்திர வர்மன் கோயில் கட்டடக் கலையில் வட தமிழகத்தில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

இதற்கும் சற்று முன்பாக தென் தமிழகத்தில் குடைவரைக் கலையை அறிந்திருந்த பாண்டியர்கள் தொடக்க காலத்தில் எளிமை மிக்க குடைவரைகளை அமைத்திருந்தனர். எனினும் பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திர வர்மன் ஓவியக் கலைக்குச் சிறப்பிடம் அளித்து அதனை பெரிதும் ஊக்குவித்தான். இம்மன்னன் தக்ஷிண சித்திரம் என்னும் ஓவிய நூலுக்கு உரை எழுதியதை இவனது காலத்தில் குடைவிக்கப்பட்ட மாமண்டூர்

குடைவரைக் கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். (வ்ருத்தம் தசுஷிண சித்ராச்யம்) ஓவியக்கலைக்கென்று தனிநூல் இருந்ததை மணிமேகலை மாதவி ஓவியக் கலையைக் கற்றுத் தேர்ந்தவள் எனக் குறிக்கும் இடத்து

“ஓவியச் செந்நூல் உரைநூற் கிடக்கையும்
கற்றுத்துறை போகிய பொற்றொடி நங்கை”

எனச் சுட்டுகின்றது. (மணிமேகலை - ஊர் அலர் 31 - 32)

முதலாம் மகேந்திரவர்மனுக்குப் பின் பல்லவ மன்னர்களும் பல்வேறு கலைகளுக்கும் சிறப்பிடம் அளித்தனர். பல்லவர்கால ஓவியங்களில் இன்று எஞ்சியிருப்பவை மிகச் சிலவே. அவற்றுள் பானமலை , காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் ஓவியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

சித்தன்னவாசல் ஓவியம்

இதே போன்று பாண்டியர்களின் ஓவியங்கள் புதுக்கோட்டை மாவட்டம் சித்தன்னவாசலில் காணப்படுகின்றன. இவை பாண்டியர் காலத்தில் தீட்டப்பட்டதெனினும் பிற்காலத்தில் இரண்டு முறை மேற்கொண்டு மெரு கூட்டப் பட்டுள்ளமை இவ்வோவியத்தின் வண்ணக்கலவைகளின் மாற்றம் மற்றும் சுதைப்பூச்சின் தன்மை, மற்றும் மண்டபத்தென்புறத்தூண் ஒன்றின் வலப்பக்கவாட்டில் காவி வண்ணத்தால் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களின் தன்மை கொண்டு அறிய முடிகிறது. இவ்வெழுத்துக்கள், இவ்வோவியங்களை இறுதியாக 18 ஆம் நூற்றாண்டில் காவி வண்ணம் கொண்டு மேலோட்டமாக அழிந்தவற்றை சரி செய்துள்ளனர். இவ்வெழுத்துக்கள் அழிந்து காணப்படினும் இதில் பிறமாதிரி வருஷம், பங்குனி மாதம் என்பது தெளிவாக உள்ளது. எனவே இக்கால கட்டத்தில் இவ்வோவியங்களை புனரமைத்துள்ளனர் என்பதும் புலப்படுகிறது.

இதனைச் சமீபத்தில் கண்டுபிடித்த இக்கட்டுரை ஆசிரியர், இத்தூணின் அடுத்த பக்கத்தில் உள்ள புகழ்பெற்ற ஓவியமான மகுடந்தரித்து செம்மாந்த பார்வையுடன் காணப்படும் அரசன், அவனுக்குப் பின் கொண்டை முடிந்து அதில் அழகுடன் மலர் சூடி அழகின் அழகாக விளங்கும் மன்னனின் தேவி, இவர்களுக்கு எதிரே காவியுடுத்த துறவி ஆகியோர் ஓவியங்களுக்கு இடையே மெல்லிய ஆணி கொண்டு கீறப்பட்ட கீறல் எழுத்துக்களையும் கண்டுபிடித்தார். இக்கீறல் எழுத்துக்கள் இரண்டு வரியில் அரசனுக்கும் அரசிக்கும் இடையில் கீறப்பட்டுள்ளது. இக்கீறல் எழுத்துக்கள் 9 ஆம்

நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. 'கச்ச மங்கலம் உடையான்' என்ற பெயர் இக்கீறல் எழுத்துக்களில் காணப்படுவதிலிருந்து இவ்வோவியங்கள் 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்டவை என்பது புலனாகிறது.

அக்காலத்திலேயே அழகு மிகு ஒவியத்தின் மீது தெரிந்தோ தெரியாமலோ இன்றைக்கு நமது கலைச்சின்னங்கள் மற்றும் ஒவியங்கள் மீது பெயர் எழுதுவது போல் கீறியுள்ளமை, மனிதர்களின் இயல்பு எக்காலத்திலும் ஒரே நிலையில் இருந்துள்ளமையை அறிவிக்கிறது. இவ்வோவியத்தில் இருக்கும் அரசன் அரசி சித்தன்னவாசல் ஒவியங்களைத் தீட்டக் காரணமாக இருந்த பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீ மாற ஸ்ரீ வல்லபன் மற்றும் அவனது தேவி மற்றும் சமணத் துறவி மதுரை இளங்கெளதமன் என அறிஞர்கள் பலர் கருதுகின்றனர். ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீ வல்லபன் கி.பி. 815 இலிருந்து கி.பி. 862 வரை ஆட்சி புரிந்தான். எனவே இவ்வோவியங்கள் தீட்டப்பட்ட காலத்திற்குப் பிறகு மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே இக்கீறல் எழுத்துக்களை கச்சமங்கலம் உடையான் ஒவியங்கள் மீது கீறி இருக்க வேண்டும்.

இவ்வோவியங்கள் பாண்டியர் கால ஒவியங்கள் என ஆய்வாளர்களால் குறிக்கப்பட்டாலும் இக்கால கட்டத்தில் சோழ நாட்டில் சோழர்கள் தங்களது மேலோண்மையை நிலை நாட்டியிருந்தனர். புதுக்கோட்டைப் பகுதியும் சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியாகவே விளங்கியிருந்தது. சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட நார்த்தாமலை, விஜயாலயச் சோழீஸ்வர அழிந்துபட்ட ஒவியங்களும் ஏறக்குறைய ஒரே கால கட்டத்தைச் சார்ந்தவையாக இருத்தல் வேண்டும். எனவே இக்கால கட்டத்தைச் சார்ந்த ஒவியங்கள் என்றோ சோழர்கால ஒவியங்கள் என்றோ பிரிப்பது என்பது சிறிது கடினமானதே. காரணம் ஒவியனின் எண்ணங்களும் அவன் தீட்டுகின்ற ஒவியங்களுக்கான காரணிகளும் பொதுவானவையாக காணப்படும். அவற்றை அரசியல் பிரிவுகளால் இனங்காண்பது இக்கால கட்டத்தைப் பொறுத்தவரை தவறாகவே அமையும்.

சோழர் கால ஒவியங்கள் - நார்த்தாமலை

சோழர்கால ஒவியங்களை கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு இனங்காண்பது மிக எளிது. காரணம் முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டது. இம்மன்னன் மதுரையையும் ஈழத்தையும் தமது ஆட்சிக்குட்படுத்தியமையை இவனது

மெய்க்கீர்த்திகள் குறிப்பிடுகின்றன. எனினும் அதற்கும் முன்பாகவே சோழர் ஓவியக் கலையின் தாக்கம் பலகாகின்றது. சோழ மரபை தஞ்சையில் நிறுவிய விஜயாலயச் சோழன் பெயரில் நார்த்தாமலையில் சோழர்களுக்குக் கீழ் ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசரால் கட்டப்பட்டது. இக்கோவிலின் அர்த்தமண்டபச் சுவர்களில் ஓவியங்கள் இருந்தமைக்கான எச்சங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை தெற்குச் சுவரில் உள்ள நடனமாடும் காளியின் உருவமும் வடக்குச் சுவரில் உள்ள பைரவரின் ஓவியமும் ஆகும்.

காளியின் தலைமீது கரண்ட மகுடமும் மாப்பில் மேற்கச்சையும் அணிந்து காட்டப்பட்டுள்ளார். கைகளில் போர்க்கருவிகளும் சாமரங்கள் இருபக்கமும் காணப்படுகின்றன. பைரவர் எட்டு கைகளுடன் மண்டை ஓட்டு மாலையும் முப்புரிநூலும் அணிந்து நின்ற நிலையில் ஆடைகளற்று காட்சியளிக்கின்றார். கருவறைக்கும் அர்த்தமண்டபத்திற்கும் இடையில் உள்ள இடைகழியில் உள்ள மேற்கூரையில் கந்தவர்களின் ஓவியச் சிதைவுகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வோவியங்கள் யாவும் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என கே. ஆர். வெங்கடராம அய்யர் கருதினார். (Venkatarama Aiyar, K.R. Manual of Pudukkottai District, Vol-II Part-II P. 1074) ஆனால் இக்கோவிலில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள், ஓவியக் கலவையின் தன்மை, அவற்றின் அமைப்பினைக் கொண்டு இவை சோழர் கால ஓவியங்கள் என சிவராமமூர்த்தி அவர்களும் இரா. நாகசாமி அவர்களும் கருதுவர். (Sivaramamurti C., South Indian Paintings, p.64 இரா. நாகசாமி ஓவியப்பாலை - பக்கம் - 101) இவ்வோவியங்கள் தொடக்கால சோழர் ஓவியக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இதே கால கட்டத்தைச் சார்ந்த ஓவியங்களின் எச்சங்கள் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் மலையடிப்பட்டியிலும் கணப்படுகின்றன.

தஞ்சைப் பெரிய கோவில் ஓவியங்கள்

சோழர்கால ஓவியங்களுக்குப் புகழ்பெற்றவை சோழர்களின் தலைநகரமாக விளங்கிய தஞ்சையில் பெருங்கோயிலை எடுப்பித்த இராஜராஜசோழனின் இராஜராஜீஸ்வரத்து ஓவியங்கள் ஆகும். உலகமே வியக்கும் வண்ணம் கட்டிடக் கலையிலும் சிற்பக் கலையில் சிறந்து விளங்கும் தஞ்சை இராஜராஜீஸ்வரத்து ஓவியங்கள் உலக ஓவியக் கலையில் உன்னத இடம் பெற்றவை. இக்கோயில் கருவறையின் உண்ணாழிகையில் தொடங்கும் உள் திருச்சுற்றுச் சுவர்களின் இருபக்கங்களிலும் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இவ்வோவியங்கள் 1930 வரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. காரணம்

இவ்வோவியங்கள் மீது நாயக்கர் கால ஓவியங்களைத் தீட்டி மறைந்திருந்தனர். 1930 ஆம் ஆண்டு சோழர்கால ஓவியங்கள் மறைக்கப்பட்டுள்ளதை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியர் எஸ்.கே. கோவிந்தசாமி அவர்கள் கண்டுபிடித்து உலகிற்கு உணர்த்தினார். அதன் பின் இந்தியத் தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை தக்க வல்லுநர்கள் கொண்டு நாயக்கர் கால ஓவியங்களைப் பெயர்த்தெடுத்து வேறு இடத்தில் பதிப்பித்ததுடன் சோழர் கால ஓவியங்களைப் பழமை மாறாமல் பாதுகாத்து வருகின்றது.

தெற்குச் சுவர் பகுதி வழியாக நாம் முதலில் செல்லும் பொழுது நம் கண் முன்னே உட்புறச் சுவரில் மிகப் பரந்த அளவில் தென்முகக் கடவுளாம் யோக தக்ஷிணாமூர்த்தியின் தவக்காட்சி ஓவியமாகக் காட்சியளிக்கிறது. ஆலமர் செல்வர் பரந்த ஆலமரத்தின் அடியில் தவக்கோலம் பூண்டு அமர்ந்துள்ளார். அவர் தன் கால்களை பிரயங்ககிரந்தி பந்தம் என்னும் அமைப்பில் புனித துணியால் முழங்கால்களைக் கட்டி கால்களை மடித்தவாறு காட்சி தருகின்றார். புலித்தோல் மீது அமர்ந்து அழகே உருவாக இவ்வோவியம் காணப்படுகிறது. அவரது அருகில் இரிஷிகள் கூப்பிய கரங்களுடன் அமர்ந்த நிலையில் இறைவனை வழிபடுகின்றனர். இவர்களது எதிரில் ஆடல் மகளிர் இருவர் நாட்டியம் ஆடுகின்றனர். குள்ள உருவம் ஒன்றும் திருமாலும் அந் நாட்டியத்திற்கு ஏற்ப மேளம் வாசிக்கின்றனர். ஆலமரத்தின் மீது குரங்குகள் பயந்த நிலையில் தங்களது முகங்களைக் காட்டி கிளைக்கு கிளை தாவும் நிலையிலும், அதன் அருகில் ஆந்தை ஒன்று உருண்டை விழிகளுடன் பகலில் கண் தெரியாமல் விழிக்கின்ற காட்சியும், பாம்பு ஒன்று மரக் கிளையில் பிற உயிரினங்களை மிரட்டும் வகையிலும் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆலமரத்தில் பை ஒன்று தொங்குகிறது. சிவன், பார்வதி, விநாயகர், முருகன் ஆகியோர் ஓவியங்களாக மேற் பகுதியில் காட்டப்பட்டுள்ளனர். சமபங்கத்தில் நின்ற நிலையில் பைரவர் வெள்ளை உருவத்தில் காட்சியளிக்கின்றார். அவருக்கு அருகில் நாய் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அதனை அடுத்து மேற்கு முகமாக தென் கிழக்கு மூலையில் புகழ்பெற்ற அஜந்தா ஓவியத்திற்கு இணையான நடன மங்கை ஒருத்தி சுழன்றாடும் காட்சி மிக அற்புதமாக சோழர் கால ஓவியரால் வரையப்பட்டுள்ளது. சுழன்றாடும் பொழுது அவளது இடையும் மார்பழகும் சுழன்ற நிலையில் உள்ள அவளது தலையும் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளமை இந்திய ஓவியக் கலைக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது. கால்களை தாளத்திற்கு ஏற்றவாறு இருத்தி கைகளை அதற்கேற்றவாறு தூக்கி இடுப்பினை உடைத்து

சுழல் வேகத்தில் அவளது இடையில் உள்ள ஆடைகள் பறப்பது போன்று ஒவியர் தீட்டியுள்ளமை நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. கைகளில் அணிகலன்கள், கால்களில் தண்டங்கள், கழுத்திலே கழுத்தணி, தலையை நன்கு வாரிப் பூ அலங்கரிப்புடன் ஆடல் மகளிர் காட்சி அளிக்கின்றார்.

இவ்வோவியத்தை அடுத்து நம் முன்னே காட்சி அளிப்பது தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்தின் காட்சியும், சேரமான் பெருமான் கயிலாயக் காட்சியுமாகும். சேரமான் பெருமான் வெள்ளைக் குதிரையின் மீது அமர்ந்தும் சுந்தரர் ஐராவதம் என்னும் வெள்ளையானையின் மீது அமர்ந்து கயிலாயத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் காட்சியும் வான்வெளியில் அவர்கள் மேகக் கூட்டங்களுடன் செல்வதை ஒவியன் மெய்மறந்த நிலையில் தீட்டியுள்ள பாங்கும் நம்மைச் சிலிர்த்து வைக்கிறது. சேரமான் தன்னொரு கையில் குச்சி ஒன்றை சுந்தரருக்கு எதிரில் நீட்டியவாறு அழைத்துச் செல்கிறார். அதற்கேற்ப அவர் குதிரை மீது அமர்ந்து தம் முகத்தை சுந்தரரின் பக்கம் திருப்பி முகத்திலே அன்பு ததும்ப அழகு மீசையுடன் காட்சித் தருகின்றார். அவர் அமர்ந்துள்ள குதிரையோ அழகுடன் அலங்கரிக்கப்பட்டு விரைந்து செல்வது போன்ற அமைப்புடன் தன் முன்னங்கால்களை தூக்கியநிலையில் காட்சி அளிக்கின்றது.

இவர்கள் இருவருக்கும் மேல் கைலாயக் காட்சி படமாக நமக்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தேவ மகளிர் கயிலாயத்திற்கு இவ்விருவரையும் ஆடல் ஆடி வரவேற்கின்றனர். ஆடல் மகளிர் கழுத்திலே பல்வேறு அணிகலன்கள் அணிந்தும், இடையிலே ஆடை அணிந்தும், மார்பிலே கச்சைகள் அற்றும் தங்கள் தலைகளைப் பல்வகையாலும் அலங்கரித்தும் காட்சி அளிக்கின்றனர். சேரமான் பெருமான் மற்றும் சுந்தரர் ஆகியோருக்கு கயிலாயத்தில் காட்சி தர சிவபெருமான் புலித்தோலில் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

தடுத்தாற்கொண்ட ஒவியம்

இதனை அடுத்துள்ள ஒவியப் புதையல் தடுத்தாற்கொண்ட புராண நிகழ்ச்சி ஒவியம். இவ்வோவியம் அக்கால திருமண நிகழ்ச்சிகளை அழகுடன் நமக்கு தெரிவிக்கின்றது. திருமண மண்டபம் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருபுறம் விருந்தினருக்கு உணவு படைக்க சமையல் தயாராகிறது. பெரிய அடுப்புகளில் பெரும் பாத்திரங்கள் இட்டு அறுசுவை உணவைத் தயாரிப்பதும், காய்களை நறுக்குவதும், அடுப்பில்

உலையில் அரிசி இடுவதும் ஓவியன் சோழர் கால திருமண நிகழ்ச்சிக்கே நம்மை அழைத்துச் செல்வது போன்ற மாயையை உருவாக்குகிறது.

அடுத்த பகுதியில் திருமண மண்டபத்தில் வயோதிக அந்தணர்கள் பலர் அமர்ந்தும், நின்றும் காட்சி அளிக்கின்றனர். மணமகனான சுந்தரரும் மூத்த வயோதிக அந்தணர் வடிவில் சிவபெருமான் தனது கைகளில் இருந்த ஓலை நறுக்குகளை அங்கு உள்ளவர்களுக்கு காட்டி சுந்தரர் தமது அடிமை என எழுதிக் கொடுத்த செய்தியை உணர்த்துகின்றார். அந்தணர்கள் அனைவரது கைகளிலும் ஓலை நறுக்குகள். அவர்கள் அதில் எழுதியுள்ளவற்றைப் பார்க்கின்றனர். வயோதிக அந்தணர் ஓலையை சிறிது பெரிதாக வரைந்துள்ளனர். அவ்வோலையில் காவி வண்ணத்தில் மிக மிக நுணுக்கமாக 11 ஆம் நூற்றாண்டு தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுத்துக்கள் உள்ளன. “இப்படி அறிவேன் மூவேந்த வேளான்” என்ற சொற்றொடர் இவ்வோலையில் காணப்படுகிறது. பொதுவாக சோழர் கல்வெட்டுக்களில் நில விற்பனை மற்றும் ஒப்பந்தங்களில் இறுதியாக பல்வேறு தரப்பினர் சாட்சிகளாக கையொப்பம் இடுவர். அவ்வாறு இடும் பொழுது அவ்வொப்பந்தத்தை அறிந்து ஒப்பம் இடுவதாக தெரிவிப்பதற்கு இப்படி அறிவேன் எனக் கூறி தங்களது பெயரினை இடுவர். அம்முறையை தடுத்தாற்கொண்ட புராண நிகழ்ச்சி ஓவியத்திலும் ஓவியன் காட்டியுள்ள பாங்கு நம்மை வியக்க வைக்கின்றது.

மேலும், ஒரு சிறிய ஓலை நறுக்கு, ஓவியப் பகுதியில் இந்த சொற்றொடரை அமைப்பித்துள்ள தன்மை சோழர் கால ஓவியன் ஓவியக்கோட்பாட்டை நன்கு உணர்ந்த பெரும் ஓவியனாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் புலப்படுகிறது. இவ்வோவியச் சொற்றொடரை திரு. நடன காசிநாதன் ‘இப்படி அறிவேன் இர வேளைப் பகலாக’ எனப் படித்துள்ளார். (நடன காசிநாதன், தஞ்சை ஓவியமும் தடுத்தாட் கொண்ட புராணமும், கல்வெட்டு காலாண்டு இதழ் 1, பக்கம் 121, 1974) இது தவறாகும். இப்படி அறிவேன் மூவேந்த வேளான் என்பதே சரியான வாசிப்பாகும்.

ஓலையைப் பரிசீலித்த அந்தணர்கள் செய்வதறியாது திகைத்து இருக்கையில் வயோதிக வேடம் இட்ட சிவபெருமான் ஒரு சிவாலயத்தின் உள்ளே செல்கின்ற காட்சியும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து நம்பியாரூரான சுந்தரர் பின் செல்கின்றார். சிவாலயம் ஒரு சிறிய கோயிலாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இது திருவெண்ணைநல்லூராக இருக்கலாம்.

ஆடல்வல்லான்

இதற்கு அடுத்த நிலையில் தில்லைத் திருத்தலத்தில் ஆடவல்லானான இறைவன் திருநடனம் காட்டப்பட்டுள்ள ஓவியக் காட்சி காணப்படுகிறது. ஆடல் வல்லான் ஆடலை அருகில் நின்ற கவனித்து ஆட மறந்து காளியும் நடராஜனின் கால்களுக்கு அருகில் மெலிந்த உடலும் எலும்பும் தோலுமாக தொங்கிய கொங்கைகளுடன் ஒரு மூதாட்டி அமர்ந்த நிலையில் காட்சி தருகின்றார். இவர் காரைக்கால் அம்மையார் ஆவார். சிவபெருமானுக்கும் காளிக்கும் நடந்த ஆடல் போட்டியில் சிவன் வெற்றி பெற்றதை கண்டு மகிழும் காரைக்கால் அம்மையின் திருவாலங்காட்டு நிகழ்ச்சி இங்கே ஓவியமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

தில்லை அம்பலம்

இதனை அடுத்து வரும் ஓவியக்காட்சி தில்லை அம்பலம் ஆகும். தில்லை அம்பலம் அக்காலத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் கேரள அமைப்பில் ஓடுகள் வேய்ந்த வாயில் மண்டபங்களைக் கொண்டு விளங்கி வந்துள்ளமைக்கு இவ்வோவியங்களே சாட்சி. இதன் மையத்தில் தில்லை திருச்சிறறம்பலம் பொன் ஓடுகள் போர்த்திய கூரை பெற்றுக் காட்சி அளிக்கின்றது. கருவறையின் உள்ளே ஆடல்வல்லான் காட்சி தருகின்றார். அவரை வணங்கிய நிலையில் ஆண் உருவம் ஒன்று உள்ளது. அவருக்குப் பின் மூன்று பெண்கள் நின்ற நிலையில் கும்பிட்டவாறு காணப்படுகின்றனர். இவ்வுருவங்கள் இராசராசன் மற்றும் அவரது தேவியர் ஆகலாம். அவர்களுக்குப் பின் நுழைவாயில் அருகில் அரசரின் அணுக்கர்கள் கைகளில் வேலேந்திக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் பல்வேறு வகையாக தங்களது மேல் சட்டையை அணிந்து உள்ளனர். இங்கும் சில நாட்டிய மகளிர் காட்டப்பட்டுள்ளனர். அரசர் மற்றும் அவரது குடும்பத்தாரை வரவேற்க தில்லை விழாக்கோலம் பூண்டது போல் இவ்வோவியம் காட்டப்பட்டுள்ளது. பெண் ஒருவரும் ஆண் ஒருவரும் பொய்க்கால் குதிரை நாட்டியம் ஆடி மகிழ்விக்கின்ற காட்சியும் இவ்வோவியத் தொகுப்பில் காணப்படுகிறது.

தில்லைச் சிறறம்பலக் கோவிலின் அக்காலக் கட்டக் கலையை இவ்வோவியத்தின் மூலம் ஓரளவு நம்மால் ஊகிக்க முடிகிறது. மூல சிறறம்பலத்தைச் சுற்றிலும் இரு அடுக்குள்ள மாடங்கள் உள்ள ஒரு திருச்சுற்று காட்டப்பட்டுள்ளது. இன்றளவும் இக்கட்டட அமைப்பு தில்லைச் சிறறம்பலத்தில் உள்ளமை நம்மை வியக்க வைக்கின்றது.

தஞ்சைப் பெரிய கோயில்

இதன் எதிர்புறச் சுவரில் பல இடங்களில் ஓவியங்கள் அழிந்துள்ளன. இருப்பினும் தஞ்சைப் பெரிய கோவிலின் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சி ஒன்றை விளக்கும் வண்ணம் ஓவியம் ஒன்றும் இக்கோவிலில் மேற்குறித்த தில்லை ஓவியத்திற்கு எதிர்புறச் சுவரில் உள்ளது. பெரிய அளவிலான இலிங்கம் மாலை அணிவிக்கப்பட்டு அதனை வணங்கிய நிலையில் அரசன் மற்றும் அவனது குடும்பத்தினர், அரசவை உறுப்பினர்கள், பொது மக்கள், ஒரு புறம் தங்சையே விழாக் கோலம் பூண்ட நிலையில் ஆடல் மகளிர் பல்வேறு வகையில் பல்வேறுஇசைக் கலைஞர்களுடன் இங்கு காட்சி அளிக்கின்றனர். இவ்வோவியம் தஞ்சைப் பெரிய கோவிலின் விழாவினை எடுத்தியம்பும் சிறந்த ஓவியமாகும். இராஜராஜீஸ்வரர் இலிங்க வடிவவமாக ஓவியத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளார்.

வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உட்புறச் சுவரில் நம்மை முதலில் வரவேற்பது முகத்தில் தாடி வைத்த ஒரு வயோதிக ஆண் உருவமும் அவரது அருகில் நடுத்தர வயதுள்ள ஒரு ஆண் உருவமும் ஆகும். இவ்வுருவங்களை ஆய்வாளர்கள் பலவாறாக அடையாளம் கண்டுள்ளனர். இவ்வுருவங்களை சிலர் இராஜராஜன் மற்றும் அம்மன்னனின் குல குருவான கருவூர்த் தேவர் என்றும் மற்றும் சிலர் இராஜராஜன் அவனது மைந்தன் இராஜேந்திரன் என்றும் குறிப்பர். இடையிலே ஆடைகள் தரித்து மேலே ஒரு சிறிய துண்டாடையுடன் வெண்தாடி கீழ்நோக்கிய நிலையில் மீசையுடன் காட்சி தருகின்றார். அவரது எதிரில் அன்பு தழும்பிய முகத்துடன் வாலிபர் ஒருவர் வயோதிகரை நோக்கியவாறு நிற்கின்றார்.

இதனை அடுத்துள்ள சிற்பம் காண்போர் வியக்கும் முப்புரம் எரித்த அண்ணலின் ஒப்பற்ற சிற்பத் தொகுதியாகும். சிவன் கோபக்கனலுடன் போருக்குச் செல்லும் காட்சி இங்கே ஓவியரின் கைவண்ணத்தில் மிளிர்ந்துள்ளது. சிவனது கண்களில் கோபம் பொங்க தேரின் மீது நிற்கும் காட்சி, வலுமிக்க எண்தோள்கள் இரு கைகளை வலித்து வில் அம்பை திருப்பிப் பிடித்திருப்பது, பிற கைகளில் படைக்கலங்கள், தேரினை ஓட்டும் பாகனாக பாங்குடன் விளங்கும் நான்முகன், அசுரர்கள் பயத்துடன் விழிக்கும் தோற்றப்பொலிவு, அவர்கள் சுற்றத்தாரான பெண்கள் பயத்தில் மிரளும் காட்சி, சிறிது மேலே முருகன் தனது மயில் வாகனத்துடன் இருப்பதும், விநாயகர் தன் வாகனமான எலியுடன் இருப்பதும்,

போர்கடவுளான காளி தன் சிம்மவாகனத்தில் காட்சி தருவதும், தேரின் எதிர்புறத்தில் சிவனின் வாகனமாம் நந்தி அமைதியாக அமர்ந்து இருப்பதும் நம்மை மெய் சிலிர்க்க வைக்கின்றன. அனைத்திற்கும் மேலாக சாந்தமே உருவாக தியான நிலையில் சிம்ம பீடத்தில் முக்குடையுடன் பௌத்த பிரான் அமர்ந்துள்ள காட்சியும் சோழர் கால ஓவியரின் கைவண்ணத்தில் எத்துணை அற்புதப் படைப்புக்கள் இச்சிறிய ஓவியத் தொகுதியில் காட்டப்பட்டுள்ளன என எண்ணவேண்டி உள்ளது.

இதன் எதிர்பக்கத்தில் இராவணன் கையிலாய மலையைத் தூக்கும் காட்சி காட்டப்பட்டுள்ளது. மிகுந்த அளவில் இது அழிந்துள்ளது. இதற்கும் முன்பாக உள்ள சிற்பத்தொகுதியில் கல்யாணசுந்தரர் காட்சி இடம் பெற்றுள்ளது. சிவனின் கைகளில் உமையைப் பிடித்துக் கொடுக்கும் திருமால் மிக அழகாக இங்கு ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளார். இதைத் தவிர ஆடல் மகளிர், பல்வேறு இசைக் கருவிகளை வாசிக்கும் பாணர்கள் ஓவியங்களும் இங்கு இடம்பெற்றுள்ளன.

தஞ்சைப் பெரியகோவிலில் உள்ள சோழர் கால ஓவியங்களில் சமயத் தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளே பெரிதும் காணப்படுகின்றன. திருத்தொண்டர் புராண நிகழ்ச்சிகளும், தெய்வீக நிகழ்ச்சிகளும், சமயம் சார்ந்த அரச நிகழ்ச்சிகளுமே பெரிதும் இடம்பெற்றுள்ளன. இயற்கை சார்ந்த காட்சிகள் தவிர்க்கப்பட்டு சமயம் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளன. பிற கலைகளான ஆடல், பாடல், இசை ஆகியவை இவ்வோவியங்களில் காண முடிகிறது. அக்காலத்தில் இருந்த அணிகலன்கள், ஆடை வகைகள் போரில் பயன்பாட்டில் இருந்த கருவிகள் போன்றவையும் இடம் பெற்றுள்ளன. இறை உருவங்களின் உருவ அமைப்பை அறியவும் இவ்வோவியங்கள் பெரிதும் உதவி புரிகின்றன. சிவன் ஆடல்வல்லானாகவும், பைரவராகவும், கல்யாண சுந்தரராகவும், யோகதக்ஷிணாமூர்த்தியாகவும், கைலாயநாதராகவும் இவ்வோவியங்களில் காட்சி அளிக்கின்றார். இந்து சமயத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பௌத்தர் திரிபுராந்தகருடன் இணைக்கப்பட்ட கதையும் அங்கே ஓவியமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதிலும் குறிப்பாக பௌத்தரின் ஓவியம் சிம்ம மேடையில் அமர்ந்து முக்குடையின் கீழ் அமர்ந்த நிலையில் உள்ள இவ்வோவியம் சமண தீர்த்தங்கரர்கள் மட்டுமே முக்குடைக்கு உரியவர் என்பதைப் பொய்ப்பித்துள்ளது. எனவே சோழர் கால இறை உருவ இயல் அமைப்புக்களை அறிவதற்கும் இவ்வோவியங்கள் பயனுள்ளதாக அமையும்.

ஓவியங்கள் தீட்டிய முறை

இவ்வோவியங்கள் தீட்டுவதற்கு முறையான மற்றும் திறமையான ஓவியர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் ஓவியங்கள் வரைவதற்குத் தேர்ந்தெடுத்துள்ள இடமும் சுதை ஓவியங்கள் வரைவதற்கு நன்கு அறிந்தவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். மெல்லிய அளவில் நன்கு அரைக்கப்பட்ட சுண்ணாம்புச் சாந்தை கருங்கல் சுவர் மீது பூசி அச்சுண்ணாம்பு சாந்து உலவர்வதற்கு முன்பாக திட்டமிட்டு ஓவியக்கோடுகளை வரைந்து பின்னர் வண்ணங்கள் இட்டு ஓவியங்களாகத் தீட்டியுள்ளனர். இவ்வோவியங்களை வரைவதற்கு இயற்கையாகக் கிடைக்கும் பல்வேறு இலைச் சாறுகளையும், கனிமக் கற்களிலிருந்து கிடைக்கும் வண்ணங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். காவி கலந்த வண்ணங்களும் பச்சை, இளம் நீலம், வெண்மை ஆகிய நிறங்களும் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டதுடன் வண்ணங்கள் சில இடங்களில் பொன் துகள்களை அரைத்தும் பூசியுள்ளனர்.

தஞ்சைப் பெரிய கோவிலின் இரண்டாவது தளத்திலும் சோழர் கால ஓவியங்களின் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை பெரிதும் அழிந்துள்ளமையால் இவற்றை இனங்காண முடியவில்லை. இராஜராஜனின் மைந்தன் முதலாம் இராஜேந்திரன் தான் எழுப்பிய கங்கைகொண்ட சோழ புரத்தின் கோவில் சுவர்களிலும் ஓவியங்களைத் தீட்டியுள்ளான். இக்கோவிலின் கருவறைச் சுற்றுச் சுவர்களில் சோழர் கால ஓவியங்கள் இருந்ததற்கான தடையங்கள் உள்ளன.

திருமலை

சோழர் கால ஓவியங்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு கோவில்களில் இருந்து அழிந்திருக்கவேண்டும். இன்று எஞ்சியிருப்பவை மிகக் குறைந்த அளவே. அவற்றிலும் முழுமையான ஓவியங்களைக் காண்பது என்பது இயலாத ஒன்றாய் உள்ளது. திருவண்ணாமலை மாவட்டம் திருமலை என்னும் ஊரில் இராஜராஜன் மகளார் பெயரில் குந்தவை ஜினாலயம் என்ற சமண சமயக் கோவில் உள்ளது. இங்கு கருவறையின் உட்குவர்களிலும் வெளிப்புற பாறை மண்டபச் சுவர்களிலும் சோழர் கால ஓவியங்களின் எச்சங்கள் சில காணப்படுகின்றன. சமண சமயத் தொடர்பான கல்பவாசி தேவர் ஓவியங்களும், பூ வேலைப்பாடு அமைந்த ஓவியங்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

சோழர்களின் இறுதிக் கால ஓவியங்களாக இவற்றைக் கொள்ளலாம். இதன் மீது விஜயநகர ஓவியங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதால் இவற்றின் தன்மையை நம்மால் அறிய முடியவில்லை.

திருப்புவனம்

காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் உத்தரமேரூர் வட்டத்தில் உள்ள திருப்புவனம் என்ற இடத்தில் உள்ள சிவன் கோயிலின் திருச்சுற்று மாளிகையில் சோழர் கால ஓவிய எச்சங்கள் சில கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இத்திருச்சுற்று மாளிகை முழுவதும் சோழர் கால ஓவியங்கள் முன்பு இருந்துள்ளன. கால வெள்ளத்தாலும் சுண்ணாம்பு பூச்சாலும் இவை முற்றிலும் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் ஒரு சில ஓவியங்கள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. இவற்றின் வண்ணம் மற்றும் உருவ அமைப்பை வைத்து இவை சோழர் கால ஓவியங்களே என்பதை உணர முடியும். இவ்வோவியங்களில் அழகு மிக்க முகம் உள்ள ஓவியம் குறிப்பிடத்தக்கது.

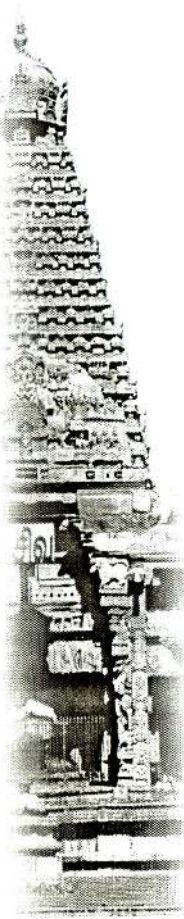
வேப்பத்தூர்

நாகப்பட்டினம் வட்டம் மயிலாடுதுறைக்கு அருகில் மிக அழிந்த நிலையில் பெருமாள் கோவில் ஒன்று வேப்பத்தூர் என்ற ஊரில் உள்ளது. இக்கோயில் முற்றிலும் செங்கற்தளியாகும். வானுயர்ந்த விமானத்தை அரைகுறையுடன் பெற்றுத் திகழும் இக்கோயில் முட்டாதர்களால் முற்றிலும் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டு, இன்று விழுமோ அல்லது நாளை விழுமோ என நாட்களை எண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறது. இக்கோயில் கருவறைச் சுவற்றில் அழகு மிக்க சோழர் கால ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. அழிந்த நிலையில் உள்ள சில ஓவியங்களை ஓரளவு அடையாளம் காண முடிகிறது. இவை யாவும் வைணவ சமயத் தொடர்புடையவையாக இருக்கலாம்.

சோழர்கால ஓவியங்கள் பல தமிழகத்தின் எண்ணிறந்த கோயில்களில் இருந்து காலத்தின் கோலத்தால் அழிந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது எஞ்சியுள்ள மேற்குறித்த ஓவியங்கள் மூலம் சோழர் கால ஓவியக் கலையை ஓரளவு நம்மால் அறிய முடிகிறது.

முற்காலச் சோழர் சிற்பக்கலை

கலாநிதி வெ. வேதாசலம்

தமிழக வரலாற்றில் பல்வேறு துறைகளில் முத்திரை பதித்தவர்கள் சோழர்கள். தமிழ் நாட்டுச் சிற்பக்கலை வரலாற்றில் தனக்கேயுரிய தனித் தன்மையுடன் சோழர்காலச் சிற்பங்கள் திகழ்கின்றன. தொடக்க காலத்தில் பல்லவர் காலப் பாணியைப் பின்பற்றிய சோழர்கள் காலப்போக்கில் காலத்தால் மறக்கமுடியாத சிற்பப் படைப்புகளைப் படைத்து சிற்பக்கலையின் சிகரத்தினை எட்டியுள்ளனர். தமிழகத்துச் சிற்பக் கலையில் பல புதிய முயற்சிகள் இக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் என்ற பெருஞ்சமயச் சிற்பங்களோடு சக்தி வழிபாட்டின் எழுச்சியைக் காட்டும் சிற்பங்களையும் இக்காலத்தில் காணமுடிகிறது. அதேவேளையில் நாட்டுப்புற மக்களின் சமய உணர்வுக்குச் சான்றான சிற்பங்களும் சோழர்காலத்தில் படைக்கப் பட்டுள்ளன. ஆனால், இவற்றில் சைவசமய சிற்பங்களே தலையாய சிறப்புப் பெற்று

பெருமளவில் உள்ளன. பிற சமயக் கோயில்களைக் காட்டிலும் சைவசமயக் கோயில்களே அதிக அளவிலும் பெருந்தோற்றத்துடனும் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே, சோழ நாடெங்கும் நிறைந்திருக்கும் சைவசமயக் கோயில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சைவத் திருவுருவங்களைப் பற்றியே அதிக அளவில் ஆய்வுசெய்ய வேண்டிய நிலையுள்ளது.

காலமுறை

சோழர்காலக் கலை வரலாற்றை ஆய்வுசெய்த அறிஞர்கள் அரசியல் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட கலைப்பணியை வைத்துப் பலவாறாகப் பிரித்துள்ளனர். டக்ளஸ் பாரட் முற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியைப் பின்வருமாறு பகுத்து ஆய்வு செய்துள்ளார்.¹

1. முதலாம் காலகட்டம் - ஆதித்தன் பாணி - கி.பி. 850 - 940
2. இரண்டாம் காலகட்டம் - பராந்தகன் பாணி - கி.பி. 940 - 970
3. மூன்றாம் காலகட்டம் - செம்பியன்மாதேவி பாணி - கி.பி. 970 - 1014

சோழர் காலத்துக் கட்டடக் கோயில்களின் வரலாறு குறித்து ஆய்வு செய்த எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் சோழர்காலக் கலை வரலாற்றைப் பின்வரும் மூன்று காலகட்டங்களாகப் பகுத்துள்ளார்.²

1. முற்காலச் சோழர் கலை - கி.பி. 850 - 985
2. இடைக்காலச் சோழர் கலை - கி.பி. 985 - 1070
3. பிற்காலச் சோழர் கலை - கி.பி. 1070 - 1270

இதில், விசயாலய சோழன் முதல் முதலாம் இராசராச சோழன் ஆட்சியின் தொடக்கம் வரையுள்ள காலம் முற்காலச் சோழர் கலைப் பாணி என்றும் இராசராசன் காலம் முதல் முதலாம் குலோத்துங்கன் காலம் வரையுள்ள காலம் இடைக்காலச் சோழர் கலைப்பாணி என்றும் முதலாம் குலோத்துங்கன் முதல் மூன்றாம் இராசேந்திரசோழன் காலம் வரையுள்ள காலம் பிற்காலச் சோழர் கலைப்பாணி என்றும் கூறுகின்றார். இது தவிர சோழர்காலக் கலை வரலாற்றை ஆய்வு செய்வதில் மேலும் காலமுறைப் பகுப்புகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

முற்காலச் சோழர் சிற்பக்கலை வரலாற்றை டக்ளஸ் பாரட் கூறியுள்ள கருத்தின் அடிப்படையில் சிறிது மாற்றத்துடன் பின்வரும் முறையில் பிரித்து ஆய்வு செய்யலாம்.

1. ஆதித்தன் பாணி - கி.பி 850 - 940 - முதலாம் காலகட்டம்
2. பராந்தகன் பாணி - கி.பி 940 - 970 - இரண்டாம் காலகட்டம்
3. செம்பியன்மாதேவி பாணி - கி.பி 970 - 1014 - மூன்றாம் காலகட்டம்

இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு விசயாலயச்சோழன் காலத்துச் சிற்பங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் ஆதித்தசோழன் கலைப்பாணிக்குள் விசயாலயன் காலச் சிற்பங்களை அடக்கிக் கூறலாம்.

இடமும் தன்மையும்

முற்காலச் சோழர் சிற்பங்களை அவை காணப்படும் இடங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருமாறு ஆய்வு செய்யலாம்.

1. விமானச் சிற்பங்கள்
2. பரிவார ஆலயச் சிற்பங்கள்
3. மண்டபச் சிற்பங்கள்
4. திருச்சுற்றுநடை மாளிகைச் சிற்பங்கள்
5. கோபுரம் - நுழைவாயில் சிற்பங்கள்
6. பலிபீடம் - நந்தி மண்டபச் சிற்பங்கள்

விமானச் சிற்பங்களை அதிட்டானம் (அடித்தளம்), தேவகோட்டம், அரைத்தூண்கள், தோரணங்கள், கூரை (கொடுங்கை, பூதவரி) தளங்கள், கீரிவம் என்று அவை உள்ள இடங்களைக் கொண்டு பலவாறாகப் பகுத்து ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.

சிற்பங்களின் சித்திரிப்பு, பொருண்மை அடிப்படையிலும் பின்வருமாறு பிரித்து ஆய்வு செய்யலாம்.

1. சிறுருவச் சிற்பங்கள் - தனிநிலை
2. கதைத்தொடர்ச் சிற்பங்கள் - புராணம், இதிகாசம்
3. ஆடற்கலைச் சிற்பங்கள்
4. மனித உருவச் சிற்பங்கள்

மேற்கண்ட பகுப்பாய்வு தவிர்த்து, சமய மரபுகளின் அடிப்படையில் சைவம், வைணவம், சாக்தம், சமணம் என்று பலவாறாகப் பிரித்து முற்காலச் சோழர் சிற்பங்கள் குறித்து ஆய்வு நடத்தலாம். மேற்கண்ட முறையில் சிற்பங்கள் காணப்படும் இட அடிப்படையிலும் சிற்பங்களின் அளவு, தன்மை அடிப்படையிலும் முற்காலச் சோழர் சிற்பங்கள் குறித்து இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது.

முதலாம் காலகட்டம் கி.பி. 850 - 907

திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு விஜயாலயசோழன் முத்தரையரிடமிருந்து தஞ்சையைக் கைப்பற்றி வெற்றியின் அடையாளமாக நிகம்பகுதனி என்ற சக்திக்குக் கோயில் எழுப்பினான் என்கிறது.³ இச்சிற்பமே தற்போது தஞ்சையில் வடபத்திரகாளி கோயிலில் உள்ளது என்றும் தஞ்சை உக்கிரமாகாளியம்மன் கோயிலில் உள்ளது என்றும் இரு விதமான கருத்துக்கள் உள்ளன. அசுரர் காலடியில் கிடக்க பல கரங்கள் கொண்ட வீர வடிவில் இவ்விரு சிற்பங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. இவ்விரு சிற்பங்களுமே முற்காலச் சோழர் கலைப்பாணியில் விளங்குகின்றன.

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் நார்த்தாமலை மீதுள்ள விஜயாலய சோழீஸ்வரத்துக் கோயிலின் விமானத்திலும் பரிவார ஆலயங்களிலும் இருந்த விஜயாலயன் காலத்து அழகிய சிற்பக் கலைப்படைப்புகள் தற்போது புதுக்கோட்டை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளன. இவற்றில் வீணையை மார்பில் அணைத்துக் கொண்டிருக்கும் வீணாதரமூர்த்தியும் தங்களுக்குரிய ஆயுதங்களைக் கரங்களில் ஏந்திய எழில்மிக்க சப்தமாதர் சிற்பங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். விஜயாலய சோழீஸ்வரத்தின் அர்த்த மண்டபத்தின் இருபுறமும் காணப்படும் இரு வாயிற்காவலர்ச் சிற்பங்கள் கலை வல்லாரை ஈர்க்கும் தோற்றம் கொண்டவை. விஜயாலயசோழன் காலத்துச் சிற்பங்கள் பல்லவர் காலத்திலிருந்து மென்மையான சோழர்கலை மரபிற்கு மாறுகின்ற தன்மையைக் காட்டுகின்றதாக அமைந்துள்ளன.

ஆதித்தசோழனின் தொண்டைநாட்டு வெற்றி சோழப் பேரரசின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது. தொண்டைநாடு உள்ளிட்ட தமிழ்நாட்டின் வடபகுதி முழுமையும் சோழரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. செல்வ வளமிக்க அரசாக சோழப் பேரரசு மாறத் தொடங்கியது. இக்காலத்தில் நதிக்கரையில் இருந்த ஊர்களும் பாடல்பெற்ற தலங்களும் உள்ளூர் நகரங்களும் சமயத் தலங்களாக மாறின. குறிப்பாக சைவசமயம் சோழர்களின் பேராதரவைப் பெற்றது. மேற்கண்ட இடங்களில் ஏராளமான கலைச்சிறப்பு வாய்ந்த கற்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. முற்காலச் சோழர் காலத்தில் பாடல்பெற்ற செங்கற்றளிகள் கற்றளிகளாக மாறின. இதனால் தொண்டைநாடு மற்றும் சோழநாட்டுப் பகுதிகளில் கலையழகுமிக்க சிற்பங்கள் கோயிலை மையமாகக் கொண்டு செய்விக்கப்பட்டன. ஆதித்தசோழன் காலத்திய தலைசிறந்த சிற்பங்களைக் கும்பகோணம் (நாகேசுவரகவாமி கோயில்) லால்குடி, சீனிவாசநல்லூர், செந்தலை, கண்டியூர், திருவல்லம், தக்கோலம் முதலிய இடங்களிலுள்ள சிவன் கோயில்களில் காணலாம். ஆதித்தசோழன் காலத்தில் செப்புத்

திருமேனிகளைவிட கற்சிற்பங்களுக்கே அதிகம் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டன. கல்லினால் வடிக்கப்பட்ட இவை, செப்புத் திருமேனிகள் போன்று காட்சியளிக்கின்றன.

கும்பகோணம் நாகேசுவரசுவாமி கோயிலின் கருவறை, அர்த்த மண்டபத் தேவகோட்டங்களில் காணும் சைவத்துறவி, அரசமரபைச் சார்ந்த ஆடவர், பெண்கள், அக்னி போன்ற தேவர்களின் உருவங்கள் உமையொரு பாகன், பிரம்மன், பிச்சைபுகும் பெருமாள், தூர்க்கை முதலிய தெய்வ உருவங்கள் அழகியல் உணர்வில் மூழ்கித் தேர்ச்சிபெற்ற சிற்பிகளால் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். இவற்றின் பேரழகை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. இவ்வுருவங்கள் உள்ள தேவகோட்டங்கள் தரையிலிருந்து மிகவும் உயரத்தில் அமைக்கப்படவில்லை. நேருக்கு நேர் நின்று எளிதில் காணும் வகையிலும் காண்பவரை ஈர்க்கும் வகையிலும் தேவகோட்டங்களில் இச்சிற்பங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.⁴ இவ்வுருவங்கள் காண்பவரை நோக்கித் தேவகோட்டங்களிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி வருவன போன்ற உணர்வினை உண்டாக்குகின்றன. இவற்றின் ஆடை அலங்கார ஒப்பனைகள் மிகையல்லாது இயல்பான தன்மையுடன் காணப்படுகின்றன. முற்காலச் சோழர் சிற்பக்கலையின் குறிப்பிடத்தக்க கூறான 'உறைபொருள் இயல்புநிலையை' (Suolimated Realism) எடுத்துக்காட்டுகின்ற முறையில் இவை விளங்குகின்றன.⁵ இதே போன்ற அரச மரபினரின் ஆடவர், பெண்டிர் உருவங்களையும் தென்திசைச் செல்வன் போன்ற தெய்வவுருவங்களையும் காவிரிக்கரையிலுள்ள சீனிவாச நல்லூர் சிவன்கோயிலிலும் காணமுடிகிறது.

பழுவேட்டரையர் சிற்பங்கள்

ஆதித்தசோழன் காலத்தில் சோழர்க்குக் கட்டுப்பட்டு ஆண்ட பழுவேட்டரையர்கள், இருக்குவேளிர் என்ற சிற்றரசு மரபினர் கலைச்சிறப்பு வாய்ந்த கட்டடக் கோயில்களைக் கீழையூர், மேலப்பழுவூர், கீழப்பழுவூர் பகுதிகளில் உருவாக்கியுள்ளனர். கொடும்பாளூரில் இதேகாலத்து இருக்குவேளிரின் கலைப்படைப்புகள் உள்ளன. கீழையூரில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எடுப்பிக்கப்பட்ட ஒரே திருச்சுற்றில் அமைந்த இரட்டைச் சிவன்கோயில்கள் பழுவேட்டரையரின் தலைசிறந்த கலைப் படைப்புகளாகும். இவற்றின் தேவகோட்டங்களில் காணப்படும் தட்சிணாமூர்த்தி, சந்திரசேகரர், நான்முகன், சுப்பிரமணியர் சிற்பங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். சோழரது சிற்பக்கலையில் இயல்பு நிலையை எடுத்துக் காட்டும் நந்தியின் சிற்பங்கள் கீழையூர், மேலப்பழுவூர் கோயில்களில்

உள்ளன. கீழையூர் அகத்தீஸ்வரர் கோயிலில் கீரிவகோட்டத்தில் வீணையை மீட்டிக் கொண்டு வலது காலை முன்வைத்து நடந்துவரும் நிலையிலுள்ள வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தியின் சிற்பம் உயிரோட்டமிக்கது. இக்கோயில் முன் மண்டபத்தில் உள்ள கங்கையைச் சிவன் தனது தலையில் தாங்கியதால் கோபம் கொண்ட பார்வதியின் ஊடலைத் தீர்க்க முயலும் சிவனது கௌரிபிரசாதமூர்த்தி உருவம் உன்னத காவியப் படைப்பாகும்.⁶ இம்மண்டபத்தில் பெரிய பலகையையுடைய அழகிய சிம்மத் தூண்கள் காணப்படுகின்றன. கீழையூர், மேலப்பழுவூர் கோயில்களில் உள்ள சிற்றாலயங்களில் பழுவேட்டரையர் கலைத்திறனைப் பறைசாற்றும் சப்தமாதர், சுப்பிரமணியர், ஜேஷ்டாதேவி சிற்பங்கள் உள்ளன.

கீழையூர் இரட்டைக்கோயில் தோரணங்கள் நுட்பமான வேலைப்பாட்டுடன் திகழ்கின்றன. இவற்றின் நடுவே கஜசங்கராஜமூர்த்தி, சிவனது நடனங்கள், (வினவிருத்தகரணம், ஊர்த்தவஜாநகரணம்) போன்ற சிறு சிற்பங்கள் அழகுடன் மிளிர்கின்றன. இக்கோயில் அரைத்தூண் ஒன்றில் மகிசாசூரமர்த்தினி, அகரணை விரட்டிச் செல்லும் காளியின் சிறு சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. கொடுங்கையின் கீழே பல்வேறு இசைக்கருவிகளைக் கரங்களில் ஏந்திக் காட்சியளிக்கும் பூதகணங்களின் ஆடற்கோலங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இருக்குவேளிர் சிற்பங்கள்

பூதவிக்கிரமகேசரியால் எடுக்கப்பட்ட கொடும்பாளூர் மூவர் கோயில்களின் காலம் குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. இக்கோயில்களைப் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சார்ந்தவை⁷ என்று கருதுவதைவிட ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ⁸ அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலோ⁹ கட்டப்பட்டவை என்று கூறலாம். மூவர் கோயில் தேவகோட்டங்களிலும் தளங்களிலும் கீரிவங்களிலும் இருக்குவேளிரின் கலைத்திறனுக்குச் சான்றாய் அமைந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர், உமாமகேசுவரர், கங்காதரர், அந்தகாகரர், காலசங்காரர், அரிகரர், வீணாதரர் ஆகியோரின் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கோயிலிலும் இக்கோயிலைச் சுற்றியிருந்த பரிவார ஆலயங்களிலும் இருந்த சிற்பங்கள் பல தற்போது திருச்சியிலுள்ள மத்திய தொல்லியல்துறை கோட்டைவாயில் அருங்காட்சியகத்திலும் புதுக்கோட்டை அரசு அருங்காட்சியகத்திலும் உள்ளன. மூவர்கோயிலிலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்டு சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ள முப்புரமொரித்த விரிசடைக்

கடவுள் அவரது தேவியான திரிபுரகந்தரியின் சிற்பங்கள், ஒப்பற்ற கலைப்படைப்புகளாகும். கொடும்பாளூர் மூவர்கோயில் அடித்தளத்தில் காணப்படும் உயிரோட்டம் மிக்க சிம்ம வரிசையின் அணிவகுப்பு சோழர்காலச் சிற்பக்கலையின் சிகரங்களாகும். இதேபோன்று இக்கோயில் தேவகோட்டங்கள் மீது காணப்படும் தோரணங்களும் வேலைப்பாடு மிக்கவை.

இரண்டாம் காலகட்டம் - கி.பி. 907 - 956

முதலாம் பராந்தகசோழன் காலத்துச் சிற்பக்கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் சிற்பங்கள் எறும்பூர், புள்ளமங்கை (பகபதி கோயில்) புஞ்சை முதலிய இடங்களிலுள்ள சிவன்கோயில்களின் காணப்படுகின்றன. எறும்பூர்க் கோயில் தேவகோட்டங்களிலுள்ள தென்திசைச்செல்வன், பிரம்மா, யோக்கீசுவரர் உருவங்கள் தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பது போன்று வடிக்கப்பட்டுள்ளன. முந்தைய சோழர் சிற்பங்களில் காணாத தனித்தன்மை கொண்ட சிற்பங்கள் இவையாகும். அருளும் இனிமையும் கருணையும் பொதிந்து காணப்படும் புள்ளமங்கைப் பிரம்மபுரீஸ்வரர் சிவன்கோயில் தேவகோட்டங்களில் காணும் விநாயகர், இலிங்கோற்பவர், பிரம்மன், தூர்க்கை ஆகியோரது உருவங்கள தரவரிசையில் ஆதித்தசோழனின் குடந்தைக் கீழ்க்கோட்ட சிற்பங்களுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவை. இவற்றின் இருபுறமும் புதுமையான முறையில் அடியார், பூதகணங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இக்கோயில் அதிட்டானத்திலுள்ள கலபாதச் சிற்றிருவச் சிற்பங்களும் தொடர் சிற்றிருவச் சிற்பங்களும் தேவகோட்டங்கள் மீதுள்ள தோரணங்களும் அரைத்தூண் சிற்பங்களும் முன்னதைக் காட்டிலும் தரத்தில் விஞ்சி நிற்கின்றன. புஞ்சை நல்துணைஸ்வரர் கோயில் விமானத்திலும் கலைத்தரமிக்க கலபாதச் சிற்பங்களும் சிற்றிருவச் சிற்பங்களும் தேவகோட்டச் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. தேவகோட்டங்களில் எடுப்பான தோற்றத்துடன் எழில்வாய்ந்த அகத்தியர், கானத்து எருமைமீது நிற்கும் தூர்க்கை, இலிங்கபுராணத்தேவர், பிரமன் ஆகியோரது சிற்பங்கள் உள்ளன. பல்லவரது கலை மரபை நினைவூட்டும் முறையில் காலடியில் தலையரிந்து படைக்கும் நவகண்ட சிற்பங்களுடன் இங்குள்ள தூர்க்கை படைக்கப்பட்டுள்ளன. இவளது தோளின் வலப்புறம், இடப்புறம் முறையே அவளது வாகனங்களான சிம்மமும் பாக்கலையும் (மான்) காணப்படுகின்றன. பிரம்மாவின் உருவம் புன்னகை தவழும் முகத்துடன் இளமைத் தோற்றத்துடன் காணப்படுகின்றது.

பராந்தகசோழன் காலத்தில் விமானத்தின் தேவகோட்டங்கள் மூன்று முதல் ஐந்து வரையிலான எண்ணிக்கையில் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றில் கருவறையின் தென்புறம் தட்சிணாமூர்த்தி, வடபுறம் பிரம்மா, மேல்புறம்

திருமால் அல்லது இலிங்கோற்பவர் உருவங்களும் அர்த்தமண்டபத் தென்புற, வடபுற தேவகோட்டங்களில் விநாயகர், துர்க்கையின் சிற்பங்களும் வைக்கப்படும் மரபு உள்ளது. இவற்றோடு அரிகரர், அர்த்தநாரி, அகத்தியர், ரிஷபவாகனர், முருகன் ஆகியோரது உருவங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. திருமால், பிரம்மாவைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவராய்ச் சிவபெருமான் விளங்குகின்றார் என்பதைக் காட்டும் வகையில் முதற்பராந்தகசோழன் காலத்தில் கருவறை மேற்குப்புற தேவகோட்டத்தில் முதன்முதலில் இலிங்கோற்பவர் இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

முதலாம் பராந்தகசோழன் காலத்தில் வந்த மற்றொரு சிற்பமரபு அகத்தியர்க்கு அர்த்தமண்டபத்தின் தென்புறம் இடமளித்ததாகும். இப்பதிய மரபிற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. தமிழ்நாட்டுக் கோயில் கலைமரபில் வடமரபு இணைந்துள்ள அடையாளத்தை இது காட்டுகிறது எனலாம். இதனைவிட முக்கிய காரணம் சோழநாடு செழிக்கக் காவிரியை வடதிசையிலிருந்து கமண்டலத்தில் சோழநாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தவர் அகத்தியர் என்ற தொன்மக் கதையே ஆகும். இம்மரபை ஏற்றுக்கொண்ட சோழ மன்னர்கள் தம்நாடு செழிக்க காவிரியைத் தந்த அகத்தியர்க்கு நன்றியைப் புலப்படுத்தும் அடையாளமாகவே சிவன்கோயில் தேவகோட்டத்தில் அவரை வைத்து வழிபடும் வழக்கத்தைக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது¹⁰. புஞ்சைநல்துணை ஈஸ்வரத்து அகத்தியர் தென்புற தேவகோட்டத்தில் விநாயகருக்கு அருகில் அவருக்கு ஒப்பான பாணை வயிற்றுடன் சடைமுடி, தாடியோடு கரத்தில் கமண்டலத்தோடு காட்சி தருகின்றார். முற்காலச் சோழர் காலத்து அகத்தியர் சிற்பப் படைப்புகளில் இவ்வுருவம் தலைசிறந்ததாகும். இதனையடுத்து திருவாவடுதுறை கோமுத்தீஸ்வரர் கோயில் அகத்தியர் உருவம் சிறந்த கலைப்படைப்பாகும்.

முன்றாம் காலகட்டம் - கி.பி. 956 - 985

பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியின் தொடக்கத்திலிருந்து செம்பியன் மாதேவி கலைப்பாணியில் சிவன்கோயில் கருவறை அர்த்த மண்டபங்களில் ஒன்பது தேவகோட்டங்களை உருவாக்கி அவற்றில் சிவனது பல்வேறு வடிவங்களைச் சிற்பங்களாகச் செய்து வைக்கும் வழக்கம் தோன்றியது. இதற்குச் சான்றாக திருக்கோடிக்காவல், ஆடுதுறை, குத்தாலம், கோனேரிபுரம், திருநாரையூர், செம்பியன்மாதேவி முதலிய ஊர்களில் உள்ள சிவன்கோயில்களைக் கூறலாம். இவற்றில் தென்புறத் தேவகோட்டங்களில் விநாயகர், நடராசர், அகத்தியர், தட்சிணாமூர்த்தி உருவங்களும் வடபுறத்

தேவகோட்டங்களில் பிரமன், பிச்சையும் பெருமான், அர்த்தநாரி அல்லது கங்காதரர் ஆகியோரது உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. மேற்குப்புற தேவகோட்டங்களில் திருமால் அல்லது இலிங்கோற்பவார் திருவுருவங்கள் உள்ளன. செம்பியன் மாதேவி காலத்திலிருந்து நடராசர் திருவுருவத்தைத் தேவகோட்டங்களில் வைக்கும் வழக்கம் வந்துள்ளது. ஆடவல்லான் திருமேனிக்கு அதிக மதிப்பு தோன்றத் தொடங்கியதை இது காட்டுகிறது.

முற்காலச் சோழர் கோயில்களில் தேவகோட்டங்களில் குறிப்பிட்ட திருவுருவங்களை வைக்கும் வழக்கம் இருந்தமையால் அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் ஒரே மாதிரியாக வடிக்கும் கட்டாயத்திற்குச் சோழர்காலச் சிற்பிகள் ஆளாயினர். ஆனால், தங்களது கலைத்திறத்தால் ஒவ்வொரு கோயிலிலும் அவற்றின் தோற்றத்தில் ஏதேனும் ஒரு மாற்றத்தைத் தந்து காண்பாரைச் சலிப்பு ஏற்படாவண்ணம் செய்தனர். தேவகோட்டங்களின் மேற்புறத்தை அணிசெய்யும் மகர தோரணங்கள், சித்திர தோரணங்கள், பத்திர தோரணங்களைப் படைத்து அவற்றின் நடுவே மணி பதித்தாற் போன்று சிற்றுருவத் தெய்வ வடிவங்களைச் செய்வித்தனர். இவற்றிற்கு எடுத்துக் காட்டாக திருவாவடுதுறை, கோனேரிராசுபுரம், திருவெறும்பூர் கோயில்கள் விளங்குகின்றன. கொடுங்கையிலுள்ள கூடுகளிலும் பல அழகிய திருவுருவங்களைச் சோழர்கள் படைத்துள்ளனர்.

தனித்த நிலையில் விளங்கும் முற்காலச் சோழர் காலத்துப் பிரம்மாவின் சிற்பங்கள் கண்டியூர், செந்தலை போன்ற இடங்களில் உள்ளன. சென்னை, தஞ்சை, மதுரை அருங்காட்சியகங்களில் பல அரிய முற்காலச் சோழர் சிற்பங்கள் காட்சியில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் காணப்படும் கருந்தாட்டாங்குடி பிரம்மாவின் சிற்பம் பேரெழில் படைத்ததாகும். இதனை வாகீசசிவம் என்றும் சதாசிவத் திருவுருவம் என்றும் கருதுகின்றனர்¹. மதுரை திருமலை நாயக்கர் அரண்மனை அருங்காட்சியகத்தில் முற்காலச் சோழர் காலத்தினைச் சார்ந்த திருவிடை மருதூரிலிருந்து எடுத்து வரப்பெற்ற கௌரபிரசாதமூர்த்தி, தூர்க்கை, திருவிராமீசுவரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கங்காதரமூர்த்தியின் சிற்பக் கலைப்படைப்புகள் உள்ளன.

பரிவாரக்கோயில் சிற்பங்கள்

முற்காலச் சோழர் காலத்துக் கோயில்களில் எட்டுத் தெய்வங்களுக் கென்று எட்டுப் பரிவார ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சூரியன், சந்திரன், விநாயகர், முருகன், ஜேஸ்டாதேவி, சப்தமாதர், தூர்க்கை, சண்டிகேசுவரர் முதலிய தெய்வங்களின் திருவுருவங்கள் இடம்பெற்றன.

கொடும்பாளூர் மூவர்கோயிலில் பதினைந்து தெய்வங்களுக்கென்று பதினைந்து பரிவார ஆலயங்கள் இருந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முற்காலச்சோழர் காலத்திலிருந்து அனைத்துச் சிவன் கோயில்களிலும் ஜேஸ்டாதேவிக் கொண்டு தவறாமல் சிற்றாலயங்கள் அமைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. சமுதாயத்தில் மூதேவி என்று பிற்காலத்தில் புறந்தள்ளப்பட்ட இத்தெய்வம் முற்காலச் சோழர் கோயில் வழிபாட்டில் நுழைந்து குறிப்பிடத்தக்க இடம் பிடித்துள்ளனர். இவளது அழகிய திருவுருவங்கள் பழுவூர், திருக்கட்டளை, திருவேங்கைவாசல் போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

கதைத்தொடர் - தனிநிலை சிற்றுருவச் சிற்பங்கள்

முற்காலச்சோழர் கோயில்களில் சிவபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், பாகவதம் போன்ற புராண நிகழ்வுகளையும் இராமாயணம் போன்ற இதிகாசக் காட்சிகளையும் காட்டும் சிற்றுருவத் தொடர் சிற்பங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை தவிர தனிமனித உணர்வுகளையும் மனித வாழ்வின் முக்கிய கூறுகளையும் ஆடற்கலையின் அரிய தோற்றங்களையும் விலங்குகளின் உணர்வுகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் சிற்றுருவச் சிற்பங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை கருவறையின் அடித்தளம், தேவகோட்டத் தோரணங்கள், அரைத்தூண் ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றன.

முற்காலச் சோழர் காலத்தில் கருவறை அதிட்டானத்தின் கண்டப் பகுதிகளில் சிற்றுருவச் (6" x 4") சிற்பங்கள் உயர் கலைத்தரம் மிக்கவையாய் வாடிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய சிற்பங்களைக் குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், புள்ளமங்கை, புஞ்சை, துடையூர், திருச்சென்னம்பூண்டி, திருவெறும்பூர், கண்டியூர், திருப்பறம்பியம், திருவிடைமருதூர், வால்குடி, கோனேரிராசபுரம், குத்தாலம், திருக்கோடிக்காவல், திருவாரூர், கோபுரப்பட்டி, திருமீய்ச்சூர், கண்டியூர் முதலிய இடங்களிலுள்ள சிவன்கோயில்களில் காணலாம். பறசலூர், திருமங்கலம் போன்ற இடங்களிலுள்ள கோயில்களில் கருவறைச் சுவரின் அரைத்தூணின் அடிப்பகுதியில் (ஓமம்) இத்தகு சிற்பங்கள் செய்விக்கப்பட்டுள்ளன. அதிட்டானத்தின் நான்கு புறங்களிலும் கண்டப் பகுதியில் 48 முதல் 120 சிற்றுருவச் சிற்பங்கள் செய்விக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிற்பங்கள் அளவில் சிறியவையாய் இருந்தாலும் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் தரத்தில் உயர்ந்தவையாய்க் கலை நுணுக்கம் மிக்கவையாய் உள்ளன. சின்னஞ்சிறு இடத்தில்கூட பேருணர்வை வெளிப்படுத்த முடியும் என்ற சிற்பியின் ஆற்றலை உணர்த்துவனவாய் உள்ளன. ஆகம விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்ற சிற்பிகளின் சுதந்திரமான மனவெழுச்சிக்கு இடமளிப்பனவாய் இவை

விளங்குகின்றன. ஆகமத்தின் பிடியில் சிக்கத் தொடங்கி இலக்கண வரம்பிற்குள் சிவபெருமான் அருட்கோலங்களையும் அழித்தல் கோலங்களையும் செய்துவந்த கலைஞர்களின் மனவுணர்ச்சிகளுக்கும் கற்பனைக்கும் கண்டச்சிற்பங்கள் தடைபோடவில்லை. இம்முறையானது சாளுக்கியர்களால் தொடங்கப்பட்டு பல்லவர்களால் பின்பற்றப்பட்டு சோழர்களால் செழித்து வளரும்படி செய்யப்பட்டது. இச்சிற்றுருவச் சிற்பக்கலை முற்காலச் சோழர் காலத்தில் உச்சகட்ட நிலையை எட்டியுள்ளது.¹² அஐந்தா போன்ற இடங்களிலுள்ள பெரிய தெய்வவுருவங்களையும் கலைத்தரம் குறையாது சுருக்கிச் சிறு சித்திரமாக்கினால் எவ்வாறு அமையுமோ அவ்வாறு அமைந்த ஆற்றல்மிக்க படைப்புகள் இவையாகும்¹³ எனப் பேராசிரியர் கு. சேதுராமன் கருதுவது பொருத்தமான கூற்றாகும்.

குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்தில் விமானத்தின் அதிட்டானத்தில் முப்புறமும் இராமாயணத்தின் கருவான காட்சிகள் சிறுதொடர்ச் சிற்பங்களாக உள்ளன. புஞ்சையில் அதிட்டானத்தில் அறுபதிற்கும் மேற்பட்ட சிற்றுருவச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இதில் இராமன் கானகம் செல்லும் காட்சி முதல் இராவணன் வீழ்ச்சிவரை இருபத்துநான்கு காட்சிகள் உள்ளன. இவ்வடிவங்களில் திரிபுராந்தகர், வீரபத்திரர் போன்ற உருவங்களும் பாகவதத்தில் கண்ணன் காளையாய் வந்த அகரணை அழித்தல், காளிங்கமர்த்தனம் போன்ற உருவங்களும் விஷ்ணுவின் பூவராகர், இராசமன்னார், கருடாந்திகர் இரணியவதக் கோலங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. சூரியன் தனது தேவியருடன் தேரில் பவனிவரும் காட்சியும் மகிசாசுரமர்த்தினி, தூர்க்கை, நிகம்பகுதனி தேவியர் உருவங்களும் ஆண், பெண் ஆடற்காட்சிகளும் உள்ளன. கலைஞரின் மனம் சிற்ப இலக்கணத்தால் உறைந்து போகாமல் கற்பனைச் சிறகடித்துப் பறப்பதைப் புள்ளமங்கைச் சிற்பங்களில் காணமுடிகிறது. முற்காலச்சோழர் கலபாதச் சிற்பங்களில் தலைசிறந்து விளங்குபவை புள்ளமங்கைச் சிற்பங்களே. கோபுரபட்டி முற்காலச்சோழர் கோயிலில் இராமாயணக் காட்சிகளோடு அர்ச்சகன் பாகபதம் பெறும் காட்சியும் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

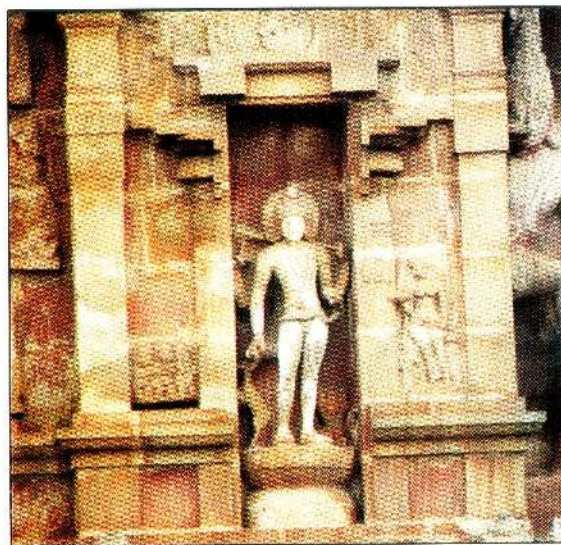
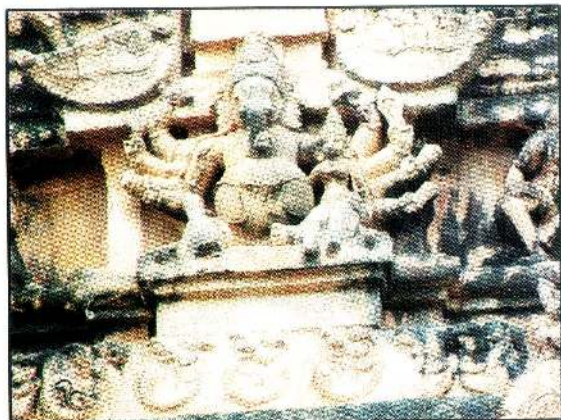
ஆடற் சிற்பங்கள்

சோழர் காலத்தில் செழித்து வளர்ந்த ஆடற்கலையைச் சோழர்காலச் சிற்பப் படைப்புகளில் காணமுடிகிறது. முற்காலச் சோழர் கோயில்களில் அதிட்டானத்திலும் அரைத்தூணும் கூரையும் சேரும் இடங்களிலும் மற்றும் அரைத்தூண்களிலும் ஆடற்கலையைக் காட்டும் குறுஞ்சிற்பங்கள் உள்ளன. திருவல்லம், துடையூர் சிவன்கோயில்களில் கருவறை அதிட்டானத்தில்

தஞ்சைப் பெருங்கோயில்

தஞ்சைப் பெருங்கோயிற் சிற்பங்கள்

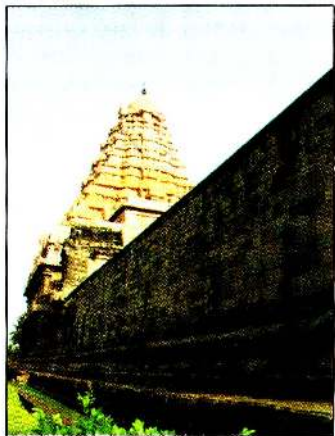
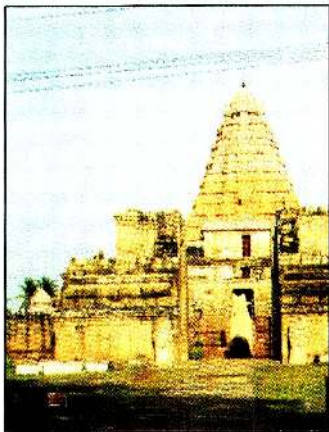

தஞ்சைப் பெருங்கோயில் ஓவியங்கள்

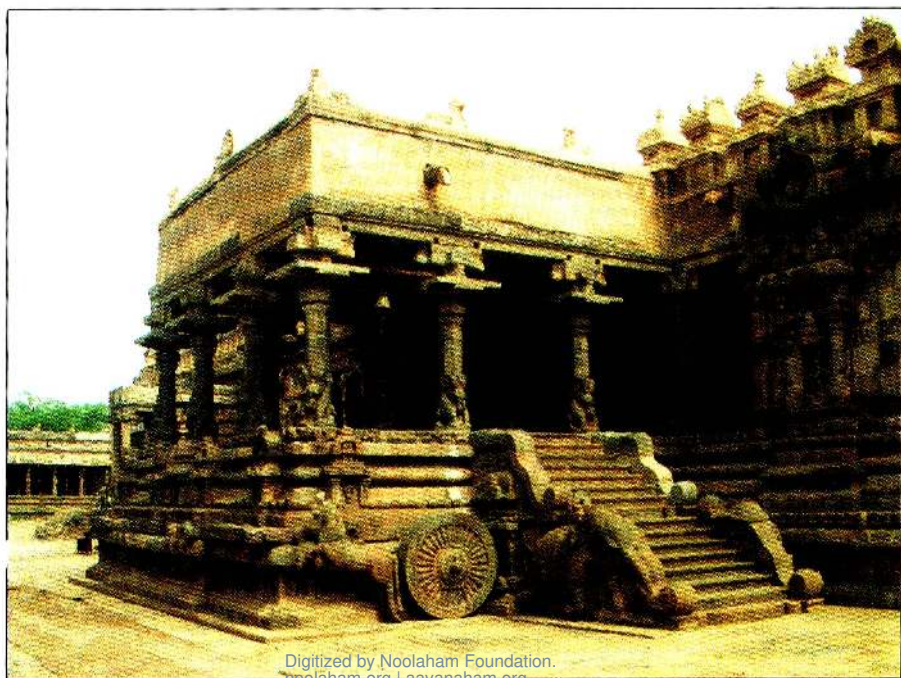
கங்கைகொண்ட சோழேஸ்வரம்

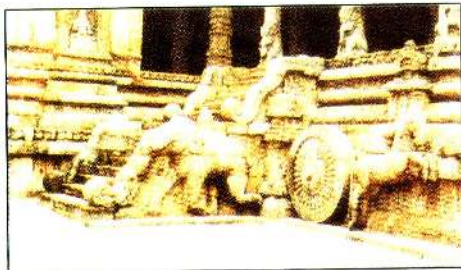
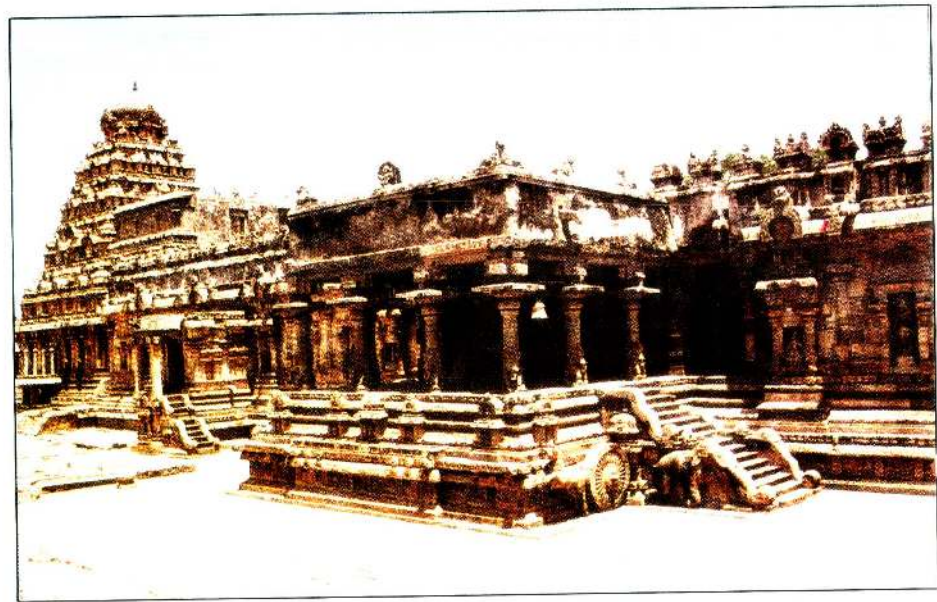

கங்கைகாண்ட சோழேஸ்வரம்

தராசுரம்

கண்டப்பகுதிகளில் திருமால் ஆடிய குடக்கூத்துக் குறுஞ்சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன¹⁴. இதனைப் பெண்கள் ஆடிக்காட்டுவதைக் கீழப்பழுவுர் ஆலந்துறை கோயிலில் காணமுடிகிறது. குடந்தைக்கீழ்க்கோட்டத்திலும் புள்ளமங்கை கோயிலிலும் கொடுங்கைக்குக் கீழேயும் ஆடல் அணங்குகளின் உருவங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. புஞ்சைக் கோயிலில் அரைத்தூணில் காளியின் ஆடலும் இரு பெண்கள் குழல் வாசிக்க ஆடும் பெண்ணுருவங்களும் அழகுற வடிக்கப்பட்டுள்ளன¹⁵. இதுபோன்ற பல அரிய சிற்பங்கள் நிறைந்த கலைக்கூடமாக முற்காலச் சோழர்காலக் கோயில்கள் விளங்குகின்றன.

உருவச் சிற்பங்கள்

முற்காலச் சோழர்காலத்துக் கோயில்களில் அரசன், அரசி, அதிகாரிகள், கோயிலைக் கட்டியவர்கள், மண்டபங்களை எடுத்தவர்களின் உருவச் சிற்பங்களும் செய்து வைக்கப்பட்டன. நின்ற, அமர்ந்த கோலங்களில் இருகரம் குவித்து வணங்கிய நிலையில் சிறியதாக இவை வடிக்கப்பட்டுள்ளன. சோழர்கால உருவச் சிற்பங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்தவர்கள் பின்வரும் இடங்களில் முற்காலச்சோழர் காலத்து உருவச் சிற்பங்கள் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்¹⁶. செம்பனார் கோயில் சுவர்ணபுரீஸ்வரர் கோயிலில் ஆதித்த சோழனின் உருவச்சிலை உள்ளது. அவனது அரசியின் உருவம் திருக் கருகாவூர், திருபுழனம் கோயில்களில் காணப்படுகின்றன. திருவாவடுதுறை, கரந்தைக் கோயில்களில் முதற் பராந்தகன் உருவச் சிற்பங்கள் உள்ளன. ஆடுதுறை, ஆனாங்கூர், திருநாரையூர், கோனேரிராசபுரம் கோயில்களில் கண்டராதித்த சோழனின் உருவச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. செம்பியன்மாதேவியார் உருவச்சிற்பங்களைச் சக்கரப்பள்ளி, செம்பியன் மாதேவி போன்ற ஊர்களில் காணலாம்.

சமண சிற்பங்கள்

சைவ சமயத்திற்குப் பேராதரவு தந்த சோழர்கள், தங்கள் நாட்டின் அகப்பகுதியில் அருகிய அளவிலும் தனது ஆட்சியின் கீழ் அமைந்த தொண்டைநாடு, நடுநாடு, பாண்டிய நாடு போன்ற புறப்பகுதிகளில் இருந்த சமணசமயத்திற்குக் கூடுதலாகவும் ஆதரவளித்து அச்சமயம் வளரத் துணை நின்றுள்ளனர். இதனை அப்பகுதிகளில் காணும் கல்வெட்டுகளும் பாறைச் சிற்பங்களும் கட்டடக் கோயில்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இப்பகுதிகளில் அமைந்த சமணத் தலங்களில் தீர்த்தங்கரர் உருவங்களும் அவரது இயக்கியார் உருவங்களும் வடிக்கப்பட்டுள்ளன¹⁷.

மேல்சித்தாமூர் மலைநாதர்கோயிலில் உள்ள சிறிய பாறையில் முக்குடையின் கீழே அமர்ந்த மகாவீரர், அரவுக்குடையின் கீழே நிற்கும் பார்கவநாதர், நேமிநாதர்க்கு அருகில் கொடிபோன்று நிற்கும் இயக்கி அம்பிகா, தனது சகோதரிகளுடன் நிற்கும் பாகுபலி ஆகியோரது உருவங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் முற்காலச் சோழர் கலைக்கு எடுத்துக் காட்டாய் இயக்கி அம்பிகாவின் உருவம் விளங்குகிறது. திருநறுங்கொண்டை மேலைப்பள்ளியிலுள்ள பாறையில் எளிய தோற்றத்துடன் விளங்கும் பார்கவநாதர் புடைப்புச் சிற்பம் உள்ளது. வழுவங்குளம், ஆட்சிப்பாக்கம், திறக்கோல் முதலிய இடங்களிலும் தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றிலுள்ள பார்கவநாதர் சிற்பங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

அனந்தமங்கலத்திலுள்ள பாறையில் புடைப்புச் சிற்பமாக நேமிநாதர், இயக்கி அம்பிகாவின் உருவங்கள் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேல்கூடலூர், வலத்தி போன்ற இடங்களிலும் பார்கவநாதர் சிற்பங்கள் உள்ளன. திருமலையிலுள்ள இயக்கி அம்பிகா, பாகுபலி, ஆதிநாதர் உருவங்கள் முற்காலச் சோழர் காலத்தவையாகும். சோழவாண்டிபுரத்தில் பார்கவநாதர், பாகுபலி புடைப்புருவங்கள் பாறையில் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள தீர்த்தங்கரர் சிற்பத்தைத் 'தேவாரம்' என்று பத்தாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. கல்வெட்டில் வேலி கொங்கரையர் புத்தடிகள் செய்வித்த தேவாரம் என்று வருகிறது¹⁸. தேவாரம் என்ற சொல் வழிபடும் தெய்வவருவத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகச் சமணர்களது கல்வெட்டில் வருவது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். சோழவாண்டிபுரத்தில் கற்பலகை ஒன்றில் இயக்கி அம்பிகாவின் கலை எழில்மிக்க உருவம் செய்விக்கப் பட்டுள்ளது. பல்லவர் காலத்திலும் முற்காலச் சோழர் காலத்திலும் இயக்கி அம்பிகாவின் வழிபாடு சிறப்புற்று இருந்தமைக்குச் சிற்பச் சான்றுகள் உள்ளன. திருத்துறைப்பூண்டிப் பகுதியில் அமைந்த பள்ளன்கோயிலில் சுந்தரசோழன் பெயரில் புகழ்பெற்ற சமணப்பள்ளி ஒன்று இருந்துள்ளது. புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் ஆளுருட்டிமலை, செட்டிப்புடவு போன்ற இடங்களில் முற்காலச் சோழர் காலத்துச் சமணத் தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் உள்ளன.

முற்காலச் சோழர்காலத்துச் சமணத்தீர்த்தங்கரர் வடிவங்கள் அசோக மரத்தின் நிழலில் முக்குடையின் கீழே அமர்ந்த கோலத்தில் ஒரே மாதிரியாகக் காட்சியளிக்கின்றன. இவை வடநாட்டுத் தீர்த்தங்கரர் போன்று பத்மா சனத்தில் இல்லாமல் அர்த்தபரியங்காசனத்தில் காட்சியளிக்கின்றன. இவற்றை அடையாளங் காணும் வகையில் இவற்றின் பீடத்தில் தீர்த்தங்கரர்க்குரிய இலட்சணங்கள் இல்லை. பார்கவநாதர் உருவம் பத்மாவதி இயக்கியுடன் ஐந்தலைக் குடையுடன் காட்சியளிப்பதால் அவரை எளிதில்

அடையாளம் காணமுடிகிறது. சோழப் பேரரசு சைவசமயத்திற்கு மட்டுமே பேராதரவு தந்தது என்பதைவிட அது தங்கள் நாட்டின் புறப்பகுதிகளில் இருந்த சமணம் போன்ற புறச்சமயங்கள் வளரத் தடையாக நிற்கவில்லை எனலாம். ஆனால், இக்காலத்துச் சமணச் சிற்பங்கள் சைவத் திருவுருவங்களின் உயர்கலைத் திறனை எட்டவில்லை. இயக்கி, இயக்கன் உருவங்களில் ஓரளவு சோழர்கலையின் நளினத்தைக் காணமுடிகிறது. முற்றுந் துறந்த துறவியராகவும் அணியாத அழகியராகவும் விளங்கும் உருவங்களில் அதிகமான கற்பனைக்கும் சிற்பிகளின் கலைத்திறனுக்கும் மனவெழுச்சிக்கும் இடம் இல்லாது போயிற்று. இவற்றைச் செய்வித்த சிற்பியரும் ஏற்கனவே இறுகிப் போயிருந்த சமணத் திருவுருவங்களின் இலக்கணமரபை மீறி சமணத் தீர்த்தங்கரர் உருவங்களில் தங்களது கலைத்திறனை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. பிற்காலப் பல்லவர், முற்காலச் சோழர் காலத்துச் சமணத் திருவுருவங்களை விளக்கும் வகைகளில் சீவகசிந்தாமணியிலும் யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையிலும் பல எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்கள் உள்ளன.

சமணத்தினைப் போன்று முற்காலச் சோழர்காலத்தில் பெளத்தம் மறுமலர்ச்சி அடையவில்லை. கி.பி பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து அதாவது இராசராசனின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலிருந்தே பெளத்தம் மீண்டும் சோழநாட்டில் காலூன்றி வளரத் தொடங்கியது. அதற்குப் பின்பே சோழநாட்டில் பல புத்தரின் திருவுருவங்கள் பெரிய அளவிலும் சிறிய அளவிலும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

முற்காலச் சோழர் சிற்பங்களின் சிறப்பியல்புகள்

சோழர்காலச் சிற்பங்கள் குறித்து ஆய்வுசெய்யும்போது சைவத் திருவுருவங்களையே அதிக அளவில் எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்ய வேண்டிய நிலையுள்ளது. இதுசோழப் பேரரசு சைவத் திருவுருவங்களின் வளர்ச்சிக்கு முதன்மை இடம் தந்தமையைக் காட்டுகிறது. தொடக்கத்தில் பல்லவர்களின் சிற்பப் பாணியைப் பின்பற்றிய சோழர்கள் காலப்போக்கில் தங்களது தனித்தன்மையைக் காட்டும் உயர்கலைச் சிற்பப் படைப்புகளை உருவாக்கி சைவசமயச் சிற்பக்கலையின் சிகரத்தினைத் தொட்டனர்.

முற்காலச் சோழர்கள் கட்டடக் கலையைவிட சிற்பங்களுக்கே சிறப்பிடம் தந்துள்ளனர். உயிரோட்டமிக்க நுட்பமான மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் முறையில் மெல்லிய தோற்றத்துடன் நளினமாக வளைவுகளுடன், தேவையான உயர்தர ஒப்பனைகளுடன் இவை படைக்கப்பட்டன. பல்லவர் காலத்துப் புடைப்பு குறைவான சிற்பங்களுக்கு

மாறான முற்காலச் சோழர் சிற்பங்கள் முப்பரிமாணம் கொண்டனவாய் தனிச் சிற்பங்களாகச் செய்து தேவகோட்டங்களில் வைக்கப்பட்டன.

கும்பகோணத்திலுள்ள குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டச் சிற்பங்கள் மனிதப் பண்பை நினைவில் கொண்டு மரபு வழி வந்த இயல்புகளுடன் படைக்கப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியக் கலைக்குச் சோழர்கள் வழங்கிய சிறந்த நன்கொடை இம்மனிதப் பண்பே. தென்னிந்தியாவில் வேறு எந்தக் காலகட்டத்திலும் முற்காலச் சோழர் காலத்திற்கு இணையான சிற்பங்கள் இல்லை எனப் பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கருதுகின்றார். மேலும் இக்காலத்துச் சிற்பிகள் கோயில் கவர் முழுமையும் சிற்பங்களால் மூடி மறைக்க முற்படவில்லை. அழகை வெளிப்படுத்தும் வெற்றிடங்களைச் சுவர்களில் விட்டு வைத்தனர் என்றும் கூறுகின்றார்.¹⁹

பிற்காலச் சோழர்களைப் போன்று தங்களது ஆளுமையையும் பேரரசுத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்தும் முறையில் முற்காலச் சோழர்கள் சிற்பங்களைச் செய்யவில்லை. சிவபெருமானையே முழுமுதல் கடவுளாகக் கொண்ட பக்தியையே முற்காலச் சோழர் சிற்பங்களில் காணமுடிகிறது. முற்காலச் சோழர் சிற்பங்களின் கருப்பொருளாகவும் முதன்மைப் பொருளாகவும் விளங்குவது சிவ வடிவங்களைக் காட்டும் சிற்ப வடிவங்களே. உவமையில்லாதவன் சிவபெருமான். அவனே அனைத்திற்கும் முதலானவன். ஐந்தொழில்களைச் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவன். அவனை எதிர்த்தவர்கள் அழிவை அடைவர். அண்டிவந்த அடியார்க்கு எல்லாம் தந்து அருள் பாலிப்பவன் சிவபெருமான் என்பதை முற்காலச் சோழர் சிற்பங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சோழர் காலத்தில் உருவான சைவ சித்தாந்த வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் இக்காலச் சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன. சோழப் பேரரசுக்குத் துணைநிற்கும் பெருந் தத்துவமாக சைவசித்தாந்தம் வளர்வதற்கு இக்காலச் சிவனது சிற்ப வடிவங்கள் அடியெடுத்துக் கொடுத்தன.

பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய பக்தியிலக்கியமான தேவாரம் கூறும் தெய்வவருவங்களுக்குச் சிற்ப வடிவம் கொடுத்தவர்கள் முற்காலச் சோழர்கள். தேவார மூவர் புதிதங்களில் காணும் சிவனின் அனுகிரக மற்றும் சம்சார மூர்த்திகளுக்குரிய சிற்ப வடிவங்களை முற்காலச் சோழர் காலத்தில் காணலாம். தேவாரம் கூறும் இளமதி சூடிய சந்திரசேகரர், காளைவாகனர், பிச்சை புகும் பெருமானான பிச்சாடனர், நீரார் சடையானான கங்காதரர், பாதிமாது உடனாய பரமனான உமையொருபாகன், மூவர் புரங்கள் எரித்த திரிபுராந்தகர், நட்டப் பெருமானான நடராசர், அயனும் மாலும் அளந்து அறியா சோதியாய் விளங்கும் இலிங்கோற்பவர், காலனைக் காலால் கடிந்த

காலாந்தகர், தக்கன் வேள்வியைச் சாடிய வீரபத்திரர், வேடுவனாய் விசயற்கு அருள் செய்த பாகபதமூர்த்தி, களிற்றுரி போர்த்த கஜசம்கார மூர்த்தி, உண்ணாமுலை உமையாளொடு விளங்கும் உமாசகிதர், மாதொரு பாலும் மாலொரு பாலும் மகிழ்கின்ற நாதனான அரிகரர், ஆலநிழல் அமர்ந்து நால்வர்க்கு ஒளிநெறி காட்டிய ஞானாசிரியனாக உயிர்களுக்கு உய்தியளிக்கும் தட்சணாமூர்த்தி போன்ற பல சிலை வடிவங்களை முற்காலச் சிற்பங்களில் காணமுடிகிறது.

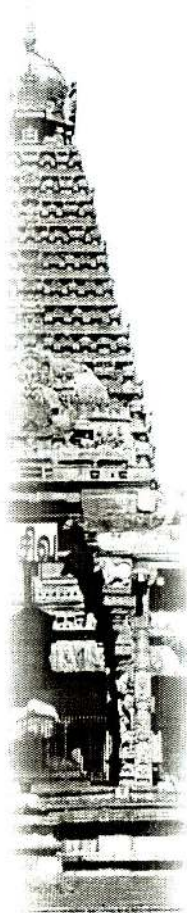
குன்றுகளே இல்லாத சோழ வளநாட்டில் கருங்கற்களைக் கொண்டு வந்து குவித்து நூற்றுக்கணக்கான சிற்பங்களை முற்காலச் சோழர்கள் செய்வித்துள்ளமை வியப்பைத் தருகிறது. அர்ப்பணிப்பு, கடும் முயற்சி, உழைப்பு, தரம் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்ட சிற்பிகளைக் கொண்டு தங்கள் வல்லமையாலும் செல்வச் செழிப்பாலும், சைவசமயம் தந்த ஆன்மிக பலத்தாலும் இதனைச் சோழர்கள் சாதித்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Douglas Barrett, Early Chola Architecture and Sculpture, Faber and Faber Liber Limited, London, 1974, p.17
2. எஸ். ஆர். பாலகப்பிரமணியம், முற்காலச் சோழர் கலையும் சிற்பமும், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை 1996, பக் 409 – 411
3. 1. மேலது, பக். 34
2. கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுகள் முதல் தொகுதி, எண். 1968/79
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, சென்னை 1972.
4. Susan L. Huntington, *The Art of Ancient India*, Weather hill, Newyork, 1993 p.52
5. Oasil Gray, *The Arts of India*, Phaidon Oxford 1981, p.74
6. இரா. கலைக்கோவன், பழுவூர்ப்புதையல்கள், கழக வெளியீடு, சென்னை 1989, பக். 194 – 195.
7. Douglas Oarret, *Early Chola Architecture and Sculpture*, p.86
8. K. V. Soundrarajan, “Early Pandya Muttarayar and Irukkuvel Architecture”, *Studis in temple Architecture* 1975, p.272.
9. Gerda Hockveld Meijer, *Koyils in Colamandalam*, Krips repromeppel 1981, p.291.
10. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக கலை வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் கு. சேதுராமன் தமது உரையாடலின் போது தெரிவித்த கருத்து.
11. சொ. சாந்தலிங்கம், “சதாசிவத் திருவுரு – ஒரு பார்வை வரலாற்றில் புது வெள்ளம்,” தொல்பொருள் தொழில்நுட்பப் பணியாளர் பண்பாட்டுக் கழகம், மதுரை, 1991, பக்.68 – 69.
12. கு. சேதுராமன், தமிழ்நாட்டுச் சமுதாயப் பண்பாட்டுக் கலை வரலாறு, ஜெ. ஜெ. பப்ளிகேசன்ஸ், மதுரை. பக். 209 – 210.

சோழர் காலத்து செப்புத் திருமேனிகள்

பேராசிரியர் கு. சேதுராமன்

இந்தியாவில் உலோகத்தால் செய்யப்படும் இறையருவங்களையும், மனித உருவங்களையும் செப்புத் திருமேனிகள் அல்லது உலோகப்படிமங்கள் அல்லது விக் கிரங்கள் என்று பொதுவாகக் கருதுவர். இந்திய வரலாற்றில் குப்தர் காலம்வரை சமயம் சார்ந்திராத உலோகப் படிமங்களே அதிகம் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் தொன்மையானவை சிந்துவெளி நாகரிக காலத்தைச் (கி.மு.3000 முதல் கி.மு.1750 வரை) சேர்ந்த நடனமாதுவின் உருவமெனக் கருதப்படுகிறது. இக்காலத்தில் அனைத்து வீடுகளிலும் உலோகத்தாலான பெண் தெய்வ உருவமும் இருந்துள்ளது. குப்தர் காலத்திலும் அதன் பின்னரும் சமயம் சார்ந்த கடவுளரின் உருவமைதிகள் செய்யப்பட்டன. இவை செம்பு, வெள்ளி, தங்கம், பித்தளை, தகரம் ஆகிய ஐந்து உலோகங்களின் கலவையினால் செய்யப்பட்டன. தமிழகத்தில் பல்லவர், சோழ, பாண்டிய, விசயநகர நாயக்க மன்னர்களின் காலங்களில் பல்வகைப்பட்ட செப்புத் திருமேனிகள்

வடிக்கப்பட்டன. இவை, பொதுவாக, கோயில் திருவிழாக்களின் போது திருவீதி உலா வருவதற்காக எடுத்துச் செல்லப்படுவதற்காகவே வடிக்கப்பட்டன. இவை இரண்டு விதமான முறைகளில் வார்க்கப்பட்டன. இவற்றில் ஒன்று கனமான படிமங்களைக் (Solid Cast) கொடுப்பது. மற்றொன்று கனப்பொள்ளலாக, அதாவது உட்புறம் வெறுமையாய்க் கூறு (Hallow Cast) போன்ற வடிவமைப்பினைத் தருவது ஆகும். இவ்விரண்டு முறைகளுமே கிரேக்கரும், சீனரும் கையாண்ட மெழுகு முறைகளாகும். வட இந்தியாவில் கிடைத்திருக்கும் பெரும்பான்மையான படிமங்கள் இரண்டாவது வகையையும், தென்னிந்தியாவின் படிமங்கள் முதல் வகையையும் சார்ந்தவையாகும்.

தொடக்ககால தமிழகத் திருமேனிகள்

செப்புத் திருமேனிகளை வார்க்கும் வழக்கம் இந்தியாவில் தொன்மையான பண்பாடுகளில் ஒன்றெனினும், தென்னிந்திய செப்புத் திருமேனிகள் என்றதும் நினைவுக்கு வருவன சோழர் காலப் படிமங்களேயாகும். சோழர்களுக்கு முந்திய பல்லவர் காலத்திலும், சோழர் அளவுக்குச் சிறப்புப் பெற்றவையாக இல்லாவிடினும், செப்புத் திருமேனிகள் அமைக்கப்பட்டன. இக்காலத்தில் வார்க்கப்பட்ட செப்புப் படிமங்களில் தொன்மையானது கி.பி. 800வாக்கில் தமிழகத்தில் வார்க்கப்பட்ட பௌத்தப் படிமங்களாகும். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சுமார் கி.பி. 750ஐச் சேர்ந்த மைத்ரேயரின் உருவம் கிடைத்துள்ளது. இந்து சமயப் படிமங்கள் பெரும்பாலும் நாயன்மார்களின் செல்வாக்குப் பெருகியிருந்த காலத்தில் வார்க்கப்பட்டதால் அவை சைவப் படிமங்களாகவே திகழ்ந்தன. சிவபெருமானது அருளுருவங்களும், அழித்தல் பொருட்டான உருவங்களும், உமையுடன் அமர்ந்திருக்கும் உருவங்களும் இக்காலத்திற் படைக்கப்பட்டன. இக்காலப் படிமங்களில் குறிப்பிடத்தக்கது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பெற்றுள்ள கூரம் என்ற இடத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற ஊர்த்துவ தாண்டவ நடராஜ மூர்த்தியாகும். இது. கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வடிக்கப் பெற்றதெனக் கருதப்படுகிறது. திருநெல்ப்பூரில் கிடைத்துள்ள நின்ற நிலையிலுள்ள விஷ்ணுவின் படிமம் இக்காலத்தேயாகும். கீழ்ப்புதூரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 8-9 நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த விஷபாகரனரின் படிமம் சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இதன் பூனூல் வலது கையின் மேல் செல்கின்றது. இது பல்லவர் கலையின் முக்கிய கூறாகும். விஷபாகரனர் விக்ரிகம் இந்தியாவிலேயே இந்த ஒன்று தான் உள்ளதென சிவராமமூர்த்தி

கருதுகின்றார்¹. ஆனால் இது முற்காலச் சோழர் படிமம் என ஜெ.சி. ஹால் கூறுகின்றார்². சிங்கநல்லூரில் உள்ள திருவிக்கிரம விஷ்ணு இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். திருவாலங்காட்டு சோமஸ்கந்தர் படிமம் துவக்க காலப் பல்லவர் கலையின் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. இருப்பினும் பார்வதியின் அமைப்பு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டை நினைவூட்டுகின்றது. குழந்தை கந்தனின் உருவம் உடைபட்டுள்ளது. இவை பல்லவர் காலத்தனவா? அல்லது சோழர் காலத்தனவா? என்பது சர்ச்சைக்குரியதாகவுள்ளது. ஆர். நாகசுவாமி இதனைப் பல்லவர் விக்கிரங்கள் என்கின்றார்³. சி. சிவராமமூர்த்தி இவற்றைத் துவக்க காலச் சோழர் படிமங்கள் என்றே கருதுகின்றார்⁴.

சோழர் காலம்

சோழர் காலத்துச் செப்புத் திருமேனிகளை எளிதாக இனங்காணலாம். உடலமைப்பு அழகாகும், உயிரோட்டமும், மனித உருவ அமைப்பும் ஒருங்கே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. முற்காலச் சோழர் படிமங்கள் பிந்திய காலத்தைவிட இயல்பாகப் படைக்கப்பட்டன. பெரும்பான்மையான படிமங்கள் கீழாடை மட்டுமே அணிந்திருக்கின்றன. குறைவான ஆபரணங்கள் நேர்தியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கழுத்தில் அணிவிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆபரணம் தனங்களுக்குக் கீழ்வரை தொங்கவிடப்பட்டுள்ளது. பிந்தியச் சோழர் கால விக்கிரகங்களில் முகங்களில் சற்றுக் கடுமையும், பளிச்செனத் தெரியும் நாசியும், தன்மையான உடலமைப்பும் காட்டப்பட்டிருக்கும்.

கல்யாணசுந்தரர் படிமங்கள்

பல்லவர் காலமும், சோழர் காலமும் ஒன்றோடொன்று இணையும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வடிக்கப்பட்ட முற்காலச் சோழர் படிமங்களில் குறிப்பிடத்தக்கது தஞ்சை மாவட்டம் வடக்கலத்தூரில் கிடைத்துள்ள அற்புதமான கல்யாணசுந்தரர் திருமேனியாகும்⁵. இதனைப் பல்லவர் காலத்தது என சி. சிவராமமூர்த்தியும், ஆர். நாகசுவாமியும் கருதுகின்றனர்⁶. மான்மழுவன் வரதஹஸ்தமும் காட்டும் சிவபெருமான் தனது வலது கரத்தால் பார்வதியின் வலது கரத்தைப் பிடித்துள்ளார். இளைஞராகக் காட்டப்பட்டுள்ள சிவபெருமானிடம் ஒரு மணமகனின் மிடுக்கு தென்படுகிறது. அவரது ஆடையின் முன்பகுதியில் சோழர் கலையை நினைவூட்டும் ஒரு மாஇலை போன்ற அமைப்பு தொங்குகிறது. காதுகளில் பெரும் வளையங்களை அணிந்துள்ள இவ்விருவரும் சடைமுடி தரித்துள்ளனர். பார்வதியின் இளம் முகத்தில் குறுநகை தெரிகின்றது.

திருவேள்விக்குடி கல்யாணசுந்தரர் பத்தாம் நூற்றாண்டில் வடிக்கப்பட்டுள்ளார்⁷. இதில் மேற்கைகளில் மான் மழுவும், கீழ் வலது கை பார்வதியின் வலது கையைத் தொட்டுக் கொண்டும், இடது கை வரதம் காட்டியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இடுப்பில் அணிந்துள்ள கச்சையில் நடுவில் மாவிலை அமைப்பும் அதன்மீது சிம்ம முகமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. கரண்ட மகுடம் அணிந்துள்ள பார்வதியின் இடது கை மேல்நோக்கித் தூக்கி மலர் வைத்திருக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. ஆனால் கையில் மலர் இல்லை. அவரது ஆடை கணுக்கால் வரை மடிப்புகளுடன் காட்டப்பட்டுள்ளது. தஞ்சை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள திருவெண்காடு கல்யாணசுந்தரர் குழு மிகவும் நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளது. இதில் மகாவிஷ்ணு தனது சகோதரி பார்வதியை சிவபெருமானுக்கு, அவரது கரங்களில் நீர் ஊற்றி கன்னிகாதானம் செய்கின்றார். மகாலட்சுமி வெட்கப்படுகின்ற மணப்பெண்ணை ஆறுதல்படுத்துகிறார். இதனை எலிபெண்டாவில் வடிக்கப்பட்ட தொடக்க மத்திய காலச் சிற்பத்துடன் ஒப்பிடுவது பொருத்தமானதென சி. சிவராமமூர்த்தி கருதுகிறார். அச்சிற்பத்தில் விஷ்ணுவுக்கு பதிலாகப் பார்வதியின் தந்தையான ஹிமவானும், தாயார் மேனாவும் கன்னிகாதானம் செய்கிக்கின்றனர்⁸. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழர்களது கல்யாண சுந்தரர் படிமம் ஒன்று சென்னை திருவொற்றியூரில் கிடைத்துள்ளது. இதில் சிவபெருமான் பார்வதியின் இடது கையில் வரதஹஸ்தம் காட்டப்பட்டுள்ளது. பார்வதியின் வலதுகையின் உள்ளங்கை மேல்நோக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவரது ஆடையின் அமைப்பு சற்றுப் பிந்திய காலத்தை நினைவூட்டுகிறது. செம்பியன் மாதேவி காலத்து கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி படிமம் திருவரங்குளத்திலும், திருவேள்விக்குடியிலும், கோனேரிராசுபுரத்திலும் கிடைத்துள்ளது. திருவரங்குளம் கல்யாணசுந்தரர் உமையின் வலக்கரத்தைப் பற்றியுள்ளார். திருவேள்விக்குடி கல்யாண சுந்தரரும், பார்வதியும் அதிக ஆபரணங்களுடன் காட்சியளிக்கின்றனர். தேவியின் ஆடையில் கோடுகள் பதிக்கப்பட்டு ஆடை மடிப்புகள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. சிவபெருமான் இடையில் ஒரு சிற்றாடை உடுத்தியுள்ளார்.

முதலாம் பராந்தகனின் தந்தையான முதலாம் ஆதித்திய சோழன் காலத்தில் இராமர், இலக்குவன், சீதை, அனுமன் உருவங்கள் வார்க்கப்பட்டன. அம்மன்னனே தன்னை கோதண்டராமன் என அழைத்துக் கொண்டான். இவன் காலத்து இராமர் குழு படிமங்கள் பருத்தியூரில் கிடைத்துள்ளன. இவை அனைத்துமே அழகுமிக்கனவாகும். இவை தவிர, வடக்குப் பனையூர், கப்பலூர் ஆகியவற்றின் இராமர் குழு படிமங்கள் முற்காலச் சோழரின் புகழ்பாடுகின்றன. பருத்தியூர் விஷ்ணுவும், கீழையூர் சுகாசன மூர்த்தியும் இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. முதலாம் பராந்தகன் காலத்தில்

இராமேசுவரத்தில் கணபதி, இராமர், இலக்குவன், சீதை, அனுமன் ஆகியோரின் செப்புப் படிமங்கள் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

நடராசர் படிமங்கள்

சோழர் காலத்துப் படிமங்கள் என்றாலே முதலில் நினைவுக்கு வருபவை நடராசர் படிமங்களேயாகும். ஆனந்த தாண்ட நடராசர் படிமம் முதலாம் பராந்தகன் (கி.பி.907-954) காலத்தில் முதன் முதலில் உருவானது. கி.பி.917ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த நடராசரும் உமையம்மையும் அண்மைபில் கரைவீரம் என்ற இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளனர். இங்குள்ள உமையம்மையின் பீடத்தில் பராந்தகசோழன் காலத்து எழுத்துக்களில் இவ்வம்மையை ஒருவன் எழுந்தருளிவித்தான் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது⁹. இதன் மூலம் பராந்தக சோழனுக்குப் பின்புதான் நடராசர் திருமேனி வார்க்கப்பட்டது என்று இதுகாறும் கருதியது தவறெனத் தெரிய வந்துள்ளது. தஞ்சைக்கருகே திருமெய்ஞானம் என்ற இடத்தில் உள்ள ஞானபரமேஸ்வரர் கோயிலில் கிடைத்துள்ள பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நடராசர் மற்றும் உமா (பொதுவாக சிவகாமி அம்மன்) படிமங்கள் சிறப்பானவையாகும். இந்த உமையை வர்ணனை செய்யும்போது மே.சு. இராமசாமி, 'சொல் நலம் கடந்த காமச் சுவையை ஓர் உருவமாக்கி, இன்னலம் தெரிய வல்லார் எழுதியது என்ன' இவர் நிற்கின்றார் எனக் கூறுகிறார்¹⁰.

பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் செம்பியன் மாதேவியால் ஏராளமான படிமங்கள் வடிக்கப்பட்டன. இக்காலத்துப் படிமங்களில் உடலமைப்பு மெல்லியதாகவும், ஆபரணங்கள் சற்றுக் கூடியும் அமைந்துள்ளன. இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் புதுதில்லை தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள திருவரங்குளம் நடராசராவார். இவர் சதுர தாண்டவத்தில் காண்போரைப் பரவசப்படுத்துகிறார். 'கழுத்தில் கிடக்கும் மூன்று ஆரங்களில் அடியில் கிடப்பதிலிருந்தும் உதரபந்தத்திலிருந்தும் குஞ்சங்கள்; உடுக்கையில் நடுவில் கயிறு சுற்றி மேல் வலது கையின் சுட்டுவிரலில் கட்டப்பட்டிருப்பது போலத் தோன்றுகின்றது'. நல்லூர் கல்யாணசுந்தரேசுவர் கோயிலில் உள்ள கூத்தப் பெருமான் நீண்டயாந்த சடைமுடியும், அதன் உச்சியில் ஒரு மலரும், வலப்பக்கம் பிறைச்சந்திரன், இடப்பக்கம் ஊமத்தம்பூ, இடது காதில் குழை, கழுத்தில் அகன்ற ஆரம், உயரமான உத்திராட்சமாலை ஆகியவற்றை அணிந்துள்ளார். அவரது எட்டுக்கரங்களில் துடி, பாசம், சூலம், அபயமுத்திரை, எரி, அகல், மணி, சர்ப்பம் ஆகியவற்றைத் தாங்கியுள்ளார். இங்கு முயலகன் கீழே விழுந்து கிடக்காமல் அமர்ந்த நிலையில் காண்போரைப்

பார்க்கும் பாவனையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளான். இறைவன் சதுர தாண்டவமாடுகிறான். இச்செப்புத் திருமேனி நாவக்கரசரின், 'எண்தோள் வீசி நின்று ஆடும் பிரான் தன்னைக் கண்காள் காண்மின்களோ' என்ற பாடலுக்கு ஒப்ப அமைந்திருப்பதாகக் கருதுவது மிகையன்று. அமர்ந்திருக்கும் முயலகனின் தலையும், கைகளும் தாங்க ஆடும் பெருமானின் ஓர் அபூர்வச் செப்புத் திருமேனி தஞ்சாவூர்மாவட்டத்தில் விருபாட்சீசுரர் கோயிலில் உள்ளது. இதில் அண்ணலின் வலது கையில் பூணூல் புரள்கிறது. நீண்டொங்கிய முகம், சடையை வகுத்திருக்கும் வகையும், உவகையில் உயரத் தூக்கிய இடது கையும், எளிய ஆரமும், நாகவளையமும் இறைவனின் அழகைப் பெருக்குகின்றன. இச்செப்புத் திருமேனி கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தைச் சேர்ந்ததெனக் கொள்ளலாம்¹¹. கும்பகோணத்தை யடுத்த தண்டன் தோட்டத்து நடனபுரீசுவரர் கோயிலில் உள்ள நடராசப் பெருமானின் செப்புத் திருமேனி அழகே உருவாக அமைந்துள்ளது. சடை மகுடத்தில் வலப்புறம் நான்கு மலர்கள் கோர்க்கப்பட்டு வலது தோளைத் தொட்டுத் தொங்குகின்றன. இடது தோளிலிருந்து ஆடையின் ஒருபகுதி பறக்கின்ற நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இடது கையில் உள்ள நெருப்பு மூன்று சுடர்களுடன் தோன்றுகிறது. அபயகரத்தின் முன்கையில் பாம்பு படமெடுத்தாடுகிறது. வீசிய கை தூக்கிய திருவடிபை அழகுறச் சுட்டிக் காட்டுகிறது¹². தஞ்சை மாவட்டம் வடக்கலத்தூரில் உள்ள நடராசர் திருமேனி இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள அவரது செப்புப் படிமங்களில் தொன்மையானது எனவும், பராந்தகன் காலத்து தொடக்கக் காலம் எனவும், இரா. நாகசுவாமி கருதுகின்றார்¹³. இது ஏற்புடையதாயிருப்பின் (கி.பி.900) பராந்தகன் காலத்திலேயே நடராசர் செப்புத் திருமேனி உருவானது என்பதை உறுதிப்படுத்தலாம்.

சோழப் பேரரசர்களில் சிறந்தவரான முதலாம் இராசராசன் தான் கட்டிய தட்சிணமேரு என்றழைக்கப்படும் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் பல செப்புப் படிமங்கள் அமைத்தான். அவற்றின் அமைப்பையும், அளவுகளையும் கல்வெட்டுகளில் பொறித்தான். தமிழக வரலாறும் செப்புத் திருமேனிகளைப் பற்றிய ஆவணச் செய்திகளைக் கல்வெட்டில் பொறித்தது இம்மன்னன் காலத்தில்தான். உதாரணமாக,

“பாதாதிக்கேசாந்தம் பதின் ஐய்விரலே மூன்று தோரை
உசரத்துக் கனமாகச் செய்த இவர் நம்பிராட்டியார்
உமாபரமேச்வரியார் திருமேனி ஒருவர்”

என்று உமா சகித சிவபெருமானின் உருவம், அளவு பற்றிய குறிப்பினைக் காணலாம். இம்மன்னன் காலத்தில் நடராசர் படிமங்கள் ஏராளமாக

வார்க்கப்பட்டன. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் உள்ள நடராசர் செப்புத்திருமேனி 'ஆடவல்லான்' என்று கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கு இறைவனின் முகத்தில் பேரொளியும், அருட்கனியும் ஒருங்கே கடர் விடுகின்றன. ஆடல் அசைவுகளும், அங்க நெளிவுகளும், பொருந்தியுள்ளன. ஒருபக்கம் நடராசரின் சடை முடி சுருள் சுருளாக உள்ளது. மற்றொருபக்கம் அவரது உதரபந்தத்தில் ஆடை எழிலுடன் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கூத்தப்பிரானின் சிறப்புப் பெயரான 'ஆடவல்லான்' என்பதை இராசராசன் தன் காலத்தில் மரக்கால், நிறைகல், துலாக்கோல்களுக்கும் வழங்கினான். இது கி.பி.1010 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததெனக் கருதலாம்¹⁴. திருவெண்காடுடையார் கோயிலில் காணப்படும் இராசராசனது 28ஆம் ஆண்டுக் (கி.பி.1013) கல்வெட்டு அங்குள்ள ஆடவல்லானின் செப்புத் திருமேனிக்கு அரசிக்கூத்தன் வீரணியார் அளித்த பொன்னைக் குறிப்பிடுகிறது. இது வீரநாராயணியார் என்னும் சோழமாதேவியின் வேறொரு பெயர் எனக் கருதப்படுகிறது. கோயிலில் தற்போது வழிபாட்டில் உள்ள அழகிய ஆடவல்லானின் செப்புத் திருமேனி கல்வெட்டில் கூறப்படுவதே எனக் கருதுவது தவறாகாது¹⁵. தஞ்சை மாவட்டம் அலியூர் கங்காளநாதர் கோயிலில் கிடைத்துள்ள, கி.பி. 1000 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த நடராசர், சிவகாமி செப்புத் திருமேனிகள் தற்போது சிக்கல் சிங்காரவேலர் கோயிலில் வைக்கப்பட்டுள்ளன¹⁶. இதில் நடராசர் திருமேனியும், அதன் பிரபாமண்டலமும் பாங்காக அமைந்துள்ளன. சிவகாமி இளமைத் தோற்றத்துடன் காட்சியளிக்கின்றார். உயரமான கேசமகுடம் அவரது அழகிற்கு அழகு சேர்க்கிறது. முற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு ஆனந்த தாண்ட நடராசர் திருமேனி குன்னியூரில் கிடைத்துள்ளது. கி.பி.950ஆம் ஆண்டினைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் இத்திருமேனி தற்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் சிவபெருமானின் தலையில் கொன்றை மலர்களும், ஊமத்தைப்பூவும், பிறைச் சந்திரனும் அழகாக அமைந்துள்ளன. முயலகன் ஒரு பூதகணம் போன்று கால்களை மடக்கி, தலையை சிறிது தூக்கி படுத்துள்ளான். அவனது கையில் உள்ள நாகம் படமெடுத்து அவனது கண்களைப் பார்த்த வண்ணம் உள்ளது. இதே காலத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு நடராசர் திருமேனி ஒன்று மதுரை திருமலை நாயக்கர் மஹாலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி.975ஆம் ஆண்டினைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் இத்திருமேனி தொண்டிக்கு அருகில் சுந்தரபாண்டியன் பட்டினத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டதாகும்.

நடராசர் படிமங்களில் தலைசிறந்ததெனக் கருதப்படுவது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த

திருவாலங்காடு நடராசர் ஆவார். இங்கு நடராசர் தனது வலது காலை முயலகன் மீது அழுத்தி இடது காலை நளினமாகத் தூக்கி ஆடும் இக்காட்சியைக் கண்டு வியந்து கலையின் இயற்கையான இயக்கத்திற்கு இது ஓர் தரமான எடுத்துக்காட்டு என பிரஞ்சு சிற்பி ரோடின் கூறியுள்ளார்¹⁷. பிரபமண்டலத்துடன் கூடிய வேளாங்கண்ணி நடராசர் திருமேனி சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. நடராசரின் தலையில் கங்கையிருப்பது போல் காட்டப்பட்ட முதல் செப்புப் படிமம் விருத்தாச்சலத்தில் உள்ளதுதான் என்று டக்ளஸ் பாராட் கருதுகிறார். புத்தூரில் இருந்த அழகான நடராசர் படிமம் திருட்டுபோனது. பல இன்னல்களுக்குப் பின்பு அது தற்போது தாயகம் திரும்பியுள்ளது. சோழர் காலத்து நடராசர் செப்புப் படிமங்கள் நல்லூர், ஆனைக்குடி, பெருந்தோட்டம், திருமெய்குளம், கொடுமுடி, தண்டந்தோட்டம், சிவபுரம், திருப்பழனம், கருந்தட்டாங்குடி, தஞ்சாவூர், சேமங்கலம், நக்கூர், புஞ்சை, மேலப்பெரும்பள்ளம், திருப்பனந்தாளர், வெள்ளாளசுரம், ஊட்டத்தூர் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

சிவனது பிற உருவங்கள்

கி.பி.10ஆவது நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தைச் சேர்ந்த வீணாதாரர் செப்புத் திருமேனி ஒன்று திருப்புறம்பியம் சாட்சிநாதர் கோயிலில் உள்ளது. தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள இவ்வுருவத்தில் சிவபெருமான் தலையை வலப்புறம் சாய்த்து நான்கு கரங்களுடன் திரிபங்க நிலையில் உள்ளார். இங்கு வலக்கையில் இருக்க வேண்டிய மழு இடது கையிலும், இடது கையில் இருக்க வேண்டிய மான் வலது கையிலும் உள்ளன. இது சோழர் காலச் சிற்பக் கலையின் தொடக்க காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். கும்பகோணத்தையடுத்த தண்டந்தோட்டம் நடனபுரீசுவரர் கோயிலில் இடபவாகனார் (ரிஷபவாகனார்), சோமாஸ்கந்தர், வீணாதாரர் ஆகியோரின் செப்புத் திருமேனிகள் வழிபாட்டில் இருந்துள்ளன. இங்குள்ள சோமாஸ்கந்தர் திருமேனி,

“ஏலவார் குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பாலன் ஆகிய குமரவேலன் நடுவறும் பான்மையை”

நன்கு விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது¹⁸. தஞ்சை அருங்காட்சியகத்தில் சிவபெருமானின் சுகாசனத் திருமேனி ஒன்றுள்ளது. கீழையூரைச் சேர்ந்த இத்திருமேனியில் இறைவன் நீண்டசடா மகுடமும், வலது காதில் மகரகுண்டலமும், இடது காதில் பத்ர குண்டலமும், கழுத்தில் கண்டியும், ஆரமமும், மேற்கைகளில் மான், மழுவும், கீழ்க்கைகளில் அபயவரதமும் ஆகியவரதமும் காட்டியுள்ளார்.

சோழர் காலத்துச் செப்புத் திருமேனிகளுள் செம்பியன் மாதேவிபால் (கி.பி.969-976) கட்டப்பட்ட கோனேரிராசபுரம் உமாமகேசுவரர் கோயில் உள்ள ரிஷபாந்திக மூர்த்தி, திரிபுராந்தக மூர்த்தி ஆகிய படிமங்கள் காண்போரைக் கவரத்தக்கவையாகும். இவற்றை பற்றி அக்கோயில் கல்வெட்டுகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. திரிபுராந்தகரின் அருகில் இருக்கும் உமையின் உருவம் எழிலார்ந்த அமைப்பினைக் கொண்டதாகும். முதலாம் இராசராசன் காலத்தைச் சேர்ந்த, தற்போது தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் உள்ள இரண்டு பிரசித்தி பெற்ற திருவெண்காட்டுச் செப்புத் திருமேனிகளை முதன் முதலில் இனங்காட்டியவர் அறிஞர் டி.என். இராமச்சந்திரன் ஆவார். அவை முறையே கி.பி.1011 மற்றும் 1012 ஆம் ஆண்டுகளைச் சேர்ந்த பிச்சாடனர் படிமங்களாகும். இக்கலைக் கூடத்தில் உள்ள திருவெண்காட்டு ரிஷபாந்திகர் படிமத்தில் சிவபெருமான் நந்தி மீது சாய்ந்தாற்போல், அதாவது அவரது வலது கை நந்திமீது நேர்த்தியாக சாய்க்கப்பட்டது போல் அமைந்துள்ளது. ஆனால் நந்தியின் உருவம் காட்டப்படவில்லை. இங்கு நந்தி இருப்பதாக ஒரு யுகமே காட்டப்பட்டுள்ளது. அவரது தோள்பட்டை நந்தியின் தலைமீது சாய்ந்துள்ளது போலவும், அவரது கைவிரல்கள் அதன் நெற்றியினை வருடுவது போலவும் நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வலது காலை சற்று மடக்கி சாய்ந்த பெருவிரல் மீது நிற்பது போலுள்ளது. அவரது தலைமுடி ஐடாபாரம் மாதிரியில் அவரது முடியுடன் சுருண்டிருக்கும் நாகத்திலிருந்து பிரித்துக் காட்ட முடியாதவாறு நேர்த்தியாக உள்ளது. சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த திருவெண்காட்டு அர்த்தநாரி படிமம் ஆண் மற்றும் பெண்ணின் அவயவங்களின் நளினங்களைச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றது. இதனைப் பற்றித் திருவெண்காடு கல்வெட்டில் “துப்பையன் உத்தம சோழி எழுந்துருளிவித்த அர்த்தநாரி தேவர்க்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்குக் கொடுத்த பரிசாவது”, என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது¹⁹. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள சோமாஸ்கந்தர் செப்புப் படிமம் முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். திருவெண்காட்டில் கிடைத்துள்ள பிற செப்புப் படிமங்கள் பைரவர், கண்ணப்பர், ரிஷபவாகனர், உமா பரமேசுவரர் போன்றவர்களதாகும். இவை பற்றிய செய்திகள் திருவெண்காடு கோயில் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதலாம் இராசராசன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் வாகனங்களின் உருவங்கள் பொள்ளலான அமைப்பிலும் இறையருவங்கள் கனமான படிமங்களாகவும் வடிக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தஞ்சைக் கோயில் கல்வெட்டொன்றில் தட்சிணாமூர்த்தி படிமம் ஒன்று செய்விக்கப்பட்ட செய்தி காணப்படுகின்றது. அதில் இவ் இறைவன் மலை

ஒன்றின் மீது ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்த கோலத்தில் உள்ளதாகவும் மரத்தின் கிளைகள் ஒன்பது எனவும், மேலும் நாற்பத்தி நான்கு துணைக்கிளைகள் இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தென்னிந்தியாவிற்கே உரிய தட்சிணாமூர்த்தி சிற்பம் பல்லவர் காலத்தில் கைலாசநாதர் கோயிலில் முதன் முதலில் கற்சிலையாக இடம்பெறத் தொடங்கியது. சோழர் கோயில்கள் அனைத்திலும் தெற்கு தேவகோட்டத்தில் தட்சிணாமூர்த்தி வைக்கப்பட்டார். சோழர் கோயில்கள் சிலவற்றில் வீணை வாசிக்கும் நிலையில் அமர்ந்தோ அல்லது நின்று கொண்டிருப்பது போன்றோ தட்சிணாமூர்த்தி இடம் பெறலானார். வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தி என அழைக்கப்படும் இவரது செப்புத் திருமேனியும் சில கோயில்களில் செய்து வைக்கப் பெற்றது. இதனைத் திருப்புறம்பியம், திருநாமநல்லூர், மேல்பெரும்பள்ளம் ஆகிய இடங்களில் காணலாம். மேல்பெரும்பள்ளம் வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தி நேர்த்தியான அமைப்புடையதாகும். இவர் புன்னகை ததும்ப கையில் வீணை ஏந்தி பூதகணங்கள் புடைகுழ வடிக்கப்பட்டுள்ளார். இக்கோயிலில் உள்ள இம்மூர்த்தி பற்றி அப்பர் சுவாமிகள் முன்னமே.

“முனிகணங்கள் புடைகுழ முற்றம் தோறும்

தெறித்தொரு வீணையராய்ச் செல்வர் தம்வாய்ச்

சிறுமுறுவல் வந்தெனது சிந்தை வெளவ”

என்று பாடியுள்ளார். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பாடப்பட்ட இப்பாடலின் அடிப்படையிலேயே இங்கு வீணாதரரின் செப்புத் திருமேனி பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவு.

நடராசர் சிற்பங்களுக்கு அடுத்தபடியாக அதிக அளவில் கிடைப்பது திரிபுராந்தகர் உருவமாகும். இது கோனேரிராசபுரம், மாயவரம், தஞ்சைக் கலைக்கூடம், கீழ்ப்புலூர், வெள்ளனூர், ஆவரணி புதுச்சேரி, தரங்கம் பாடி, இடும்பவனம் ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகிறது. இவ்வுருவம் முதலாம் இராசராசனின் மனம் கவர்ந்த ஒன்றாகும். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட திரிபுராந்தகர் கற்சிற்பங்களை இம்மன்னன் வடித்துள்ளான். இதுவே இம்மன்னன் திரிபுராந்தகரின் வீரமிக்க செயலுக்குத் தம்மை ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளதை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்திய திரிபுராந்தகரின் திருமேனி ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. அதனடியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு அம்மன்னனின் நான்காவது ஆட்சியாண்டில் அத்தெய்வத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலதானத்தைப் பற்றிக் குறிக்கின்றது. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் இருந்து எடுத்து தற்போது தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படும் இரு திருமேனிகள்

திரிபுராந்தகருடையதும், தேவியினுடையதுமே என்று மே.சு. இராமசுவாமி அடையாளம் காணுகின்றார். பிறர் கருதுவது போன்று அது வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தி திருமேனி அல்ல என்று அவர் கருதுகின்றார்²⁰. இங்கு இவ்வுருவ அமைதியில் பெருமானின் இடது பாதம் சிறிது உயர்த்தப்பட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் முயலகனின் தலைமீது ஊன்றப்பட்டுள்ளது. மேல் வலது கையில் மழு இருக்க, இடது கையில் மான் காட்டப்படவில்லை. கீழிரு கைகளும் வீணை வாசிக்கும் நிலையையோ அல்லது வில்லும் அம்பும் வைத்திருக்கும் குறியீட்டையோ சுட்டுவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. திரிபுராந்தகருடன் காணப்படும் தேவியின் திருவுருவம் தஞ்சையைச் சேர்ந்தது அல்ல. மாறாக அது மேலையூரிலிருந்து வந்தென அவர் கருதுகின்றார்.

பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோமாஸ்கந்தர் திருமேனி ஒன்று சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இச்செப்புப் படிமத்தில் அம்மையும், அப்பனும் மாத்திரம் அன்றி குழந்தை முருகனும் அழகு மிளிர வார்க்கப்பட்டுள்ளனர். முதலாம் இராசேந்திரனால் கட்டப்பட்ட கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கோயிலில் சோமாஸ்கந்தர் செப்புத் திருமேனி அமைந்துள்ளது. இதில் தண்டன்தோட்டத்து நடனபுரீசுவரரின் கோயிலில் உள்ள சோமாஸ்கந்தர் படிமம் அழகில் சிறந்ததாகும்.

இங்கு பெருமானுக்கு மாறாகப் பிராட்டி வலது காலைச் சிறிது உயரத் தூக்கி மடக்கி வைத்தும், இடது காலைத் தொங்கவிட்டும் இருப்பது உருவத்திற்கு சமநிலை அளிக்கிறது. இவர்கள் இருவருக்குமிடையே குழந்தை முருகன் நிற்கின்றான்²¹. தஞ்சை மாவட்டம் பல்லவன்ச்சேரம் கோயிலில் பார்வதியும், குழந்தை கந்தனும் வீற்றிருக்கும் ஓர் அழகிய செப்புத்திருமேனி உள்ளது. இதில் அன்னை இடது காலைத் தொங்கவிட்டும், வலது காலைத் தூக்கி மடித்து வைத்தும், வலது கையில் மலருடனும் இடது கையை மடியின் மீது இட்டும் இருக்கிறாள். தன் மடியிலிருந்து இறங்கி ஓட முயலும் சேயை இழுத்துத் தழுவத் துடிக்கும் தாயின் பரிவை இந்தப் படிமத்தில் சிற்பி வண்ணமுற வடித்திருக்கின்றான். “தாயின் தேட்டம் எல்லாம் இந்தத் சேய்மேலே” என்பது போல²². தவிர சோழர் காலத்தில் பைரவர், கிராட மூர்த்தி, சுகாசனர் உமாசகிதர் போன்றோரின் படிமங்களும் வடிக்கப்பட்டன.

தேவியர் திருமேனிகள்

நியூயார்க் மெட்ரோ பாவிடன் அருங்காட்சியகத்தில் திரிபங்க நிலையில் உள்ள பார்வதியின் திருமேனி உள்ளது. இது சோழர் காலத்து வனப்புமிக்கப்

படைப்புகளில் ஒன்றாகும். தஞ்சை மாவட்டம் திருமெய்க்குஞானம், ஞானபரமேசுவரர் கோயிலிலும், செம்பியன்மாதேவி கைலாசநாதர் கோயிலிலும் காணப்படும் சிவகாம சுந்தரியின் செப்புப் படிமங்கள் அழகே மிகுந்த அருமையான படைப்புகளாகும். முன்னமே குறிப்பிட்டது போல் “சொல் நலம் கடந்த காமச் சுவையை ஓர் உருவமாக்கி, இன்னலம் தெரியவல்லார் எழுதியது என்ன” இவர் நிற்கின்றனர்²³. தஞ்சை மாவட்டம் கடலங்குடியில் புதையலில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.பி.1000த்தைச் சேர்ந்த, சரஸ்வதியின் திருமேனி ஒன்று தற்போது தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இவ்விறைவி ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டுள்ள தாமரை பீடத்தில் அமர்ந்துள்ளார். நான்கு கரங்களைக் கொண்டுள்ள அவரது வலது மேல் கையில் ருத்ராட்ச மாலையும், கீழ்க்கையில் ஒரு செம்பும் உள்ளது. அவரது இடது மேல் கையில் ஒலைச் சுவடியும், கீழ்க்கையில் அபய முத்திரையும் காட்டப்பட்டுள்ளன. முத்தாலான உபவீதம் அணிந்துள்ள அவரது சடை மகுடத்தில் பிறைச்சந்திரன் இடம் பெற்றுள்ளது²⁴.

இதே மாவட்டத்தை சேர்ந்த வைப்பூர் ஐம்புநாதசுவாமி கோயிலில் உள்ள சிவகாமியின் செப்புத் திருமேனி கி.பி.1100 ஆண்டைச் சேர்ந்ததெனக் கருதப்படுகிறது²⁵. கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த உமா பரமேஸ்வரி செப்புத் திருமேனிகள் திருத்துறைப்பூண்டி பிறவாமருந்தீசுவரர் கோயிலிலும், கொருக்கையிலும், நல்லூரிலும் கிடைத்துள்ளன. நல்லூர் திருமேனி செம்பியன் மாதேவி காலத்தைச் சேர்ந்தது. இது கோனேரிராசபுரம் கோயில் திரிபுராந்தகர் மற்றும் திரிபுரகந்தரி மற்றும் கல்யாணசுந்தரர் குழுவுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்க வனப்புடையதாகும்²⁶. பிற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த தேவியின் திருமேனி ஒன்று விலாங்குடி அக்ஷயபுரீசுவரர் கோயிலில் உள்ளது. சுமார் கி.பி.1000 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த திருமகளின் திருமேனி ஒன்று திருத்துறைப்பூண்டி சிவன் கோயிலில் உள்ளது. திருவானைக்கா ஐம்புகேசுவரர் கோயிலில் சுமார் கி.பி.1100 ஆம் ஆண்டினைச் சேர்ந்த பார்வதியின் திருமேனி ஒன்று உள்ளது. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் நுட்பமான வேலைப்பாடுகளின் தன்மை குறைந்து கொண்டிருந்தபோதும் இத்திருமேனியின் வனப்பு முற்காலச் சோழர் காலமினை நினைவூட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது. உருவத்தின் பின்பக்கம் காணப்படும் சிரஸ்சக்கரமும், பதக்கமும் புதிய நுணுக்கங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒக்கூரில் சிவகாம சுந்தரியின் செப்புத்திருமேனி ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இது தற்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. வாஷிங்டன் பிரிகேலரி ஆப் ஆர்ட் அருங்காட்சியகத்தில் கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பார்வதியின் திருமேனி உள்ளது. இதே காலத்தைச் சேர்ந்த மகேசுவரியின் திருமேனிகள் தற்போது சென்னை

அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள வேளாங்கண்ணி திருமேனியும், அகமதாபாத் கௌதம் சாராபாய் அலுவலகத்தில் உள்ளது ஆகும்²⁷.

சென்னியன் விடுதியைச் சேர்ந்த காளியின் திருமேனியும் துறைக்காடு மகிஷமர்த்தினியின் திருமேனியும் சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர, இக் காலத்தைச் சேர்ந்த தூர்க்கை, நடமாடும் காளி மகிஷமர்த்தினி, மகாலட்சுமி, பார்வதி, போகேசுவரி, மகேசுவரி போன்றோரின் செப்புத் திருமேனிகள் சோழர் காலத்தில் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

விஷ்ணு திருமேனிகள்

சோழர் காலத்தில் விஷ்ணுவுக்கென தனிக்கோயில்கள் அதிகமாகக் கட்டப்படவில்லை எனினும் விஷ்ணுவின் பல்வேறு விதமான செப்புத் திருமேனிகள் அக்காலத்தில் வடிக்கப்பட்டன என்பது மறுக்கப்பட முடியாததாகும். பெருந்தோட்டத்திலிருந்து கிடைத்த சீனிவாசர், திருமகள், பூமகளின் செப்புத் திருமேனிகள் சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாம் இராசராசனின் கல்வெட்டொன்று அவன் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளிவித்த விஷ்ணுவின் செப்புப்படிமம் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது. இராசேந்திரன் காலத்து சீனிவாசர், திருமகள் மற்றும் பூமகளின் படிமங்கள் வடக்குப் பனையூரிலிருந்து எடுக்கப்பெற்று இப்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த விஷ்ணுவின் செப்புத் திருமேனிகள் தஞ்சை கலைக் கூடத்திலும், புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்திலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பருத்தியூர் விஷ்ணு திருமேனி தஞ்சை மாவட்டம் கோடவாசலில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதில் காணப்படும் விஷ்ணுவின் புன்முறுவல் அனைவரையும் கவர்ந்திழுக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. அவரது வலது மேற்கையில் பிரயோகச் சக்கரமும் கீழ்க்கையில் அபயஹஸ்தமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இடது மேற்கரத்தில் சங்கு வைத்து கீழ்க் கரத்தை இடுப்பில் (காட்யவலம்பிதம்) வைத்துள்ளார். இவரது இடுப்புப் பகுதியில் ஏராளமான அலங்கார வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

உருண்டை முகமும், உயரமாக கிரீடமும் உன்னதப் படைப்பு எனலாம் திருநெய்ப்பூர் வான்மீகநாதர் கோயிலில் கிடைத்து தற்போது திருவாரூர் தியாகராசர் கோயிலில் வைக்கப்பட்டுள்ள விஷ்ணுவின் திருமேனி கி.பி.10ஆம்

நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். இங்கு விஷ்ணு ஒரு தாமரை பீடத்தில் நின்றிருக்கிறார். மெல்லிய கிரீடம் அணிந்துள்ள அவரது வலது கீழ்க்கை உடைந்துள்ளது. கழுத்தில் அணிந்துள்ள ஆரமும் கை அணிகளும் இடைக் கச்சையில் உள்ள சிம்மமுகமும் சிறப்பாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி.1000 ஆண்டைச் சேர்ந்த திருப்புடைமருதூர் கோயிலிலிருந்து திருத்துறைப்பூண்டி கோயிலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள விஷ்ணுவின் படிமத்தில் அவரது வலது மேல்கையில் வைக்கட்டிருந்த சக்கரம் தற்போது காணப்படவில்லை கி.பி.10 மற்றும் 12ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த இரண்டு விஷ்ணு திருமேனிகள் புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கலை நுணுக்கத்தில் இரண்டு நூற்றாண்டு காலத்தில் ஏற்பட்ட இடைவெளியினை இவ்விரு படிமங்களையும் ஒப்பு நோக்கும் போது உணரமுடிகிறது. இவற்றில் ஒன்றின் உயரம் 26 செ.மீ. மற்றொன்றின் உயரம் 83செ.மீ.²³. இப் படிமங்களின் ஆடை அமைப்பிலும் சக்கரத்தின் வடிவத்திலும் அதிகமான மாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த படிமம் எளிமையான பீடத்தின் மீது நின்றிருக்கிறது. பிந்திய காலத்தைச் சேர்ந்த படிமமே உயரமான சதுர பீடத்தின் மீது வைக்கப்பட்டுள்ள தாமரை பீடத்தில் நின்றிருப்பதாக அமைந்துள்ளது. இது இறைவன் திருவீதி உலா வரும் காலங்களில் பயன்படுத்துவதற்காக வடிக்கப்பட்ட படிமம் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் கீழே உள்ள சதுர பீடத்தில் மரக் கட்டைகளைக் கோர்ப்பதற்காக வளையங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு இரண்டு பக்கமும் பாயும் சிம்மங்களும் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. பருத்தியூர் இராமர் கோயிலில் உன்னதமான விஷ்ணு படிமம் ஒன்று கிடைக்கப்பெற்றது²³. இது வழக்கத்திற்கு மாறான உயரமான படிமமாகும். அதில் அவரது வலது மேற் கையில் உள்ள சக்கரம் பிரயோகச் சக்கரமாக உள்ளது. அவரைச் சுற்றி ஓவல் வடிவத்தில் பிரபை ஒன்றும் உள்ளது. ஆபரணங்களின் வனப்பும், ஆடை அலங்காரமும், உதட்டில் தவழும் புன்னகையும் எவரையும் கவரும் ஆற்றல் படைத்தனவாகும். சிறு பனையூரில் 44 செ.மீ. உயரமுள்ள ஸ்ரீதேவி மற்றும் பூதேவி சமேத ஸ்ரீனிவாசரின் வனப்புமிகு திருமேனி கிடைத்துள்ளது.

விஷ்ணுவின் பொதுவான படிமங்கள் தவிர அவரது அவதாரங்களைக் காட்டும் திருமேனிகளும் சோழர் காலத்தில் வடிக்கப்பட்டன. வட ஆற்காடு மாவட்டம் வேளாம்புரம் சுந்தரப்பெருமாள் கோயிலில் 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இராமர் மற்றும் கிருஷ்ணரின் படிமங்கள் கிடைத்துள்ளன. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த காளிய கிருஷ்ணரின் படிமம் சென்னை, அடையார் என்.ஓய். சாஸ்திரியின் தொகுப்பில் உள்ளது³⁰. தஞ்சை மாவட்டம் மஞ்சக் குடியிலும் சென்னை அருங்காட்சியகத்திலும் முறையே கி.பி.12 மற்றும் 13ஆம்

நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த யோக நரசிம்மரின் செப்புத் திருமேனிகள் உள்ளன. இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்பல்லாணி ஆதி ஜகந்நாதர் கோயிலில் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழர் கலையை வெளிக் காட்டும் வேணுகோபாலர் திருமேனி உள்ளது. இதில் வேணுகோபாலர் நான்கு கரங்களுடன் காட்சியளிக்கின்றார். வலது கை அபயமளிக்க, இடது கை வெளியே வீசப்பட்டு, வலது காலைத் தூக்கி நின்றாடும் கண்ணனது செப்புத்திருமேனி திருச்சேறை சாரநாதர் கோயிலில் உள்ளது³¹. புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் காளிய கிருஷ்ணரின் செப்புத் திருமேனி உள்ளது. அதில் கிருஷ்ணர் தனது வலது காலை உயரத்தூக்கி, வலது கையில் அபயமுத்திரை காட்டி, இடது கையால் காளியனின் வால் நுனியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். காளியன் கூப்பிய கரங்களுடன் காணப்பட்டுள்ளான்.

இராமர் குழும் படிமங்கள்

முதலாம் பராந்தகச் சோழனின் தந்தையான ஆதித்திய சோழன் காலத்தில் இராமர், இலக்குவன், சீதை, அனுமன் உருவங்கள் வார்க்கப்பட்டன. அம்மன்னனே தன்னை கோதண்டராமன் என்று அழைத்துக் கொண்டான். இவன் காலத்து இராமர் குழும் படிமங்கள் பருத்தியூரில் கிடைத்துள்ளன.³² இங்குள்ள இராமர் படிமம் திடமான உருவ அமைப்பைக் கொண்டதாகும். அவரது இடது கையில் கோதண்டமும், வலது கையில் அம்பும் உள்ளது போன்ற குறியீடு உள்ளது. இவர் கோதண்டராமனாகவே காட்சியளிக்கின்றார். இடுப்புக் கச்சையில் சோழர் காலக் கற்சிற்பங்களில் உள்ளது போன்று சிம்மம் உள்ளது. ஒரு பேரரசருக்குரிய ஆபரணங்கள் அணிந்துள்ளார். இலக்குவன் சன்ன வீரம் அணிந்துள்ளார். சீதையின் கையில் மலர் இருப்பது போன்று கடகஹஸ்தம் காட்டப்பட்டுள்ளது. முதலாம் பராந்தகன் காலத்து இராமர் குழு செப்புப் படிமங்கள் இராமேசுவரத்தில் கிடைத்துள்ளன. வடக்குப் பனையூரில் உன்னதமான இராமர் குழுவைக் காணலாம். வடக்குப் பனையூர், கப்பலூர், திருவதிகை ஆகியவற்றின் படிமங்கள் முற்காலச் சோழர் கலையின் புகழ்பாடுகின்றன. இராமேசுவரம் இராமர் குழுவில் இராமரும், இலக்குவனும் கிரீடம் அணிந்துள்ளனர். அவர்களது இடது கரங்களில் வில் இல்லாமலே வில் வைத்திருப்பது போன்ற குறியீடு காட்டப்பட்டுள்ளது. வலது கரங்களில் அம்பு வைத்திருப்பது போன்று குறியீடு காட்டப்பட்டுள்ளது. இவரது முதுகிலும் அம்பராப்பை காணப்படவில்லை. சீதையின் இடது கரத்தில் மலர் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவரது வலது கரம் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளது. அனுமன் முத்துப்பதித்த மாலை அணிந்துள்ளார். சன்னவீரம் அணிந்துள்ள அவரது கைகளில் சிவலிங்கம் உள்ளது. இது இராமேசுவர தல புராணத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. திருச்சேறை சாரநாதர் கோயிலின் இராமரும் சீதையும் வனப்புமிக்க வடிவங்களாயமைந்துள்ளனர்.

கணபதி, முருகன் படிமங்கள்

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் கீழ்க்குறிச்சியில் கணபதியின் செப்புத் திருமேனி ஒன்று கிடைத்துள்ளது. அது தற்போது புதுக்கோட்டை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும்³³. இதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கணபதியின் திருமேனி வேளாங்கன்னியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு. தற்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கணபதியின் தலை இயல்பான யானையின் தலையாகவே காட்டப்பட்டுள்ளது. தஞ்சை மாவட்டம் சேமங்கலத்தில் கிடைத்த, கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, பிற்காலச் சோழர் கணபதி படிமம் தற்போது திருவனந்தபுரம் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. தஞ்சை மாவட்டம் திருத்துறைப்பூண்டியில் உள்ள பிறவாமருந்தீசுவரர் கோயிலில் கி.பி.1000 ஆண்டைச் சேர்ந்த கணபதியின் திருமேனி உள்ளது. நின்ற நிலையிலான இவரது கரங்களில் மழு, ருத்ராட்சமாலை அங்குசம், மற்றும் பழம் ஆகியவை உள்ளன. அவர் தாமரை பீடத்தின் மீது நின்றுள்ளார். இடது பக்கம் திரும்பியுள்ள அவரது துதிக்கையில் ஒரு மாங்கனி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதே மாவட்டம் நெடுங்குடி கைலாசநாதர் கோயிலிலிருந்து தற்போது திருவாரூர் தியாகராசர் கோயிலில் வைக்கப்பட்டுள்ள கணேசரது படிமம் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். இவரது கரங்களில் மழு, பாசக்கயிறு, அங்குசம் மற்றும் லட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திருமேனி தாமிரத்தில் செய்யப்பட்டதாகும்³⁴. திருவானைக்கா ஐம்புகேசுவரர் கோயிலில் உள்ள, ஏறக்குறைய அதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, கணபதியின் வலது கரங்களில் ஒன்றில் உடைந்த கொம்பும், பாசக்கயிறைக் காட்டும் ஹஸ்தமும், இடது கரங்களில் தட்டு நிறைய லட்டுகளும், கதை போன்ற மழுவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. துதிக்கை லட்டை எடுப்பது போன்று அமைந்துள்ளது³⁵.

தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவிடைக்கழிக் கோயிலில் வில்லேந்திய வேலவரது திருமேனி ஒன்றுள்ளது³⁶. தஞ்சை மாவட்டம், சிக்கலில், சுப்ரமணியர், வள்ளி, தேவயானை ஆகியோரின் படிமங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. திருவிடைமருதூரில்

அகழ்வாய்வின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட, கி.பி.1000 ஆண்டு கந்தனின் (முருகன்) செப்புத் திருமேனி தற்போது தஞ்சை கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. குழந்தையாக உள்ள இவரது இரு கரங்களிலும் தாமரை மலர் வைத்துள்ளார். கரண்டமுகடும் அணிந்துள்ளார். இடுப்பில் கிண்கிண்சரம் அணிந்துள்ளார். இவர் சோமாஸ்கந்தர் சிற்பத்தொகுதியில் இடம் பெற்றவராயிருக்கலாம் என இரா. நாகசுவாமி கருதுகிறார்³⁷. முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கந்தனின் வனப்புமிகு செப்புப் படிமம் ஒன்று செய்து வைக்கப்பட்டது. இதில் கந்தன் கடவுளரின் இராணுவத்தளபதி போன்று காட்சியளிக்கின்றார்³⁸. தஞ்சை மாவட்டம் கீழையூர் சிவன் கோயிலிலுள்ள முருகனின் செப்புத் திருமேனி சோதி இளம் பிரிதி போல வளந்தரு தெய்வீக வடிவவையது³⁹. அவரது மேல் வலது கையில் வச்சிராயுதமும், இடது கையில் ருத்ராட்சமாலையும், கீழ் வலது கையில் அபய முத்திரையும் காட்டப்பட்டுள்ளது. பேரழகமான இவரை பிரம்ம சாஸ்தா (கந்தன்) என்று சி. சிவராமமூர்த்தி கருதுகிறார்⁴⁰.

பிற இந்து சமயப் படிமங்கள்

மேற்கூறப்பட்டமை தவிர, அய்யனார், சண்டிகேசுவரர், அனுமன், கண்ணப்ப நாயனார், சூரியன் அப்பர், சுந்தரர், ஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், பிரதோச மூர்த்தி, முதலாம் குலோத்துங்க சோழன், அதிகார நந்தி, அரசவை பக்தர், அரசியார், கோளகரிஷி போன்றோரின் செப்புத் திருமேனிகளும் சோழர் காலத்தில் வடிக்கப்பட்டன.

பௌத்த சமயப் படிமங்கள்

பௌத்த சமத்தாருக்கும் சோழர் காலத்தில் செப்புத் திருமேனிகள் செய்விக்கப்பட்டன. பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த அவலோகதீசுவரர் திருமேனி ஒன்று இலண்டன் விக்டோரியா ஆல்பர்ட் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இதனைச் சோழர் காலத்துத் தொடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்ட தெனவும் கருதுகின்றனர். மக்களூர் மாவட்டத்தில் 11ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்விக்கப் பெற்ற சோழர்களது புத்தர் உருவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அவர் வியாக்க்யான முத்திரை காட்டுகிறார். இங்கு கிடைத்துள்ள அவலோகதீசுவரர் சிற்பம் திருவொற்றியூரில் உள்ள லகுலீசரின் உருவத்தை ஒத்துள்ளது.

நாகப்பட்டினத்தில், புத்தரின் செப்புத்திருமேனிகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்வூரின் சூடாமணி விகாரத்தைச் சேர்ந்த செப்புத்

திருமேனிகள் வெளிநாடுகளிலும் கிடைத்துள்ளன. நாகப்பட்டினத்தில் சுமார் 350 செப்புத் திருமேனிகள் 1856 முதல் 1934 வரை தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. இவற்றில் சில சென்னை அரசு அருங்காட்சியத்திலும், மற்றவை கல்கத்தா, பாட்னா, நாக்பூர், பம்பாய், லக்னோ, ஸ்ரீநகர், பரோடா, குவாலியர், கொழும்பு கராச்சி, டாக்கா, ரங்கூன், இலண்டன் போன்ற அருங்காட்சியகங்களிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு சில திருமேனிகள் ராக்பெல்லர் போன்ற செல்வந்தர்களின் சொந்தப் பாதுகாப்பு அறைகளுக்குச் சென்றுள்ளன. இத்திருமேனிகளில் ஒரு பகுதி புத்தர் உருவங்களாகவும், மற்றொரு பகுதி போதி சத்துவர்களின் சிலைகளாகவும் உள்ளன. சுமார் என்பது படிமங்களில் அவற்றைக் கொடுத்தவர்களின் பெயர்களோ, படிமங்களின் பெயர்களோ, அல்லது இரண்டு தகவல்களும் சேர்ந்தோ பொறிக்கப்பட்டுள்ளன⁴¹.

உதாரணமாக, கவராண்டி, ஆத்தூர் சாரி புத்திரர் நாயகர், புத்துடையான் பெருமாள் நாயகர் என்ற பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. புத்தரையோ அல்லது போதிசத்துவரையோ குறிக்க நாயகர் அல்லது ஆழ்வார், தேவர், பெருமாள் என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை, எழுத்தமைதியைக் கொண்டு கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் (பிற்காலச் சோழர் காலம்) சேர்ந்தவை எனக் கருதப்படுகின்றன⁴².

1992இல் டோக்கியோவில் 'இதெமித்க்' நுண்கலைகள் அருங்காட்சியகத்தில் அமெரிக்க செல்வந்தர் மூன்றாம் ராக்பெல்லர் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டுள்ள கலைப் பொருள்களின் கண்காட்சி ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் நாகப்பட்டினத்து புத்தர் படிமம் ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பேராசிரியர் ஏ. சுப்பராயலு கண்ணுற்றார். இதுவரை அறியப்படாத அச்சிற்பத்தின் தாமரைப் பீடத்தில் ஒரு கல்வெட்டும் (கி.பி.1100) பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அபய, வரத முத்திரைகள் மற்றும் உஷ்ணிசத்துடன் காணப்படும் காணப்படும் இச்சிற்பம் 68.1 செமீ உயரம் கொண்டதாகும்⁴³. இதில் உள்ள கல்வெட்டு:

1. இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு திருவுத்தஸவம் எழுந்தருள ஆழ்வார் இழுவாழ்வாரை எழு(ந்)தருளுவித்தார். சிறுதவூர் நாலாங்குணகார உடையார்.
2. “ஸ்வஸ்திமீ பதினென் விஷயத்துக்கும் அக்கசாலைகள் நாயகர்” என்றுள்ளது. நாகப்பட்டினத்துச் செப்புத் திருமேனிகளில் இவ்வளவு நீளமான எழுத்துப் பொறிப்பு இதுவரை கிடைக்கப் பெறவில்லை⁴⁴. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆழ்வார் என்பதும், உத்தஸவம் என்பதும் வைதீக

இந்து சமயத்தின் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதே போன்றுதான் நாயகர், தேவர், பெருமாள் என்ற சொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட கல்வெட்டில் உள்ள அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி என்பது இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளியின் மற்றொரு பெயரோ அல்லது அப்பள்ளியைச் சேர்ந்த ஓர் உட்பள்ளியாகவோ இருக்கலாம் என பேராசிரியர் சுப்பராயலு கருதுகிறார்.

நாகப்பட்டினத்துப் பௌத்த உலோகச் சிற்பங்களில் சில வைதீக இந்து சமயத்துச் சிற்பங்களைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. உதாரணமாக அங்கு கிடைத்த கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டைச் (பிற்காலச் சோழர்) சேர்ந்த மைத்ரேயர் செப்புப் படிமம் இந்துக் கடவுளார் திருமேனி போன்றே அமைந்துள்ளது. இதில் போதிசத்துவர் உயரமான கிரீடம் அணிந்துள்ளார். நான்கு கைகளைக் கொண்டுள்ள அவரது வலது மேல் கையில் ருத்ராட்ச மாலையும், இடது கையில் மலரும் வைத்துள்ளார். அவரது கீழ்க்கைகள் முறையே, அபய, வரத முத்திரைகள் காட்டுகின்றன. அவரது கிரீடத்தில் ஸ்தூபம் ஒன்று காட்டப்பட்டுள்ளது. அதுவே அவர் பௌத்தக் கடவுள் என்ற அடையாளத்தைக் காட்டுகிறது. அவரது ஆபரணங்களும், ஆடையும், சோழர் கால இந்துச் சிற்பங்களையே நினைவூட்டுகின்றன⁴⁵.

பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, நாகப்பட்டினத்து நின்ற நிலையிலான புத்தரின் செப்புத்திருமேனி சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இதில் புத்தர் தாமரைப்பீடத்தின் மீது நின்றுள்ளார். அவரது ஆடை இடது தோள் மீது செல்கின்றது. வலது கை அபயமுத்திரை காட்ட இடது கை ஆடையைப் பிடித்துள்ளது. அவரது நீண்ட காதுகளும், சுருள் முடியும், உயரமான உஷ்ணிசமும் நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளன. அவரது முக அமைப்பும், கைகளும் நல்லூர் - நடராசரின் செப்புத் திருமேனியை ஒத்துள்ளன. இது 89 செ.மீ. உயரமுடையது. இதுவரை கண்ட புத்தர் திருமேனிகளில் இதுவே பெரிய உருவம் என்று பி.ஆர். சீனிவாசன் கருதுகிறார். இது உற்சவ மூர்த்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது⁴⁶. பதினோராம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியைச் சேர்ந்த மற்றொரு நின்ற நிலையிலான புத்தர் திருமேனி 73.5 செ.மீ. உயரமுடையது⁴⁷. இந்த புத்தர் நிலை முந்திய புத்தரின் உருவமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டு காணப்படுகிறது. இவரது வலது கை முந்தியதைப் போன்றே அபயகரம் காட்ட இடது கை ஆகூய வரதம் காட்டுகிறது. இது இந்துக்கடவுளார் உருவங்களின் தாக்கம் என்று கூறலாம். இவரது உடல் முழுவதும் ஆடை மூடியுள்ளது.

உஷ்ணிசத்து நெருப்பு ஜலிவாலை பொதுவான அமைப்பான மூன்று நாக்குகளுடன் காட்டப்படாமல் ஐந்து நாக்குகளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவர் நின்றிருக்கின்ற பீடத்தின் அமைப்பே இது ஒரு உற்சவ மூர்த்தியின் உருவம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இவரது உருவத்தில் மார்பு குறுகிக் காணப்படுகிறது. கைகள் சிறிது கனமாக அமைந்துள்ளன.

இதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அமர்ந்த நிலையிலுள்ள புத்தர் திருமேனியின் உஷ்ணிசத்து தீப்பிழம்பு மூன்று பிரிவாக உள்ளது⁴⁸. இவருக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு நாகராஜாக்கள் நின்றிருக்கிறார்.

அவர்கள் இருவரது கைகளிலும் சவுரி காணப்படுகின்றது. அவர்களது தலைக்குப் பின்புறம் ஐந்து தலை நாக உருவங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. புத்தரின் தலைக்குப் பின்புறம் ஜலிவாலையுடன் கூடிய பிரபை உள்ளது. அவரது சுருள்முடி நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளது. புத்தர் யோகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். அவரது ஆடை இடது தோளை மறைத்துச் செல்கிறது. அவரது தலைக்கு மேல் போதிமரம் கிளைகளுடனும், கொடிகளுடனும் காணப்படுகிறது. பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தைச் சேர்ந்த ஜம்பலா, என்னும் பௌத்த தெய்வத்தின் திருமேனி 10.5 செ.மீ. உயரமுடையதாகும். இத்தெய்வம் இந்து சமயத்தில் உள்ள குபேரனுக்கு இணையாகக் கருதப்படுவதாகும்⁴⁹. இங்கு ஜம்பலா சுகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். பூதகணத்தின் உருவத்தை ஒத்த அவரது வயிறு பெரியதாகக் காணப்படுகின்றது. கரண்ட மகுடமும், மகர குண்டலங்களும் கழுத்தில் கந்தி என்ற ஆபரணமும், விரிந்த பூணூலும், உதரபந்தமும் அவரது உருவத்திற்கு அழகு சேர்க்கின்றன. அவர் செல்வத்திற்கு அதிபதி என்பதைக் காட்டவே பெருத்த வயிறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அவலோகிதேசுவரர் திருமேனி ஒன்று (147 செ.மீ.) ஜம்பலாவின் உருவத்தைப் பெரிதும் ஒத்ததாக அமைந்துள்ளது. இதில் அவலோகிதேசுவரர் பத்மபீடத்தில் நின்றிருக்கிறார். இவர் கரண்ட மகுடம் அணிந்துள்ளார். காதுகளில் பத்ரகுண்டலங்கள் அணி செய்கின்றன. நெற்றியில் ஊர்ணம் தெளிவாகத் தெரிகிறது⁵⁰. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அவலோகிதேசுவரர் சிற்பம் ஒன்று பத்மபீடத்தில் நின்ற நிலையில் அமைந்துள்ளது. இவரது உருவம் வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தியின் உருவத்தைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. இவரது சடை மகுடம் உயரமாக அமைந்துள்ளது. நான்கு கைகளைக் கொண்ட இத்திருமேனியின் மேல் கைகளில் உடைந்துள்ள ருத்ராட்சமாலையும், குண்டிகையும் காணப்படுகின்றன. அவரது இடுப்பில் உள்ள ஆடையில் சோழர் காலத்து

ஆடை அமைப்பில் காட்டப்படும் சிம்ம முகம் காணப்படுகிறது⁵¹. இதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாராவின் செப்புத் திருமேனியும், மைத்ரேயரின் திருமேனியும் நாகப்பட்டினத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தாரா பத்மபீடத்தில் சுகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். கரண்ட மகுடமும், கழுத்தில் ஆரமும், சன்னவீரமும், தோளில் விழுந்துள்ள முடியலங்காரமும், கைகளில் அணியப்பட்டுள்ள கேயூரம் போன்ற ஆபரணங்களும், ஆடை அமைப்பும் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இடையில் உள்ள ஆடையில் சோழர் கலைக் கூறுகளில் ஒன்றான சிம்மமுகம் காட்டப்பட்டுள்ளது. நடுவில் குஞ்சம் ஒன்றும் தொங்குகிறது. கால் முட்டிக்குக் கீழ் உத்தரியம் தொங்கிக் கொண்டுள்ளது. மைத்ரேயரின் செப்புத் திருமேனியில் அவர் உயரமான பீடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். பீடத்தின் மேல் பகுதியில் தாமரை ஆசனம் உள்ளது. இரண்டு கைகளில் ஒன்று அபய முத்திரை காட்டுகிறது. மற்றொன்றில் மலர் வைத்துள்ளார். கிரீடமும், மகர குண்டலங்களும், ஆரமும் பிற ஆபரணங்களும் அவரது உடலுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன⁵².

கற்சிலைகளில் கவினுறு சாதனைகள் படைத்த சோழப் பேரரசர்கள் செப்புத் திருமேனிகள் அமைப்பதிலும் பெருமிதம் கொண்டு செயல்பட்டனர். அவர்களது காலச் சிற்பங்களை நோக்கும் போது கல்லிலே உலோகத்தின் சாயலையும், உலோகத்தில் கல்லின் சாயலையும் உருவாக்கினர் என்றே சொல்லலாம். சிந்து சமவெளி நாகரிக காலத்திலிருந்தே செப்புப் படிமங்கள் செய்யும் வழக்கம் பாரதத்தில் நிலவி வந்திருந்த போதும் அக்கலை உன்னத நிலையடைந்தது சோழர் காலத்தில்தான். பொதுவாக இறைவனது செப்புப் படிமங்கள் திருவிழாக் காலங்களில் கோயிலுக்கு வெளியே எடுத்துச் செல்வதற்கான உற்சவ மூர்த்திகளாகவே அமைக்கப்பட்டன.

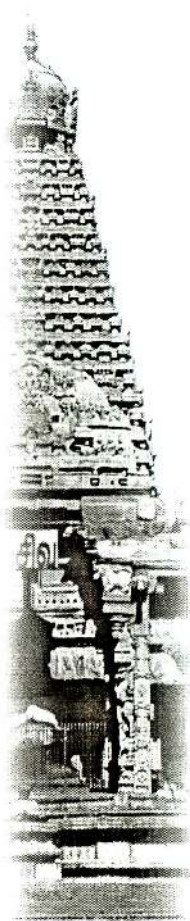
நூற் குறிப்புகள்

1. MARG Splendours of Tamil Nadu, p.89.
2. J.C. Harle, *Art and Architecture of the Indian Subcontinent*, 1990, p.272.
3. ஒலியப்பாவை.
4. MARG Splendours of Tamil Nadu, p.93.
5. J.C. Harle, முன்னது, ப.304-305.
6. Splendours of Tamil Nadu, p.89 and P. Nagasamy, *Master Pieces of Early South Indian Bronzes*, 1983, p.47.
7. C. Sivaramamurti, *South Indian Bronzes*, Delhi, 1981, pp.18-19.
8. மேலது, 84.
9. ஆர். நாகசாமி, ஒலியப்பாவை, சென்னை, 1979, ப.71.
10. மே.ச. இராமகவாமி, தமிழ் நாட்டு செப்புத் திருமேனிகள், சென்னை, 1974, ப. 36.

11. மேலது, ப.32.
12. மேலது, ப. 36.
13. R. Nagasamy, **Master pieces of Early South Indian, Bronzes**, Delhi, 1983, p.68.
14. மே.சு. இராமசுவாமி, முன்னது, ப.46.
15. மேலது, ப.47.
16. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.67.
17. கு. சேதுராமன், தமிழ்நாட்டு சமுதாயப் பண்பாட்டுக் கலை வரலாறு, மதுரை, 1997, ப. 217.
18. மே.சு. இராமசுவாமி, முன்னது, ப. 29-33.
19. இரா. நாகசாமி, ஒவியப்பாவை, 1979, ப.74.
20. மே.சு. இராமசுவாமி, முன்னது, ப.48-49.
21. மேலது, ப. 33.
22. மேலது, ப. 23.
23. மேலது, ப. 38.
24. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.145.
25. மேலது, ப. 169.
26. மேலது, ப. 167.
27. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.74.
28. மேலது, ப. 161.
29. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.156.
30. மேலது, ப. 74.
31. மே. சு. இராமசுவாமி, ப.38.
32. இரா. நாகசாமி, பருத்தியூர் இராமர் குழு படிமங்கள் சுமார் கி.பி. 950இல் வாடிக்கப்பட்டவை என்கிறார். (R. Nagasamy, முன்னது, 1983, ப. 157).
33. மே. சு. இராமசுவாமி, முன்னது. ப.37.
34. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.37.
35. மேலது, ப. 138.
36. மே.சு. இராமசுவாமி. ப. 39
37. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.101.
38. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.256.
39. மே.சு. இராமசுவாமி, பக். 30-31.
40. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.74.
41. எ. சுப்பராயலு, நாகப்பட்டினம் சூடாமணி விஹாரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு புதிய புத்தர் படிமம், ஆவணம், 3, 1993, பக். 43-44.
42. மேலது, ப. 44.
43. மேலது, ப. 43.
44. மேலது, ப. 45.
45. Susan, L., Huntinton, **The Art of Ancient Indian**, New York, 1993.
46. P.R. Srinivasan, **Bronzes of South India**, Madras, 1994, pp.120-121, fig.58.
47. மேலது, ப. 270, Fig. 152.
48. மேலது, ப. 303, Fig. 179.
49. மேலது, ப. 321-322, Fig. 190.
50. மேலது, ப. 323, Fig. 191.
51. மேலது, ப. 333, Fig. 199.
52. மேலது, ப. 334, Figs. 200-201.

சோழர்கால அம்மன் விக்ரகங்கள்

திருமதி. வி. பவநேசன்

அறிமுகம்

தமிழக வரலாற்றில் கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் தமிழ்நாடு என்றும் கண்டிராத ஒரு பெருமைமிக்க நிலையில் விளங்கியது. ஆட்சிமுறை, கலை, கலாசாரம், சமயம், மொழி ஆகிய பல்வேறு துறைகளிலும் உச்சநிலை அடைந்த ஒரு காலமாக இக்காலப்பகுதியை விளங்கவைத்தவர்கள் சோழமன்னர் ஆவர். வழிவழிச் சைவர்களாகிய இவர்கள் மக்களது ஆத்ம ஊதியத்திற்கு அமைவாக ஆற்றிய அரும்பணிகள் பலவற்றில் சிவாலயத் திருப்பணிகள் சிறப்பானவை. தெய்வீகப் பொலிவுள்ள, சிவனுக்கான கற்றளிகள் பலவற்றைத் தமிழ்நாடெங்கும் எழுப்பி மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவையாக விளங்கிய இறையுணர்விற்கு உறுதுணையாய் விளங்கும் அழகுக் கலை வடிவங்கள் பலவற்றை அங்கு நிறைவாக இடம்பெறச் செய்தனர்.

இக்காலப்பகுதியில் சோழப்பேரரசர்கள் தென்னாட்டை ஒரு குடையின் கீழ்க் கொணர்ந்து சிறப்பாக ஆட்சிசெய்யக்கூடிய சூழ்நிலை காணப்பட்டது. சோழப் பேரரசை உருவாக்கிய மன்னர்கள் வரிசையில் முதலாம் ராஜராஜன் (கி. பி. 985-1015) முதலாம் ராஜேந்திரன் (கி. பி. 1012-1044) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சோழமன்னர்கள் பேரரசை நிறுவியதுடன் மட்டுமன்றி சமய, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்களிப்பு நல்கியுள்ளனர். இக்காரணத்தினாலேதான் சோழர் காலத்தைப் 'பொற்காலம்' என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். கோயில்களை உருவாக்குகின்ற பணிக்கு அடுத்தபடியாக அங்கு பக்திபூர்வமாக வழிபாடு இயற்றுவதற்காக மிகச் சிறந்த வார்ப்பு விக்ரிகங்களை உருவாக்கிய காலமும் சோழர் காலமாகும்.

விக்கிரகக் கலை

இறைவனைக் கலைவடிவாகக் காண்பது இந்து சமயப் பண்பாடாகும். கலைகளைத் தெய்வீகமாகப் போற்றுவது அச்சமயத்தின் மரபு. கலையும் சமயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தே வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளன. எல்லாக் கலைகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும் உடலாகவும் இருப்பவன் இறைவனே என்ற அடிப்படை நம்பிக்கை காரணமாகவே இந்து சமயத்தவர் அவனைப் பல்வேறு வடிவங்களில் வழிபட்டனர். இந் நம்பிக்கையே இந்து விக்ரிக வடிவாக்கம் அடித்தளமாகும். அழியாத நம்பிக்கைதான் ஆத்மீக வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது என்ற கருத்தை டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் ஏனைய சமயங்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவர்¹. அத்தகைய ஆத்மீக நம்பிக்கையின் சின்னமாகவே விக்ரிகங்கள் கோயில்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு வழிபடப்படுகின்றன. தெய்வத்தை ஆழ்ந்த பக்தியுணர்வுடன் வழிபடும் நோக்கத்திற்காகவே விக்ரிகங்களும் மற்றும் அவற்றோடு தொடர்புடைய ஏனைய சின்னங்களும் ஸ்தபதியால் உருவாக்கப்படுகின்றன.

விக்ரிகவியல் வரலாற்றைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு 'விக்ரிகம்' என்ற சொல்லின் உட்பொருளும் அதனுடன் தொடர்புடைய வழிபாட்டு மரபுகளும் பற்றி ஆராய்தல் அவசியமாகும். 'விக்ரிகம்' என்ற சொல்லுக்கு நிகரான பதங்கள் 'அர்ச்ச' 'பேர' என்பவையாகும். பிம்பம், மூர்த்தி, பிரதிமை போன்ற சொற்களும் உருவத்தைக் குறிப்பன. வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வச் சின்னங்களையே இப்பதங்கள் சுட்டிநிற்பன. விக்ரிகங்கள் தெய்வங்களின் தோற்றப் பொலிவினை மனித உருவேற்றிய பண்பின் அடிப்படையில் சித்திரிப்பன. ஒரு குறிப்பிட்ட சமய நெறியின் முழுமுதற் தெய்வம் பற்றிய தெய்வீக வரலாற்றியற் கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் தரும்

நிலையிலேயே விக்கிரகங்கள் விளங்குவன. பரம்பொருளாகிய இறைவன் நிகழ்த்தும் ஐந்தொழில்களை புராணங்கள் விளக்கிக் கூறுவன. செவிப்புலனாகும் இப்புராண வரலாற்றுக் கருத்துக்களை கட்டிலனாக்கும் பெற்றிவாய்ந்தவை சிற்பங்கள்.

சிற்பங்கள் நிறைந்த இடம் கோயிலாகும். கோயில்களில் மேற்கொள்ளப்படும் உருவ வழிபாடு இந்து சமய மரபில் உயர் தத்துவத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. உருவ வழிபாடு பற்றிச் சிம்மர் குறிப்பிடும் பொழுது மனிதனது கற்பனைக்கும் உணர்வுக்கும் இயைபு ஏற்படும் வகையில் வழிபாட்டின் நோக்கத்திற்காக முழுமுதற் பொருளுக்கு உருவம் கற்பிக்கப்படுகிறது எனவும் மனித உருவேற்றிய பண்பின் அடிப்படையில் உள்ளத்தில் உயர்தெய்வமாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறது எனவும் கூறும் கருத்து இங்கு பொருத்தமாக உள்ளது.²

மேற்கூறிய கருத்துக்களுடன் தொடர்புபடும் வகையில் கைலாசநாதக் குருக்கள் கூறிய கருத்தும் நோக்கத்தக்கது.

“குணங்குறியற்ற இறைவனை குணங்குறிகளால் வகுக்கும் எல்லைக்குள் அகப்படுத்தி புறத்தோற்றங் கொடுத்து எமது கட்டிலனுக்குள் அடங்கச் செய்யும் முயற்சியின் விளைவே நாம் வழிபட நிறுவும் விக்கிரகம்”³

இக்குறிப்பில் விக்கிரகம் நிறுவப்படுவதற்குரிய நோக்கம் தெளிவாகின்றது.

விக்கிரகக் கலை மரபின்படி விக்கிரகங்களை கல், மண், மரம், உலோகம் ஆகிய பொருட்களினால் உருவாக்கும் மரபு உள்ளது. சோழர்காலத்தில் கல்லினாலும், உலோகத்தினாலும் சிறந்த கலைப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. சோழ மன்னர்கள் சிறப்பாகச் சைவசமய சார்பானவர்களாக விளங்கியமையால் சிவனுடைய விக்கிரகங்கள் சிறப்பாக உருவாக்கப்பட்ட நிலையில் அம்மனுடைய விக்கிரகங்களும் இக்காலப்பகுதியில் நேர்த்தியாகப் படைக்கப்பட்டன.

சோழர் காலத்தில் இடம்பெறும் அம்மன் விக்கிரகங்கள்

சிற்பநூல்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தது மானசாரமாகும். இதில் சரஸ்வதி, சாவித்திரி, இலக்குமி, பூமாதேவி, மனோன்மணி, துர்க்கை ஆகிய ஆறுவடிவங்களும் சப்தமாதர்களாகிய வராகி, கொரி, கௌமாரி, பைரவி, மகேந்திரி, வைஷ்ணவி, பிரம்மாஹிணி ஆகிய எழுபவருமாக பதின்மூன்று பெண் தெய்வ வடிவங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய

வடிவங்களில் அதிகமாக தூர்க்கை, கொற்றவை, சப்தமாதர், பிடாரி, உமாதேவியார் போன்ற வடிவங்களே சோழர்களது கலைப்படைப்பில் உருவாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. சோழமன்னர்களின் ஆதிக்கம் இடம் பெற்ற தென்னிந்தியா, இலங்கை ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் விக்ரிகரங்களில் இத்தகைய அம்மன் விக்ரிகரங்களை நாம் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

முதலாம் ஆதித்தன் (871-907) காலத்துச் சிற்பமான திருக்கட்டளையிலுள்ள சேட்டாதேவியின் சிற்பம் குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து மாதொருபாகன் (அர்த்தநாரி) சிற்பமும், கொற்றவையின் சிற்பமும் பெரும்பாலான சோழர் காலக் கோயில்களில் காணப்படுகின்றன. ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகரானவர் என்பதனையும், வீரமே தமிழரின் மூச்சு என்பதனையும் இச்சிற்ப வடிவங்கள் குறிப்பிட்டு நிற்கின்றன.

இரண்டு துண்டாக உடைந்துள்ள 9ஆம் நூற்றாண்டுக் கலைப்பாணியைக் கொண்ட பெண் தெய்வத்தின் கற்சிலைபொன்று தஞ்சைக் குயவர் தெருவிவிருந்து கிடைத்துள்ளது. பீடத்தின் மேல் அமர்ந்ததாக அமைக்கப்பட்ட இச்சிலையின் வலக்கால் மடக்கி ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்திருக்க, இடக்கால் தொங்கிய வண்ணமாக உள்ளது. கையில் கத்தியும் கேடயமும் உள்ளன. மேற்பாகத்திலுள்ள வலக்கையில் ஏந்திய சூலத்தைப் கொண்டு காலடியில் இருக்கும் அரக்கனைக் குத்தித் தள்ளுவது போலமைந்த இச்சிலை பாம்பினாலாகிய குசபந்தமும் சடைமுடியும் பெற்று விளங்குகின்றது. உக்கிரமகாகாரி என்று தற்போது கூறப்படும் இச்சிலை விஜயாலயன் காலத்து “நிகம்பகுமனி” என்ற தூர்க்கையே என ஐயறமுடிகின்றது. பராந்தகன் காலத்து புள்ளமங்கை பிரமபுரீசுரர் கோயிலின் வெளிச்சுவரில் ஐந்து தேவகோஷ்டங்கள் உள்ளன. இங்கு அர்த்த மண்டபத்தின் தென்பாகத்தில் கணபதியும் தூர்க்கையும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

தூர்க்கை மகிடாசுரன் மீது நின்ற திருக்கோலத்தில் காட்சியளிக்கின்றான். அவளுடைய இருபக்கமும் அவள் வாகனங்களான சிங்கமும், கலைமானும் காட்சியளிக்கின்றன. தூர்க்கைக்கு தலைப்பலி வழங்கும் வீரர் சிலைகள் விம்மிதத்துடன் காட்சியளிக்கின்றன.⁸ தூர்க்கையின் முன்வலக்கை அபயஹஸ்தமாக உள்ளது. ஏனைய கைகளில் தேவி சக்கரம், வாள், அம்பு, சங்கு, கேடயம், வில் இவற்றை ஏந்தியவளாய்க் காட்சியளிக்கின்றாள். நல்ல உயரத்துடனும் மென்மையுடனும் நல்லுடையுடனும் சிறந்த ஆபரணங்களுடனும் மிளிரும் இத்தூர்க்கையின் சிலை பிரமனின் சிலையைப் போல நுட்பமான சிற்பத் திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது.⁴

கங்கைகொண்ட சோழீச்சரம் கோயிலில் அம்மனுக்கென தனிக்கோயில் ஒன்று அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் விமானமும் மூலக்கோயிலின் விமானத்தை போலவே அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலில் பறக்கும் தேவதைகள், தேவகணங்கள், அரசர்கள் முதலிய சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகத் கங்கை கொண்ட சோழீச்சரம் கோயிலில் ஒப்பனைகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. பெருவுடையார் கோயிலும் இக் கோயிலும் வேறுபல கோயில்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக ஒரு நூற்றாண்டு காலம் இருந்தன. முதன் முதலில் சிவன் கோயிலில் அம்மன் கோயில் அமைந்து காணப்படுவதும் 150 தூண்களை உடைய பெரிய மண்டபத்தை உடையதும் இராஜேந்திரன் கட்டிய கோயிலே ஆகும். இது ஆயிரங்கால் மண்டபத்திற்கு வழிகாட்டியாக நின்றுது.⁵

தாராசரம் ஐராவதேசுவரர் கோயிலின் மகாமண்டபத்திற்கு வடக்கே அம்மன் கோயில் அமைந்துள்ளது. இதன் கோபுரத்திற்கு எதிரில் நந்தி மண்டபமும் அதற்கப்பால் வெளிக்கோபுரமும் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் வளாகத்தை அடுத்து தெய்வநாயகி அம்பாள் கோயில் ஒன்றும் உள்ளது.

தஞ்சை மாவட்டத்துத் திருவாவடுதுறை கோமுகீசுவரர் கோயிலில் உள்ள தேவ கோஷ்டங்களில் துர்க்கையின் சிலை காணப்படுகின்றது. ஆதித்தன் காலத்தில் தேவகோஷ்டத்தில் துர்க்கையின் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் தனியே அம்மன் கோயில்கள் ஏற்படவில்லை. அம்மனுடைய செப்புத்திருமேனிகளை வார்த்துப் பிரதிஷ்டை செய்து வந்தனர். இக்காலத்தில் 'உமாபட்டாரியார்' என்றும் 'போகேசுவரி' என்றும் இச்சிலைகள் வழங்கப்பட்டன. கருவறையிலோ அர்த்த மண்டபத்திலோ இச் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டு வந்தன.⁶

செம்பியன் மாதேவியின் காலத்திற்கு முன் மூன்று அல்லது ஐந்தாக இருந்த தேவகோஷ்டங்கள் அவரது காலத்தில் ஒன்பது முதல் பதினாறு வரை விரிவாக்கப்பட்டன.

உதாரணமாக, திருநறையூர் சித்தநாத கோயிலில் உள்ள பதினாறு தேவகோஷ்டங்களில் துர்க்கையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழரின் கடைக்காலத்தில் (கி. பி. 1070-1270) ஆலயத்தின் சுற்றுச் சூழல் விரிவாக்கப்பட்டது. ஆலயத்திற்குள் திருக்காமகோட்டம் (அம்மன் கோயில்) முதலான பல சுற்றுக் கோயில்கள் உருவாயின.⁷ மதிற் சுவர்களும்

அவற்றின் வாயிலில் எழுநிலைக் கோபுரங்களும் வியாக்யான மண்டபங்களும், நூற்றுக்கால் மண்டபங்களும், ஆயிரங்கால் மண்டபங்களும் கட்டப்பட்டன. இத்தகைய கட்டட வளர்ச்சி காஞ்சி, சிதம்பரம், திருவரங்கம் முதலிய நன்கு திட்டமிடப்பட்ட 'கோயில் மாநகரங்கள்' (Temple Cities) அமைய வழிகோலியது.

தேவியின் தனிக்கோயில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முதல் ராஜேந்திரன் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டது எனினும் பெரிய அளவில் திருக்காமகோட்டமாக அம்மன் கோயிலை அமைக்கும் மரபு முதல் குலோத்துங்கன் காலத்தில் தொடங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பொலநறுவைக்கால இலங்கை வெண்கலப்படிமங்கள்

இலங்கையிலே அகழ்வாராய்ச்சிகளின் போது கண்டெடுக்கப்பெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தொல்பொருட் சின்னங்களில் வெண்கலப் படிமங்கள் மிகுந்த முக்கித்துவத்தினைப் பெறுகின்றன. இலங்கையிலே அநுராதபுரம் இராசதானியாக இருந்த காலம் முதலாகப் படிமங்களை வாரக்குங்கலை வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளது. இங்கு கிடைத்துள்ள வெண்கலப் படிமங்களிற் பெரும்பாலானவை பொலநறுவைக் காலத்திற்கு (கி. பி. 1000-1250) உரியனவாகும். அவற்றுள்ளும் பெரும்பாலான படிமங்கள் புராதன இராசதானிகளான பொலநறுவை, அநுராதபுரம் என்பவற்றில் உள்ள கோயில்களின் இடிபாடுகளிடையே காணப்பட்டன.⁸

பொலநறுவைக் காலத்து வெண்கலப் படிமங்கள் சோழர் கலைப்பாணியின் அம்சங்களைப் பெரும்பாலும் கொண்டுள்ளன. இலங்கையிலே இந்துகலாசார மரபில் வெண்கலப்படிமங்கள் சிறப்பிடம் பெறுவதற்கு இங்கு அமைந்த சோழரின் ஆட்சியே ஏதுவாக இருந்தது. 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழமண்டலம் சோழர் கலைப்பாணி பரவி விருத்தியடைந்திருந்த மண்டலங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியது.

உமாதேவியின் படிமங்கள்

பொலநறுவையிற் கிடைத்த கடவுள் படிமங்களில் உமாதேவியாரின் படிமங்களே மிகவும் கூடுதலானவை. அவற்றின் பிரதிமாலக்ஷணங்கள் சிற்ப சாஸ்திரப் பிரகாரமானவை. தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் காணப்படும் பார்வதியின் படிமங்கள் யாவும் அத்தகையவை. அதனால் அவற்றிடையே ஒற்றுமைகள் அதிகமாக உள்ளன. வேற்றுமைகள் கலைஞரின் வேலைப்பாடுகளின் காரணமாக உண்டானவை.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டுக் குரியதாகக் கொள்ளப்படும் உமாதேவியாரின் படிமங்கள் முதலாம் சிவாலயத்தில் உள்ளன. இப்படிமம் முற்றிலும் சிற்பநூல் விதிகளுக்கமைபச் செய்யப்பட்ட வார்ப்பாகும். உயரம் 78.7 ச.மீ. ஸ்தானக வடிவம், திரிபங்கமானது. முத்தள அமைப்பிலுள்ள பீடத்தின் மேலுள்ள பத்மாசனத்திலே உருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டியப் பெண்கள் அணியும் ஆடை போன்று கால்களைச் சுற்றி மடிப்புகளுடன் காணப்படுகிறது. வலக்கரம் மலர்மொட்டினை ஏந்திய கோலமானது. இடக்கரம் லோலகஸ்தமாகத் தெரிகிறது. மகுடம் ஏந்திய கரண்ட மகுடமாய் அமைந்துள்ளது. அகன்ற தோடுகள் காதுகளாய் உள்ளன. கழுத்திலே அமைந்துள்ள மூன்று மாலைகளில் இரண்டு பெரியனவாகத் தோன்றுகின்றன. உபவீதம் இடது தோளின் மேலிருந்து வலப்பாகத்திலே உதரபந்தத்தை அணையும் படியாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Rathakrishnan, S., Recovery of Faith (2nd Edition) Delhi, 1967, pp. 103. ff
2. Zimer, "Myths and Symbols in Indian Art and Civilization", Ed. 1962, PP 123-24.
3. கைலாசநாதக் குருக்கள், கா., சைவத்திருக்கோயிற் கிரியை நெறி, 1963, ப. 106,
4. பாலசுப்பிரமணியம், எஸ். ஆர்., சோழர்காலப்பாணி, பாகம் I, அமிர்தம் பதிப்பகம், ப. 76.
5. தங்கவேலு, கோ., பேராசிரியர், தமிழக சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப. 423.
6. பாலசுப்பிரமணியம், எஸ். ஆர்., மு. கு. நூல்., ப. 109.
7. மேலது, ப. 41
8. பத்மநாதன், சி., பேராசிரியர், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம். ப. 148.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. நவரத்தினம், க. தென்னிந்திய சிற்பவடிவங்கள், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2006.
2. நாகவாமி, ரா., கலைச்செல்வங்கள், அரசினர் பொருட்காட்சிசாலை, சென்னை, 1961.
3. பத்மநாதன், சி., பேராசிரியர், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம், பகுதி I இந்து சமயப் பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் கொழும்பு, 2000.
4. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர், ப., சிவாகமங்களும் சிற்ப நூல்களும் சித்திரிக்கும் சிவ லிங்கிரகவியல், கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 1987.
5. சதாசிவபண்டாரத்தார், T. V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் பகுதி I, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1954.
6. தங்கவேலு, கோ., பேராசிரியர், தமிழக சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, அமிர்தம் பதிப்பகம் சென்னை பகுதி I, 2002.
7. பத்மநாதன், சி., பேராசிரியர், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், இந்து சமயப் பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2006.
8. இராமகவாமி, மே. சு., தமிழக செப்புத் திருமேனிகள்.
9. Sivaramamurthi, C., South Indian Bronzes, India, 1963.
10. Nilakantasastri, K. A., The Colas, University of Madras, 1975.
11. Somasundaram, J. M., The Great Temple at Tanjore, 1935.
12. Sivaramamurthi, C., Nadaraja Art Thought in Literature.

திருவாலங்காடு நடராசர் ஆவார். இங்கு நடராசர் தனது வலது காலை முயலகன் மீது அழுத்தி இடது காலை நளினமாகத் தூக்கி ஆடும் இக்காட்சியைக் கண்டு வியந்து கலையின் இயற்கையான இயக்கத்திற்கு இது ஓர் தரமான எடுத்துக்காட்டு என பிரஞ்சு சிற்பி ரோடின் கூறியுள்ளார்¹⁷. பிரபமண்டலத்துடன் கூடிய வேளாங்கண்ணி நடராசர் திருமேனி சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. நடராசரின் தலையில் கங்கையிருப்பது போல் காட்டப்பட்ட முதல் செப்புப் படிமம் விருத்தாச்சலத்தில் உள்ளதுதான் என்று டக்ளஸ் பாராட் கருதுகிறார். புத்தூரில் இருந்த அழகான நடராசர் படிமம் திருட்டுபோனது. பல இன்னல்களுக்குப் பின்பு அது தற்போது தாயகம் திரும்பியுள்ளது. சோழர் காலத்து நடராசர் செப்புப் படிமங்கள் நல்லூர், ஆனைக்குடி, பெருந்தோட்டம், திருமெய்குளம், கொடுமுடி, தண்டன்தோட்டம், சிவபுரம், திருப்பழனம், கருந்தட்டாங்குடி, தஞ்சாவூர், சேமங்கலம், நக்கூர், புஞ்சை, மேலப்பெரும்பள்ளம், திருப்பனந்தாளர், வெள்ளாளகரம், ஊட்டத்தூர் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

சிவனது பிற உருவங்கள்

கி.பி.10ஆவது நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தைச் சேர்ந்த வீணாதாரர் செப்புத் திருமேனி ஒன்று திருப்புறம்பியம் சாட்சிநாதர் கோயிலில் உள்ளது. தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள இவ்வுருவத்தில் சிவபெருமான் தலையை வலப்புறம் சாய்த்து நான்கு கரங்களுடன் திரிபங்க நிலையில் உள்ளார். இங்கு வலக்கையில் இருக்க வேண்டிய மழு இடது கையிலும், இடது கையில் இருக்க வேண்டிய மான் வலது கையிலும் உள்ளன. இது சோழர் காலச் சிற்பக் கலையின் தொடக்க காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். கும்பகோணத்தையடுத்த தண்டன்தோட்டம் நடனபுரீசுவரர் கோயிலில் இடபவாகனார் (ரிஷபவாகனார்), சோமாஸ்கந்தர், வீணாதாரர் ஆகியோரின் செப்புத் திருமேனிகள் வழிபாட்டில் இருந்துள்ளன. இங்குள்ள சோமாஸ்கந்தர் திருமேனி,

“ஏலவார் குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பாலன் ஆகிய குமரவேலன் நடுவறும் பான்மையை”

நன்கு விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது¹⁸. தஞ்சை அருங்காட்சியகத்தில் சிவபெருமானின் சகாசனத் திருமேனி ஒன்றுள்ளது. கீழையூரைச் சேர்ந்த இத்திருமேனியில் இறைவன் நீண்டசடா மகுடமும், வலது காதில் மகரகுண்டலமும், இடது காதில் பத்ர குண்டலமும், கழுத்தில் கண்டியும், ஆரமமும், மேற்கைகளில் மான், மழுவும், கீழ்க்கைகளில் அபயவரதமும் ஆகியவரதமும் காட்டியுள்ளார்.

சோழர் காலத்துச் செப்புத் திருமேனிகளுள் செம்பியன் மாதேவியால் (கி.பி.969-976) கட்டப்பட்ட கோனேரிராசபுரம் உமாமகேசுவரர் கோயில் உள்ள ரிஷபாந்திக மூர்த்தி, திரிபுராந்தக மூர்த்தி ஆகிய படிமங்கள் காண்போரைக் கவரத்தக்கவையாகும். இவற்றை பற்றி அக்கோயில் கல்வெட்டுகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. திரிபுராந்தகரின் அருகில் இருக்கும் உமையின் உருவம் எழிலார்ந்த அமைப்பினைக் கொண்டதாகும். முதலாம் இராசராசன் காலத்தைச் சேர்ந்த, தற்போது தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் உள்ள இரண்டு பிரசித்தி பெற்ற திருவெண்காட்டுச் செப்புத் திருமேனிகளை முதன் முதலில் இனங்காட்டியவர் அறிஞர் டி.என். இராமச்சந்திரன் ஆவார். அவை முறையே கி.பி.1011 மற்றும் 1012ஆம் ஆண்டுகளைச் சேர்ந்த பிச்சாடனர் படிமங்களாகும். இக்கலைக் கூடத்தில் உள்ள திருவெண்காட்டு ரிஷபாந்திகர் படிமத்தில் சிவபெருமான் நந்தி மீது சாய்ந்தாற்போல், அதாவது அவரது வலது கை நந்திமீது நேர்த்தியாக சாய்க்கப்பட்டது போல் அமைந்துள்ளது. ஆனால் நந்தியின் உருவம் காட்டப்படவில்லை. இங்கு நந்தி இருப்பதாக ஒரு யுகமே காட்டப்பட்டுள்ளது. அவரது தோள்பட்டை நந்தியின் தலைமீது சாய்ந்துள்ளது போலவும், அவரது கைவிரல்கள் அதன் நெற்றியினை வருடுவது போலவும் நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வலது காலை சற்று மடக்கி சாய்ந்த பெருவிரல் மீது நிற்பது போலுள்ளது. அவரது தலைமுடி ஐடாபாரம் மாதிரியில் அவரது முடியுடன் சுருண்டிருக்கும் நாகத்திலிருந்து பிரித்துக் காட்ட முடியாதவாறு நேர்த்தியாக உள்ளது. சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த திருவெண்காட்டு அர்த்தநாரி படிமம் ஆண் மற்றும் பெண்ணின் அவயவங்களின் நளினங்களைச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றது. இதனைப் பற்றித் திருவெண்காடு கல்வெட்டில் “துப்பையன் உத்தம சோழி எழுந்துருளிவித்த அர்த்தநாரி தேவர்க்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்குக் கொடுத்த பரிசாவது”, என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது¹⁹. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் உள்ள சோமாஸ்கந்தர் செப்புப் படிமம் முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். திருவெண்காட்டில் கிடைத்துள்ள பிற செப்புப் படிமங்கள் பைரவர், கண்ணப்பர், ரிஷபவாகனர், உமா பரமேசுவரர் போன்றவர்களதாகும். இவை பற்றிய செய்திகள் திருவெண்காடு கோயில் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதலாம் இராசராசன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் வாகனங்களின் உருவங்கள் பொள்ளலான அமைப்பிலும் இறையருவங்கள் கனமான படிமங்களாகவும் வடிக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தஞ்சைக் கோயில் கல்வெட்டொன்றில் தட்சிணாமூர்த்தி படிமம் ஒன்று செய்விக்கப்பட்ட செய்தி காணப்படுகின்றது. அதில் இவ் இறைவன் மலை

ஒன்றின் மீது ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்த கோலத்தில் உள்ளதாகவும் மரத்தின் கிளைகள் ஒன்பது எனவும், மேலும் நாற்பத்தி நான்கு துணைக்கிளைகள் இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தென்னிந்தியாவிற்கே உரிய தட்சிணாமூர்த்தி சிற்பம் பல்லவர் காலத்தில் கைலாசநாதர் கோயிலில் முதன் முதலில் கற்சிலையாக இடம்பெறத் தொடங்கியது. சோழர் கோயில்கள் அனைத்திலும் தெற்கு தேவகோட்டத்தில் தட்சிணாமூர்த்தி வைக்கப்பட்டார். சோழர் கோயில்கள் சிலவற்றில் வீணை வாசிக்கும் நிலையில் அமர்ந்தோ அல்லது நின்று கொண்டிருப்பது போன்றோ தட்சிணாமூர்த்தி இடம் பெறலானார். வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தி என அழைக்கப்படும் இவரது செப்புத் திருமேனியும் சில கோயில்களில் செய்து வைக்கப் பெற்றது. இதனைத் திருப்புறம்பியம், திருநாமநல்லூர், மேல்பெரும்பள்ளம் ஆகிய இடங்களில் காணலாம். மேல்பெரும்பள்ளம் வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தி நேர்த்தியான அமைப்புடையதாகும். இவர் புன்னகை ததும்ப கையில் வீணை ஏந்தி பூதகணங்கள் புடைகுழ வடிக்கப்பட்டுள்ளார். இக்கோயிலில் உள்ள இம்மூர்த்தி பற்றி அப்பர் சுவாமிகள் முன்னமே.

“முனிகணங்கள் புடைகுழ முற்றம் தோறும்

தெறித்தொரு வீணையராய்ச் செல்வர் தம்வாய்ச்

சிறுமுறுவல் வந்தெனது சிந்தை வெளவ”

என்று பாடியுள்ளார். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பாடப்பட்ட இப்பாடலின் அடிப்படையிலேயே இங்கு வீணாதரரின் செப்புத் திருமேனி பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவு.

நடராசர் சிற்பங்களுக்கு அடுத்தபடியாக அதிக அளவில் கிடைப்பது திரிபுராந்தகர் உருவமாகும். இது கோனேரிராசபுரம், மாயவரம், தஞ்சைக் கலைக்கூடம், கீழ்ப்புலூர், வெள்ளனூர், ஆவரணி புதுச்சேரி, தரங்கம் பாடி, இடும்பவனம் ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகிறது. இவ்வுருவம் முதலாம் இராசராசனின் மனம் கவர்ந்த ஒன்றாகும். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட திரிபுராந்தகர் கற்சிற்பங்களை இம்மன்னன் வடித்துள்ளான். இதுவே இம்மன்னன் திரிபுராந்தகரின் வீரமிக்க செயலுக்குத் தம்மை ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளதை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்திய திரிபுராந்தகரின் திருமேனி ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. அதனடியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு அம்மன்னனின் நான்காவது ஆட்சியாண்டில் அத்தெய்வத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலதானத்தைப் பற்றிக் குறிக்கின்றது. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் இருந்து எடுத்து தற்போது தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படும் இரு திருமேனிகள்

திரிபுராந்தகருடையதும், தேவியினுடையதுமே என்று மே.சு. இராமசுவாமி அடையாளம் காணுகின்றார். பிறர் கருதுவது போன்று அது வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தி திருமேனி அல்ல என்று அவர் கருதுகின்றார்²⁰. இங்கு இவ்வுருவ அமைதியில் பெருமானின் இடது பாதம் சிறிது உயர்த்தப்பட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் முயலகனின் தலைமீது ஊன்றப்பட்டுள்ளது. மேல் வலது கையில் மழு இருக்க, இடது கையில் மான் காட்டப்படவில்லை. கீழிரு கைகளும் வீணை வாசிக்கும் நிலையையோ அல்லது வில்லும் அம்பும் வைத்திருக்கும் குறியீட்டையோ கட்டுவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. திரிபுராந்தகருடன் காணப்படும் தேவியின் திருவுருவம் தஞ்சையைச் சேர்ந்தது அல்ல. மாறாக அது மேலையூரிலிருந்து வந்தென அவர் கருதுகின்றார்.

பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோமாஸ்கந்தர் திருமேனி ஒன்று சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இச்செப்புப் படிமத்தில் அம்மையும், அப்பனும் மாத்திரம் அன்றி குழந்தை முருகனும் அழகு மிளிர வார்க்கப்பட்டுள்ளனர். முதலாம் இராசேந்திரனால் கட்டப்பட்ட கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கோயிலில் சோமாஸ்கந்தர் செப்புத் திருமேனி அமைந்துள்ளது. இதில் தண்டன்தோட்டத்து நடனபூர்சுவரரின் கோயிலில் உள்ள சோமாஸ்கந்தர் படிமம் அழகில் சிறந்ததாகும்.

இங்கு பெருமானுக்கு மாறாகப் பிராட்டி வலது காலைச் சிறிது உயரத் தூக்கி மடக்கி வைத்தும், இடது காலைத் தொங்கவிட்டும் இருப்பது உருவத்திற்கு சமநிலை அளிக்கிறது. இவர்கள் இருவருக்குமிடையே குழந்தை முருகன் நிற்கின்றான்²¹. தஞ்சை மாவட்டம் பல்லவனீச்சுரம் கோயிலில் பார்வதியும், குழந்தை கந்தனும் வீற்றிருக்கும் ஓர் அழகிய செப்புத்திருமேனி உள்ளது. இதில் அன்னை இடது காலைத் தொங்கவிட்டும், வலது காலைத் தூக்கி மடித்து வைத்தும், வலது கையில் மலருடனும் இடது கையை மடியின் மீது இட்டும் இருக்கிறாள். தன் மடியிலிருந்து இறங்கி ஓட முயலும் சேயை இழுத்துத் தழுவத் துடிக்கும் தாயின் பரிவை இந்தப் படிமத்தில் சிற்பி வண்ணமுற வடித்திருக்கின்றான். “தாயின் தேட்டம் எல்லாம் இந்தத் சேய்மேலே” என்பது போல²². தவிர சோழர் காலத்தில் பைரவர், கிராட மூர்த்தி, சுகாசனர் உமாசகிதர் போன்றோரின் படிமங்களும் வடிக்கப்பட்டன.

தேவியர் திருமேனிகள்

நியூயார்க் மெட்ரோ பாலிடன் அருங்காட்சியகத்தில் திரிபங்க நிலையில் உள்ள பார்வதியின் திருமேனி உள்ளது. இது சோழர் காலத்து வனப்புமிக்கப்

படைப்புகளில் ஒன்றாகும். தஞ்சை மாவட்டம் திருமெய்க்குஞானம், ஞானபரமேசுவரர் கோயிலிலும், செம்பியன்மாதேவி கைலாசநாதர் கோயிலிலும் காணப்படும் சிவகாம சுந்தரியின் செப்புப் படிமங்கள் அழகே மிகுந்த அருமையான படைப்புகளாகும். முன்னமே குறிப்பிட்டது போல் “சொல் நலம் கடந்த காமச் சுவையை ஓர் உருவமாக்கி, இன்னலம் தெரியவல்லார் எழுதியது என்ன” இவர் நிற்கின்றனர்²³. தஞ்சை மாவட்டம் கடலங்குடியில் புதையலில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.பி.1000த்தைச் சேர்ந்த, சரஸ்வதியின் திருமேனி ஒன்று தற்போது தஞ்சைக் கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இவ்விறைவி ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டுள்ள தாமரை பீடத்தில் அமர்ந்துள்ளார். நான்கு கரங்களைக் கொண்டுள்ள அவரது வலது மேல் கையில் ருத்ராட்ச மாலையும், கீழ்க்கையில் ஒரு செம்பும் உள்ளது. அவரது இடது மேல் கையில் ஒலைச் சுவடியும், கீழ்க்கையில் அபய முத்திரையும் காட்டப்பட்டுள்ளன. முத்தாலான உபவீதம் அணிந்துள்ள அவரது சடை மகுடத்தில் பிறைச்சந்திரன் இடம் பெற்றுள்ளது²⁴.

இதே மாவட்டத்தை சேர்ந்த வைப்பூர் ஐம்புநாதசுவாமி கோயிலில் உள்ள சிவகாமியின் செப்புத் திருமேனி கி.பி.1100 ஆண்டைச் சேர்ந்ததெனக் கருதப்படுகிறது²⁵. கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த உமா பரமேஸ்வரி செப்புத் திருமேனிகள் திருத்துறைப்பூண்டி பிறவாமருந்தீசுவரர் கோயிலிலும், கொருக்கையிலும், நல்லூரிலும் கிடைத்துள்ளன. நல்லூர் திருமேனி செம்பியன் மாதேவி காலத்தைச் சேர்ந்தது. இது கோனேரிராசபுரம் கோயில் திரிபுராந்தகர் மற்றும் திரிபுரகந்தரி மற்றும் கல்யாணசுந்தரர் குழுவுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்க வனப்புடையதாகும்²⁶. பிற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த தேவியின் திருமேனி ஒன்று விலாங்குடி அக்ஷயபுரீசுவரர் கோயிலில் உள்ளது. சுமார் கி.பி.1000 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த திருமகளின் திருமேனி ஒன்று திருத்துறைப்பூண்டி சிவன் கோயிலில் உள்ளது. திருவானைக்கா ஐம்புலேசுவரர் கோயிலில் சுமார் கி.பி.1100 ஆம் ஆண்டினைச் சேர்ந்த பார்வதியின் திருமேனி ஒன்று உள்ளது. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் நுட்பமான வேலைப்பாடுகளின் தன்மை குறைந்து கொண்டிருந்தபோதும் இத்திருமேனியின் வனப்பு முற்காலச் சோழர் காலமினை நினைவூட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது. உருவத்தின் பின்பக்கம் காணப்படும் சிரஸ்சக்கரமும், பதக்கமும் புதிய நுணுக்கங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒக்கூரில் சிவகாம சுந்தரியின் செப்புத்திருமேனி ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இது தற்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. வாஷிங்டன் பிரிகேலரி ஆப் ஆர்ட் அருங்காட்சியகத்தில் கி.பி.10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பார்வதியின் திருமேனி உள்ளது. இதே காலத்தைச் சேர்ந்த மகேசுவரியின் திருமேனிகள் தற்போது சென்னை

அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள வேளாங்கண்ணி திருமேனியும், அகமதாபாத் கௌதம் சாராபாய் அலுவலகத்தில் உள்ளது ஆகும்²⁷.

சென்னியன் விடுதியைச் சேர்ந்த காளியின் திருமேனியும் துறைக்காடு மகிஷமர்த்தினியின் திருமேனியும் சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர, இக் காலத்தைச் சேர்ந்த தூர்க்கை, நடமாடும் காளி மகிஷமர்த்தினி, மகாலட்சுமி, பார்வதி, போகேசுவரி, மகேசுவரி போன்றோரின் செப்புத் திருமேனிகள் சோழர் காலத்தில் வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

விஷ்ணு திருமேனிகள்

சோழர் காலத்தில் விஷ்ணுவுக்கென தனிக்கோயில்கள் அதிகமாகக் கட்டப்படவில்லை எனினும் விஷ்ணுவின் பல்வேறு விதமான செப்புத் திருமேனிகள் அக்காலத்தில் வடிக்கப்பட்டன என்பது மறுக்கப்பட முடியாததாகும். பெருந்தோட்டத்திலிருந்து கிடைத்த சீனிவாசர், திருமகள், பூமகளின் செப்புத் திருமேனிகள் சென்னை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாம் இராசராசனின் கல்வெட்டொன்று அவன் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளிவித்த விஷ்ணுவின் செப்புப்படிமம் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது. இராசேந்திரன் காலத்து சீனிவாசர், திருமகள் மற்றும் பூமகளின் படிமங்கள் வடக்குப் பனையூரிலிருந்து எடுக்கப்பெற்று இப்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிற்காலச் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த விஷ்ணுவின் செப்புத் திருமேனிகள் தஞ்சை கலைக் கூடத்திலும், புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்திலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பருத்தியூர் விஷ்ணு திருமேனி தஞ்சை மாவட்டம் கோடவாசலில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதில் காணப்படும் விஷ்ணுவின் புன்முறுவல் அனைவரையும் கவர்ந்திழுக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. அவரது வலது மேற்கையில் பிரயோகச் சக்கரமும் கீழ்க்கையில் அபயஹஸ்தமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இடது மேற்கரத்தில் சங்கு வைத்து கீழ்க் கரத்தை இடுப்பில் (காட்யவலம்பிதம்) வைத்துள்ளார். இவரது இடுப்புப் பகுதியில் ஏராளமான அலங்கார வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

உருண்டை முகமும், உயரமாக கிரீடமும் உன்னதப் படைப்பு எனலாம் திருநெய்ப்பூர் வான்மீகநாதர் கோயிலில் கிடைத்து தற்போது திருவாரூர் தியாகராசர் கோயிலில் வைக்கப்பட்டுள்ள விஷ்ணுவின் திருமேனி கி.பி.10ஆம்

நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். இங்கு விஷ்ணு ஒரு தாமரை பீடத்தில் நின்றிருக்கிறார். மெல்லிய கிரீடம் அணிந்துள்ள அவரது வலது கீழ்க்கை உடைந்துள்ளது. கழுத்தில் அணிந்துள்ள ஆரமும் கை அணிகளும் இடைக் கச்சையில் உள்ள சிம்மமுகமும் சிறப்பாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி.1000 ஆண்டைச் சேர்ந்த திருப்புடைமருதூர் கோயிலிலிருந்து திருத்துறைப்பூண்டி கோயிலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள விஷ்ணுவின் படிமத்தில் அவரது வலது மேல்கையில் வைக்கட்டிருந்த சக்கரம் தற்போது காணப்படவில்லை கி.பி.10 மற்றும் 12ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த இரண்டு விஷ்ணு திருமேனிகள் புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கலை நுணுக்கத்தில் இரண்டு நூற்றாண்டு காலத்தில் ஏற்பட்ட இடைவெளியினை இவ்விரு படிமங்களையும் ஒப்பு நோக்கும் போது உணரமுடிகிறது. இவற்றில் ஒன்றின் உயரம் 26 செ.மீ. மற்றொன்றின் உயரம் 83செ.மீ.²³. இப் படிமங்களின் ஆடை அமைப்பிலும் சக்கரத்தின் வடிவத்திலும் அதிகமான மாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த படிமம் எளிமையான பீடத்தின் மீது நின்றிருக்கிறது. பிந்திய காலத்தைச் சேர்ந்த படிமமே உயரமான சதுர பீடத்தின் மீது வைக்கப்பட்டுள்ள தாமரை பீடத்தில் நின்றிருப்பதாக அமைந்துள்ளது. இது இறைவன் திருவீதி உலா வரும் காலங்களில் பயன்படுத்துவதற்காக வடிக்கப்பட்ட படிமம் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் கீழே உள்ள சதுர பீடத்தில் மரக் கட்டைகளைக் கோர்ப்பதற்காக வளையங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு இரண்டு பக்கமும் பாயும் சிம்மங்களும் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. பருத்தியூர் இராமர் கோயிலில் உன்னதமான விஷ்ணு படிமம் ஒன்று கிடைக்கப்பெற்றது²³. இது வழக்கத்திற்கு மாறான உயரமான படிமமாகும். அதில் அவரது வலது மேற் கையில் உள்ள சக்கரம் பிரயோகச் சக்கரமாக உள்ளது. அவரைச் சுற்றி ஓவல் வடிவத்தில் பிரபை ஒன்றும் உள்ளது. ஆபரணங்களின் வனப்பும், ஆடை அலங்காரமும், உதட்டில் தவழும் புன்னகையும் எவரையும் கவரும் ஆற்றல் படைத்தனவாகும். சிறு பனையூரில் 44 செ.மீ. உயரமுள்ள ஸ்ரீதேவி மற்றும் பூதேவி சமேத ஸ்ரீனிவாசரின் வனப்புமிகு திருமேனி கிடைத்துள்ளது.

விஷ்ணுவின் பொதுவான படிமங்கள் தவிர அவரது அவதாரங்களைக் காட்டும் திருமேனிகளும் சோழர் காலத்தில் வடிக்கப்பட்டன. வட ஆற்காடு மாவட்டம் வேளாம்புரம் சுந்தரப்பெருமாள் கோயிலில் 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இராமர் மற்றும் கிருஷ்ணரின் படிமங்கள் கிடைத்துள்ளன. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த காளிய கிருஷ்ணரின் படிமம் சென்னை, அடையார் என்.ஓய். சாஸ்திரியின் தொகுப்பில் உள்ளது³⁰. தஞ்சை மாவட்டம் மஞ்சக் குடியிலும் சென்னை அருங்காட்சியகத்திலும் முறையே கி.பி.12 மற்றும் 13ஆம்

நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த யோக நரசிம்மரின் செப்புத் திருமேனிகள் உள்ளன. இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்பல்லாணி ஆதி ஜகந்நாதர் கோயிலில் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழர் கலையை வெளிக் காட்டும் வேணுகோபாலர் திருமேனி உள்ளது. இதில் வேணுகோபாலர் நான்கு கரங்களுடன் காட்சியளிக்கின்றார். வலது கை அபயமளிக்க, இடது கை வெளியே வீசப்பட்டு, வலது காலைத் தூக்கி நின்றாடும் கண்ணனது செப்புத்திருமேனி திருச்சேறை சாரநாதர் கோயிலில் உள்ளது³¹. புதுடெல்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் காளிய கிருஷ்ணரின் செப்புத் திருமேனி உள்ளது. அதில் கிருஷ்ணர் தனது வலது காலை உயரத்தூக்கி, வலது கையில் அபயமுத்திரை காட்டி, இடது கையால் காளியனின் வால் நுனியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். காளியன் கூப்பிய கரங்களுடன் காணப்பட்டுள்ளான்.

இராமர் குழும் படிமங்கள்

முதலாம் பராந்தகச் சோழனின் தந்தையான ஆதித்திய சோழன் காலத்தில் இராமர், இலக்குவன், சீதை, அனுமன் உருவங்கள் வார்க்கப்பட்டன. அம்மன்னனே தன்னை கோதண்டராமன் என்று அழைத்துக் கொண்டான். இவன் காலத்து இராமர் குழும் படிமங்கள் பருத்தியூரில் கிடைத்துள்ளன.³² இங்குள்ள இராமர் படிமம் திடமான உருவ அமைப்பைக் கொண்டதாகும். அவரது இடது கையில் கோதண்டமும், வலது கையில் அம்பும் உள்ளது போன்ற குறியீடு உள்ளது. இவர் கோதண்டராமனாகவே காட்சியளிக்கின்றார். இடுப்புக் கச்சையில் சோழர் காலக் கற்சிற்பங்களில் உள்ளது போன்று சிம்மம் உள்ளது. ஒரு பேரரசருக்குரிய ஆபரணங்கள் அணிந்துள்ளார். இலக்குவன் சன்ன வீரம் அணிந்துள்ளார். சீதையின் கையில் மலர் இருப்பது போன்று கடகஹஸ்தம் காட்டப்பட்டுள்ளது. முதலாம் பராந்தகன் காலத்து இராமர் குழு செப்புப் படிமங்கள் இராமேசுவரத்தில் கிடைத்துள்ளன. வடக்குப் பனையூரில் உன்னதமான இராமர் குழுவைக் காணலாம். வடக்குப் பனையூர், கப்பலூர், திருவதிகை ஆகியவற்றின் படிமங்கள் முற்காலச் சோழர் கலையின் புகழ்பாடுகின்றன. இராமேசுவரம் இராமர் குழுவில் இராமரும், இலக்குவனும் கிரீடம் அணிந்துள்ளனர். அவர்களது இடது கரங்களில் வில் இல்லாமலே வில் வைத்திருப்பது போன்ற குறியீடு காட்டப்பட்டுள்ளது. வலது கரங்களில் அம்பு வைத்திருப்பது போன்று குறியீடு காட்டப்பட்டுள்ளது. இவரது முதுகிலும் அம்பராப்பை காணப்படவில்லை. சீதையின் இடது கரத்தில் மலர் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவரது வலது கரம் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளது. அனுமன் முத்துப்பதித்த மாலை அணிந்துள்ளார். சன்னவீரம் அணிந்துள்ள அவரது கைகளில் சிவலிங்கம் உள்ளது. இது இராமேசுவர தல புராணத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. திருச்சேறை சாரநாதர் கோயிலின் இராமரும் சீதையும் வனப்புமிக்க வடிவங்களாயமைந்துள்ளனர்.

கணபதி, முருகன் படிமங்கள்

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் கீழ்க்குறிச்சியில் கணபதியின் செப்புத் திருமேனி ஒன்று கிடைத்துள்ளது. அது தற்போது புதுக்கோட்டை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும்³³. இதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கணபதியின் திருமேனி வேளாங்கன்னியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு. தற்போது சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கணபதியின் தலை இயல்பான யானையின் தலையாகவே காட்டப்பட்டுள்ளது. தஞ்சை மாவட்டம் சேமங்கலத்தில் கிடைத்த, கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, பிற்காலச் சோழர் கணபதி படிமம் தற்போது திருவனந்தபுரம் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. தஞ்சை மாவட்டம் திருத்துறைப்பூண்டியில் உள்ள பிறவாமருந்தீசுவரர் கோயிலில் கி.பி.1000 ஆண்டைச் சேர்ந்த கணபதியின் திருமேனி உள்ளது. நின்ற நிலையிலான இவரது கரங்களில் மழு, ருத்ராட்சமாலை அங்குசம், மற்றும் பழம் ஆகியவை உள்ளன. அவர் தாமரை பீடத்தின் மீது நின்றுள்ளார். இடது பக்கம் திரும்பியுள்ள அவரது துதிக்கையில் ஒரு மாங்கனி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதே மாவட்டம் நெடுங்குடி கைலாசநாதர் கோயிலிலிருந்து தற்போது திருவாரூர் தியாகராசர் கோயிலில் வைக்கப்பட்டுள்ள கணேசரது படிமம் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். இவரது கரங்களில் மழு, பாசக்கயிறு, அங்குசம் மற்றும் லட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திருமேனி தாமிரத்தில் செய்யப்பட்டதாகும்³⁴. திருவானைக்கா ஐம்புகேசுவரர் கோயிலில் உள்ள, ஏறக்குறைய அதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, கணபதியின் வலது கரங்களில் ஒன்றில் உடைந்த கொம்பும், பாசக்கயிறைக் காட்டும் ஹஸ்தமும், இடது கரங்களில் தட்டு நிறைய லட்டுகளும், கதை போன்ற மழுவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. துதிக்கை லட்டை எடுப்பது போன்று அமைந்துள்ளது³⁵.

தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவிடைசுழிக் கோயிலில் வில்லேந்திய வேலவரது திருமேனி ஒன்றுள்ளது³⁶. தஞ்சை மாவட்டம், சிக்கலில், சுப்ரமணியர், வள்ளி, தேவயானை ஆகியோரின் படிமங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. திருவிடைமருதூரில்

அகழ்வாய்வின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட, கி.பி.1000 ஆண்டு கந்தனின் (முருகன்) செப்புத் திருமேனி தற்போது தஞ்சை கலைக்கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. குழந்தையாக உள்ள இவரது இரு கரங்களிலும் தாமரை மலர் வைத்துள்ளார். கரண்டமுகடம் அணிந்துள்ளார். இடுப்பில் கிண்கிண்சரம் அணிந்துள்ளார். இவர் சோமாஸ்கந்தர் சிற்பத்தொகுதியில் இடம் பெற்றவராயிருக்கலாம் என இரா. நாகசுவாமி கருதுகிறார்³⁷. முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கந்தனின் வனப்புமிகு செப்புப் படிமம் ஒன்று செய்து வைக்கப்பட்டது. இதில் கந்தன் கடவுளின் இராணுவத்தளபதி போன்று காட்சியளிக்கின்றார்³⁸. தஞ்சை மாவட்டம் கீழையூர் சிவன் கோயிலிலுள்ள முருகனின் செப்புத் திருமேனி சோதி இளம் பிரிதி போல வளந்தரு தெய்வீக வடிவவையது³⁹. அவரது மேல் வலது கையில் வச்சிராயுதமும், இடது கையில் ருத்ராட்சமாலையும், கீழ் வலது கையில் அபய முத்திரையும் காட்டப்பட்டுள்ளது. பேரழகமான இவரை பிரம்ம சாஸ்தா (கந்தன்) என்று சி. சிவராமமூர்த்தி கருதுகிறார்⁴⁰.

பிற இந்து சமயப் படிமங்கள்

மேற்கூறப்பட்டமை தவிர, அய்யனார், சண்டிகேசுவரர், அனுமன், கண்ணப்ப நாயனார், சூரியன் அப்பர், சுந்தரர், ஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், பிரதோச மூர்த்தி, முதலாம் குலோத்துங்க சோழன், அதிகார நந்தி, அரசவை பக்தர், அரசியார், கோளகரிஷி போன்றோரின் செப்புத் திருமேனிகளும் சோழர் காலத்தில் வடிக்கப்பட்டன.

பௌத்த சமயப் படிமங்கள்

பௌத்த சமத்தாருக்கும் சோழர் காலத்தில் செப்புத் திருமேனிகள் செய்விக்கப்பட்டன. பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த அவலோகதீசுவரர் திருமேனி ஒன்று இலண்டன் விக்டோரியா ஆல்பர்ட் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இதனைச் சோழர் காலத்துத் தொடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்ட தெனவும் கருதுகின்றனர். மக்களூர் மாவட்டத்தில் 11ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்விக்கப் பெற்ற சோழர்களது புத்தர் உருவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அவர் வியாக்க்யான முத்திரை காட்டுகிறார். இங்கு கிடைத்துள்ள அவலோகதீசுரர் சிற்பம் திருவொற்றியூரில் உள்ள லகுலீசரின் உருவத்தை ஒத்துள்ளது.

நாகப்பட்டினத்தில், புத்தரின் செப்புத்திருமேனிகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்வூரின் சூடாமணி விகாரத்தைச் சேர்ந்த செப்புத்

திருமேனிகள் வெளிநாடுகளிலும் கிடைத்துள்ளன. நாகப்பட்டினத்தில் சுமார் 350 செப்புத் திருமேனிகள் 1856 முதல் 1934 வரை தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. இவற்றில் சில சென்னை அரசு அருங்காட்சியத்திலும், மற்றவை கல்கத்தா, பாட்னா, நாக்பூர், பம்பாய், லக்னோ, ஸ்ரீநகர், பரோடா, குவாலியர், கொழும்பு கராச்சி, டாக்கா, ரங்கூன், இலண்டன் போன்ற அருங்காட்சியகங்களிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு சில திருமேனிகள் ராக்பெல்லர் போன்ற செல்வந்தர்களின் சொந்தப் பாதுகாப்பு அறைகளுக்குச் சென்றுள்ளன. இத்திருமேனிகளில் ஒரு பகுதி புத்தர் உருவங்களாகவும், மற்றொரு பகுதி போதி சத்துவர்களின் சிலைகளாகவும் உள்ளன. சுமார் என்பது படிமங்களில் அவற்றைக் கொடுத்தவர்களின் பெயர்களோ, படிமங்களின் பெயர்களோ, அல்லது இரண்டு தகவல்களும் சேர்ந்தோ பொறிக்கப்பட்டுள்ளன⁴¹.

உதாரணமாக, கவராண்டி, ஆத்தூர் சாரி புத்திரர் நாயகர், புத்துடையான் பெருமாள் நாயகர் என்ற பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. புத்தரையோ அல்லது போதிசத்துவரையோ குறிக்க நாயகர் அல்லது ஆழ்வார், தேவர், பெருமாள் என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை, எழுத்தமைதியைக் கொண்டு கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டைச் (பிற்காலச் சோழர் காலம்) சேர்ந்தவை எனக் கருதப்படுகின்றன⁴².

1992இல் டோக்கியோவில் 'இதெமித்க்' நுண்கலைகள் அருங்காட்சியகத்தில் அமெரிக்க செல்வந்தர் மூன்றாம் ராக்பெல்லர் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டுள்ள கலைப் பொருள்களின் கண்காட்சி ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் நாகப்பட்டினத்து புத்தர் படிமம் ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பேராசிரியர் ஏ. சுப்பராயலு கண்ணுற்றார். இதுவரை அறியப்படாத அச்சிற்பத்தின் தாமரைப் பீடத்தில் ஒரு கல்வெட்டும் (கி.பி.1100) பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அபய, வரத முத்திரைகள் மற்றும் உஷ்ணிசத்துடன் காணப்படும் காணப்படும் இச்சிற்பம் 68.1 செமீ உயரம் கொண்டதாகும்⁴³. இதில் உள்ள கல்வெட்டு:

1. இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு திருவுத்தஸவம் எழுந்தருள ஆழ்வார் இழுவாழ்வாரை எழு(ந்)தருளுவித்தார். சிறுதவூர் நாலாங்குணகார உடையார்.
2. “ஸ்வஸ்திமீ பதினென் விஷயத்துக்கும் அக்கசாலைகள் நாயகர்” என்றுள்ளது. நாகப்பட்டினத்துச் செப்புத் திருமேனிகளில் இவ்வளவு நீளமான எழுத்துப் பொறிப்பு இதுவரை கிடைக்கப் பெறவில்லை⁴⁴. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆழ்வார் என்பதும், உத்தஸவம் என்பதும் வைதீக

இந்து சமயத்தின் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதே போன்றுதான் நாயகர், தேவர், பெருமாள் என்ற சொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட கல்வெட்டில் உள்ள அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி என்பது இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளியின் மற்றொரு பெயரோ அல்லது அப்பள்ளியைச் சேர்ந்த ஓர் உட்பள்ளியாகவோ இருக்கலாம் என பேராசிரியர் சுப்பராயலு கருதுகிறார்.

நாகப்பட்டினத்துப் பௌத்த உலோகச் சிற்பங்களில் சில வைதீக இந்து சமயத்துச் சிற்பங்களைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. உதாரணமாக அங்கு கிடைத்த கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டைச் (பிற்காலச் சோழர்) சேர்ந்த மைத்ரேயர் செப்புப் படிமம் இந்துக் கடவுளார் திருமேனி போன்றே அமைந்துள்ளது. இதில் போதிசத்துவர் உயரமான கிரீடம் அணிந்துள்ளார். நான்கு கைகளைக் கொண்டுள்ள அவரது வலது மேல் கையில் ருத்ராட்ச மாலையும், இடது கையில் மலரும் வைத்துள்ளார். அவரது கீழ்க்கைகள் முறையே, அபய, வரத முத்திரைகள் காட்டுகின்றன. அவரது கிரீடத்தில் ஸ்தூபம் ஒன்று காட்டப்பட்டுள்ளது. அதுவே அவர் பௌத்தக் கடவுள் என்ற அடையாளத்தைக் காட்டுகிறது. அவரது ஆபரணங்களும், ஆடையும், சோழர் கால இந்துச் சிற்பங்களையே நினைவூட்டுகின்றன⁴⁵.

பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த, நாகப்பட்டினத்து நின்ற நிலையிலான புத்தரின் செப்புத்திருமேனி சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இதில் புத்தர் தாமரைப்பீடத்தின் மீது நின்றுள்ளார். அவரது ஆடை இடது தோள் மீது செல்கின்றது. வலது கை அபயமுத்திரை காட்ட இடது கை ஆடையைப் பிடித்துள்ளது. அவரது நீண்ட காதுகளும், சுருள் முடியும், உயரமான உஷ்ணிசமும் நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளன. அவரது முக அமைப்பும், கைகளும் நல்லூர் - நடராசரின் செப்புத் திருமேனியை ஒத்துள்ளன. இது 89 செ.மீ. உயரமுடையது. இதுவரை கண்ட புத்தர் திருமேனிகளில் இதுவே பெரிய உருவம் என்று பி.ஆர். சீனிவாசன் கருதுகிறார். இது உற்சவ மூர்த்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது⁴⁶. பதினோராம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியைச் சேர்ந்த மற்றொரு நின்ற நிலையிலான புத்தர் திருமேனி 73.5 செ.மீ. உயரமுடையது⁴⁷. இந்த புத்தர் நிலை முந்திய புத்தரின் உருவமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டு காணப்படுகிறது. இவரது வலது கை முந்தியதைப் போன்றே அபயகரம் காட்ட இடது கை ஆகூய வரதம் காட்டுகிறது. இது இந்துக்கடவுளார் உருவங்களின் தாக்கம் என்று கூறலாம். இவரது உடல் முழுவதும் ஆடை மூடியுள்ளது.

உஷ்ணிசத்து நெருப்பு ஜலிவாலை பொதுவான அமைப்பான மூன்று நாக்குகளுடன் காட்டப்படாமல் ஐந்து நாக்குகளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவர் நின்றிருக்கின்ற பீடத்தின் அமைப்பே இது ஒரு உற்சவ மூர்த்தியின் உருவம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இவரது உருவத்தில் மார்பு குறுகிக் காணப்படுகிறது. கைகள் சிறிது கனமாக அமைந்துள்ளன.

இதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அமர்ந்த நிலையிலுள்ள புத்தர் திருமேனியின் உஷ்ணிசத்து தீப்பிழம்பு மூன்று பிரிவாக உள்ளது⁴⁸. இவருக்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு நாகராஜாக்கள் நின்றாள்ளனர்.

அவர்கள் இருவரது கைகளிலும் சவுரி காணப்படுகின்றது. அவர்களது தலைக்குப் பின்புறம் ஐந்து தலை நாக உருவங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. புத்தரின் தலைக்குப் பின்புறம் ஜலிவாலையுடன் கூடிய பிரபை உள்ளது. அவரது சுருள்முடி நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளது. புத்தர் யோகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். அவரது ஆடை இடது தோளை மறைத்துச் செல்கிறது. அவரது தலைக்கு மேல் போதிமரம் கிளைகளுடனும், கொடிகளுடனும் காணப்படுகிறது. பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தைச் சேர்ந்த ஜம்பலா, என்னும் பௌத்த தெய்வத்தின் திருமேனி 10.5 செ.மீ. உயரமுடையதாகும். இத்தெய்வம் இந்து சமயத்தில் உள்ள குபேரனுக்கு இணையாகக் கருதப்படுவதாகும்⁴⁹. இங்கு ஜம்பலா சுகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். பூதகணத்தின் உருவத்தை ஒத்த அவரது வயிறு பெரியதாகக் காணப்படுகின்றது. கரண்ட மகுடமும், மகர குண்டலங்களும் கழுத்தில் கந்தி என்ற ஆபரணமும், விரிந்த பூணூலும், உதரபந்தமும் அவரது உருவத்திற்கு அழகு சேர்க்கின்றன. அவர் செல்வத்திற்கு அதிபதி என்பதைக் காட்டவே பெருத்த வயிறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

பதினோராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அவலோகிதேசுவரர் திருமேனி ஒன்று (147 செ.மீ.) ஜம்பலாவின் உருவத்தைப் பெரிதும் ஒத்ததாக அமைந்துள்ளது. இதில் அவலோகிதேசுவரர் பத்மபீடத்தில் நின்றிருக்கிறார். இவர் கரண்ட மகுடம் அணிந்துள்ளார். காதுகளில் பத்ரகுண்டலங்கள் அணி செய்கின்றன. நெற்றியில் ஊர்ணம் தெளிவாகத் தெரிகிறது⁵⁰. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அவலோகிதேசுவரர் சிற்பம் ஒன்று பத்மபீடத்தில் நின்ற நிலையில் அமைந்துள்ளது. இவரது உருவம் வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தியின் உருவத்தைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. இவரது சடை மகுடம் உயரமாக அமைந்துள்ளது. நான்கு கைகளைக் கொண்ட இத்திருமேனியின் மேல் கைகளில் உடைந்துள்ள ருத்ராட்சமாலையும், குண்டிகையும் காணப்படுகின்றன. அவரது இடுப்பில் உள்ள ஆடையில் சோழர் காலத்து

ஆடை அமைப்பில் காட்டப்படும் சிம்ம முகம் காணப்படுகிறது⁵¹. இதே நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாராவின் செப்புத் திருமேனியும், மைத்ரேயரின் திருமேனியும் நாகப்பட்டினத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தாரா பத்மபீடத்தில் சுகாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளார். கரண்ட மகுடமும், கழுத்தில் ஆரமும், சன்னவீரமும், தோளில் விழுந்துள்ள முடியலங்காரமும், கைகளில் அணியப்பட்டுள்ள கேயூரம் போன்ற ஆபரணங்களும், ஆடை அமைப்பும் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இடையில் உள்ள ஆடையில் சோழர் கலைக் கூறுகளில் ஒன்றான சிம்மமுகம் காட்டப்பட்டுள்ளது. நடுவில் குஞ்சம் ஒன்றும் தொங்குகிறது. கால் முட்டிக்குக் கீழ் உத்தரியம் தொங்கிக் கொண்டுள்ளது. மைத்ரேயரின் செப்புத் திருமேனியில் அவர் உயரமான பீடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். பீடத்தின் மேல் பகுதியில் தாமரை ஆசனம் உள்ளது. இரண்டு கைகளில் ஒன்று அபய முத்திரை காட்டுகிறது. மற்றொன்றில் மலர் வைத்துள்ளார். கிரீடமும், மகர குண்டலங்களும், ஆரமும் பிற ஆபரணங்களும் அவரது உடலுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன⁵².

கற்சிலைகளில் கவினுறு சாதனைகள் படைத்த சோழப் பேரரசர்கள் செப்புத் திருமேனிகள் அமைப்பதிலும் பெருமிதம் கொண்டு செயல்பட்டனர். அவர்களது காலச் சிற்பங்களை நோக்கும் போது கல்லிலே உலோகத்தின் சாயலையும், உலோகத்தில் கல்லின் சாயலையும் உருவாக்கினர் என்றே சொல்லலாம். சிந்து சமவெளி நாகரிக காலத்திலிருந்தே செப்புப் படிமங்கள் செய்யும் வழக்கம் பாரதத்தில் நிலவி வந்திருந்த போதும் அக்கலை உன்னத நிலையடைந்தது சோழர் காலத்தில்தான். பொதுவாக இறைவனது செப்புப் படிமங்கள் திருவிழாக் காலங்களில் கோயிலுக்கு வெளியே எடுத்துச் செல்வதற்கான உற்சவ மூர்த்திகளாகவே அமைக்கப்பட்டன.

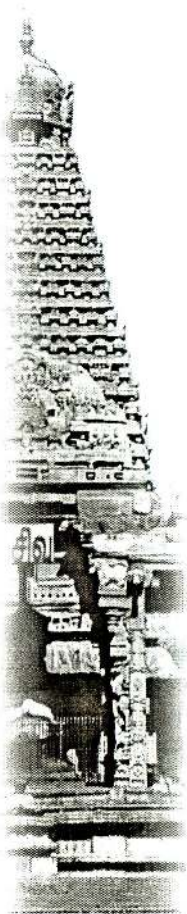
நூற் குறிப்புகள்

1. MARG Splendours of Tamil Nadu, p.89.
2. J.C. Harle, *Art and Architecture of the Indian Subcontinent*, 1990, p.272.
3. ஒலியப்பாவை.
4. MARG Splendours of Tamil Nadu, p.93.
5. J.C. Harle, முன்னது, ப.304-305.
6. Splendours of Tamil Nadu, p.89 and P. Nagasamy, *Master Pieces of Early South Indian Bronzes*, 1983, p.47.
7. C. Sivaramamurti, *South Indian Bronzes*, Delhi, 1981, pp.18-19.
8. மேலது, 84.
9. ஆர். நாகசாமி, ஒலியப்பாவை, சென்னை, 1979, ப.71.
10. மே.ச. இராமகவாமி, தமிழ் நாட்டு செப்புத் திருமேனிகள், சென்னை, 1974, ப. 36.

11. மேலது, ப.32.
12. மேலது, ப. 36.
13. R. Nagasamy, **Master pieces of Early South Indian, Bronzes**, Delhi, 1983, p.68.
14. மே.க. இராமசுவாமி, முன்னது, ப.46.
15. மேலது, ப.47.
16. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.67.
17. கு. சேதுராமன், தமிழ்நாட்டு சமுதாயப் பண்பாட்டுக் கலை வரலாறு, மதுரை, 1997, ப. 217.
18. மே.க. இராமசுவாமி, முன்னது, ப. 29-33.
19. இரா. நாகசாமி, ஒவியப்பாவை, 1979, ப.74.
20. மே.க. இராமசுவாமி, முன்னது, ப.48-49.
21. மேலது, ப. 33.
22. மேலது, ப. 23.
23. மேலது, ப. 38.
24. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.145.
25. மேலது, ப. 169.
26. மேலது, ப. 167.
27. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.74.
28. மேலது, ப. 161.
29. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.156.
30. மேலது, ப. 74.
31. மே. க. இராமசுவாமி, ப.38.
32. இரா. நாகசாமி, பருத்தியூர் இராமர் குழு படிமங்கள் கமார் கி.பி. 950இல் வடிக்கப்பட்டவை என்கிறார். (R. Nagasamy, முன்னது, 1983, ப. 157).
33. மே. க. இராமசுவாமி, முன்னது. ப.37.
34. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.37.
35. மேலது, ப. 138.
36. மே.க. இராமசுவாமி. ப. 39
37. R. Nagaswamy, முன்னது, ப.101.
38. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.256.
39. மே.க. இராமசுவாமி, பக். 30-31.
40. C. Sivaramamurti, முன்னது, ப.74.
41. எ. சுப்பராயலு, நாகப்பட்டினம் குடாமணி விஹாரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு புதிய புத்தர் படிமம், ஆவணம், 3, 1993, பக். 43-44.
42. மேலது, ப. 44.
43. மேலது, ப. 43.
44. மேலது, ப. 45.
45. Susan, L., Huntinton, **The Art of Ancient Indian**, New York, 1993.
46. P.R. Srinivasan, **Bronzes of South India**, Madras, 1994, pp.120-121, fig.58.
47. மேலது, ப. 270, Fig. 152.
48. மேலது, ப. 303, Fig. 179.
49. மேலது, ப. 321-322, Fig. 190.
50. மேலது, ப. 323, Fig. 191.
51. மேலது, ப. 333, Fig. 199.
52. மேலது, ப. 334, Figs. 200-201.

சோழர்கால அம்மன் விக்கிரகங்கள்

திருமதி. வி. பவநேசன்

அறிமுகம்

தமிழக வரலாற்றில் கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி.12ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் தமிழ்நாடு என்றும் கண்டிராத ஒரு பெருமைமிக்க நிலையில் விளங்கியது. ஆட்சிமுறை, கலை, கலாசாரம், சமயம், மொழி ஆகிய பல்வேறு துறைகளிலும் உச்சநிலை அடைந்த ஒரு காலமாக இக்காலப்பகுதியை விளங்கவைத்தவர்கள் சோழமன்னர் ஆவர். வழிவழிச் சைவர்களாகிய இவர்கள் மக்களது ஆத்ம ஊதியத்திற்கு அமைவாக ஆற்றிய அரும்பணிகள் பலவற்றில் சிவாலயத் திருப்பணிகள் சிறப்பானவை. தெய்வீகப் பொலிவுள்ள, சிவனுக்கான கற்றளிகள் பலவற்றைத் தமிழ்நாடெங்கும் எழுப்பி மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவையாக விளங்கிய இறையுணர்விற்கு உறுதுணையாய் விளங்கும் அழகுக் கலை வடிவங்கள் பலவற்றை அங்கு நிறைவாக இடம்பெறச் செய்தனர்.

இக்காலப்பகுதியில் சோழப்பேரரசர்கள் தென்னாட்டை ஒரு குடையின் கீழ்க் கொணர்ந்து சிறப்பாக ஆட்சிசெய்யக்கூடிய குழ்நிலை காணப்பட்டது. சோழப் பேரரசை உருவாக்கிய மன்னர்கள் வரிசையில் முதலாம் ராஜராஜன் (கி. பி. 985-1015) முதலாம் ராஜேந்திரன் (கி. பி. 1012-1044) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சோழமன்னர்கள் பேரரசை நிறுவியதுடன் மட்டுமன்றி சமய, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்களிப்பு நல்கியுள்ளனர். இக்காரணத்தினாலேதான் சோழர் காலத்தைப் 'பொற்காலம்' என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். கோயில்களை உருவாக்குகின்ற பணிக்கு அடுத்தபடியாக அங்கு பக்திபூர்வமாக வழிபாடு இயற்றுவதற்காக மிகச் சிறந்த வார்ப்பு விக் கிரகங்களை உருவாக்கிய காலமும் சோழர் காலமாகும்.

விக்கிரகக் கலை

இறைவனைக் கலைவடிவாகக் காண்பது இந்து சமயப் பண்பாடாகும். கலைகளைத் தெய்வீகமாகப் போற்றுவது அச்சமயத்தின் மரபு. கலையும் சமயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தே வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளன. எல்லாக் கலைகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும் உடலாகவும் இருப்பவன் இறைவனே என்ற அடிப்படை நம்பிக்கை காரணமாகவே இந்து சமயத்தவர் அவனைப் பல்வேறு வடிவங்களில் வழிபட்டனர். இந் நம்பிக்கையே இந்து விக்கிரக வழிபாட்டின் அடித்தளமாகும். அழியாத நம்பிக்கைதான் ஆத்மீக வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது என்ற கருத்தை டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் ஏனைய சமயங்களுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவர்¹. அத்தகைய ஆத்மீக நம்பிக்கையின் சின்னமாகவே விக்கிரகங்கள் கோயில்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு வழிபடப்படுகின்றன. தெய்வத்தை ஆழ்ந்த பக்தியுணர்வுடன் வழிபடும் நோக்கத்திற்காகவே விக்கிரகங்களும் மற்றும் அவற்றோடு தொடர்புடைய ஏனைய சின்னங்களும் ஸ்தபதியால் உருவாக்கப்படுகின்றன.

விக்கிரகவியல் வரலாற்றைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு 'விக்கிரகம்' என்ற சொல்லின் உட்பொருளும் அதனுடன் தொடர்புடைய வழிபாட்டு மரபுகளும் பற்றி ஆராய்தல் அவசியமாகும். 'விக்கிரகம்' என்ற சொல்லுக்கு நிகரான பதங்கள் 'அர்ச்ச' 'பே' என்பவையாகும். பிம்பம், மூர்த்தி, பிரதிமை போன்ற சொற்களும் உருவத்தைக் குறிப்பன. வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வச் சின்னங்களையே இப்பதங்கள் சுட்டி நிற்பன. விக்கிரகங்கள் தெய்வங்களின் தோற்றப் பொலிவினை மனித உருவேற்றிய பண்பின் அடிப்படையில் சித்திரிப்பன. ஒரு குறிப்பிட்ட சமய நெறியின் முழுமுதற் தெய்வம் பற்றிய தெய்வீக வரலாற்றியற் கருத்துக்களுக்கு விளக்கம் தரும்

நிலையிலேயே விக்கிரகங்கள் விளங்குவன. பரம்பொருளாகிய இறைவன் நிகழ்த்தும் ஐந்தொழில்களை புராணங்கள் விளக்கிக் கூறுவன. செவிப்புலனாகும் இப்புராண வரலாற்றுக் கருத்துக்களை கட்டிலனாக்கும் பெற்றிவாய்ந்தவை சிற்பங்கள்.

சிற்பங்கள் நிறைந்த இடம் கோயிலாகும். கோயில்களில் மேற்கொள்ளப்படும் உருவ வழிபாடு இந்து சமய மரபில் உயர் தத்துவத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. உருவ வழிபாடு பற்றிச் சிம்மர் குறிப்பிடும் பொழுது மனிதனது கற்பனைக்கும் உணர்வுக்கும் இயைபு ஏற்படும் வகையில் வழிபாட்டின் நோக்கத்திற்காக முழுமுதற் பொருளுக்கு உருவம் கற்பிக்கப்படுகிறது எனவும் மனித உருவேற்றிய பண்பின் அடிப்படையில் உள்ளத்தில் உயர்தெய்வமாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுகிறது எனவும் கூறும் கருத்து இங்கு பொருத்தமாக உள்ளது.²

மேற்கூறிய கருத்துக்களுடன் தொடர்புபடும் வகையில் கைலாசநாதக் குருக்கள் கூறிய கருத்தும் நோக்கத்தக்கது.

“குணங்குறியற்ற இறைவனை குணங்குறிகளால் வகுக்கும் எல்லைக்குள் அகப்படுத்தி புறத்தோற்றங் கொடுத்து எமது கட்டிலனுக்குள் அடங்கச் செய்யும் முயற்சியின் விளைவே நாம் வழிபட நிறுவும் விக்கிரகம்”³

இக்குறிப்பில் விக்கிரகம் நிறுவப்படுவதற்குரிய நோக்கம் தெளிவாகின்றது.

விக்கிரகக் கலை மரபின்படி விக்கிரகங்களை கல், மண், மரம், உலோகம் ஆகிய பொருட்களினால் உருவாக்கும் மரபு உள்ளது. சோழர்காலத்தில் கல்லினாலும், உலோகத்தினாலும் சிறந்த கலைப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. சோழ மன்னர்கள் சிறப்பாகச் சைவசமய சார்பானவர்களாக விளங்கியமையால் சிவனுடைய விக்கிரகங்கள் சிறப்பாக உருவாக்கப்பட்ட நிலையில் அம்மனுடைய விக்கிரகங்களும் இக்காலப்பகுதியில் நேர்த்தியாகப் படைக்கப்பட்டன.

சோழர் காலத்தில் இடம்பெறும் அம்மன் விக்கிரகங்கள்

சிற்பநூல்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தது மானசாரமாகும். இதில் சரஸ்வதி, சாவித்திரி, இலக்குமி, பூமாதேவி, மனோன்மணி, துர்க்கை ஆகிய ஆறுவடிவங்களும் சப்தமாதர்களாகிய வராகி, கொரி, கௌமாரி, பைரவி, மகேந்திரி, வைஷ்ணவி, பிரம்மாஹிணி ஆகிய எழுபவருமாக பதின்மூன்று பெண் தெய்வ வடிவங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய

வடிவங்களில் அதிகமாக தூர்க்கை, கொற்றவை, சப்தமாதர், பிடாரி, உமாதேவியார் போன்ற வடிவங்களே சோழர்களது கலைப்படைப்பில் உருவாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. சோழமன்னர்களின் ஆதிக்கம் இடம் பெற்ற தென்னிந்தியா, இலங்கை ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் விக்ரிகரங்களில் இத்தகைய அம்மன் விக்ரிகரங்களை நாம் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

முதலாம் ஆதித்தன் (871-907) காலத்துச் சிற்பமான திருக்கட்டளையிலுள்ள சேட்டாதேவியின் சிற்பம் குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து மாதொருபாகன் (அர்த்தநாரி) சிற்பமும், கொற்றவையின் சிற்பமும் பெரும்பாலான சோழர் காலக் கோயில்களில் காணப்படுகின்றன. ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகரானவர் என்பதனையும், வீரமே தமிழரின் மூச்சு என்பதனையும் இச்சிற்ப வடிவங்கள் குறிப்பிட்டு நிற்கின்றன.

இரண்டு துண்டாக உடைந்துள்ள 9ஆம் நூற்றாண்டுக் கலைப்பாணியைக் கொண்ட பெண் தெய்வத்தின் கற்சிலைபொன்று தஞ்சைக் குயவர் தெருவிவிருந்து கிடைத்துள்ளது. பீடத்தின் மேல் அமர்ந்ததாக அமைக்கப்பட்ட இச்சிலையின் வலக்கால் மடக்கி ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்திருக்க, இடக்கால் தொங்கிய வண்ணமாக உள்ளது. கையில் கத்தியும் கேடயமும் உள்ளன. மேற்பாகத்திலுள்ள வலக்கையில் ஏந்திய சூலத்தைப் கொண்டு காலடியில் இருக்கும் அரக்கனைக் குத்தித் தள்ளுவது போலமைந்த இச்சிலை பாம்பினாலாகிய குசபந்தமும் சடைமுடியும் பெற்று விளங்குகின்றது. உக்கிரமகாகாரி என்று தற்போது கூறப்படும் இச்சிலை விஜயாலயன் காலத்து “நிகம்பகுமனி” என்ற தூர்க்கையே என ஐயறமுடிகின்றது. பராந்தகன் காலத்து புள்ளமங்கை பிரமபுரீசுரர் கோயிலின் வெளிச்சுவரில் ஐந்து தேவகோஷ்டங்கள் உள்ளன. இங்கு அர்த்த மண்டபத்தின் தென்பாகத்தில் கணபதியும் தூர்க்கையும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

தூர்க்கை மகிடாசுரன் மீது நின்ற திருக்கோலத்தில் காட்சியளிக்கின்றான். அவளுடைய இருபக்கமும் அவள் வாகனங்களான சிங்கமும், கலைமானும் காட்சியளிக்கின்றன. தூர்க்கைக்கு தலைப்பலி வழங்கும் வீரர் சிலைகள் விம்மிதத்துடன் காட்சியளிக்கின்றன.⁸ தூர்க்கையின் முன்வலக்கை அபயஹஸ்தமாக உள்ளது. ஏனைய கைகளில் தேவி சக்கரம், வாள், அம்பு, சங்கு, கேடயம், வில் இவற்றை ஏந்தியவளாய்க் காட்சியளிக்கின்றாள். நல்ல உயரத்துடனும் மென்மையுடனும் நல்லுடையுடனும் சிறந்த ஆபரணங்களுடனும் மிளிரும் இத்தூர்க்கையின் சிலை பிரமனின் சிலையைப் போல நுட்பமான சிற்பத் திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது.⁴

கங்கைகொண்ட சோழீச்சரம் கோயிலில் அம்மனுக்கென தனிக்கோயில் ஒன்று அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் விமானமும் மூலக்கோயிலின் விமானத்தை போலவே அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலில் பறக்கும் தேவதைகள், தேவகணங்கள், அரக்கர்கள் முதலிய சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகத் கங்கை கொண்ட சோழீச்சரம் கோயிலில் ஒப்பனைகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. பெருவுடையார் கோயிலும் இக் கோயிலும் வேறுபல கோயில்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக ஒரு நூற்றாண்டு காலம் இருந்தன. முதன் முதலில் சிவன் கோயிலில் அம்மன் கோயில் அமைந்து காணப்படுவதும் 150 தூண்களை உடைய பெரிய மண்டபத்தை உடையதும் இராஜேந்திரன் கட்டிய கோயிலே ஆகும். இது ஆயிரங்கால் மண்டபத்திற்கு வழிகாட்டியாக நின்றது.⁵

தாராசரம் ஐராவதேசுவரர் கோயிலின் மகாமண்டபத்திற்கு வடக்கே அம்மன் கோயில் அமைந்துள்ளது. இதன் கோபுரத்திற்கு எதிரில் நந்தி மண்டபமும் அதற்கப்பால் வெளிக்கோபுரமும் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் வளாகத்தை அடுத்து தெய்வநாயகி அம்பாள் கோயில் ஒன்றும் உள்ளது.

தஞ்சை மாவட்டத்துத் திருவாவடுதுறை கோமுகீசுவரர் கோயிலில் உள்ள தேவ கோஷ்டங்களில் துர்க்கையின் சிலை காணப்படுகின்றது. ஆதித்தன் காலத்தில் தேவகோஷ்டத்தில் துர்க்கையின் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் தனியே அம்மன் கோயில்கள் ஏற்படவில்லை. அம்மனுடைய செப்புத்திருமேனிகளை வார்த்துப் பிரதிஷ்டை செய்து வந்தனர். இக்காலத்தில் 'உமாபட்டாரியார்' என்றும் 'போகேசுவரி' என்றும் இச்சிலைகள் வழங்கப்பட்டன. கருவறையிலோ அர்த்த மண்டபத்திலோ இச் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டு வந்தன.⁶

செம்பியன் மாதேவியின் காலத்திற்கு முன் மூன்று அல்லது ஐந்தாக இருந்த தேவகோஷ்டங்கள் அவரது காலத்தில் ஒன்பது முதல் பதினாறு வரை விரிவாக்கப்பட்டன.

உதாரணமாக, திருநறையூர் சித்தநாத கோயிலில் உள்ள பதினாறு தேவகோஷ்டங்களில் துர்க்கையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழரின் கடைக்காலத்தில் (கி. பி. 1070-1270) ஆலயத்தின் சுற்றுச் சூழல் விரிவாக்கப்பட்டது. ஆலயத்திற்குள் திருக்காமகோட்டம் (அம்மன் கோயில்) முதலான பல சுற்றுக் கோயில்கள் உருவாயின.⁷ மதிற் சுவர்களும்

அவற்றின் வாயிலில் எழுநிலைக் கோபுரங்களும் வியாக்யான மண்டபங்களும், நூற்றுக்கால் மண்டபங்களும், ஆயிரங்கால் மண்டபங்களும் கட்டப்பட்டன. இத்தகைய கட்டட வளர்ச்சி காஞ்சி, சிதம்பரம், திருவரங்கம் முதலிய நன்கு திட்டமிடப்பட்ட 'கோயில் மாநகரங்கள்' (Temple Cities) அமைய வழிகோலியது.

தேவியின் தனிக்கோயில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முதல் ராஜேந்திரன் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டது எனினும் பெரிய அளவில் திருக்காமகோட்டமாக அம்மன் கோயிலை அமைக்கும் மரபு முதல் குலோத்துங்கன் காலத்தில் தொடங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பொலநறுவைக்கால இலங்கை வெண்கலப்படிமங்கள்

இலங்கையிலே அகழ்வாராய்ச்சிகளின் போது கண்டெடுக்கப்பெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தொல்பொருட் சின்னங்களில் வெண்கலப் படிமங்கள் மிகுந்த முக்கித்துவத்தினைப் பெறுகின்றன. இலங்கையிலே அநுராதபுரம் இராசதானியாக இருந்த காலம் முதலாகப் படிமங்களை வாரக்குங்கலை வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளது. இங்கு கிடைத்துள்ள வெண்கலப் படிமங்களிற் பெரும்பாலானவை பொலநறுவைக் காலத்திற்கு (கி. பி. 1000-1250) உரியனவாகும். அவற்றுள்ளும் பெரும்பாலான படிமங்கள் புராதன இராசதானிகளான பொலநறுவை, அநுராதபுரம் என்பவற்றில் உள்ள கோயில்களின் இடிபாடுகளிடையே காணப்பட்டன.⁸

பொலநறுவைக் காலத்து வெண்கலப் படிமங்கள் சோழர் கலைப்பாணியின் அம்சங்களைப் பெரும்பாலும் கொண்டுள்ளன. இலங்கையிலே இந்துகலாசார மரபில் வெண்கலப்படிமங்கள் சிறப்பிடம் பெறுவதற்கு இங்கு அமைந்த சோழரின் ஆட்சியே ஏதுவாக இருந்தது. 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழமண்டலம் சோழர் கலைப்பாணி பரவி விருத்தியடைந்திருந்த மண்டலங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியது.

உமாதேவியின் படிமங்கள்

பொலநறுவையிற் கிடைத்த கடவுள் படிமங்களில் உமாதேவியாரின் படிமங்களே மிகவும் கூடுதலானவை. அவற்றின் பிரதிமாலக்ஷணங்கள் சிற்ப சாஸ்திரப் பிரகாரமானவை. தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் காணப்படும் பார்வதியின் படிமங்கள் யாவும் அத்தகையவை. அதனால் அவற்றிடையே ஒற்றுமைகள் அதிகமாக உள்ளன. வேற்றுமைகள் கலைஞரின் வேலைப்பாடுகளின் காரணமாக உண்டானவை.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டுக் குரியதாகக் கொள்ளப்படும் உமாதேவியாரின் படிமங்கள் முதலாம் சிவாலயத்தில் உள்ளன. இப்படிமம் முற்றிலும் சிற்பநூல் விதிகளுக்கமைபச் செய்யப்பட்ட வார்ப்பாகும். உயரம் 78.7 ச.மீ. ஸ்தானக வடிவம், திரிபங்கமானது. முத்தள அமைப்பிலுள்ள பீடத்தின் மேலுள்ள பத்மாசனத்திலே உருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டியப் பெண்கள் அணியும் ஆடை போன்று கால்களைச் சுற்றி மடிப்புகளுடன் காணப்படுகிறது. வலக்கரம் மலர்மொட்டினை ஏந்திய கோலமானது. இடக்கரம் லோலகஸ்தமாகத் தெரிகிறது. மகுடம் ஏந்திய கரண்ட மகுடமாய் அமைந்துள்ளது. அகன்ற தோடுகள் காதுகளாய் உள்ளன. கழுத்திலே அமைந்துள்ள மூன்று மாலைகளில் இரண்டு பெரியனவாகத் தோன்றுகின்றன. உபவீதம் இடது தோளின் மேலிருந்து வலப்பாகத்திலே உதரபந்தத்தை அணையும் படியாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Rathakrishnan, S., Recovery of Faith (2nd Edition) Delhi, 1967, pp. 103. ff
2. Zimer, "Myths and Symbols in Indian Art and Civilization", Ed. 1962, PP 123-24.
3. கைலாசநாதக் குருக்கள், கா., சைவத்திருக்கோயிற் கிரியை நெறி, 1963, ப. 106,
4. பாலசுப்பிரமணியம், எஸ். ஆர்., சோழர்காலப்பாணி, பாகம் I, அமிர்தம் பதிப்பகம், ப. 76.
5. தங்கவேலு, கோ., பேராசிரியர், தமிழக சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப. 423.
6. பாலசுப்பிரமணியம், எஸ். ஆர்., மு. கு. நூல்., ப. 109.
7. மேலது, ப. 41
8. பத்மநாதன், சி., பேராசிரியர், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம். ப. 148.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. நவரத்தினம், க. தென்னிந்திய சிற்பவடிவங்கள், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2006.
2. நாகசுவாமி, ரா., கலைச்செல்வங்கள், அரசினர் பொருட்காட்சிசாலை, சென்னை, 1961.
3. பத்மநாதன், சி., பேராசிரியர், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம், பகுதி I இந்து சமயப் பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம் கொழும்பு, 2000.
4. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர், ப., சிவாகமங்களும் சிற்ப நூல்களும் சித்திரிக்கும் சிவ லிங்கிரகவியல், கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 1987.
5. சதாசிவபண்டாரத்தார், T. V., பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் பகுதி I, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1954.
6. தங்கவேலு, கோ., பேராசிரியர், தமிழக சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, அமிர்தம் பதிப்பகம் சென்னை பகுதி I, 2002.
7. பத்மநாதன், சி., பேராசிரியர், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், இந்து சமயப் பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2006.
8. இராமகவாமி, மே. சு., தமிழக செப்புத் திருமேனிகள்.
9. Sivaramamurthi, C., South Indian Bronzes, India, 1963.
10. Nilakantasastri, K. A., The Colas, University of Madras, 1975.
11. Somasundaram, J. M., The Great Temple at Tanjore, 1935.
12. Sivaramamurthi, C., Nadaraja Art Thought in Literature.

